

РОБЪРТ ДЖОРДАН ПЪТЯТ НА КИНЖАЛА

Част 8 от „Колелото на времето“

Превод от английски: Валерий Русинов, 2000

chitanka.info

На Хариет, моята светлина, моят живот, моето сърце, завинаги.

„Който иска да пирува с мозъците, трябва да изкачи пътят на кинжала.“

Анонимна преписка, намерена в полето на исторически ръкопис (за който се смята, че датира от времето на Артур Ястребовото крило) за последните дни на Тованските завери.

„По висините всички пътища са постлани с кинжали“

Сеанчанска
поговорка

ПРОЛОГ

ИЗМАМНИ ВЪНШНОСТИ

Етениел бе виждала планини, по-ниски от тези погрешно наречени „Черни хълмове“, огромни криви каменни балвани, прошарени от стръмни, виещи се пътеки. По много от тях и коза щеше да се запъне, преди да продължи. Човек можеше да пътува три дни през повехналите от сушата лесове и обраслите с посърнала кафява трева ливади, без да зърне и най-малък признак за хорско обиталище, а сетне изведнъж да се озове обкръжен в продължение на половин ден от седем-осем малки селца, забравени от света. Сурово място за фермери бяха Черните хълмове, далече от търговските пътища, а в днешни времена — по-сурово от всякога. Един леопард, който би трябвало да се скрие при появата на хора, сега ги наблюдаваше невъзмутимо от един стръмен склон няма и на петдесетина крачки от пътеката, по която тя яздеше с ескорта си. Откъм заник слънце се виеха на мудни кръгове лешояди. Като поличба. Ни един облак не засенчваше кървавочервеното слънце, но нещо като облаци все пак имаше: лъхнеше ли топлият вятър, надигаше стени от прах.

С петдесетина от най-добрите си ратници по петите, Етениел яздеше небрежно и без да бърза. За разлика от своята почти легендарна предшественичка Сураса, тя не хранеше илюзии, че времето ще обърне внимание на желанията ѝ само защото владее Трона на облаците, а колкото до бързината... В грижливо зашифрованите си, пазени в строга тайна писма се бяха разбрали за реда на този марш и този ред бе предопределен от необходимостта всеки от тях да пътува без да привлича внимание. Нелека задача; някои бяха сметнали, че ще е направо невъзможна.

Тя се намръщи и се замисли за късмета, който ѝ бе позволил да стигне чак дотук, без да ѝ се наложи да убие някого. Но пък отбягваше нацвъкните като от мухи селца дори когато се налагаше заобикалянето им да удължи похода с дни. Няколкото огиерски стеддинга не представляваха проблем — огиерите в повечето случаи

не обръщаха особено внимание на това, което става сред човечите, а напоследък като че ли по-малко от всякога — но селата... Те бяха твърде малки, за да се срещнат в тях очи и уши на Бялата кула или на онази странна особа, чудака, обявил се за Преродения Дракон — а може би наистина беше Дракона; самата тя не можеше да реши кое от двете би било по-лошото — твърде малки, но все пак, макар и рядко, през тях понякога преминаваха амбуланти. Амбулантите пренасяха не по-малко мълвата, отколкото стоката си, и говореха на хора, които приказваха на други хора, и мълвата течеше като непрестанно разклоняваща се река през Черните хълмове и към външния свят. Накратко казано, един-единствен незабелязан овчар можеше да запали сигнален огън, видим от петстотин левги. И то такъв огън, че от него да лумнат в пожар лесове и степи. И градове навярно. И цели държави.

— Дали направих правилния избор, Серайла? — Подразнена от себе си, Етениел направи гримаса. Макар отдавна да бе престанала да бъде неопитно момиче, няколкото сиви косъма в косата ѝ едва ли я правеха достатъчно стара, щом така оставяше езика си да плещи неразумно като парцал на вятъра. Решението беше взето. Но си го беше помислила. Истина беше, в името на Светлината, че съвсем не беше толкова спокойна, колкото ѝ се искаше.

Първата съветничка на Етениел сръга с пети сивкавата си кобила по-близо до лъскавочерния кон на кралицата. С ведрото си закръглено лице и замислени тъмни очи лейди Серайла можеше да мине за проста селянка, напъхана ненадейно в роклята ни благородничка, но умът зад тези простовати, лъснали от потта черти бе остър като на всяка Айез Седай.

— Другите възможности за избор предлагаха само рискове, различни от сегашните, не по-малки — отвърна тя спокойно. Едра и в същото време грациозна на седлото, както и по време на танци, Серайла беше неизменно спокойна и говореше гладко. Не мазно, нито превзето; просто невъзмутимо. — Каквато и да е истината, ваше величество, Бялата кула, изглежда, е парализирана и по всичко личи — разтърсена до основи. Можехте просто да си седите и да пазите Погибелта докато светът се срива. Можехте и да го направите, ако бяхте някоя друга.

Простата нужда от действие. Това ли всъщност я бе довело тук? Какво пък, щом Бялата кула не щеше или не можеше да направи това, което трябваше да се направи, то все някой трябваше да го свърши. Каква полза да стои на стража пред Погибелта, щом светът наистина се сриваше?

Етениел извърна очи към стройния мъж, яздец от другата ѝ страна, с белите косъмчета по слепоочията, придаващи му високомерна осанка, с пицно украсената ножница на „Меча на Кирукан“, полегнала в свивката на едната му ръка. Във всеки случай, така поне го наричаха, Меча на Кирукан, и бе напълно възможно да го е носила някога приказната жена-воин, кралицата на Арамел. Мечът беше древен, според някои — изкован със Силата. Двойната ръкохватка на дръжката лежеше насочена към нея, както го налагаше традицията, въпреки че тя лично не се канеше да използва меч като някой пламенен салдеец. От една кралица се очакваше да мисли, да предвожда и да командва, в което никой не би могъл да успее, докато се опитва да прави нещо, което всеки прост войник от армията ѝ би направил много по-добре.

— А ти, Мечоносецо? — каза тя. — Ти имаш ли някакви опасения в този късен час?

Лорд Балдер се изви на позлатеното си седло да хвърли поглед назад към пряпорците, понесени от конниците зад тях — всички бяха прибрани в калъфи от кожа и везано кадифе.

— Не обичам да крия кой съм, Ваше величество — отвърна той и сви устни. — Светът твърде скоро ще научи за нас и какво сме направили. Или какво сме се опитали да направим. Или ще загинем, или ще влезем в историята, или и двете, тъй че по-добре ще е да знаят чии имена да запишат. — Балдер имаше хаплив език и на пръв поглед сякаш го интересуваше повече музиката и облеклото, отколкото всичко друго — това добре скроено синьо палто беше третото, което бе подменил само за този ден — но както и при Серайла, външностите мамеха. Мечоносецът на Трона на ветровете бе обременен от отговорности, далеч по-тежки от меча в отрупаната със скъпоценности ножница. След смъртта на съпруга ѝ преди почти двадесет години, Балдер бе предвождал армиите на Кандор на бойното поле от нейно име и повечето ѝ войници бяха готови да го последват дори до самия

Шайол Гул. Не влизаше в числото на великите пълководци, но знаеше кога да влезе в бой и кога не, а също и как да печели битките.

— Мястото на срещата трябва да е точно пред нас — каза изведнъж Серайла, тъкмо когато Етениел видя съгледвача, изпратен напред от Балдер — потаен мъж на име Ломас, носещ гребен с лисича глава на шлема си — да дръпва юзди на превала на тесния проход. С наклонена пика, той подаде с ръка сигнала, означаващ: „Пред нас е мястото за среща.“

Балдер се обърна и изрева команда на ескорта да спре — решише ли, че трябва, знаеше как да изреве — а после пришпори дорестия си кон, за да настигне нея и Серайла. Щеше да е среща между стари съюзници, но докато преминаваха покрай Ломас, Балдер му даде с ръка рязка команда: „Бди“; случеше ли се нещо непредвидено, Ломас щеше да подаде сигнал на ескорта да се втурне напред и да измъкне кралицата си.

Етениел леко въздъхна, когато Серайла кимна одобрително на командата му. Стародавни съюзници, но времената подхранваха подозрения като мухи на торище. Това, с което се бяха заловили, само разбъркваше купчината тор и караше мухите да забръмчат. Твърде много владетели на юг бяха загинали или изчезнали безследно, за да може тя да изпитва удобство от това, че носи корона. Твърде много земи бяха подложени на разгром с усърдие, неотстъпващо на усърдието на безчетна орда тролоци. Който и да беше, този ал-Тор имаше да отговаря за твърде много неща. Твърде много.

След превала, където остана Ломас, проходът се разтвори към плитка долчинка, твърде малка, за да се нарече долина, покрита с твърде нарядко израснали дървета, за да се нарекат горичка. Кожолистът и синкавата ела, и пиниите с тройни иглички се задържаха все още свежи, наред с няколкото дъба, но всичко друго бе покрито с жълто-кафяв листак или съвсем оголено. Южно обаче се намираще онова, което бе направило от това място подходящ избор за срещата. Тънък като колона от сияеща златиста дантела шпил лежеше леко наклонен на една страна, отчасти заровен в голия скат на хълма, и стърчеше на цели седемдесет крачки над върховете на дърветата. Всяко дете в Черни хълмове, достатъчно голямо да се отскубне от престилката на майка си, знаеше това място, но на четири дни път наоколо нямаше и едно селце, нито пък някой щеше да се приближи и

на десет мили дотук по своя воля. Историите за това място разказваха за безумни видения, за оживели мъртъвци и за самата смърт, ако докоснеш шпила.

Етениел не се смяташе за жена с болезнено въображение, но въпреки това леко потръпна. Нияй твърдеше, че шпилът е останка от Приказния век, и при това безвредна. С малко късмет, Айез Седай едва ли щеше да намери повод да си спомни за този разговор отпреди години. Жалко все пак, че не можеше да накара тук мъртъвци да оживеят. Според легендата Кирукан бе обезглавила един Лъжедракон със собствените си ръце и бе родила двама сина от друг мъж, който може да прелива. Или може би от същия. Навярно е знаела как да ги използва, слагайки край на целите им, и въпреки това да оцелее.

Както се очакваше, първите двама от онези, с които Етениел требваше да се срещне тук, вече чакаха — всеки с по двама спътници. Пайтар Начиман имаше повече бръчки по издълженото си лице от удивително чаровния, по-възрастен от нея мъж, на когото се беше възхищавала като момиче, да не говорим за твърде оредялата му коса, при това съвсем посивяла. Добре поне че бе изоставил арафелския обичай да я носи да плитки и я бе подстригала високо. Но седеше на седлото си с изправен гръбнак, раменете му нямаха нужда от подплънки под извезаната зелена копринена камизола и тя знаеше, че все още може да върти енергично и с вещица меча, окачен на бедрото му. Еазар Тогита, със скулесто лице и бръснат череп, само с малък бял перчем на темето, в сюртук без никаква украса с цвета на патиниран бронз, беце с една глава по-нисък от краля на Арафел и по-слаб, но въпреки това пред него Пайтар изглеждаше почти мек. Еазар Шиенарски не се мръщеше — ако нещо можеше да се долови в погледа му, то беше само безкрайна тъга — но сякаш бе изкован от същия метал като дългия меч на гърба му. Тя вярваше и на двамата... и се надяваше, че старите им родствени връзки могат само да укрепят това взаимно доверие. Брачните съюзи винаги бяха обвързвали Граничните земи не по-малко от общата им война срещу Погибелта, а тя имаше дъщеря, венчана за третия син на Еазар, и син, женен за любимата внучка на Пайтар, както и един брат и две сестри, женени в техните Домове.

Спътниците им изглеждаха по-различно от своите крале. Както винаги, Ишигари Теразиан изглеждаше като махмурлия след тежък

пир; беше най-дебелият мъж, когото бе виждала да седи на конско седло. Червеното му палто бе омачкано, очите му — зачервени, бузите — небръснати. В пълна противоположност на него, Кирил Шианри бе висок и строен и почти толкова елегантен колкото Баддер, въпреки прахта и потта, със сребърни звънчета по носовете на ботушите, по кожените ръкавици и навързани дори по плитчиците му; изписал бе на лицето си обичайния израз на недоволство, а имаше и навика да поглежда хладно от върха на забележително дългия си нос към всеки друг, освен към Пайтар. Шианри си беше глупак в много отношения — кралете на Арафел не си даваха особен труд да се преструват, че се вслушват в съветниците си, и разчитаха по-скоро на своите кралици — но все пак бе нещо повече, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Агелмар Джагад можеше да се вземе за по-едър вариант на Еазар — безхитростен на вид; простовато облечен мъж, изсечен от стомана и камък, с повече оръжие, накачено по едрата му снага, и от това на Балдер, като внезапна смърт, чакаща да й откачат оглавника, докато Алесун Чулин беше толкова слабичка, колкото едра бе Серайла, и толкова миловидна, колкото простовата бе Серайла, и толкова свирепа, колкото спокойна бе Серайла. Алесун бе сякаш родена във фините си одежди от синя коприна. Но не беше зле да се помни и това, че е грешка да се съди за Серайла по външността.

— Мир и Светлината да те окриля, Етениел Кандорска — изрече дрезгаво Еазар, когато Етениел дръпна юздите и спря пред него, и в същото време Пайтар промълви напевно:

— Светлината да те прегърне, Етениел Кандорска.

Пайтар все още имаше глас, каращ женските сърца да затуптят по-бързо. И жена, която знаеше, че той е неин до подметките на ботушите си; Етениел се съмняваше, че Менуки е преживяла някога в живота си миг на ревност или че е имала повод за това.

Тя отвърна със също така кратък поздрав, завършвайки с прякото:

— Надявам се, че сте стигнали толкова далече, без да ви засекаат.

Еазар изсумтя и я изгледа мрачно. Беше корав мъж, овдовял от единадесет години, и все още бе в траур. Беше написал поема за своята непрежалима съпруга. „Винаги има повече неща, отколкото се виждат на повърхността“ — помисли Етениел.

— Ако ни бяха забелязали — изръмжа той, — досега вече да сме се отказали и да сме се върнали.

— Вече говорите за отказ? — Между тона си и пляска на украсените с пискюли юзди, Шианри успя да съчетае презрението си с достатъчна степен учтивост, която да потисне предизвикателството. Въпреки това Агелмар го изгледа хладно, помръдвайки леко на седлото си, като човек, който си припомня къде са разположени оръжията му. Стародавни бяха съюзите им в много битки ореду Погибелта, но нови подозрения кръжаха във въздуха...

Кобилата на Алесун, висока като боен кон, затанцува на място. Дългата черка коса на Алесун, прошарена с тънки бели кичури, изведнъж заприлича на шлем — а очите ѝ караха човек лесно да забрави, че жените на Шиенар нито тренират с оръжия, нито се сражават в дуели. Титлата ѝ беше просто шатаян на кралския дом, но ако човек повярваше, че влиянието на шатаян спира до разпореждането с готвачите, слугините и доставчиците на провизии, щеше да допусне съдбоносна грешка.

— Глупавата дързост не е смелост, лорд Шианри. Оставяме Погибелта почти без охрана и ако се провалим, а навярно дори ако успеем, някои от нас може да намерят главите си набити на колове. Може би всички. Бялата кула може да се погрижи за това, ако този ал-Тор не го направи.

— Погибелта изглежда почти заспала — промърмори Теразиан, потърка замислено пълните си бузи и четината по тях изскрипя. — Не помня някога да е била толкова притихнала.

— Сянката никога не спи — вметна спокойно Джагад и Теразиан кимна, сякаш това си заслужаваше да се обсъди. Агелмар беше най-добрият пълководец от всички тях, един от най-добрите, които можеха да се намерят по целия свят, но Теразиан не си беше намерил мястото до дясното рамо на Пайтар само защото бе добър сътрапезник.

— Войската, която оставих след себе си, би могла спокойно да опази Погибелта, стига да не започнат отново Тролокските войни — заяви твърдо Етениел. — Вярвам, че всички вие също сте оставили предостатъчно охрана. Макар че това едва ли има значение. Наистина ли някой от вас допуска, че можем тепърва да се откажем? — Зададе въпроса сухо, без да очаква отговор, но такъв последва.

— Да се откажем ли? — възкликна висок женски глас зад нея. Тенобия Салдейска се появи на мястото на срещата в галоп и дръпна юздите на белия си кон толкова рязко, че животното се изправи на задните си крака и изцвили буйно. Дебели перлени ивици минаваха по тъмносивите ръкави на тесните ѝ одежди, виещо се пищно червено-златисто взмо очертаваще тънкия ѝ кръст и добре закръгления ѝ бюст. Висока за жена, тя излъчваше прелест, ако не и красота, въпреки подчертано издадения си нос. За този чар несъмнено помагаха големите ѝ скосени тъмносини очи, както и силната увереност, която просто струеше от нея. Както се очакваше, кралицата на Салдея бе придружена само от Калян Рамзин, един от многобройните ѝ чичовци, нашарен с белези мъж с посребрена коса, с орлово лице и дебели мустаци, извити около устата му. Тенобия Казади понасяше войнишки съвети, но когато са предложени само от него. — Аз няма да се върна. — заяви тя пламенно, — каквото и да решите вие. Изпратих скъпия си чичо Даврам да ми донесе главата на Лъжедракона Мазрим Таим, а сега той и Таим — и двамата! — следват този ал-Тор, ако мога да вярвам и на половината от това, което чувам. Повела съм почти петдесет хиляди мъже и каквото и да решите, няма да се върна, докато чичо ми и ал-Тор не разберат кой точно управлява Салдея.

Етениел се спогледа със Серайда и Залдер, докато Пайтар и Еазар се впуснаха да обясняват на Тенобия, че те също са решени да продължат. Серайла съвсем леко поклати глава и съвсем леко сви рамене. Балдер открито завъртя очи. Етениел не че се беше надявала най-накрая Тенобия да реши да остане настрана, но момичето със сигурност щеше да им създаде трудности.

Салдейците бяха странни хора — Етениел често се беше чудила как сестра ѝ Ейноне бе успяла да създаде толкова успешен брак с друг от чичовците на Тенобия, — но самата Тенобия довеждаше тази странност до крайности. Човек можеше да очаква показност от всеки салдеец или салдейка, но Тенобия изпитваше удоволствие от това да смае дори доманките и да накара алтарките да изглеждат скучновати пред нея. За нрава на салдейците се носеха легенди, но нейният беше като див пожар на буен вятър и човек никога не можеше да предвиди от какво ще лумне искрата. Етениел не искаше дори да мисли за трудността да се накара тази жена да се вслуша в разума, когато самата

тя не пожелае; единствено Даврам Башийр беше успявал изобщо да го постига. А открит все още стоеше и въпросът с женитбата ѝ.

Защото Тенобия все още беше млада, макар и да бе превишила с години възрастта, в която бе редно да се омъжи — бракът беше дълг за всеки член на властващ знатен Дом, още повече за една владетелка; трябваше да се създават и укрепват съюзи, да се осигуряват наследници — и все пак Етениел накога не бе допускала възможността да ожени някой от синовете си за нея. Изискванията на Тенобия за съпруг бяха на равнището на всичко останало, свързано с нея. Бъдещият ѝ съпруг трябваше да бъде в състояние да се изправи пред дузина мърдраали и да ги съсече наведнъж. И в същото време да свири умело на арфа и да съчинява стихове. Трябваше да може да беседва с учени, докато язди надолу по стръмна урва. Или нагоре. И разбива се, той трябваше да изпитва към нея дълбока почит — все пак тя беше кралица — само дето понякога Тенобия щеше да очаква от него да отхвърля дръзко словата ѝ и да я метне на рамо. Точно това искаше момичето, ни повече, ни по-малко! И Светлината да му е на помощ, ако реши да я метне, когато тя очаква почитта му, или да я зачете, когато ѝ се иска обратното. Всичко това тя никога не беше го казвала открито, разбира се, но всяка жена, която имаше капка ум в главата, набързо щеше да го сглоби късче по късче от това, което е чула от приказките ѝ за мъжете. Тенобия щеше да си умре като девица. Което означаваше, че щеше да я наследи Даврам, стига тя да го оставеше жив, или наследникът на Даврам.

Една дума привлече слуха на Етениел и я накара да се сепне и да изправи гръб на седлото си. Не биваше да се разсейва, твърде голям беше залогът.

— Айез Седай ли? — каза тя рязко. — Какво Айез Седай? — С изключение на тази на Пайтар, техните съветнички от Бялата кула до една бяха напуснали при вестта за неприятностите в Кулата, като собствената ѝ Ниан и Еслинг на Еазар бяха избягали, без да оставят и една следа. Ако Айез Седай се бяха домогнали и до най-малкия намек за плановете им... Какво пък — Айез Седай винаги си имаха свои собствени планове. Винаги. Никак нямаше да ѝ хареса, ако откриеше, че е пъкнала ръцете си в гнезда на оси — да, не само в едно.

Пайтар присви рамене, с леко смутено изражение. Голямо усилие за човек като него — той, както и Серайла, никога не позволяваше

нещо да го смути.

— Едва ли си очаквала, че ще оставя Коладара зад гърба си, Етениел — отвърна той успокоително, — дори да можеш да прикрия от нея приготовленията. — Етениел не го беше очаквала; любимата му сестра беше Айез Седай и му бе внушила дълбока привързаност към Кулата. Не го беше очаквала, но се беше надявала. — Коладара я споходиха гостенки — продължи той. — Седем на брой. Стори ми се разумно да ги взема със себе си при тези обстоятелства. За щастие, не се нуждаят от много убеждаване. Всъщност от никакво.

— Светлината дано да ни освети и да съхрани душите ни — въздъхна Етениел и чу ехото на своята въздишка от Серайла и Балдер. — Осем Сестри, Пайтар? Осем? — Сега Бялата кула със сигурност знаеше за всеки ход, който се канеха да предприемат.

— И с мен има още пет — вметна Тенобия, сякаш се хвалеше, че си има нови пантофки. — Намериха ме тъкмо преди да тръгна от Салдеа. Случайно, сигурна съм; изглеждаха не по-малко изненадани от самата мен. След като разбраха с какво съм се заела — още не ми е ясно как го направиха, но... — та след като разбраха, бях сигурна, че ще хукнат да потърсят Мемара. — Веждите ѝ за миг се присвиха сърдито. Елайда много беше сбъркала, изпращайки Сестра да се опита да изнуди Тенобия. — Но пък — довърши тя — Илезиен и останалите проявиха повече дискретност и от мен.

— Все пак... — настоя Етениел. — Тринадесет Сестри. Остава само някоя от тях да измисли как да прати вест. Само няколко реда. По някой сплашен войник или слугиня. Смята ли някой от вас, че може да им попречи?

— Заровете вече са изтъркулени от чашата — отвърна простичко Пайтар. — Стореното — сторено. — Ако питаха Етениел, арафелците бяха почти толкова странни, колкото салдейците.

— По̀ на юг — добави Еазар — може би ще се окаже добре, че имаме със себе си тринадесет Айез Седай. — Думите му предизвикаха мълчание, а подтекстът остана да виси във въздуха. Никой не искаше да го изрече на глас. Бе много по-различно от това да се изправиш срещу Погибелта.

Тенобия ги стресна с внезапния си смях. Конят ѝ затанцува, но тя го укроти.

— Смятам да поема на юг колкото може по-бързо, но тази нощ ви каня всички на пир в стана си. Можете да поговорите с Илезиен и дружките ѝ и да видите дали вашите преценки съвпадат с моите. Сигурно утре вечер всички бихме могли отново да се съберем в стана на Пайтар и да разпитаем приятелките на неговата Коладара. — Предложението беше толкова разумно и толкова очевидно необходимо, че всички моментално се съгласиха. А после Тенобия добави, сякаш току-що сетила се: — За чичо ми Калян ще е висока чест, ако позволиш да седне до теб тази вечер, Етениел. Той изпитва огромна възхита към теб.

Етениел хвърли поглед към Калян Рамзин — той беше седял мълчаливо на коня си зад Тенобия, и една дума не беше изрекъл, сякаш бе затаил дъх — само го изгледа и за кратък миг този побелял орел също я изгледа. За миг тя забеляза нещо, което не бе виждала от кончината на своя Брис — погледа на мъж към жена, а не към кралица. Изненадата от това така я поразя, че дъхът ѝ секна. Очите на Тенобия пробягаха от чичо ѝ към Етениел и тя се усмихна с тънка, доволна усмивка.

В душата на Етениел кипна гняв. Тази усмивчица разкри всичко, ясно като пролетен бързей, дори да го нямаше погледа на Калян. Това жалко момиченце бе намислило да го ожени за нея? Това детенце бе решило да... Тъгата изведнъж замести гнева ѝ. Тя самата беше по-млада и от нея, когато бе уредила брака на овдовялата си сестра Назел. Впрочем, Назел все пак се беше влюбила в лорд Исмик въпреки всичките си протести в началото. Етениел бе уреждала чужди бракове от толкова дълго време, че никога не се беше замисляла, че собственият ѝ би могъл да създаде много силна връзка. Тя отново погледна Калян, този път — по-продължително. Обветреното му набръчкано лице отново излъчваше подобаващата се почит, но очите му си бяха същите като преди — на мъж, гледащ жена, не кралица. Всеки съпруг трябваше да е корав мъж, но тя винаги бе настоявала браковете на децата ѝ, ако не и на нейните връстници, да бъдат укрепени от възможността за взаимна любов и нямаше да приеме нищо по-малко и за себе си.

— Вместо да губим дневния светлик в празно бърборене — каза тя малко по-задъхано, отколкото ѝ се искаше — да свършим все пак с това, за което сме дошли. — Светлината да ѝ изтръгне душата дано,

все пак беше възрастна жена, не някакво си момиченце, за пръв път срещнало подходящ жених. — Е? — настоя тя. Този път гласът ѝ прозвуча достатъчно твърдо.

Всичките им досегашни споразумения се основаваха на грижливо и предпазливо съставени писма и всичките им досегашни планове предстояха да се променят с придвижването им на юг и според обстоятелствата. Но тази среща имаше едно-единствено предназначение — проста и древна церемония на Граничните земи, чието изпълняване бе записано само седем пъти в хилядолетната история от самото Разрушение на света. Проста церемония, която щеше да ги задължи повече от всякакви думи, колкото и силни да са те. Владетелите приближиха конете си по-близо един до друг, а останалите се отдръпнаха.

Етениел изсъска, щом ножът ѝ срязва лявата ѝ длан. Със смях, Тенобия разряза своята. Пайтар и Еазар го направиха съвсем безчувствено, все едно че дялнаха трески. Четири длани се протегнаха и се срещнаха, стиснаха се и кръвта от четири сърца се смеси и закапа по земята, попивайки в каменистата твърд.

— Едно сме, до смъртта — каза Еазар и всички повториха с него: — Едно сме, до смъртта.

Обрекли се бяха в кръв и земя. Сега трябваше да намерят Ранд ал-Тор. И да направят това, което трябва. Каквато и да е цената.

* * *

След като се увери, че Турана може да остане седнала на възглавничката без чужда помощ, Верин стана и остави отпусналата се Бяла сестра да пийне вода. Да се опита поне; зъбите на Турана изтракаха на сребърната чашка, което не беше чудно. Входът на шатрата беше толкова нисък, че човек трябваше да се приведе, за да намъкне главата си навън. Умората я промуши в кръста, щом се наведе. Никакъв страх не изпитваше от треперещата зад гърба ѝ жена в грубата черна вълнена роба. Верин държеше здраво около нея заслания щит и се съмняваше, че в краката на Турана в този момент са останали достатъчно сили, за да посмее да ѝ скочи отзад, дори да можеше да ѝ хрумне толкова невероятна мисъл. Белите просто не

разсъждаваха по този начин. Колкото до това, състоянието на Турана беше такова, че и след няколко часа нямаше да може и едно косъмче да прелее, дори да не беше заслонена.

Айилският стан покриваше хълмовете, зад които лежеше Кайриен — ниски шатри със землист цвят, пръснати между малкото оцелели толкова близо до града дървета. Рехави облачета прах висяха във въздуха, но нито прахта, нито зноят, нито гневният блясък на слънцето изобщо притесняваха айилците. Усилно шетане и шумна суетня изпълваха лагера, без да отстъпват на хорската глъч из градските улици. Пред погледа ѝ групи мъже колежа прясно уловен дивеч и кърпеха шатри, точеха ножове и шиеха меки чизми, каквито всички те носеха, жени шетаха около готварските огньовете, превиваха гръб над малки станове или наглеждаха малобройните дечица в лагера. Във всички посоки притичваха гай-шайн в бели роби, помъкнали товари, тупаха черги или чистеха около коневръзите с товарни коне и мулета. Само дете липсваха уличните продавачи и дюкянджиите. Град ли? Тук сякаш бяха струпани над хиляда села, макар че мъжете надвишаваха многократно броя на жените и с изключение на ковачите, чиито наковални кънтяха непрестанно, почти всеки мъж, необлечен в бяло, носеше оръжия. Повечето жени също.

Броят им определено можеще да се сравни с населението на голям град и беше повече от достатъчен, за да погълне напълно няколкото пленнички Айез Седай, но въпреки това Верин мерна една облечена в черна роба жена — тътреше се на петдесетина крачки от нея и се мъчеше да издърпа висок до кръста ѝ куп камъни върху кравешка кожа. Дълбоката гугла на робата скриваше лицето ѝ, но никой в лагера, освен пленените Сестри, не носеше такава черна роба. Край влаещата се кожа пристъпваше една от Мъдрите, загърната в сиянието на Силата, с която засланяше пленничката, а от двете страни на Сестрата вървяха две Деви и я подкарваха с помощта на сноп пръчки, щом залитнеше и се спреше. Верин се зачуди дали не го правят нарочно, за да го види. Тази заран, случайно или не, на идване се бе натъкнала на Койрен Селдайн, която залиташе с обезумял поглед, обляна в пот по един стръмен склон, с една Мъдра и двама снажни айилци за придружители и с голям чувал с пясък на гърба. Вчера пък бе попаднала на Сарийн Немдал. Накарали я бяха да пресипва с шепи вода от едно кожено ведро в друго и я пердашеха с пръчки да пресипва

по-бързо, като я биеха за всяка капка, която изливаше поради това, че я пердашеха да пресипва по-бързо. Сарийн бе отскубнала миг, за да попита Верин защо, макар че едва ли беше очаквала отговор. Верин определено не бе имала възможност да ѝ предложи такъв, дори да знаеше, преди Девите да върнат Сарийн към безсмисления ѝ труд.

Тя едва потисна въздишката си. Преди всичко, не можеше да ѝ хареса да вижда такова отношение към Сестри, независимо от причините, и второ, беше очевидно, че много от Мъдрите искаха... Какво? Да ѝ покажат, че тук да си Айез Седай не се смята за нищо, това ли? Глупаво. Това го бяха показали с пределна яснота още преди дни. А може би, че и нея могат да накарат да облече черна роба? За известно време беше смятала, че е предпазена поне от това, но Мъдрите криеха тайни, които тепърва ѝ предстоеше да отгадае, и най-малката от тях беше как е уредена йерархията им. Най-мъничката и уж най-незначителна, но цял един живот и кожицата ѝ лежаха плътно увити в тази тайна. Жените, които раздаваха команди, често получаваха такива от жени, на които преди малко са заповядвали, и малко след това нещата отново се преобръщаха ни в клин, ни в ръкав, поне доколкото тя можеше да схване. Никой обаче не се разпореждаше на Сорилея и може би тъкмо в това се криеше разковничето. Донякъде.

Неволно я обля прилив на доволство. Рано тази заран в Слънчевия палат Сорилея бе настояла да ѝ се обясни какво предизвиква най-голям срам сред влагоземците. Кируна и другите Сестри не го разбраха — всъщност те не полагаха особени усилия да разберат какво става тук, може би защото се страхуваха от това, което можеше да научат, страхуваха се, че това, което ще научат, би могло да подложи на изпитание клетвите им. Все още се мъчеха да намерят достойно оправдание за това, че бяха поели по пътеката, по която ги беше тласнала съдбата, но Верин вече си имаше основание за пътя, по който сама бе поела, и цел. Тя също си държеше едно списъче в кесията, готова да го връчи на Сорилея, останеха ли насаме. Нямаше нужда да го научават и други. Някои от пленничките тя никога не бе познавала, но смяташе, че за повечето жени това списъче обобщава слабостта, която Сорилея целеше да постигне. Животът щеше да стане далеч по-труден за жените в черно. И с мъничко късмет, собствените ѝ усилия щяха да получат неимоверна подкрепа.

Двама високи айилци, всеки с по една дръжка на секира щръкнала над рамото му, седяха пред шатрата, привидно погълнати от играта си на котешка люлка, но щом главата ѝ надникна през процепа, се озърнаха моментално. Корам се надигна като развила се да клъвне змия, въпреки ръста си, а Мендан изчака само колкото да прибере конеца. Ако се изправеше на пръсти, Верин пак нямаше да стигне до гърдите и на двамата. Можеше, разбира се, без никакво усилие да обърне и двамата с главата надолу и да ги напердаши. Стига да посмееше. От време на време изпитваше такова изкушение. Двамата ѝ бяха назначени за водачи, да я предпазят от някои недоразумения в лагера. И и двамата несъмнено докладваха за всяка нейна дума и постъпка. В известен смисъл щеше да предпочете сега да я придружава Томас, но само в известен. Да криеш тайни от собствения си Стражник беше много по-трудно, отколкото от чужди хора.

— Моля предайте на Колинда, че съм приключила с Турана Норил — каза тя на Корам, — и я помолете да ми изпрати Катерин Алрудин. — Искаше първо да се справи със Сестрите, които си нямаха Стражници. Корам кимна сдържано и се затича, без да обели дума. У тези айилци нямаше капка вежливост.

Мендан се приведе и я изгледа с удивително сините си очи. Един от двамата винаги оставаше с нея, каквото и да им кажеше. На слепоочията на Мендан беше завързана ивица червен плат с древния символ на Айез Седай. Като останалите мъже, които носеха това нещо, и като Девите, той като че ли само я чакаше да направи някаква грешка. Какво пък, те далеч не бяха първите и съвсем не бяха най-опасните. Седемдесет и една години бяха минали, откакто Верин за последен път бе допуснала сериозна грешка.

Тя отвърна на Мендан с преднамерено бегла усмивка и понечи да се дръпне обратно в шатрата, когато нещо изведнъж привлече очите ѝ и я задържа като желязна стега. Ако точно в този момент айилецът се бе опитал да ѝ пререже гърлото, нямаше и да го забележи.

Десетина жени бяха коленичили наблизко в редица и въртяха тежките каменни чукала върху плоските хромели, досущ като онези в най-затъntenите ферми. Други жени сипваха зърно от кошници и прибираха грубо смляното брашно. Коленичилите жени бяха в тъмни поли и бели блузи, сгънати забрадки придържаха косите им назад. Една от тях, забележимо по-ниска от останалите, единствената, чиято

коса не висеше чак до кръста или още по-надолу, нямаше по себе си никакви нанизии или гривни. Тя вдигна за миг очи и злобата по зачервеното ѝ от слънцето лице се изостри, щом срещна погледа на Верин. Но само за миг, преди отново да сведе гръб над тежкия си труд.

Верин се дръпна рязко в шатрата и стомахът ѝ се сви от болка. Иргайн, от Зелената Аджа. По-скоро — беше Зелена преди да я усмири Ранд ал-Тор. Засланияето затъпяваше и замъгляваше връзката към Стражника, но усмиряването я пресичаше като самата смърт. Единият от двамата на Иргайн почти веднага бе издъхнал от удара, докато вторият беше загинал, опитвайки се да избие хиляди айилци, без изобщо да направи опит да се спаси. Най-вероятно сега самата Иргайн също искаше да е мъртва. Усмирена. Верин притисна корема си с две ръце. Нямаше да повърне. И по-лоши неща беше виждала от една усмирена жена. Много по-лоши.

— Няма надежда, нали? — промълви хрипливо Турана. Хлипаше тихо и се взираше в сребърната чаша в треперещите си ръце, сякаш виждаше нещо далечно и ужасно. — Никаква надежда.

— Винаги има изход, стига да го потърсиш — отвърна Верини я потупа разсеяно по рамото. — Човек винаги трябва да го търси.

Мислите ѝ запрепускаха бясно, без да засегнат Турана. Светлината бе свидетел, че коремът ѝ сякаш се бе изпълнил с гранясала мас от гледката с усмирената Иргайн. Но какво търсеше тя сред жените, мелещи зърно? И облечена като айилка! Нима ѝ бяха възложюга този труд само за да я види Верин? Глупав въпрос — дори при един тавирен, силен като Ранд ал-Тор и само на няколко мили оттук, все пак броят на уж случайните съвпадения надвишаваше приемливото. Нима бе сбъркала нещо? В най-лошия случай грешката ѝ едва ли беше голяма. Само че понякога малките грешки можеше да се окажат също толкова фатални, колкото големите. Колко ли щеше да удържи, ако Сорилея решише да я прекърши? Подозираше, че срокът ще се окаже отчайващо къс. В някои отношения Сорилея изглеждаше най-твърдата жена, която тя бе срещала в живота си. И едва ли нещо можеше да я спре. Грижа за друг ден. Никакъв смисъл нямаше да се опитва да превари самата себе си.

Тя коленичи и положи известно усилие да утеши Турана, но без да се престарава. Утешителни слова, които звучаха не по-малко кухо за самата нея, отколкото за Турана, ако се съдеше по замъгления ѝ поглед.

Нищо не можеше да промени положението на Турана освен самата Турана, а това трябваше да произтече от самата нея. Бялата сестра само захлипа по-силно и раменете ѝ се разтресоха беззвучно, а сълзите потекоха неудържимо по лицето ѝ. Влизането на двете Мъдри и на двамата млади айилци, които не можеха да се изправят в схлупената шатра, дойде почти като облекчение. Поне за Верин. Тя се надигна и ги посрещна с изискан реверанс, но никой от новодошлите не прояви интерес към нея.

Давиена беше зеленоока жена с жълто-червеникава коса, Лосайн — сивоока и с тъмна коса, съвсем леко червенееща се на слънцето. И двете бяха с една глава по-високи от Верин и на лицата и на двете се бе изписало изражението на жени, на които е възложена мръсна задача, която биха предпочели да прехвърлят на някой друг. Никоя от двете не можеше да прелее достатъчно, че да е сигурна, че ще задържи Турана сама но двете се свързваха, сякаш бяха оформяли кръгове през целия си живот, и светлината на сайдар около едната сякаш се сливаше с тази на другата, въпреки че не стояха една до друга. Верин се насили да се усмихне, за да не се намръщи. Откъде ли го бяха научили? Готова беше да заложи всичко, че само допреди няколко дни не са го знаели.

А после всичко стана бързо и много гладко. Докато приведените мъже повдигаха Турана на крака, прихващайки я под мишниците, тя изтърва сребърната чаша. Празна, за нейно щастие. Не оказа никаква съпротива, което също беше добре предвид това, че всеки от двамата можеше да я отнесе с една ръка като торба зърно, но зяпналата ѝ уста издаде пронизителен стон. Айилците не ѝ обърнаха никакво внимание. Давиена, съсредоточила кръга върху връзката, намести щита и Верин напълно се освободи от Извора. Никоя от тях не ѝ се доверяваше дотолкова, че да ѝ позволи да държи сайдар без причина, каквито и клетви да беше изрекла. Никоя не даде вид, че е забелязала, но със сигурност щяха да го покажат, ако бе задържала Силата. Мъжете повлякоха Турана навън, босите и крака се затътриха по пластове постелки по пода на шатрата, и Мъдрите излязоха след тях. И толкова. Каквото можеше да се направи с Турана, беше направено.

Верин въздъхна дълбоко и се смъкна върху една от ярките възглавнички с пискюли. До нея на постелките лежеше фино изплетен от златни ленти поднос. Тя напълни една сребърна чашка от калаената кана и отпи дълбоко. Жажда будеше този труд и умора. До края на деня

оставаха часове, а тя вече се чувстваше така, сякаш бе мъкнала тежък сайдък на мили разстояние. През хълмовете. Чашката се върна на подноса и тя измъкна малкия си, подвързан с кожа бележник, затъкнат зад колана ѝ. Винаги им беше нужно малко време, докато намерят и ѝ доведат следващата, за която ги помолеше. Няколко мига да прегледа записките си и да добави нови щяха да са само от полза.

Да си води бележки за пленничките нямаше нужда, но внезапната поява на Кацуан Мелайдрин преди три дни ѝ даваше повод за безпокойство. Какво целеше Кацуан? Спътничките на тази жена можеха да се пренебрегнат, но самата Кацуан беше жива легенда и дори достоверните части на тази легенда я правеха наистина много опасна. Опасна и непредсказуема. Тя извади писалото от малкото дървено ковчеже, което си носеше винаги, и посегна към затвореното в кальфа шишенце с мастило. И всъщия момент в шатрата влезе друга Мъдра.

Верин скочи толкова бързо, че изтърва бележничето. Ерон изобщо не можеше да прелива, но въпреки това Верин я удостои с подълбок реверанс, отколкото Давиена и Лосайн преди малко. Опита се да прикрие и бележничето под полите си, но пръстите на Ерон го стигнаха първи. Верин се изправи и спокойно загледа как високата жена запрелиства страниците.

Две небесносини очи срещнаха нейните. Очи като зимно небе,

— Някакви хубави рисунчици и много неща за растения и за цветя — каза хладно Ерон. — Не виждам нищо за въпросите, които си изпратена да зададеш. — И не ѝ го подаде, а направо ѝ го натика в ръцете.

— Благодаря, Мъдра — отвърна хрисимо Верин и прибра книжката на сигурно зад колана си. За всеки случай приклепна още веднъж, също толкова дълбоко като първия път. — Имам навик да си записвам това, което видя. — Някой ден щеше да се наложи да седне и да опише шифъра, който използваше в бележниците си — рафтовете и сандъците в покоите ѝ над библиотеката на Бялата кула до такава степен бяха претъпкани с тях, че цял живот нямаше да стигне, за да ги изчете човек — някой ден, но се надяваше да не е скоро. — Колкото до... хм... пленничките, всички те досега повтарят в различни варианти едно и също. Кар-а-карн трябвало да бъде подслонен в Кулата до Последната битка. Тяхното... хм... лошо отношение към

него започнало заради опита му да се измъкне. Но вие, разбира се, вече знаете това. Не се безпокойте. Сигурна съм, че ще разбере повече. — Вярно до последната дума, макар да не съдържаше цялата истина; твърде много Сестри бе виждала да загиват, за да рискува да изпрати други в гроба без напълно основателна причина. Проблемът бе в това да реши какво може да предизвика този риск. Начинът, по който бяха отвлели младия ал-Тор — да го отвлече пратеничество, което уж трябвало да преговаря с него — гневеше айилците до смърт, въпреки че, доколкото тя разбираше, въпросното „лошо отношение“ почти не ги вълнуваше.

Ерон придърпа дългия си шал — златните и костени гривни по ръцете ѝ леко издрънчаха — и впери очи в лицето на Верин, сякаш искаше да отгадае мислите ѝ. Ерон, изглежда, заемаше високо положение сред Мъдрите и макар Верин да бе виждала понякога усмивка да набразди тези мургави бузи, топла и ведра усмивка, тя никога не беше насочена към някоя Айез Седай. „Никога не сме подозирали, че точно вие ще се провалите“ — бе заявила тя на Верин някак мъгляво. В останалото обаче нямаше нищо неясно. „Айез Седай нямат чест. Дай ми едно косъмче повод за подозрение и с ей тези ръце ще те напердаша така, че да не можеш да се изправиш. Две косъмчета ми дай, и ще те набуча на кол за храна на лешоядите и мравките.“ Верин примигна към нея, стараяйки се да си придаде откритост. И кротост — не биваше да забравя кротостта. Хрисимост и покорство. Страх не изпитваше. В дългия си живот бе срещала много по-твърди погледи, от жени — както и от мъже, — които не биха изпитали и нищожното угризение на Ерон, ако им се наложеше да сложат край на живота ѝ. Но беше положила твърде голямо усилие, за да я изпратят да задава тези въпроси. Не можеше да си позволи всичко тепърва да отиде нахалост. Само лицата на тези аилци да не бяха толкова безизразни...

Изведнъж забеляза, че вече не са сами под покрива на шатрата. Две светлокоси Деви бяха влезли, с една жена в черна роба, една педя по-ниска от тях. Крепяха я под мишниците да не падне. От едната ѝ страна стоеще Тиалин, дългнеста и рижа, с мрачно изражение под сиянието на сайдар, засланиящ загърнатата в черно пленничка. Косата на Сестрата висеше на потни къдрици до раменете, няколко кичура се бяха залепили на лицето ѝ, толкова изцапано с прах, че отначало Верин

не можа да я познае. Изпъкнали скули, но не много високи, и леко изкривен като клюн нос, и леко скосени кафяви очи... Белдеин. Белдеин Нирам. Беше ѝ преподавала като момиче в няколко класа за новачки.

— Ако мога да попитам — промълви предпазливо тя, — защо сте довели нея? Помолих за друга. — Белдеин си нямаше Стражник, въпреки че беше Зелена — издигната беше до шала едва преди три години, а Зелените бяха особено придирчиви за първия — но ако започнеха да ѝ водят която на тях им хрумне, следващата сигурно щеше да е с двама-трима Стражници. Смяташе, че ще може да се справи с още две за днес, но не и ако една от тях имаше дори един Стражник. А се съмняваше, че ще ѝ дадат друга възможност с която и да е от тях.

— Катерин Алрудин е избягала снощи — избълва с яд Тиалин и Верин зяпна.

— Позволили сте ѝ да избяга? — избухна тя, без да мисли. Умората не беше извинение, но думите се заизливаха от устата ѝ, без да може да ги спре. — Как сте могли да проявите такава глупост? Тя е Червена! И нито е страхливка, нито е немощна в Силата! Кар-а-карн може да се окаже в опасност! И защо не сте ни казали?

— Разбра се едва тази сутрин — изръмжа една от Девите. Очите ѝ бяха като лъскави сапфири. — Една Мъдра и двама Кор Дарей са били отровени, а гай-шайн, който им е поднасял пиенето, е намерен с прерязано гърло.

Ерон повдигна вежди и изгледа хладно Девата.

— Тя към теб ли се обърна, Караюин? — Двете Деви се захванаха най-усърдно със задачата да крепят Белдеин. Ерон само изгледа Тиалин, но червенокосата Мъдра сведе очи. Верин беше следващият обект на внимание. — Твоята загриженост за Рандал-Тор ти прави... чест — каза ѝ с неприязън Ерон. — Ще го пазят зорко. Не е нужно да знаеш повече. Дори и това ти е много. — Тонът ѝ изведнъж се втвърди. — Но чирачките не използват такъв тон с Мъдри, Верин Матуин Айез Седай. — Последното го изръмжа.

Потискайки въздишката си, Верин едва не се прекатури в поредния дълбок реверанс и с част от ума си съжали, че не е вече толкова тъничка и гъвкава, както когато е пристигнала за първи път в

Бялата кула. Фигурата ѝ не беше никак подходяща за всички тези прикляквания.

— Простете ми, Мъдра — отвърна тя с покорство. Избягала! Всичко беше ясно — за нея, макар и не за айилката. — Сигурно съм си изгубила ума от притеснение. — Жалко че нямаше как да се погрижи Катерин да я споходи фатална злополука. — Ще се постарая на всяка цена да не го забравям повече. — Дори едно леко трепване на миглите не показва дали Ерон го прие. — Ще позволите ли да ѝ поема щита, Мъдра?

Ерон кимна, без да поглежда към Тиалин, и Верин бързо прегърна Извора, поемайки освобождения от Тиалин щит. Никога нямаше да престане да се удивлява, че при айилците жени, които не могат да преливат, така леко командват жени, които могат. Тиалин не беше много по-немоцна в Силата от Верин, но поглеждаше към Ерон почти толкова нащрек, колкото Девите, и когато двете побързаха да излязат от шатрата, след като Ерон им даде знак с ръка, Тиалин изостана само с една стъпка.

Ерон обаче не си тръгна веднага.

— Няма да споменаваш за Катерин Алрудин пред Кар-а-карн — каза тя. — Той си има достатъчно неща, за които да мисли, за да го безпокоим с дреболии.

— Нищо няма да му кажа — съгласи се бързо Верин. Дреболии ли? Една Червена със силата на Катерин не можеше да се нарече „дреболия“. Може би трябваше да си го отбележи? Трябваше да помисли за това.

— Гледай да си държиш езика, Верин Матуин, че иначе ще ти потрябва да виеш с него.

Нямаше какво да бе отговори на това, така че Верин се съсредоточи върху кротостта и покорството и отново приклекна. Коленете ѝ простенаха.

След като и Ерон си излезе, Верин си позволи да въздъхне облекчено. Беше се побояла, че Ерон ще реши да остане. Да получи разрешение да остава насаме с пленничките ѝ беше струвало почти толкова усилие, колкото да накара Сорилея и Амис да решат, че е необходимо те да бъдат разпитани, и то от човек, запознат с порядките на Бялата кула. Ако разберяха, че са били подведени... Но и това беше утрешна грижа. Изглежда, напоследък ги трупаше доста.

— Водата е достатъчно, за да си умиеш лицето и ръцете поне — каза тя кротко на Белдеин. — И ако желаеш, ще те Изцеря. — Всяка Сестра, която бе разпитала, имаше поне по няколко отока по тялото. Айилките не биеха пленничките, освен когато не разсипеха вода или не се мотаеха с работата си — и най-високомерният израз на непокорство се посрещаше с презрителен смях, — но подкарваха жените в черните роби като животни, с удар с пръчка, за да тръгнат или спрат, и още по-силен удар, ако не се подчиняват достатъчно бързо. А Церенето правеше и другите неща по-лесни.

Оцапана, запотена и трепереща като тръстика на вятър, Белдеин сви устни.

— По-скоро бих приела да кървя до смърт, отколкото Церене от тебе! — сопна се тя. — Може би трябваше да очаквам, че ще пълзиш в краката на тези дивачки, но никога не съм допускала, че ще се унизиш да разкриваш тайни на Кулата! Това е равносилно на измяна, Верин! На бунт! — Тя изсумтя презрително. — Предполагам, че щом и това не те разколебава, не би могла да се спреш пред нищо! На какво още си ги научила с останалите освен на свързането?

Верин цъкна раздражено с език и не си направи труда да срещне погледа ѝ. Вратът вече я болеше от вдигане на глава към айилките — впрочем дори Белдеин стърчеше доста по-високо от нея, — коленете ѝ се бяха схванали от реверанси и приклякания и твърде много жени, които трябваше да проявят повечко благоразумие, ѝ бяха хвърляли днес в лицето сляпо презрение и глупава гордост. А кой по-добре от една Айез Седай трябваше да знае, че една Сестра трябва да носи много маски на лицето си пред света? Не можеш непрекъснато да сплашваш хората, нито да ги налагаш непрекъснато със сопата. Освен това е много по-добре да се държиш като новачка, вместо да те накажат като такава, особено ако това ти носи само болка и унижение. Дори Кируна трябваше все някой ден да го разбере.

— Седни, преди да си паднала — отвърна ѝ тя. — Позволи ми да отгатна с какво си се занимавала днес. Ако се съди по тази прах по теб, бих предположила че си копала яма. С голи ръце, или са ти дали да използваш лъжичка? Нали знаеш, когато решат, че си приключила, ще те накарат да я зариеш отново. Я чакай да видя. Всичко, което виждам по теб, е оцапано, но тази роба ми се струва чиста, значи вероятно са те карали да копаеш гола-голеничка. Сигурна ли си все пак, че не

искаш Церене? Слънчевото изгаряне може да боли много. — Тя наля една чаша вода и я тласна напред през шатрата на поток от Въздух, за да увисне пред Белдеин. — Гърлото ти сигурно е пресъхнало.

Младата Зелена зяпна за миг колебливо чашата; после краката ѝ изведнъж поддадоха и тя се срина на една от възглавничките с горчив смях.

— Те ме... оводняват често. — Изсмя се отново, въпреки че Верин не можа да схване шегата. — Дават ми колкото искам вода, стига да я изгълтам до капка. — Тя изгледа Верин сърдито, замълча, след което продължи стегнато: — Тази рокля ти стои много добре. Моят я изгориха; сама го видях. Отмъкнаха ми всичко с изключение на това. — Тя докосна златния пръстен с Великата змия на левия си безимен пръст, ярко златисто сияние на окаляната длан, — Май не им достигна достатъчно кураж. Знаем какво се опитват да постигнат, Верин, но няма да стане. Не и с мен, не и с никоя от нас!

Все още беше нащрек. Верин свали чашката върху пъстрия килим до Белдеин, след което вдигна своята и отпи, преди да заговори.

— О? И какво се опитват да постигнат?

Този път смехът на Белдеин беше не само горчив, но и хриплив.

— Да ни прекършат, и ти го знаеш! Да ни принудят да изречем клетвите пред ал-Тор, както сте направили вие. О, Верин, как сте могли? Да му се закълнете във вярност! И още по-лошо — на един мъж, и то точно на него! Дори да сте се осмелили да въстанете срещу Амирлинския трон, срещу Бялата кула... — двете имена прозвучаха на езика ѝ, сякаш бяха едно и също — ...как можахте да направите това!

За миг Верин се зачуди дали нещата нямаше да тръгнат по-добре, ако жените, държани сега в айилския стан, не бяха просто привлечени, също като нея, като суха клонка във въртопа на Ранд ал-Торовия тавирен, когато думите се бяха заизливали от устата ѝ, без да остане време дори да се оформят в ума ѝ. Не че бяха думи, които никога нямаше да изрече по своя воля — тавирен не въздействаше така, — но думи, които вероятно щеше да изрече веднъж на хиляда случаи при онези обстоятелства, веднъж на десет хиляди. Не, споровете за това доколко следва да се спазват клетви, дадени при такива обстоятелства, бяха дълги и разгорещени, а споровете за това как точно да се спазват все още продължаваха. Пръстите ѝ опипаха разсеяно твърдия предмет в кесията на колана ѝ — малка брошка с прозрачен камък, оформена в

подобие на лилия с много венчелистчета. Никога не си я слагаше, но винаги я носеше със себе си — вече от почти петдесет години.

— Ти си да'цанг, Белдеин. Трябва да си го чула. — Не й беше нужно краткото кимване на Белдеин; според айилския закон го съобщаваха на „презряната“ като присъда. Това поне го знаеше, макар и да не знаеше много повече. — Дрехите ти, както и всичко останало от вещите ти, което може да гори, е изгорено, защото никоя айилка не би пожелала да притежава вещ, принадлежала на да'цанг. Всичко останало е било нарязано на късчета или смачкано и захвърлено, дори накитите, които си имала, и заровено в клозетна яма.

— И... И коня ми ли? — попита обезпокоено Белдеин.

— Те не убиват коне, но твоят къде е, не знам. — Сигурно го бяха продали на някого в града или го бяха дали на някой Аша'ман. Ако й кажеше това, щеше повече да навреди, отколкото да помогне. Верин като че ли си спомни, че Белдеин бе една от онези млади жени, които изпитваха дълбока страст към конете. — Оставили са те да задържиш пръстена, за да ти напомня коя си била и така срамът ти да стане още по-голям. Не знам дали биха ти позволили да се закълнеш на ал-Тор, дори на колене да ги молиш. Макар да ми се струва, че за теб това би било невероятно.

— Няма да го направя! Никога! — Думите обаче прокълнаха кухо и раменете на Белдеин се смъкнаха. Разтърсена беше, но не достатъчно.

Верин изписа топла усмивка на устните си. Един мъж някога й беше казал, че усмивката й му напомняла за починалата му майка. Надяваше се, че поне в това не я беше излъгал. Малко по-късно се бе опитал да мушне кинжал между ребрата й и тази нейна усмивка се оказа последното, което видяха очите му.

— Не виждам никакви причини да го направиш. Не, боя се, че ти по-скоро ще трябва да мислиш за безполезния труд, който те чака. Това при тях е срамно. Срамно до мозъка на костите. Разбира се, ако преценят, че ти не го приемаш така... О, милата ми. Готова съм да се обзаложа, че не ти харесва да копаеш дупки в земята без дрехи на гърба, дори да те пазят само Деви. Но представи си, да речем, че те накарат да стоиш така права в една шатра, пълна с мъже? — Белдеин се дръпна ужасена. Верин продължи да бърбори; бърборенето го беше усвоила почти до равнището на Талант. — Само ще те накарат да

стоиш така пред очите им, нищо повече, разбира се. На да'цанг не се позволява да вършат нещо полезно, освен при голяма необходимост, а един айилец по-скоро би прегърнал вмирисана леш, отколкото да... Е, не е никак приятна тази мисъл, нали? Във всеки случай, за такива неща трябва да мислиш тепърва. Знаем, че ще се съпротивляваш толкова дълго, колкото можеш, но не съм сигурна какво толкова има да му се съпротивлява човек. Те няма да се опитват да измъкват някаква информация от теб, или нещо друго, както правят с обикновените пленници. Но изобщо няма да те пуснат да си отидеш, докато не се уверят, че срамът е проникнал толкова дълбоко в душата ти, че там не е останало нищо друго. Дори това да отнеме остатъка от живота ти.

Устните на Белдеин се размърдаха беззвучно, но все едно че беше изрекла думите високо. „Остатъка от живота ми.“ Тя помръдна неловко на възглавницата и направи гримаса. Изгарянията или отоците, или схваналите се от непривичния труд мускули.

— Ще ни освободят — най-сетне промълви тя. — Амирлин няма да ни остави... Ще ни освободят или ние ще... Ще ни освободят!

Вдигна рязко сребърната чашка и загълта, докато не я изпразни, а после я протегна за още. Верин отпрати калаената кана по въздуха и я спусна на пода, за да може Белдеин да си налее.

— Или ще избягате? — каза Верин и мръсните ръце на Белдеин трепнаха и водата се плисна извън чашата. — Виж какво. За това имате точно толкова шанс, колкото да ви освободят. Обкръжени сте от армия айилци. А и очевидно ал-Тор може да призове неколкостотин от онези Аша'ман когато си поиска, за да ви изловят. — Другата жена потръпна, а и самата Верин едва се сдържа да не го направи. Тази малка неприятност трябваше да се спре още в началото. — Не, боя се, че ще трябва някак да намериш изхода си сама. Да се справиш с нещата такива, каквито са. Разбери, във всичко това си съвсем сама. Знаем, че не ви позволяват да говорите помежду си. Съвсем сама — въздъхна тя. Две широко отворени очи я изгледаха, сякаш виждаха червена усойница. — Не е нужно да го правиш по-лошо, отколкото е. Позволи ми все пак да те Изцера.

Едва изчака жалкото ѝ кимване и се премести до нея, коленичи и постави длани върху главата ѝ. Младата жена беше почти готова. Верин се разтвори за още сайдин и запрече потоците на Цера, а Зелената изпъшка и се сгърчи. Полупразната чаша изпадна от ръцете ѝ

и политналата ѝ настрани ръка събори каната, Е, сега вече наистина беше готова.

В миговете на объркване, обхващащи всеки, след като е Изцерен, докато Белдеин все още примигваше и се мъчеше да се съвземе, Верин се разтвори още повече, разтвори се през изваяния като цвете ангреал в кесийката си. Не беше много мощен този ангреал, но достатъчно, а за това нещо тя имаше потребност от всяка допълнителна трошица Сила, която можеше да ѝ даде. Потоците, които започна да тъче сега съвсем не приличаха на Церенето. В тях сега най-вече преобладаваше Дух, но имаше също и от Вятър, и от Вода и Земя — последното бе малко трудно за нея, и дори нишките на Дух трябваше да се разместят и препоредят отново и отново, толкова сложно, че можеха да смят и най-изкусната тъкачка на килими. Дори някоя Мъдра да надникнеше в шатрата, едва ли щеше притежава редкия Талант да разбере какво върши Верин. Трудности щяха да я сполетят, навярно болезнени трудности, така или иначе, но щеше да преживее всичко, стига да не откриеха.

— Какво... — промълви замаяно Белдеин. Главата ѝ щеше да се люшне, ако Верин не я държеше в ръцете си. Клепачите ѝ бяха полузатворени. — Какво ми... Какво стана?

— Нищо, което би ти навредило — увери я Верин. Жената можеше да умре след година или след десет заради това, но самият сплит нямаше да ѝ навреди. — Повярвай ми, толкова е безопасно, че може и на бебе да се използва. — Разбира се, това зависеше от решението ти какво да направиш после с бебето.

Трябваше да подреди потоците нишка по нишка, но говоренето като че ли по-скоро помагаше, отколкото пречеше. А и твърде дългото мълчание можеше да породви съмнение у двамата пазачи отвън. Очите ѝ пробягваха често към плюшващото се платнище на входа. Искаше отговори, които нямаше намерение да споделя с никого, отговори, които никоя от жените, които разпитваше, нямаше да ѝ даде драговошно, дори да ги знаеха. Един от малките ефекти от тези сплитове бе в това, че отваряше разума и развързваше езика по-добре от всяка билка — и този ефект настъпваше бързо.

Тя сниши гласа си почти до шепот и продължи:

— Това момченце ал-Тор, изглежда, смята, че си има донякъде поддръжнички в Бялата кула, Белдеин. Тайни, разбира се. Трябва да са

тайни. — Дори ако някой човек опреше ухо до платницето на шатрата, щеше да долови само, че си говорят нещо. — Кажете ми всичко, което знаете за тях.

— Поддръжнички? — промърмори Белдеин и се опита да се намръщи, което, изглежда, се оказа извън възможностите ѝ. Размърда се, въпреки че движението едва ли заслужаваше думата „развълнувано“, по-скоро бе плахо и немошно. — Негови? Сред Сестрите? Не е възможно. Освен самите вас, които... Как можавте, Верин? Защо не се възпротивихте поне?

Верин изцъка раздражено. Не заради глупавото предположение, че е могла да се възпротиви на един тавирен. Момчето изглеждаше толкова уверено. Защо? Гласът ѝ остана тих.

— Имаш ли някакви подозрения, Белдеин? Чувала ли си някакви клюки преди да напуснеш Тар Валон? Да шепнат нещо? Някоя, която да е намекнала да се отнесете с него другояче? Кажете ми.

— Някоя. Коя би могла?... Някоя не би могла да... А толкова се възхищавах от Кируна. — Имаше нотка на тъга в унесения като в полусън глас на Белдеин, а сълзите, потекли, от очите ѝ, оставиха дири по запрашеното ѝ лице. Само ръцете на Верин я придържаха да седи изправена.

Верин продължи да налага пласт по пласт нишките на сплита си, а очите ѝ пробягваха от работата ѝ към платницето на входа и обратно. Усети, че и тя самата почти се изпотпява. Сорилея можеше да реши, че има нужда от помощ в разпита. Можеше да доведе някоя от останалите Сестри в Слънчевия палат. Само да разбере някоя от Сестрите за това, усмиряването ѝ беше почти сигурно.

— Значи трябваше да го доставите на Елайда изкъпаничък и кротичък — продължи тя малко по-високо. Тихият тон бе продължил твърде дълго. Никак не ѝ се искаше двамата отвън да докладват, че си шепне с пленничките.

— Не можех... да се изкажа... против решението на Галина. Тя водеше... според заповедта на Амирлин. — Белдеин отново се помръдна немошно. Клепките ѝ изпърхаха. — Трябваше... да го накараме... да се покори! Трябваше да се подчинява! Не биваше... да се държим с него... толкова, грубо. Сякаш го... подложихме... на разпит. Грешка.

Верин изсумтя. Грешка? Погром бе по-точната дума. Пълен провал от самото начало. Сега мъжът гледаше на всички Айез Седай също като Ерон. А ако бяха успели да го закарат в Тар Валон? Един тавирен като Ранд ал-Тор, озовал се наистина в Бялата кула? При такава мисъл и камък можеше да се разтрепери. Както и да се обърнеха нещата, „бедствие“ със сигурност щеше да е твърде мека дума. Цената, платена в Думайски кладенци, беше твърде ниска, за да се избегне това.

Тя продължи да задава въпроси с тон, който да може ясно да се чува от всеки, заслушал се отвън. Да задава въпроси, за които вече имаше отговори, и да отбягва онези, които бяха твърде опасни, за да се чуе отговорът им. Почти не обръщаше внимание на думите, излизащи от устата на Белдеин. Съсредоточи се само над вътъка си.

Твърде много неща бяха завладявали интереса ѝ през годините и не всички бяха получавали одобрението на Кулата. Почти всяка дивачка, дошла в Бялата кула за обучение — както същинските дивачки, които наистина бяха започнали да се учат сами, така и момичета, които просто бяха започнали да докосват Извора, тъй като вродената им искра бе започнала да се усилва сама; за някои Сестри същинска разлика между едните и другите не съществуваше — почти всички от тях си бяха изобретили поне по една своя хитринка и тези малки момичешки фокуси винаги се свеждаха до две цели. Начин да се подслушват хорските разговори и начин да накараш хората да правят каквото ти искаш.

На първото Кулата не обръщаше особено внимание. Дори една дивачка, придобила сама значителен контрол над Силата, много скоро научаваше, че докато носи новашкото бяло, не може да си позволи нещо повече от бегло докосване на сайдин, без да я надзирава някоя от Сестрите или Посветените. Кое то всъщност ограничаваше много рязко подслушването. Вторият фокус обаче твърде силно намирисваше на изрично забранената Принуда. О, то не беше нищо повече от средство да накараш татенцето да ти подари хубава рокличка или дрънкулки, които иначе не иска да ти купи, или да накараш мамчето да ти позволи да виждаш младежите, с които обикновено ти забранява да се срещаш, все такива неща, но Кулата изкореняваше тази хитрина с най-голямо усърдие и много резултатно. Много от момичетата и жените, с които Верин беше говорила през годините, не можеха вече да пресъздадат

сплитовете, още по-малко да ги използват, а доста от тях дори не можеха да си ги припомнят. Но от парченца, късчета и трошици от полузабравените сплитове, сътворени от необучени момичета за най-ограничени цели, Верин бе успяла да възстанови нещо, забранено от Кулата още от нейното основаване. В началото всичко това бе само плод на нейното любопитство. „Любопитството — помисли си тя кисело, докато тъчеше сплита над Белдеин — ме е тикало в не един врящ казан.“ Ползата се появи по-късно.

— Предполагам, че Елайда е смятала да го държи в отворените клетки — подхвърли тя небрежно. Клетките със стени от стоманени решетки бяха предназначени за мъже, които могат да преливат, както и за задържани за някое прегрешение жени от Кулата, дивачки, представяли се за Айез Седай, и за всеки друг, който трябва едновременно да бъде затворен и ограничен от достъп до Извора. — Едва ли е най-подходящото място за Преродения Дракон. Никакви удобства, никаква интимност. Впрочем, ти вярваш ли, че той е Преродения Дракон, Белдеин? — Този път се спря, за да чуе отговора.

— Да — изсъска Белдеин и завъртя изплашените си очи към лицето на Верин. — Да... но той трябва... да бъде държан... в безопасност. Светът... трябва да бъде... предпазен... от него.

Интересно. Всички те твърдяха че светът трябвало да бъде предпазен от него; по-интересното бяха онези от тях, които смятаха, че и той самият се нуждае от защита. Някои от тези, които го бяха казали, я изненадваха.

За очите на Верин сплитът, който бе изтъкала, приличаше на сложна плетеница от бледо сияещи прозрачни нишки, всички овързани над главата на Белдеин, с по четири нишки на Дух, подаващи се извън плетеницата. Две от тях, една срещу друга, тя придърпа и плетеницата бавно се смъкна, пропадайки навътре, в нещо, намиращо се на самата граница на порядъка. Очите на Белдеин изведнъж се разшириха и се зареяха в безкрайната далечина.

С твърд и много нисък глас Верин заизрежда указанията си. Съвети по-скоро, въпреки че ги произнасяше като команди. За да им се подчини, Белдеин трябваше да намери основания вътре в самата себе си; не го ли направеше, тогава целият този труд щеше да е отишъл напразно.

С последните си думи Верин притегли другите две нишки на Дух и плетеницата се смъкна още надолу. Този път в нещо което напомняше за съвършен ред, на шарка, по-изрядна и изкусна и от най-сложната дантела, и след като беше довършена, я затегна със същото действие, с което бе започнало свиването ѝ. Този път тя продължи да пропада навътре в себе си и все по-навътре в главата на Белдеин. Смътно сияещите нишчици потънаха в нея и изчезнаха. Очите на Белдеин се подбелиха и тя започна да се тресе, крайниците ѝ се загърчиха. Верин я придържаше толкова грижливо, колкото можеше, но главата на Белдеин продължи да се мята и босите ѝ пети биеха в постелките. Скоро само най-грижливото Вкопаване щеше да открие, че ѝ е сторено нещо, а дори и то нямаше да може да различи сплита. Верин го беше изпробвала много старателно, нея никой не можеше да я надмине във Вкопаването.

Това, което бе изтъкала, разбира се, нямаше нищо общо с Принудата такава, каквато я описваха древните текстове. Сплитът се получаваше мъчително бавно, с тези толкова сложни паяжини, заплетени една в друга, и освен това, за да подейства, оставаше необходимостта от вътрешен мотив. Много помагаше, ако обектът е емоционално уязвим, но най-съществено беше доверието. Дори да хванеш някого с изненада не вършеше никаква работа, ако е подозрителен към теб. Този факт значително ограничаваше ползата му при мъжете; твърде малко бяха мъжете, които не изпитваха подозрения към Айез Седай.

Но дори недоверчивостта да се оставеше настрана, мъжете за съжаление бяха много лоши обекти на въздействие. Тя така и не можеше да разбере защо. Повечето от онези момичешки сплитове бяха предназначени за татковците или за други мъже. Всяка силна личност можеше да започне да поставя под въпрос собствените си действия — или дори да откаже да ги извършва, което водеше до други усложнения — но при всички други еднаквости, мъжете бяха по-склонни да го правят. Много по-склонни. Сигурно отново заради подозрителността. Веднъж един мъж дори бе запомнил сплитовете, които му беше направила, без да запомни указанията, които му беше дала. И колко неприятности ѝ беше създадо това! С такова нещо повече не можеше да се рискува.

Най-сетне конвулсиите на Белдеин спряха и тя вдигна мръсна длан към главата си.

— Какво... Какво стана? — отрони тя едва чуто. — Припаднах ли? — Забравата беше един от добрите моменти при този сплит, и нищо чудно. В края на краищата, татенцето не биваше да помни, че си го накарала някак да ти купи скъпата рокля.

— Сигурно е от жегата — отвърна Верин и ѝ помогна да седне. — На мен също ми се завива свят по веднъж-дваж на ден. — При нея беше от умората, не от жегата. Удържането на толкова сайдин направо те изцеждаше, особено след като си го правила четири пъти на ден. Ангреалът с нищо не помагаше да преодолееш ефекта, след като престанеш да го използваш. Тя самата сенуждаеше от нечия ръка да я подкрепи. — Мисля, че е достатъчно. Ако припадаш, сигурно ще ти намерят някаква работа под слънцето. — Тази възможност като че ли никак не зарадва Белдеин.

Верин потърка тила си и надникна през отвора на шатрата. Корам и Мендан отново спряха играта си на котешка люлка; по нищо не им личеше, че са подслушвали, но тя бе готова да заложил живота си, че са. Каза им, че е приключила с Белдеин, и след миг размисъл добави, че моли за още една кана вода, тъй като Белдеин е разляла предишната. Загорелите лица на двамата мъже потъмняха още повече. Щяха да го предадат на Мъдрата, която щеше да дойде за Белдеин. Това щеше също да ѝ помогне малко да стигне сама до решението.

Слънцето все още го чакаше дълъг път преди да се смъкне зад хоризонта, но болката в тила ѝ подсказа, че е време да спре за днес. Все още можеше да се оправи с още една Сестра, но ако го направеше, на заранта щеше да го усеща с всеки мускул. Очите ѝ се спряха на Иргаин, сега с жените, носещи кошници със зърно за хромелите. Как ли щеше да протече животът ѝ, ако не беше толкова любопитна, зачуди се Верин. Първо, щеше да се омъжи за Едвин и да си остане зъв Фармадинг, вместо да отиде в Бялата кула. Второ, щеше отдавна да е умряла, както и децата ѝ, които така и не беше имала, а също и внуците ѝ.

Тя въздъхна и се обърна към Корам.

— Когато Мендан се върне, би ли отишъл да кажеш на Колинда, че моля да се видя с Иргаин Фатамед?

Болката в мускулите утре щеше да е малка отплата за страданията, които чакаха Белдеин за разлятата вода, но тя го направи не заради това, нито дори заради любопитството си. Все още имаше задача. Трябваше някак да опази младия Ранд жив до деня, в който той трябваше да загине.

* * *

Стаята можеше да е в някой величествен палат, само дето нямаше нито прозорци, нито врати. Огънят в камината от златист мрамор не излъчваше топлина и пламъците му не поглъщаха дървените цепеници. Мъжът, седнал до масата с позлатени крачета по средата на килима, изтъкан от блестящи нишки злато и сребро, не се интересуваше особено от вещите на този Век. Нужни бяха само за да впечатлят — за нищо друго. Не че всъщност му трябваше нещо повече от самия него, за да прекърши и най-коравата гордост. Наричаше се Моридин и със сигурност никой досега не бе имал повече право да се назове „Смърт“.

От време на време погалваше разсеяно двата умствени капана, увиснали на два най-обикновени копринени шнура на врата му. При всяко докосване кървавочервеният кристал на кур'сувря започваше да пулсира и вихърчета се завихряха в безкрайните му дълбини като туптенето на сърце. Но същинското му внимание беше погълнато от играта, наредена пред него на масата: тридесет и три червени фигурки и тридесет и три зелени, върху игралното табло от тринадесет на тринадесет квадрата. Възстановка на най-ранните версии на една прочута игра. Най-важната фигура, Рибаря, черно-бяла като игралната повърхност, все още чакаше на изходната си позиция в централния квадрат.

Сложна игра, ша'рах, древна, много отпреди Приказния век. Ша'рах, черан, и но'ри. Сега я наричаха просто „камъчета“ и всяка от версиите ѝ си имаше привърженици, които твърдяха, че обхващала всички тънкости на живота, но Моридин винаги бе предпочитал ша'рах. Само девет души, все още живи, я помнеха сега. Той я владееше до майсторство. Много по-сложна от черан и от но'ри.

Първата цел беше пленяването на Рибаря. Едва тогава играта започваше наистина.

Към него пристъпи слуга — строен гъвкав младеж, облечен от главата до петите в бяло и невъзможно красив, поклони се и му поднесе кристален бокал на сребърен поднос. Усмихна се, но усмивката не засегна черните му очи, по-безжизнени и от очите на мъртвец. Повечето хора щяха да се почувстват най-малкото неловко, ако ги погледнеха такива очи. Моридин само взе бокала и махна с ръка на слугата да си излезе. Винарите в тези времена произвеждаха чудесни сортове вина. Той обаче не отпи.

Рибаря притегляше вниманието му, мамеше го като стръв. Няколко фигури можеха да се движат по различен начин, но само Рибаря сменяше свойствата си според това къде стои; на бял квадрат — слаб в атаката, но гъвкав в измъкването; на черен — силен в атаката, но муден и уязвим. Когато играеха майстори, Рибаря многократно сменяше страна до края. Зелено-червеният целеви ред, обграждащ игралното табло, можеше да бъде заплашван от всяка фигура, но само Рибаря можеше да се придвижи на него. Не че беше неуязвим дори там — Рибаря никога не беше неуязвим. Когато Рибаря е твой, се стремиш да го придвижиш до квадрат от твоя цвят зад противниковия край на дъската. Това носеше победа по най-лесния начин. Когато противникът ти държи Рибаря, се стремиш да не му оставиш никакъв избор, освен Рибаря да се придвижи на твоя цвят. Навсякъде, стига да е покрай целевия ред. В повечето случаи да задържиш Рибаря можеше да се окаже по-скоро опасно. Разбира се, имаше и трета пътека към победата в ша'рах, стига да успееш да я спечелиш преди да си се оказал в клопка. Играта тогава винаги се израждаше в кърваво меле и победата идваше само след пълното унищожение на противника ти. Веднъж, изпаднал в отчаяние, той го беше опитал, но този опит се беше провалил. Болезнено.

Внезапна ярост кипна в главата на Моридин и черни петънца закръжиха през очите му, щом сграбчи Вярната сила. Екстаз, стигащ до безумна болка, прокънтя като небесен тътен през съществуването му. Ръката му се сви около двата умствени капана и Вярната сила се затвори около Рибаря и го надигна във въздуха, на косъм преди да го стрие на прах и да превърне прахта в небитие. Бокалът в другата му ръка се строши. Свитият му юмрук за малко щеше да скърши двата

кур'сувря. Саа бяха като черен вихър, но не затъмниха зора му. Рибаря винаги се изработваше като фигура на мъж, с превръзка на очите и с ръка, опряна на хълбока, с кръв, капеща през пръстите му. Причините, както и източникът на името, се бяха изгубили в мъглявините на времето. Това понякога го безпокоеше, гневеше го какво ли знание може да се е изгубило с въртежа на Колелото, знание, от което той се нуждаеше, знание, на което той имаше право. Право!

Той бавно постави Рибаря обратно на игралното табло. Пръстите му бавно се отвориха и пуснаха и кур'сувря. Нямахте нужда от унищожение. Все още. Ледено спокойствие замени гнева с едно мигване на окото. Кръв и вино закапаха от наранената му длан. Навярно Рибаря всъщност произлизаше от някаква смътна утайка от спомен за Ранд ал-Тор, като сянка на друга сянка. Все едно. Той усети, че се смее, и не направи усилие да се спре. На дъската Рибаря стоеше и чакаше, но в по-голямата игра ал-Тор вече се движеше според неговите желания. И скоро, твърде скоро... Много трудно е да изгубиш играта, след като играеш едновременно и от двете страни на дъската. Моридин се разсмя така силно, че сълзи рукоуха по лицето му, но той не го забеляза.

ГЛАВА 1

ДА СПАЗИШ ДОГОВОРА

Колелото на Времето се върти и Вековете идват и си отиват, оставяйки спомени, които се превръщат в легенди. Легендите заглъхват в мит и дори митът отдавна е забравен, когато породилият го Век се върне отново. В един Век, наричан от някои Третия век, Век, чието идване предстои и Век отдавна отминал, над могъщите планински ридове, на остров Тремалкинг се надигна вятър. Вятърът не беше началото. Няма начала, нито краища при въртенето на Колелото на Времето. Но беше някакво начало.

На изток през Тремалкинг задуха вятърът, където светлокожите люде на народа Амаяр оряха нивите си, правеха фино стъкло и порцелан и следваха мира на Водния път. Народът Амаяр не обръщаше внимание на света отвъд няколкото пръснати островчета на архипелага, понеже Водният път учеше, че този свят е само илюзия, огледално отражение на една вяра, но все пак някои се заглеждаха към вятъра, носещ прах и силен летен зной по време, когато трябваше да падат тежки зимни дъждове, и си спомняха за приказките, чути от Атан Миере. Приказки за света отвъд и за пророчество някакво, което предстояло да се сбъдне. Някои поглеждаха към един хълм, на който от земята се издигаше масивна каменна ръка, държаща чиста кристална сфера, по-голяма от много къщи наведнъж. Народът на Амаяр си имаше свои пророчества и някои от тях говореха за ръката и сферата. И за края на илюзиите.

Вятърът продължи да духа напред през Морето на бурите, на изток под обгарящо слънце сред небе, останало без облаци, плющеше по гребените на огромни зелени вълни, биеше се с ветрове от юг и с ветрове от запад и завихряше надигащите се долу вълни. Все още ги нямаше бурите от разгара на зимата, макар че зимата трябваше вече наполовина да си е отишла, и ветровете и теченията, които кръстосващият океана народ използваше, за да обикаля покрай брега от Края на света до Майен и отвъд него, и обратно, си бяха като през

лятото. На изток зави вятърът, над развълнувания океан, сред който се надигаха и плющяха с опашки огромни китове, рееха се летящи риби на изпънатите си перки, дълги повече от две крачки, на изток, а след това възви на север и на североизток, над малките флотилии рибарски лодки, влачещи мрежите си сред по-плитките морета. Някои от тези рибари стояха зяпнали и се взираха в огромната флота високи кораби, които язدهа устремно тежкия дъх на вятъра: едни биеха издутите талази с плоските си носове, други ги цепеха с тесни — и в знамената на тях — златен ястреб, стиснал в ноктите си мълния; множество развети знамена като поличба за идеща буря. На изток и север, и още нататък, и вятърът стигна просторния, изпълнен с кораби залив на Ебу Дар, където стотици кораби на Морския народ се полюшваха като в много други пристанища, чакайки словото на Корамуур, Избраника.

През залива задуха вятърът, подмятайки малки и големи кораби, през самия град, засиял в бяло под невъзмутимото слънце, над стени и опасани с цветни ивици куполи, улици и канали, гъмжащи с прословутото южняшко трудолюбие. Около блестящите куполи и пътнките кули на Тарасинския палат се завихри вятърът, носейки вкус на сол и надигайки флага на Алтара — два златни леопарда на поле от червено и синьо, и знамената на Дома Мицобар, Меча и Котвата, зелено върху бяло. Не буря все още, но предвестник на буря.

Авиенда, която крачеше пред спътниците си по коридорите на палата, изведнъж усети, че настръхва. Познато усещане — усещане, че я следят. Бе го изпитала за последен път, когато все още беше венчана за копието. „Въображение — каза си тя. — Въображение и знание, че има врагове, срещу които не мога да се изправа!“ Не толкова отдавна същото това усещане за нещо, което лази по гърба ти, ѝ бе подсказало, че някой се кани да я убие. Смъртта бе нищо, за да се бои от нея — всеки умираше, днес или по-късно — но тя не искаше да умре като впримчен заек. Тох имаше да срещне.

Покрай стените щъкаха слуги, навеждаха се в поклони и приклякаха в реверанси, и свеждаха очи, почти все едно че съзнаваха срама на живота, който живееха, но със сигурност не можеше точно те да са причината да ѝ се иска да размърда раменете си. Беше се опитвала да се приучи да забелязва слугите, но дори сега, докато кожата на гърба ѝ настръхваше, погледът ѝ се плъзгаше покрай тях.

Трябваше да е въображение и изопнати нерви. Днес, изглежда, беше ден на болно въображение и изопнати нерви.

За разлика от слугите, пъстрите гоблени по стените се набиваха в очите ѝ, както и позлатените стойки на светилниците и висящите от тавана лампи. Тънки като хартия изделия от порцелан в червено, жълто, зелено и синьо стояха подредени във високите ниши редом с орнаменти от злато и сребро, от кост и кристал, камари и камари купи, вази, ковчезета и статуетки. Само най-красивите изделия наистина привличаха погледа ѝ — каквото и да смятаха влагоземците, за нея красотата бе по-ценна от тежкото злато. А твърде много красота имаше тук. Нямаше да има нищо против да получи своята петина от това място.

Подразнена от себе си, тя се намръщи. Тази мисъл не бе особено почетна под покрив, който по своя воля ти е предложил заслон и вода. Вярно, без церемонии, но също и без кръвен данък, без стомана или принуда. И все пак по-добре, отколкото да мисли за едно малко момче, изгубило се някъде сред този потънал в развала град. Всеки град бе покварен — в това тя вече бе сигурна, след като бе видяла някаква част от четири такива човешки поселища поред — но Ебу Дар беше последният, където тя би оставила едно дете да обикаля на воля. Това, което не можеше да разбере, беше защо мислите за Олвер я спохождат непрекъснато, освен когато не ги потискаше. Той нямаше нищо общо с тох, който тя имаше към Елейн, а също и към Ранд ал-Тор. Копие на Шайдо бе поразило баща му, глад и мъки — майка му, но дори собственото ѝ копие да бе поразило и двамата, момчето все пак беше дървоубиец, кайриенец. Защо трябваше толкова да се безпокои за едно момче от такава кръв? Защо? Тя се опита да се съсредоточи върху сплита, който трябваше да изтъче, но въпреки че го беше упражнявала под надзора на Елейн, докато не се научи да го постига дори насън, в мислите ѝ все напираше образът на Олвер с широката му уста. Биргит се тревожеше за него дори повече от нея, но под гърдите на Биргит туптеше сърце особено меко за малки момчета. И особено за грозни.

Авиенда въздъхна и се отказа от опитите си да не обръща внимание на разговора на спътниците си, въпреки че раздражението ѝ изпука в тази нейна въздишка като нажежена мълния. Дори този разговор бе нещо по-добро, отколкото да се притеснява за един син на дървоубийци. Клетвопрестъпници. Презряна кръв, без която светът

щеше да изглежда по-добре. Не беше нейна грижа и тревога. Изобщо. Във всички случаи Мат Каутон щеше да намери момчето. Той, изглежда, беше в състояние да намери всичко. И вслушването сякаш някак я успокои. А студените тръпки по кожата ѝ спряха.

— Това изобщо не ми харесва! — мърмореше Нинив, продължавайки спора, започнал още в покоите им. — Лан, ти слушаш ли ме? — Несъгласието си го беше заявила най-малко двадесет пъти досега, но Нинив никога не се предаваше само защото е загубила спора. Ниска и тъмноока, тя крачеше свирепо, подритваше раздвоената си синя рокля, надигнала едната си ръка до дебелината си, дълга до кръста плитка, след което решително я дръпваше надолу, преди отново да я надигне. Нинив здраво държеше юздите на гнева и раздражението си, когато с нея беше Лан. Или поне се стараеше. Това, че се бе венчала за него, я изпълваше с прекомерна гордост. Вталеното ѝ извезано синьо сетре над ездитната рокля с жълти райета висеше разтворено и разкриваше твърде много гръд според влагоземските нрави, само за да може да изложи на показ тежкия му златен пръстен с печат, вързан на фина верижка на шията ѝ. — Нямах никакво право да обещавах по този начин да се грижиш за мен, Лан Мандрагоран — продължи тя твърдо. — Не съм ти някаква си порцеланова статуетка!

А той крачеше до нея — мъж с прилични размери, стърчащ с повече от една глава и рамене над нея, именящият цветовете си плащ на Стражник висеше на гърба му. Лицето му изглеждаше изсечено от камък, а погледът му претегляше заплахата у всеки подминаващ ги слуга, оглеждаше грижливо всяко кръстовище по коридорите и всяка ниша за скрити нападатели. Готовност се излъчваше от него, като от лъв, готов за смъртен скок. Авиенда беше отрасла в обкръжението на опасни мъже, но никой от тях не можеше да се сравни с Аан-аллейн. Ако самата смърт беше мъж, то смъртта щеше да е той.

— Ти си Айез Седай, а аз съм Стражник — отвърна ѝ той с дълбок спокоен глас. — Да се грижа за теб е мой дълг. — Тонът му изведнъж се смекчи, в рязък контраст с ъгловатото му лице и мътните му, от нищо несмутими очи. — Освен това да се грижа за теб е копнежът на сърцето ми, Нинив. Всичко друго можеш да помолиш или поискаш от мен, но не и да те оставя да умреш, без да се опитам да те спася. В деня, в който ти умреш, ще умра и аз.

Последното не беше го казвал досега, не и в присъствието на Авиенда, и то порази Нинив като удар в корема; очите ѝ едва не изхвъркнаха и устата ѝ замърда беззвучно. Изглежда обаче се овладя бързо, както обикновено. Преструвайки се, че си оправя шапката със синьото перо, тъпа вещ, приличаща на странна птица, кацнала на главата ѝ, тя го стрелна с поглед изпод широката периферия.

Авиенда бе започнала да подозира, че Нинив често прилага мълчанието и уж многозначителните погледи, за да прикрие невежеството си — тоест че разбира съвсем малко повече от самата нея от мъже и от това как да се справиш с един мъж. Да се изправиш срещу тях с ножове и копия бе по-лесно, отколкото да се влюбиш в някого. Много по-лесно. Как успяваха някои жени да се венчаят и да живеят дълго с тях? Авиенда изпитваше отчаяна нужда да го разбере, а нямаше никаква представа как. Венчана за Аан-алейн само от един ден, Нинив се беше променила много повече дори само от усилието да съдържа гнева си. Тя сякаш ту се изумяваше, ту се слисваше. колкото и да се опитваше да го прикрие. Изпадаше в сънен унес най-неочаквано, изчервяваше се от най-невинни въпроси и — това го отричаше яростно дори когато самата Авиенда го видеше — изведнъж започваше да се кикоти без никаква видима причина. Никакъв смисъл нямаше да се опитва да научи нещо от Нинив.

— Предполагам, че и ти се каниш да ми кажеш нещо за Стражници и Айез Седай — хладно подхвърли Елейн към Биргит. — Е, ние с теб не сме женени. Очаквам да ми пазиш гърба, но няма да позволя да даваш такива обещания зад гърба ми. — Елейн беше облякла също толкова неподходящи дрехи като Нинив — извезана със злато ебударска рокля от зелена коприна, с прилично високо деколте, но с овален отвор, който разкриваше долната част на гърдите ѝ. Влагоземките започваха да заекват при споменаването на шатра за потене или за разсъбличане пред очите на гай-шайн, а в същото време се разхождаха полуголи пред очите на непознати. Всъщност на Авиенда ѝ беше все едно как се облича Нинив, но Елейн все пак ѝ беше почтисестра. И както се надяваше, можеха да станат нещо повече.

Високите подметки на ботушите на Биргит я правеха почти с една длан по-висока от Нинив, но тя все пак си оставаше по-ниска от Елейн и Авиенда. В тъмносиньото си сетре и широките зелени

панталони, тя се държеше с почти същата войнствена увереност и готовност като Лан, макар че при нея се създаваше впечатление за небрежна отпуснатост. Като леопард, полегнал на скала и съвсем не толкова ленив, колкото изглежда на пръв поглед. На лъка, който носеше Биргит, нямаше опъната стрела, но въпреки небрежната ѝ походка и усмивките, тя можеше да извади стрела от колчана на кръста си преди някой да е успял да примигне и да изстреля третата преди на някой друг да му стигне времето да изпълне лъка си.

Тя изгледа кисело Елейн и поклати глава, при което разлюля златната си плитка, дебела и дълга колкото тъмната на Нинив.

— В лицето ти го обещах, не зад гърба ти — отвърна сухо Биргит. — Като понаучиш още малко, ще престана да ти говоря за Стражници и Айез Седай. — Елейн изсумтя и надигна високомерно брадичката си, след което се зае да оправя лентичките на шапката си, с дълги зелени пера и още по-лоша от тази на Нинив. — А може би и за други неща — добави Биргит. — И стига си я връзвала тази флъонга.

Ако Елейн не беше нейна почтисестра, Авиенда щеше да се изсмее на руменината, бликнала на бузите ѝ. Да сложиш крак на някого, опитал се да тръгне много нависоко, винаги беше забавно, или да видиш как го прави някой друг, и дори едно леко падане си заслужаваше смеха. Но сега тя просто изгледа много твърдо Биргит, с нескрита закана за нещо повече от отплата. Тя харесваше жената въпреки тайните ѝ, но разликата между приятелка и почтисестра беше нещо, което тези влагоземки, изглежда, не бяха в състояние да разберат. Биргит само се усмихна, премести погледа си от нея към Елейн и промърмори нещо съвсем тихо. Авиенда долови само думата „котенца“. По-лошото беше, че прозвуча гальовно. Всички трябваше да са го чули. Всички!

— Каква муха ти е влязла в главата, Авиенда? — сопна се Нинив и я сръга в рамото с пръст. — Цял ден ли смяташ да стоиш така и да се червиш? Ние бързаме!

Едва тогава Авиенда осъзна по топлината на лицето си, че се е изчервило също като на Елейн. И че освен това се е включила на място като камък, след като наистина трябваше да бързат. Срязана от една думичка като момиче, наскоро венчано за копието и още несвикнало с бързивите закачки на Девите. Беше почти на двадесет години, а се държеше като дете, играещо с първата си панделка. От

това бузите ѝ само поруменяха още повече. Поради което едва не подскочи на следващия завой и едва не се сблъска с Теслин Барадон.

Авиенда се плъзна тремаво по червено-зелените плочки на пода — за малко да падне по гръб, но се подпря на Елейн и Нинив. Този път успя някак да се сдържи лицето ѝ да не пламне. Засрами се за своята почтисестра почти толкова, колкото заради себе си. Елейн винаги успяваше да се владее, каквото и да я предизвикаше. За щастие, Теслин Барадон не понесе сблъсъка много по-сдържано.

Изненадана, остроликата жена се дръпва рязко и зяпна, но набързо се овладя и сви раздражено тесните си рамене. Хлътналите бузи и тесният нос таяха лишения от възраст чар по лицето на Червената, а червената ѝ рокля, обшита с тъмносин, почти черен брокат само я правеше да изглежда още по-кокалеста. Та значи тя бързо събра самоувереност, достойна за надзорница на покрива на клан, и тъмнокафявите ѝ очи, хладни като дълбоки сенки, се плъзнаха пренебрежително над Авиенда, пропускайки Лан като някое сечиво, от което няма нужда, и за миг грейнаха към Биргит. Повечето Айез Седай не одобряваха битието на Биргит като Стражник, въпреки че никоя не можеше да изтъкне основателна причина, освен киселото мърморене за някаква си традиция. Погледът на жената обаче прикова Елейн и Нинив поред. Авиенда по-скоро можеше да улови дирите на вчерашния вятър, отколкото да разчете нещо в този поглед.

— Казах вече на Мерилил — каза Теслин Барадон с грубия си иллиански акцент, — но май няма да е зле да успокоя малко и вашите наплашени мозъци. В каквато и... пакост... да сте се забъркали, двете с Джолайн няма да се намесваме. За това ви гарантирам. Елайда може никога да не научи, стига и вие да внимавате. И престанете да зяпате като шарани, дечица — добави тя с отвратена гримаса. — Нито съм сляпа, нито глуха. Знам за Ветроловките на Морския народ в палата и за тайната им среща с кралица Тилин. И за други неща. — Тънката ѝ уста се присви и макар тонът ѝ да остана спокоен, тъмният ѝ поглед грейна от гняв. — Тепърва ще платите за другите неща, както и онези, които са ви позволили да си играете на Айез Седай, но засега ще си затворя очите. Изкуплението може да почака.

Нинив стисна здраво плитката си, вдигна високо глава и очите ѝ светнаха. При други обстоятелства Авиенда щеше да изпита известно съчувствие към жертвата на острия ѝ език — по езика на Нинив имаше

повече бодли, отколкото дори по сегаде, и по-остри. Авиенда хладно прецени жената пред себе си — тя явно си въобразяваше, че може да гледа през нея. Една Мъдра не е унизяваше да пребие някого с юмруци, но тя все още беше само чирачка и може би нямаше да й струва чак толкова джи, ако понатъртеше малко Теслин Барадон. И тъкмо отвори уста да даде възможност на Червената сестра да се защити — в същия момент Нинив също си отвори устата, — но тази, която заговори първа, беше Елейн.

— Това, с което ние се занимаваме, Теслин — каза тя със смразяващ гласец, — изобщо не е твоя работа. — Тя също беше изправила рамене и очите ѝ бяха като син лед; беглият лъч, спуснал се от един висок прозорец, улови златистите ѝ къдрици и сякаш ги подпали. Точно в този момент Елейн можеше да накара дори една наставница на покрив да заприлича на проста козарка с твърде много уускай в корема. Това много добре го умееше. Всяка думичка излезе от устата ѝ с ледено и кристално достойнство. — Нямах никакво право да се месиш в нашите работи, нито в работите на която и да било Сестра. Да не си го помислила повече. Така че не си завирай носа където не ти е работа, пастърма такава, и само се благодари, че още не сме поставили въпроса защо ти поддържаш една узурпаторка на Амирлинския трон.

Смутена, Авиенда изгледа накриво почтисестрата си. Да не си завирала носа? И чак — „пастърма“? Останалите жени изглеждаха не по-малко смаяни от нея. Само Лан попоглеждаше косо Елейн и изглеждаше не чак толкова слисан, колкото като че ли развеселен — трудно беше да се каже: Аан-алейн владееше добре изражението си.

Теслин Барадон изсумтя и лицето ѝ се стегна още повече.

— Ще ви оставя да си вършите работите, глупави дечица — изръмжа тя. — Обаче и вие внимавайте да не си пъхате носовете, където не им е мястото!

Но докато се обръщаше да си тръгне, сбирайки величествено полите си, Нинив я хвана за ръката и промълви с неохота:

— Почакай, Теслин. Двете с Джолайн може да се окажете в опасност. Казах го на Тилин, но мисля, че тя вероятно се бои да го предаде на други. Неволно, но се бои. Това са неща, за които никой не би искал да говори. — Тя си пое дъх, дълбоко и продължително, и ако си беше помислила за собствените си страхове, имаше си причина. Не

беше срамно да изпиташ страх. Срамното бе да му се поддадеш или да го покажеш. Авиенда усети как собственият ѝ корем изпърха, когато Нинив продължи: — Могедиен беше тук, в Ебу Дар. Може би все още е. А навярно и още някой от Отстъпниците. С един голам, нещо като твар на Сянката, неуязвимо за Силата. Прилича на мъж, но е изкуствено творение и е направено да убива Айез Седай. Стоманата, изглежда, също не може да го поразии и той може да се измъкна и през миша дупка. Черната Аджа също е тук. А на всичко отгоре и буря се задава, лоша буря. Само дете не е точно буря, не е от времето. Мога да го усетя — имам такова умение, Талант може би. Голяма опасност идва към Ебу Дар, беда, по-лоша от всеки вятър, пороен дъжд или гръмотевици.

— Хм, Отстъпници, буря, която не е буря, и на всичко отгоре — твар на Сянката, за каквато никога не съм чувала — отвъртна кисело Теслин. — Да не говорим за Черната Аджа. Светлина! Черната Аджа! И самият Тъмен може би? — Кривата ѝ усмивка беше тънка като бръснач. Тя отърси презрително ръката на Нинив от ръкава си. — Веднъж да ми се върнете в Бялата кула, където ви е мястото, и пак да облечете бялото, което ви се полага, ще се научите да не си губите времето в дивашки измишльотини. Или да занимавате Сестри с глупавите си приказки. — Очите ѝ отново пробягаха по тях, отново пропускайки Авиенда, след което Теслин шумно изсумтя и закрачи по коридора толкова бързо, че на слугите се наложи да заотскачат от пътя ѝ.

— Тази жена има нахалството да... — почна Нинив ядосано и стисна плитката си с две ръце. — След като аз се принудих да... — Жлъчката си едва не задъвка от злоба. — Какво пък, опитах се. — И ако се съдеше по гласа ѝ, вече съжаляваше за опита.

— Така е — съгласи се Елейн с рязко кимване. — Опита се, и то повече, отколкото тя заслужава. Да отрича тя, че сме Айез Седай! Няма да се примиря с това повече! Няма! — Гласът ѝ допреди малко само изглеждаше хладен; сега стана направо студен. И мрачен.

— Може ли изобщо човек да се довери на такава? — промърмори Авиенда. — Може би трябва да се погрижим да не ни се меси повече. — Тя заглежда юмрука си. От това Теслин Барадон щеше да разбере. Тази жена заслужаваше да я спипат Сенкодушите,

било Могедиен или някой друг. Глупците си заслужаваха това, което им носи собствената им глупост.

Нинив изглежда се замисли над предложението, но каза само:

— Ако нямах капка ум в главата си, щях да си помисля, че тази е готова да се обърне срещу Елайда. — И цъкна раздражено с език.

— Свят може да ти се завие, ако се опиташ да разгадаеш теченията в политиката на Айез Седай. — Елейн не добави, че Нинив би трябвало вече да го знае, но тонът ѝ го подсказа. — Дори една Червена би могла да се обърне срещу Елайда, по някаква причина, за която не би могло дори и да ти хрумне да си въобразиш. Или може да се опита да ни подведе да станем непредпазливи, за да ни изиграе по някакъв начин така, че сами да се напъхаме в ръцете на Елайда. Или пък...

Лан се окашля.

— Ако някой от Отстъпниците иде — заяви той с глас като гладък камък, — може да се появи тук всеки момент. Или онзи голам. И в двата случая най-добре ще е да ни няма тук.

— С Айез Седай — винаги с мъничко търпение — промърмори Биргит, сякаш го цитираше. — Но на Ветроловките такова, изглежда, им липсва — продължи тя, — така че по-добре забравете за Теслин и си спомнете за Ренайле.

Елейн и Нинив изгледаха Стражниците си с толкова студени погледи, че можеха да секнат дъха и на десет Каменни кучета. На никоя от двете не ѝ харесваше, че се налага да бягат от Сенкодушните и от този голам, при все че тъкмо те бяха решили, че нямат друг изход. И определено на никоя от двете не ѝ харесваше да ѝ напомнят, че трябва да тичат за срещата си с Ветроловките почти толкова, колкото за да се измъкнат от Отстъпниците. Авиенда май трябваше да ги изучи тези техни погледи — Мъдрите например постигаха с един поглед и две-три думи това, заради което на нея винаги ѝ се беше налагало да заплашва с копие или юмрук, само че те обикновено го правеха по-бързо и много по-успешно — трябваше да проучи тя Елейн и Нинив, само дето погледите им нямаха никакъв видим ефект върху двамата Стражници. Биргит се ухили и погледна Лан, който в отговор само сви търпеливо рамене.

И Елейн и Нинив се предадоха. Без да бързат и без никаква нужда, двете заоправяха полите си, след което хванаха Авиенда под

мишниците и отново закрачиха, без дори да поглеждат, за да се уверят, че Стражниците ще ги последват. Не че Елейн имаше нужда, със стражническата връзка. Или пък Нинив, макар и не по същата причина — връзката на Аан-аллейн можеше и да принадлежи на друга, но сърцето му висеше редом до пръстена на верижката на шията ѝ. Закрачиха с показна небрежност, сякаш за да не позволят на Лан и Биргит да си помислят, че са ги накарали да се забързат, но истината си беше, че сега пристъпваха доста по-пъргаво.

И сякаш за да го компенсират донякъде, си забъбриха с преднамерено нехайство, избирайки възможно най-лекоμισлени теми. Елейн изказа съжаление, че не могла наистина да види Птичия празник преди два дни, и дори не се изчерви заради оскъдните дрехи, които бяха носили много от хората. Нинив също не се изчерви, но бързо заговори за Празника на въглените, който щеше да започне тази вечер. Някои от слугите твърдяха, че щяло да има фойерверки, направени уж от някакъв бежанец Илюминатор. Щяло да има и няколко позорища с пътуващи трупи, което особено интересуваше Елейн и Нинив, тъй като те бяха прекарвали известно време с подобна трупа. Бъбреха си за шивачки, за видовете дантела, която можело да се намери в Ебу Дар, и за качествата на различните коприни и лен, които можели да се купят, и по едно време Авиенда се усети, че реагира с удоволствие на бележките им за това колко добре ѝ стояла роклята ѝ от сива коприна, както и другите дрехи, подарени ѝ от Тилин Кинтара, от фина вълна и коприни, както и чорапите, долните ризи и фусти, а също и накитите. Елейн и Нийив също бяха получили щедри дарове. Общо взето, подаръците им запълваха доста сандъци и вързопи, които бяха отнесени долу в конюшните от слугите заедно с дисагите им.

— Какво се въсиш, Авиенда? — попита Елейн с усмивка и я потупа свойски по рамото. — Не се тревожи. Сплита го знаеш, всичко ще мине чудесно.

Нинив сведе глава към нея и зашепна.

— При първа възможност ще ти сваря чай. Знам няколко които ще ти успокоят стомаха. Или всякакви женски неразположения. — И също я потупа по рамото.

Те не разбираха. Никакви утешителни слова или чайове не можеха да изцерят това, което я болеше. А я болеше, защото приказките за дантела и вземо започваха да ѝ допаднат! Не знаеше дали

да заръмжи от отвращение, или да завие от отчаяние. Започваше да омеква. Никога преди не бе поглеждала женска рокля освен с мисълта къде из нея може да се крие оръжие, изобщо не беше забелязвала разните му там цветове и кройки, нито пък се беше замисляла как би й стояла. Крайно време беше да се маха от този град, по-далеч от тези влагоземски палати. Скоро щеше да започне и да се превзема. Не беше виждала Елейн и Нинив да го правят, но всеки знаеше, че влагоземските жени се превземат, а беше явно, че е станала мекушава като влагоземска крава. Да крачат така, почти прегърнати, и да си бърборя за дантела! И как щеше да измъкне ножа от колана си, ако някой ги нападнеше? Един нож можеше и да е безполезен срещу вероятните им нападатели, но тя беше разчитала на наточената стомана дълго преди да разбере, че може да прелива. Само да се опиташе някой да посегне на Елейн или Нинив — особено на Елейн, но тя бе обещала на Мат Каутон, че ще защитава и двете също толкова сигурно, колкото Биргит и Аан-аллейн — само да се опиташе някой, щеше да забие стоманата в сърцето му. Дантела! И докато крачеха, тя зариде в себе си заради това колко мекушава беше станала.

Огромните порти на конюпшите гледаха от три страни към най-големия Двор на палата и праговете им гъмжаха от слуги в зелено-бели ливреи. Зад тях, в белите каменни ясли чакаха коне, оседлани или натоварени с плевени кошове. Чайки кръжаха и пицяха в небето — досадно напомняне за многото вода наблизко. Зной се надигаше от белите плочи по двора, а въздухът се беше нагнетил от напрежение. Авиенда беше виждала да се лее кръв и по места, където не беше толкова напрегнато.

Ренайле дин Калон, цялата в червени и сини коприни, скръстила надменно ръце под гърдите си, стоеше пред деветнадесет босоноги жени с татуирани ръце и яркоцветни блузи, повечето в панталони и с дълги пояси, също толкова ярки. Потта, лъснала по мургавите им лица, не смаляваше мрачното им достойнство. Някои душеха фините златни кутийки, пълни с тежки благовония, които висяха на шиите им. По пет тежки златни халки висяха от всяко ухо на Ренайле дин Калон и верижка от едното, на която висяха медальончета, преминаваше през лявата страна на брадичката ѝ до халката на носа ѝ. Трите жени плътно зад нея носеха по четири обеци на всяко ухо и имаха по-малко златни късчета на верижките до носовете си. Така се бележеха хората на

Морския народ помежду си, поне жените. Всички бледнееха пред Ренайле дин Калон, Ветроловката на Надзорницата на корабите на Ата-ан Миере, но дори двете чирачки най-отзад, в тъмни панталони и ленени блузи вместо коприна, добавяха нещичко към пищния блясък. Когато Авиенда и останалите се появиха, Ренайле дин Калон погледна демонстративно към слънцето, което вече бе прекосило занита. Веждите ѝ се повдигнаха, щом отново насочи погледа си към тях. Толкова настоятелен поглед, че все едно им извика.

Елейн и Нинив се заковаха на място, като дръпнаха рязко Авиенда, спогледаха се загрижено и въздъхнаха дълбоко. Авиенда просто не разбираше как ще се измъкнат. Задължението обвързваше почтисестрата ѝ и Нинив от главата до петите и те самите бяха стегнали възлите здраво.

— Аз ще се погрижа за Плетящия кръг — промърмори Нинив едва-едва, а Елейн каза малко по-високо:

— Ще проверя дали Сестрите са готови.

Двете пуснаха ръцете ѝ и тръгнаха в противоположни посоки, придържайки полите си високо, за да стъпват бързо. Биргит и Лан ги последваха. Така тя остана сама срещу втренчения поглед на Ренайле дин Калон, орловия поглед на жена, която знае, че е застанала на по-високо и че не можеш да я избуташ. За щастие Ветроловката на Надзорницата на корабите бързо се обърна към спътничките си, толкова бързо, че краят на дългия ѝ жълт пояс се развя широко. Другите Ветроловки се скупчиха около нея и заслушаха напрегнато шепота ѝ. Ако вземеше да я удари, макар и само веднъж, щеше да обърка всичко. Авиенда се постара да не ги гледа сърдито, но колкото и да се мъчеше да обърне погледа си в друга посока, очите ѝ сами се връщаха. Никой нямаше право да заклества така нейната почтисестра. Халки на носовете, хайде де! Само да дръпнеше хубаво тази верижка и на Ренайле дин Калон Синя звезда моментално щеше да ѝ се смачка фасонът.

Струпани в единия край на двора пред конюшните, тъничката Мерилил Кандевин и още четири Айез Седай също, гледаха Ветроловките, предимно с неприязън, зле прикрита зад хладно спокойствие. Дори стройната белокоса Вандийн Намел и двойничката ѝ Аделиз, които обикновено изглеждаха най-невъзмутими от всички. От време на време по някоя от тях наместваше нервно тънката ленена

пелерина на раменете си или оправяше полите си. Внезапните пориви на вятъра наистина вдигаха доста прах и развяваха сменящите цветовете си плащове на петимата Стражници, застанали плътно зад тях, но си личеше, че това което движи ръцете на Сестрите, е неприязънта. Единствено Сарейта, застанала на стража пред един голям кръгъл вързоп не помръдваше, а само гледаше навъсено. Слугинята на Мерилил Пол, се мусеше зад гърбовете им. Айез Седай гневно негодуваха срещу сделката, която бе довела Ата-ан Миере от корабите им и им даваше правото да гледат Айез Седай с нетърпелива настойчивост — тъкмо това споразумение връзваше езиците на Сестрите и ги даваше в собственото им раздразнение. Третата група жени, струпани плътно в другия край на двора, също привличаше възмутените им погледи.

Реане Корли и десетте оцелели от Плетящия кръг на Родството пристъпваха неловко от крак на крак под тези неодобрителни погледи, попиваха потта по лицата си с везани кърпи, нагласяваха широкополите си сламени шапки и приглаждаха строгите си вълнени поли, пришити на едното бедро, за да открият отдолу пластовете фусти, ярки на цвят като одеждите на Морския народ. Отчасти нервността им се дължеше на погледите на Айез Седай, но и страхът от Отстъпниците я подсилваше, както и някои други неща. Само тесните, срязани дълбоко деколтета на роклите им стигаха да се чувстват неловко. По лицата на повечето от тези жени имаше поне по няколко бръчки, но въпреки това приличаха на момичета, хванати с ръце, пълни с крадени курабийки. С изключение на пълната Сумeko, стиснала юмруци на широките си хълбоци, която гледаше Айез Седай не по-малко навъсено. Яркото сияние на сайдар обгръщаше една от тях — Кирстиан, която непрекъснато се озърташе през рамо. С бледото си лице, навярно десетина години по-голяма от Нинив, тя изглеждаше не на място сред останалите. И лицето ѝ пребледняваше още повече всеки път, когато тъмните ѝ очи срещнеха тези на някоя Айез Седай.

Нинив се забърза към жените начело на Родството и лицето ѝ засия окуражително, а Реане и останалите ѝ се усмихнаха с видимо облекчение. Вярно, леко помръкващо, щом хвърлеха поглед накриво към Лан — от него те се пазеха като от вълк, на какъвто всъщност приличаше. Нинив обаче беше причината Сумeko например да не посърва като попарена от слана, щом някоя Айез Седай погледнеше

към тях. Тя се беше заклела да накара тези жени да си спомнят, че имат достойнство, въпреки че Авиенда не разбираше съвсем защо. Нали самата Нинив беше Айез Седай, а никоя Мъдра не би казала на никого да се прави на много важен пред Мъдрите.

Както и да действаше това пред останалите Айез Седай обаче, дори Сумеко се държеше угоднически пред Нинив. За Плетящия кръг изглеждаше най-малкото странно, че толкова млади жени като Елейн и Нинив командват останалите Айез Седай и те им се подчиняват. Самата Авиенда го намираше за доста необичайно. Как беше възможно мощта в Силата, нещо, с което човек просто се раждаше, също както с очите си, да натежава повече от честта, която носеха годините? И все пак Айез Седай наистина им се подчиняваха и за Родственичките това беше достатъчно. Йейне, висока почти колкото Авиенда и мургава почти колкото Морския народ, отвърщаше на всеки поглед на Нинив с предана усмивка, докато Димана, с прошарената с бели кичури светлочервеникава коса, се присвиваше непрекъснато под очите на Нинив, а жълтокосата Сибела криеше нервния си кикот в шепата. Въпреки ебударските им дрехи само Тамарла, дългнеста и с маслинена кожа, беше алтарка, при това дори не от самия град.

Щом Нинив пристъпи към тях, те се разделиха и се видя една коленичила жена. Ръцете ѝ бяха вързани на гърба, кожена торба покриваше главата ѝ, а дрехите ѝ бяха разкъсани и прашни. Тя беше също толкова сериозна причина за безпокойствието им, колкото и мръщенето на Мерилил или мисълта за Отстъпниците. А навярно и повече.

Тамарла дръпна торбата и се видяха разбъркани тънки плитчици, обсипани с мъниста. Испан Шефар понечи да се изправи, но се олюля и отново рухна, замига на парцали и се закикоти глупаво. По бузите ѝ се лееше пот. Няколкото отока, останали от залавянето ѝ, загрозяваха лишените ѝ от старост черти. Според Авиенда се бяха отнесли твърде милостиво с нея.

Отварите, които Нинив беше изсипала насила в гърлото на жената, все още замъгляваха ума ѝ и отслабваха коленете ѝ, но въпреки това Кирстиан държеше щита върху нея с последната трошица Сила, която можеше да привлече. Никакъв шанс нямаше Сенкобежката да се измъкне — дори да не беше нагълтала билките, Кирстиан не отстъпваше в Силата на Реане и беше по-силна от повечето Айез

Седай, които Авиенда познаваше — но въпреки това дори Сумеко заоправя нервно полите си, отбягвайки да погледне към коленичилата жена.

— Сестрите, разбира се, би трябвало да я приберат вече. — Гласът на Реане прозвуча тънко и толкова колебливо, че можеше да се вземе за гласа на Черната, която Кирстиан засланияше. — Нинив Седай, ние... не би трябвало ние да паз... ъъ... да отговаряме за... една Айез Седай.

— Точно така — намеси се Сумеко бързо. И притеснено. — Айез Седай би трябвало да си я вземат вече. — Сибела повтори думите ѝ като ехо и всички останали Родственички закимаха и замърмориха в съгласие. Вярваха до мозъка на костите си, че стоят много по-ниско от Айез Седай; най-вероятно щяха да предпочетат да вардят тролоци, вместо да държат под охрана една Айез Седай.

Неодобрителните погледи от страна на Мерилил и другите Сестри се промениха, след като се видя лицето на Испан Шефар. Сарейта Томарес, която бе понесла шала си с кафявите ресни едва преди пет години и все още не беше придобила безвременната външност, я погледна с такова отвращение, че само от този поглед Сенкобежката можеше да отхвърчи на петдесет крачки. Аделиз и Вандийн като че ли се бореха да потиснат омразата си към онази, която доскоро им беше била Сестра и ги беше предала. Но въпреки това погледите, които мятаха към Плетящия кръг, не станаха по-милостиви. Те също бяха сигурни, че Родството стои далеч по-ниско от тях. Каквато и да бе, изменничката беше една от тях и никой освен тях самите нямаше права над нея. Авиенда беше съгласна. Дева, изменила на своите сестри по копие, не можеше да умре бързо и непосрамена.

Нинив дръпна рязко торбата върху главата на Испан Шефар и твърдо каза на Родственичките:

— Дотук се справихте добре и ще продължите да се справяте добре. Ако прояви някакви признаци, че се съвзема, налейте ѝ в гърлото още от оная смеска. Ще я държи замаяна като коза, нагълтала се с ейл. Стиснете ѝ носа, ако откаже да гълта. Дори една Айез Седай ще го изгълта, ако ѝ стиснете носа и я заплашите, че ще ѝ скъсате ушите.

Челюстта на Реане увисна ѝ очите ѝ се опулиха като на повечето ѝ дружки. Сумеко кимна, но доста бавно, и очите ѝ също се ококориха.

Когато Родственичките кажеха „Айез Седай“, все едно че споменаваха името на Създателя. При мисълта, че ще трябва да стискат един айезседайеки нос, та дори да е на Сенкобежка, лицата им се изопнаха от ужас.

Ако можеше да се съди по опулените очи на Айез Седай, на тях май тази представа се хареса още по-малко. Мерилил отвори уста, втренчена в Нинив, но точно в този момент Елейн стигна при нея и Сивата сестра се нахвърли срещу нея, като едва погледна неодобрително и навъсено Биртит. Колко силно се беше развълнувала пролича по гласа ѝ, който се извиси, вместо да се сниши: обикновено Мерилил беше дискретна.

— Елейн, трябва да поговориш с Нинив. Тези жени вече са смутени и подплашени до лудост. Няма да е от полза, ако ги притесните още повече. Ако Амирлинския трон наистина смята да им позволи да отидат в Кулата... — Тя бавно поклати глава, като че ли да отхвърли това, а с него и още много други неща. — Та ако наистина го е решила, те трябва отсега да получат вярна представа за мястото си и...

— Амирлин е решила — прекъсна я Елейн. При Нинив, да ти заговори твърдо беше като да ти размаха юмрук под носа; при Елейн твърдият тон звучеше с хладна убеденост. Те ще получат възможността да се опитат отново и дори да се провалят, няма да бъдат изгонени. Никоя жена, която може да прелива, няма да бъде отпъждана от Кулата повече. Всички те ще станат част от Бялата кула.

Авиенда неволно заопипва дръжката на ножа на колана си. Егвийн, Амирлинския трон на Елейн, бе заявила почти същото. Тя също беше приятелка, но беше загърнала сърцето си с мисълта, че е Айез Седай. Самата Авиенда не желаше да бъде част от Бялата кула. И много се съмняваше, че Сорилея или която и да е от Мъдрите го желае.

Мерилил въздъхна и скръсти ръце, но въпреки външното си примирение, пак забрави да сниши глас.

— Както кажеш, Елейн. Но колкото за Испан... Просто не можем да позволим...

Елейн вдигна рязко ръка. Властният тон замени простата увереност.

— Стига, Мерилил. Вие трябва да пазите Купата на ветровете. Това е достатъчно за всички. Ще бъде достатъчно и за теб.

Мерилил отвори уста, но бързо я затвори и кимна в знак на съгласие. По твърдия поглед на Елейн другите Айез Седай също склониха. Е, някои с неохота, но не всички. Сарейта бързо вдигна кръглия вързоп, увит в пластове коприна, пред гърдите си и се усмихна на Елейн, сякаш да ѝ покаже, че наистина пази грижливо Купата на ветровете.

Жените на Морския народ впериха алчни погледи във вързопа и почти залитнаха напред. Авиенда нямаше да се изненада, ако скочеха да си грабнат Купата. Айез Седай явно забелязаха същото, защото Сарейта стисна белия вързоп още по-здраво, а Мерилил дори пристъпи напред и застана между нея и Ата-ай Миере. Гладките лица на Айез Седай се изопнаха от усилието да останат безизразни. Тя вярваха, че Купата им принадлежи — всички неща, които използваха или направляваха Единствената сила, според тях принадлежаха на Бялата кула, все едно кой, по стечение на обстоятелствата, разполага временно с тях. Но сега имаше споразумение.

— Слънцето се движи, Айез Седай — обяви високо Ренайле дин Калон, — и ни грозят опасности. Така поне твърдите вие. Помислете си хубаво. Само ако се опитате да развалите сделката, кълна се в бащиното си сърце, че тутакси ще се върна на корабите. И за отплата ще поискам Купата. Тя е наша от Разрушението насам.

— Ти да си държиш езика пред Айез Седай — джафна Реане, възмутена от синята си сламена шапка до дебелиите обувки, показващи се под зелено-белите ѝ фусты.

Устата на Ренайле дин Калон се изкриви в ръмжене.

— Цацата имала език, изглежда. Съмнявах се, че можете да ги използвате без разрешението на Айез Седай.

Само след миг дворът пред кралските конюшни се изпълни с кресливи обиди между Родството и Ата-ан Миере: „дивачки проклетци“, „мекотели скапани“ и още по-лоши работи — резки и пронизителни викове, които заглушиха усилията на Мерилил да укротят Реане и приятелките ѝ, от една страна, и да успокоят Морския народ, от друга. Няколко Ветроловки престанаха да опипват камите, затъкнати зад широките им пояси, и направо стиснаха дръжките им. Сиянието на сайдар разцъфна първо около една, после около друга от

ярко облечените жени. Родственичките изглеждаха изненадани, но не спряха словесната си тирада, а после Сумeko прегърна Извора, след нея Тамарла, после жилавата, с очи на сърна Чилрес и много скоро всички, както и всички Ветроловки, засияха; докато обидните думи прехвърчаха и нервите кипваха.

На Авиенда ѝ се дощя да изстене. Всеки момент щеше да се пролее кръв. Щеше да направи каквото Елейн реши, но почтисестра ѝ мятеше еднакво хладни и гневни погледи както към Ветроловките, така и към Плетящия кръг. Елейн никак не търпеше глупостта, нито чуждата, нито своята, а по-голяма глупост от това да си крещят обиди, когато врагът може да се появи всеки момент, едва ли можеше да се измисли. Авиенда стисна здраво дръжката на ножа си и след миг прегърна сайдар. Радостта и животът така я изпълниха, че почти ѝ се доплака. Мъдрите използваша Силата само когато думите се окажеха безсилни, но тук нито думи щяха да свършат работа, нито стоманата. Само дето нямаше никаква представа коя да убие първо.

— Стига! — извреця пронизително Нинив и всички езици замръзнаха. Слисани лица от трите посоки се обърнаха към нея. Главата ѝ се извърна заплашително и тя изпъна пръст към Плетящия кръг. — Престанете да се държите като деца! — Беше укротила тона си, но само на косъм. — Или смятате да се дърлите, докато Отстъпниците дойдат да ни отмъкнат Купата, заедно с всички нас? А вие — пръстът сега се насочи към Ветроловките — престанете да клинчите от договорката си! Няма да получите Купата, докато не изпълните и последната си дума! Хич не си го мислете! — Нинив се извърна към Айез Седай. — А вие... — Посрещната с хладно изумление, речта ѝ премина в кисело сумтене. Айез Седай не се бяха включили във врявата, освен че се опитваха да я потушат. Никоя от тях не блестеше със светлината на сайдар.

Това, разбира се, не беше достатъчно, за да успокои напълно Нинив. Тя подръпна свирепо шапката си — явно все още бе изпълнена с гняв, от който искаше да се освободи. Но Родственичките забиха погледи в каменните плочи с поруменели лица и дори Ветроловките изглеждаха малко засрамени — малко, — мърмореха си тихо и избягваха да срещнат погледа на Нинив. Сиянието около жените загасна, докато не остана само Авиенда, все още удържаща Извора.

Елейн я докосна по ръката и тя се сепна. Наистина ставаше мекушава. Да допуска да се промъкват така до нея и да подскача от едно докосване!

— Кризата, изглежда, утихна — промърмори Елейн. — Може би е време да тръгваме, преди да е избухнала отново. — Само розовите петънца по бузите ѝ показваха, че и тя се е ядосала. Както и по тези на Биргит: откакто се бяха свързали, двете често реагираха еднакво.

— Крайно време е — съгласи се Авиенда. Още малко и наистина щеше да се размекне като влагоземка.

Всички очи я проследиха как пристъпи в средата на двора пред конюшните, до мястото, което беше научила наизуст и което познаваше и със стиснати клепачи. Радост беше да държиш Силата, радост носеше работата със сайдар, до степен, за която не можеха да се намерят думи. Да удържаш в себе си сайдар, да се оставиш той да те удържа в себе си беше като да си жива повече от всякога. Самозаблуда, твърдяха Мъдрите, лъжлива и опасна като воден мираж в Термул, но въпреки това ѝ се струваше по-истинска от каменната настилка под краката ѝ. Трябваше да се възпротиви на порива да привлече още — вече удържаше почти толкова, колкото ѝ бе по силите, и щом започна да втъкава потоците, всички пристъпиха към нея.

Това, че съществуваха неща, които мнозина Айез Седай не умееха, все още изумяваше Авиенда, след всичко, което беше видяла. Няколко от Плетящия кръг бяха достатъчно силни, но единствена Сумеко и, изненадващо, Реане открито следяха какво върши тя. Сумеко дори стигна дотам, че отблъсна ръката на Нинив, която понечи да я потупа насърчително, при което Нинив я изгледа възмутено, но Сумеко, приковала поглед в Авиенда, така и не го забеляза. Всички Ветроловки притежаваха значителна сила и сега я гледаха съпдо толкова жадно, както бяха гледали Купата. Сделката им даваше пълно право на това.

Авиенда се съсредоточи, потоците се втъкаха и създадоха еднаквост между това място и мястото, което тя с Елейн и Нинив бяха избрали на картата. Тя направи жест, сякаш разтваряше платнище на шатра. Това нямаше нищо общо със сплита, на който Елейн я беше научила, но беше почти всичко, което си спомняше от онова, което сама бе сътворила много преди Егвийн да направи първия си Праг. Потоците се сляха в сребриста вертикална резка, която се завъртя и се

превърна в отвор във въздуха, по-висок от мъжки бой и толкова широк. Отвъд него се простираше голяма поляна, обкръжена от дървета, високи по двадест-тридесет стъпки, на няколко мили северно от града, на отсрещния бряг на реката. Висока до коленете кафява трева се издигаше пред самия Праг, полюшвана от тих ветрец; всъщност той не се беше завъртял, само така изглеждаше. Но някои от тези стръкове бяха срязани изрядно по дължината му. Ръбовете на отварящ се Праг бяха по-остри и от най-наточения бръснач.

Не остана доволна от Прага; Елейн можеше да направи този сплит с малка част от мощта си, но кой знае защо, този труд изискваше само трошица от нейната. Беше сигурна, че може да изтъче по-голям, отколкото този на Елейн, използвайки сплитовете които бе изтъкала, когато се опита да избяга от Ранд ал-Тор, сякаш толкова отдавна, но колкото и често да се опитваше да си го спомни, успяваше да възстанови само късчета. Не изпитваше завист — дори се гордееше с постиженията на почтисестра си — но собственият ѝ провал изпълваше сърцето ѝ със срам. Сорилея и Амие щяха да я нахоят сурово, ако разберяха. За срама. Твърде много горделивост щяха да го нарекат. Амис трябваше да я разбере — нали и тя беше била някога Дева. Не можеш да не изпиташ срам, когато се провалиш в нещо, което би могъл да постигнеш. Ако не се налагаше да удържи сплита, щеше да побегне така, че никой да не може да я настигне.

Заминаването беше обмислено грижливо и щом Прагът се разтвори напълно, всички в двора се раздвижиха. Две от Плетящия кръг набързо вдигнаха Сенкобежката на крака, а Ветроловките се подредиха в колона зад Ренайле дин Калон. Слугите започнаха да извеждат конете. Лан, Биргит и един от Стражниците на Кареане, дългнест мъж на име Церил Арджуна веднага се понесоха през отвора, един след друг. Също като Фар Дарейз Май, Стражниците винаги претендираха за правото да излязат в челото, за да огледат. Авиенда я засърбяха петите да се затича след тях, но нямаше смисъл. За разлика от Елейн, тя не можеше да направи повече от пет-шест стъпки, без сплитът да започне да отслабва.

Този път не очакваха никаква сериозна опасност, затова Айез Седай ги последваха незабавно, Елейн и Нинив — също. Гористата област беше заселена нагъсто с ферми и някой пастир или двойка влюбени, потърсили усамотение, можеше да се наложи да бъдат

отпъдени по-надалече, за да не видят твърде много, но никой Сенкодух или Сенкобег не можеше да знае тази поляна; знаеха я само тя, Елейн и Нинив, а те не бяха говорили пред никого за избора си от страх да не би някой да подслуша. Застанала при отвора, Елейн я погледна въпросително, но Авиенда ѝ даде знак да продължи. Плановете бяха за това, да се следват, освен ако не възникнеше причина да се променят.

Ветроловките започнаха бавно да се нижат към поляната откъд, всяка обзета от нерешителност, щом се приближеше до това нещо, за което не беше ѝ сънувала, и вдишваха дълбоко преди да го прекратят. И изведнъж потръпването по кожата на гърба ѝ се върна.

Очите на Авиенда се надигнаха към прозорците, гледащи към двора. Всеки можеше да се е спотаил зад нежните бели плетеници от ковано желязо или резбованите дървени кепенци. Тилин се беше разпоредила слугите да стоят настрана от тези прозорци, но кой можеше да спре Теслин или Джолайн, или... Нещо я накара да вдигне погледа си още по-нагоре, към куполите и кулите. Тесни пасажи обкръжаваха някои от тях ична един, много високо, тя забеляза черен силует, обкръжен от ярък ореол от слънцето зад него. Мъж.

Дъхът ѝ секна. Нищо в стойката му, с длани, опрени на каменния парапет, не говореше за опасност, но тя разбра, че тъкмо заради него кожата между плешките ѝ настръхва. Никой от Сенкодушите нямаше просто да застане така небрежно и да гледа, но онова същество, онзи голам... Коремът ѝ се вледени. Можеше да е само някой дворцов слуга. Можеше, но тя не можеше да го повярва. Да познаеш страха не беше срамно.

Тя изгледа с тревога жените, продължаващи да се нижат през Прага болезнено мудно. Половината от Морския народ бяха преминали и Плетящият кръг чакаше реда си след тях — държаха здраво Сенкобежката и собствената им притесненост от преминаването се бореше с негодуванието, че на жените от Морския народ е отстъпено да минат първи. Ако огласеше подозренията си, Родственичките със сигурност щяха да се разбягат — само от споменаването за Сенкодуши устите им пресъхваха и крайниците им омекваха, — докато Ветроловките като нищо тутакси щяха да си поискат Купата. За тях Купата бе по-важна от всичко. Но само сляпа глупачка можеше да стои на място и да се чеше, докато лъвът се промъква към стадото, което е оставена да пази. Тя хвана една от Ата-ан Миере за червения ръкав.

— Кажи на Елейн... — Към нея се обърна лице, гладко като черен камък. Странно как пълните устни на жената изтъняха. Очите ѝ бяха като черни камъчета, плоски, и много твърди. Що за вест можеше да прати по нея, без да предизвика всичките неприятности, които се опасяваше, че може да причини? — Кажи на Елейн и Нинив да бъдат нащрек. Кажи им, че враговете връхлитат когато най-малко ги очакваш. Трябва да им го кажеш на всяка цена. — Ветроловката кимна, едва прикривайки нетърпението си, но изненадващо изчака Авиенда да я пусне преди да направи колебливата си крачка през Прага.

Терасата на кулата беше празна. Авиенда не изпита облекчение. Онзи можеше да е навсякъде. Да слиза надолу към двора. Който и да беше той, каквото и да беше — беше опасен. Това не беше вихрушка прах, завихрен от въображението ѝ. Последните четирима Стражници се бяха подредили в каре около Прага — стража, която щеше да напусне последна, и колкото и да презираше мечовете им, сега тя изпита благодарност, че още някой освен нея знае как се използва наточена стомана. Не че щяха да имат повече шанс срещу голам или още по-лошо — срещу някой Сенкодух, отколкото чакащите с конете слуги. Или от самата нея.

Мрачно навъсена, тя привлече още от Силата, докато сладостта на сайдар не се усили почти до болка. Едно косъмче само повече и болката щеше да се превърне в ослепителна агония за няколко мига преди смъртта или пълната загуба на дарбата. Нямаше ли тези мотаещи се жени най-после да се поразмърдат! Не беше срамно да изпиташ страх, но тя много се боеше, че нейният се е изписал на лицето ѝ.

ГЛАВА 2

РАЗПЛИТАНЕ

Елейн пристъпи настрани веднага щом прекрачи Прага, но Нинив продължи да тъпче напред — подплашваше щурчетата из посърналата кафява трева и се оглеждаше да зърне някой от Стражниците. По-точно един от тях. Пъстра червеношийка прелетя над поляната и изчезна. Нищо друго не се движеше наоколо освен Сестрите; катеричка изцвърча сред сухите клони на едно от дърветата и после отново настъпи тишина. За Елейн изглеждаше невъзможно тримата Стражници да минат, без да оставят пътеки, широки поне колкото след Нинив, но така и не можеше да види каквато и да било диря от тях.

Усети, че Биргит е някъде вляво, прецени, че е някъде общо взето на югозапад и че се чувства съвсем доволна — явно не беше засякла никаква непосредствена опасност. Кареане, част от отбранителния кръг, струпан около Сарейта с Купата в ръце, наведе глава на една страна, сякаш се вслушваше. Явно нейният Церил беше някъде на югоизток. Което означаваше, че Лан е на север. Най-странното беше, че Нинив беше избрала да се взира тъкмо на север, мърморейки си нещо под нос. Може би женитбата ѝ беше създавала някакъв усет за него. Или, по-вероятно, беше забелязала някаква следа, измъкнала се от погледа на Елейн. Нинив беше толкова опитна в следотърсачеството сред горите, колкото и с билките.

Авиенда се виждаше съвсем ясно отвъд Прага, как оглежда с тревога покривите на палата, сякаш очаква засада. Беше застанала така, сякаш държеше копия, и беше готова да скочи за битка, макар да бе с рокля. Това накара Елейн да се усмихне и да забрави за миг притесненията си с проблемите около Прага. Авиенда беше много по-смела от нея. Но в същото време безпокойствието ѝ си остана. Авиенда наистина беше смела и едва ли някой друг от познатите на Елейн можеше да се пази по-добре. Но също така можеше да реши, че джи-е-тох я задължава да се бие, когато няма никакъв шанс, а трябва да бяга.

Светлината около нея сияеше толкова ярко, че явно не можеше да привлече повече сайдар. Ако се появеше някой Отстъпник...

„Трябваше да остана с нея.“ Елейн моментално отхвърли тази мисъл. Каквито и оправдания да изтъкнеше, Авиенда щеше да схване истината, а понякога ставаше докачлива като мъж. В повечето случаи. Особено когато се засягаше честта ѝ. С въздишка, Елейн поведе трупациите се около нея Ата-ан Миере по-настрани от Прага. Остана обаче достатъчно близо, за да може да чуе всеки вик от другата страна. Достатъчно близо, за да може да скочи на помощ на Азиенда за едно мигване на окото. И по още една причина.

Ветроловките преминаваха по ранг, стараяйки се да запазят лицата си спокойни, но дори Ренайле отпусна стегнатите си рамене, след като босите ѝ крака стъпиха във високата кафява трева. Някои леко потръпваха и набързо се съземаха или се озъртаха през рамо с ококорени очи към отвора, увиснал във въздуха. Всички до една поглеждаха подозрително към Елейн, докато минаваха покрай нея, и една-две дори отвориха усти, навярно за да я попитат какво чака, или да я помолят — или да ѝ кажат — да се отмести. Зарадва се, че побързаха да се отдалечат при резките подканяния на Ренайле. Твърде скоро щяха да получат възможност да казват на Айез Седай какво трябва да правят. Никак не държеше да започнат точно с нея.

При тази мисъл стомахът ѝ се сви, а броят им я накара да поклати глава. Те притежаваха познанието за времето, нужно, за да се използва Купата както трябва, но дори Ренайле се беше съгласила — макар, и с неохота, — че колкото повече Сила се насочи през Купата, толкова по-големи ще са шансовете да се излекува времето. Трябваше обаче да се насочи с точност, невъзможна за сама жена. Трябваше да е пълен кръг от тринадесет. Тези тринадесет със сигурност щяха да включат Нинив, Авиенда и самата Елейн, и вероятно няколко от Родството, но Ренайле явно щеше да държи най-много на тази част от сделката, според която трябваше да им се позволи да научат всички възможности, които Айез Седай можеха да им покажат. Прагът щеше да е първата, а оформянето на кръга — втората. Цяло чудо беше, че не бе довела със себе си всички Ветроловки в залива! Какво ли би било да ти се наложи да се справиш с триста-четирисотин от тези жени! Елейн отправи безмълвна благодарствена молитва, че са само двадесет.

Но не беше застанала тук, за да ги брои. Докато всяка от Ветроловките преминаваше, на не повече от една крачка след предната, тя опипваше мощта на всяка жена в Силата. По-рано беше имала време да се доближи само до шепа от тях. Явно придобиването на ранг сред Ветроловките нямаше нищо общо нито с възрастта, нито с мощта; Ренайле далеч не беше най-мощната, дори не попадеше сред първите четири-пет, най-силна бе една жена от последните, Сенайн, жена с нашарени от бръчки бузи и посивяла коса. Странно, но ако се съдеше по белезите на ушите ѝ, Сенайн, изглежда, беше носила повече от шест обеци, при това по-дебели от сегашните.

Елейн отделяше и подреждаше в ума си лицата и имената, които знаеше, с нарастващо задоволство. Ветроловките донякъде си бяха осигурили предимства и двете с Нинив щяха да си имат големи неприятности, много големи, както с Егвийн, така и със Съвета на Кулата, след като се разбереше за условията на сключения договор, но никоя от тези жени нямаше да може да получи високо положение сред Айез Седай. Определено не ниско, но не и високо. Тя се смъмри наум, че не бива да е толкова самодоволна — това с нищо не променяше споразумението им, — но ѝ беше много трудно да се сдържи. В края на краищата, това бяха най-добрите, които Ата-ан Миере можеха да предложат. Поне тук, в Ебу Дар. И ако те бяха Айез Седай, всяка от тях, от Курин с очи като от черен камък до самата Ренайле, щяха да слушат, щом заговореше, и щяха да стават, щом влезеше в стаята. Ако бяха Айез Седай и се държаха както е прието.

А после дойде краят на редицата им и тя се сепна, когато покрай нея премина една млада Ветроловка, от един от по-малките кораби, кръглобуза жена на име Райнин, в скромни сини коприни и само с едва четири-пет фигурки, провиснали от верижката на носа ѝ. Двете чирачки, момчешки слабичката Талаан и хубавооката Метарра, притичаха със смутени лица. Още не бяха си спечелили правото да си сложат халка на носа, камо ли верижка, и срещу трите на дясното си ухо имаха само по една тънка златна халчица на лявото. Очите ѝ обаче проследиха трите почти слисано. Не почти, а съвсем.

Ата-ан Миере отново се скупчиха около Ренайле, повечето като нея — загледани жадно в Айез Седай и Купата. Последните три застанаха най-отзад, двете чирачки с израз на хора, несигурни дали изобщо им е мястото тук, Райнин — скръстила ръце под гърди в

подражание на Ренайле, но и тя не много по-уверена от двете момичета. Ветроловка на един от бегуните, най-малките съдове на Морския народ, тя вероятно рядко се беше оказвала в компанията на Ветроловката на Надзорницата на вълните на своя клан, да не говорим за Ветроловката на Надзорницата на корабите. Въпреки това Райнин беше силна като Лелейн или Романда, Метарра беше на равнището на самата Елейн, докато Талаан... Талаан, толкова кротичка в червената си ленена блуза, с очи, които сякаш никога не се вдигаха от земята, почти можеше да се сравни с Нинив. На косъм беше близо до нея. Нещо повече, Елейн знаеше, че тя все още не е стигнала пълните си възможности, както и Нинив. Колко ли близо бяха до върха си Метарра и Талаан? Беше свикнала с мисълта, че само Нинив и Отстъпничките са по-силни от нея. Е, Егвийн също, но собственият ѝ потенциал, както и на Авиенда, беше сравним с мощта на Егвийн. „Толкова със самодоволството“ — помисли си тя разкаяно. Лини сигурно щеше да каже, че си го е заслужила, след като приема нещата на доверие.

Елейн пак се обърна да погледне Авиенда. Жените от Плетящия кръг стояха на едно място малко встрани от Прага, сякаш бяха пуснали корен, и тръпнеха под студените погледи на Кареане и Сорейта. Всички без Сумеко, но тя също не смееше да пристъпи, въпреки че не свеждаше глава пред зора на Сестрите. Виж, Кирстиан изглеждаше готова да се разплаче.

Елейн потисна въздишката си и подкара Родственичките да направят път на слугите от конюшните, които чакаха да преведат конете. Жените от Плетящия кръг тръгнаха пред нея като стадо овци — овчарят беше тя, а Мерилил и останалите с нея — вълците — и щяха да тръгнат по-бързо, ако не беше Испан.

Фамеле, една от четирите от Плетящия кръг, които нямаха сиво или бяло в косите си, и Елдейз, жена с много свирепи очи, когато не гледаше към Айез Седай, държаха Испан под мишниците. Изглежда, не можеха да решат дали да я държат достатъчно здраво, за да върви изправена, и дали е редно да я стискат много, поради което Черната сестра не стъпваше, а по-скоро подскачаше, смъкваше се почти на колене, щом я отпуснеха, и после, щом я дръпваха нагоре, преди да е паднала съвсем, пак подскачаше.

— Простете ми, Айез Седай — мърмореше неспирно Фамелена Испан. — Много съжалявам, Айез Седай.

Елдейз присвиваше очи и простенваше при всяко залитане на Испан. Все едно че Испан не бе участвала в убийството на две от техните и не бе извършила Светлината само знаеше колко още други. Що за срамота! Дори само убийствата, извършени от Испан в Бялата кула, бяха достатъчни, за да я осъдят на смърт.

— Отведете я на страни — каза им Елейн и им махна с ръка да се отдръпнат от Прага. Те се подчиниха и заприклякаха, като едва не изтърваха Испан; мърмореха извинения и към Елейн, и към закачулената си пленничка. Реане и останалите заситниха до тях, поглеждайки с безпокойство Сестрите около Мерилил.

Почти моментално войната на погледите се подхвана отново: Айез Седай към Родственичките, Плетящия кръг към Ветроловките и Ата-ан Миере — към всички, на които попаднеха очите им. Не, тя нямаше да започне да им крещи! Макар че Нинив винаги постигаше по-добри резултати с викане. Но не искаше да ги разтърсва, докато им дойде умът в главите, да ги разтърси така, че зъбите им да затракат. В това число и Нинив, която уж трябваше да организира всичко, вместо да стои и да зяпа в дърветата. Но какво ли щеше да бъде, ако Ранд бе този, който може да загине, освен ако тя не намери начин да го спаси?

Изведнъж в очите ѝ занепаха сълзи. Ранд щеше да умре и тя не можеше да измисли нищо, за да предотврати това. „Бели ябълката, която е в ръцете ти, момиче, а не тази, която е на дървото — сякаш прошепна тъничкият гласец на Лини в ухото ѝ. — Сълзите са за после; заплачеш ли предварително, само си губиш времето.“

— Благодаря ти, Лини — промълви Елейн. Старата гледачка понякога ставаше досадна: така и не признаваше, че някое от децата, за които се е грижила, е пораснало, но съветите ѝ винаги се оказваха добри. Само защото Нинив бездействаше не бе причина и тя да си остави задълженията.

Слугите вече подкарваха животните по петите на Плетящия кръг — започваха с товарните. Нито едно от тях не носеше лекомислени неща като дрехи например. Можеха да вървят пеш, ако се наложеше да изоставят ездитните коне от другата страна на Прага, и да носят това, в което бяха облечени, ако се наложеше да оставят останалите товарни животни, но това, което беше на гърбовете на първите, не можеше да се остави в ръцете на Отстъпниците. Елейн даде знак на сбръчканата

жена в челото на колоната да я последва настрани, за да отвори път на останалите.

После развърза и отметна грубото платнище на вързопа, и откри безразборната, приличаща на смет купчина предмети, нахвърляни както падне, един върху друг, някои увити с гнили парцали, които се разпадаха в ръцете. Прегърна сайдар и започна да ги подрежда. По-голямата част сигурно наистина беше боклук. Тя хвърли на земята някаква ръждясала броня, после счупен крак от маса, част от блюдо, очукано калаено канче, след него — топ изгнил плат с незнаен цвят и тъкан, който почти се разпадна в ръцете ѝ.

Складът, където бяха намерили Купата на ветровете, беше натъпкан до тавана с вещи, чието място беше на боклука, смесени с още предмети, използващи Силата, освен Купата, някои прибрани в проядени от мушика ковчезета и сандъци, други нахвърляни безразборно. В продължение на стотици и стотици години Родството беше трупало скришно всичко, което можеше да е свързано със Силата — беше ги било страх да го използват, но още повече — да го предадат на Айез Седай. До тази заран. Това бе първата възможност за Елейн да види кое от всички тези неща си струва да се запази. Светлината дано дадеше Мраколюбките да не бяха отмъкнали нещо ценно. Бяха отмъкнали някаква част, но със сигурност по-малко от една четвърт от това, което се съдържаше в онази стая, в това число и много боклук. Светлината дано дадеше тя да намери нещо, което да могат да използват. Хора бяха загивали само за да донесат тези неща в Рахад.

Тя не преливаше, само задържаше Силата и повдигаше поред всеки от предметите. Олющена глинена чаша, три счупени чинии, детска рокличка, проядена от молци, и една стара пробита обувка отидоха на земята. Каменно изделие, малко по-голямо от дланта ѝ — на допир поне беше като от камък; можеше да е издялано от камък, макар че, странно защо, не приличаше съвсем на резбовано — цялото с тъмносини жилки, впиващи се навътре като корени. Сякаш леко се нагрят, като го докосна; и съдържаше... отекуваше... на сайдар. Това бе най-близката дума, която ѝ хрумна. За какво беше предназначено, тя нямаше никаква представа, но несъмнено беше някакъв тер-ангреал. То се озовооа от другата ѝ страна, не върху купчината боклуци.

Купът с боклуци продължаваше да расте, но също така и другият, макар и по-бавно, с неща, които нямаша нищо общо помежду си, освен

смътното им затопляне при допир и усещането, че отекуват на Силата. Кутийка, която напомняше за слонова кост, покрита с вити червени и зелени спирали — тя грижливо я постави долу, без да отваря капачето. Човек никога не знаеше какво може да включи един тер-ангреал. Черна пръчица, не по-дебела от кутрето ѝ, дълга една крачка, твърда и в същото време толкова гъвкава, че ѝ се стори, че може да я огъне като обръч. Малко запушено шишенце, което сякаш беше изработено от кристал, с някаква тъмночервена течност вътре. Фигура на дебел брадат мъж с весела усмивка, държащ книга; висока две стъпки, тя сякаш бе от потъмнял от вековете бронз и трябваше да я прихване с две ръце. Други неща. Повечето обаче — боклук. И нито едно не беше такова, каквото наистина ѝ се искаше да намери. Все още.

— Сега ли е най-подходящият момент да се занимавам с това? — попита Нинив, припряно се изправи от малкото купче тер-ангреали и отри с гримаса ръката си в полата. — Тази пръчка, като я пипнеш... боли — промърмори тя. Жената с грубоватото лице, която държеше поводите на товарния кон, примигна към пръчката и се дръпна понастрани.

Елейн изгледа пръчката — случайните впечатления на Нинив за предметите, които опипваше, можеше да са от полза — но продължи да отбира. Твърде много болка я беше спходила в последно време, за да си я причинява сама. Кошът почти беше изпразнен; част от нещата от другата страна на коня трябваше да се преместят, за да се изравни теглото.

— Ако тук някъде има ангреал, Нинив, бих искала да го намеря преди Могедиен да ни потупа по рамото.

Нинив изръмжа кисело, но надникна в плетения кош.

Елейн хвърли на земята третия поред крак от маса — с него ставаха три и никои два не си съвпадаха — и огледа за миг поляната. Всички товарни коне бяха преминали и през Прага вече преминаваха ездитните. Мерилил и останалите Айез Седай вече бяха на седлата и едва скриваха нетърпението си да тръгнат. Пол се суетеше припряно около дисагите на господарката си, но Ветроловките...

Изящни на земята, още по-изящни на палубите на корабите си, те съвсем не бяха непривикнали с коне; Ренайле се опитваше да яхне от погрешната страна, а кроткият дорест кон, избран за нея, танцуваше на бавни кръгове около облечения в ливрея мъж, който стискаше

юздите му с една ръка и си скубеше косата с другата от безсилие, мъчейки се да поправи Ветроловката. Двама от конярите се опитваха да повдигнат на седлото Дорайл, която служеше на Надзорничката на вълните на клана Сомарин, докато трети държеше сивата глава на кроткото животно с изопнато лице на човек, който се мъчи да не се разсмее. Райнин беше успяла да се покатери на гърба на един дългокрак кафяв кон, но странно как без краката ѝ да са на стремената или юздите в ръцете, и се въртеше на гърба му, мъчейки се да ги намери. А тези трите като че ли се оправяха най-лесно. Конете цвилеха, подскачаха и въртяха очи, а Ветроловките крещяха ругатни с гласове, които биха надмогнали и най-силната вихрушка. Една от тях събори един от опитващите се да ѝ помогне слуги с юмрук, а други трима коняри се мъчеха да хванат освободилите се и хукнали на воля коне.

И нещо, което бе очаквала да види. Лан стоеше до черния си боен кон Мандарб и местеше очи ту към дърветата, ту към Прага, ту към Нинив. Биргит излезе от гората — клатеше глава — и малко след това от дърветата притича Церил. И той не беше притеснен. Очевидно нямаше нищо, което да може да ги заплаши. И защо трябваше Нинив да бди толкова?

Нинив я гледаше с вдигната вежда.

— Нищо не съм казала — промълви Елейн. Ръката ѝ обгърна нещо дребно, загърнато, в изгнил парцал, който трябваше да е бил бял на цвят. Или кафяв. Веднага разбра какво има вътре.

— Толкова по-добре за теб — изсумтя Нинив. — Не мога да понасям жени, които си пъхат носа в чужди работи. — Елейн го пропусна покрай ушите си и остана доволна, че не ѝ се наложи да си прехапе езика.

След като разви прогнилия парцал, пред очите ѝ се откри малка кехлибарена брошка с форма на костенурка. Поне приличаше на кехлибар. И когато Елейн се отвори за Извора през нея, сайдар нахлу в душата ѝ като буен порой в сравнение с онова, което можеше да привлече сама, без да пострада. Не силен ангреал, но далеч по-добър, отколкото нищо. С негова помощ можеше да борави с два пъти повече Сила, отколкото Нинив, а самата Нинив щеше да го направи още по-добре. Тя отпусна потока, пъхна брошката в кесията на колана си с радостна усмивка и продължи да търси. Щом имаше един, можеше да

се намерят и повече. А и след като разполагаше с един, който да изследва, може би щеше да успее да измисли как сама да направи ангреал. Тъкмо това ѝ се искаше. Едва се сдържа да не извади брошката и да не започне да я човърка още тук.

Вандийн, която от известно време попоглеждаше скришом към нея и Нинив, сега сръга коня си към тях и скочи на земята.

— Предпазлива си — каза Вандийн на Елейн, — и това е много добре. Но може би ще е още по-добре да оставиш тези неща на мира, докато не бъдат прибрани в Кулата.

Устните на Елейн се свиха. В Кулата? За да ги проучи някоя друга, това искаше да ѝ каже. Някоя по-възрастна и уж по-опитна.

— Знам какво правя, Вандийн. В края на краищата аз съм правила тер-ангреали. Някоя сред живите не е правила такова нещо. — Беше показала основите на няколко Сестри, но допреди да тръгне за Ебу Дар нито една не бе успяла да схване хитринката.

Възрастната Зелена кимна и плесна с юздите облечената си в ръкавица длан.

— Мартайн Джаната също знаеше какво прави, доколкото разбирам — подхвърли тя небрежно. — Тя беше последната Сестра, заела се сериозно да изучава тер-ангреалите. Прави го почти четиридесет години, почти от деня, в който спечели шала. И също внимаваше много, поне така разправяха. А после един ден слугинята ѝ я намери изпаднала в несвяст на пода. Отгорена. — Макар и изречени съсем небрежно, думите ѝ биеха като шамари. Гласът ѝ обаче не се промени и на косъм. — Стражникът ѝ умря от удара. Нещо съвсем обикновено в такива случаи. Когато след три дни Мартайн се съвзе, не можеше да си спомни над какво точно е работила. Не можеше да си спомни нищо. Това беше преди повече от двадесет и пет години и оттогава никоя не се е осмелявала да пипа тер-ангреалите, които бяха в стаите ѝ. В бележките ѝ се споменаваха за всички тях, и всички уж бяха безопаснички, невиннички, дори дреболийки, но... — Вандийн потръпна.

Елейн извърна очи към Биргит и видя, че и тя я гледа замислено. Не ѝ беше нужно да види угриженото ѝ лице — огледалното му отражение кротуваше в малкото кътче на ума ѝ, което беше самата Биргит. Биргит усещаше нейното притеснение, както и тя тревогата на Биргит, докато в един момент ставаше трудно да разбереш кое на кого

е. Тя рискуваше много повече от самата себе си. Но наистина знаеше какво прави. Във всеки случай, повече от всички други. А и дори да не се появеше някой Отстъпник, все пак имаха нужда от всички ангреали, които можеше да намери.

— И какво стана с Мартайн? — тихо попита Нинив. — След това, искам да кажа. — Рядко ѝ се случваше да чуе, че някой е пострадал, без да поиска да го Цери; искаше да Изцери всичко и всекиго.

Вандийн направи гримаса. Макар сама да беше отворила въпрос за Мартайн, Айез Седай не обичаха да говорят за жени, които са били отгорени или усмирени.

— Изчезна, след като се оправи достатъчно, че да може да се измъкне от Кулата — отвърна тя. — Важното, което трябва да се запомни, е, че беше много предпазлива, и се отнасяше към всеки тер-ангреал така, сякаш всеки следващ път може да направи нещо друго. Дори с онзи, който прави плата за плащовете на Стражниците, а никоя досега не е могла да го накара да направи нещо друго. Предпазлива беше, но това изобщо не ѝ помогна.

Нинив сложи ръка на почти опразнения вече кош.

— Може би наистина трябва да...

— Неееее! — изкрещя Мерилил.

Елейн моментално се обърна към нея и инстинктивно се отвори отново през ангреала, едва съзнавайки нахлуващия в Нинив и Вандийн сайдар. Сиянието на Силата грейна около всяка жена на поляната, която можеше да прегърне Извора. Мерилил се беше изпънала напред на седлото си с облещени очи и с ръка, протегната към Прага. Елейн се намръщи. Там нямаше нищо освен Авиенда и последните четирима Стражници, които се оглеждаха за неведомата заплаха с полуизвадени мечове. А после видя какво прави Авиенда и за малко да изтърве сайдар от изненада.

Прагът затрепери, докато Авиенда внимателно разплиташе сплита, който го беше създал. Потръпна и се заогъва, краищата му се люшнаха. Последните потоци се отвързаха и вместо да примигне и да изчезне, отворът заблещука и гледката към двора на конюшната зад него заглъхна и се изпари като мъгла под слънцето.

— Невъзможно! — отрони невярващо Ренайле. Смаяно мърморене се надигна откъм групата на Ветроловките. Родственичките

зяха Авиенда и устните им мърдаха беззвучно.

Явно, че беше възможно, но едно от първите неща, които бяха казали на Елейн като новачка, бе, че никога, ама никога, при никакви обстоятелства не може да опитва това, което Авиенда току-що беше направила. Да разплетеш потоците на един сплит, на който и да е сплит, вместо просто да го оставиш да се разсипе, не можеше да бъде направено, без това да предизвика неизбежно бедствие. Неизбежно.

— Глупаво момиче! — викна Вандийн. Очите ѝ мятаха мълнии. — Ти разбираш ли какво щеше да направиш за малко? Само една грешка — една-едничка! — и никой не може да каже в какво ще се отплесне сплитът и какво ще причини! Можеше напълно да унищожиш всичко на сто крачки околоръст! На петстотин! Всичко! Можеше да се отгориш и да...

— Наложил се — срязал я Авиенда. Сред яхналите конете си Айез Седай се надигна врява, но тя ги изгледа ядосано и извиси глас. — Знаем за опасностите, Вандийн Намел, но се наложи. И това ли не можете да го правите, Айез Седай? Мъдрите казват, че всяка жена може да го научи, ако бъде научена, някои жени по-добре, други по-зле, но всяка, стига да може да отличи едно вземо от друго. — Дори не им се озъби. Почти.

— Това не ти е вземо, момиче! — ревна Мерилил. — Каквото и уж обучение да си получила при своя народ, явно не разбираш с какво си играеш! Ще ми обещаеш, не, ще ми се закълнеш, че няма повече да правиш това!

— На тази името ѝ трябва да се запише в книгата на новачките — заяви твърдо Сарейта, поглеждайки сърдито иззад Купата, която продължаваше да стиска пред гърдите си. — Винаги съм го казвала. Трябва да влезе в книгата.

— Това може и да не е нужно засега — каза Аделиз, — но ти трябва да се оставиш да те водим, Авиенда. — Тонът на Кафявата сестра беше много по-кротък от останалите, но все пак това не беше предложение.

Преди около месец Авиенда сигурно щеше да повехне от цялото това неодобрение на Айез Седай, но не и сега. Елейн побърза да се мушне между конете преди приятелката ѝ да е решила да използва ножа, чиято дръжка беше започнала да гали обичливо. Или да направи нещо още по-лошо.

— Може би някоя все пак ще се сети да попита защо е сметнала, че е необходимо — каза тя и прегърна Авиенда през раменете колкото за да я утеши, толкова и за да задържи ръцете ѝ.

Авиенда почти не я включи в озадачения поглед, с който изгледа другите Сестри.

— Това не оставя утайка — отвърна тя търпеливо. Прекалено търпеливо. — Утайки от толкова голям сплит може да се разчетат и след два дни.

Мерилил изсумтя твърде шумно за крехкото си телце.

— Това е рядък Талант, дъще. Нито Теслин, нито Джолайн го притежават. Или ще ми кажеш, че всички вие, айилските дивачки можете да го научите?

— Малцина го могат — призна спокойно Авиенда. — Но аз съм от тях. — Това предизвика малко по-различни погледи, включително и от страна на Елейн. Талантът наистина беше рядък. Тя сякаш не го забеляза. — Да не би вие да твърдите, че никой от Сенкодушите не го може? — продължи тя. Стегнатото ѝ рамо под ръката на Елейн показваше, че съвсем не е спокойна. — Нима сте толкова глупави, че да оставяте дири, по които да може да ви последва врагът? Всеки, който може да отличи утайката, може да направи Праг до това място.

Това щеше да изисква голяма сръчност, много голяма сръчност, но предположението беше достатъчно, за да накара Мерилил да примигне. Аделиз отвори уста и веднага я затвори, без нищо да каже, а Вандийн се навъси замислено. Сарейта просто изглеждаше притеснена. Че можеше ли някой да каже какви Таланти притежават Отстъпниците и какви умения?

Странното беше, че цялата ярост се изцеди от Авиенда. Очите ѝ се сведоха и раменете ѝ се отпуснаха.

— Може би не трябваше да поемам такъв риск — промърмори тя. — Но при този мъж, който ме гледаше, не можех да мисля ясно, а когато изчезна... — Самочувствието ѝ отчасти се възвърна, но не напълно. — Не мисля, че един мъж може да разчете сплитовете ми — обърна се тя към Елейн, — но ако беше някой от Сенкодушите, или дори онзи голам... Сенкодушите знаят много повече от нас. Ако съм сгрешила, имам голям тох. Но не мисля, че сгреших. Не мисля.

— Какъв мъж? — попита Нинив настоятелно. Шапката ѝ се беше килнала на една страна, докато се беше провирала между конете, и

това, заедно с намръщения поглед, който насочваше към всяка поред, ѝ придаваше вид на жена, готова за свада. Сигурно беше. Конят на Кареане случайно я бутна с рамо и тя плесна с опакото на дланта си синкавата му муцуна.

— Някой слуга ще да е бил — отвърна пренебрежително Мерилил. — Каквито и заповеди да им е дала Тилин, алтарските слуги правят каквото си искат. Или е бил синът ѝ; това момче е много любопитно.

Другите Сестри около нея закимаха, а Кареане каза:

— Отстъпник едва ли е щял да стои и само да гледа. Ти сама го каза. — Потупваше коня си по шията и се мръщеше укорително на Нинив — Кареане беше една от онези, които се отнасяха към коня си с обич, каквато повечето хора отдават на бебенцата си — мръщеше се на Нинив, а тя възприе думите ѝ като лична обида.

— Може и слуга да е бил, може и Беслан да е бил. Кой знае. — Сумтенето ѝ показа, че не го вярва, или може би искаше Сестрите да повярват, че не го вярва; тя можеше направо в лицето да ти каже, че си сляпа идиотка, но ако друг някой ти го кажеше, щеше да започне да те защитава, докато прегракне. Разбира се, изглежда, още не можеше да реши дали Авиенда ѝ харесва, но определено не харесваше по-възрастните Айез Седай. Придърпа ядосано шапката си и ги помете с поглед, след което ги додбра отново. — Дали е бил Беслан, или Тъмния, няма какво да се мотаем повече тук. Трябва да се приготвим и да тръгваме към фермата. Е? Размърдайте се де! — Тя плесна рязко с ръце и дори Вандийн леко бе стресна.

Малко неща за довършване им бяха останали, след като Сестрите издърпаха конете си настрани. Лан и другите Стражници не бяха стояли със скръстени ръце, след като се бяха уверили, че няма опасност. Част от слугите се бяха върнали през Прага преди Авиенда да го премахне, но останалите стояха с трите дузини товарни животни и току поглеждаха към Айез Седай — явно се чудеха какви ли чудеса има още да им поднесат. Всички Ветроловки бяха яхнали конете си, макар и непохватно; и стискаха юздите, сякаш очакваха всеки момент животните да хукнат или да полетят във въздуха може би. Същата картинка представляваше и Плетящия кръг. Испан, все още закачулена, бе овързана на едно седло като чувал. Тя просто нямаше как да бъде

оставена да седи изправена на седлото си, но дори очите на Сумeko се опулваха всеки път, щом се извърнеха към нея.

Нинив се оглеждаше ядосано и изглеждаше готова да се накара на всеки да вземе да свърши това, което вече е свършил, но това трая само докато Лан не ѝ връчи юздите на ниската ѝ кафява кобила. Тя непреклонно беше отхвърлила много по-добрия кон, който Тилин ѝ беше предложила в дар. Ръката ѝ трепна, щом докосна ръката на Лан, и лицето ѝ смени цвета си, докато преглъщаше гнева, който се канеше да излее. А когато той събра ръце, та тя да стъпи на тях и той да я вдигне, го изгледа, сякаш се чудеше какво ли е намислил, а после отново се изчерви, щом той я надигна и я подхвърли на седлото. Елейн само поклати глава. Надяваше се, че няма да се видиоти толкова, когато се омъжи. Стига да се омъжеше, разбира се.

Биргит доведе сребристосивата ѝ кобила и жълто-кафявия кон, който трябваше да язди Авиенда, но изглежда, усети, че Елейн иска да си поговори с Авиенда насаме. Кимна, все едно че Елейн ѝ го каза, метна се на коня си и го подкара към чакащите я Стражници. Те я посрещнаха с кимания и започнаха да обсъждат нещо. По погледите, които мятаха към Сестрите, това „нещо“, изглежда, се отнасяше за това как да се погрижат по-добре за безопасността на Айез Седай, независимо дали Айез Седай искаха да се грижат за тях, или не. Включително и за нея самата, отбеляза си мрачно Елейн. Но сега нямаше време за това. Авиенда стоеше, стиснала юздите, и поглеждаше животното като новачка, зяпаща камарата мръсни котли в кухнята. Най-вероятно не намираше голяма разлика между ездата и това да търкаш котли.

Елейн нахлузи зелените си ръкавици за езда и небрежно премести Лъвица така, че да скрие двете от очите на другите, след което докосна Авиенда по рамото.

— Може би ще е добре да поговориш с Аделиз или Вандийн — каза тя кротко. Тук трябваше да е много предпазлива, също колкото с някой тер-ангреал. — Те са достатъчно възрастни и знаят много повече, отколкото можеш да предположиш. Трябва да има някаква причина да... имаш тези трудности... с Пътуването. — От това по-мекко не можеше да се каже. Авиенда почти се беше провалила отначало в правенето на сплита. Предпазливо. Авиенда беше много по-важна от всеки тер-ангреал. — Те сигурно могат да ти помогнат.

— Как ще могат? — отвърна ѝ вдървено Авиенда. — Та те не могат да Пътуват. Как би могла някоя от тях да знае как да ми помогне? — Изведнъж раменете ѝ се смъкнаха и тя извърна глава към Елейн. В зелените ѝ очи блеснаха сълзи. — Това не е истината, Елейн. Не цялата. Те не могат да ми помогнат, но... Ти си ми почтисестра, имаш право да го знаеш. Те си помислиха, че съм се уплашила от някакъв слуга. Ако помоля за помощ, ще трябва всичко да споделя. Че веднъж съм Пътувала, за да избягам от един мъж, — а в душата си се надявах, че той ще ме догони. Да избягам от него като заек. Да бягам, надявайки се да ме хване. Как бих могла да им споделя такъв срам? Дори наистина да можеха да ми помогнат, как бих могла?

Елейн съжали, че го чу. Частта за хващането поне. Фактът, че Ранд я беше хванал. Сграбчи трошиците ревност, които изведнъж се понесоха в душата ѝ, натика ги в торба и я напъха дълбоко някъде в тила си. И я стъпка няколко пъти с крак — просто за всеки случай. „Започне ли някоя жена да се държи глупаво, огледай се за мъжа.“ Това беше една от любимите поговорки на Лини. Другата беше: „Котетата ти разбъркват преждата, мъжете — ума: за тях това е просто като дишането.“ Тя вдиша дълбоко.

— От мен никой няма да го научи, Авиенда. Ще ти помогна с всичко, което мога. Стига да измисля как. — Не че имаше много за измисляне. Авиенда беше забележително схватлива, щом видеше как се втъкават сплитове, много по-схватлива и от нея дори.

Авиенда само кимна и се покатери тромаво на седлото — със съвсем малко повече изящество от жените на Морския народ.

— Все пак един мъж гледаше, Елейн, и не беше слуга. — Изглежда Елейн право в очите и добави: — Той ме изплаши. — Признание, което сигурно нямаше да направи пред никой друг на този свят.

— Който и да е бил, вече не сме застрашени от него — отвърна Елейн и подкара Лъвица след Нинив и Лан. Сигурно беше бил слуга, но това никога нямаше да го каже, най-малкото на Авиенда. — Сега сме в безопасност, само след няколко часа ще стигнем във фермата на Родството, ще използваме Купата и светът отново ще се оправи. — Е, донякъде. Слънцето като че ли се беше смъкнало по-ниско, отколкото в двора на палата, но тя знаеше, че това е само от въображението ѝ. Поне този път бяха успели да надмогнат Сянката.

* * *

Изад преградата от бяло ковано желязо Моридин изгледа как последните коне преминаха през Прага, а след тях младата жена и четиримата Стражници. Възможно беше да отнасят някоя вещ, която да му е от полза — някой ангреал, настроен за мъже, да речем — но шансовете за това бяха нищожни. Колкото до останалото, тер-ангреалите най-вероятно щяха да ги избият, докато се мъчат да отгатнат как да ги използват. Самаил беше пълен глупак да рискува да отмъкне сбирка, за която никой не знаеше какво точно съдържа. Но пък Самаил бездруго не беше и наполовина толкова умен, за колкото се мислеше. Той лично никога нямаше да наруши собствените си планове заради жалката възможност да види какви отпадъци от цивилизацията може да намери. Тук го беше довело само любопитството. Обичаше да знае какво другите смятат за важно. Но това тук си беше боклук.

Тъкмо се канеше да се обърне, когато очертанятията на Прага изведнъж започнаха да се огъват и да треперят. Вкаменен, той се втренчи в отвора, който просто... се стопи пред очите му. Никога не си беше позволявал да изрича неприлични ругатни, но няколко такива се оформиха в ума му. Какво беше направила тази жена? Тези диви селяци предлагаха твърде много изненади. Начин за Изцеряване на прерязан от Силата, колкото и несъвършен да беше. Това бе невъзможно! Само че го бяха постигнали. А освен това и Стражниците и връзката, която споделяха със своите Айез Седай... Това го беше узнал много, много отдавна, но всеки път, когато си помислеше, че ги е оценил, тези примитиви разкриваха някакво ново умение, правеха по нещо, за което никой от собствения му Век не беше и сънувал. Нещо, което и върхът на цивилизацията не беше познавал! Какво бе направило това момиче?

— Велики господарю?

Моридин едва извърна глава от прозореца.

— Да, Мадик? — Душата му да е проклета дано, какво бе направило момичето?

Плешивият мъж в зелено-бяло, който се беше шмугнал в стаята, падна на колене. Един от главните слуги в палата, Мадик обикновено

излъчваше надута самоувереност — и се опита да я съхрани дори и сега.

— Велики господарю, успях да разбера какво донесоха Айез Седай в палата тази сутрин. Говори се, че са открили голямо имане, скрито от древни времена, злато, скъпоценности и сърцекамък, изделия от Шиюта и Еарон, чак от Приказния век. Разправят, че сред тях имало неща, които използват Единствената сила. Казват, че едно от тях можело да управлява времето. Никой не знае къде отиват те, велики господарю. В палата гъмжи от слухове, но десет езика ще ти назоват десет различни места.

Моридин беше извърнал глава и се беше загледал отново към двора, още щом Мадик му заговори. Глупавите приказки за злато и куендияр не го интересуваха. Нищо не можеше да накара един Праг да се държи по този начин. Освен ако... Възможно ли беше наистина да е разплела паяжината? От смъртта той не се боеше. Съвсем хладно прецени вероятността да попадне в обсега на разплитащ се вътък. Разплетен неуспешно. Още една невъзможност, така небрежно показана му от тези...

Нещо в думите на Мадик привлече слуха му.

— Времето ли, Мадик?

— Да, велики господарю. Наричат я Купата на ветровете.

Името не му говореше нищо. Но... тер-ангреал, който да контролира времето... В собствения му Век времето бе регулирано грижливо с помощта на тер-ангреали. Една от изненадите на този Век — и то от по-малките, изглежда — беше, че се намираха хора, които да могат да боравят с времето до степен, изискваща намесата на някой от онези тер-ангреали. Едно такова устройство нямаше да е достатъчно, за да повлияе дори на по-голямата част от един континент. Но какво ли можеха да постигнат с него тези жени? Какво? Ами ако използваша кръг?

Без да мисли, той сграбчи Вярната сила и саа бликна на черни вълни през взора му. Пръстите му се впиха в решетката от ковано желязо пред прозореца; металът простена и се заогъва, не от хватката му, а от нишките на Вярната сила, извлечени от самия Велик властелин, които се увиха около решетката и започнаха да я извиват заедно с извиващата му се от гняв ръка. Великият властелин нямаше да остане доволен. Беше се протегнал от затвора си, за да докосне света

достатъчно, колкото да закове сезоните на място. Изгаряше от нетърпение да докосне света още повече, да разбие пустошта, която го държеше прикован, и нямаше да е доволен. Ярост обгърна Моридин, кръв запулсира в ушите му. Само допреди миг му беше все едно къде са заминали тези жени, но сега... Някъде далече оттук. Колкото може по-надалече и по-бързо. Някъде, където ще се чувстват в безопасност. Нямаше смисъл повече да праща Цадик да разпитва, никаква полза да се опитва да изстиска истината от никой тук — едва ли щяха да са толкова глупави, че да оставят тук някой жив, който да знае къде са отишли. Нямаше да е в Тар Валон. При ал-Тор? Или при онази банда бунтовнички Айез Седай? Във всичките тези три места той имаше очи, някои от които дори не съзнаваха, че служат точно на него. Докато не дойдеше краят, всички щяха да му служат. Нямаше да позволи шансът тепърва да се изплъзне от ръцете му и това да провали плановете му.

Внезапно Моридин чу нещо по-различно от барабания тътен на собствената си ярост. Бълбукане. Извърна любопитен поглед към Мадик и се отдръпна от разливащата се на пода локва кръв. Изглежда, в гнева си беше наградил нещо повече от желязната ограда с пипалата на Вярната сила. Забележително колко много кръв можеше да се изцеди от едно човешко тяло.

Загърби останките на мъжа без съжаление; прецени само, че когато намерят Мадик, ще обвинят за убийството му Айез Седай. Още една малка добавка към хаоса, разрастващ се по света. После раздра дупка в тъканта на Шарката и Отпътува с Вярната сила. Трябваше да намери тези жени преди да са използвали Купата на ветровете. А не успееше ли... Не обичаше да му се месят в грижливо скроените плановете. Онези, които го правеха и все още бяха живи, живееха, за да си платят.

* * *

Голамът пристъпи в стаята предпазливо. Ноздрите му жадно трепкаха от миризмата на все още топлата кръв. Синкавата подутина от изгорялото на бузата му все още пареше като жив въглен. На външност голамът приличаше на строен мъж, малко по-висок от средния ръст за това време, но въпреки това никога не се беше

натъквал на някой или нещо, от което да може да пострада. Допреди онзи мъж с медальона. Подобие на усмивка оголи зъбите му. Изпълнено с любопитство, съществото се озърна, но в стаята нямаше нищо освен скършеното тяло върху плочките на пода. И... смътно усещане... за нещо. Не Единствената сила, но нещо, от което... го засърбя, макар и не по същия начин. Любопитството го беше довело тук. Части от решетката на прозореца бяха скършени и извити навътре и настрани. Голамът като че ли си спомни за нещо, от което го беше засърбявало по същия начин, но толкова много от нещата, които помнеше, бяха потънали в мъгла и смътни... Светът се беше променил, както му се струваше, за едно мигване на окото. Имало бе някога един свят, изпълнен с войни и непрестанни убийства, с оръжия, стигащи до целта си на мили разстояние, на хиляди мили, а после той се бе оказал... това. Но голамът не се беше променил. Той все още бе най-опасното оръжие на света.

Ноздрите му отново се разшириха, въпреки че съществото проследяваше онези, които могат да преливат, не по мириса. Тук долу беше използвана Единствената сила, а и на няколко мили на север. Да я последва ли, или не? Мъжът, който го бе наранил, не беше с тях; беше се уверил в това преди да напусне убежището си. Онзи, който го командваше, искаше смъртта на този мъж, който го бе наранил, навярно точно толкова, колкото и смъртта на жените, но жените бяха по-лесната плячка. Жените освен това бяха назовани по име и засега поне го държаха в подчинение. През цялото си съществуване голамът бе принуждаван да се подчинява на едно или друго човешко същество, но умът му пазеше дълбоко представата за неподчинение. Трябваше да проследи жените. Искеше да ги проследи. Мигът на смъртта, когато усетеше как способността да се прелее изчезва заедно със самия живот, му носеше екстаз. Възторг. Но беше и гладен освен това, а време нямаше. Където и да бяха побегнали, можеше да ги проследи.

Съществото се разля до смачканото тяло и започна да се храни. Прясната топла кръв беше необходимост, но най-вкусна беше човешката кръв.

ГЛАВА 3

ПРИЯТНА ЕЗДА

Ферми, пасища и маслинови горички покриваха повечето земя около Ебу Дар, но на няколко мили околоръст се простираха и малки гори и макар теренът да беше много по-плосък, отколкото хълмовете Ранън на юг, все пак беше нагънат и понякога се издигаше на височина до сто стъпки или още повече, достатъчно, за да покрие низината с дълбоки сенки под следобедното слънце. Като цяло, околността предлагаше повече от достатъчно прикритие за нежелани погледи към нещо, което можеше да мине за странен търговски керван, с петдесетина души на коне и почти още толкова пешаци, особено след като керванът разполагаше със Стражници, които да намерят изоставени от дълго време пътеки, обрасли с трева и трънак. Елейн не забеляза признаци на човешки живот — само няколко кози пасяха по хълмовете.

Дори растения и дървета, привикнали на непосилна жегата, бяха започнали да изсъхват и да умират. Все едно, че се намираха на хиляди левги от земята, която Елейн беше видяла, докато яздеха от другата страна на Елдар. Хълмовете бяха със странни, валчести форми, сякаш грубо намачкани от нечийи огромни, невнимателни длани. Ята пъстропери птици се вдигаха във въздуха по пътя, им и рояци колибри излитаха изпод копитата на конете и понасяха на пърхащите си крилца ярките си като скъпоценни камъчета телца. Дебели лозници се виеха над главите им, мяркаха се и дървета с все още свежи тесни порести листа, и растения, приличащи на огромни зелени снопчета пера за чистене на прах, високи по един човешки бой. Шепата растения, подлъгани от жегата, се мъчеха да изкарат цвят — яркочервени пъпки и светложълти цветове, някои от които — два пъти по-широки от двете ѝ длани. Мирисът им беше сочен и... „зноен“, хрумна ѝ. Погледът ѝ веднъж се спря на някакви балвани, за които бе готова да се обзаложи, че са пръстите от краката на статуя, макар че защо някой ще прави толкова голяма статуя, при това босонога, тя не можеше да си

представи, а в друг момент пътят им мина през цяла гъста гора от вити каменни стълбове сред дърветата, порутени основи на колони, много от които прекатурени и разбити за камъни от местните фермери. Приятна езда, въпреки прахоляка, вдиган от конските копита от обгорената земя. Жегата, разбира се, нея не я засягаше, а и мухите не бяха чак толкова много. Всички опасности бяха останали зад тях — изпреварили бяха Отстъпниците и никаква възможност нямаше вече нито те, нито някой от слугите им да ги догони. Всъщност наистина можеше да се окаже приятна езда, само дето...

Първо, Авиенда разбра, че съобщението, което беше изпратила за приближаващи се врагове, не е доставено. Отначало Елейн дори изпита благодарност, че можеха да сменят темата за Ранд. Не че ревността се беше върнала в душата ѝ; по-скоро изпитваше все по-силно желание да изпита онова, което Авиенда бе споделила с него. Не ревност. Завист. Почти щеше да предпочете другото. Но после започна да се вслушва в онова, което приятелката ѝ разказваше тихо и монотонно, и косъмчетата на врата ѝ започнаха да се изправят.

— Не можеш да го направиш — възрази тя и придърпа коня си по-близо до коня на Авиенда. Всъщност допускаше, че Авиенда без много усилие ще може да напердаши Курин или да я овърже на флъонга, или каквото и да е друго. Стига Морския народ да останеше мирен през това време. — Не можем да започнем да воюваме с тях, не и преди да използваме Купата. И най-малкото заради това — добави тя припряно, — Изобщо го забрави. — Разбира се, че нямаше да започнат война, нито преди, нито след използването на Купата. Само защото с всеки изминал час Ветроловките се държаха все по-своеволно. Само защото... Тя вдиша и продължи забързано: — Дори и да ми го беше казала, нямаше да разбера какво си имала предвид. Разбирам защо не си могла да го кажеш по-пряко, но ти е ясно, че нямаше да го схвана, нали?

Авиенда гледаше сърдито напред и махаше разсеяно с ръка да отпъди мухите от лицето си.

— Казах ѝ: на всяка цена — изръмжа тя. — На всяка цена! Ами ако се беше оказал някой Сенкодух? Ако се бе промъкнал покрай мен през Прага, а вие не сте предупредени? Ако... — Тя извърна отчаян поглед към Елейн. — Ножа ще си ухапя — промълви тя тъжно, — но дроба си ще пръсна за това.

Елейн тъкмо се канеше да ѝ каже, че да преглътне гнева си ще е много по-добре, и че би могла да излее яростта си в каквото си иска, стига да не се нахвърля върху Ата-ан Миере — всъщност това означаваша приказките ѝ за ножове и дробове, — но преди да си отвори устата, Аделиз подкара дългокракия си сивушко плътно от другата ѝ страна. Белокосата Сестра се бе снабдила с ново седло в Ебу Дар, натруфено и посребрено. Мухите като че ли я отбягваха, странно защо, въпреки че миришеше на по-тежки благовония и от цветята наоколо.

— Извинете, но неволно дочух последното. — Гласът на Аделиз съвсем не прозвуча извинително и Елейн се зачуди колко ли всъщност е подслушала. Усети, че бузите ѝ поруменяват. Може би нещо от приказките на Авиенда колко пряк и открит бил Ранд. Нещо и от нейните думи за него също така. Едно беше да говориш за такива неща с най-добрата си приятелка, а съвсем друго — да се опасяваш, че го е чула някоя друга. Авиенда, изглежда, изпита същото; не се изчерви, но изгледа Кафявата с толкова кисел поглед, че и Нинив щеше да ѝ завиди.

Аделиз само се усмихна и продължи:

— Може би ще е най-добре да оставиш приятелката си да се оправя с Ата-ан Миере, както тя си знае. — И премигна. — Понеже аз им изтървах юздите. Мислех, че ще е достатъчно да им внуша малко страх от Светлината, но те май се боят повече от „дивите“ айилци — да ме прощаваш, Авиенда — отколкото от Айез Седай. Мерилил щеше сама да го предложи, но...

Лицето на Авиенда рядко издаваше чувствата ѝ, но точно в този момент тя изглеждаше не по-малко озадачена от Елейн. Елейн се извъртя на седлото си и погледна намръщено назад. Мерилил яздеше редом с Вандийн, Кареане и Сарейта не много зад тях, и всички много старателно извърщаха погледи навсякъде другаде, но не и към Елейн. Зад Сестрите беше Морският народ, все така на плътна група, а след тях следваше Плетящия кръг, засега извън погледа ѝ, малко пред товарните животни. В момента преминаваха през просеката с поломените колони. Стотина дългоопашати птици с червени и зелени пера кръжаха над главите им и изпълваха въздуха с бърбив крясък.

— Защо? — попита кратко Елейн. Струваше ѝ се глупаво да усилят още повече бъркотията, тлееща под повърхността — а понякога бълбукаща и на повърхността, — но не беше забелязвала

досега и намек за глупост у Аделиз. Веждите на Кафявата сестра се повдигнаха в нескрита изненада. Може би наистина беше изненадана — Аделиз обикновено смяташе, че всеки трябва да разбира това, което тя разбира. Може би.

— Как защо? За да възстановим малко равновесието, разбира се. Ако Ата-ан Миере почувстват, че имат нужда от нас, за да ги предпазим от айилката, може да се окаже добро равновесие срещу... — Аделиз млъкна за миг и усърдно заоправя гънките на сивите си поли — ...срещу други неща.

Лицето на Елейн се изопна. Други неща. Сделката с Морския народ, това имаше предвид Аделиз.

— Остани да яздиш с другите — каза ѝ тя хладно. Аделиз изобщо не възрази, нито направи някакъв опит да се наложи. Само кимна и задържа коня си. Но усмивката ѝ не се промени и на косъм. По-старите Айез Седай приемаха, че Нинив и Елейн стоят над тях и че говорят с авторитета на Егвийн зад гърба си, но истината си беше, че това не променяше почти нищо под повърхността. Може би нищо. Външно се държаха почтително, подчиняваха се, но...

Въпреки всичко казано и сторено, Елейн поне бе станала Айез Седай на възраст, в която повечето новопостъпили в Бялата кула все още носеха новашкото бяло и много малко от тях бяха стигнали до Посветена. А и тя с Нинив се бяха съгласили на тази сделка, която едва ли можеше да мине за проява на мъдрост и проникателност. Морският народ не само щеше да получи Купата, но двадесет Сестри трябваше да заминат при Ата-ан Миере, подчинявайки се на техните закони и със задължението да учат Ветроловките на всичко, което те пожелаят и без правото да напускат преди да ги сменят други. На Ветроловките се позволяваше да посещават Кулата като гостенки, позволяваше им се да учат каквото пожелаят и да си заминават когато пожелаят. Само от това Съветът щеше да се разпищи, а вероятно и самата Егвийн, но останалото... Всяка от по-възрастните Сестри смяташе, че е трябвало да се измисли някакъв начин да се заобиколи сключването на такова споразумение. Сигурно наистина бяха имали възможност. Елейн не го вярваше, но не беше и толкова сигурна.

На Авиенда не каза нищо, но след няколко мига мълчание тя сама я заговори.

— Ако мога да служа на честта и в същото време да ти помогна, не ме интересува дали това ще обслужва някакви цели на Айез Седай. — Изглежда, така и не можеще да схване, че самата Елейн вече също е Айез Седай.

Елейн се поколеба, но после кимна. Трябваше да се направи нещо, за да посмекчат Морския народ. До този момент Мерилил и останалите бяха проявили забележителна търпимост, но колко ли щеше да продължи това? Нинив можеше всеки момент да избухне. Работите трябваше да се задържат колкото може по-гладко и за колкото може по-дълго, но ако Ата-ан Миере продължаваха да си въобразяват, че могат да гледат на Айез Седай отгоре, щеше да стане някоя беля. Животът се оказваше далеч по-сложен, отколкото си го беше представяла в Кемлин, въпреки всичките уроци, които бе получила като щерка-наследница. И толкова повече се бе усложнил, откакто кракът ѝ бе стъпял в Кулата...

— Само... не наблягай прекалено — отвърна ѝ тя тихо. — И моля те, внимавай. В края на краищата те са двадесет, а ти си сама. Не бих искала да се случи нещо, преди да мога да ти помогна. — Авиенда ѝ отвърна с много хищна усмивка и дръпна кафеникавата си кобила встрани от камънаците да изчака Ата-ан Миере.

От време на време Елейн се озърташе назад, но единственото, което можеше да види, бе яздещата до Курин Авиенда — говореше много тихо и дори не поглеждаше жената от Морския народ. Във всеки случай, не гледаше сърдито, въпреки че Курин като че ли я поглеждаше доста изненадана. Когато Авиенда отново подкара коня си да настигне Елейн, пляскайки с юздите — от нея никога нямаше да се получи добра ездачка, — Курин пое напред да поговори с Ренайле и скоро след това Ренайле сърдито отпрати Райнин към челото на колоната.

Най-младшата сред Ветроловките — яздеше още по-непохватно и от Авиенда — се престори, че не забелязва айилката от другата страна на Елейн, също както се преструваше, че не забелязва и зеленикавите мушици, които бръмчаха около мургавото ѝ лице.

— Ренайле дин Калон Синя звезда — каза тя вдървено — настоява да накарате айилката да престане, Елейн Айез Седай. — Авиенда ѝ се усмихна — по-точно ѝ се озъби, — Райнин, изглежда, я беше погледнала поне за малко, защото бузите ѝ се зачервиха.

— Кажи на Ренайле, че Авиенда не е Айез Седай — отвърна Елейн. — Ще я помоля да внимава. — Тук лъжа нямаше; беше я помолила и пак щеше да го направи; — Но не мога да я накарам да направи нещо. — И добави импулсивно: — Нали ги знаете какви са айилците.

Хората от Морския народ имаха доста странни представи какви са айилците. Райнин зяпна с широко отворени очи все още хилещата се Авиена и лицето ѝ посивя, след което обърна коня си и препусна назад към Ренайле, подскачайки на седлото.

Авиенда се изкикоти доволно, а Елейн се зачуди дали целият замисъл не е погрешен. Дори от тридесет крачки можеше да види как лицето на Ренайле се изпъна, докато слушаше доклада на Райнин, и как другите около нея забръмчаха като оси. Не изглеждаха уплашени, изглеждаха ядосани и погледите, които замятаха към яздещите пред тях Айез Седай, бяха опасни. Не към Авиенда, а към Сестрите. Аделиз кимна замислено, щом забеляза това, а Мерилил едва успя да прикрие усмивката си. Те поне бяха доволни.

Ако това беше единственият инцидент по време на ездата, щеше само да намали насладата от цветенцата и птичките, но той дори не беше първият. Много скоро жените от Плетящия кръг започнаха да подхождат към Елейн една по една, всички без Кирстиан — несъмнено тя също щеше да дойде, ако не ѝ бяха заповядали да държи щита около Испан. Подхождаха една по една и се усмихваха свенливо, докато на Елейн не ѝ се доця да им каже да се държат подобаващо за годините си. Определено не настояваха и бяха достатъчно разумни, за да не я молят открито за нещо, което вече им беше отказало, но намираха обиколни пътеки.

— Хрумна ми — подхвърли ведро Реане, — че може би трябва много спешно да разпитате Испан Седай. Кой може да каже какво друго е била замислила в града, освен да се опита да намери склада? — Преструваше се, че води най-невинен разговор, но от време на време хвърляше бързи погледи към Елейн, за да разбере как го приема. — Сигурна съм, че ще ни отнеме поне един час, докато стигнем фермата, както се движим, може би два, а вие със сигурност не искате да губите цели два часа. Билките, които ѝ даде Нинив Седай, я правят доста разговорчива и съм сигурна, че пред Сестри ще склони да си каже всичко.

Ведрата усмивка се стопи, след като Елейн отвърна, че разпитването на Испан може да почака и ще почака. Светлина, наистина ли очаквах някой да се захване с разпити, яздейки през гори и по пътеки, които трудно можеха да се нарекат пътеки? Реане подкара към Родственичките, мърморейки нещо под носа си.

— Да прощавате, Елейн Седай — измънка ѝ Чиларес малко по-късно, с нотки на зле прикрит мурандийски акцент. Зелената ѝ сламена шапка съвсем не отиваше на напластените ѝ фусти. — Ще ви замоля за прошка, че ви се натрапвам така. — Тя не носеше червения колан на Мъдра жена: повечето от Плетящия кръг нямаха такъв. Фамел беше златарка, докато Елдейз снабдяваше търговците с лак за износ; Чиларес продаваше килими, докато самата Реане уреждаше дребни превози. Дейностите на някои бяха още по-скромни — Кирстиан въртеше малка тъкачница, а Димана беше шивачка, макар и преуспяваща — но пък всички те в дългия си живот бяха работили различни занаяти. И се бяха подвизавали под различни имена. — На Испан Седай, изглежда, не ѝ е добре — каза Чиларес и помръдна неловко на седлото си. — Може би билките ѝ действат по-силно, отколкото е смятала Нинив Седай. Би било ужасно, ако я сполети нещо. Преди да бъде разпитана, искам да кажа. Може би Сестрите ще поискат да я нагледат? Да я Изцерят, нали знаете... — Тя млъкна и запримигва нервно с големите си кафяви очи. И как не, след като сред приятелките ѝ беше и Сумeko.

Един поглед през рамо и се видя, че дебелият жена се е изправила на стремената си и наднича зад гърбовете на Ветроловките — но забеляза погледа на Елейн и бързо седна на седлото. Сумeko, която разбираше повече от Церенето от всички Сестри, с изключение на Нинив. Навярно повече дори от Нинив. Елейн само посочи към тила на колоната и Чиларес се изчерви и изостана назад.

Мерилил се приближи до Елейн само няколко мига след като Реане я остави, и се престори много по-добре от Родственичката, че иска само да си побъбри. Поне говореше съвсем безгрижно. Но виж, какво имаше да каже, беше друга работа.

— Чудя се доколко благонадеждни са тези жени, Елейн. — Присви устни от отвращение и изтупа прахта от раздвоените си поли с облечената си в ръкавица длан. — Твърдят, че не прибират дивачки, но самата Реане си е същинска дивачка, каквото и да ми разправя, че се

била провалила на изпитанието за Посветена. Сумеко също, както и Кирстиан. — Леко навъсен поглед към Кирстиан и пренебрежително махване с ръка. — Не може да не си забелязала как подскача при всяко споменаване на Кулата. Нищо не знае, освен че могат да я хванат в разговор с някоя, която наистина е била прогонена. — Мерилил въздъхна, видимо съжалявайки за това, което се канеше да добави. Наистина беше много добра. — Замисляла ли си се дали не биха могли да лъжат и за други неща? Може да са Мраколюбки, откъде да знаем, или да служат на Мраколюбки. Сигурно не са, но нещо хич не ми изглеждат надеждни. Вярвам, че има някаква ферма, все едно дали я използват за уединение, или не, иначе нямаше да приема всичко това, но няма да се изненадам, ако се намерим пред няколко паянтови сгради с дузина дивачки вътре. Е, не чак паянтови — те, изглежда, разполагат с пари — но по принцип е същото. Не, май просто не са благонадеждни и това е.

На Елейн започна бавно да ѝ накипява още щом усети накъде я насочва Мерилил, и огънят, на който кипеше, се усилваше все повече. Цялото това изплъзване, всички тези „май“, „може би“ и „сигурно“, така че да ѝ внуши неща, в които самата тя не вярваше. Мраколюбки ли? Плетящия кръг се бе сражавал с Мраколюбки. Две от жените бяха загинали. И ако не бяха Сумеко и Йейне, Нинив можеше да е мъртва, вместо Испан да е пленничка. Не, причината да бъдат неблагонадеждни не беше защото Мерилил се бои, че са се заклели в Сянката — иначе щеше сама да го каже. Не бяха благонадеждни, защото след като не са благонадеждни, нямаше да може да им се позволи да държат Испан.

Тя плесна една голяма зелена муха, кацнала на муцуната на Лъвица, подчертавайки последната дума на Мерилил със силния си шамар, и Сивата сестра подскочи от изненада.

— Как смееш? — промълви Елейн. — Те се осмелиха да се изправят срещу Испан и Фалион в Рахад, и срещу голама, да не говорим за над двете дузини главорези с мечове. Теб те нямаше там. — Което не беше съвсем честно. Мерилил и другите бяха оставени в двореца, защото ако в Рахад се бяха появили Айез Седай, явни Айез Седай, това щеше да отекне като тропети и барабани, поради вниманието, което привличаха. Но ѝ беше все едно. Гневът ѝ нарастваше с всеки миг и гласът ѝ се извисяваше с всяка следваща

дума. — Никога повече да не си посмяла да подхвърлиш отново такова нещо пред мен. Никога! Не и без твърди доказателства! Не и без *никакво* доказателство! Направиш ли го, такова наказание ще ти наложа, че очите ти ще изхвъркнат! — Колкото и високо да стоеше над другата жена, все пак нямаше никаква власт да ѝ налага *никакво* наказание, но и това не я интересуваше. — Ще те отпратя да вървиш пеш до Тар Валон! Да не ядеш нищо освен хляб и вода през целия път! Ще те връча в техни ръце и ще им кажа да те пребият от бой!

Чак сега се усети, че се е развикала. Някакви сиво-бели птици се рееха над главата ѝ в дълга линия и тя заглушаваше крясъците им. Вдиша дълбоко, мъчейки се да се успокои. Нямаше достатъчно глас за викане — винаги се получаваше врясък. Всички я бяха загледали, повечето — удивено. Авиенда кимаше одобрително. Тя, разбира се, щеше да направи същото, дори Елейн да беше забила нож в сърцето на Мерилил. Авиенда стоеше на страната на приятелите си независимо от всичко. Кайриенската бледост на Мерилил бе станала смъртнобледа.

— Говоря ти най-сериозно — каза ѝ Елейн с много по-хладен тон. Което, изглежда, отцеди още кръв от лицето на Мерилил. Наистина ѝ говореше сериозно — не можеха да си позволят по между им да се разнасят такива слухове. Така или иначе, като нищо щеше да го направи, дори Плетящия кръг да припаднеше.

Надяваше се, че с това ще се приключи. Трябваше да приключи. Но когато Чиларес я остави, я замести Сарейта, и тя също си имаше основание да я уверява, че на Родственичките не можело да се разчита. Възрастта им. Дори Кирстиан твърдеше, че е по-стара от всяка жива Айез Седай, докато Реане се оказа, че е с над четиристотин години по-голяма от нея, макар тя да не беше най-старата в Родството. Титлата ѝ — „Старша“ — се полагаше на най-старата, пребиваваща в Ебу Дар, а строгият график, който те следваха, за да избегнат чуждото внимание, съдържаше много още по-възрастни жени, разпратени по други места. Това явно било невъзможно, твърдеше Сарейта.

Този път Елейн не се развика — много грижливо се постара да не се развика.

— Все един ден ще разберем истината — отвърна тя на Сарейта. Тя не се съмняваше в думите на Родственичките, но трябваше да има някаква причина Родственичките нито да изглеждат безвременни, нито да напомнят с нещо за възрастта, на която твърдяха, че са. Стига да

можеше да я разгадае. Нещо ѝ подсказваше, че причината е очевидна, но така и не можеше да я напипа. — Все някой ден — добави тя твърдо, щом Кафявата отвори уста да ѝ възрази. — Смятам, че се разбрахме, Сарейта. — Сарейта кимна колебливо и изостана. Нямаше и десетина минути и я замести Сибела.

Всеки път, щом дойдеше някоя Родственичка да я уговаря заобиколно да ги освободи от тегобата с Испан, скоро след нея довтасваше някоя от Сестрите, за да я помоли за същото. Всички без Мерилил, която продължаваше да мига щом Елейн я погледнеше. Май от викането си имаше полза. Някоя не се опита повече да бъде толкова откровена в нападките си към Родството.

Вандийн например започна с обсъждане за Морския народ и как можел да се преодолее донякъде резултатът от сключената с тях сделка, и защо се налагало да им се противопоставят колкото се може повече. Говореше съвсем между другото, без никаква дума или жест, с който да обвини някого. Не че имаше нужда — самата тема го правеше, колкото и деликатно да я поднасяше тя. Бялата кула, говореше тя, поддържала своето влияние в света не със силата на оръжието или на убеждението, или дори с помощта на заговори и манипулации, въпреки че последните две ги подмина някак набързо. Не, Бялата кула по-скоро контролирала или влияела върху събитията поради това, че всички виждали в Кулата нещо съвсем отделно и стоящо много високо, дори над кралете и кралиците. Това на свой ред зависело от способността на Айез Седай да карат хората да ги възприемат по същия начин, като нещо загадъчно и отделно, различно от всички останали. Различна плът. Исторически Айез Седай, които не можели да постигнат това — а те били малко, — били държани колкото се може по-настрана от останалите хора.

На Елейн ѝ беше нужно известно време, докато осъзнае, че тежестта на беседата се е отместила от Морския народ, и да разбере накъде клони Вандийн. Различна плът, загадъчна и отделна, не можеше да върви с надяната на главата торба и вързана на седлото, не и пред очите на хора, които не са Айез Седай. Всъщност Сестрите биха се държали много по-сурово с Испан от Плетящия кръг, но не и публично. Ако този аргумент беше приведен в самото начало, щеше да има повече тежест... но сега Елейн просто отпрати Вандийн толкова бързо, колкото всички останали. И я замести Аделиз, скоро след като

на Сибела ѝ беше обяснено, че ако никоя от Плетящия кръг не може да разбере какво мънка Испан, то едва ли и някоя от Сестрите ще може. Мънка! Светлина! Айез Седай се редуваха непрестанно и макар да ѝ беше ясно какво целят, понякога отначало ѝ беше трудно да схване връзката. Когато Кареане започна с обяснението, че онези балвани наистина някога са били пръсти, уж на статуята на някаква войнствена кралица, висока двеста стъпки...

— Испан ще си остане там, където е — отвърна ѝ тя хладно, без да дочака завършека. — Значи, ако наистина не искаш да ми кажеш защо шиотаните са решили да вдигнат такава статуя... — Зелената твърдеше, че според древните хроники по нея нямало никакви одежди, освен броня, при това и тя не била много. Кралица! — Не? Тогава, ако нямаш нищо против, бих искала да поговоря с Авиенда насаме. Много ти благодаря. — Дори това, че беше рязка, не ги спря, разбира се. Чак се изненада, че не изпратиха слугинята на Мерилил да ѝ поговори.

Всичко това нямаше да се случи, ако Нинив си беше на мястото. Най-малкото, Елейн беше сигурна, че Нинив щеше да укроти и Плетящия кръг, и Сестрите наведнъж, и то набързо. Много я биваше в укротяването. Проблемът беше, че Нинив се беше залепила здраво от едната страна на Лан още преди да напуснат първата поляна. Стражниците разузнаваха напред от двете страни на пътя и понякога отзад, като от време на време притичваха обратно до колоната, за да докладват какво са видели или да им укажат как да отбягнат поредната ферма или пастир. Виргит обикаляше надалече и рядко идваше при Елейн за повече от няколко мига. Лан обикаляше още по-надалече. А там, където отидеше Лан, отиваше и Нинив.

— Никой не създава неприятности, нали? — попита Нинив и погледна мрачно към Морския народ първия път, преди да се лепне за гърба на Лан. — Е, значи всичко е наред — добави тя преди Елейн да си отвори устата. След което извъртя закръглената си кобилка като някой бегач, плесна с юздите и препусна в галоп към Лан, хванала шапката си с една ръка — догони го малко преди той да се скрие зад хълма отпред. Разбира се, до този момент Елейн нямаше от какво да се оплаче. Реане беше направила първата си визита, както и Мерилил, и всичко уж изглеждаше уредено.

Когато Нинив се появи отново, Елейн беше изтърпяла многобройни обиколни опити да предаде Испан на Сестрите, Авиенда

беше разговаряла с Курин, а Ветроловките бавно къкреха, но когато Елейн го обясни, Нинив само се огледа намръщено. Разбира се, точно в този момент всички си бяха на мястото. Ата-ан Миере гледаха сърдито, вярно, но Плетящия кръг си кротуваше зад тях, а колкото до Сестрите, дори една група новачки нямаше да изглежда толкова кротка и невинна. На Елейн ѝ се дощя да изврещи!

— Сигурна съм, че ще се справиш, Елейн — каза Нинив. — Ти все пак си минала през цялото обучение за кралица. Това не може да се сравни с... Пуст да остане този мъж! Пак тръгна. Ще се справиш. — И препусна отново, подкарвайки бедната кобилка в галоп, сякаш е боен кон.

Точно тогава Авиенда избра за най-подходящо да си говорят как Ранд, изглежда, обичал да я целува отстрани по врата. И между другото — колко и на нея ѝ харесвало. На Елейн също ѝ беше харесвало, когато ѝ го правеше, но колкото и да беше свикнала вече да обсъжда подобни неща — макар и с неудобство, — не искаше да говори за тях точно сега. Ядосана беше на Ранд. Не беше честно, но ако не беше той, щеше да може да каже на Нинив да престане да се държи с Лан като с малко дете, което може да се спъне в краката си, и да се хване да си върши работата. Почти ѝ се дощя да обвини него за поведението и на Плетящия кръг, както и на Сестрите, а също и на Ветроловките. „Мъжете са и за това, да поемат вината — спомни си тя, че ѝ беше казала Лини веднъж. — И обикновено си го заслужават, макар и да не знаеш защо точно.“ Не беше честно, но ѝ се искаше Ранд да се появи отнякъде и да се задържи достатъчно дълго, за да го зашлеви през ушите, само веднъж. Достатъчно дълго, за да го целуне, да го накара после нежно да я целуне отстрани по врата. Достатъчно, дълго за...

— Слуша какво му се говори дори когато не му харесва — изведнъж промълви тя и се изчерви. Светлина, въпреки всичките ѝ приказки за срам, за някои неща Авиенда изобщо нямаше такъв. А изглежда, че и тя самата напоследък го беше загубила! — Но опитам ли да го подбутам, се запъва и не ще и да мръдне, дори когато му е ясно, че съм права. И с теб ли се държеше така?

Авиенда я погледна и като че ли я разбра. Елейн не беше сигурна дали това ѝ хареса, или не. Но поне прекратиха приказките за целувките на Ранд. За малко поне. Авиенда познаваше мъжете

донякъде — беше пътувала с тях като Дева на копието, сражавала се беше редом с тях — но никога не беше искала да бъде нещо друго освен Фар Дарейз Май и в познанията ѝ имаше... пропуски. Дори с куклите си като дете тя винаги си беше играла на копия и на битки. Никога не беше флиртувала, не го разбираше и не разбираше защо се чувства така особено, когато очите на Ранд се спрат на нея, или още сто други неща, които Елейн бе започнала да научава още от първия път, когато бе забелязала, че някое момче я поглежда някак по-различно от другите момчета. Очакваше Елейн да я научи на всичко това и Елейн се опитваше. Всъщност можеше да говори с Авиенда за всичко. Стига да не беше точно Ранд примерът, който се привеждаше най-често. Ако той беше тук сега, наистина щеше да го зашлеви през ушите. И да го нацелува. И после отново да го зашлеви.

Никак не беше приятна тази езда. Отвратителна беше.

Нинив се отби няколко пъти за кратко, преди най-после да дойде и да обяви, че фермата на Родството е вече съвсем наблизо, зад някакъв нисък хълм отпред, който сякаш всеки миг щял да рухне на една страна. Реане като че ли не беше много съгласна с преценката ѝ.

— Още малко и сме там — заяви Нинив на Елейн, без да обръща внимание на намусения ѝ поглед. — Лан, отведи Реане напред, моля те. Най-добре ще е да видят първо някое познато лице. — Той се понесе вихрено на коня си, а Нинив се извърна на седлото и изгледа твърдо Сестрите. — И внимавайте да не ги изплашите. Ще си държите езиците, докато не ни се удаде възможност да обясним кое как е. И си скрийте лицата. С качулките. — Изправи гръб, без да дочака отговор, и кимна доволно. — Така. Всичко е уредено, всичко е наред. Честна дума, Елейн, така и не разбрах за какво толкова мрънкаше. Всичко е точно така, както трябва да е, доколкото виждам.

Елейн стисна зъби. Доця ѝ се вече да са в Кемлин. Точно натам щяха да се отправят, след като всичко това свършеше. В Кемлин я чакаха отдавна отложени задължения. Там трябваше само да убеди най-силните Домове, че Лъвският трон ѝ принадлежи въпреки дългото ѝ отсъствие, както и да се справи с един-двама претенденти. Може би нямаше да има такива, ако тя беше там, когато майка ѝ бе загинала, но историята на Андор показваше, че сега щеше да има. И все пак всичко това ѝ се струваше някак много по-лесно от сегашното.

ГЛАВА 4

ТИХО МЯСТО

Фермата на Родството лежеше в една широка седловина, обкръжена от три ниски хълма — десетина големи, боядисани в бяло постройки с плоски покриви, блеснали на слънцето. Четири големи обора бяха построени на самия склон на най-високия хълм, на плосък терен, отстъпващ на стръмни канари зад оборите. Няколкото високи дървета, които още не бяха загубили всичките си листа, хвърляха шарена сянка над двора на фермата. На североизток малки маслинови горички продължаваха нагоре по склоновете на хълмовете. Кротка суетня и глъч обгръщаше фермата — над стотина души бяха навън въпреки следобедната жега, улисани в ежедневната си шетня, но без много да бързат.

От пръв поглед можеше да се вземе за малко селце, а не ферма, само дето не се виждаше нито мъж, нито дете. Елейн и не очакваше друго. Това беше място само за междинно отсядане на път през Ебу Дар за други земи, така че в града да не се задържат твърде много жени по едно и също време, но това беше въпрос на тайна, както беше тайна самото съществуване на Родството. Пред външния свят тази ферма беше известна на двеста мили околоръст, или повече, като място за уединение на жени, място за съзерцание и временен отдых от светските грижи — за няколко дни, седмица или малко повече. Елейн почти усети тихото спокойствие, което излъчваше това място. Сигурно щеше да съжали, че е довела тук толкова светска суетня, само че с нея водеше и нова надежда.

Появата на конете на тесния горски път предизвика далеч по-малка суматоха, отколкото очакваше. Много от жените спряха да погледнат, но нищо повече. Облеклото им беше много разнообразно — Елейн дори успя да мерне блясъка на коприна тук-там — но някои носеха кошници, други — ведра, а трети — големи вързопи, изглежда, с пране. Една държеше по две вързани за краката патици във всяка ръка. Знатна дама или занаятчийка, селянка или просякиня, всички

биваха посрещани тук гостоприемно, но всяка поемаше част от работата по време на престоя си. Авиенда докосна Елейн по ръката и ѝ посочи върха на един от хълмовете — приличаше на фуния, килната на верев. Елейн се вгледа натам и забележа някакво движение. Нищо чудно, че тук нямаше изненадани. Седящите на пост горе можеха от много далече да забележат всеки, който се приближаваше.

Някаква неугледна женица излезе да ги срещне малко пред постройките на фермата. Роклята ѝ беше с ебударска кройка с дълбоко и тясно деколте, но тъмните ѝ поли и яркоцветните фусти бяха толкова къси, че не се налагаше да ги придържа нагоре заради прахта. Брачен нож не носеше — правилата на Родството забраняваха браковете. Родството имаше твърде много тайни за криене.

— Това е Алайз — каза Реане. — Тази смяна тя ръководи фермата. Много е умна. — И добави, сякаш току-що ѝ бе хрумнало: — Алайз не понася глупостите. — Докато Алайз пристъпваше към тях, Реане се изправи на седлото си и изпъна рамене, сякаш очакваше трудно изпитание.

„Неугледна“ беше най точното определение за Алайз според Елейн — и не беше жена, която би могла да накара Реане да млъкне само с появата си, още повече че тя беше Старшата на Плетящия кръг. Алайз изглеждаше някъде на средна възраст, нито слаба, нито дебела, нито висока, нито ниска, с малко сиви кичури в кестенявата коса, привързана назад с панделка — съвсем практично. Лицето ѝ беше по-скоро невзрачно, макар и миловидно и благо, може би малко издължено към долната челюст. Когато видя Реане, жената за миг се сепна, а после се усмихна. Тази усмивка промени всичко. Не я направи нито красива, нито симпатична дори, но Елейн изведнъж се почувства стоплена от нея и някак приласкана.

— Не очаквах да те видя... Реане — каза Алайз, като малко се позабави на името. Явно се колебаеше дали да използва титлата на Реане пред Нинив, Елейн и Авиенда. Оглеждаше ги бързо, докато говореше. В гласа ѝ сякаш се долавяше малко тарабонски акцент. — Беровин ни донесе вестта за неприятностите в града, разбира се, но не мислех, че е чак толкова лошо, та и на теб да се наложи да напуснеш. Кои са всички тези... — Думите ѝ заглъхнаха и очите ѝ се разшириха, втренчени зад четирите.

Елейн се обърна и за малко да изтърве няколко от подобрите изрази, които си бе посъбрала от разни места, а напоследък от устата на Мат Каутон. Не ги разбираше всичките, поне повечето ѝ бяха неясни — никой не бе пожелал да ѝ обясни какво точно означават, — но наистина ѝ помагаша да облекчи чувствата си. Стражниците бяха свалилименящите цветовете си плащове и Сестрите бяха нахлузили качулките на пътните си пелерини, както им бе наредено, в това число и Сарейта, но Кареане не беше придърпала своята достатъчно над лицето си. Качулката ѝ просто ограждаше лишеното от каквато и да било възраст, неподвластно на времето и възрастта лице. Не всеки щеше да разбере какво виждат очите му, но всяка жена, пребивавала в Кулата, щеше да се досети. Кареане дръпна рязко качулката пред гневния поглед на Елейн, но белята вече беше сторена.

Оказа се, че и други във фермата освен Алайз имат остър поглед.

— Айез Седай! — изви една жена с тон, подходящ да възвести края на света. Навярно за собствения ѝ свят това наистина изглеждаше краят. Врясъци се понесоха като подет от вятъра прах и много бързо фермата се превърна във врящ мравуняк. Няколко жени се сринаха на земята в несвяст, но повечето се разбягаха като побъркани — пищяха, хвърляха на земята това, което носеха, блъскаха се, падаха и пълзяха, изправяха се и продължаваха да бягат. Патки закряха, кокошки закудкудяха, кози се разбягаха като побеснели, за да не ги стъпчат. Сред цялата тази глъч само няколко жени останаха на местата си като вкаменени — явно онези, който бяха дошли да потърсят малко покой, без да знаят нищо за Родството, въпреки че повечето от тях също бяха заразени от суматохата наоколо.

— Светлина! — ревна Нинив и дръпна гневно плитката си. — Виж ги, хукнаха към маслиновите гори! Спрете ги! Само паника ни трябва сега! Стражниците пратете! Бързо, бързо! — Лан вдигна въпросително вежда, но тя безцеремонно му махна с ръка. — Бързо! Преди всички да са избягали! — С кимване, което повече заприлича на поклащане на главата, той подкара Мандарб в галоп.

Елейн сви рамене към Биргит и ѝ даде знак да ги последва. Съгласна беше с Лан. Като че ли беше малко късно да се опитват да спрат паниката, а яхнали коне Стражници, мъчещи се да подкарат обратно ордата подивели от ужас жени, едва ли бяха най-подходящият вариант за това. Но не виждаше начин да промени нещата, а и нямаше

смисъл да ги оставят да се разбягат. Алайз не понечи да побегне, нито помръдна. Лицето ѝ леко пребледня, но тя вдигна очи към Реане и я изгледа много твърдо.

— Защо? — промълви тя. — Защо, Реане? Не съм могла и да си представя, че ще направиш това! Подкупиха ли те? Оправдание ли ти обещаха? На воля ли ще те пуснат, докато ние плащаме цената? Те сигурно няма да го позволят, но ще ги помоля аз лично да те обвиня. Да, теб! Правилата важат дори за теб, Старша! Ако успея да го направя, кълна ти се, че няма да си тръгнеш усмихната! — Много твърд поглед. Чак стоманен.

— Не е каквото си мислиш — отвърна ѝ бързо Реане, смъкна се от седлото и пусна юздите. Посегна и хвана ръцете на Алайз въпреки усилието на другата жена да си ги издърпа. — О, не исках да стане така! Но те знаят, Алайз. За Родството. Кулата винаги го е знаела. Всичко. Почти всичко. Но не това сега е важното. — При тези думи веждите на Алайз понечиха да се изкатерят до темето ѝ, но Реане продължи, с грейнало лице под широката сламена шапка. — Можем да се върнем, Алайз. Можем да се опитаме отново. Те казаха, че можем. — Фермерските постройки вече се опразваха, жени се изсипваха от тях да разберат какво е предизвикало тази врява, след което се присъединяваха към бягащите. Виковете откъм маслиновите горички показваха, че Стражниците са се заловили за работа, но не и доколко се справяха. Сигурно не много. Елейн усети нарастващото разочарование на Биргит — и раздразнение. Реане огледа суматохата и въздъхна, — Трябва да ги съберем, Алайз. Можем да се върнем.

— Всичко това сигурно е много добре за теб и още няколко — отвърна ѝ със съмнение Алайз. — Стига да е вярно. А ние, останалите, какво да правим? Кулата не би ми позволила да остана толкова дълго, колкото стоях, след като не можех да се уча бързо. — Изгледа намръщено закачулените Сестри и погледът ѝ отново се върна на Реане, много ядосан. — И за какво впрочем, да се връщаме? За да ни кажат отново, че не сме достатъчно силни и да ни отпратят пак? Или просто ще ни държат като новачки цял живот? Някои може и да го приемат, но не и аз. За какво, Реане? За какво?

Нинив слезе и дръпна кобилата си напред за юздите. Елейн я последва.

— За да станете част от Кулата, ако искате — каза нетърпеливо Нинив още преди да е стигнала до двете Родственички... — Да станете Айез Седай, да речем. Мен ако питате, не разбирам защо трябва да имате кой знае каква сила за да вземете онези глупави изпити. Пък ако искате, не се връщайте — бягайте ако щете, все ми е едно. Обаче след като си свърша работата тук. — Тя се разкрачи, бутна шапката си назад и опря юмруци на кръста си. — Време губим, Реане, а ни чака работа. Ти сигурна ли си, че тук изобщо има такива, крито можем да използваме? Ако си сигурна, по-добре да се захващаме. Бързането може и да не помогне, но след като това нещо ни е в ръцете, искам да почваме и да се свършва.

След като двете с Елейн бяха представени като Айез Седай, и то като Айез Седай, дали обещанията, Алайз хлъцна и ръцете ѝ се свиха, сякаш искаше да стисне Реане за гърлото. Устата ѝ се отвори гневно... и се затвори, когато и Мерилил се присъедини към тях. Строгийт поглед не изчезна съвсем, но някак се смеси с почуда. Почуда и немалко тревога.

— Нинив Седай — каза кротко Мерилил, — Ата-ан Миере много държат... да слязат от конете. Струва ми се, че някои може да помолят за Церене. — По устните ѝ пробяга бегла усмивка.

С това този въпрос отпадна, въпреки че Нинив замърмори превзето какво щяла да направи със следващата, която си позволи да се усъмни в нея. Елейн също можеше да каже някои неща, но истината си беше, че Нинив изглеждаше повече от глупаво, докато Реане и Алайз търпеливо я чакаха да свърши. С това въпросът се реши — а може би го решиха Ветроловките, които се приближиха, вече слезли от конете. И последната следа от изящество у тях беше изчезнала по време на ездата, заличена от коравите седла — краката им изглеждаха тъкмо толкова вкочанени, колкото и лицата им — но въпреки това никой не можеше да ги вземе за нещо по-различно от това, което бяха.

— Щом цели двадесет Ата-ан Миере са дошли толкова далеч че от морето — измърмори Алайз, — вече мога да повярвам на всичко. — Нинив изсумтя, но не каза нищо, за което Елейн беше благодарна. На Алайз, изглежда, все още ѝ беше трудно да го приеме, дори след като Мерилил ги нарече Айез Седай. Нито тирадите, нито хокането щяха да помогнат.

— Тогава ги Изцерете — обърна се Нинив към Мерилил. Очите и на двете се отместиха към накуцващите жени и Нинив добави: — Стига да помолят. Учтиво. — Мерйлил отново се усмихна, но Нинив вече бе забравила за Морския народ и отново бе започнала да се въси към вече почти опразнената ферма. Няколко кози все още подтичваха самотни сред големия двор, отрупан с изтървано пране, захвърлени гребла и метли, да не говорим за присвитите тела на принадлежните Родственички, и няколко ярки ровеха земята, но единствените останали в съзнание жени, които можеха да се видят между постройките, явно не бяха от Родството. Някои носеха леки ленени дрехи с вземо или коприна, други бяха в груба селска вълна, но самият факт, че не бяха побегнали, говореше какви са. Реане й беше казала, че по всяко време поне половината от пребиваващите във фермата жени попадат в тази група. Изглеждаха слисани.

Въпреки мърморенето си, Нинив се зае с Алайз, без да губи време. Или по-скоро Алайз се зае с Нинив. Трудно беше да се каже, тъй като у Родственичката до голяма степен липсваше страхопочитанието към Айез Седай, проявявано от Плетящия кръг. Може би просто беше твърде вцепенена от внезапния обрат на събитията. Във всеки случай, двете тръгнаха сами, Нинив повела кобилата си и жестикулирайки с шапката в другата си ръка, като се разпореждаше на Алайз как точно да събере пръсналите се жени и какво да направи с тях, след като се съберат. Реане беше изразила увереност, че тук ще се намери поне една жена, достатъчно, силна, за да се свърже в кръга, Гарейна Розойнде, а може би и още една-две. Всъщност Елейн се надяваше всички те да са си отишли. Алайз ту кимваше, ту поглеждаше Нинив накриво, а Нинив като че ли не го забелязваше.

Сега, докато изчакваха да се съберат разбягалите се, моментът, изглежда, беше подходящ да се поразрови отново из кошовете, но когато се обърна към товарните животни — тъкмо ги отвеждаха към фермерските сгради, — Елейн забеляза Плетящия кръг, Реане и останалите с нея, да шляпат боси из прахта към фермата, забързани към изпадащите по двора жени. Всички до една, без помен от Испан. Но само едно отместване на очите беше достатъчно да я види. Аделиз и Вандийн я бяха хванали под мишниците и я влачеха по земята.

Белокосите сестри се бяха свързали и сиянието на сайдар странно как обгръщаше и двете, изключвайки Испан. Не можеше да се определи коя от двете оглавява малкия им кръг и държи щита, заслони Мраколюбката, но дори някоя Отстъпница нямаше да може да го скърши. Те се спряха да поговорят с една пълна жена в бозавокафява вълна, която зяпна кожената торба, покриваща главата на Испан, но въпреки това приклепна в учтив реверанс и им посочи една от варосаните сгради.

Елейн и Авиенда се спогледаха ядосано. Е, тя поне беше ядосана. Понякога Авиенда издаваше чувствата си не повече от някой камък. Те връчиха юздите на конете си на двама от дворцовите коняри и се забързаха след трите. Някои от жените, които не бяха от Родството, се опитаха да ги попитат какво става, две-три — доста заповеднически, но Елейн им обясни набързо и ги остави да сумтят възмутено зад гърба ѝ. О, какво ли не би дала да го получи най-последно това безвременен лице! Това усука една нишчица в дълбините на мисълта ѝ, но тя изчезна веднага щом тя понечи да я проучи.

Когато бутна и отвори простата дървена врата, зад която се беше скрила тройката, Аделиз и Вандийн вече бяха поставили Испан да седне на един стол с кожен гръб и бяха открили главата ѝ, а торбата лежеше върху тясна груба маса заедно с пелерините им. Стаята беше само с едно прозорче малко под тавана, но тъй като слънцето все още беше високо, беше добре осветена. Лавици покриваха стените, отрупани с големи медни котли и разлати бели купи. Ако можеше да се съди по миризмата на прясно изречен хляб, единствената друга врата водеше към кухнята.

Вандийн се огледа рязко при изскърцването на вратата, но щом ги видя, лицето ѝ се изглади и стана напълно безизразно.

— Сумеко ни каза, че билките, които ѝ даде Нинив, отслабват действието си — каза тя, — и изглежда, е най-добре да я разпитаме сега. Освен това сега наистина като че ли имаме време. Добре ще е да разберем какво е замисляла в Ебу Дар... Черната Аджа... — Устата и се изкриви от отвращение. — И какво знаят те.

— Съмнявам се, че са знаели за тази ферма, след като и ние не знаехме — каза Аделиз. Потупваше замислено устните си с пръст и оглеждаше жената на стола. — Но е по-добре да знаеш отначало, вместо да плачеш след това, както обичаше да казва баща ми. — Тя

сякаш оглеждаше някакво животно, каквото не беше виждала, някакво същество, чието съществуване не може дори да си въобрази.

Устните на Испан се свиха. По отеكلото ѝ лице течеше пот и тъмните ѝ сплетени коси се бяха разбъркали, а облеклото ѝ бе омачкано и разпърпано, но въпреки гуреливите си очи тя съвсем не изглеждаше толкова замаяна, колкото преди.

— Черната Аджа е празна приказка, и мръсна при това — изръмжа тя малко хрипливо. Сигурно ѝ беше много горещо в тази кожена торба, а не беше пила вода от Тарасинския палат дотук. — И съм много изненадана, че си позволявате да я изричате. И да ми хвърляте такова обвинение! Каквото съм направила, направила съм го по заповед на Амирлинския трон.

— По заповед на Елайда? — избухна невярващо Елейн. — Имаш дързостта да твърдиш, че Елайда ти е заповядала да убиеш Сестри и да се измъкнеш от Кулата? Че Елайда ви е наредила да извършите онези неща в Тийр и Танчико? Или може би имаш предвид Сюан? Лъжите ти са жалки! Ти си отстъпила някак от Трите клетви и това те изобличава като Черна Аджа.

— Не съм длъжна да отговарям на въпроси от вас — отвърна, намусено Испан и присви рамене. — Вие сте бунтовнички срещу законната Амирлин. Ще бъдете наказани и може би усмирени. Особено ако ме нараните. Аз служа на истинската Амирлински трон и вие ще бъдете наказани жестоко, ако пострадам.

— Ти ще отговориш на всеки въпрос, който ти зададе моята почтисестра. — Палецът на Авиенда опипваше ножа на колана ѝ, но очите ѝ не се откъсваха от Испан. — Влагоземците изпитват болка. Те не знаят как да я прегърнат и да я приемат. Ти ще отговаряш на това, което те питат. — Нито гледаше сърдито, нито се зъбеше или ръмжеше, само говореше, но Испан се сви в стола си.

— Мисля, че това е извън закона, дори тя да не беше поданичка на Кулата — каза Аделиз. — При нас е забранено да проливаме кръв по време на разпит или да позволяваме други да го правят от наше име. — Прозвуча със съжаление, въпреки че дали беше заради забраната, или за това, че Испан е поданичка, Елейн не можа да разбере. Тя самата не беше се замисляла, че Испан все още може да се счита за такава. Казваха, че никоя жена не може да сложи край на това

поданство, преди Кулата да приключи с нея, но всъщност докоснеше ли те веднъж Бялата кула, краят не идваше никога.

Веждите ѝ се присвиха, докато оглеждаше Черната сестра, толкова окаяна и в същото време — така сигурна в себе си. Испан вече бе поизправила гръб и мятеше погледи, пълни с насмешливо презрение към Авиенда... и към Елейн. Преди не беше толкова самоуверена, докато мислеше, че е в ръцете само на Нинив и Елейн; увереността ѝ се беше върнала, след като ѝ бе припомнено, че тук присъстват и по-възрастни Сестри. Сестри, които щяха да се придържат към закона на Кулата като част от самите тях. Законът забраняваше не само проливането на кръв, но и трошенето на кости и още куп неща, които всеки Разпитвач на Белите плащове с охота щеше да приложи. Преди да започне поредният разпит, трябваше да я Изцерят, и ако разпитът започнеше след изгрев слънце, трябваше да приключи преди залез; започнеше ли преди залез, трябваше да приключи преди зазоряване. Законът налагаше дори още ограничения, станеше ли дума за „поданички“, като отхвърляше прилагането на сайдар при разпита или при наказание. О, една Сестра можеше да щипне някоя новачка за ухото със Силата, ако се ядосаше, или дори да я плесне по задника, но не много повече. Испан се усмихна. Усмихна се! Елейн вдиша дълбоко.

— Аделиз, Вандийн, искам да ни оставите двете с Авиенда насаме с Испай. — Стомахът ѝ се опита да се завърже на възел. Трябваше да има някакъв начин да притиснат жената достатъчно, за да разберат каквото им трябваше, без да нарушат закона на Кулата. Но как? Хората, които биваха разпитвани от Кулата, обикновено започваха да говорят преди да са ги докоснали с пръст — нали всички знаеха, че никой не може да издържи пред Кулата, никой! — но те рядко биваха поданички. Тя сякаш чу друг един глас, не на Лини този път, а на майка си. „Каквото заповядаш да направят, трябва да си готова да направиш със собствената си ръка. Като кралица, това, което заповядаш да направят, си го направила лично.“ Ако наистина нарушеше закона... Пак гласът на майка ѝ. „Дори една кралица не може да стои над закона, иначе няма закон.“ И този на Лини. „Можеш да правиш каквото си пожелаеш, дете. Стига да си готова да си платиш цената.“ Тя дръпна шапката си, без да развързва лентичките. Голямо усилие ѝ струваше да запази гласа си спокоен. — Когато... когато

приключим разговора си с нея, можете да я върнете на Плетящия кръг. — След това щеше сама да се предаде на Мерилил. И пет Сестри можеха да седнат и да ѝ определят наказанието, ако поискат.

Гуреливите очи на Испан се разшириха, докато бялото им не лъсна съвсем. Вече не беше толкова сигурна в себе си.

Вандийн и Аделиз се спогледаха безмълвно като хора, прекарали толкова време заедно, че нямат вече нужда да си говорят на глас. След това Вандийн хвана Елейн и Авиенда под мишниците.

— Ако може да поговоря с вас двете отвън за малко — промърмори тя. Прозвуча като предложение, но вече ги подбутваше към вратата.

Отвън двайсетина Родственички се бяха скупчили една до друга като овце. Не всички бяха с ебударски дрехи, но две от тях бяха запасали червените колани на Мъдри жени и Елейн разпозна сред тях Беровин, пълничка дребна жена, която обикновено проявяваше повече горделивост, отколкото позволяваше мощта ѝ в Силата. Не и сега обаче. Сега лицето ѝ беше изплашено също като на останалите, и очите ѝ шареха, въпреки че целият Плетящ кръг ги беше обкръжил и им говореха напрегнато. Малко по-ветрани Нинив и Алайз се мъчеха да подкарат може би два пъти по толкова жени в една от по-големите сгради. „Мъчеха се“ май беше подходящата в случая дума.

— ...не ме интересува какви имоти копаете — викаше Нинив на една жена с бледозелена копринена рокля. — Влизате вътре и стоите там, настрана от пътя ми, че ще ви натикам с ритници.

А Алайз просто сграбчи жената в зелено за врата и я бутна през прага, въпреки гласовитите ѝ и много разгорещени протести. Чу се врясък като от настъпена патка, след което Алайз излезе, отупвайки дланите си. След това останалите като че ли не им създадоха повече грижи.

Вандийн ги пусна и ги погледна в очите. Сиянието още я обгръщаше, но изглежда, че Аделиз бе съсредоточила общите им потоци. Вандийн сигурно можеше да поддържа щита и без да го вижда, иначе сигурно Аделиз щеше да ги изведе. Вандийн можеше да се отдалечи на неколкостотин крачки преди връзката да започне да изтънява — нямаше да се прекъсне, дори двете с Аделиз да застанеха на цели мили една от друга, но щеше да стане безполезна много преди това — но тя остана край вратата. Изглежда, подбираше думите си.

— Винаги съм смятала, че е най-добре жени с опит да се оправят с такива неща — най-сетне рече тя. — На младите твърде скоро им кипва кръвта. И тогава прекаляват. Или понякога разбират, че не могат да се насилят да направят каквото трябва. Защото все още не са видели достатъчно. Или, най-лошото, може да започне да им харесва. Не че вярвам, че някоя от вас двете има такъв уклон. — Тя изгледа Авиенда преценяващо и Авиенда припряно прибра ножа си в канията. — Двете с Аделиз сме видели предостатъчно, за да знаем защо трябва да направим това, което трябва да се направи, и кръвта ни отдавна е охладняла. Може би все пак ще го оставите на нас. Общо взето, така като че ли ще е много по-добре. — Вандийн, изглежда, сметна, че са приели препоръката ѝ, защото кимна, обърна се към вратата и влезе.

Елейн усети използването на Силата вътре, сплит, който, изглежда, бе обгърнал стаята. Преграда срещу подслушване, несъмнено. Нямаше да искат някой да наостри уши за това, което щеше да им каже Испан. После ѝ хрумна за друга възможна употреба и изведнъж възцарилата се вътре тишина и прозвуча по-зловещо от всички писъци, които тази преграда можеше да задържи.

Тя нахлузи шапката на главата си. Колкото и да не усещаше жегата от яростния пек на слънцето, изведнъж ѝ прилоша.

— Навярно ще ми помогнеш да огледаме какво носят товарните коне — промълви тя. Не го заповяда, но това не променяше нищо. Авиенда обаче ѝ кимна със смайваща готовност — тя, изглежда, също искаше да се махне от тази злокобна тишина.

Ветроловките чакаха недалече от мястото, където слугите бяха струпали товарните животни, чакаха нетърпеливо и се оглеждаха високомерно, скръстили ръце под гърди в подражание на Ренайле. Алайз закрачи енергично към тях, забелязала Ренайле като тяхна водачка само след един помитащ поглед. На Елейн и Авиенда не обърна внимание.

— Елате с мен — подкани ги тя с делови тон, който не допускаше никакви възражения. — Айез Седай казват, че ще искате да се скриете от слънцето, докато не вкараме малко ред тука. — Думите „Айез Седай“, произнесени от нейната уста, съдържаха също толкова горчивина, колкото благоговението, което Елейн бе привикнала да чува от Родственичките. Може би и повече. Ренайле се вкочани и тъмното ѝ лице стана още по-тъмно, но Алайз продължи рязко: — Дивачки

такива, ако това искате, можете да седнете тук и да се потите колкото си щете, все ми е едно. Стига да можете да седнете. — Беше очевидно, че никоя от Ата-ан Миере не бе получила Церене от друсането на седлата — стърчаха като жени, които искат да забравят, че ги има от кръста надолу. — Това обаче, което няма да позволя, е да ме карате да чакам.

— Ти знаеш ли коя съм аз? — подвижна настръхнала от гняв Ренайле, но Алайз вече се отдалечаваше, без да поглежда назад. Борейки се видимо със себе си, Ренайле изтри потта от челото си с opakото на ръката си и сърдито се разпореди на Ветроловките да я последват. Те закуцукаха вдървено в колона след Алайз, като всички с изключение на двете чирачки си мърмореха под нос.

Елейн започна неволно да обмисля как да изглади нещата, как да уреди Церенето на болките на Ата-ан Миере, без да им се налага да помолят. Може би някоя Сестра да им го предложи твърде напористо? Нинив също трябваше да бъде успокоена, както и другите Сестри. За своя изненада изведнъж осъзна, че за пръв път в живота си може би не изпитва особено желание да изглади каквото и да било, и докато гледаше как Ветроловките куцукат към една от постройките, реши, че нещата са си чудесни точно така. Авиенда се беше ухилила открито, загледана в Ата-ан Миере. Елейн се извърна към товарните коне. Заслужаваха си го. Много трудно ѝ беше да не се ухили.

С помощта на Авиенда претърсването тръгна много по-бързо, въпреки че Авиенда не схващаше какво точно търсеха толкова бързо като Елейн. Това не беше изненадващо — малко от Сестрите, които Елейн бе обучила, показваха по-голямо умение в тази работа от нея, но повечето изобщо не можеха да я доближат. Все пак два чифта ръце намираха повече неща от едно, а за намиране имаше много. Конярите в дворцовите ливреи и тукашните жени отнасяха боклука, докато колекцията тер-ангреали растеше върху големия каменен капак на една щерна.

Още четири коня бяха разтоварени набързо и те натрупаха камара отбрани предмети, която щеше да предизвика истинско празненство, ако я отнесяха в Кулата. Дори да нямаше нито една, която да проучва тер-ангреалите. Бяха с всевъзможни форми. Чаши, купи и вази, без нито една да прилича на друга по размери, изработка или материал. Плоска, проядена от червеи кутия, полуразпадаща се в

ръцете, съдържаше накити — гердан и гривни, украсени с цветни камъни, тънко коланче, отрупано с геми, и няколко пръстена. Всеки от тях беше тер-ангреал и всички си подхождаха, предназначени бяха да се носят заедно, въпреки че Елейн не можеше и да си представи защо една жена ще поиска да носи толкова много по себе си едновременно. Авиенда намери един кинжал със златна жичка около дръжката от груб еленов рог; самото острие беше тъпо и както изглеждаше, винаги беше било такава. Тя започна неспирно да го върти между, пръстите си — ръцете ѝ дори се разтрепериха, — докато Елейн не ѝ го взе и не го постави при другите вещи върху капака на щерната. Дори тогава Авиенда остана за известно време замръзнала, загледана в него — облизваше устни, сякаш бяха пресъхнали. Имаше още пръстени, обеци, гердани, гривни и токи, много от които наистина с много странни форми. Имаше още статуетки и фигурки на птици, на животни и хора, няколко ножа, които се оказаха доста остри, половин дузина големи медальони от бронз или стомана, повечето украсени със странни шарки, и на нито един нямаше образ, който Елейн да може наистина да разбере: две странни шапки, като че ли изработени от някакъв метал, твърде украсени и твърде тънки, за да се вземат за шлемове, както и още много неща, за които направо не можеше да измисли как да ги нарече. Една палка, дебела колкото китката ѝ, яркочервена и гладка, наглед издялана от камък, се затопли в ръката ѝ, дори направо се сгорещи! Не толкова, че да я опари, но все пак! Ами онази група метални плетени топчици една в друга? Всяко размърдване предизвикваше тих мелодичен звън, всеки път с различен тон, и тя имаше чувството, че топчиците вътре стават все по-малки и по-малки — до безкрай. Или онова нещо, което приличаше на телена главоблъсканица, но направена от стъкло? Беше толкова тежко, че тя го изтърва и то откърши късче от капака на щерната. Сбирка, която щеше да смае всяка Айез Седай. И още по-важно — намериха още два ангреала. Тях Елейн много грижливо отдели настрани, на една ръка разстояние.

Единият представляваше странен накит — златна гривна, свързана с помощта на четири плоски верижки за четири пръстена, и всяко от изделията беше покрито с изкусна шарка, като лабиринт. Той беше по-силният от двата, по-силен и от фигурката на костенурка в кесията ѝ. Беше направен за по-малка ръка от нейната или на Авиенда.

Странно, гривната имаше някаква ключалчица със съвсем малко ключе, увиснало от тънка верижка, която явно беше направена така, че да се сваля. Заедно с ключето! Другият ангреал беше фигурка на седнала жена, от потъмняла от вековете слонова кост, със сгънати крака, с оголени колене, но с толкова дълга и разкошна коса, че едва ли щеше да изглежда по-загърната и в най-тежкия плащ. Не беше толкова силен дори колкото костенурката, но бе много красив. Едната ръка бе отпусната на коляното, с вдигната нагоре длан, като пръстите бяха разположени така, че палецът докосваше върховете на средния и безимения, а другата ръка беше вдигната, първите два пръста бяха изпънати, а останалите — свити. Цялата фигурка излъчваше някакво върховно достойнство, но в същото време деликатно оформеното лице изглеждаше весело и изпълнено с радост. Може би беше сътворена за някоя определена жена? Струваше ѝ се някак лична. Навярно бяха правили това в Приказния век. Някои тер-ангреали изглеждаха внушителни, имаха нужда от мъже или от коне, или може би от Силата, за да се помръднат, но повечето ангреали бяха достатъчно малки, за да си ги носиш лично; не всички, но повечето.

Двете тъкмо се заемаха с два нови коша, когато Нинив с енергична крачка се приближи до тях. Ата-ан Миере вече се изливаха от една от сградите, без повече да куцат. Мерилил говореше нещо с Ренайле, или по-скоро Ветроловката говореше, а Мерилил я слушаше. Елейн се зачуди какво ли се е случило вътре. Тъничката Сива вече не изглеждаше толкова доволна. Броят на скупчилите се Родственички беше нараснал, но още докато Елейн вдигаше очи, още три пристъпиха колебливо в двора, а други две бяха застанали в края на близката маслинова горичка и се оглеждаха нерешително. Успя да долови Биргит, все още някъде из маслините, и почти толкова ядосана, както преди.

Нинив огледа набързо подредените тер-ангреали и дръпна плитката си. Шапката си беше оставила някъде.

— Това може да почака — каза тя с отвращение. — Време е.

ГЛАВА 5

ВРЪХЛИТАЩАТА БУРЯ

Изкатериха се по добре утъпканата, виеща се като змия пътека до върха на стръмния хълм над оборите. Това място беше избрала Ренайле. Наистина беше подходящо, според това, което Елейн знаеше за работата над времето, научено, естествено, от Ветроловките на Морския народ. Промяната на каквото и да било в климата извън непосредствената околност изискваше въздействие над големи разстояния, което означаваше да можеш да виждаш надалече, и ставаше много по-лесно в океана, отколкото на суша. Освен от някой планински връх или билото на хълм. Изискваше също така умелост, за да избегнеш предизвикването на проливни дъждове или вихри, или Светлината само знаеше какво още. Каквото и да сториш, ефектите се разпростираха като вълни от камък, хвърлен в блато. Тя не изпитваше никакво желание да води кръга, който щеше да използва Купата.

Билото на хълма беше разчистено от храсталаци и плоско, макар и не равно — площадка като груба каменна маса, петдесет крачки дълга и толкова широка, с предостатъчно място за всички, които трябваше да са тук, и честно казано — за още доста хора. От близо петдесетте крачки височина над фермата се откриваше възхитителна гледка на мили околоръст, над пъстра черга от ферми и пасища, гори и маслинови горички. Твърде много кафяво и жълто се смесваше със стотиците оттенъци на зеленото, като зов за нуждата да направят това, което се канеха да направят, но въпреки това красотата на тази гледка поразя Елейн. Въпреки праха във въздуха, като рехава мъгла, можеше да види толкова надалеч! Околната земя наистина беше съвсем равна, с изключение на тукашните няколко хълма. Ебу Дар се намираще съвсем малко извън полезрението ѝ на юг и щеше да остане незрим дори да използваше Силата, но въпреки това тя имаше чувството, че може да го види, стига да се напругне още малко. Със сигурност с малко усилие щеше да може да види и река Елдар. Великолепна гледка. Не всички обаче бяха впечатлени.

— Цял час загубен — мърмореше Нинив и мятеше сърдити погледи към Реане. Както и към всички останали. Тъй като Лан го нямаше, изглежда, бе решила да се възползва от възможност та да си развихри буйния нрав. — Цял час. Може би и повече. Напълно загубен. Алайз е достатъчно способна, предполагам, но все си мислех, че Реане трябваше да знае кои са тук! Светлина! Ако тази глупава жена пак ми припадне... — Елейн се надяваше да издържи още малко. Щеше да се развихри голяма буря, ако си позволеше и тя да избухне.

Реане се стараяше да запази ведрото си изражение, но ръцете ѝ не мирясаха по гънките на полата ѝ и непрекъснато ги придърпваха и приглаждаха. Кирстиан просто беше стиснала своята. Потеше се обилно и изглежда, беше готова всеки миг да повърне. Третата Родственичка, Гарения, беше салдейска търговка с внушителен нос и широка уста, ниска жена със стройни бедра и не изглеждаше много по-възрастна от Нинив. Пребледнялото ѝ лице беше лъснало от мазна влага, а тъмните ѝ очи се разширяваха всеки път, щом попаднеше на някоя Айез Седай. Добре поне, че беше престанала да хленчи, което правеше през целия път нагоре до билото.

Наистина беше имало други две, които можеше да се окажат достатъчно силни — вероятно; на това Родството не обръщаше особено внимание — но последната от тях беше заминала още преди три дни. Някоя друга във фермата не можеше дори да се доближи до двете. И тъкмо поради това Нинив бе толкова сърдита. Другата причина беше, че Гарения бе открита първа при прегледа, който извършиха сред двора на фермата, но беше припадала още два пъти, щом я свестяха и очите ѝ попаднеше на някоя от Сестрите. Разбира се, Нинив нали си беше Нинив, така и не съобрази да направи нещо толкова просто, като например да попита Алайз кои все още са във фермата. Или поне да каже на Алайз какво точно търсят. Нинив никога не очакваше, че някой има достатъчно ум в главата, та да може да различи горе от долу. Освен тя самата, разбира се.

— Можеше да сме свършили вече! — заръмжа Нинив. — Можеше да ни... — Тя почти се сгърчи от усилие да не се навъси при появата на Морския народ, които се струпваха в източния край на каменната площадка. Ренайле жестикулираше енергично и изглежда, даваше някакви указания. Елейн беше готова да даде най-милото си, само да можеше да ги чуе.

Гневните погледи на Нинив определено включваха и Меридил, Кареане и Сарейта, която продължаваше да стиска здраво Купата до гърдите си. Аделиз и Вандийн бяха останали долу, заети с Испан. Трите Сестри стояха малко встрани и си бърбореха непринудено, без да обръщат никакво внимание на Нинив, освен когато не им заговореше пряко, но очите на Мерилил от време на време се плъзваха към Ветроловките, след което рязко се извъръщаха. По едно време невъзмутимата ѝ маска за миг се развали и тя облиза устни с върха на езика си.

Дали не беше направила някоя грешка долу, докато ги Цереше? Мерилил беше договаряла примирия и уреждала спорове между немалко страни и народи; малцина в Бялата кула бяха по-добри от нея. Но Елейн веднъж беше чула една история, приличаща повече на шега, за доманска търговка, един надзорник на стоката от Морския народ и една Айез Седай. Впрочем, малцина си позволяваха да разказват шеги, включващи Айез Седай. Търговката и надзорникът на стоката намерили най-обикновен камък на брега и започнали да си го продават помежду си, като неясно как всеки път излизали на печалба. После дошла и Айез Седай. Доманката убедила Айез Седай да купи простия камък за два пъти по-висока цена от тази, която току-що била платила. След което Ата-ан Миере убедил Айез Седай да купи същия камък от него, и то два пъти по-скъпо. Само шега, но показваше в какво вярват хората. Може би по-старите Сестри все пак нямаше да се справят по-добре в пазарлъка с Морския народ.

Авиенда пристъпи до самия ръб на каменната площадка над стръмната урва, още щом се изкачи на билото, и остана там зяпнала на север и неподвижна като статуя. След миг Елейн прецени, че не се възхищава на гледката — Авиенда просто се взираше. Тя се приближи до приятелката си.

Урвата се спускаше стъпаловидно на по петдесетина стъпки към маслиновите горички, на тесни тераси, обрасли само с рехави изсъхнали храсталаци. Пропадът не беше чак притеснителен, но едва ли можеше да се сравни с едно падане на земята от някое дърво. Странно, че като погледна надолу, Елейн се почувства леко замаяна. Авиенда сякаш изобщо не забелязваше, че стръмнината е точно пред пръстите на краката ѝ.

— Безпокои ли те нещо? — попита я тихо Елейн.

Авиенда не откъсна зарежия си в далечината поглед.

— Аз те изложих — най-сетне отрони тя. Гласът ѝ беше равен и кух. — Не мога да оформя един Праг както трябва и всички видяха как те посрамах. Взех някакъв си слуга за същество, изковано от Сянката, и се държах повече от глупаво. Ата-ан Миере се държат с пренебрежение към мен и гледат сърдито Айез Седай, сякаш съм някакво паленце на Айез Седай, подскачащо под техните команди. Преструвам се, че мога да накарам Сенкобежката да проговори пред теб, но на никоя Фар Дарейз Май не е позволено да разпитва пленнички преди да е навършила двадесет години от венчавката си с копието, нито дори да гледа, преди да е навършила десет. Аз съм слаба и мекушава, Елейн. Не мога повече да понеса срама си пред теб. Ако отново те изложя, ще умра.

Устата на Елейн пресъхна. Твърде силно ѝ прозвуча като обет. Тя стисна здраво Авиенда за ръката и я дръпна от ръба на пропастта. Айилците понякога се държаха почти толкова странно, колкото странни ги смятаха Ата-ан Миере. Не допускаше, че Авиенда наистина би могла да скочи — ни най-малко, — но и не искаше да рискува. Добре поне, че айилката не се опита да се възпротиви.

Нинив беше започнала да говори нещо на Ата-ан Миере, стиснала здраво плитката си с две ръце и с лице, почти толкова тъмно, колкото техните от напрежението да не се развика, докато те я слушаха с презрително високомерие. Мерилил и Сарейта продължаваха да пазят зорко Купата, да не би да им я отмъкне някой, а Кареане се опитваше да поведе разговор с Родственичките, макар и без особен успех. Реане ѝ отговаряше, макар и да примигваше неловко и да ближеше устни, но Кирстиан стоеше като вдървена и трепереше, докато Гарения беше стиснала очи и не смееше да ги отвори. Въпреки всичко Елейн заговори тихо; не беше работа на другите да го чуят.

— Никого не си изложила, Авиенда, най-малкото мен. Нищо от това, което си правила, никога не ме е посрамвало и нищо, което сега правиш, не би могло да ме посрами. — Авиенда примигна, сякаш усъмнена. — И освен това си горе-долу толкова мекушава и слаба, колкото може да е един камък. — Това бе най-странният комплимент, който някога беше правила на някого, но Авиенда наистина като че ли изпита благодарност. — Бас държа също така, че Морския народ са се изплашили от теб. — Друг странен комплимент, на който Авиенда се

усмихна, макар и бегло. Елейн вдиша дълбоко. — Колкото до Испан... — За това не искаше дори да си помисля. — Аз също смятах, че бих могла да направя каквото е нужно, но само като позволя на ума си да се занимае с него, ръцете ми се изпотяват и стомахът ми се обръща. Щях да повърна дори ако само се бях опитала. Така че в това провалът ни е общ.

Авиенда ѝ отвърна с един от жестовете на ръчния говор на Девите, означаващ „Ти ме изненадваш“. Беше започнала да учи Елейн на някои от тях, макар да казваше, че е забранено. Явно това, че бяха почтисестри и се подготвяха за нещо повече, отменяше тази забрана. Макар и не съвсем. Авиенда, изглежда, сметна, че обяснението ѝ е напълно ясно.

— Не исках да кажа, че не бих могла да го направя — каза тя, — само че не знам как. Най-вероятно щях да я убия, докато се опитвам. — Изведнъж тя се усмихна, много по-широко и по-топло отпреди, и леко докосна Елейн по бузата. — И двете носим слабост в себе си — прошепна тя, — но то не носи срам, докато го знаем само двете.

— Да — отвърна немощно Елейн. Просто не знаела как! — Разбира се, че не носи. — Тази жена криеше повече изненади и от веселчун. — Вземи — каза тя и притисна фигурката на жената, увита в косата си, в шепата на Авиенда. — Използвай го в кръга. — Не ѝ беше лесно да отстъпи ангреала. Смяташе да го използва сама, но въпреки всички усмивки духът на приятелката ѝ — духът на нейната почтисестра — трябваше да се повдигне. Авиенда заобръща малката костена фигурка в ръцете си; Елейн почти усети как се мъчи да реши по какъв начин да ѝ я върне. — Авиенда, знаеш какво е усещането, когато удържаш толкова сайдар, колкото можеш, нали? Представи си, че удържаш почти два пъти повече. Наистина си го представи. Искам да го използваш. Моля те.

Айилците може и да не показваха много с лицата си, но зелените очи на Авиенда се разшириха. Бяха обсъждали ангреалите по време на претърсването, но тя вероятно изобщо не беше си помисляла преди това какво ще е да използва един от тях.

— Два пъти повече — промърмори тя. — Да удържа толкова много? Трудно ми е да си го представя. Това е много голям дар, Елейн. — Тя отново я докосна по бузата, притискайки връхчетата на пръстите си; това правеха айилците вместо целувка и прегръдка.

Каквото и да имаше да казва Нинив на Морския народ, то не продължи дълго. Тя се отдалечи от тях с широки крачки, подръпвайки свирепо краищата на полите си. Като се приближи до Елейн, изгледа навъсено както нея, така и Авиенда и ръба на пропастта. Обикновено отричаше, че ѝ става зле пред височините, но застана така, че двете да са между нея и пропада.

— Трябва да поговоря с теб — измърмори тя и отведе Елейн малко по-надолу от билото. И по-надалече от ръба. Малко, но достатъчно, за да не я подслушат. Вдиша дълбоко няколко пъти и заговори тихо, без да поглежда Елейн:

— Аз... държах се като глупачка. Само заради този проклет мъж! Когато го няма пред мен, ми е трудно да помисля за нещо друго, а когато е при мен, ми е трудно да мисля изобщо! Ти... Ти трябва да ми казваш, когато започна да се държи глупаво. От тебе завися, Елейн. — Гласът ѝ си остана тих, но заприлича почти на хленч. — Не мога да си позволя да си изгубя ума заради един мъж, не и сега.

Елейн беше толкова изумена, че известно време не можа дума да обели. Нинив да признае, че се е държала глупаво? Едва не се извърна да види дали слънцето не е позеленяло!

— Вината не е на Лан, и ти го знаеш, Нинив — най-сетне отвърна тя. И изтика от ума си спомени за собствените си доскорошни мисли за Ранд. Не беше същото. А и предложената ѝ възможност бе дар на Светлината. Утре най-вероятно Нинив щеше да се опита да ѝ скъса ушите за това, че е казала, че се държи глупаво. — Стегни се, Нинив. Престани да се държиш като лекомислено момиче. — Никакви мисли за Ранд повече. Тя все пак не беше бленувала по него толкова отчаяно! — Ти си Айез Седай и се очаква да ни водиш. Води! Води и мисли!

— Ще се опитам — измрънка Нинив. — Ще се опитам, наистина. Само че не знаеш какво е. Аз... съжалявам.

Елейн за малко щеше да си глътне езика. Нинив засрамена?! Май просто не беше добре.

Не продължи дълго, разбира се. Нинив изведнъж погледна намръщено ангреала и се окашля.

— Дала си един на Авиенда, нали? — каза тя делово. — Е, предполагам, че тя е във форма. Жалко, че ще се наложи да оставим и

Морския народ да използва един. Обзалагам се, че много ще държат на него! Какво пък, дай им да опитат! Кой е за мен?

Елейн въздъхна и и връчи гривната с пръстените, и тя се отдалечи, пъхайки наикта на лявата си ръка и подвиквайки на всички наоколо да заемат местата си. Понякога беше трудно да различиш Нинив водачката от Нинив кавгаджийката. Доколко наистина беше водачката обаче?

Купата на ветровете лежеше върху разгънатите бели платна, с които беше увита — плитък тежък диск от чист кристал, две стъпки широк, украсен отвътре с дебели завихрени облаци. Красиво изделие, но съвсем скромно на вид, ако си помислиш какво можеше да свърши. Нинив зае място близо до него и ангрéalът най-сетне изщрака и се заключи около китката ѝ. Тя размърда ръката си изненадана, че верижките ѝ пасваха, сякаш направени точно за нейната ръка. Трите Родственички вече бяха там — Кирстиан и Гарения се бяха свили зад гърба на Реане и явно бяха още по-уплашени, ако това изобщо беше възможно. Ветроловките все още стояха подредени зад Реане, почти на двадесет крачки разстояние.

Елейн изчака Авиенда и изгледа подозрително Морския народ. Бъркотия ли се канеха да предизвикат? Опасявала се беше от това още при първото споменаване за жени във фермата, които може да се окажат достатъчно силни, за да се включат в свързването. Ата-ан Миере бяха такива педантки по отношение на ранговете, че можеха да посрамят дори Бялата кула, а присъствието на Гарейна означаваше, че Ренайле дин Калон Синя Звезда, Ветроловката на Надзорницата на корабите на Ата-ан Миере нямаше да участва в кръга. Не беше допустимо.

Ренайле изгледа изпитателно жените, събрали се около Купата. Като че ли ги претегляше и оценяваше способностите им.

— Талаан дин Гелин — изведнъж джафна тя, — на позиция! — Все едно че плесна с камшик! Дори Нинив подскочи.

Талаан се поклони с ръка на сърцето, след което се затича към Купата. Още докато тръгваше, Ренайле изджафка отново:

— Метарра дин Джунале, на позиция! — Метарра, пълничка, но яка, се забърза по петите на Талаан. Никоя от двете чирачки не беше достатъчно възрастна, за да придобие това, което Морския народ наричаха „морско прозвище“.

Веднъж започнала, Ренайле продължи да бълва имена, отпращайки към Купата Райнин и още две Ветроловки, и всички се раздвижваха бързо, макар и не толкова бързо, колкото чирачките. Според броя на медальончетата, Найме и Рисел бяха с по-висок ранг от Райнин, излъчващи достойнство и властност жени, но видимо по-немощни. После Ренайле замълча, само за едно тупване на сърцето, но с това само изпъкна рязкото изброяване на имената.

— Тебрейл дин Гелин Южен вятър, на позиция! Кайре дин Гелин Бягаща вълна, поеми командването!

Елейн изпита миг на облекчение, че Ренайле не упомена самата себе си, но това продължи само докато траеше паузата на Ренайле. Тебрейл и Кайре се спогледаха, Тебрейл мрачно, а Кайре лукаво, преди да пристъпят към Купата. Осемте обеци и плътно застъпващите се медальончета ги отличаваха като Ветроловки на Надзорници на вълните на кланове. Над тях беше само Ренайле; единствена Дорайл сред Морския народ на билото на хълма бе равна на тях. В обшити с брокат жълти коприни, Кайре беше малко по-височката, докато Тебрейл в зелено, също обшито с брокат, изглеждаше някак по-строга в лице; и двете бяха повече от обаятелни и толкова си приличаха, че не беше нужно да чуеш имената им, за да съобразиш, че са родни сестри. Имаха едни и същи големи, почти черни очи, същия прав нос и същата волева брадичка. Кайре мълком посочи едно място вдясно от себе си; Тебрейл също не проговори, нито се поколеба да застане там, където сестра ѝ беше посочила, но лицето ѝ се вкамени. Заедно с нея кръг от тринадесет жени, застанали почти рамо до рамо, обкръжи Купата. Очите на Кайре заискриха. Тези на Тебрейл натежаха като олово. Елейн мигом си спомни още една от поговорките на Лини: „Никой нож не е по-остър от сестринската омраза“.

Кайре огледа навъсено кръга жени около Купата, сякаш искаше да запамети всяко лице. Или да ги прикове със свъсения си поглед. Елейн се опомни и връчи последния ангреал, малката кехлибарена костенурка, на Талаан и почна да ѝ обяснява как действа. Обяснението беше просто, но всеки, който се опиташе да използва ангреала, без да знае как, щеше да се пипка с часове. Оставиха я да изрече само пет думи.

— Тишина! — изрева Кайре, опряла татуираните си юмруци на хълбоците и разкрачила босите си стъпала, все едно че е застанала на

палубата на кораб, влизащ в битка. — На позицията няма да има никакви разговори без мое разрешение. Талаан, ще докладваш веднага щом се върнеш на кораба си. — Нищо в тона на Кайре не предполагаше, че говори на родната си дъщеря. Талаан се поклонил дълбоко, докосвайки с длан сърцето си, и промърмори нещо едва чуто. Кайре изсумтя презрително — и закова Елейн с поглед, подсказващ, че ѝ се ще да накара и нея да докладва някъде на някого — след което продължи с глас, който можеше да се чуе чак в подножието на хълма. — Днес ние ще направим нещо, което не е било правено от Разрушението на света, когато нашите предци са се борили с вятъра и побеснелите вълни. Благодарение на Купата на ветровете и на милостта на Светлината са оцелявали. Днес ние ще използваме Купата на ветровете, изгубена за нас за повече от две хиляди години и сега възвърната. Изучила съм древното знание, изучила съм древните записки за дните, когато нашите прамайки са опознали морето и Сплита на ветровете, и солта на морето е влязла в кръвта ни. Знам това, което се знае за Купата на ветровете повече от всяка друга. — Очите ѝ се извърнаха към сестра ѝ с доволен поглед, на който Тебрейл не отвърна, Което, изглежда, изпълни Кайре с още повече задоволство. — Това, което Айез Седай не могат да направят, аз ще го сторя днес, ако е угодно на Светлината. Очаквам всяка жена да остане на позицията си до края. Провал няма да приема.

Останалите от Морския народ, изглежда приеха словото ѝ като очаквано и уместно, но Родственичките я зяпнаха слисани. Според Елейн, думата „високомерие“ едва можеше да я опише; явно Кайре напълно очакваше на Светлината да ѝ бъде угодно и щеше да остане крайно недоволна, ако не се оказеше така! Нинив завъртя очи към небесата и отвори уста. Кайре я превари.

— Нинив — заяви гръмко Ветроловката, — сега ще демонстрираш уменията си да свързваш. Хайде, жено, по-бързо!

Нинив стисна очи и устните ѝ се сгърчиха. Като че ли всеки момент щеше да ѝ се скъса някоя жила.

— Предполагам това означава, че ми се разреши да говоря! — измърмори тя, за щастие твърде тихо, за да я чуе Кайре. Отвори бавно очи и си изписа усмивка, която изглеждаше ужасно на фона на това, което изразяваше останалата част от лицето ѝ — вкиснат стомах и още няколко оплаквания, омесени в едно.

— Първото е да се прегърне Верния извор, Кайре. — Светлината на сайдар изведнъж грейна ярко около Нинив; според това, което Елейн усети, тя вече използваше ангреала на ръката си. — Предполагам, че знаеш как се прави, разбира се. — Без да обръща внимание на внезапно свилите се устни на Кайре, Нинив продължи, — Сега Елейн ще ми помогне в демонстрацията. Ако ни разрешиш?

— Приготвям се да прегърна Извора — бързо се намеси Елейн преди Кайре да е избухнала, — но всъщност не го прегръщам. — Тя разтвори съществуването си и Ветроловките се втренчиха в нея, въпреки че все още нямаше какво толкова да се види. Дори Кирстиан и Гарения забравиха страха си дотолкова, че да проявят интерес. — Докато съм в това положение, останалото зависи от Нинив.

— Сега ще протегна към нея... — Нинив замълча за миг и погледна към Талаан. Елейн всъщност не бе получила възможност да ѝ каже нищо съществено! — Почти същото е като с ангреала — каза Нинив, обръщайки се към крехката чирачка. Кайре изръмжа, а Талаан се помъчи да следи Нинив, без да вдига глава. — Разтваряш се за Извора през ангреала, също както аз ще го направя през Елейн. Все едно че смяташ да прегърнеш ангреала и Извора едновременно. Всъщност не е много трудно. Само гледайте и ще го разберете. Когато дойде време да ви включа в кръга, просто се подгответе и останете на ръба. Така, когато обгърна през вас, ще мога едновременно с това да обгърна и през ангреала.

Колкото и да беше съсредоточена, капки пот избиха на лицето на Елейн. Но слънчевият зной нямаше нищо общо с това. Верният извор я мамеше; пулсираше едва на ръка разстояние и тя запулсира с него. Зовеше я и настояваше. Колкото по-дълго увисваше само на косъмче от досега със Силата, толкова по неустойимо щеше да става желанието, да нараства нуждата. Увиснала така, тя започна леко да трепери. Вандийн я беше предупреждавала, че колкото по-дълго преливаш, толкова по-непреодолим става този копнеж.

— Следи какво прави Авиенда — каза Нинив на Талаан. — Тя знае как да... — Нинив улови с крайчеда на окото си изражението на Елейн и привърши бързо: — Гледайте!

Не беше съвсем като използването на ангреал, но много подобно. При това не биваше да се бърза; меко казано, досегът на Нинив съвсем не беше от нежните. Елейн се почувства все едно, че са я разтърсили;

физически не стана нищо особено, но вътре в главата си тя сякаш се раздруса, сякаш се затъркаля бясно по някакъв стръмен склон. Найлошото беше, че я бяха тласнали към прегръдката на сайдар мъчително бавно. Едва ли трая по-дълго от едно тупване на сърцето, но сякаш минаха часове, ако не и дни. Искаше ѝ се да завие, а не можеше дъх да си поеме. И изведнъж, като през отприщен бент, Единствената сила нахлу през нея — неудържим поток от жизненост и радост, благослов, и дъхът излезе от устата ѝ в дълъг, изпълнен с наслада и облекчение стон, така неустоим, че нозете ѝ се олюляха. Нищо друго не ѝ оставаше, освен да удържи и успокои дъха си. Елейн залитна, овладя се и изгледа строго Нинив, която сви рамене извинително. За втори път, само за един ден! Слънцето май наистина щеше да позелене.

— Сега държа под контрол потока на сайдар през нея също както и през себе си — продължи Нинив, отбягвайки очите на Елейн, — и това ще продължи, докато не я освободя. Но не се страхувайте, че тази, която води кръга — тя изгледа навъсено Кайре и изсумтя, — може да ви накара да привлечете твърде много. Това наистина е почти същото като с ангреала. Ангреалът ви предпазва от прекомерната Сила и донякъде по същия начин в един кръг вие не можете да бъдете накарани да привлечете повече от това, което ви е по силите. Всъщност в един кръг вие можете да привлечете почти толкова, колкото и на...

— Това е опасно! — намеси се Ренайле и се мушна грубо с рамо напред между Кайре и Тебрейл. — Искаш да кажеш, че една жена може просто да сграбчи друга, да я направи своя пленничка, да я използва? Откога вие, Айез Седай, го знаете това? Предупреждавам ви, ако се опитате да го използвате на някоя от нас... — Дойде ред и нея да прекъснат.

— Съвсем не е така, Ренайле. — Сарейта само докосна с пръсти Гарения и тя и Кирстиан скочиха настрана да ѝ отворят място. Младата Кафява изгледа нерешително Нинив, после скръсти ръце и продължи с назидателен тон, все едно че се обръщаше към учебен клас. — Кулата е проучвала това от много години, дълго преди Тролокските войни. Изчела съм всяка страница, оцеляла в Библиотеката на Кулата за тези изследвания. Доказано е найубедително, че една жена не може да осъществи свързване с друга против волята ѝ. Просто не може — нищо не се получава. Нужно е

доброволно отдаване, също както при самото прегръщане на сайдар. — Каза го съвсем убедено, но Ренайле все още я гледаше намръщено: твърде много хора знаеха, че Айез Седай са способни да заобиколят Клетвата си да не лъжат.

— И защо са го изучавали впрочем? — настоя Ренайле. — Защо е трябвало Бялата кула толкова да се интересува от такова нещо? Може би вие, Айез Седай, все още го изучавате?

— Глупости — отвърна раздражено Сарейта. — Ако толкова държиш да знаеш, това, което ги е привлякна, е бил проблемът с мъжете, способни да преливат. Разрушението на света за част от тях тогава все още е било жива памет. Не мисля, че много Сестри все още го помнят — това не е било част от задължителното обучение от Тролокските войни насам, — но в кръга може да се включват и мъже, и след като кръгът не се нарушава дори ако си легнеш да спиш... Е, сигурно разбирате предимствата. За нещастие, провалът е бил пълен. Но по-важното сега е, че, повтарям, не е възможно една жена да бъде принудена насила да влезе в кръга. Ако се съмняваш, опитай сама. Ще видиш.

Ренайле кимна, най-после приела твърдението ѝ. Нищо друго не можеше да се направи, след като една Айез Седай просто заявеше нещо без заобикалки. И все пак Елейн се зачуди. А какво ли бяха съдържали страниците, които не бяха оцелели? Беше доловила лека промяна в интонацията на Сарейта в този момент. Имаше въпроси. За по-късно, когато няма да слушат толкова уши наоколо.

След като Ренайле и Сарейта се оттеглиха, Нинив, явно подразнена от прекъсването, отново отвори уста.

— Продължи с демонстрацията си, Нинив — изкомандва рязко Кайре. Тъмното ѝ лице беше гладко като замръзнало езеро, но и тя май нещо не беше доволна.

Устата на Нинив се размърда, преди да успее отново да изкара звук, а когато успя, продължи на порой, сякаш се боеше да не я прекъснат пак.

Следващата част от урока беше как се прехвърля контролът над кръга. Това също трябваше да стане доброволно и още докато посягаше към Нинив, Елейн затаи дъх, докато не усети лекото отместване, означаващо, че сега тя контролира Силата, протичаща през нея. Както и тази, която течеше през Нинив, разбира се. Не беше

сигурна, че ще се получи. Нинив можеше много лесно да направи кръг, макар и без особен финес, но да предадеш водачеството също изискваше някакво отдаване, а Нинив изпитваше значителни трудности в отстъпването на контрола или при включването ѝ в кръг от други, също както бе изпитвала трудност при отдаването си на сайдар. Поради което от този момент Елейн задържа контрола за себе си. Накрая трябваше да се предаде на Кайре, а Нинив можеше да се окаже неспособна да го отстъпи повторно.

След това Елейн се свърза с Авиенда, за да може Талаан наистина да види как се прави това с ангреал, доколкото имаше какво да се гледа, и се получи идеално — Авиенда се учеше много бързо и лесно се вля. Талаан също се оказа схватлива и добави още по-мощния си, подсилен от ангреала поток, без и оченцата ѝ да мигнат. Една по една, Елейн започна да ги влива и самата тя почти се разтрепера от могъщата река на Силата, течаща през нея. Никоя от тях все още не привличаше до предела си, но пороят се усилваше, най-вече заради включените ангреали, Сетивата на Елейн се усилваха с всеки нов приток на сайдар. Вече можеше да усети тежките аромати от мрежестите златни кутийки на шиите на Ветроловките и да ги отличи един от друг. Можеше да отличи всяка гънка и петънце по дрехите на всички точно толкова ясно, колкото ако беше забила нос в тъканите, и дори още по-ясно.

Но с това изострените ѝ сетива не се изчерпваха. Свързването имаше известна прилика с връзката със Стражник — беше също толкова напрегнато и някак дори още по-интимно. Знаеше, че малкият мазол от катеренето по хълма причинява болка в дясната пета на Нинив; Нинив винаги мрънкаше, че ѝ липсвали старите ѝ дебели обувки, и ѝ беше трудно във везани пантофки. Нинив гледеше Кайре, свъсила вежди, скръстила ръце и положила пръстите си, украсени с ангреала, на заметнатата през рамо дебела плитка, всяка чертичка на лицето ѝ беше в пълен покой, но отвътре беше ураган от чувства. Страх, тревога, очакване, раздразнение, притеснение и нетърпение се бореха едно през друго, потискайки се взаимно и надмогвайки се, топли приливи и знойни вълни, заплашващи да лумнат в неудържим пожар. На Елейн почти ѝ се струваше, че може да ги отличи едно от друго, но беше като нещо, което улавяш с крайчеца на зора си и после, щом извърнеш глава, го изгубваш.

Изненадващо, Авиенда също изпитваше страх, но мъничък и овладян, едва ли не погълнат от решимост! Гарения и Кирстиан видимо трепереха, изпълнени с такъв ужас, че беше просто удивително как изобщо успяват да прегърнат Извора. Това, което изпълваше Реане до предела, беше нетърпение, което не можеше да скрие, колкото и да приглаждаше полите си. А колкото до Ата-ан Миере... Дори от Тебрейл се изливаше предпазлива тревога и не беше нужно дори да хвърлиш поглед към очите на Метарра и тези на Райнин, за да разбереш, че са приковани в Кайре, която следеше всички с властно нетърпение.

Нея Елейн остави за най-накрая и не се изненада особено, че ѝ се наложи да направи четири опита — четири! — докато влее и нея в кръга. В отдаването си Кайре не беше по-добра от Нинив. Елейн отчаяно се надяваше, че жената все пак е избрана заради дарбата си, а не по ранг.

— Сега ще го предам на теб — каза тя на Ветроловката, след като най-после успя. — Ако помниш какво направих с Нин... — Думите моментално замръзнаха в гърлото ѝ, след като водачеството на кръга ѝ бе изтръгнато, все едно че внезапен порив на вятъра развя дрехите ѝ или изтръгна костите ѝ. Тя издиша свирепо и ако прозвуча почти като съсък, какво от това?

— Добре — каза Кайре и потърка длани. — Много добре. — Съсредоточила беше цялото си внимание в Купата. Е, може би не чак цялото. Реане понечи да седне и без да вдига глава, Кайре я сръза: — Стой на позиция, жено! Това да не ти е риба да солиш! Стой мирно, докато не ти се каже да мръднеш!

Стресната, Реане се изправи рязко и измърмори нещо, но за Кайре все едно че беше престанала да съществува. Очите на Ветроловката не се отместиха от разлатия кристал. Елейн усети решимостта ѝ, толкова голяма, че можеше планина да премести. И още нещо — мъничко и пометено бързо. Нерешителност. Нерешителност? Ако след всичко това жената не знаеше какво да направи...

И в този момент Кайре привлече. Бръкна надълбоко. Сайдар рукна през Елейн, почти до границата на онова, което можеше да понесе; лумна несекващ пръстен от светлина, свързал жените в кръга, по-ярка там, където се използваше ангреал, но достатъчно силна навсякъде. Тя се втренчи в приливите от Кайре, сливащи се в

невероятно сложен сплит от всичките Пет сили, като четирилъча звезда, надвиснала над Купата в непостижима прецизност според Елейн. Звездата докосна кристала и Елейн ахна. Веднъж тя самата бе преляла тънка струйка в Купата — в Тел-айеран-риод, разбира се, и само в отражението ѝ, въпреки че пак беше опасно — и този чист кристал бе станал светлосин, а къдравите облаци се бяха раздвижили. Сега Купата на ветровете беше синя; с ярката синева на лятно небе, и по нея се рееха белите валма на облаците.

Четирилъчата звезда стана петлъча, паяжината на сплита леко се промени и ето че Купата се превърна в зелено море с големи, надигащи се вълни. Петте лъча станаха шест и се появи друго небе, по-тъмно, зимно навярно, с пурпурни облаци, натежали от дъжд или сняг. Седем лъча — и сиво-зелено море забушува бурно. Осем лъча — и небе. Девет — и море, и изведнъж Елейн усети как самата Купа започва да привлича сайдар, в безумен порой, какъвто всички в кръга заедно нямаше да могат да постигнат.

Промените в Купата продължиха нестихващо — от море към небе, от вълни в облаци, и една гърчеща се, заплетена като дълга женска плитка колона от сайдар се изстреля нагоре от кристалния диск, Огън и Въздух, Вода, Земя и Дух, колона от сложно изплетена дантела, широка колкото Купата, катереща се нагоре и все по-нагоре в небето, докато върхът ѝ не се стопи от погледа високо в небесната синева. Кайре продължи да вприда — пот течеше от лицето ѝ; спря се, като че ли за да отмахне с клепачите си солените капки, и се взря в образите в Купата, след което подхвана нов сплит. Формата на сплита в дебелината колона се изменяше с всеки впридък, повтаряйки с покорство онова, което заплиташе Кайре.

Елейн си даде сметка, че беше постъпила много добре, че не пожела сама да съсредоточи потоците на този кръг. Това, което вършеше Кайре, изискваше години учение, много повече години, отколкото Елейн бе преживяла. Много повече години. И изведнъж осъзна още нещо. Неизменно променящата се ефирна плетеница на сайдар се изви около нещо друго, нещо невидимо, от което колоната се втвърди. Тя преглътна. Купата бе започнала да привлича сайдин заедно със сайдар.

Надеждата ѝ, че никоя друга освен нея не го е отгадала, се стопи, щом погледът и се плъзна към другите жени. Половината се взираха

във виещата се колона с отвращение, достойно за самата Сянка. Страхът надмогна всички други чувства, които се вихреха споделени в главата ѝ. Някои вече достигаха равнището на Гарения и Кирстиан и беше цяло чудо, че двете още не бяха изпаднали в несвяст. Нинив беше на косъм да повърне, ако се съдеше по твърде гладкото ѝ лице. Авиенда външно изглеждаше също толкова спокойна, но отвътре тънничкият ѝ страх се гърчеше и пулсираше, мъчейки се да набъбне.

Откъм Кайре обаче идеше само решимост, стоманено твърда като изражението ѝ. Нищо не можеше тепърва да застане на пътя ѝ, най-малкото — появата на покварения от Сянката сайдин, смесен със собствените ѝ сплитове. Нищо нямаше да я спре. Тя запридаше и запридаше потоците, и внезапно тънките като паяжина плетеници на сайдар разцъфнаха над невидимия връх на колоната, като спици на колело, почти втвърдено ветрило от спици на юг, още по-разлати ветрила, посягащи на север и северозапад, единични ефирни като дантела спици, протягащи се във всички посоки. Нарастваха и семеняха, все по-различни от един миг в друг, издължаващи се в небесната вис все по-далече и по-далече, докато краищата на шарката също се изгубиха от взора ѝ. И в тях не беше само сайдар, сигурна беше Елейн — на някои места паяжината обгръщаше и се извиваше около нещо невидимо. Още и още заплиташе Кайре и колоната заигра по нейна воля, сайдар и сайдин сплетени в едно, и се менеше паяжината и течеше като лудешки завъртян калейдоскоп, вихрещ се из небесата, и чезнеше в безкрая. Още и още...

Без никакво предупреждение Кайре се изпъна, гръбнакът ѝ се вкочани и тя освободи напълно Извора. Колоната и паяжината над нея се изпариха и тя по-скоро се срина на земята, отколкото седна, задъхана до изнемога. Купата отново се проясни, но малки петънца сайдар все още проблясваха и пукаха по краищата ѝ.

— Свърши се, ако е волята на Светлината — промълви тя немощно.

Елейн едва я чу. Не така трябваше да завърши един кръг. Когато Кайре го пусна по този начин, Силата изчезна от всички жени едновременно. Очите на Елейн се облешиха. Все едно че беше стояла на върха на най-високата кула в света и кулата изведнъж бе престанала да съществува! Само за миг, но никак не беше приятно. Почувства се изнурена, но далеч не толкова, колкото ако беше правила нещо друго, а

не да служи само като проводник, но това, което най-вече изпита, беше загубата. Достатъчно лошо беше да пуснеш сама сайдар; да направят така, че просто да изчезне внезапно от теб, беше просто неопишимо.

Други го бяха понесли много по-тежко от нея. Още докато сиянието на свързания кръг угасваше, Нинив се срина, сякаш краката ѝ се разтопиха, загали гривната с пръстените, взряна в тях и задъхана. Пот се лееше по лицето ѝ.

— Чувствам се като сито, през което е изсипана цяла мелница брашно — изпъшка тя. Да протече през теб толкова Сила си имаше висока цена, дори да не си правила нищо, дори с ангреал.

Талаан се олюля като тръстика на вятъра — мятеше скришом погледи към майка си и явно се боеше да седне. Авиенда остана изправена, но скованото ѝ лице показваше, че я задържа повече силата на волята, отколкото нещо друго. Но се усмихна леко и ѝ показа жест от ръчния говор на Девите — „струва си цената“ — и после още един — „и повече“ — след него. Да, струваше си повече от цената. Всички изглеждаха изтощени, макар и не толкова, колкото използвалите ангреал. Купата на ветровете най-сетне се успокои, превръщайки се отново в най-обикновена купа от чист кристал, но сега украсена с надигащи се вълни. Сайдар обаче като че ли все още течеше в нея, без да го владее никой, незрим, но хвърляше смътни отблясъци като онези, които бяха затанцували около ръбовете ѝ накрая.

Нинив вдигна глава и изсумтя към безоблачното небе, след което погледна Кайре и попита:

— И за какво беше всичко това? Направихме ли нещо, или не? — По билото лъхна въздух, горещ като от отворена фурна.

Ветроловката с мъка се изправи.

— Да не мислите, че запридането на ветровете е като да завъртиш руля на някой бегун? — запита тя презрително. — Просто помръднах кърмата на плъзгун с греда, широка колкото света! Ще му трябва време, за да се извърне, време, докато разбере, че се очаква да се извърне. Че трябва да се извърне. Но когато се извърне, дори Бащата на бурите няма да може да застане на пътя му. Направих го, Айез Седай, и Купата на ветровете е наша!

Ренайле пристъпи в кръга, коленичи до Купата и грижливо започна да я увива с бялата коприна.

— Това ще го занеса на Надзорницата на Корабите — промълви тя. — Ние изпълнихме нашата част от сделката. Сега вие, Айез Седай, трябва да изпълните своята. — Мерилил издаде гърлен звук, но когато Елейн извърна очи към нея, Сивата се превърна в статуя на спокойна вгълбеност.

— Може и да сте изпълнили своята част — отвърна Нинив, надигайки се едва-едва. — Може би. Ще видим кога този твой... плъзгун ще започне да се обръща. Ако изобщо се обърне! — Ренайле я прикова с поглед над Купата, но Нинив не ѝ обърна внимание. — Странно — промърмори тя и заразтрива слепоочията си; гривната с пръстените се закачи в косата ѝ и тя направи гримаса. — Почти усещам някакво ехо на сайдар. Сигурно е това!

— Не — отвърна замислено Елейн. — Аз също го усещам. — Не само смътно доловимия пукот във въздуха, не и точно ехо. По-скоро сянка на ехо, толкова бледа, че сякаш ѝ се стори, че някой използваше сайдар от... Тя се обърна. На хоризонта на юг просветнаха мълнии, десетина мъртвешко бледосини стрели на фона на следобедното слънце. Много близо до Ебу Дар.

— Дъждовна буря? — възкликна Сарейта. — Времето вече се оправя. — Но никакви облаци нямаше по небето дори там, където мълниците се раздвояваха и падаха към земята. Сарейта не беше достатъчно силна, за да усети владееенето на сайдар от толкова далече.

Елейн потръпна. И тя не беше чак толкова силна. Освен ако някой не използваше точно толкова, колкото и те бяха прелели от билото на този хълм. Петдесет, или дори сто Айез Седай, и всички преливащи наведнъж. Или...

— Не може да е някоя Отстъпница — промълви тя. Зад нея се чува стонове.

— Една не може да го направи — съгласи се тихо Нинив. — Може би не са ни усетили, както и ние тях. Може би. Но сигурно са ни видели, освен ако не са слепи. Светлината да ни изгори скапания късмет дано! — Тихо или не, но беше доста възбудена; често мърмеше Елейн, че използва такъв език. — Вземи със себе си всички, които искат да заминат в Андор, Елейн. Аз ще... Ще те намеря там. Мат е в града. Трябва да се върна да го взема. Да го изгори дано това проклето момче. Той дойде заради мен и сега не мога да го оставя.

Елейн вдиша дълбоко и потрепери. Кралица Тилин можеше да остави на милостта на Светлината — Тилин все някак щеше да оцелее, доколкото това бе възможно. Но Мат Каутон, нейният много странен поданик, нейният невероятен спасител... Беше дошъл и заради нея и беше предложил много повече. А и Том Мерилин, скъпият ѝ Том... Толкова ѝ се искаше понякога да се окаже истинският ѝ баща, пък Светлината да изгори дано това, в което щеше да бъде уличена майка ѝ. И момчето, Олвер, а също и Чел Ванин, и... Трябваше да мисли като кралица. „Короната на Розата е по-тежка от планина — ѝ беше казвала майка ѝ — и дългът ще те кара да плачеш, но трябва да търпиш и да правиш това, което си длъжна.“

— Не — каза тя твърдо. — Не. Виж се, Нинив. Та ти едва се държиш на крака. Дори всички да отидем, какво бихме могли да направим? Колко ли Отстъпници вече са се струпали там? Ще загинем, и още по-лошо, без никаква полза. Отстъпниците нямат никаква причина да търсят Мат или останалите. Те ще търсят нас.

Нинив я зяпна. Опърничавата Нинив, с пот, потекла по лицето, и с олюляващи се от немощ крака. Чудесната, изящната, глупавата Нинив.

— Да го оставим ли, Елейн? Авиенда, я поговори с нея. Кажй ѝ нещо за онази чест, която непрекъснато намесваш.

Авиенда се поколеба, после поклати глава. Беше също толкова изпотена, колкото Нинив, и ако се съдеше по походката ѝ — не помалко изтощена.

— Има времена, когато трябва да се сражаваш дори да няма никаква надежда, Нинив, но Елейн е права. Сенкодушите няма да търсят Мат Каутон — те ще търсят нас и Купата. Той може вече да е напуснал града. Ако отидем там, рискуваме да им дадем възможност да развалят това, което сме направили. Където ѝ да изпратим Купата, ще могат да ни принудят да им кажем кои сме изпратили с нея и къде.

Лицето на Нинив се сви от болка. Елейн протегна ръце да я прегърне.

— Твар на Сянката! — извика една от жените и тутакси всички жени на билото прегърнаха сайдар. Огнени кълба се изстреляха от ръцете на Мерилил, на Кареане и Сарейта. Някакво огромно крилато същество лумна в пламъци и се заобръща, сгромолясвайки се от небето малко отвъд урвата, оставяйки след себе си мазен черен дим.

— Още една! — извика Кирстиан и посочи нагоре. Второ крилато същество полетя встрани от хълма, с тяло голямо колкото цял кон, с криле, изпънати на най-малко тридесет крачки, с изопнат напред дълъг врат и щръкнала назад още по-дълга опашка. На гърба му седяха присвити две човешки фигури. След него полетя огнен вихър, най-бързо от Авиенда и от Морския народ, които стояха неподвижно и запридаха без излишни движения на ръцете. Огромното нещо прелетя отгатык хълма зад фермата и като че ли изчезна.

— Убихме ли го? — попита Сарейта. Очите й светеха ярко и тя едва дишаше от възбуда.

— Дали го улучихме изобщо? — изсумтя ядосано една от Ветроловките.

— Твар на Сянката — промълви удивена Мерилил. — Тук? Това поне доказва, че онова в Ебу Дар са Отстъпниците.

— Не е твар на Сянката — глухо отекна гласът на Елейн. Лицето на Нинив се беше свило от мъка: тя също беше разбрала, — Наричат го ракел. Това са Сеанчан. Трябва да тръгваме, Нинив, и да вземем с нас всяка жена от фермата. Все едно дали сме го убили, или не, ще дойдат други. Всяка, която оставим тук, утре ще носи нашийника на дамане. — Нинив кимна, бавно и измъчено, и Елейн я чу как промълви: „О, Мат!“

Ренайле, която отново грижливо бе увила Купата в бялата коприна, каза:

— Някои от нашите кораби са се сблъскали с тези Сеанчан. Ако са в Ебу Дар, тогава корабите вече порят морето. Моят кораб се сражава на живот и смърт, а мен ме няма на палубата му! Тръгваме веднага! — И тя запреше вътъка за Праг, тутакси и на място.

Той се заплете объркано, разбира се, блесна ярко за миг и се стопи, но Елейн неволно изпищя. Тук, сред всички!

— Никъде няма да идете, освен ако не сте решили да стоите тук достатъчно дълго, че да научите това било наизуст! — срязва я тя. С надеждата, че никоя жена, която беше в кръга, няма да опита сплита; удържането на сайдар беше най-бързият начин да изучиш едно място. Тя самата можеше да го направи тук и вероятно останалите — също. — А до един движещ се кораб няма да отидете отникъде; не мисля, че това изобщо е възможно! — Мерилил кимна, въпреки че това не означаваше почти нищо; Айез Седай бяха убедени за твърде много

неща, че са истина, и само някои от тях се оказваха верни. Но Морският народ все едно го прие за доказано. Нинив бе толкова измъчена, че в момента не можеше да води, затова Елейн продължи, надявайки се да успее да събуди гордост в светлата памет на майка си. — Но най-важното — няма да отидете никъде, освен с всички нас, защото сделката ни още не е приключила; Купата на ветровете все още не е ваша, докато времето не се оправи. — Не беше съвсем вярно, освен ако не изкривиш малко условията на договора, и Ренайле отвори уста, но Елейн продължи: — А също и защото сключихте сделка с Матрим Каутон, моя поданик. Или тръгвате доброволно натам, където аз пожелаая да тръгнете, или ще отидете вързани на самарите. Това бяха двете възможности, които приехте. Така че слизайте от този хълм веднага, Ренайле дин Калон Синя звезда, преди сеанчанците да са се изсипали върху нас с неколкостотин преливащи жени и с най-голяма радост да ни окаишат. Веднага! Бегом!

За нейна изненада, те побягнаха.

ГЛАВА 6

НИШКИ

Елейн естествено също побягна, вдигнала полите си нависоко, и бързо ги поведе по добре отъпканата пътека. Само Авиенда успя да се изравни с нея. Всички останали се занизаха след тях. Никоя от Ата-ан Миере нямаше да си позволи да избута Ренайле настрани, а въпреки копринените си панталони, тя не можеше да се движи много бързо заради Купата, която бе притиснала до гърдите си. Нинив не страдаше от подобни задръжки, буташе се с лакти, тичаше яко и викаше на всички да се отдръпнат от пътя ѝ, щом се натресеше надякогo, било то Ветроловка, Родственичка или Айез Седай.

Елейн тичаше надолу на отскоци, препъваше се, едва се задържаше да не падне, и изведнъж въпреки цялото бързане и въпреки грозящата ги опасност, ѝ се дощя да се разсмее. Лини и майка ѝ бяха забранили категорично всякакво тичане и катерене по дърветата, откакто бе навършила дванадесет години, но радостта ѝ напираше отвътре не само от чистото удоволствие, че тича отново. Държала се беше точно така, както се очакваше да се държи една кралица, и беше подействало точно както се очакваше! Тя беше поела водачеството, отговорността да изведе хората от опасността, и те я бяха последвали! Целият ѝ досегашен живот бе преминал в подготовка за това. Тъкмо задоволството от това я накара да се засмее и знойното сияние на гордостта сякаш напираше да избликне през порите на кожата ѝ, също като сиянието на сайдар.

Тя свърна на последния завой и се понесе задъхано покрай един от високите варосани обори. И палецът ѝ се натъкна на едва подаващ се над земята камък. Тя политна тежко напред, размаха ръце и изведнъж се завъртя на кълбо във въздуха. Не ѝ остана време дори да извика. Тупна толкова силно, че зъбите ѝ изтракаха и дъхът излезе от дробовете ѝ, и се озова точно пред Биргит. В първия миг не можеше дори да помисли, а когато успя, не ѝ остана почти нищо от доволството. Дотук с кралската ѝ гордост. Отметна полепналите

кичури от лицето си и зачака язвителните бележки на Биргит. Чудесен шанс за другата жена да си отмъсти, да се направи на по-голямата и по-умна сестра — а тя рядко пропускаше такива възможности.

За изненада на Елейн, Биргит я надигна на крака още преди Авиенда да се озове при двете, при това го направи съвсем сериозно, без да се подхилва като Авиенда. Това, което Елейн усети от Стражника си, беше... съсредоточеност; помисли си, че една стрела, поставена на изпънатата тетива на лъка, би изглеждала така.

— Бягаме ли, или се бием? — попита Биргит. — Разпознах онези сеанчански летци от Фалме и честно казано, предлагам да се бяга. Днес лъкът ми, уви, е най-обикновен. — Авиенда я изгледа леко намръщено и Елейн въздъхна — Биргит наистина трябваше да се научи да си държи езика, ако искаше да скрие коя е.

— Бягаме, разбира се — намеси се задъхано Нинив, преодолела с усилие последната отсечка. — Да се бием или да бягаме! Що за глупав въпрос? Да не мислиш, че сме пълни... Светлина! Но какво правят те? — Гласът ѝ се извиси. — Алайз! Алайз, къде си? Алайз! Алайз!

Елейн се сепна и едва сега забеляза, че фермата е завряла също така неудържимо, както когато бяха разпознали лицето на Кареане. Ако не и повече. Алайз им бе докладвала, че в момента тук има сто четиридесет и седем Родственички, в това число петдесет и четирите Мъдри жени с червени колани, отпратени преди няколко дни, и много други, отбили се в града; сега като че ли всяка от тях се бе затичала в различна посока. Повечето от слугите в Тарасинския палат в техните зелено-бели ливреи се мятаха насам-натам, понесли всевъзможни товари. Патици и кокошки хвърчаха из цялата тази суматоха, пляскаха с крила и усилваха врявата. Елейн зърна дори един Стражник, посивелия Джаем на Вандийн, да подтичва, награбил в костеливите си ръце някакъв конопен чувал!

Алайз изникна сякаш от въздуха, спокойна и сдържана въпреки капчиците пот по челото ѝ. Всяко кичурче от косата ѝ си беше на мястото, а роклята ѝ изглеждаше сякаш просто е излязла на разходка.

— Няма нужда да се вреци — заяви тя спокойно и сложи ръце на кръста си. — Биргит вече ми каза какво са онези големи птици и аз си помислих, че ще се тръгва много скоро, особено след като вие препуснахте отгоре, сякаш ви е подгонил лично Тъмния. Казах на

всички да си вземат по една чиста рокля, три долни ризи за смяна и чорапи, сапун, кошнички с игли и конци, и всичките пари, които имат. И нищо повече. Десетте последни ще довършат прането, докато не отидем там, където ще ходим; това ще ги накара да се поразбързат. Казах и на онези слуги да вземат толкова храна, колкото могат, просто за всеки случай. И на Стражниците ви. Разумни момци се оказаха повечето от тях. Удивително разумни за мъже. Да не би като стане един мъж Стражник, да му става нещо?

Нинив се закова на място с увиснала челюст — тъкмо се бе накарала да раздава заповеди, но не ѝ бяха оставили нищо.

— Много добре — изломоти най-сетне тя. Много кисело. После изведнъж лицето ѝ грейна. — Жените, които не са в Родството. Да! Те трябва да...

— Успокой се де — прекъсна я Алайз и махна с ръка. — Повечето от тях вече си тръгнаха. Предимно онези, които се тревожат за мъже и за семейства. Нямаше да мога да ги задържа, дори да исках. Но поне трийсет от тях смятат, че онези птици наистина са твари на Сянката, и държат да останат колкото може по-близо около Айез Седай. — Рязкото ѝ сумтене показва какво лично тя мисли по въпроса. — А вие вземете да се стегнете. Пийнете малко студена вода, но не бързо, че да не ви изстинат гърлата. И си умийте малко лицата. Аз трябва да понагледам как вървят нещата. — Тя хвърли око на кипящата наоколо суматоха и поклати глава, — Някои ще ми се мотаят дори юмрук тролоци да беше кацнал горе на хълма, а повечето благороднички така и не могат да свикнат на правилата ни. Ясно, че преди да тръгнем ще трябва да го напомня на две-три. — След което закричи тържествено към бъркотията от паникьосани хора сред двора и остави Нинив зяпнала.

— Е — каза Елейн и заизтупва полата си, — нали ти каза, че била много способна жена.

— Никога не съм казвала това — сопна се Нинив. — Никога не съм казвала „много“. Хммм! Къде ли ми се е дянала шапката? Въобразява си, че знае всичко. Обзалагам се, че това не знае! — Тя се фръцна и закричи в посока различна от тази на Алайз.

Елейн я зяпна изумена. Шапката ѝ? И на нея ѝ се искаше да знае къде се е дянала нейната — беше си хубава, — но чак пък толкова! Сигурно това, че бе в кръга и извлече толкова Сила, при това с ангреал,

беше позамъглило временно ума на Нинив. Тя самата се чувстваше все още малко необичайно, сякаш можеше да щипне трошици сайдар, реещи се във въздуха наоколо. Все едно, в момента имаше по-важни неща, за които да се тревожи. Например да се подготви да се измъкнат преди сеанчанците да са кацнали. Ако съдеше по това, което бе видяла във Фалме, те наистина бяха способни да спуснат отгоре сто дамане, ако не и повече, и според малкото, което Егвийн си беше позволила да сподели за пленничеството си, повечето от тези жени щяха наистина с охота да помогнат да бъдат окаишени и други. Беше ѝ казала, че това, което наистина накарало стомаха ѝ да се обърне, било гледката на сеанчанските дамане, които се смеели заедно със своите сулдам, галели се и си играели с тях като добре обучени кучета с любимите си господари. Егвийн ѝ беше казала и че някои от окаишените във Фалме жени започвали да се държат по същия начин. При тази мисъл кръвта на Елейн се смрази. Щеше да умре, но нямаше да позволи да ѝ надянат оглавника! И по-скоро щеше да позволи на Отстъпниците да получат това, което бе открила, нежели Сеанчан. Тя продължи тичешком до щерната, следвана от Авиенда, задъхана не по-малко от нея.

Изглежда, обаче, Алайз наистина се беше погрижила за всичко. Тер-ангреалите се оказаха вече натоварени в кошовите на товарните коне. Непретърсените кошове си бяха останали натъпкали и от тях стърчаха краища и ръбове от Светлината само знаеше какво, но тези, които двете с Авиенда бяха опразнили, сега се оказаха пълни с груби конопени торбички с брашно и сол, с боб и леща. Шепа коняри наглеждаха животните вместо да тичат насам-натам. Несъмнено изпълняваха нарежданията на Алайз. Дори Биргит притичваше с печална усмивка да свърши поръчаното ѝ!

Елейн надигна платнените покривала да огледа тер-ангреалите, доколкото може, без да ги разтоварва отново. Всичко като че ли беше тук, здраво натъпкано в два коша, недостатъчно, за да ги напълни, но нямаше нищо счупено. Не че нещо друго освен Единствената сила можеше да счупи повечето тер-ангреали, но все пак...

Авиенда седна на земята и започна да бърше обилната пот от лицето си с голяма проста ленена кърпа, която никак не отиваше на хубавата ѝ копринена рокля. Дори и тя вече проявяваше умора.

— Какво си мърмориш, Елейн? Започваш да ми приличаш на Нийив. Тази Алайз само ни спести неволята сами да товарим тези

неща.

Елейн леко се изчерви. Не се беше канила да го изрича на глас.

— Просто не искам да ги пипа някой, който не знае какво правят те, Авиенда. — Някои тер-ангреали можеха да се задействат дори от хора, които не могат да преливат, ако направиш нещо погрешно, но истината си беше, че тя искаше никой да не ги пипа. Те си бяха нейни! Съветът не можеше да ги предаде на някоя друга Сестра само защото е по-стара или по-опитна, или да ги скрие, защото проучването на тер-ангреалите било твърде опасно. С толкова много примери за изследване може би най-после щеше да открие как сама да създаде тер-ангреал, който ще работи винаги: толкова много провали и половинчати успехи беше претърпяла. — С тях трябва да се занимава човек, който знае какво прави — добави тя и заметна грубото платнище.

Редът започна да изниква сред безобразния хаос по-бързо, отколкото Елейн беше очаквала, макар и не толкова бързо, колкото ѝ се искаше. Разбира се, призна си тя неохотно, желанието ѝ щеше да се изпълни само ако беше станало моментално. Без да може да откъсне очи от небето, тя отпрати Кареане обратно на бегом на хълма, за да наблюдава какво става откъм Ебу Дар. Дебелата Зелена помърмори малко, преди да приклепне, и дори се навъси към няколкото Родственички, които се втурнаха да си предлагат услугите, но Елейн искаше да иде някоя, която няма да припадне като види появата на „твари на Сянката“, а Кареа не беше най-низшестоящата сред Сестрите. Аделиз и Вандийн излязоха с Испан, здраво заслонена и отново с кожената торба на главата. Тя стъпваше доста леко и нищо не подсказваше видимо, че ѝ е правено нещо, само дето... Испан държеше ръцете си сгънати на кръста и дори не се опитваше да надигне торбата, за да надникне изпод нея, а когато я качиха на коня, изпъна китките си, за да ги завържат за седлото, без да ѝ се казва. След като бе станала толкова отзивчива, може би бяха научили нещо от нея. На Елейн не ѝ се искаше да помисля дори как са я накарали да проговори.

Е, колата, така да се каже, подрусваше от време на време, като се имаше предвид всичко, което скоро можеше да ги връхлети. Което със сигурност щеше да ги връхлети. Това, че Нинив си получи шапката, трудно можеше да се нарече буца на пътя, но за малко щеше да обърне

колата — Алайз все пак я беше намерила и и я връчи, поучавайки Нинив да не си я сваля от главата, ако иска да си запази хубавичката нежна кожа да не изгори. Нинив изгледа със зяпнала уста как сивокосата жена се забърза да се оправя с поредната дреболия, след което нарочно напъха шапката в дисагите си.

Още от самото начало Нинив се беше заела да подравнява същинските буци, но Алайз все се оказваше пред нея и там, където Алайз намереше буца, буцата се подравняваше от само себе си. Няколко благороднички например бяха поискали да им се помогне да си опаковат вещите, при което бяха уведомени най-недвусмислено, че това, което им е казала, е най-сериозно и че ако не скочат тутакси да се оправят, ще им се наложи да преживеят с това, което е на гърбовете им. Скочиха. Някои, и то не само благороднички, промениха намерението си да тръгнат с Айез Седай, след като разбраха, че ще се отива в Андор, и бяха буквално пръждосани. Боси, и им се каза да тичат колкото им държат краката. Всички коне бяха нужни, а те трябваше да се отдалечат достатъчно от фермата, преди да се появят сеанчанците; в най-добрия случай можеше да изловят за разпит всяка, която намереха наблизко. Както можеше и да се очаква, Нинив се развика на Ренайле заради Купата и заради костенурката, използвана от Талаан, която Ренайле най-безцеремонно беше затъкнала под широкия си пояс. Двете тъкмо почнаха да махат с ръце обаче и ето че Алайз се появи и Купата набързо се озова в прегръдките на Сарейта, а костенурката — под грижите на Мерилил. След което Елейн можеше да се наслади на забавната гледка как Алайз размахва пръст под носа на слисаната Ветроловка на Надзорницата на корабите на Ата-ан Миере и я нарича „крадла“; при което Ренайле запелтечи възмутено. Нинив на свой ред също запелтечи и се отдалечи с празни ръце. Елейн не помнеше да я е виждала някога толкова покорна.

Въпреки всичко обаче подготовката не продължи много дълго. Всички жени, които бяха заварили във фермата, се сбраха под бдителните погледи на Плетящия кръг... и на Алайз, която следеше много внимателно кои ще са последните десет. Всички, с изключение на две, в изцяло извезани коприни, почти като облеклото на Елейн. Явно не бяха Родственички. Елейн беше сигурна, че тях поне ги чака пране — Алайз нямаше да позволи такава дреболия като знатна кръв да ѝ се изпречи на пътя. Ветроловките се подредиха с конете си,

изненадващо смълчани, с изключение на Ренайле, която мърмореше люти клетви всеки път, щом очите ѝ мернеха Алайз. Кареане беше привикана да се върне от хълма. Стражниците докараха конете на своите Айез Седай. Почти всички поглеждаха нащрек към небето и ореолът на сайдар обгръщаше по-старите Айез Седай и повечето Ветроловки. Както и няколко от Родството.

В челото на колоната, при щерната, Нинив опипа ангреала, който все още беше на ръката ѝ, сякаш се канеше тя да направи Прага, колкото и да изглеждаше тъпо. Първо, въпреки че си беше умила лицето — а и шапката си беше сложила на всичко отгоре; странно предвид всичко случило се преди малко — тя продължаваше да залита всеки път, когато загубеше самообладание. Лан стоеше буквално до рамото и с безизразно лице както обикновено, но ако изобщо можеше да се намери мъж, готов да прихване една жена, ако понечи да падне, то това беше той. Дори с гривната и пръстените Нинив едва ли щеше да може да привлече достатъчно, за да изплете Праг. Нещо повече, беше тичала насам-натам из фермата още откакто слязоха от хълма. Докато Елейн беше стояла повечето време на място, без да изпуска сайдар. И освен това познаваше мястото. Нинив се понацупи, щом Елейн прегърна Извора, но прояви достатъчно благоразумие да не каже нищо.

Още от първия миг Елейн съжали, че не помоли Авиенда да ѝ послужи с фигурката на загърнатата в собствената си коса жена — тя също беше изтощена и всичкият сайдар, който успя да извлече, едва стигаше, за да направи нужния сплит. Потоците се олюляха, готови да се измъкнат от хватката ѝ и да заплющят на воля, след което се лепнаха на мястото си толкова внезапно, че тя подскочи. Да прелееш, когато си уморена, съвсем не беше просто, но сега се получи по-зле от всякога. Добре поне, че познатата вертикална резка светна както трябваше и се ушири в отвор точно покрай щерната. Отвор не по-голям от направения от Авиенда — и при това Елейн можеше само да е благодарна, че беше достатъчно широк, за да се провре през него кон. Та тя дори не беше сигурна, че изобщо ще стане. Откъм Родственичките отекнаха „ах“ и „ох“.

— Трябваше да го оставиш на мен — каза тихо Нинив. Тихо, но с язвителна нотка. — За малко щеше да ги оплетеш.

Авиенда изгледа Нинив накриво и на Елейн ѝ се дощя да я стисне за ръката. Тя като че ли смяташе, че трябва да защитава честта на почтисестра си; ако наистина станеха първосестри, Елейн май трябваше да се погрижи да я държи съврем настрана от Нинив, както и от Биргит.

— Важното е, че стана, Нинив — отвърна бързо тя. — Другото е без значение. — Нинив я изгледа тъпо и измърмори нещо как всички днес били решили да я дразнят, сякаш Елейн беше тази, която се заяждаше!

Биргит премина първа, — с готов лък — и се ухили безсрамно на Лан. Елейн долови нетърпението ѝ, примесено със задоволство, може би от това, че този път води пред Лан — между Стражниците винаги съществуваше леко съперничество, — както и с нотка на тревога. Много лека. Елейн познаваше тази ливада много добре; недалече от нея Гарет Брин я беше учил да язди. На около пет мили оттук, отвъд обраслите с рехави гора хълмчета, се намираше едно от имененията на майка ѝ. Вече нейни — трябваше да свикне с това. Седемте семейства, които поддържаха къщата и прилежащите ѝ земи, щяха да са единствените хора на половин ден езда наоколо.

Елейн беше избрала това имение, понеже беше толкова изолирано, че тя можеше да влезе в Кемлин преди изобщо някой да е разбрал, че е в Андор. Това можеше да се окаже много необходима предпазна мярка — в различни времена от историята на Андор съперници за Короната на розата бяха задържани като „гости“, докато се откажат от претенциите си. Майка ѝ беше задържала двама такива претенденти, докато получи трона. С повече късмет можеше да изгради здрава основа, докато пристигне Егвийн с останалите.

Лан поведе Мандарб веднага след Биргит и Нинив се люшна напред, сякаш готова да хукне след черния боен кон, но веднага се овладя и изгледа кисело Елейн да не би да посмее да ѝ каже нещо. Пръстите ѝ заиграха свирепо с юздите и очите ѝ с видимо усилие се мъчеха да се извърнат от сияещата рамка, зад която се озова Лан. Устните ѝ се размърдаха. Елейн разбра, че си брои наум!

— Нинив — промълви тя, — наистина нямаме време за...

— Хайде, движение — подвикна им отзад Алайз и плесна подканящо с ръце. — Без бутане и блъскане, но повлекани няма да търпя! Мърдайте!

Главата на Нинив бясно се извърна и на лицето ѝ се изписа болезнена нерешителност. Странно защо пипна широката си шапка със счупените сини пера, след което си свали ръката и изръмжа:

— Ах, дърта козешка... — Останалото не се чу под тропота на копитата на кобилата ѝ през Прага. Елейн изсумтя. И Нинив имаше нахалството да се кара на хората заради техния език! Съжали обаче, че не можа да чуе останалото — първата част вече я знаеше.

Алайз продължи да ги подканя, макар че след първата ѝ подкана едва ли имаше нужда от повече. Дори Ветроловките се разбързаха, хвърляйки притеснени погледи към небето. Дори Ренайле, която пърмореше нещо по адрес на Алайз, което Елейн си отбеляза в някакво кътче на паметта си. Въпреки че да наречеш някого „рибояда боклукчийка“ ѝ се стори твърде умерено. Тя лично предполагаше, че Морският народ яде риба непрекъснато.

Самата Алайз остана почти в тила, само със Стражниците пред нея, сякаш за да подкара и товарните коне. Спря се само за да подаде на Елейн шапката ѝ със зелените пера.

— Трябва да си пазиш това сладко личице от слънцето — каза ѝ тя с усмивка. — Какво мило момиченце. Няма защо да се сбабичосваш преди да ти е дошло времето.

Авиенда, седнала на земята наблизо, се катурна по гръб и зарита с крака от смях.

— Мълчи, че ще я помоля и на теб да ти намери шапка. С много пера и големи фльонги — каза ѝ с мил гласец Елейн, след което последва Родственичката. При което смехът на Авиенда секна моментално.

Леко нагънатата ливада беше широка и дълга почти една миля, обкръжена от хълмове, обрасли с дървета, които познаваше — дъб, бук и пиния, кожолит и борове. Малки сивкави балвани стърчаха тук-там сред гъстата кафява трева, изсъхнала почти като на юг.

Този път поне Нинив не почна да се озърта за Лан. Той и Биргит бездруго нямаше да са се отдалечили много, не и тук. Вместо това закрачи енергично между конете: нареждаше на хората да слизат със силен, заповеднически глас, гълчеше слугите с товарните коне, сопваше се на Родственичките без коне, че и последното дете може да измине пеш някакви си пет мили, разкрещя се на една крехка алтарска благородничка с вързоп в ръцете, голям почти колкото самата нея, че

като е била толкова глупава да помъкне всичките си дрехи, сега ще си ги носи сама. Алайз беше насъбрала Ата-ан Миере и ги учеше как се яха кон. Най-чудното беше, че те като че ли наистина я слушаха. Нинив хвърли поглед към нея и като че ли остана доволна — но само докато Алайз не ѝ се усмихна окуражително и не ѝ махна с ръка да продължава да си върши работата.

За миг Нинив се закова на място и я изгледа. След което закричи през тревата към Елейн, вдигна ръце към шапката си, поколеба се, изгледа Елейн сърдито и си я намести.

— Този път просто ще я оставя да се оправи с всичко — каза тя с подозрително спокоен тон. — Ще я видим ние как ще се оправи с този... Морски народ. Да-да. Ще видим. — Опасно спокоен тон. Изведнъж тя се намръщи към все още зеещата рамка на Прага. — Защо го държиш това? Я го пускай. — Авиенда също се мръщеше.

Елейн си пое дъх. Мислила беше за това и друг начин нямаше, но Нинив щеше да се опита да я разубеди, а време за спорове нямаша. През рамката отвъд се виждаше част от фермата — празна, дори кокошките и патиците се бяха разбягали подплашени от суматохата, но колко още щеше да остане така преди да се напълни с хора? Тя огледа сплита, заплетен така изкусно, че изпъкваша само няколко нишки. Можеше да види всеки поток, разбира се, но освен тези няколко всички други сякаш бяха вплетени неразлично.

— Отведи всички в имението, Нинив — каза тя. До залез слънце оставаше малко. Може би не повече от още два часа светло. — Господин Хорнвел ще се изненада при толкова много гости по мръкнало, но ти му кажи, че сте гостенки на онова момиченце, което плака за червеноушката със счупеното крилце. Това ще си го спомни, аз ще дойда по-късно.

— Елейн... — почна Авиенда смайващо плахо и в същото време Нинив се сопна:

— Ама ти какво си въобразяваш, че...

Имаше само един начин да го спре. Елейн измъкна една от различимите нишки от сплита; тя се замята и засъска, тънки мъхчета сайдар се заоткъсваха с блещукане преди да се стопят. Не беше забелязала как Авиенда си разплете сплита, но края му бе зърнала.

— Хайде — подкани тя Нинив. — Ще изчакам, докато се скриете. — Нинив я зяпна с отворена уста. — Трябва да го направя —

въздъхна Елейн. — Сеанчанците ще се появят във фермата след час-два, бъди сигурна. Дори да изчакат до утре, какво ще стане, ако някоя Дамане има Талант да различи утайката? Нинив, Пътуването няма да го дам на Сеанчан. Няма!

Нинив изсумтя нещо по адрес на сеанчанците — нещо, което трябваше да е доста съдържателно, ако се съдеше по тона ѝ.

— Да, ама аз няма да ти позволя да се отгориш! — заяви тя високо. — Я го прибирай веднага! Преди цялото това нещо да е гръмнало, както каза Вандийн. Можеше да избиеш всички ни!

— Не може да се върне обратно — промълви Авиенда и докосна Нинив по рамото. — Тя го започна и сега трябва да го довърши. Трябва да направиш, както тя каза, Нинив.

Веждите на Нинив се свъсиха. „Трябва“ беше думичка, която тя никак не обичаше да чува, не и насочена към нея. Но все пак не беше глупачка и след като изгледа ядосано Елейн, Прага и Авиенда, и общо взето целия свят, прегърна Елейн и я притисна толкова здраво, че ребрата ѝ изпукаха.

— И да внимаваш, чу ли ме! — прошепна ѝ тя. — Ако вземеш, че се убиеш, кълна ти се, кожицата ти ще съдера! — Напук на всичко, Елейн избухна в смях. Нинив изсумтя и я пусна, после изръмжа: — Знаеш какво искам да ти кажа. И не си мисли, че няма да го направя! Мисли му. — И добави по-тихо: — Пази се.

Трябваше ѝ малко време да се овладее — примигваше и опъваше сините си ръкавици. Очите ѝ дори като че ли малко овлажняха, въпреки че това беше невъзможно — Нинив караше другите да се разплакват, тя самата не плачеше никога.

— Добре — заяви тя високо. — Алайз, само да не си ги подготвила... — Обърна се и прекъсна заканата с приглушен грак.

Онези, които трябваше да са качени по конете, бяха — дори Атан Миере. Всички Стражници се бяха сбрали около своите Айез Седай. Лан и Биргит се бяха върнали и Биргит гледаше Елейн угрижено. Слугите бяха подредили товарните коне в колона и Родственичките чакаха търпеливо. Повечето коне, които можеха да се използват за езда, бяха натоварени с чували с храна и вързопи с лични вещи. Жените, взели повече от това, което Алайз бе наредила — нито една от Родството, — си носеха вързопите на гърбовете. Крехката благородничка с белега се беше превила непохватно под своя вързоп и

гледаше намусено към всички без Алайз. Всяка жена, която можеше да прелива, се вираше втренчено в прословутия Праг. И всяка жена, която беше чула думите на Вандийн, следеше полудялата нишка все едно че беше червена усойница.

Тази, която доведе коня на Нинив, беше самата Алайз. При това оправи шапката ѝ със сините пера, докато Нинив пъхаше крак в стремето. Нинив я изгледа убийствено, но защо просто не я сгълча, Елейн така и не разбра. Ако ѝ слушаше човек приказките, тя беше поставяла по-стари от нея жени на мястото им още като малко момиченце. А пък и сега беше Айез Седай, в края на краищата — това трябваше да стовари планини от бreme върху всяка Родственичка.

Когато колоната се заизвива по пътя си към хълмовете, Елейн погледна Авиенда и Биргит. Авиенда просто си стоеше и я гледаше. В едната си ръка бе стиснала жената, увита в дългите си коси. Биргит взе юздите на Лъвица от ръцете на Елейн, добавяйки ги към юздите на своя кон и на този на Авиенда, след което се отдалечи до една малка канара на двадесетина крачки встрани и седна.

— Вие двете трябва... — почна Елейн и се окашля, след като веждите на Авиенда се вдигнаха от изненада. Да отпратиш Авиенда надалеч от опасността означаваше да я посрамиш. А и навярно просто беше невъзможно. — Искам да тръгнеш с останалите — обърна се тя към Биргит. — И отведи Лъвица. Двете с Авиенда можем да се редуваме на нейния кон. Обичам малките разходки преди да си легна.

— Ако се грижиш за един мъж наполовина колкото за този кон — отвърна ѝ сухо Биргит, — той ще е твой за цял живот. Мисля просто да поседя тук малко. Днеска яздих доста. И няма да ти припкам, щом ми викнеш или махнеш с ръчица. Тази игра може да я играем пред Сестрите, за да не се червиш непрекъснато, но двете с тебе си знаем как е. — Въпреки насмешливите думи, това, което Елейн почувства от нея, бе привързаност. Не. По-силно от привързаност. Очите я засърбяха. Смъртта ѝ щеше да нарани Биргит до мозъка на костите — стражническата връзка щеше да се погрижи за това, — но не това я задържаше сега, а приятелството.

— Благодарна съм, че имам приятелки като вас — промълви тя. Биргит ѝ се ухили, сякаш бе казала нещо глупаво.

Авиенда обаче се изчерви силно и зяпна Биргит с широко отворени очи и смутена, сякаш присъствието на Стражничката беше

виновно за пламналите ѝ бузи. После бързо погледна към върволицата, която се изнизваше на отсрещния хълм.

— Най-добре да се изчака, докато се скрият — каза тя, — но не можеш и да чакаш твърде дълго. Почнеш ли да разплиташ, потоците стават... хлъзгави. Позволиш ли само един да ти се изплъзне, все едно че си изпуснала целия сплит — ще падне, където си поиска. Но не бива и да бързаш много. Всяка нишка трябва да бъде избридана колкото може по-свободно. Колкото повече се измъкнат, толкова по-лесно ще се виждат останалите, но винаги трябва да избираш нишката, която се вижда най-лесно. — Тя се усмихна топло и докосна с пръсти Елейн по бузата. — Ще се справиш добре, ако внимаваш.

На думи не беше толкова трудно. Просто трябваше да внимава. Стори ѝ се, че мина много време, докато и последната жена се скрие зад хълма — дребничката благородничка, приведена под тежкия вързоп с роклите. Слънцето почти не се беше отместило, но сякаш бяха минали часове. Какво точно имаше предвид Авиенда под „хлъзгави“? Не можеше да го обясни, освен с вариации около думата. Те просто ставаха по-трудни за удържане, това бе всичко.

Но скоро го разбра — още щом започна. „Хлъзгаво“ сякаш си хванала намазана с мас жива змиорка. Тя стисна зъби, мъчейки се просто да удържи тази първа нишка, а на всичко отгоре трябваше да я издърпа. Това, което ѝ попречи да ахне облекчено, когато нишката на Въздух се замята пред нея, най-сетне освободена, беше, че оставаха още много. Ако станеха още по-„хлъзгави“, не беше сигурна, че ще може да се справи. Авиенда я следеше много внимателно, но не каза нито дума повече, въпреки че винаги отвърщаше с окуражителна усмивка, когато Елейн обърнеше поглед към нея за подкрепа. Елейн не можеше да види Биргит — не смееше да извърща глава и да изпуска работата си от очи, — но можеше да я усети, — като малко възелче яка като камък увереност в собствената си глава, достатъчно увереност, за да я изпълни и укрепи.

По лицето ѝ потече пот, после надолу по гърба и корема, докато самата тя не започна да се чувства „хлъзгава“. Една баня тази нощ щеше да е повече от добре дошла. Не, за това сега не можеше да мисли. Цялото внимание — върху нишките. А те наистина ставаха все по-трудни за удържане — виеха се още щом ги пипнеш, но все пак се избридаха и щом поредната нишка се освобождаваше, друга като че ли

изскачаше от общата плътна маса и изведнъж ставаше ясно доловима сред доскорошния плътен сноп на сайдар. За очите ѝ рамката над Прага наподобяваше на някакво чудовищна, изкривено стоглаво същество на дъното на езеро, обкръжено от плющящи пипала, всяко от които гъсто изплетено от нишките на Силата, и нишките нарастваха, гърчеха се и изчезваха, непрестанно заменяни от нови. Ако друг погледнеше отвора сред въздуха, щеше да види как той се огъва по краищата и как непрекъснато променя формата и големината си. Краката ѝ започнаха да треперят; очите ѝ я засърбяха колкото от напрежението, толкова и от солените капки пот. Не знаеше колко още ще може да устои. Стискаше зъби и се бореше. Една нишка след друга. Една по една.

А на хиляда мили оттук и в същото време на по-малко от сто крачки през потръпващия Праг, десетки войници се изсипаха около белите сгради на фермата — ниски мъже, въоръжени с арбалети, в кафяви ризници и с пъстри шлемове, наподобяващи на глави на огромни насекоми. Зад тях пристъпи някаква жена, с рокля на широки червени ивици и със сребриста мълния, извезана по полите ѝ, с гривна на китката, свързана с помощта на сребриста каишка за нашийника около една жена в сиво, и после още една сулдам и една дамане, и трета двойка. Една сулдам посочи към Прага и сиянието на сайдар мигом обгърна нейната дамане.

— Лягай! — изпищя Елейн и се хвърли на земята. През светлата рамка се изстреля сребристосиня мълния, с рев, който разкъса ушите ѝ. Косата ѝ настръхва, всяко косъмче понечи да се изправи. Наоколо с тътен изригнаха фонтани от пръст, посипа се дъжд от бучки и камъчета.

А после тя чу мъжки глас оттатък Прага, с повлечен, гъгнив акцент, от който кожата ѝ настръхна не по-малко, отколкото от самите думи.

— Трябва да ги хванем живи, глупачки такива!

И изведнъж един от воините скочи и се озова на моравата пред нея. Стрелата на Биргит изсвистя и се заби в стиснатия юмрук, красящ кожената му ризница. Втори сеанчански воин се препъна в първия и падна, а ножът на Авиенда се заби в гърлото му преди да успее да се изправи. Стрелите полетяха от лъка на Биргит като градушка — притиснала с единия си ботуш към земята юздите на конете, тя се

хилеше мрачно и стреляше. Разтрепераните коне мятаха глави и танцуваха на място, сякаш всеки момент готови да се измъкнат и да побегнат, но Биргит не ги пускаше и стреляше със светкавична бързина. Виковете отвъд Прага показваха, че Биргит Сребролъката улучва с всяка метната стрели. Последва и отговорът — бърз като лоша мисъл: черни резки — метални стрели на арбалети. Толкова бързо, така мълниеносно ставаше всичко. Авиенда падна, кръв потече от пръстите ѝ, стиснали дясната ѝ ръка над лакътя, но тя мигновено забрави за раната си и запълзя, шарейки с ръка за ангреала, с изопнато лице. Биргит извика, изпусна лъка си и се хвана за бедрото, от което стърчеше метална стрела. Елейн усети парещата болка толкова остро, сякаш бе нейна.

И отчаяно сграбчи нова нишка, както лежеше на земята. И още при първото дръпване с ужас разбра, че не може да направи нищо повече, освен да я удържа. Размърда ли се нишката? Дали изобщо се беше измъкнала? И да беше, не посмя да я пусне. Конецът Сила затрептя мазен в хватката ѝ.

— Живи, казах! — изрева гласът на сеанчанеца. — Който убие жена, няма да получи дял от плененото злато! — Пороят стрели от арбалети секна.

— Мен ли искаш да хванеш? — извика Авиенда. — Ела тогава да потанцуваш с мен! — Сиянието на сайдар я обкръжи внезапно, сумрачно въпреки ангреала, и топки огън разцъфтяха като оживели от нищото пред Прага и полетяха през отвора, нова и нова, и още след тях. Не бяха много големи, но гърмежът им, взривявайки се там, в Алтара, заотеква в непрестанен тътен. Авиенда обаче се задъха от усилие; лицето ѝ лъсна потно. Биргит бе успяла да вдигне лъка си — приличаше съвсем на героиня от легендите, с кръвта, стичаща се по крака ѝ, и опънатия лък.

Елейн се помъчи да успокои дъха си. Трошица повече не можеше да привлече от Силата, с нищо не можеше да помогне.

— Двете трябва да бягат — каза тя. Чу спокойния си леден глас и не можа да повярва. Знаеше, че ще завие. Сърцето ѝ се мъчеше да изскочи от гърдите ѝ. — Не знам колко още ще мога да го удържа това. — Целия сплит, както и тази единствена нишка. Измъкваше ли се? Дали? — Тръгвайте, колкото можете по-бързо. Оттатък хълма трябва да е безопасно и всеки разтег, който вземете, ще е от полза. Хайде!

Биргит изръмжа нещо на Древния език, но Елейн не разбра нито дума. Прозвуча ѝ като фраза, която би научила с охота. Стига изобщо да имаше шанс. Биргит продължи с думи, които Елейн можеше да разбере.

— Ако го пуснеш това проклето нещо преди да съм ти казала, няма да ти се наложи да чакаш Нинив да ти съдере кожата — аз ще го направя лично. И после ще ѝ дам да продължи. Само млъкни и дръж! Авиенда, ела насам — зад това нещо! — можеш ли да го продължиш онова отзад? — ела тук и се качи на един от тези проклети коне!

— Стига да виждам накъде да запридам — отвърна Авиенда и се изправи с усилие. Залитна и едва се удържа да не падне. Кръв потече по ръкава ѝ от лошо зейналата рана. — Мисля, че ще мога. — Тя се скри зад Прага и огнените топки продължиха да просветват. Човек можеше да вижда през Праг, макар и замъглено като през знойна омара, увиснала във въздуха. После Авиенда отново се появи и Биргит ѝ помогна да се качи на коня — заднишком на всичко отгоре!

Когато Биргит ѝ замаха свирепо с ръка да се изтегли към нея, Елейн дори не си направи труда да поклати глава. Боеше се какво може да стане, ако го направи.

— Не съм сигурна, че ще мога да го удържа, ако се опитам да стана. — Всъщност не беше сигурна, че ще може изобщо да стане: „уморена“ вече не стигаше да опише състоянието ѝ; всичките ѝ мускули сякаш се бяха разтопили. — Препускайте колко то може побързо. Ще го задържа, колкото успея. Моля ви, тръгвайте!

Мърморейки проклетия на Древния език — това трябваше да е; нищо друго нямаше да звучи така! — Биргит тикна юздите в ръцете на Авиенда, залитайки се добра до Елейн и се наведе да я прихване под мишниците.

— Можеш да го удържиш — каза ѝ тя с глас, пълен със същата увереност, която Елейн усещаше от нея. — Никога не съм познавала кралица на Андор, но съм срещала кралици като теб. Стоманена воля и лъвско сърце. Можеш!

И я занадига бавно, без да дочака отговор, е изопнато лице — всяко жегване от раната ѝ отекваше в главата на Елейн. Елейн се сгърчи от усилието да задържи сплита, да не изпусне онази единствена нишка. Изненада се, като разбра, че се е изправила. И че още е жива. Кракът на Биргит пулсираше лудешки в главата ѝ. Помъчи се да не се

обляга на Биргит, но собствените ѝ треперещи крайници нямаше да я задържат. Докато залитаха към конете, крепейки се една друга, непрекъснато се озърташе през рамо. Можеше да държи един сплит и без да поглежда към него, но трябваше да се увери, че все още стиска здраво онази едничка нишка, че не ѝ се е изплъзнала. Сега Прагът изобщо не приличаше на нищо, извиваше се лудешки, прошарен със съскащи пипала.

Със стон, Биргит по-скоро я надигна и метна на седлото, отколкото ѝ помогна. И пак заднишком, както Авиенда!

— Трябва да го гледаш — обясни тя, закуцука към коня си и се качи на седлото с мъчително усилие. Без звук да пророни, но Елейн усещаше болката ѝ. — Прави каквото трябва, а накъде отиваме остави на мен.

Препускащият кон заподмята Елейн и тя не можеше да направи нищо повече, освен да се удържи някак на седлото. Авиенда смучеше жадно въздух и очите ѝ сякаш се бяха приковали в една точка. Но сиянието продължаваше да я обгръща и потокът от огнени топки не секваше. Вярно, не толкова бързо, колкото преди, и някои отхвърчаха встрани от отвора, мятайки огнени жилки през тревата или взривявайки се в земята по-нататък, но все още разцъфваха във въздуха и летяха. Елейн стисна зъби и се стегна — щом Авиенда можеше да продължи при все че бе ранена, тя също можеше.

Напред в галоп — и Прагът започна да се смалвява, кафява трева се просна между тях и отвора, а после теренът се заиздига нагоре. Изкачваха се по хълма. Биргит отново се бе превърнала в изпъната тетива, цялата напрегната, борейки се с ужасната болка, гонеше конете още и още по-бързо. Трябваше само да стигнат билото и да го превалят...

Авиенда изпъшка и светлината на сайдар около нея примигна и секна.

— Не мога — промълви тя задъхано. — Не мога. — И нищо друго. Сеанчанските войни заизскачаха сред ливадата още щом огненият порой секна.

— Всичко е наред — едва успя да отвърне Елейн. Гърлото ѝ беше станало на пясък. Цялата влага, която бе имала, сега мокреше кожата ѝ и подгизваше дрехите ѝ. — Боравенето с ангреал е уморително. Ти се справи добре и вече не могат да ни хванат.

И, сякаш на подигравка, една сулдам с дамане изникна долу на поляната — макар и от половин миля, Елейн не можеше да ги сбърка. Слънцето, смъкнало се съвсем на запад, мятеше коси отблясъци от свързващия ги ай-дам. Други две се появиха до тях, после трета двойка, и четвърта. И пета.

— Билото! — викна радостно Биргит. — Успяхме! Тази нощ ми се полага хубаво вино и добре сложен мъж!

А сред ливадата една сулдам посочи нагоре и времето за Елейн сякаш забави хода си. Сиянието на Единствената сила лумна около нейната дамане. Елейн дори успя да види оформящия се сплит и разбра какво е. И нямаше как да го спре.

— По-бързо! — извика тя.

Щитът я порази. Трябваше да е твърде силна, за да я заслони — трябваше! — но както беше изтощена, както едва-едва удържаше сайдар, той се плъзна с режещите си ръбове между нея и Извора. Долу сплитът, който допреди малко беше Праг, рухна навътре в себе си. Изнурена и сякаш неспособна да помръдне, Авиенда се хвърли от седлото си към Елейн и я помете със себе си на земята. Елейн успя само да зърне отвъдния склон на хълма, докато падаше.

Въздухът побеля. Последва звук — знаеше, че е звук, мощен рев — но той остана някъде отвъд слуха ѝ. Нещо я удари, сякаш бе паднала от висок покрив право на каменната настилка, като от върха на кула.

Очите ѝ се отвориха и се взряха в небето. Небето ѝ се стори някак странно, тръпнещо. За миг остана неподвижна, не можеше да помръдне, а когато успя, изпъшка. Болеше я навсякъде. О, Светлина, как я болеше! Бавно вдигна длан към лицето си; пръстите ѝ се отпуснаха почервенели. Кръв. Другите. Трябваше да помогне на другите. Усети Биргит, усети болка, не по-слаба от собствената ѝ, но Биргит поне беше жива. И изпълнена с решимост, и явно разгневена — значи не можеше да е пострадала безнадеждно. Авиенда...

Елейн се извърна със стон, после се надигна на ръце и колене, главата ѝ се завъртя, болка жегна хълбока ѝ. Смътно си спомни, че движението дори с едно счупено ребро може да е опасно, но мисълта бе мъглива като склона на хълма. Мисленето изглеждаше... трудно. Мигането обаче сякаш ѝ изчисти зора. Донякъде. Беше почти в

подножието на хълма! Високо горе на билото се вдигаха сивкави валма дим. Но сега това не беше важно. Изобщо не беше важно.

На тридесетина крачки нагоре по склона Авиенда също се бе изправила на ръце и колене, залиташе всеки път, щом понечеше да вдигне ръка, за да отрие кръвта, стичаща се по лицето ѝ, и се оглеждаше тревожно. Очите ѝ попаднаха на Елейн и тя замръзна. Елейн се почуди колко ли зле изглежда. Сигурно не по-зле от самата Авиенда — половината от полата на айилката я нямаше, корсажът ѝ беше раздран и отвсякъде, където се показваше открита кожа, като че ли течеше кръв.

Елейн запълзя към нея. С тази натежала глава така ѝ се стори полесно, отколкото просто да се изправи и да тръгне. Когато се приближи, Авиенда изпъшка облекчено.

— Жива си — промълви тя и докосна Елейн по бузата с окървавените си пръсти. — Толкова се боях. Толкова се боях!

Елейн примигна изумена. Това, което можеше да види по себе си, не изглеждаше по-добре от Авиенда. Собствените ѝ поли си бяха останали непокътнати, но половината ѝ корсаж съвсем се беше отпрал и като че ли имаше поне десет рани. И после я порази нещо друго. Не се беше отгорила! Потръпна при тази мисъл.

— И двете сме добре. — отвърна тя тихо.

Доста настрани от двете, Биргит отри ножа си в гривата на коня на Авиенда и се изправи над неподвижното животно. Дясната ѝ ръка висеше отпусната, сетрето ѝ го нямаше, както и единия ботуш, а останалото от дрехите ѝ беше изпокъсано; кръвта по оголената ѝ кожа и дрипите бе не по-малко, отколкото по тях двете. Раната от стрелата на арбалета, която все още стърчеше от бедрото ѝ, изглежда, беше най-тежката, но и останалите не бяха леки.

— Гръбнакът му беше прекършен — каза тя и посочи коня. — Моят е добре, струва ми се, но последния път, когато го видях, така тичаше, че и Венеца на Мегайрил можеше да спечели. Винаги съм смятала, че е бързоног. Лъвица... — Тя сви рамене и се намръщи. — Елейн, Лъвица беше мъртва, когато я намерих. Съжалявам.

— Ние нали сме живи — отвърна твърдо Елейн. — Сега това е важното. — За Лъвица щеше да си поплаче по-късно. Пушекът над билото на хълма не беше гъст, но се издигаше от широко пространство. — Искам да видя какво точно направих.

Катеренето нагоре беше мъчително, с много пъшкане и стонове, дори от Авиенда. И трите изглеждаха така, сякаш се бяха въргали в кланица. Авиенда все още стискаше ангреала, но дори тя или Елейн да притежаваха мъничко повече от скромния си талант в Церенето, никоя от двете нямаше да може да прегърне Извора, камо ли да прелее. Стигнаха билото и се загледаха в опустошението долу.

Огнен пръстен опасваше ливадата, а средата ѝ беше почерняла, овъглена и подравнена дори от камънаците. Половината дървета по околните склонове бяха прекършени или килнати. Появиха се ястреби, реещи се над горещия въздух, надигащ се над пожара. Ястребите често ловуваха така, търсейки дребни животинки, подгонени на открито от пламъците. От сеанчанците нямаше и следа. Елейн съжали, че не бяха останали трупове, за да е сигурна, че всички са загинали. Особено всички сулдам. И все пак изведнъж изпита радост, че не бяха останали следи. Сигурно беше ужасно да умреш така. „Светлината дано има милост над душите им — помисли си тя. — Над душите на всички.“

— Е — въздъхна тя, — не се справих толкова добре като теб, Авиенда; но все пак ми се струва, че приключи добре, като си помислиш. Следващия път ще гледам да се справя по-добре.

Авиенда я изгледа накриво. На бузата ѝ имаше рана, и още една през челото, косата на темето ѝ бе сплъстена от кръв.

— Като за първи опит, се справи много по-добре от мен. На мен първия път ми дадох само едно възелче, стегнато от поток на Вятър. Петдесет пъти трябваше да се опитвам да го разплета, без да ме блъсне някоя мълния през лицето или да ме шибне така, че ушите ми да писнат.

— Май трябваше да започна с нещо по-просто — каза Елейн. — Имам лошия навик да се опитвам да скачам с главата надолу. — С главата надолу ли? Та тя бе скочила, без дори да погледне дали долу има вода! За малко да се изкикоти, но болката я жегна през хълбока. Така че вместо да се изсмее, изстена със стиснати зъби. Помисли си, че няколко от тях май се бяха разклатили. — Но поне открихме ново оръжие. Може би не бива да се радвам толкова на това, но след като сеанчанците са се върнали, няма да е излишно.

— Не разбираш, Елейн. — Авиенда посочи центъра на ливадата, там, където бе стоял Прагът. — От това можеше да не излезе нищо повече от една мълния, или още по-малко. Не можеш да го предвидиш,

преди да се случи. Струва ли си заради една мълния да рискуваш да отгориш и себе си, и всяка жена на по-близо от сто крачки?

Елейн се втренчи в нея. Знаела го беше и въпреки това беше останала? Да рискуваш живота си беше едно, но да рискуваш способността си да преливаш...

— Искам да се вземем за първосестри, Авиенда. Веднага щом намерим Мъдри. — Какво щяха да правят с Ранд, не можеше дори да си представи. Самата идея, че и двете ще се омъжат за него — и с Мин в добавка! — ѝ се струваше нелепа. Но за сегашното беше сигурна. — Не ми е нужно да зная повече за теб. Искам да бъда твоя сестра. — И тя целуна нежно Авиенда по окървавената буза.

Преди малко само си беше помислила, че Авиенда се е изчервила ужасно. Сред айилците дори любовници не се целуваха пред чужди очи. Жарки залези щяха да избледнеят пред лицето на Авиенда.

— Аз също те искам за сестра — промълви тя. Преглътна, озърна се към Биргит, която се преструваше, че не ги забелязва — наведе се и бързо докосна с устни бузата на Елейн. Елейн я заобича заради този жест толкова, колкото и заради всичко друго.

А Биргит се взираше към склона и може би наистина изобщо не беше ги забелязала, защото изведнъж каза:

— Някой идва насам. Лан и Нинив, освен ако не греша.

Елейн и Авиенда се извърнаха тромаво. Доста смешно изглеждаше — героите в приказките никога не закъсваха толкова, че едва да стоят на краката си. Далече на север двама ездачи се появиха за кратко сред дърветата. За кратко, но за достатъчно дълго, та трите да видят високия мъж на едрия кон, препускащ в галоп, и една жена, върху по-ниско животно, която препускаше до него. Трите приседнаха предпазливо и с трепет зачакаха помощта. Още едно нещо, което героите никога не правеха, помисли си с въздишка Елейн. Надяваше се, че ще може да стане кралица, с която паметта на майка ѝ да се гордее, но беше ясно, че героиня от нея така и няма да се получи.

* * *

Чулейн дръпна леко юздите и Сегани се наклони плавно, завивайки с оребреното си крило. Беше добре обучен ракен, гъвкав и

подвижен, любимецът ѝ, въпреки че трябваше да го дели с други в полетите. Морат'ракен винаги се оказваха повече от ракен — неприятно, но факт. Долу при фермата от въздуха изскачаха огнени топки и се пръскаха във всички посоки. Тя се стараеше да не им обръща внимание — задачата ѝ беше да наблюдава за опасност от зоната около фермата. Добре поне, че пушекът от маслиновите горички, където бяха загинали Тауан и Маку, беше секнал.

От хилядата крачки височина над земята се виждаше много надалече. Другите ракени кръжаха над околностите; всяка тичаща жена щяха да я бележат за проверка, да видят дали не е от онези, които бяха предизвикали целия този смут, въпреки че всъщност всеки из тези земи, който видеше ракен във въздуха, най-вероятно щеше да побегне. А Чулейн трябваше само да наблюдава да не се приближи насам някоя неприятност. Искаше ѝ се да не изпитва този сърбеж между плешките си — той винаги предсказваше, че неприятността се приближава. Насрещният вятър от полета на Сегани не беше толкова лош при тази скорост, но тя привърза по-здраво връзката на промазаната си с восък ленена качулка под брадичката си, провери кожените предпазни каишки, които я придържаха към седлото, намести кристалните си очила и придърпа дебелия ръкавици.

Над сто Небесни юмрука вече бяха кацнали долу и по-важното — шест сулдам с дамане и още една дузина, понесли чували, пълни с допълнителни ай-дам. Вторият ѝ полет щеше да е товарен, от хълмовете на юг с още подкрепления. Много по-добре щеше да е, ако бяха стоварили повече още първия път, но с Хайлене бяха пристигнали твърде малко то'ракен и се носеше упорита мъква, че на повечето от тях е възложено да превозят върховната лейди Сурот с целия ѝ антураж от Амадиция. Лошо бе да мислиш с неприязън за Кръвта, но въпреки това тя съжеляваше, че не бяха пратили повече то'ракен към Ебу Дар. Някоя морат'ракен нямаше добро мнение за огромните и тромави то'ракен, подходящи само за превоз на товари, но с тях можеха да превозят повече Небесни юмруци и повече сулдам.

— Говори се, че тук долу имало стотици марат'дамане — подвижна високо Еля зад гърба ѝ. Високо в небето човек трябваше да вика, за да надмогне шума на вятъра. — Знаеш ли какво ще направя с моя дял от плененото злато? Ще си купя хан. Този Ебу Дар ми се стори

подходящо място. Може и мъж да си намеря. Деца да си имам. Ти какво мислиш?

Чулейн се ухили под ветробрада си. Всяка леткиня говореше как щяла да си купи или хан, или кръчма, или ферма — но можеше ли човек да остави небето? Тя потупа дългия набръчкан врат на Сегани. Всяка жена леткиня — на четирима летци три бяха жени, леткини — говореше за мъж и дечица, но дечицата също означаваха край на полетите.

— Мисля, че трябва да си държиш очите отворени — отвърна тя. Макар че малко приказки нямаше да навредят. Долу май нямаше никаква заплаха за Небесните юмруци. Най-леко въоръженият род войски, те не отстъпваха по твърдост дори на гвардията на Смъртната стража. А според някои бяха дори още по твърди. — Аз ще си използвам дела да си купя дамане и да си наема сулдам. — Ако се окажеше, че тук долу има и наполовина толкова марат-дамане, колкото твърдеше мълвата, с дела си щеше да купи две дамане. Три! — Дамане, обучена да прави Небесни светлини. Когато оставя небето, ще стана богата като някоя от Кръвта. — Тук имаше нещо, което наричаха „фойерверки“ — тя самата бе видяла как някакви нещастници напразно се опитваха да спечелят интереса на Кръвта в Танчино — но кой ще вземе да ти гледа нещо толкова жалко в сравнение с Небесните светлини? Тези хорица бяха овързани и изхвърлени на пътя извън стените на града.

— Фермата! — извика Еля и изведнъж нещо шибна здраво Сегани, по-силно от най-свирепия порив на буря, и крилете на ракена изплющяха.

Ракенът се плъзна надолу с дрезгав писък толкова бързо, че предпазните каишки се впиха в Чулейн. Тя стисна здраво юздите, но не ги дръпна — Сегани трябваше сам да се измъкне от това; всяко дръпване на юздите щеше само да му попречи. Пропадаха надолу и се въртяха като игрално колело. Морат'ракен ги учеха да не гледат към земята, когато ракенът пада, независимо по каква причина, но тя продължи неволно да пресмята височината при всяко превъртане, когато земята изникваше в очите ѝ. Осемстотин крачки. Шестстотин. Четиристотин. Двеста. „Светлината дано освети душата ми и безкрайната милост на Създателя да ме защити от...“

С рязък плясък на могъщите си криле, който я дръпна на една страна и зъбите ѝ изтракаха, Сегани се понесе извън вихъра и люспестият му корем забърса върховете на дърветата при плавното спускане. Със спокойствие, придобито от дългото учение, тя прецени по маха на крилето колко е напрегнат. Щеше да повика дер'морат'дамане да го прегледа. Някоя дреболия, която можеше да се изплъзне от очите ѝ, майстор нямаше да пропусне.

— Изглежда, отново се измъкнахме от Господарката на Сенките, Еля. — Извърна се да погледне през рамо и думите ѝ заглъхнаха. От седлото зад нея се вееше скъсан предпазен каиш. Всеки летец и леткиня знаеше, че „Господарката“ чака в края на дългия пропад, но едно беше да го знаеш, а съвсем друго — да го видиш.

Тя отпрати кратка молитва за мъртвата, овладя се и се върна към дълга си. Пришпори Сегани нагоре и го заиздига пред пазливо, спирала след спирала, за да избегне някоя скрита напрегнатост, но толкова бързо, колкото прецени, че ще е безопасно. И дори малко по-бързо от безопасното. Димът, издигащ се оттатък хълма, я накара да се намръщи, но от това, което видя, след като се извиси над билото, устата ѝ пресъхна. Ръцете ѝ останаха неподвижни на юздите и Сегани продължи да се издига с мощния замах на крилето си.

Фермата беше... изчезнала. Темелите тлееха очистени от белите сгради, които преди малко стояда над тях, а големите постройки на единия склон встрани се бяха превърнали в премазани в канарите отломки. Всичко беше почерняло и изпепелено. Огън бушуваше сред тревите и храстите и се разтваряше на широки ветрила, дълги сто разкрача, към маслиновите гори, протягайки се през низините между хълмовете. Оттатък, на още стотина разтега, лежаха прекършени дървета, всички изпопадали навън от фермата. Такова чудо никога не беше виждала. Нищо живо не можеше да е оцеляло там долу. Никой не би могъл да преживее това.

Тя бързо се съвзе и обърна Сегани на юг. В далечината видя то'ракен, натоварени с по една дузина Небесни юмруци, и сул-дам — идваха твърде късно. Чулейн започна да съставя доклада си наум. Със сигурност долу не бе останал никой, който да може да докладва. Всички твърдяха, че тази земя гъмжи от марат-дамане, само чакащи да ги окаишат, но с това ново оръжие, тези жени, които се наричаха Айез Седай, се оказваха сериозна опасност. Трябваше нещо да се направи с

тях. Нещо решително. Ако върховната лейди Сурот наистина идваше към Ебу Дар, тя сигурно също щеше да разбере нуждата от това.

ГЛАВА 7

КОЗЯ КОШАРА

И един облак нямаше в небесата над Геалдан и свирепото утринно слънце биеше гористите хълмове като ковашки чук. Макар все още да имаше много време до обед, земята изнемогваше от зной. Пинии и кожоллист вехнеха, прежълтели от сушата, и други някакви дървета, за които Перин подозираше, че трябва да са вечнозелени. Ни звук, ни шепот във въздуха. По лицето му струеше пот, от която късата му брада вече беше подгнзнала. Къдравата му коса беше полепнала по главата. За миг му се стори, че чува небесен тътен някъде откъм запад, но вече почти беше престанал да вярва, че изобщо някога ще завали отново. Блъскай желязото, сложено на наковалнята, и не си губи времето в празни блянове, че ковеш сребро.

От висината на обраслия с рехавя горичка скат той оглеждаше през стъклото на далекогледа в месинговия обков укрепения със стена град Бетаал. При това разстояние дори неговите очи се нуждаеха от помощ. Градът беше с прилични размери, със сгради, покрити с каменни плочи, с половин дузина високи каменни постройки, които можеха да са или палати на дребни благородници, или домове на заможни търговци. Не можеше да различи добре пурпурното знаме, немощно провиснало на върха на най-високата кула на най-високия палат, но знаеше на кого е. На Алиандре Марита Кигарин, кралицата на Геалдан, оттеглила се далече от престола си в Джеанна.

Градските порти бяха широко разтворени и пред тях имаше двадесетина стражи, но от града не излизаше никой и пътищата, които можеше да види оттук, бяха празни, с изключение на някакъв самотен ездач, препускащ стремглаво към Бетаал от север. Стражниците се напрегнаха, още войници се струпаха по крепостните кули. Много изпънати лъкове и много насочени арбалети. Много страх.

Буря беше помела тази част на Геалдан. И още я метеше. Хаоса го предизвикваха бандите на Пророка, разбойниците се възползваха от това, а Белите плащове, нахлуващи откъм границата с Амадиция,

лесно можеха да стигнат чак дотук. Няколко пръснати стълбове дим далече на юг бележеха делата или на Белите плащове, или на Пророка. Разбойниците рядко си правеха труда да палят, а и двете орди рядко им оставяха нещо за палене. Към цялата тази бъркотия се прибавяше и мълвата, която Перин бе чул във всяко село, през което бе минал в последните няколко дни — че Амадор е паднал в ръцете на Пророка, на тарабонците или на Айез Седай, според това от кого излизаше мълвата. Някои твърдяха, че самият Педрон Ниал бил загинал при отбраната на града. Достатъчно причини една кралица да се разтревожи за собствената си безопасност. Освен ако войниците долу не бяха настръхнали заради него самия. Въпреки всичките му старания, пътят му на юг едва ли беше останал незабелязан.

Той се почеса замислено по брадата. Жалко, че вълците из околните хълмове не можеха да му кажат нищо, но те рядко обръщаха внимание на човешките дела, освен да стоят по-настрана от тях. А и от Думайски кладенци той рядко се чувстваше в правото си да ги помоли за нещо, освен когато бе крайно необходимо. Може би в края на краищата щеше да е най-добре, ако влезеше сам, само с няколко от мъжете на Две реки.

Често му се струваше, че Файле може да чете мислите му, обикновено когато най-малко му се искаше, и сега тя пак го доказва, като сръга черната си като нощта Лястовица до неговия дорчо. Роклята ѝ беше почти толкова черна, колкото кобилата, но въпреки това тя като че ли понасяше жегата по-добре от него. Миришеше леко на билков сапун и на чиста пот. На себе си. На решимост. Очите ѝ блестяха решително и с този неин нос съвсем отговаряше на прозвището си — Соколица.

— Няма да ми хареса да видя дупки в този хубав син сюртук, съпруже — рече тя тихо, — а тези типове долу като че ли са готови да прострелят всяка група странници преди да са ги попитали кои са. Освен това, как ще се добереш до Алиандре, без да възвестиш името си пред света? Не забравяй, това трябва да стане тихо. — Не уточни, че трябваше да отиде тя, че стражите при портите щяха да вземат една самотна жена за бежанка от погромите из страната, че можеше да се добере до кралицата, използвайки майчиното си име, без да възбужда много приказки, но и не се налагаше. Всичко това и много още той го беше чувал всяка нощ, откакто влязоха в Геалдан. Тук беше дошъл

отчасти и заради предпазливо съставеното писмо на Алиандре до Ранд, предлагащо му... Поддръжка? Съюз? Във всеки случай желанието ѝ то да остане в тайна бе главното.

Перин се съмняваше, че дори Ейрам, седнал само на няколко крачки зад тях на гърба на дългоногия си сивушко, е могъл да чуе и една дума от казаното от Файле, но още преди да свърши речта си, Берелайн се приближи на бялата си кобила от другата му страна. От нея също намирисваше на решителност през облака от розово ухание. За него поне приличаше на облак. Като по чудо, зелената ѝ рокля не показваше повече плът, отколкото бе редно.

Двамата спътници на Берелайн останаха малко по-назад, въпреки че Анура, съветничката ѝ Айез Седай, го изгледа с нечетливо изражение изпод дългите си до раменете, покрити с мъниста плитчици. Не просто него заедно с двете жени отляво и отдясно; само него. По нея пот нямаше. Той съжали, че не е достатъчно близо, за да подуши мириса на Зелената с клюнестия нос — за разлика от другите Айез Седай, тази не даваше обещания никому. Каквато и цена да имаха обещанията. Лорд Гален, командирът на Крилатата гвардия на Берелайн, оглеждаше Бетаал през далекоглед, вдигнат пред едното му око, и пръстите му си играеха с юздите по начин, който означаваше, според наблюденията на Перин, че се е вгълбил в преценяването на ситуацията. Сигурно пресмяташе как да завземе Бетаал с щурм. Гален винаги забелязваше най-напред най-лошата възможност.

— Все още ми се струва, че аз съм тази, която трябва да се обърне към Алиандре — каза Берелайн; Това Перин също го беше чувал всеки ден. — Нали затова дойдох, в края на краищата. — Това беше една от причините. — Анура ще получи аудиенция тутакси и ще ме отведе направо при Алиандре. — Второ чудо: в гласа ѝ нямаше и намек за флирт. Сякаш обръщаше на червените си кожени ръкавици, които оправяше в момента, повече внимание, отколкото на него!

Коя от двете? Белята беше в това, че не му се искаше да избере нито едната, нито другата.

Сеонид, втората Айез Седай, която беше дошла на височината, стоеше до кафявия си кон малко по-настрани, до един висок и опоскан от сушата бук, и не гледаше към Бетаал, а към небето. Двете светлооки Мъдри с нея бяха в рязък контраст. Лица, потъмнели от слънцето срещу бледия ѝ лик, руси коси срещу нейната черна, те високи, тя —

ниска, да не говорим за контраста между тъмните им поли и бели блузи и нейната финоткана синя вълнена рокля. Едарра и Неварим естествено се бяха окичили с гривни и гердани от злато, слонова кост и сребро, докато Сеонид си носеше само пръстена с Великата змия. Те — млади, тя — без възраст. Но Мъдрите не отстъпваха на Зелената сестра по самообладание и също така оглеждаха небето.

— Виждате ли нещо? — попита Перин, само колкото да отложи решението си.

— Небето виждаме, Перин Айбара — отвърна спокойно Едарра и накитите ѝ звъннаха, докато замягаше тъмния шал над лактите си. Жегата сякаш засягаше Мъдрите толкова слабо, колкото и Айез Седай. — Ако бяхме видели нещо повече, щяхме да ти го кажем. — Надяваше се. Смяташе, че ще му кажат. Най-малкото, ако имаше нещо, трите вярваха, че Грейди и Нийлд също може да го видят. Виж, двамата Аша'ман нямаше да го държат в тайна. Перин съжали, че не бяха дошли тук, вместо да останат в лагера.

Преди няколко дни някаква дантелена плетеница от Единствената сила се беше зареяла високо в небето и беше предизвикала доста смут сред Айез Седай и Мъдрите. Както и у Грейди и Нийлд. Кое то само по себе си предизвика още по-голям смут, толкова близо до паника, колкото Айез Седай можеха да си позволят. Аша'ман, Айез Седай и Мъдрите до един твърдяха, че все още можели да усещат Силата да се мерзелее във въздуха, дълго след като онова дантелено снопче бе изчезнало, но какво означаваше това — никой не знаеше. Нийлд твърдеше, че го карало да си мисли за вятър, въпреки че и той не можеше да каже защо. Никой не посмя да изрече друго мнение освен неговото, но щом като се виждаха и мъжката, и женската половици на Силата, трябваше да е дело на Отстъпниците, при това мащабно. Оттогава Перин почти по цели нощи се чудеше какво ли са намислили пак и заспиваше трудно.

Сега той неволно вдигна очи към небето. И естествено не видя нищо освен два гълъба. Изведнъж един сокол долетя отнякъде и единият гълъб се скри сред облак от пера. Другият запърха панически с криле към Бетаал.

— Взе ли решение, Перин Айбара? — попита Неварин малко рязко. Зеленооката Мъдра изглеждаше по-млада дори от Едарра — навярно не бе по-голяма от него — и отстъпваше по спокойствие на

синеоката жена. Той почти очакваше да му размаха пръст. Или юмрук. Много му напомняше за Нинив, въпреки че двете нямаха нищо общо. Пред Неварин Нинив щеше да изглежда пълна. — Каква полза от съвета ни, щом не слушаш? — настоя тя. — Каква полза?

Файле и Берелайн седяха изправени на конете си, и двете толкова горди, колкото можеше да са, и двете миришещи на очакване, примесено с несигурност. И на раздразнение от това, че са несигурни — ей това двете хич не го обичаха. Сеонид беше доста далече, за да ѝ подуши мириса, но присвитите ѝ устни показваха много ясно настроението ѝ. Заповедта на Едарра да не си отваря устата, преди да са я попитали, я гневеше. Въпреки това тя определено искаше да приеме съвета на Мъдрите; взираше се в него напрегнато, сякаш натискът на очите ѝ можеше да го тласне да тръгне натам, където искаха те. Всъщност той също искаше да избере нея, но се колебаеше. Доколко щеше да удържи клетвата си за вярност към Ранд? Докъде се простираше тя? По-далече, отколкото си беше мислил в началото, ако се съдеше по доказателствата досега, но въпреки това — доколко можеше да се довери на една Айез Седай? Пристигането на двамата Стражници на Сеонид му спести още няколко минути.

Дойдоха заедно, въпреки че бяха заминали поотделно, карайки конете си на прилично разстояние сред дърветата покрай билото, за да не ги забележат откъм града. Фурен беше тайренец, тъмен почти като тлъст чернозем, със сиви косъмчета в къдравата коса, докато Терил, мурандиец, беше с двадесет години по-млад, с тъмnochрвеникава коса, завити нагоре мустачки и с очи по-сини от тези на Едарра, макар и двамата да бяха излети от един калъп — високи, дългнести и яки. Слязоха плавно сменящите цветовете си плащове, от които току изчезваха от поглед по начин, от който можеше да ти прилошее, пристъпиха и докладваха на Сеонид с подчертано пренебрежение както към Мъдрите, така и към Перин.

— По-лошо е, отколкото на север — каза отвратен Фурен. На челото му бяха избили няколко капчици пот, но никой от двамата не изглеждаше засегнат от жегата. — Местните благородници са се затворили в именията си или в града, а войскарите на кралицата пазят крепостните стени отвътре. Страната са я оставили на произвола на хората на Пророка. И на разбойниците, въпреки че такива тук се

мяркат рядко. Хората на Пророка са навсякъде. Мисля, че Алиандре ще е щастлива да те види.

— Сган — изсумтя Терил и плесна дланта си с юздите. — Така и не видях повече от петнадесет-двадесет на едно място, въоръжени главно с вили и ръждиви саби. Парцаливи като просяци. Лордовете би трябвало да ги избегнат по дърветата. Кралицата ръцете ти ще целува като види, че си Сестра.

Сеонид отвори уста, но веднага погледна към Едарра, която ѝ кимна. Това, че ѝ разрешиха да говори, изглежда, я накара да свие устни още повече. Тонът ѝ обаче беше мек като масло.

— Не е нужно повече да отлагате решението си, лорд Айбара; — Малко понатърти на титлата: знаеше съвсем точно колко право има той на нея. — Съпругата ви може да заяви, че е от голям Дом, а Берелайн — че е владетелка, но салдейските Домове не значат почти нищо тук, а Майен е най-малката държавица. Докато една Айез Седай като пратеничка ще изтъкне цялата тежест на Бялата кула зад гърба ви в очите на Алиандре. — Изглежда, сетила се, че Анура би свършила същата работа като нея, тя продължи забързано: — Освен това аз съм била в Геалдан и преди и името ми е добре известно. Алиандре не само ще ме дриеме незабавно, но ще се вслуша в думите ми.

— Двете с Неварим ще идем с нея — каза Едарра, а Йеварим добави;

— Ще гледаме да не направи нищо повече от това, което трябва.

Сеонид скръцна със зъби — ушите на Перин ясно доловиха скърцането, но бързо се зае да пооправи полите си, свела боязливо поглед. Анура издаде някакъв звук, много подобен на пръхтене, и извърна очи настрани. Тя самата се държеше по-надалеч от Мъдрите и изглежда, не ѝ харедваше да вижда други Сестри с тях.

На Перин му се дощя да изохка. Ако отпратеше Зелената, щеше да извади трън от задника си, но Мъдрите вярваха на Айез Седай по-малко и от него и държаха Сеонид и Масури изкъсо. Напоследък из селата се бяха появили приказки и за айилци. От тукашния народ никой не беше виждал айилец, но мълвата за айилците, следващи Преродения Дракон, се носеше из въздуха, половината геалданци бяха сигурни, че айилците са само на ден-два път оттук и всеки разказ беше по-странен и по-ужасен от предишния. Алиандре можеше твърде много да се изплаши, за да го пусне при себе си, видеше ли две айилки

да карат една Айез Седай да скача, щом ѝ кажат „хоп“. А Сеонид скачаше, колкото и да скърцаше със зъби! Какво пък, нямаше да рискува Файле без никакви гаранции, че ще я посрещнат добре, освен някакво си неясно писъмце, получено преди няколко месеца. Бодилът го прободеше по-нависоко и по-надълбоко, между плешките, но нямаше никакъв избор.

— Малка свита ще мине през тези порти по-лесно от голяма — каза той най-последно. И освен това щеше да накара по-малко езици да се раздърдорят. — Това означава само ти с Анура, Берелайн. И може би лорд Гален. Те сигурно ще го вземат за Стражник на Анура.

Берелайн се изкикоти от радост, наведе си и го стисна под мишницата с две ръце. И не се задоволи само с това, разбира се. Пръстите ѝ се плъзнаха галювно и устните ѝ разцъфнаха в знойна, обещаваща усмивка, но след това се изправи, преди да е мръднал, и лицето ѝ изведнъж стана невинно като на бебе. Безизразна, Файле се съсредоточи да дорпъне ръкавиците си. Мирисът ѝ говореше, че явно е забелязала усмивката на Берелайн.

— Съжалявам, Файле — почна Перин, — но...

Гняв лумна в мириса ѝ, остър като тръни.

— Сигурна съм, че имаш да обсъдиш някои неща с Първата преди да тръгне, съпруге — отвърна тя спокойно. Скосените ѝ очи бяха самата ведрост, мирисът ѝ — бодли сред пясък. — Най-добре ще е сега. — Файле дръпна Лястовица настрани и я подкара към явно кипналата Сеонид и Мъдрите с изопнатите лица, но не слезе да поговори с тях. Вместо това се взря навъсено надолу към Бетаал, като соколица, втречена в плячката си.

Перин усети, че си опипва носа, и си дръпна ръката. Кръв нямаше, разбира се; просто му се стори, че е одран.

Берелайн нямаше нужда от последни указания — Първата на Майен и Сивата ѝ съветничка се бяха натегнали като пружини, нетърпеливи да тръгнат, и със сигурност знаеха какво да кажат и сторят — но все пак Перин наблегна да внимават и подчерта, че Берелайн и само Берелайн ще говори с Алиандре. Анура го дари с хладен айезседайски поглед и кимна. Което можеше да означава съгласие, а можеше и нищо да не означава. Не беше сигурен, че би могъл да изкопчи нещо повече от нея, дори с ченгел. Берелайн закъдри насмешливо устни, въпреки че се съгласяваше с всичко, което той

казваше. Или поне така твърдеше. Той подозираше, че е готова да каже всичко, само за да получи каквото иска, а тези нейни усмивки на най-неподходящите места го притесняваха много. Гален вече си беше прибрал далекогледа, но пръстите му все още си играеха с юздите — той несъмнено пресмяташе как да проправи с меч си просека през Бетаал за двете жени. На Перин му се дощя да завие.

Загледа ги с тревога как се спускат надолу по склона. Посланието, което Берелайн отнасяше, бе просто. Ранд е разбрал предпазливостта на Алиандре, но ако тя иска закрилата му, трябва открито и доброволно да обяви, че го поддържа. Тогава закрилата ще дойде, с войска и Аша'ман — веднага щом тя се съгласи да обяви поддръжката си. Берелайн нямаше никаква причина да промени посланието и на косъм, макар че усмивчиците ѝ — хрумна му да не би те да са друга форма на флиртуване, — но Анура... Айез Седай правеха каквото те решат, и в половината от случаите — Светлината само знаеше защо. Перин съжали, че не знаеше как сам да се добере до тази Алиандре, без да използва Сестра и без да събужда слухове. Или да рискува Файле.

Тримата ездаци стигнаха до портите с Анура в челото и стражите бързо надигнаха пики и снишиха лъковете и арбалетите — несъмнено още щом тя се обяви за Айез Седай. Малко хора по света имаха кураж да се опъват на точно тази претенция. След много кратко спиране тя поведе другите двама в града. Всъщност войниците като че ли изгаряха от нетърпение да ги пропуснат, за да не ги видят възможни наблюдатели по хълмовете. Някои заничаха към далечните височини и Перин нямаше нужда да долови мириса им, за да усети безпокоиствието им за това кой може да се крие там.

Перин поведе хората си надолу по хълмистия рид. Продължиха по утъпкания път. Покрай пътя се мяркаха пръснати ферми, къщи със сламени покриви и дълги тесни обори, както и кози кошари с високи каменни огради, но се виждаше малко стока на открито и още по-малко хора. Малцината изглеждаха конниците нащрек като гъски, гледащи лисици, спираха шетните си и изчакваха, докато конете ги подминат. На свой ред, Ейрам също ги оглеждаше бдително и от време на време опипваше нервно дръжката на меч, щръкнала над рамото му — може би съжеляваше, че не вижда нещо повече от прости селянци.

Въпреки палтото му с яркозелените ивици, малко от бившия Калайджия беше останало у него.

Едарра и Неварин крачеха редом до Стъпко, излезли сякаш на лека разходка, но без да изостават и без никакво усилие. Сеонид яздеше по петите им, а Фурен и Терил бяха зад нея. Бледобузата Зелена се преструваше, че сама иска да язди точно на две крачки след Мъдрите, но мъжете открито се въсеха. Стражниците често се грижеха повече за достойнството на своята Айез Седай, отколкото самата Сестра, а Айез Седай имаха достойнство като на кралици.

Файле водеше Лястовица от другата страна на двете айилки — яздеше мълчаливо и уж оглеждаше обгорената от сушата околност. Стройна и изящна, тя в най-добрия случай караше Перин да се чувства малко тромав. Като живак беше тя и обикновено той харесваше това в нея, но... Лек полъх във въздуха довя до ноздрите му мириса ѝ, смесен с този на другите. Знаеше, че сега трябва да мисли за Алиандре и какъв ли отговор щеше да даде тя, или още повече — за Пророка и как да го намери, след като Алиандре отговори, все едно как, но не можеше да мисли за друго освен за Файле.

Беше очаквал, че тя ще му се ядоса, когато избра Берелайн, въпреки всичките приказки с каква цел я бил пратил с тях Ранд. Файле разбираше, че не иска да я прати в опасност, в риск за опасност — факт, който тя не харесваше повече дори от Берелайн. Но въпреки това мирисът ѝ беше мек като лятно утро... докато не понечи да ѝ се извини! Добре де, извиненията обикновено подклаждаха гнева ѝ — освен когато го потушаваха, — но тя не беше ядосана! Нямаше ли я Берелайн, всичко между тях вървеше гладко като сатен. В повечето случаи. Но обяснения от рода на това, че не е правил нищо, за да окуражи жената да го ухажва — тъкмо напротив! — му печелеха само рязкото: „Естествено, че не си!“ с тон, показващ, че е пълен глупак само за това, че е повдигнал въпроса. Но въпреки това тя се ядосваше — на него! — всеки път, когато Берелайн му се усмихнеше или намереше повод да го докосне, все едно колко енергично я спираше той, а Светлината знаеше, че я спираше енергично. Освен да вземеше да я върже, направо не знаеше какво повече може да направи, за да я обезкуражи. На плахите опити да подразбере от Файле какво не е направил както трябва, му се отвърщаше с лековатото: „А защо си мислиш, че изобщо си направил нещо?“, или с не толкова лековатото:

„А какво ти смяташ, че си направил?“, или с троснатото: „О, изобщо не искам да говоря за това.“ Той наистина правеше нещо не както трябва, но просто не може ше да отгатне какво! Така трябваше да е. Нищо по-важно нямаше на този свят от Файле. Нищо!

— Лорд Перин?

Възбуденият глас на Ейрам го стресна от мрачния му унес.

— Не ме наричай така, бе — измърмори той и погледна накъде му сочи мъжът — към поредната изоставена ферма малко по-напред, където огънят бе погълнал покрива на къщата и плевника. Здрави стояха само грубите каменни зидове. Изоставена ферма, но не и пуста. Оттам долитаха гневни викове.

Дузина или повече облечени в дрипи хора, помъкнали копия и вили, се мъчеха да си проправят път през високата до гърди каменна стена на една козя кошара, докато шепа мъже отвътре се мъчеха да ги задържат. Вътре тичаха отвързани няколко коня, подплашени от шума и бутаницата, а имаше и три жени на коне. Те обаче не просто чакаха да видят какво ще стане — една от жените като че ли мятеше камъни и още докато Перин поглеждаше натам, друга се понесе към стената и замахна с дълга тояга, докато третата дръпна юздите на коня си, накара го да се изправи на задните си крака и един висок мъжага се претъркули назад от стената, за да се измъкне от блесналите му допита. Но нападателите бяха твърде много, а зидът, който трябваше да се брани — дълъг.

— Съветът ми е да ги подминем — каза Сеонид. Едарра и Неварин я изгледаха мрачно, но тя продължи: — Тия със сигурност са хора на Пророка, а е зле да се започва с убиване на негови хора. Десетки хиляди, стотици хиляди могат да изгинат, ако се провалите с него. Струва ли си риска, за да спасите само шепа?

Перин не смяташе да убива никого, стига да не се налага, но не смяташе и да си извърне главата. Време за обяснения обаче нямаше.

— Можете ли да ги изплашите? — попита той Едарра. — Само да ги изплашите? — Много добре помнеше какво бяха направили Мъдрите при Думайски кладенци. И Аша'ман. Май все пак излезе добре, че Грейди и Нийлд си бяха останали в лагера.

— Може би — отвърна Едарра, поклати леко глава и сви рамене. — Може би.

— Ейрам, Фурен, Терил — викна Перин, — след мен! — Заби пети в хълбока на Стъпко и се понесе напред. С облекчение видя, че Стражниците го следват. Четирима връхлитащи мъже правеха гледката по-внушителна от двама. Задържа ръцете си върху юздите, далече от секирата.

Не остана обаче доволен, когато Файле препусна с Лястовица и го настигна. Отвори уста, но тя го изгледа с вдигната вежда. Черната ѝ коса беше красива, развяна от вятъра. Тя цялата беше красива. Една вдигната вежда; нищо повече. Но тази вежда набързо промени това, което се канеше да ѝ каже.

— Пази ме отзад — викна ѝ той. Усмивнатата, тя извади отнякъде кинжал. При толкова много ножове, които носеше по себе си, той понякога се чудеше как все остава ненаръган, когато понечи да я прегърне.

Веднага щом тя отново погледна напред, той махна панически на Ейрам, мъчейки се да сдържи жеста си, за да не го види тя. Ейрам кимна, но се беше изпънал напред, с оголен меч, готов да посече първия от хората на Пророка, който му се изпречи. Перин се надяваше, че мъжът го е разбрал и че ще пази гърба на Файле, както и всичко останало от нея, ако наистина се наложеше да се попрегърнат с тези приятелчета.

Никой от обесниците все още не ги беше забелязал. Перин извика, но те, изглежда, не го чува заради собствените си викове. Някакъв мъж в палто, твърде голямо за ръста му, успя да се изкатери на стената, още двама като че ли я прехвърлиха. Ако Мъдрите щяха да правят нещо, беше крайно...

Гръмовен тътен почти над главите им едва не оглуши Перин. Виж, това нападателите определено го забелязаха, спряха и се заоглеждаха като подивели, някои затиснаха ушите си с ръце. Мъжът на стената изгуби равновесие и се катурна навън. Веднага обаче скочи и ядосано размаха ръце към кошарата, и неколцина от приятелите му отново наскачаха към нея. Други видяха Перин и хората му и ги засочиха, но никой не побягна. Неколцина се обърнаха с вдигнати оръжия.

Изведнъж над козята кошара се появи огнено колело, широко колкото човешки ръст, забълва огън и се завъртя, скърцайки и

стенейки; падаше и се вдигаше отново и издаваше от погребален стон до разкъсващ вой и обратно.

Дрипавите мъже се пръснаха във всички посоки като подплашени пъдпъдъци. Мъжът в много дългото палто се задържа още малко — махаше гневно с ръце и крещеше след тях, но после погледна за последно към страховитото колело и също хукна да бяга.

Перйн едва не се разсмя. Никого нямаше да убие. И нямаше да се тревожи да не би някоя вила да наръга Файле между ребрата.

Явно хората в кошарата се бяха изплашили не по-малко, отколкото онези отвън, най-малкото поне една от тях. Жената, която беше вдигнала коня си на задни крака срещу нападателите, отвори вратата и скрита животното в тронав галоп. Нагоре по пътя, надалеч от Перин и останалите.

— Почакай! — извика Перин. — Няма да ти навредим! — Дали го чу, или не, тя продължи да пляска с юздите. Вързопът, вързан зад седлото ѝ, заподскача лудо. Онези мъже сега можеха да бягат с всичка сила, но останеше ли сама, тя можеше да пострада и от други. Перин се приведе над шията на Стъпко и полетя след нея като стрела.

Едър мъж беше, но Стъпко си беше заслужил името не само заради пъргавината си. Освен това, ако се съдеше по тронавия бяг, животното, което бе яхнала жената, едва ли беше подходящо за седло. С всяка крачка Стъпко съкращаваше разстоянието — все по-близо и по-близо, докато най-сетне Перин успя да се пресегне я да хване юздите на коня на жената. Толкова отблизо червено-кафявата кранта изглеждаше годна само за храна на гаргите — мършава и толкова изтощена, че и този бяг май щеше да я досъсипе. Той спря полека двата коня.

— Простете, ако съм ви изплашил, госпожо — каза Перин. — Наистина не искам да ви навредя.

За втори път през този ден извинението не му донесе отговора, който очакваше. Ядосани сини очи светнаха към него от лице, обкръжено от червенозлатисти къдрици, лице царствено като на кралица, въпреки че беше зацапано от пот и прах. Дрехата ѝ беше от проста вълна, оцапана от дългия път и прашна като бузите ѝ, но лицето беше не само царствено, а и много гневно.

— Нямам нужда от... — почна тя с леден тон, мъчейки се да измъкне от ръката му юздите на коня си, но млъкна, когато друга от

жените, белокоса и костелива, се приближи към тях на галоп върху кафява кранта, в още по-тежко състояние от червеникавата. Явно тези жени бяха яздили дълго време. По-старата беше също толкова изтощена и напращена като по-младата.

Тя ту се обръщаше със сияйна усмивка към Перин, ту поглеждаше навъсено жената, която Перин бе спрял.

— Благодаря ви, милорд. — Гласът ѝ, тънък, но силен, леко трепна, когато забеляза очите му, но златооките очи на едно мъжко лице я поколебаха само за миг. Не беше от жените, които ще се стреснат за дълго. Още държеше в една ръка дългата тояга, която бе използвала за оръжие. — Спасихте ни тъкмо навреме. Мейгдин, ама ти какво си въобразяващ? Можеше да се убиеш така! А и всички ние да пострадаме покрай теб! Твърдоглаво момиче е тя, милорд, първо скача, чак после гледа какво има долу. Запомни, чедо, остави ли глупак приятелите си, все едно е разменил чисто сребро за лъскава мед. Най-искрено ви благодарим, милорд, и Мейгдин също ще ви благодари, когато ѝ дойде умът в главата.

Мейгдин, поне с десет години по-възрастна от Перин, можеше да се нарече „момиче“ само в сравнение с по-старата жена, но въпреки отегчените ѝ гримаси, които подхождаха на мириса ѝ — безсилие, примесено с яд — прие мълчаливо тирадата, като само се опита още веднъж и то обезсърчено да освободи коня си, след което се отказа. Отпусна ръце на седлото и изгледа Перин с укор, а после примигна. Пак тези жълти очи. Но страх от нея не лъхна. Виж, от старицата лъхна, но Перин не мислеше, че е заради него.

Друг от спътниците на Мейгдин, небръснат мъж, яхнал трети кон с окаян вид, се беше приближил, докато старата жена говореше, но остана малко по-назад. Беше висок колкото Перин, макар не толкова едър и як в раменете, в износено от дългия път тъмно палто и запасан върху него меч. Също като жените, зад седлото си беше притегнал голям вързоп. Същият лек полъх, лъхнал преди малко, се повтори и донесе до ноздрите на Перин миризмата му. Не беше изплашен; по-скоро разтревожен. И ако можеше да се съди по погледа му, вперен в Мейгдин, беше разтревожен заради нея. Май в края на краищата всичко това наистина нямаше да се окаже най-обикновено спасяване на група пътници от банда обесници.

— Може би ще е добре всички да дойдете в лагера ми — каза Перин и най-после пусна юздите. — Там ще бъдете в безопасност от... разбойниците. — Почти очакваше Мейгдин да се дръпне и да препусне към близките дървета, но тя извърна коня си редом до неговия, с гръб към козята кошара. Миришеше... примирено.

И въпреки това каза:

— Благодаря ви за предложението, но аз... ние... трябва да продължим пътуването си. Ще продължим, Лини — добави тя решително, а по-старата жена ѝ се намръщи толкова строго, че той се зачуди дали не са майка ѝ дъщеря, въпреки че по-младата наричаше старицата по име. Но определено не си приличаха. Лини беше с тясно лице и сбръчкана, цялата кости и жили, докато Мейгдин беше красива. Стига да си пада човек по светлокоси.

Перин се озърна през рамо към задържалия се по-назад мъж. Корав мъж и сигурно хубав, само дето имаше нужда от бръснач. Той май си падаше по русокосите. Сигурно много му харесваха. За такива неща доста мъже бяха създавали неприятности както на самите себе си, така ѝ на околните.

Файле беше спряла Лястовица и надничаше от седлото през стената към хората зад нея. Може би някой от тях беше пострадал. Сеонид и Мъдрите не се виждаха. Ейрам стоеше близо до Файле, въпреки че поглеждаше нетърпеливо към Перин. Опасността явно беше отминала.

Преди Перин да измине и половината път обратно до кошарата, се появи Терил с един мъж с тесни очи и четинести бузи, който се тътреше до пъстрия кон на Стражника, а Терил стискаше яката на палтото му в юмрук.

— Помислих си, че трябва да хванем един от тях. — каза Терил с мрачна усмивка. — Тате винаги казваше, че е най-добре да чуеш и двете страни, каквото и да мислиш, че си видял с очите си. — Перин се изненада; беше смятал, че Терил не може да мисли по-надалече от върха на меча си.

Макар и изпънато от хватката на Стражника, опърпаното палто на човека с четинестите бузи явно беше твърде голямо за ръста му. Перин успя да го разпознае — беше мъжът, който избяга последен, и дори сега не изглеждаше изплашен. Озъби се на всички и изръмжа:

— Здраво ще я загазите затуй, да знаете. Ние изпълнявахме повелята на Пророка, тъй я. Пророка казва, притесни ли един мъж жена, която не го иска, чака го смърт. Ей тоз я гонеше тази — той посочи с брадичка Мейгдин, — а пък тя бягаше здраво. За туй нещо Пророка ушите ви ще отреже! — И се изхрачи, за да подчертае заканата си.

— Глупости — заяви с ясен глас Мейгдин. — Тези хора са мои приятели. Този човек изобщо не е разбрал какво е видял.

Перин кимна и ако тя си беше помислила, че е съгласен с нея, толкова по-добре. Но ако трябваше да се сравни твърдението на този човечец с думите на Лини... Не беше толкова просто.

Файле и останалите се приближиха до тях, последвани от другите спътници на Мейгдин — още трима мъже и една жена, всички повели мършапи коне, на които оставаше живот само за още няколко мили. Не че бяха били в разцвета на силите си от доста време насам. По-страхотна сбирщина от чворести колене, изпъкнали жили, мършапи хълбоци и кел по гърба Перин не помнеше да е виждал. Както винаги, погледът му се спря първо на Файле — ноздрите му се напрегнаха за мириса ѝ, — но Сеонид тутакси притегли очите му. Свита на седлото си и цялата почервеняла, тя гледаше намусено, а лицето ѝ изглеждаше необичайно — бузите ѝ се бяха издули и устата ѝ не беше съвсем затворена. Нещо се показваше, някакво червено-синьо парче... Перин примигна. Освен ако не му се привиждаше, бяха ѝ натъпкали шал в устата! Явно, когато Мъдрите кажеха на една чирачка да си мълчи, дори чирачката да беше Айез Седай, го казваха най-сериозно.

Не се оказа единственият с остро зрение; когато Мейгдин видя Сеонид, зяпна и го изгледа продължително и много замислено, сякаш той беше виновен за шала. Значи можеше да познае една Айез Седай от пръв поглед, така ли? Необичайно за обикновена селянка, каквато изглеждаше. Макар че по говора никак не приличаше на селянка.

Лицето на Фурен, който яздеше зад Сеонид, напомняше на гръмотевица, но този, който усложни още повече нещата, се оказа Терил, който хвърли нещо на земята.

— Намерих това зад него. — каза той. — Май той го хвърли, докато бягаха.

Отначало Перин не разбра какво виждат очите му — дълга кожена връзка с гъсто нанизани на нея неща, наподобяващи парчета

сбръчкана кожа. А после се сети и изръмжа:

— Пророка ще ни вземе ушите, казваш.

Четинестият мъж престана да зяпа Сеонид и облиза устни.

— Това... това е работа на Хари! — възрази той. — Долен човек е той. Обича да взима трофеи и... толкова — Потръпна в краденото си палто и се присви като сгачено в ъгъла псе. — Не можете да ми го прикачите това! Пророка ще ви обеси само ако ме пипнете! Той и преди е бесил благородници, и то какви... Аз вървя в Светлината на благословения лорд Дракон!

Перин подкара Стъпко към човека, внимавайки копитата му да не настъпят онова... нещо... на земята. Най-малко от всичко му се искаше да усети мириса на този човек в носа си, но се наведе и приближи лицето си към него. Кисела пот, смесена със страх, паника и нотка на гняв. Жалко, че вина не можа да подуши. „Май той го хвърли“ не значеше „той го хвърли“. Присвитите очи се разшириха и мъжът се дръпна, опирайки се в скопеца на Терил. От жълтите очи имаше и полза понякога.

— Ако можех да ти го прикача, щях да те обеса на най-близкото дърво — изръмжа Перин. Нещастникът примигна и лицето му започна да се прояснява, като разбра какво означава това, но Перин не го остави да си възвърне наглостта. — Аз съм Перин Айбара и скъпият на душата ти лорд Дракон ме изпрати тук. Ти ще пръснеш вестта. Той ме изпрати, и ако намеря няко го с... трофеи... обесвам го! Ако срещна някого, който да пали ферма, обесвам го! Ако някой от вас ме погледне накриво, обесвам го! А ти можеш да го кажеш и на Масема! — Отвратен, Перин се изправи. — Пусни го, Терил! Ако не ми се махне от очите до две...

Терил разтвори пръсти и нещастникът хукна отчаяно към най-близките дървета, без изобщо да се озърта. Перин отчасти се отврати от себе си. Да заплашва! Ако някой го погледнел накриво? Но дори безименният да не беше рязал сам уши, беше го гледал и нищо не беше направил.

Файле се усмихваше и потното ѝ лице сияеше от гордост. Погледът ѝ донякъде отми отвращението у Перин. За този поглед бос беше готов да мине през огън.

Не всички одобриха, разбира се. Сеонид беше стиснала очи, а облечените ѝ в ръкавици юмруци се загърчиха на юздите, сякаш ѝ се

искаше отчаяно да измъкне шала от устата си и да му каже какво си мисли. Все едно, Перин можеше да се досети. Едарра и Неварин бяха опнали шаловете на раменете си и го гледаха мрачно. О, да, можеше да се сети.

— Мислех, че ще пазим всичко в тайна — подхвърли небрежно Терил, загледан след бягащия мъж. — Мислех, че Масема не трябваше да разбере, че си тук, докато сам не му прошушнеш в ушенцето.

Планът беше точно такъв. Ранд го беше предложил като мярка за сигурност, а Сеонид и Масури го настояваха при всяка възможност. В края на краищата, Пророк на лорд Дракона или не, Масема можеше и да не пожелае да се изправи лице в лице с някой, изпратен от Ранд, предвид нещата, за които се говореше, че е направил. И тази връзка с отрязани уши едва ли беше най-лошото, стига да повярваше човек и на една десета от слуховете. Едарра и останалите Мъдри виждаха в Масема възможен враг, който трябва да бъде заловен в засада преди сам да е заложил капана си.

— От мен се очаква да прекратя... това — отвърна Перин и махна ядосан с ръка към кожената връзка на земята. Чул беше какви ли не ужасии, а не беше направил нищо досега. А сега го беше и видял. — Тъй че е по-добре да започна отсега. — А ако Масема решише, че той е врагът му? Колко ли хиляди следваха Пророка, било от вяра или от страх? Все едно. — Край, Терил. Прекратяваме го и точка!

Мурандиецът кимна бавно и изгледа Перин, сякаш го виждаше за първи път.

— Милорд Перин? — каза Мейгдин. Изобщо беше забравил за нея и приятелите ѝ. Другите се бяха струпали около нея малко настрани, повечето още спешени. Имаше още трима мъже освен този, който беше последвал Мейгдин, и двама от тях се криеха от погледа му зад гърбовете на конете си. Лини изглеждаше най-настръхнала от всички и се взираше в него с тревога. Беше придърпала коня си плътно до този на Мейгдин и изглежда, беше готова сама да ѝ дръпне юздите. Не за да спре по-младата жена да побегне, а да побегне сама, повеждайки Мейгдин със себе си. Самата Мейгдин изглеждаше напълно спокойна, но и тя оглеждаше Перин съсредоточено. Нищо чудно, след всичките тези приказки за Пророка и за Преродения Дракон, отгоре на жълтите му очи. Да не говорим за Айез Седай със

запушената уста. Той очакваше да му каже, че си тръгват, че си тръгват тутакси, но вместо това тя каза само:

— Ще приемем любезната ви покана. Един-два дни отдих в лагера ви може би е най-доброто.

— Както кажете, госпожо Мейгдин — отвърна той замислено. Трудно му беше да скрие изненадата си. Особено след като току-що бе разпознал двамата мъже, мъчещи се да задържат конете си между себе си и погледа му. Тавиренска работа ли беше, че се бяха озовали тук? Странна извивка на съдбата, във всеки случай. — Май наистина ще е най-доброто.

ГЛАВА 8

ПРОСТА СЕЛЯНКА

Лагерът бе на около левга цо-нататък, скрит надалече от пътя сред ниски гористи хълмчета зад едно поточе, не по-дълбоко от две педи. Зелени и сребристи рибки се разлетяха из плитката, вода под конските копита. Някой случаен минувач едва ли щеше да се натъкне на тях. Най-близката обитавана ферма се намираще на повече от миля оттук и Перин лично беше проверил, за да се увери, че хората в нея водят животните си на водопой другаде.

Наистина се беше старал да избегне хорското внимание, колкото е възможно, пътувайки по затънтени пътища и най-малките пътечки из околностите, когато не можеха да се придържат към лесовете. Макар че това усилие си беше напразно. Конете можеха да пасат навсякъде, където срещнеха трева, но имаха и нужда от поне малко зоб, и дори една малка войска трябваше да си купува храна, и то много. Всеки човек имаше нужда от дневна дажба включваща брашно, боб и месо. Мълвата вече сигурно се носеше из Геалдан, въпреки че с малко късмет сигурно никой не подозираше кои точно са те. Лицето на Перин се изкриви в гримаса. Досега сигурно не бяха подозирали, докато сам не си отвори устата. Все пак другояче не можеше да постъпи.

Всъщност биваците бяха три, близо един до друг и надалече от потока. Пътуваха заедно и го следваха, уж дори му се подчиняваха, но това скромно човешко множество включваше доста различия и никой не беше напълно сигурен, че другите преследват една и съща цел с неговата. Около деветстотин бойци на Крилатата гвардия бяха стъкмили готварските си огънове между редиците коневръзи сред широка ливада с посърнала кафеникава трева. Той се опита да запуши носа си пред смесените миризми на коне, мъжка пот, тор и врящо козешко — не особено приятна смесица за такъв горещ ден. Дузина конни патрули яздеха бавно в кръг по двойки — дългите им пики, увенчани с червени лентички, бяха изпънати изрядно под един и същи ъгъл — но останалите майенци бяха свалили ризниците и шлемовете

си. Смъкнали връхните си дрехи и повечето без ризи, те лежаха изтегнати по постелите си или мятаха зарове, очаквайки храната. Някои поглеждаха към преминаващия Перин, неколцина зарязаха заниманията си да изгледат новодошлите със свитата му, но никой не притича на бегом — значи постовеите на съгледвачите все още бяха извън стана. Малки патрули, без пики, така че да могат да виждат, без да ги забележат. Е, на това поне разчитаха.

Шепа гай-шайн шетаха сред ниските сиво-кафяви шатри на Мъдрите по обраслото с рехава горичка било на хълма над майенците. От това разстояние човешките фигури в белите роби изглеждаха безопасни, свели очи и кротки. Отблизо изглеждаха по същия начин, но все пак бяха Шайдо. Мъдрите твърдяха, че гай-шайн са си гай-шайн. Самият Перин не можеше да се довери и на един Шайдо, мернал се пред очите му. На едната страна на склона десетина Деви в кадинсор бяха коленичили в кръг около Сюлин, най-коравата от тях въпреки бялата ѝ коса. Тя също беше изпратила съгледвачи, жени, които можеха да се придвижват пеш също толкова бързо, колкото майенците на коне и за които беше по-вероятно да се изплъзнат незабелязани. Никоя от Мъдрите горе не беше излязла на открито, но една слабичка жена, която бъркаше с черпак големия връщ казан, се изправи, изпъна гръб и се загледа в преминаващата група на Перин. Жена със зелена копринена рокля за езда.

Той успя да види гневното изражение на лицето на Масури. На една Айез Седай не се полагаше да бърка котли, нито да изпълнява още двадесетината задачи, които Мъдрите възлагаха, на нея и Сеонид. Масури винеше за всичко това Ранд, но Ранд сега го нямаше, а Перин бе тук. Ей толкова възможност да имаше, кожата му щеше да съдере заради Ранд.

Едарра и Неварин се заизкачваха нагоре, без почти да разбъркват сухите листа, окапали по земята, въпреки дългите си поли. Сеонид ги последва, бузите ѝ все още бяха издути. Извърна се за миг на седлото си и погледна назад към Перин. Ако можеше да се каже, че една Айез Седай е обезпокоена, точно така щеше да нарече състоянието ѝ в този момент. Фурен и Терил я последваха навъсени.

Масури ги забеляза и припряно се изгърби над котела, и започна да бърка с удвоени сили, мъчейки се да си даде вид, че изобщо не е спирала. Докато Масури си оставаше под надзора на Мъдрите, Перин

нямаше защо да се притеснява за кожата си. Мъдрите, изглежда, ги държаха много изкъсо.

Неварин се озърна през рамо към него с поредния мрачен поглед, с каквито го даряваха двете с Едарра, откакто беше отправил предупреждението си — заканата си към мъжа с четината по бузите. Перин въздъхна раздразнено. Нямаше какво да се безпокои за кожата си, освен ако Мъдрите не решеха, че те я искат. Твърде много индивидуалности. Твърде различни цели.

Мейгдин яздеше от едната страна на Файле и привидно не обръщаше никакво внимание на това, през което минаваха, но той и един счупен петак не беше готов да заложи на това. Очите ѝ леко се разшириха при вида на майенския караул. Знаеше какво означават червените ризници и шлемовете като грънци с широки периферии също толкова сигурно, колкото бе разпознала лицето на една Айез Седай. Това нещо повечето хорица също така нямаше как да го знаят, особено хора, облечени като нея. Истинска загадка беше тази Мейгдин. Странно защо, но му се струваше смътно позната.

Таланвор — така беше чул да нарича Мейгдин мъжа, който се беше приближил зад нея; „младият“ Таланвор, въпреки че разликата между нея и него едва ли беше повече от пет-шест години, ако и толкова — се придържаше колкото може по-близо до нея. Ейрам бе от другата му страна и се мъчеше да наблюдава и него, и Перин. До тях яздеше и жилавият и кльоцав човек с присвити устни — казваше се Балвер, който привидно обръщаше още по-малко внимание на нещата наоколо, отколкото се преструваше Мейгдин, но въпреки това на Перин му се струваше, че Балвер забелязва повече подробности и от нея. На можеше да каже защо, но няколкото пъти, когато бе доловил мириса на дребния човечец, някак му напомни за душещ във въздуха вълк. Странно, у Балвер страх нямаше, само набързо потиснати изблици на раздразнение, просвяткащи през гърчавата миризма на нетърпение. Непосредствено до него бе Лини. Останалите спътници на Мейгдин се нижеха доста по-назад. Третата жена, Бреане, шепнеше свирепо на един едър тип, който държеше очите си сведени към земята и ѝ кимаше кротко, като понякога тръскаше глава. Типичен уличен побойник и главорез, но у нисичката жена също се долавяше грубоват нрав. Последният мъж, присвит зад тия двамата, беше набит мъж с проскубана сламена шапка, която беше нахлузил ниско, за да скрива

лицето му. На неговия кръст мечът, какъвто носеха всички мъже, изглеждаше по-непривично дори отколкото на Балвер.

Третата част от лагера, пръсната сред дърветата малко под кривината на хълма срещу майенците, покриваше почти толкова площ, колкото тази на Крилатата гвардия, макар да я обитаваха по-малко хора. Тук конете бяха вързани далече настрани от лагерните огньовете, така че само миризмата на готвено изпълваше въздуха. Този път — печено козешко и корава ряпа, с която тукашните фермери сигурно бяха смятали да хранят прасетата си дори в тези трудни времена. Близо тристата мъже от Две реки, които бяха тръгнали с Перин, въртяха шишовете с мръвки, кърпеха дрехи, проверяваха стрели и лъкове, пръснати на групички от по петима-шестима другари около всеки огън. Почти всеки от тях размаха ръце и се провикна за поздрав, въпреки че прекаляваха с техните „лорд Перин“ и „Перин Златоокия“, което никак не му харесваше. Виж, Файле имаше право на титлите, с които я посрещаха.

Грейди и Нийлд, които изобщо не се потяха в катраненочерните си палта, не вдигаха възгласи; застанали край огъня, който си бяха стъкмили малко настрани от останалите, те само го изгледаха. Изчаквайки, както му се стори. Изчаквайки какво? Това беше въпросът, който той непрекъснато си задаваше във връзка с тях. Аша'ман го караха да се чувства притеснен повече дори от Айез Седай и от Мъдрите. Жени да преливат Силата беше нещо естествено, макар и не толкова, че един мъж да може да се чувства удобно край тях. Грейди с неговото невзрачно лице приличаше на най-обикновен селяк въпреки така наречената му „куртка“ и меча, а Нийлд мязаше на някой надут като пуяк фукльо с тия негови засукани мустачки, но все пак Перин не можеше да забрави какво представляваха те и какво бяха направили при Думайски кладенци. Но пък, от друга страна, нали и той самият се беше намесил там. Светлината дано да му е на помощ. Той свали ръката си от дръжката на секирата и се смъкна от седлото.

Мъже и жени от именията на лорд Добрайн се завтекоха от коневръзите да отведат конете. Никой не стигаше и до раменете на Перин. Облечен по селски народ, те се кланяха и приклякаха неспирно и с хрисимо покорство. Файле твърдеше, че само ги притеснявал, като им кажел да престанат или поне да не кимат толкова начесто около него; честно казано, точно така му намирисваха, когато им се сопнеше,

и след час-два отново започваха с поклоните и кляканията. Други, на брой почти колкото мъжете на Две реки, шетаха около конете или волските коли с високите колелета, натоварени с провизиите им. Неколцина притичваха навън-навътре от една палатка на червени и бели ивици.

Както обикновено, щом погледна към палатката, Перин изпръхтя и се навъси. Берелайн си имаше още една, по-голяма от тази, в майенската част на лагера, плюс още една за двете ѝ лични слугини, и друга за двамата хващачи на крадци, които бе настояла да вземе със себе си. Анура си имаше своя шатра, както и Гален, но само той с Файле си имаха тук една. Колкото до него самия, той можеше да спи и навън под небето, като мъжете от родния му край. Те си нямаха нищо за заслон през нощта освен едното походно одеяло. От дъжд определено нямаше причина да се боят. Кайриенските слуги си постилаха под колите. Не можеше обаче да помоли Файле да направят поне това, не и след като Берелайн си имаше своя палатка. Как не можа да я остави тази Берелайн в Кайриен! Но пък тогава щеше да се наложи да прати Файле в Бетаал.

Гледката с двата пряпорца на високите, прясно одялани пилони на разчистеното пред палатката място го вкисна още повече. Ветрецьт леко се беше поусилил, въпреки че си беше все тъй горещ; стори му се, че чу отново тътен, много отдалече откъм запад и съвсем смътно. Знамената се разгънаха бавно и на вълни, сринаха се от собствената си тежест и отново се развяха. Неговото, с Вълчата глава на пурпурен фон, и Червения орел на отдавна несъществуващата Манедерен, пак така изложени на открито въпреки изричните му заповеди. Може и наистина да беше престанал да се крие вече, но сегашният Геалдан беше част от някогашната Манедерен и Алиандре никак нямаше да остане доволна, ако чуеше за това знаме! Той се усмихна учтиво на дебелата нисичка жена, която приклепна в дълбок реверанс и отведе Стъпко, но никак не му беше лесно. На лордовете трябваше да се кланят и след като го смятаха за лорд, явно не се справяше добре.

Стиснала юмруци на хълбоците си, Мейгдин изгледа веещите се пряпорци, докато отвеждаха коня ѝ заедно с останалите. Изненадващо, Бреане беше взела нейния и своя вързоп и ги държеше малко непохватно; гледаше другата жена раздражено.

— Чувала съм за тия знамена — каза изведнъж Мейгдин. При това сърдито; в гласа ѝ гняв нямаше и лицето ѝ беше съвсем гладко, но гневът ѝ изпълни ноздрите на Перин. — Вдигнали са ги едни хора в Андор, в Две реки, въстанали срещу законния си владетел. Айбара е име от Две реки, струва ми се.

— Ние в Две реки не знаем много за законни владетели, госпожо Мейгдин — измърмори той сърдито. Този път лично щеше да съдере кожата на тези, които бяха развели знамената. Ако приказките за бунт се бяха пръснали толкова надалече... Твърде много усложнения си имаше вече, за да му поднасят нови. — Предполагам, че Мургейз беше добра кралица, но ние трябва ще да се браним сами и се бранехме. — Изведнъж се досети на кого му приличаше. На Елейн. Не че това означаваше нещо — виждал беше хора на хиляди мили от Две реки, които можеше да са от родове, които познаваше у дома. Въпреки това тя сигурно имаше някаква причина да се гневи. Говорът ѝ приличаше на андорски. — Нещата в Андор не са толкова зле, колкото може би сте чули — каза ѝ той. — Кемлин беше спокоен, когато за последен път бях там и Ранд ал-Тор смяташе да постави дъщерята на Мургейз, Елейн, на Лъвския трон.

Сините очи на Мейгдин блеснаха и тя викна така, сякаш той ѝ беше виновен за нещо:

— Смятал да я постави на трона? Никой не поставя една кралица на Лъвския трон! Елейн сама ще изяви претенциите си за трона на Андор, по право!

Перин се почеса по главата и му се доця Файле да престане да гледа жената толкова спокойно и да каже нещо. Но тя само затъкна ръкавиците си зад колана. Преди да измисли какво да отговори, Лини притича, хвана Мейгдин под мишницата и така я раздруса, че зъбите ѝ изтракаха.

— Извини се веднага! — сопна ѝ се старицата. — Този човек спаси живота ти, Мейгдин, а ти се забравяш. Една проста селянка да говори така на лорд! Опомни се, спомни си коя си и не позволявай езикът ти да те вкара във вряла вода! Ако този млад лорд е в разпра с Мургейз, какво пък, всички знаят, че тя е мъртва, и във всеки случай това не е твоя работа! Сега се извини преди да се е ядосал!

Мейгдин се втренчи в Лини и устата ѝ се размърда беззвучно — изглеждаше слисана повече и от Перин. Но отново го изненада. Вместо

да избухне срещу белокосата жена, тя бавно си пое дъх и го погледна право в очите.

— Лини е напълно права. Нямам право да ви говоря така, лорд Айбара. Извинявам се. Покорно. И ви моля за прошка. — Покорно? Челюстта ѝ се беше стегнала упорито, тонът ѝ беше надменен като на Айез Седай, а мирисът ѝ показваше, че е готова дупка да изгризе в нещо.

— Имате я — отвърна набързо Перин. Което, изглежда, изобщо не я усмири. Усмихна се и може би смяташе да изрази благодарност, но той чу как зъбите ѝ изскърцаха. Наистина ли всички жени бяха луди?

— Сгорещили са се и са изцапани от пътя — каза Файле, най-сетне решила да се намеси, — а и както разбирам, последните няколко часа са били трудни за тях. Ейрам може да покаже на мъжете къде да се почистят. Аз ще отведа жените с мен. Ще поръчам да донесат влажни кърпи, за да си умиете лицата и ръцете — каза тя на Мейгдин и Лини. — Даде знак на Бреане и двете подкараха жените към палатката. Перин кимна на Ейрам и той също даде знак на мъжете да го последват.

— Като свършите с миенето, господин Джил, бих искал да поговоря с вас — каза Перин.

Все едно че им беше направил второ въртящо се огнено колело. Мейгдин се извърна рязко и го зяпна, а другите две жени замръзнаха на място. Таланвор изведнъж стисна дръжката на меч си, а Балвер се изправи на пръсти и занадничка иззад вързопа си, местейки глава ту наляво, ту надясно. Чак вълк не беше май; по-скоро птица, пазеща се от котки. Дебелият мъж, Бейзъл Джил, изтърва вещите си и подскочи на цяла стъпка над земята.

— Ха, Перин — изпелтечи той и свали сламената си шапка. Потта се застича на вадички по прашните му бузи. Той се наведе да вдигне вързопа си, промени си решението и припряно се изправи. — Искях да кажа лорд Перин. Аз, аа... помислих, че си ти, но... но като гледам как ти викат лорд, рекох, че няма да искаш да се познаваш със стария ханджия. — Отри с платнена кърпа почти плешивото си теме и се изсмя нервно. — Разбира се, че ще поговорим. Миенето може да почака.

— Здравсти бе, Перин — избоботи едрият мъжага. С тежките си, полупритворени клепащи, Ламгвин Дорн изглеждаше ленив, въпреки

мускулите и белезите по лицето и ръцете си. — Чухме ние, че младият Ранд станал Преродения Дракон, двамата с господин Джил. Трябваше да се сетя, че и ти трябваше да се появиш отнякъде. Перин Айбара е свестен човек, госпожо Мейгдин. Мен ако питате, можете да му доверите каквото се сетите. — Не беше ленив, нито беше глупав.

Ейрам врътна глава нетърпеливо и Ламгвин заедно с останалите двама го последваха, но Таланвор и Балвер затътриха крака, хвърляйки учудени поглед към Перин и господин Джил. Загрижени погледи. Към тях и към жените. Файле също така ги беше подкарала отново, въпреки че и те мятаха крадешком погледи към Перин и господин Джил, и към мъжете, мъкнещи се след Ейрам. Изведнъж като че ли не бяха особено доволни, че ги разделят.

Господин Джил затри потното си чело с кърпата и се заусмихва неловко. Светлина, защо миришеше уплашено? От него ли го беше страх? От един човек, свързан с Преродения Дракон, повел войска, колкото и малка да беше, и заплашващ Пророка? Преспокойно можеше да се добави и една Айез Седай със затъкната уста. Пак той щеше да излезе виновен за това, така или иначе. „Не, — помисли си кисело Перин, — всичко това едва ли може да изплаши някого чак толкова.“ Всички те сигурно се страхуваха, че ще ги избие до един.

Реши да поуспокои малко господин Джил и го отведе под един голям дъб на стотина крачки от червено-бялата палатка. Повечето листа на голямото дърво бяха окапали, а половината от останалите бяха прежълтели, но масивният клонак предлагаше достатъчно сянка и някои от едрите му чворести коренища стърчаха достатъчно над земята, за да послужат за сядане. Перин беше използвал един от тях точно за тази цел, докато разставяха лагера. Колчем се опиташе да свърши нещо полезно, все се намираха десет чифта ръце да му го издърпат.

Бейзъл Джил не се отпусна, колкото и да го подпитваше Перин за „Кралски благослов“, хана му в Кемлин, или да му припомняше за собственото си гостуване там. Но пък навярно споменът на Джил за онова гостуване едва ли беше най-подходящ да се отпусне човек, с Айез Седай, приказките за Тъмния и внезапното им бягство през нощта. Стоеше плахо, притиснал вързопа си до гърдите, и отвърщаше с по две-три думи, като ближеше пресъхналите си устни.

— Господин Джил — най-сетне рече Перин, — престанете да ме наричате „лорд Перин“. Не съм. Сложно е, но не съм лорд. Знаете го.

— Разбира се — отвърна закръгленият мъж и най-сетне реши да приседне на един от корените на дъба. Остави вързопа си на земята като че ли с голяма неохота. — Както кажете, лорд Перин. Аа, Ранд... Преродения Дракон... той наистина ли е решил лейди Елейн да получи трона? Не че не вярвам на думите ви, разбира се — добави той бързо. Смъкна проскубаната си капела и започна отново да си трие челото. Дори за толкова дебел мъж, сякаш се потеше два пъти повече, отколкото налагаше горещината. — Сигурен съм, че лорд Дракона ще направи точно така, както казвате. — Изсмя се треперливо. — Искате да поговорим. И не за стария ми хан, сигурен съм.

Перин въздъхна отегчено. Беше смятал, че няма нищо по-лошо от стари приятели и съседи, които да ти се кланят и мънкат, но те поне понякога забравяха новото му положение и заговаряха каквото им е на ума. И никой от тях не се боеше от него.

— Вие сте далече от родния край — каза той кротко. Нямаше нужда да се бърза, не и с човек, който беше готов да припадне от страх. — Какво ви е доведо насам? Не са никакви неприятности, надявам се.

— Кажи му го направо, Бейзъл Джил. — кресна Лини: крачеше нагоре към дъба. — И внимавай, никакви бродерии. — Не се беше отдалечила за дълго, но кой знае как, беше успяла не само да си умие лицето и ръцете, а и да си прибере спретнато косата на бяла кифла на тила. И да изтупа повечето прах от простичката си вълнена рокля. Приклепна сдържано пред Перин, обърна се и размаха пръст на Джил. — Три неща дразнят безумно: болен зъб, стягащ патък и бърбив мъж. Така че се придържай към въпроса и не разправяй на младия лорд неща, които не иска да чуе. — Тя изгледа за миг зяпналия ханджия предупредително, след което се фръцна изведнъж и отново ощастливи Перин с бърз реверанс. — Много обича той да слуша собствения си глас — като повечето мъже, — но сега ще ви го разкаже както му е редът, милорд.

Господин Джил я изгледа сърдито и промърмори нещо под нос. „Дърта кокалеста...“ — долови Перин с острия си слух.

— Това, което се случи, чисто и просто... — дебелият ханджия отново погледна навъсено Лини, но тя сякаш не забеляза, — беше, че

имах малко работа в Люгард. Възможност да внесе малко вино. Но това, да речем, вас не ви интересува. Взех Ламгвин с мен, разбира се, както и Бреане, щото тя не го оставя и един час да не е пред очите ѝ, освен когато не се наложи. А по пътя взехме, че срещнахме госпожа Дорлайн, госпожа Мейгдин, както ѝ викаме, Лини и Таланвор. А, и Балвер. По пътя де. Към Люгард.

— Двете с Мейгдин бяхме по служба в Муранди — намеси се припряно Лини. — Преди да станат бъркотиите. Таланвор е ратник на Дома, а Балвер е секретар. Разбойници подпалиха имението и нашата господарка не можеше да си позволи да ни задържи повече, тъй че решихме да хванем пътя заедно, че да се пазим.

— Ама нали аз го разправях, Лини — измърмори господин Джил и се почеса зад ухото. — Та оня търговец на вино беше напуснал Люгард по някаква си причина и... — Той поклати глава. — Много е дълго, Перин. Лорд Перин де. Да прощаваш. Знаеш, че напоследък белята е навсякъде, тъй или инак. То като го погледнеш, тъкмо избягаме от една беля, и хоп — на друга, и все по-надалече от Кемлин отиваме. И ето ни тук, уморени и благодарни, че ще можем малко да откъхнем. Накратко — толкоз.

Перин кимна замислено. Всичко това можеше да си е простата истина, макар да беше разбрал вече, че хората си имат по стотина причини да лъжат или просто да замазват истината. Той сгърчи лице и прокара пръсти през косата си. Светлина! Ставаше подозрителен като кайриенец и колкото повече го завличаше Ранд, толкова по-на зле отиваше. Но защо, пусто опустяло, точно Бейзъл Джил от всички хора ще вземе да го лъже? Лична слугиня на една лейди, свикнала на уважение и паднала изведнъж отвисоко — това обясняваше поведението на Мейгдин. Някои неща бяха съвсем прости.

Лини беше прибрала ръце в скута си, но следеше разказа със зорко око, почти като соколица и тя, а господин Джил взе да пристъпва неспокойно на място, още щом спря да говори. Изглежда, взе гримасата на Перин за подкана да продължи. Изсмя се, по-скоро нервно, отколкото весело.

— Не съм виждал толкова много от широкия свят още от Айилската война, а тогава бях много по-кльошава от сега. Че то ние чак до Амадор стигнахме. Избягахме, разбира се, след като ония сеанчанци завзеха града, но честно казано, не са много по-лоши от

Белите плащове, доколкото... — Човекът млъкна, след като Перин рязко се наведе напред и го хвана за ревера.

— Сеанчанци ли, господин Джил? Сигурен ли сте в това? Или пак е някой от онези слухове като за айилците или за Айез Седай?

— Видях ги лично — отвърна Джил и двамата с Лини се спогледаха колебливо. — И те самите се наричат така. Изненадан съм, че не го знаете. Светът сякаш е хукнал пред нас през целия път от Амадор. Тия сеанчанци искат хората да им се заклеват и изобщо не разбирам какво са намислили. Странни хора, с едни такива странни животни. — Гласът му стана напрегнат. — Като твари на Сянката. Големи, дето летят и носят хора, а и ония, дето са като гущери, само че са големи като коне и имат по три очи. Сам ги видях! Честна дума!

— Вярвам ви — отвърна Перин и пусна палтото на Джил. — И аз съм ги виждал. — При Фалме, където загинаха хиляда Бели плащове и се наложи да дойдат мъртвите герои от легендите, призвани от Рога на Валийр, за да отблъснат воините на Сеан чан. Ранд беше казал, че ще се върнат, но как бяха могли да го направят толкова скоро? Светлина! Щом бяха превзели Амадор, значи държаха вече и Тарабон, или по-голямата му част. Само глупак би убил елен, ако знае, че зад гърба му има ранена мечка. Колко ли бяха завзели? — Не мога да ви пратя веднага в Кемлин, господин Джил, но ако се позадържите малко повече с мен, ще се погрижа за безопасността ви. — Доколкото оставането с него изобщо беше безопасно. Пророка, Белите плащове, а сега може би и сеанчанците в добавка.

— Мисля, че сте добър човек — каза изведнъж Лини. — Боя се, че не ви казахме цялата истина, а може би трябваше.

— Лини, какви ги приказваш? — възкликна господин Джил и скочи. — Мисля, че просто е слънчасала — обърна се той към Перин. — Пък и всички сме уморени от пътя. Тя си въобразява странни неща понякога. Нали знаете как става понякога със старите хора. Хайде стига, Лини!

Лини отплесна ръката му, с която се опитваше да ѝ запуши устата.

— Ти внимавай какви ги дрънкаш, Бейзъл Джил! Ще ти дам аз на тебе една „стара“! Мейгдин бягаше от Таланвор, така да се каже, а той наистина я задиряше. Всички нас гонеше, от четири дена насам, и за малко да избие и нас, и конете. Е, нищо чудно, че повечето време тя не

е с ума си; вие мъжете завъртате ума на жените така, че да не могат да мислят, а после се правите на вода ненапита. Повечето от вас заслужавате човек ушите да ви скъса просто така. Момичето е изплашено! Тия двамата трябва да ги ожени някой и колкото по-скоро, толкова по-добре.

Господин Джил я зяпна, а самият Перин не беше сигурен дали и неговата уста не остана отворена.

— Не съм сигурен, че разбрах какво искате от мен. — отвърна бавно той, а белокосата жена се намеси, преди да е свършил.

— О, не ми се правете на задръстен. Няма да го повярвам дори за миг. Виждам, че имате повече ум от повечето мъже. Това е най-лошият ви навик на вас мъжете: да карате хората да повярват, че не виждате това, което ви е под носа. — Къде се дянаха всичките й прикляквания? Скръстила ръце пред гърди, Лини го изгледа строго. — Е, ако ще ми се преструвате, ще ви го кажа направо. Този ваш лорд Дракон прави каквото си поиска, както чувам. Вашият Пророк хваща когото му попадне и ги жени на място. Много добре; хващате сега Мейгдин и Таланвор и ги оженвате. Той ще ви е благодарен, тя също. Когато й дойде умът.

Зашеметен, Перин извърна очи към господин Джил, който сви рамене и се ухили някак болнаво.

— Ще ми простите — обърна се Перин към навъсената старица, — но трябва да се погрижа за някои неща. — И бързо се отдалечи, оглеждайки се само веднъж през рамо. Лини тъкмо размахваше пръст на господин Джил и го хокаше въпреки протестите му. Ветрецьт подухваше срещу Перин, така че не можеше да чуе какво си говорят. Всъщност и не искаше. Всички наистина бяха луди!

Берелайн можеше и да си има своите лични слугини и хващачи на крадци, но и Файле разполагаше с един вид прислуга. Двадесетина млади тайренци и кайриенци, седяха кръстосали крака недалече от палатката, жените в палта и панталони — и със запасани мечове, също като мъжете. Косите на всички не падаха под раменете и мъжете, както и жените, си ги бяха вързали назад с панделка, подражавайки на айилските опашки. Перин се зачуди къде ли са останалите — рядко се задържаха далече от Файле. Надяваше се, че не създават неприятности. Беше ги взела под крилото си, за да ги предпази от неприятности, както сама твърдеше, а Светлината знаеше, че щяха да се забъркат в

такива, ако бяха останали в Кайриен с още много глупаци като тях. Според Перин, цялата им пасмина имаше нужда от един здрав ритник в задника, та да им дойде умът в главата. Да се дуелират, да си играят на джи-е-тох, да се правят на някакви си айилци. Идиотщина!

Щом Перин се приближи, Ласайл скочи. Бледа нисичка жена с червени лентички, закарфичени на реверите на сетрето ѝ, с малки златни халкички в ушите и с такъв предизвикателен поглед, че някои от мъжете на Две реки си мислеха, че може би ще ѝ хареса да я целунат, въпреки мечата ѝ. Но точно в този момент предизвикателството ѝ беше кораво като камък. Миг след нея се изправи и Арела, висока и мургава, с коса, срязана късо като на Дева, и с дрехи с по-малко украса и от тези на повечето мъже. За разлика от Ласайл, Арела даваше ясно да се разбере, че по-скоро псе ще целуне, отколкото мъж. Двете понечиха уж да пристъпят към палатката, колкото да се изпречат на пътя на Перин, но един мъж с квадратна брадичка и в камизола с бухнали ръкави ги сгълча рязко и те пак си седнаха. Неохотно. Колкото до това, Парелеан подпря въпросната си квадратна брадичка с палец, сякаш премисляше. Първия път, когато Перин го беше видял, носеше брада като всички тайренци, но нали айилците бради не носеха.

Перин замърмори под нос за глупостите им. Бяха станали хора на Файле до мозъка на костите си и това, че ѝ беше съпруг, не означаваше почти нищо. Вярно, Ейрам държеше ревностно на вниманието му, но поне споделяше привързаността му към Файле. Докато влизаше, усети с гърба си втренчените погледи на младите идиоти. Файле щеше да му съдере кожата, ако разбереше, че се надява да предпазят нея от неприятности.

Палатката беше висока и просторна, с постлан на пода дебел килим с шарки на цветя и малко мебели, предимно сгъваеми, за да може да се съберат в една кола. Тежкото огледало на стойка не беше от тях. С изключение на обкованите с бронз сандъци, покрити с везани покривки и подредени по два един до друг за допълнителни маси, всичко останало беше покрито с ярка позлата, чак до умивалника и огледалото над него. Дузината светилници с огледала правеха вътрешността почти толкова ярка, колкото навън, въпреки че беше по-хладно и имаше дори два гоблена, твърде пищни за вкуса на Перин. С прекалено строги, ъглести фигури на птици и цветя, подредени в редици и под резки ъгли. Добрайн им ги беше осигурил, за да пътуват

като кайриенски благородници, въпреки че Перин се бе постарал да „изгубят“ по пътя най-безвкусното. Огромното легло например — ужасна тъпотия да го мъкнеш по път. Само то беше запълвало почти цяла кола.

Файле и Мейгдин седяха сами, с чаши със сребърен обков в ръцете. Приличаха на жени, които още се проучват, външно усмихнати, но с леко присвити очи, и сякаш се вслушваха в неща, криещи се зад думите, така че човек не можеше да предвиди дали в следващия момент ще се прегърнат, или ще извадят ножове. Е, според него повечето жени нямаше да стигнат чак до ножовете, но Файле като нищо бе способна. Мейгдин изглеждаше далеч не толкова съсипана от пътя, както преди. На мозаичната масичка между тях имаше още чаши и една висока запотена сребърна кана, от която се излъчваше ментовият аромат на билков чай. Двете жени се огледаха при влизането му и за миг на лицата и на двете се изписа едно и също хладно изражение на учудване кой е решил да им се натрапи точно сега и крайно недоволство, че ги прекъсват. Файле поне набързо си го смекчи с усмивка.

— Господин Джил ми разказа за преживелиците ви, госпожо Дорлайн — каза той. — Трудни дни сте имали, но можете да сте сигурна, че тук ще сте в безопасност, докато не решите да си тръгнете. — Жената измърмори благодарност над ръбчето на чашата си, но замириса тревожно и очите ѝ се впиха в него напрегнато, мъчейки се да го прочетат като книга.

— Мейгдин също ми разказа историята си, Перин — каза Файле, — и аз имам едно предложение за нея. Мейгдин, ти и приятелите ти сте преживели трудни месеци и както разбирам от думите ти, нищо добро не ви чака скоро. Приемете да останете на служба при мен, всички. Пак ще сте на път, но условията ще са много по-добри. Плащам добре и като господарка не се държа зле със слугите си. — Перин веднага сподели одобрението си. Щом Файле искаше да удовлетвори капризите си, приемайки безпризорни хора, той поне също искаше да им помогне. Може би все пак с него щяха да са в по-голяма безопасност, отколкото да се скитат сами в това трудно време.

Мейгдин се задави с чая и едва не изтърва чашата си. Примигна към Файле, отривайки намокрената си брадичка с поръбената с

дантела ленена кърпа, и столът ѝ леко изпращя, като се обърна да изгледа Перин от глава до пети.

— Аз... благодаря ви — най-сетне бавно отвърна тя. — Мисля, че... — Още един поглед към Перин и гласът ѝ набра сила. — Да, благодаря ви и приемам с благодарност любезното ви предложение. Трябва да го споделя със спътниците си. — Стана, поколеба се за миг, докато оставяше чашата си на подноса, и полите ѝ се проснаха в реверанс, достоен за кралски дворец. — Ще се постарая да ви служа добре, милейди — добави тя с равен глас. — Мога ли да се оттегля? — Файле кимна, тя приклепна и отстъпи цели две крачки заднишком, преди да се обърне. Перин се почеса по брадата. Още една, която ще му се сгъва в поклони непрекъснато.

Скоро след като платнището на входа се спусна зад Мейгдин, Файле остави чашата си и се разсмя неудържимо, тупайки с пети по килима.

— О, ако знаеш колко ми харесва тя, Перин. Какъв дух има! Обзалагам се, че щеше да ти оскубе брадата заради онези знамена, ако не бях те отървала. О, да. Дух!

Перин изсумтя. Само това му липсваше — още една жена, която да му скубе брадата.

— Обещах на господин Джил да се погрижа за тях, Файле, но... Можеш ли да познаеш какво ме помоли Лини? Поиска да оженя Мейгдин за онзи чешит Таланвор. Ей така, да ги изправя един до друг и да ги оженя, без да ги питам! Тя твърди, че го искали. — Напълни си чаша с чай и се отпусна в стола, освободен от Мейгдин, без да обръща внимание на тревожното му скърцане. — Във всеки случай тази глупост е най-малката ми грижа. Господин Джил казва, че Амадор е завзет от сеанчанците и му вярвам. Светлина! Сеанчанците!

Файле обаче затупа с пръсти горната си устна и зарея поглед нанякъде.

— Така май ще е най-добре — промълви тя умислено. — Повечето слуги се държат по-добре, когато са женени. Може би аз трябва да го уредя. И за Бреане също. Както хукна оттук да провери какво става с онзи, едрия, веднага щом си почисти лицето, подозирам, че и те отдавна е трябвало да се оженят. Така ѝ блещукаха очите... Не бих приела слугите ми да се държат по този начин, Перин. Не ги ли

оженим, ще има само сълзи, караници и цупене. А с Бреане ще е по-тежко, отколкото с него.

Перин я зяпна.

— Ти чу ли ме? — каза той бавно. — Сеанчанците са завзели Амадор! Сеанчанците, Файле!

Тя се сепна — тя май наистина мислеше за женитбата на тия жени! — а после му се усмихна насмешливо.

— Амадор все още е далече, а ако наистина ги срещнем тези сеанчанци, сигурна съм, че ще се справим с тях. В края на краищата ти дори мен научи да кацам на китката ти, нали? — Това го твърдеше самата тя, въпреки че досега не беше забелязвал подобни признаци.

— Те може да се окажат малко по-трудни от теб — отвърна той сухо и тя отново се усмихна. Миришеше на изключително доволна, странно защо. — Мисля да изпратя Трейти или Нийлд да предупредят Ранд, каквото и да каза той. — Тя поклати ядосано глава и усмивката ѝ се изпари, но той продължи: — Ако знаех как да го намеря, щях да го направя. Трябва да има някакъв начин да му пратя вест, без никой друг да научи за нея. — Ранд беше настоял за това повече от тайната за Масема. Перин беше уж прогонен от Ранд и никой не трябваше да узнае, че между двамата е останало нещо друго, освен враждебност.

— Той го знае, Перин. Сигурна съм. Мейгдин е видяла гълъбарници из цял Амадор, а сеанчанците това явно не ги интересува. Досега всеки търговец, който върти сделки с Амадор, трябва да го е чул, а също и Бялата кула. Повярвай ми, Ранд също го знае вече. Трябва да повярваш, че той знае най-добре. Поне за това. — Не бе много уверена.

— Може би — промърмори раздражено Перин. Той самият се стараеше да не се безпокои за здравомислието на Ранд, но самият Ранд с тази негова подозрителност караше Перин да се чувства като малко дете, нагазило в росна ливада. Колко ли вярваше Ранд дори на него? Ранд премълчаваше разни неща, кроеше планове, които не споделяше.

Перин въздъхна, отпусна се на стола и отпи дълбоко от чая. Истината си беше, че побъркан или не, Ранд все пак беше прав. Ако Отстъпниците заподозряха какво е намислил, или Бялата кула, щяха да измислят някакъв начин да катурнат наковалнята върху краката му.

— Мога поне да лиша очите и ушите на Кулата от поводи за още приказки. Този път наистина ще изгоря онова проклето знаме. — И

Вълчата глава също. Можеше да си играе колкото иска на лорд, но без проклетия пряпорец!

Пълните устни на Файле се присвиха осъдително и тя леко поклати глава. Смъкна се от стола, коленичи до него и го хвана за китките. Перин срещна равния ѝ поглед с тревога. Когато го погледнеше толкова напрегнато, така сериозно, винаги се канеше да му каже нещо много важно. Или така да го обърка, че да не различава предно от задно. Мирисът ѝ не му показва нищо. Опита се да престане да я души — твърде лесно щеше да изгуби самообладание и тогава тя наистина щеше да му качи на главата. Едно нещо беше научил, откак се бе оженил: с една жена човек трябва винаги да е нащрек. Твърде често дори и това се оказваше недостатъчно — всички жени правеха каквото си искат също като Айез Седай.

— Може би ще го премислиш, съпруже — измърмори тя. Тънка усмивка изви устните ѝ, сякаш отново беше прочела мислите му. — Съмнявам се, че някой от всички, които са ни видели, откакто влязохме в Геалдан, знае какво означава Червеният орел. Но около град като Бетаал някои ще знаят. И колкото по-дълго се наложи да гоним Масема, толкова по-вероятно е.

Той дори не си направи труда да ѝ отговори, че това е още една причина да се отърве от знамето. Файле съвсем не беше глупава и мисълта ѝ течеше много по-бързо от неговата.

— Тогава защо да го държим — промълви той, — след като само привлича очите на хората към идиота, който, всеки ще си помисли, че е решил да извади Манедерен от гроба? — Някои мъже го бяха опитвали в миналото, както и жени: името на Манедерен будеше величави спомени и беше добре дошло за всеки, решил да вдигне бунт.

— Тъкмо защото ще привлече очите им. — Тя се наведе към него напрегната. — Към мъжа, опитващ се отново да вдигне знамето на Манедерен. По-дребните хорица ще ти се изсмиват в лицето, ще чакат час по-скоро да ги подминеш и ще се постараят да те забравят тутакси. Колкото до по-могъщите, те бездруго имат далеч по-големи грижи, за да ти обърнат внимание, освен ако не ги ощипеш по носовете. В сравнение със Сеанчан, с Пророка или с Белите плащове един мъж, опитващ се да разрее знамето на Манедерен, е дреболия. И мисля, че със сигурност мога да ти кажа, че и Кулата едва ли ще му обърне внимание, поне засега. — Усмивката ѝ се разшири и блещукането в

очите ѝ показа, че ей сега се кани да каже най-важното. — Но най-важното е, че на никой няма да му хрумне, че този мъж прави нещо друго. — Изведнъж усмивката ѝ изчезна и тя изпъна пръст пред носа му. — И не се наричай идиот, Перин т'Башийр Айбара. Дори между другото, като сега. Защото не си. — Мирисът ѝ го боцна като тънки шипчета: не чак гняв, но явно недоволство.

Като живак. Като бекас, плеснал с криле и полетял по-бързо от мисълта. Във всеки случай по-бързо от неговата мисъл. Никога нямаше да му хрумне да се крие толкова... явно. Но я разбра. Беше като да се опитваш да скриеш, че си убиец, като се правиш на крадец. Но можеше и да свърши работа.

Той се ухили и целуна връхчетата на пръстите ѝ.

— Пряпорецът остава. — Това май означаваше и Вълчата глава. Кръв и пепел! — На Алиандре обаче трябва да ѝ се каже. Ако тя си помисли, че Ранд смята да ме направи крал на Манедерен и да ѝ взема земите...

Файле се надигна рязко и така го погледна, че той се уплаши да не би да е сбъркал, че спомена за кралицата. Алиандре много лесно можеше да я подсети за Берелайн, а Файле замириса... бодливо. Настръхнало. Но каза само:

— Алиандре не може с нищо да притесни Перин Златооки. Тази птичка все едно е вече в примката, съпруже, тъй че е време вече да се замислим как да намерим Масема. — Тя коленичи изящно до едно от ковчетата до стената на палатката, единственото сандъче без покривка, вдигна капака и заизважда навити на рула карти.

Перин се надяваше, че е права за Алиандре, понеже не знаеше какво да направи, ако се окажеше неправа. Да беше поне половината от това, за което тя го смяташе. Алиандре била впримчена птица, сеанчанците щели да изпопадат като парцалени кукли пред Перин Златоокия, а той през това време щял да спипа Пророка за гушата и да го заведе при Ранд, нищо че Масема разполагаше с десет хиляди души. Не за първи път осъзна, че колкото и да го наранява и обърква гневът ѝ, това, от което най-много се бои, е да не я разочарова. Ако видеше някога това в очите ѝ, сърцето му щеше да се пръсне.

Коленичи до нея и ѝ помогна да разпънат най-голямата карта, включваща южната част на Геалдан и севера на Амадиция, след което започна да я разглежда, сякаш името на Масема щеше да изскочне от

пергамента пред очите му. Самият той имаше още по-голяма причина от Ранд да държи на успеха. Независимо от всичко друго, не можеше да разочарова Файле.

* * *

Файле лежеше в тъмното ѝ се вслушваше, докато не се увери, че басовото хъркане на Перин е влязло в ритъма на дълбокия сън, след което се измъкна от постелята, която делиаха. Тъжна усмивка дожосна устните ѝ, докато си навличаше нощната дреха през главата. Той наистина ли си мислеше, че не е разбрала как скри кревата навътре в леса една заран, докато товареха колите? Не че имаще нещо чак толкова против. Беше спала на голата земя поне толкова често, колкото и той. Беше се престорила на изненадана, разбира се, но умерено. Ако го беше пресирила, той пак щеше да започне да се извинява и сигурно щеше дори да се върне и да домъкне кревата обратно. Да направиш от един мъж добър съпруг си е изкуство, казваше майка ѝ. Дали и за Дейра ни Галайн беше толкова трудно?

Пъхна стъпала в пантофките, загърна се с нощната роба и погледна колебливо към Перин. Събудеше ли се, щеше да я види ясно, но за нея той приличаше на загърната в сянка купчина. Доця ѝ се майка ѝ сега да е тук, да ѝ даде съвет. Обичаше Перин с всяка фибра на съществуването си и той смущаваше всяка нейна фибра. Всъщност да разбере човек мъжете беше невъзможно, разбира се, но той бе толкова различен от всички мъже, с които беше отраснала. Никога не се перчеше, не се и присмиваше на себе си, а беше... скромен. Никога не беше допускала, че един мъж може да бъде скромен! Все твърдеше, че само случайността го е направила предводител, твърдеше, че не знае как се предвожда, след като хората, които го срещаха, бяха готови да го последват само след час. Презираше мисълта си, че била бавна, а тези бавни, разсъдливи мисли виждаха така надълбоко, че трябваше джигата да му затанцува, за да скрие малките си тийни. Прекрасен мъж беше този неин къдрокос вълк. Толкова силен. И така нежен. Тя въздъхна и излезе на пръсти от палатката. Ушите му неведнъж ѝ бяха създавали неприятности.

Лагерът се простираше притихнал под нащърбената луна, хвърляща от безоблачното небе толкова светлина, колкото ако беше пълна — яркост, която отмиваше звездите. Нощна птица изпищя пронизително, а после замлъкна при басовото бухане на бухал. Лъхаше лек ветрец, като по чудо, и дори сякаш носеше прохлада. Сигурно си въобразяваше. Нощите бяха хладни само в сравнение с дните.

Повечето хора спяха сред сенките под дърветата. Много малко бяха останали будни и си говореха тихо около шепата тлеещи огънове. Не се опита да се крие, но никой не я забеляза. Някои изглеждаха полузаспали както си седяха и главите им клюмаха. Ако не знаеше колко добре служат дежурството си патрулите, щеше да си помисли, че лагерът може да бъде изненадан и от стадо говеда. Девите, разбира се, също пазеха наоколо. Но и да я видеха те, нямаше значение.

Колите с високите колелета мятаха сенки в дълга редица и слугите вече похъркваха, загърнати в одеялата си под тях. Повечето слуги. Един огън още пращеше. Около него седяха Мейгдин и приятелите ѝ. Говореше Таланвор, размахваше енергично ръце, но като че ли внимание му обръщаха само другите мъже, макар че сякаш говореше на Мейгдин. Това, че във вързопите им имаше по-добро облекло от почти дрипавите дрехи, в които пътуваха, не беше изненадващо, въпреки че бившата им господарка трябваше да е имала лека ръка, за да раздаде на хората си коприни, а Мейгдин наистина се бе облякла във фина коприна, в убито синьо. Никой от останалите не беше облечен толкова добре, тъй че, изглежда, Мейгдин ще да е била любимката ѝ.

Под нозете на Файле изпука съчка и главите им се извърнаха рязко. Таланвор скочи, наполовина измъкнал меч си, преди да я познае. По-нащрек бяха от мъжете на Две реки зад гърба ѝ. В миг всички се втренчиха в нея. После Мейгдин се изправи изящно и направи дълбок реверанс, а останалите припряно последваха примера ѝ с различна степен на умение. Само Мейгдин и Балвер сякаш изглеждаха спокойни.

— Продължавайте си — каза им кротко Файле. — Но не се заседявайте много, че утре ни чака много работа. — Тя ги подмина, но когато погледна през рамо, те все още стояха прави и се взираха в нея. Пътуванията им, изглежда, ги бяха наплашили като зайци, оглеждащи се да не ги сгащи лисица. Файле се зачуди как ли щяха да се

приспособят. Следващите няколко седмици трябваше с това да се занимава — да ги научи на своите си привички, да опознае техните. Едното беше не по-малко важно от другото за доброто поддържане на домакинството. Трябваше да намери време.

Тези хора не се задържаха дълго в ума ѝ. Скоро се озова оттатък колите, недалече от границата на лагера, където мъжете на Две реки щяха зорко да следят от клоните на дърветата. Нищо по-голямо от горска мишка нямаше да може да мине незабелязано — даже някои от Девите идваха забелязвани понякога, — но следяха да не би някой да се опита да се промъкне вътре. И не и онези, които имаха право да са тук. На една полянка, обляна от лунна светлина, я чакаха хората ѝ.

Някои от мъжете се поклониха, а Парелеан за малко да се смъкне на коляно, преди да се спре. Няколко жени приклекнаха по навик, което беше смешно в мъжките им дрехи, а после сведоха очи или помръднаха смутени, като се усетиха какво са направили. Дворцовите навици у тях бяха вродени, въпреки че упорито се стараеха да усвоят айилските нрави. Поне това, което вярваха, че са айилски нрави. Защото понякога ужасяваха Девите с това, което вярваха. Перин ги наричаше глупаци и в известен смисъл си бяха такива, но пък ѝ се бяха заклели във вярност, тези кайриенци и тайренци — водна клетва го наричаха, подражавайки на айилците, мъчейки се поне — и това ги правеше нейни. Помежду си бяха избрали име на своето „общество“ — Ча Файле, нокътя на соколицата; макар да бяха решили, че трябва да го пазят в тайна. Не бяха чак толкова глупави. Всъщност си бяха почти като младежите и девойките, с които тя беше отрасла.

Тези, които тя беше изпратила рано заранта, току-що се бяха върнали, тъй като жените от тази група тъкмо си сваляха роклите, които по необходимост бяха облекли през деня. Дори една жена, облечена като мъж, щеше да привлече внимание в Бетаал, да не говорим за пет. Из полянката се вихреха поли и блузи, палта, ризи и панталони. Жените се стараеха да си повярват, че не ги притеснява, че се събличат пред други, включително и мъже, след като айилките явно го правеха, но припряността и задъханото им дишане издаваха преструвката. Мъжете пристъпяха неловко от крак на крак и извърщаха глави, разкъсвани между желанието да гледат възпитано настрани и да ги наблюдават с интерес, както смятаха, че биха постъпили айилците. Файле се загърна още по-плътено в робата — не

можеше да се облече повече, без със сигурност да разбуди Перин, но не се и престори, че ѝ е приятно. Не беше доманка да кани слугите си в банята.

— Простете, че толкова закъсняхме, милейди Файле — рече задъхано Селанде, докато навличаше палтото си. Резкият кайриенски акцент се долавяше в гласа на нисичката жена. Не беше висока дори за кайриенка. Перчеше се обаче доста убедително, килнала дръзко глава на една страна и изпънала рамене. — Щяхме да се върнем по-бързо, но стражите на портите доста ни досадиха, докато ни пуснат.

— Досадиха ли ви? — възкликна Файле. Защо само не можа тя да отиде и да види всичко със собствените си очи? Да беше пратил Перин нея вместо оная фръцла. Не, за Берелайн не биваше да мисли. Перин не беше виновен. Това си го повтаряше по двадесет пъти на ден, като молитва. Но защо беше толкова сляп този човек? — Как ви досадиха? — Вдиша притеснено. Неприятностите със собствения ѝ съпруг не биваше да влияят на тона ѝ, когато говореше с васалите си.

— Нищо особено, милейди. — Селанде закопча колана с меча си. — Пуснаха едни с фургони пред нас, без изобщо да му мислят, но се притесниха да пуснат безпомощни жени навън в нощта. — Няколко от жените се разсмяха. Петимата мъже, които бяха отишли в Бетаал, се размърдаха раздразнени, несъмнено защото ги бяха взели за недостатъчна закрила. Останалите Ча Файле се струпаха в плътен полукръг зад десетимата, загледани във Файле и заслушани внимателно. Лунните сенки заиграха по лицата им.

— Кажи ми какво видяхте — нареди Файле с по-спокоен тон. Много по-добре.

Селанде докладва най-подробно и въпреки съжалението си, че не бе могла да отиде с тях, Файле трябваше да признае, че бяха видела почти толкова, колкото можеше да пожелае. Улиците на Бетаал били безлюдни дори в най-оживените часове на деня. Хората се задържали повече в домовете си, доколкото е възможно. Малцина търговци се осмелявали да идват в тази част на Геалдан и храната от околностите едва стигала, за да се нахранят всички. Повечето градски хора изглеждали наплашени от това, което става зад градските стени, и потъвали все по-дълбоко в апатия и безнадеждност. Всички държали устите си затворени поради страх от шпионите на Пророка, както и очите си, от страх да не ги вземат за шпиони. Пророка имал силно

влияние. Например, въпреки разбойническите банди, върлуващи по околните хълмове, уличните крадци били изчезнали из Бетаал. Говорело се, че наказанието на Пророка за кражба било да се отсекаат ръцете на крадеца. Въпреки че това, изглежда, не важеше за собствените му следовници.

— Кралицата обикаля всеки ден из града, показва се пред хората, за да поддържа духа им — продължи Селанде, — но не мисля, че това помага много. Дошла е тук на юг, за да напомни на хората, че си имат кралица; по други места сигурно е имала по-голям успех. Личната ѝ гвардия е придадена към стражата по стените и с нея са останали само няколко войници. Сигурно така хората се чувстват по-защитени. Докато не си отиде. За разлика от всички останали, Алиандре явно не се страхува, че Пророка ще дойде да щурмува стените. Разхожда се сама из градините на лорд Телабин сутрин и вечер и държи при себе си само няколко души, които прекарват повечето време в кухните. Всички в града изглежда са не по-малко загрижени за храната, за колко дълго ще стигне, както и заради Пророка. Честно казано, милейди, въпреки цялата стража по стените, според мен ако Масема се появи сам-самичък пред портите, ще му предадат града.

— Като нищо ще го предадат — вметна презрително Мералда. — И за милост ще молят. — Мургава и набита, Мералда беше на ръст колкото Файле, но присви глава пред навъсения поглед на Селанде и промърмори извинение. Нямаше съмнение кой предвожда Ча Файле. Самата Файле беше доволна от това, след като сами си го бяха наложили. Селанде беше най-умната от тях; освен може би Парелеан, и само Арела и Камайле бяха по-бързи от нея. А Селанде притежаваше и нещо в повече — стабилност, сякаш вече се беше натъквала на най-страшните неща в живота и оттук нататък нямаше от какво да се уплаши. Разбира се, искаше да си има белег като тези на някои от Девите. Самата Файле имаше няколко белегчета, с които всички те щяха да гордеят, но сам да си го търсиш беше идиотизъм. Добре поне, че не беше прекалено напориста в това отношение.

— Направихме карта, както поискахте, милейди — завърши най-сетне дребничката жена и изгледа предупредително Мералда. — Отзад отбелязахме и палата на лорд Телабин, макар да се боя, че не е нищо особено, само градини и конюшни.

Файле не се и опита да отгадае чертите по хартията, която тя разгъна пред очите ѝ под лунната светлина. Жалко, че не бе отишла лично — щеше да направи карта и на вътрешността на палата. Не. Стореното — сторено, както обичаше да казва Перин. И това беше достатъчно.

— Сигурни ли сте, че никой не претърсва фургоните, напускащи града? — Дори на бледата светлина можа да забележи объркването по лицата им. Никой не се досещаше защо бе пратила неколцина от тях в Бетаал.

Селанде не изглеждаше смутена.

— Да, милейди — отвърна тя спокойно. Твърде умна и достатъчно бърза.

Вятърът за миг се усили, листата по дърветата прошумоляха, мъртвият листак по земята също, и Файле съжали, че не притежава ущите на Перин. Носа и очите му също. Нямаше значение, ако някой я видеше с васалите ѝ, но подслушвачите щяха да са друга работа.

— Много добре си се справила, Селанде. Всички. — Перин разбираше тукашните опасности не по-малко, отколкото още по на юг. Разбираше ги, но като повечето мъже разсъждаваше колкото с ума си, толкова и със сърцето си. Една жена трябваше да е практична, да пази мъжа си от беди. Това беше най-първият съвет на майка ѝ, когато се омъжи. — Още призови се връщате в Бетаал и ако получите вест от мен, ще направите ето какво...

Дори очите на Селанде се разшириха от изненада, когато продължи, но никой не промърмори и най-плахо възражение. Файле щеше да се изненада, ако го бяха направили. Указанията ѝ бяха по същество. Рискове съществуваха, но при тези обстоятелства не изглеждаха много големи.

— Някакви въпроси? — попита накрая тя. — Разбрахте ли всички?

В един глас Ча Файле отвърнаха:

— Живеем, за да служим на своята лейди Файле.

А това значеше, че щяха да служат на любимия ѝ вълчо, все едно дали ги искаше, или не.

* * *

Мейгдин се размърда в постелята си върху коравата земя и отвори очи. Това ѝ беше името сега. Ново име, за един нов живот. Мейгдин, по майка ѝ, и Дорлайн, по едно имение, което беше някога нейно. Нов живот срещу един стар и вече приключил, но връзките в сърцето ѝ не можеха да се скъсат. А сега... сега...

Сухите листа леко изшумолиха и тя се надигна и видя смътния силует, крачещ между дърветата. Лейди Файле, връщаща се към палатката си от там, където бе ходила. Приятна млада жена, с добро сърце и сладкодумна. Все едно от каква порода беше съпругът ѝ, тя със сигурност имаше знатен произход. Но млада. И неопитна. Това навярно щеше да е от полза.

Мейгдин отпусна глава на наметалото, което си беше увила за възглавница. Светлина, какво правеше тя тук? Да се хваща на служба като слугиня на една лейди! Не. Трябваше да заложи поне на увереността в себе си. Все още можеше да я намери. Можеше. Ако поровеше по-надълбоко. Дъхът ѝ секна при шума на стъпките наблизо.

Таланвор тихо коленичи до нея. Беше без риза и лунните лъчи блестяха по гладките мускули на гърдите и раменете му, лицето му бе скрито в сенки. Лек ветреца разроши косата му.

— Що за лудост е това? — попита той тихо. — Да приемаш служба? Какво си намислила? И не ми говори глупости как си щяла да започнеш нов живот; не го вярвам. Никой не го вярва.

Тя се опита да се извърне, но той я докосна по рамото. Не приложи никакво усилие, но я спря като с оглавник. Светлина, дано само не се разтрепери! Светлината не я чу, но поне успя да запази гласа си спокоен.

— Ако не си забелязал, трябва да си намеря вече място в живота. По-добре слугиня на лейди, отколкото в някоя кръчма. Можеш да се чувстваш свободен да си вървиш, ако тази служба не те устройва.

— Ти не си абдикирала от ума си или от гордостта си, когато си се отказала от трона? — промълви той. Да я изгори Лини дано, че му го е казала! — Ако си решила да се преструваш, че си го направила, съветвам те да избягваш Лини да те хване насаме. — И ѝ се изкиска! Изкиска ѝ се, при това, ах, колко щедро! — Тя иска да си поговори с Мейгдин и подозирам, че няма да е толкова нежна с Мейгдин, колкото беше с Мургейз.

Тя се изправи сърдито и избута ръката му.

— Ти сляп ли, си, глух ли си? Преродения Дракон имал планове за Елейн! Светлина, нямаше да ми хареса дори само да знаеше името ѝ! Едва ли е чиста случайност, че попаднах на един от близките му сподвижници, Таланвор. Не може да е случайно!

— Да ме изгори дано, знам, че не е случайно. Надявах се, че греша, но... — Говореше не по-малко сърдито от нея. Нямаше право да ѝ говори така! — Елейн е в безопасност в Бялата кула, Амирлинския трон няма да я пусне да иде при един мъж, който може да прелива, дори той да е Преродения Дракон — особено ако е той! — а Мейгдин не може нищо да направи нито с Амирлинския трон, нито с Преродения Дракон, или с Лъвския трон. Единственото, което може да направи, е или да си скърши врата, или да ѝ срежат гърлото, или...

— Мейгдин Дорлайн може да следи какво става! — прекъсна го тя, най-вече за да прекъсне ужасната му тирада. — Да слуша може! Може да... — Тя млъкна раздражена. Какво наистина можеше да направи? Изведнъж си даде сметка, че си седи така в тънката нощница, и набързо се загърна в одеялата. Нощта всъщност изглеждаше малко прохладна. Или може би кожата ѝ беше настръхнала заради невидимия цоглед на Таланвор, вперен в нея? Мисълта предизвика руменина на бузите ѝ. Дано само той да не го забележеше. За щастие, гласът ѝ също стана по-разгорещен. Не беше някакво си момиченце, та да се изчервява, защото един мъж я гледал! — Ще направя каквото мога, каквото и да е то. Все ще ми се удаде някаква възможност да науча нещо или да направя нещо, което да помогне на Елейн, и ще я използвам!

— Опасно решение — каза спокойно той. Тя съжали, че не може да види добре лицето му в тъмното. Само за да разчете изражението му, разбира се. — Чу го как заплаши да обеси всеки, който го погледне накриво. Мога да го повярвам, при мъж с очи като неговите. Като някой звяр. Дори се изненадах, когато пусна онзи — мислех, че ще му разкъса гърлото! Ако разбере коя си ти, коя беше... Балвер може да те издаде. Той така да не обясни защо ни помогна да избягаме от Амадор. Може би смяташе, че кралица Мургейз ще му даде нова позиция. Сега вече знае, че няма шанс за това, и може да пожелае да се домогне до благоволенieto на новия си господар и новата си господарка.

— Ти наистина ли се боиш от лорд Перин Златоокия? — запита го тя презрително. Светлина, мъжът беше изплашил и нея! Очите му

бяха като на вълк. — Балвер има достатъчно ум, за да си държи езика зад зъбите. Всичко, което каже, ще се отрази и на него, в края на краищата. Ако ти се боиш, тогава яхай коня и тръгвай!

— Винаги ми го хвърляш това в лицето — въздъхна той и се отпусна отново. Не можеше да види очите му, но ги усещаше. — Яхай коня и се махай, казваш. Имаше някога един войник, влюбен в кралицата си отдалече, знаейки, че е безнадеждно, знаейки, че никога не би се осмелил да ѝ го каже. Сега кралицата я няма, останала е само жената и аз се надявам. Да ме изгори дано, ако не се надявам! Ако искаш да напусна, Мейгдин, кажи ми го. Една думичка само: „Тръгвай!“. Само една дума.

Тя отвори уста. „Само една дума. Светлина, само една дума! Защо не мога да я кажа? Светлина, моля те!“ За втори път тази нощ Светлината отказа да чуе. Тя остана сгъшена глупаво в одеялата, с отворена уста, и лицето ѝ ставаше все по-горещо и по-горещо.

Ако отново се беше изкискал, щеше да го промуши с ножа на колана си. Ако се беше изсмял, или да даде само някакъв знак за тържество... Вместо това той се наведе и нежно я целуна по очите. Тя простена; не можеше да се помръдне. Отворила широко очи, го изглежда как се изправи. Надвисна над нея под лунните лъчи. Беше кралица — бивша кралица, — свикнала да командва, свикнала на трудни решения в трудни времена, но точно сега сърцето ѝ заби лудо и изби мисълта от главата ѝ.

— Ако беше казала „тръгвай“, щях да погребя надеждата си, но никога не бих могъл да те оставя.

Едва след като той се загърна в одеялата си, тя успя да се насили да легне отново и се зави със своите. Дишаше на пресекулки, сякаш беше пробягала няколко мили. Нощта наистина беше станала хладна; не трепереше, а потръпваше. Таланвор беше твърде млад. Прекалено млад! Още по-лошото беше, че той бе прав. Да го изгори дано за това! Слугинята на една лейди нищо не можеше да направи, за да повлияе на събитията, а ако този убиец на Преродения Дракон с вълчите очи разбереше, че държи Мургейз Андорска в ръцете си, можеха да я използват срещу Елейн, вместо да ѝ помогне. Нямахше право да е прав, след като тя не искаше да е прав! Нелогичността на тази мисъл я разгневи. Все пак имаше някакъв шанс да може да свърши нещо добро! Трябваше да има!

Лек гласец се изсмя някъде в тила ѝ. „Още не можеш да забравиш, че си Мургейз Траканд — сгълча я той, — и дори след като абдикира от трона си, кралицата Мургейз не може да спре да се опитва да се меси в делата на могъщите, въпреки всичките си провали досега. А и не може да каже на един мъж да си отиде, защото не може да престане да си мисли колко силни са ръцете му и как се накъдрят устните му, когато се усмихне, и...“

Разгневена, тя се загърна през глава с одеялата, мъчейки се да заглуши гласа. Не оставаше, защото не може да се отдръпне от властта. Колкото за Таланвор... Щеше да го постави твърдо на мястото му. Този път щеше! Но... Какво му беше мястото с една жена, която вече не е кралица? Опита се да го махне от ума си и се опита също да спре този насмешлив гласец, който така и не искаше да млъкне, но когато сънят най-сетне дойде, тя все още усещаше допира на устните му върху миглите си.

ГЛАВА 9

ЗАПЛИТАНИЯ

Перин се събуди призори, както обикновено, и също така както обикновено Файле вече беше станала и се беше разшетала. Пред нея и мишка щеше да изглежда шумна, когато поискаше, и той подозираше, че дори да се беше събудил час след като си е легнал, тя пак щеше да е станала преди него. Платнищата на входа бяха привързани, страничните платна леко вдигнати отдолу, колкото да създадат привидно чувство за прохлада. Перин дори потръпна, докато си търсеше ризата и бричовете. Какво пък, нали трябваше да е зима, въпреки че самото време беше забравило за това.

Той се облече на тъмно и изтри зъбите си със сол, без помощта на лампа, и когато излезе от палатката видя, че Файле е събрала новите си слуги в тъмносивия утринен здрач. Дъщерята на един лорд си имаше нужда от слуги — това трябваше да ѝ го уреди още преди. В Кемлин имаше хора от Две реки, които Файле беше обучила лично, но след като трябваше да тръгнат тайно, нямаше как да ги вземе със себе си. Господин Джил сигурно щеше да поиска да си иде у дома колкото може по-скоро, а също Ламгвин и Бреане с него, но може би Мейгдин и Лини щяха да останат.

Ейрам се изправи от мястото до палатката, където беше седнал с кръстосани крака и тихо зачака Перин да му даде знак. Ако Перин не го беше спрял, Ейрам щеше да спи пред входа. Тази заран палтото, което бе облякъл, беше на червени и бели ивици, макар че бялото беше малко поизцапано, и прословутата дръжка на меча с вълчата глава както винаги стърчеше над рамото му. Перин почувства облекчение, че бе оставил секирата си в палатката. Таланвор все още носеше меча на колана си, но не и господин Джил и другите двама.

Файле май гледаше към палатката с едно око, тъй като веднага щом Перин излезе, тя я посочи, явно давайки им някакви указания. Мейгдин и Бреане се засуетиха край него и Ейрам — бяха стиснали челюсти и миришеха решително, кой знае защо. Ни една от двете не

приклепна — приятна изненада. Лини обаче го направи, като сгъна бързо коляно и бързо измърмори нещо как трябвало да си знаят мястото. Перин подозираше, че Лини е една от онези жени, които виждаха своето „място“ в това да се разпореждат. Като си помисли човек, при повечето жени беше така. Така май си беше по целия свят, не само в Две реки.

Таланвор и Ламгвин плътно последваха жените и Ламгвин бе точно толкова сериозен в поклоната си, колкото и Таланвор, който пък беше почти мрачен. Перин въздъхна и също им се поклони, а те се стреснаха и го зяпнаха. Резкият вик на Лини ги накара да се шмугнат в палатката.

Само с една бърза усмивка към него, Файле закрачи към колите, говорейки ту на Бейзъл Джил от едната си страна, ту на Себан Балвер от другата. Естествено, две групи от нейните идиоти закрачиха след нея, за да чуят, ако повиши глас — перчеха се, опипваха дръжките на мечовете си и се взираха в сумрака, сякаш очакваха нападение или се надяваха да се появи такова. Перин подръпна късата си брада.

Пръстите на зората още не бяха се показали на хоризонта, но кайриенците вече се размърдваха и с приближаването на Файле се раздвижваха все по-бързо. Мъжете от Две реки, навикнали от селяшките си дни, вече привършваха със закуската. Някои се смееха и се помотаваха около огньовете, но повечето се хващаха на работа. Неколцина се опитаха да си останат загърнати в одеялата, но бяха безцеремонно разбутани. Грейди и Нийлд също бяха станали — сенки в черни палта сред дърветата. Перин не помнеше да ги е виждал без тези техни „куртки“, закопчани до шията, винаги чисти и неомачкани по изгрев слънце, както и да изглеждаха предната вечер. Дватама пристъпваха от фигура във фигура в унисон, упражнявайки се с мечовете си както всяка сутрин. Това беше по-поносимо за гледане от вечерните им упражнения, когато сядаха с кръстосани крака, с ръце на коленете и се взираха в безкрая с празни погледи. Доколкото човек можеше да види, те никога не правеха нещо особено, но нито един човек в лагера не знаеше какво мислят и всички се държаха колкото може по-надалече от тях. Дори Девите гледаха да не им се навират в краката.

Липсваше нещо, забеляза сепнат Перин. Файле винаги изпращаше някой мъж най-напред да му донесе купа с гъста каша за

закуска, но изглежда, тази сутрин се бе оказала твърде заета, Лицето му светна и той се забърза към готварските огнища, надявайки се поне веднъж да може сам да си сипе кашата. Празни надежди.

Флан Барстър, дългнест чешит с трапчинка на брадичката, го посрещна на средата на пътя и тикна в ръцете му гравирана купа. Флан беше от горните ферми, накъм Стражеви хълм, и Перин не го познаваше добре, но един-два пъти бяха ловували заедно и веднъж Перин му беше помогнал да извади една от бащините му крави от едно тресавище във Водния лес.

— Лейди Файле ми заръча да ти донеса това, Перин — каза притеснено Флан. — Няма да ѝ кажеш, че съм забравил, нали? Намерих малко мед и ти гребнах една лъжица. — Перин се постара да не въздъхне. Добре поне че Флан го нарече само по име.

Е, изглежда, нямаше да го оставят да свърши нещо сам, но все пак той отговаряше за хората, хапващи под дърветата. Без него те сега щяха да са си при семействата, да се приготвят за сутрешната работа из фермата, да доят крави или да секат дървета, наместо да се чудят дали ще им се наложи да убиват, или тях ще убият преди зник слънце. Той набързо изгълта подсладената каша и каза на Бйрам да си изяде спокойно закуската, но той го изгледа така отчаяно, че Перин омекна и Ейрам го последва по петите, когато тръгна да пообиколи лагера.

Мъжете си изправяха и му заставаха мирно, докато ги подмине. Стискаше зъби всеки път, когато някой, с когото беше отраснал или още по-лошо — някой по-възрастен, които го беше пращал по работа като момче, го нарече „лорд Перин“. Не всеки го правеше, но доста много. Прекалено много. След известно време престана да им казва да престанат да го наричат лорд от едното отегчение — в повечето случаи следваше отговорът: „О! Както кажете, лорд Перин.“ Само това беше достатъчно да му се доще да завие!

Въпреки това, макар и със зор, се спираше да размени по дума-две с всеки. Предимно обаче си държеше очите широко отворени. И носа. На всички им стигаше умът да си поддържат лъковете в добро състояние и да се грижат за остриетата и перцата на стрелите си, но мнозина, без въобще да забележат, оставяха подметките на ботушите или дъната на гащите си да се изтъркат. Или пък имаха навика да оставят пришките си да гноясат, понеже им беше все едно дали самите те ще са във форма, или не. И мнозина обичаха да си носят ракия,

когато се намереше, а доста от тях никак не държаха на пиене. В деня преди да стигнат до Бетаал бяха минали през едно селце, в което имаше най-малко три хана.

Странна работа. Когато госпожа Люхан или майка му кажеха, че трябва да си смени обувката или да си закърпи гащите, това винаги го потискаше и беше сигурен, че който и друг да му направи подобна забележка, ще се подразни, но всички мъже на Две реки, от белокосия старец Джондин Баран надолу отвърщаха само: „Ха, че то вие май сте прав, лорд Перин; ей сега ще взема да се оправя“, или нещо от този род. Забеляза как доста от тях се ухилваха един на друг, щом ги подминеше. И при това замирисваха доволно! Когато изрови една глинена стомна със сливовица от дисагите на Джори Конгар — кльощав тип, който ядеше два пъти повече от всеки друг и винаги изглеждаше така, сякаш не е хапвал и залък от дни; Джори беше много добър стрелец, но паднеше ли му възможност, се напиваше така, че краката му преставаха да го държат, и при това имаше широки пръсти — та Джори Конгар се ококори и разпери широко ръце, все едно че не знаеше откъде се е появила проклетата стомна. Но когато Перин продължи, изливайки ракията по земята, Джори се засмя и рече:

— Ей, нищо не може да скрие човек от лорд Перин!

И го каза гордо! Понякога на Перин му се струваше, че наистина всички освен него са се побъркали.

И нещо друго забеляза. Всички до един бяха много заинтересувани от нещо, което той не им каза. Един през друг извърщаха око към двете знамена, които приплясваха на пилоните си при кратките полъхвания на вятъра, Червената Вълча глава и Червеният орел. Погледнат към знамената и после погледнат него — и чакаха да чуят заповедите, които беше изричал винаги, откакто тези неща се бяха появили при влизането им в Геалдан. И често пъти много преди това. Само дето не беше ги изрекъл вчера, както не ги изрече и днес, и забеляза как лицата на мъжете се умислиха. Остави зад себе си групичките мъже, зяпаци ту към пряпорците, ту към него и мърморещи възбудено помежду си. Дори не се опита да ги чуе. Какво ли щяха да кажат, ако се окажеше неправ, ако Белете плащове или крал Ейрлон решаха, че могат да извърнат погледите си от Пророка и от Сеанчан достатъчно дълго, за да пометат един предполагаем бунт? Той

отговаряше за тях, а твърде много мъже вече бяха загинали заради него.

Когато привърши обиколката си, слънцето вече надничаше над хоризонта, пръскайки рязка утринна светлина. При палатката Таланвор и Ламгвин измъкваха навън сандъци под указанията на Лини, докато Мейгдин и Бреане като че ли подреждаха вещи върху една широка ивица суха трева — одеяла и ленени завивки главно, както и дълги яркоцветни платна сатен, с които трябваше да се покрива леглото, което той беше изхвърлил. Файле сигурно беше вътре, защото нейните идиотчета се мотаеха недалече от палатката. Виж, за тях мъкнене и влачене нямаше. По-безполезни бяха от плъхове в обор.

Перин си помисли дали да не прескочи да нагледа Дръжливко и Стъпко, но когато обърна очи през дърветата към коневръзите, го видяха. Не по-малко от трима налбанти се изстъпиха смутено напред и го загледаха. Бяха едри мъжаги в кожени престилки и си приличаха като яйца в кошница, макар че на Фалтон му беше останала съвсем малко побеляла коса на темето, Емин беше посивял, а Джерасид още не беше стигнал средна възраст. Като видя тази гледка, Перин изръмжа. Сложеше ли ръка на някой от конете, щяха да се засуеят около него, а вдигнеше ли копито, щяха да се облещят. Единствения път, когато се бе опитал да подмени износена подкова на Дръжливко, всичките шестима налбанти наскочаха и грабнаха сечивата, преди да може да ги пипне, и едва не прекатуриха дорестия в напора си те да свършат работата.

— Боят се, че не им вярваш — промълви изведнъж Ейрам. Перин го изгледа изненадано, а Ейрам сви рамене под шареното си палто. — Говоря с тях понякога. Смятат, че ако един лорд сам се грижи за конете си, трябва да е защото не разчита на тях. И че сигурно се каниш да ги изгониш, а няма как да се приберат по домовете си. — По тона му личеше, че ги смята за глупави, дето мислят така, но бившият Калайджия изгледа Перин накриво и отново неловко сви рамене. — Мисля, че освен това са и смутени. Те смятат, че щом не се държиш както подобава на един лорд, това се отразява и на тях.

— Светлина! — измърмори Перин. Файле му беше казвала същото — поне за тава, че се смущавали — но той беше смятал, че това са само приказки на една щерка на лорд. Файле беше отрасла, обкръжена от слуги, но как можеше една знатна дама да знае как

мисли един човек, който трябва сам да си заработи залька? Той отново погледна навъсено към коневръзите. Вече петима от налбантите бяха застанали един до друг и го гледаха. Смутени, че иска сам да се погрижи за конете си, и притеснени, че не им възлага друга работа. — Ти наистина ли смяташ, че трябва да се държа като последен тъпак в копринени долни гащи? — попита Перин. Ейрам примигва и заби поглед в ботушите си. — Светлина! — изръмжа Перин.

Забелязал крачещия откъм колите Бейзъл Джил, Перин тръгна да го срещне. Не смяташе, че се е справил много добре вчера в усилието си да накара Джил да се отпусне. Дебелият мъж си мърмореше и пак триеше с кърпа главата си, плувнал в пот под опърпаното си тъмносиво палто. Дневната горещина вече беше започнала да се усилва. Той не забеляза Перин, преди да го доближи съвсем, и тогава подскочи, натика кърпата в джоба на палтото и се поклони. Изглеждаше изчеткан и ощавен като за празник.

— А. Милорд Перин. Вашата лейди ми нареди да откарам една кола в Бетаал. Заръча ми да ви намеря малко табак от Две реки, ако мога, но не знам дали ще е възможно. Листото от Две реки винаги е било скъпо, а търговията напоследък не е както беше.

— Пратила те е да ми търсиш табак? — каза намръщено Перин. Предположи, че тук е заровено нещо тайно, но все пак... — Аз купих цели три сандъка, две села назад. Ще стигне за всички.

Джил поклати решително глава.

— Не е като листото от Две реки, а вашата лейди казва, че то най-много ви харесва. Геалданското листо ще свърши работа за другите. Аз ще съм вашият шамбаян, тя така го рече, и ще снабдявам вас и нея с това, от което имате нужда. Всъщност няма да е много различно от онова, което правех и в „Благослова“. — Подобиеето, изглежда, го развесели, защото коремът му се разтресе в тихо кискане. — Доста голям списък имам, макар че не знам колко от всичко това ще мога да намеря. Добро вино, билки, плодове, свещи и лой за лампи, промазано платно и восък, хартия и мастило, куки за плетене и игли, о, какво ли не. Таланвор и Ламгвин тръгват с мен, и още няколко души от поданиците на вашата лейди.

Поданиците на неговата лейди. Таланвор и Ламгвин изнасяха поредния сандък, за да го подредят жените. Наложиха им се да минат

през клекналата сбирщина млади тъпацы, които изобщо не се сетиха да им помогнат. Всъщност изобщо не им обърнаха внимание тези лентяи.

— Тия да ги държиш под око — предупреди го Перин. — Ако някой от тях предизвика неприятност, дори само да ти се стори, че се кани да го направи, кажи на Ламгвин да го халоса по главата. — А ако се окажеше някоя от жените? Те бяха не по-малко склонни към такива неща, може би дори повече. Перин изръмжа. „Поданиците“ на Файле тепърва имаха да му свиват корема на здрави възли. Много лошо, че не й стигаха такива като господин Джил и Мейгдин. — Не ми спомена за Балвер. Той да не е решил сам да отиде? — Точно в този момент лек полъх във въздуха довя до ноздрите му миризмата на Балвер, чевръста и бдителна миризма, съвсем неподходяща за суховатата му, почти невзрачна външност.

Дори за толкова мършав и дребен човек Балвер вдигаше смайващо малко шум, пристъпвайки по сухата шума. Той се поклонил бързо и леко килнатата му глава само подчерта птичия му вид.

— Аз оставам, милорд — промълви той предпазливо. — За секретар на вашата милостива лейди. И ваш, ако благоволите. — Той почти подскокна, за да се приближи до Перин. — Имам добър опит, милорд. Паметта ми е добра и пища хубаво, и милорд може да е сигурен, че каквото и да довери пред мен, никога няма да излезе от устата ми пред друг. Способността да пазиш тайни е най-първото умение за един секретар. Вие нямахте ли спешни задължения към новата ни господарка, господин Джил?

Джил изгледа Балвер намръщено, отвори уста, но после рязко я затвори, обърна се и се затича към палатката.

Балвер го изгледа, докато се отдалечи, все така килнал глава на една страна и присвил замислено устни.

— И други услуги мога да ви предложа, милорд — отрони най-сетне той. — Знание. Подочух приказките на някои от хората на милорд и доколкото разбирам, милорд май е имал някакви... затруднения с Чедата на Светлината. Един секретар научава много неща. Ще се изненадате колко много неща знам за Чедата.

— С малко късмет, мога да избегна Белите плащове — отвърна му Перин. — По-добре щеше да е, ако знаехте къде е Пророка. Или сеанчанците. — Не очакваше, разбира се, нито едно от двете, но Балвер го изненада.

— Не мога да съм сигурен, но мисля, че сеанчанците все още не са стигнали много извън Амадор. Трудно е да се отсеят фактите от слуховете, милорд, но ушите ми са винаги нащрек. Те, разбира се, като че ли се придвижват неочаквано бързо. Опасни хора са, с голяма чет тарабонска войска. Разбрах от господин Джил, че милорд ги познава, но можах да ги наблюдавам отблизо в Амадор и това, което видях, е на разположение на милорд. Колкото до Пророка, за него се ширят толкова слухове, колкото и за Сеанчан, но смятам, че мога да твърдя със сигурност, че наскоро е бил в Абила, едно доста голямо градче на около четиридесет левги оттук. — Балвер се усмихна тънко, със самодоволна усмивка.

— Как може да сте толкова сигурен? — попита замислено Перин.

— Както казах, милорд, държа ушите си отворени. Пророка, както разправят, е затворил доста ханове и кръчми, и е сринал онези, които смята за непочтени. Споменаха ми за няколко такива места, аз пък случайно знам, че в Абила има ханове със същите имена. Смятам, че е малко вероятно в друго градче да се намерят ханове със същите имена. — На лицето му отново пробяга тънка усмивка. И определено замириса самодоволно.

Перин се почеса замислено по брадата. Случайно си спомнил къде се намирили хановете, които Масема уж бил съборил. А ако се окажеше, че Масема изобщо го няма там, какво пък, нали тези слухове никнеха като гъби след дъжд. Този Балвер, изглежда, просто се опитваше да си придаде повече важност.

— Благодаря ви, господин Балвер. Ще го имам предвид. Ако чуете още нещо, гледайте да ме уведомите. — Обърна се да си тръгне, но мъжът го хвана за ръкава и Перин го изгледа през рамо.

Костеливите пръсти на Балвер се дръпнаха като опарени и той повтори един от птичите си поклони и заразтърква сухите си длани.

— Простете, милорд. Боя се да не ви се стори много нахално, но бих ви посъветвал да не приемате Белите плащове така лековато. Да ги отбягвате е умно, но може да се окаже невъзможно. Сега те са много по-близо, отколкото сеанчанците. Еамон Валда, новият лорд-капитан командир, поведе повечето от тях към северна Амадиция още преди Амадор да падне. Той също беше тръгнал да хване Пророка, милорд. Валда е опасен човек, а също и Радам Асунава, Великият инквизитор.

Пред него дори Валда изглежда добродушен. А мисля, че никой от двамата не питае добри чувства към вас, милорд. Простете. — Той отново се поклони, поколеба се и продължи гладко: — С ваше позволение, това, че милорд вее знамето на Манедерен, е доста окуражително. Милорд ще се окаже доста сериозен противник за Валда и Асунава, стига да внимава.

Докато го гледаше как се отдръпва заднишком с поклони, Перин си помисли, че е разбрал вече, поне отчасти, историята на Балвер. Явно, че и той бягаше от Белите плащове. Причината можеше да е нищо и никаква, само едно засичане на улицата и поглеждане накриво, но явно и Балвер им имаше зъб. А и остър ум имаше, след като бе разбрал от един поглед какво значи Червеният орел. А и остър език с господин Джил.

Джил беше клекнал до Мейгдин и ѝ говореше на скоропоговорка въпреки опитите на Лини да го накара да млъкне. Мейгдин се извърна и се загледа към Балвер, докато той бързаше през дърветата към редицата от коли, но от време на време извъръщаше очи и към Перин. Останалите се струпяха около нея ѝ поглеждаха ту към Балвер, ту към Перин. Ако изобщо някога беше виждал група хора, загрижени какво ли е казал някой за тях, това бяха те. Но какво ли толкова се бояха, че може да е чул? Клевети зад гърба им, най-вероятно. Приказки за скандали с бившата им господарка, за лошо държане и други такива. Хората, като ги затвориш в един курник, обикновено започват да се кълват като кокошки. Ако беше това, може би трябваше да го спре, преди да се е стигнало до кръвопролитие. Ей го, Таланвор отново галеше дръжката на меч си! Какво смяташе все пак да прави Файле с този човек?

— Ейрам, искам да идеш и да поговориш с Таланвор и цялата групичка. Кажим им какво ми каза Балвер. Пусни го между другото, но им кажи всичко. — Това трябваше да успокои страховете за доносничество. Файле твърдеше, че слугите трябва да се предразположат, все едно че са си у дома. — Сприятели се с тях, ако можеш, Ейрам. Но ако решиш да се залисваш по някоя от жените, гледай да е Лини. Другите две са заети.

Мъжът имаше гладка реч за пред всяка по-засукана жена, но сега беше едновременно изненадан и обиден.

— Както желаете, лорд Перин — измърмори той намусено. — Ще ви настигна скоро.

— Аз ще съм горе при айилците.

Ейрам примигна.

— Е, може да ми отнеме повечко време тогаз, щом ще трябва да се сприятелявам. Така като ги гледам, не ми приличат на хора, дето много търсят приятелства. — И това от устата на човек, който гледаше с подозрение всеки, който се доближеше до Перин освен Файле и никога не се усмихваше на никой, който не е облечен в пола.

Въпреки всичко той отиде и клекна на размисъл с Джил и другите. Дори отдалече си личеше, че са много сдържани. Продължаваха работата си и само от време на време отвърщаха с по една-две думи на Ейрам, и повече се споглеждаха помежду си, а по-рядко обръщаха очи към него. Плашливи като пъдпъдъци, усетили лисица. Но поне говореха.

Перин се зачуди в каква ли бея се е забъркал Ейрам с айилците — като че ли не бяха имали време за това! — но скоро престана да се чуди. Всяка по-сериозна бея с айилците означаваше някой да загине, и този някой нямаше да е айилец. Всъщност и той самият не гореше от нетърпение да се среща с Мъдрите. Той заобиколи по цялата кривина на хълма, но вместо да се изкачи по склона, краката му го поведоха през целия път до майенците. От техния бивак също се беше задържал колкото може по-далеч, и то не само заради Берелайн. Имаше си и някои неудобства в това да имаш твърде силно обоняние.

За щастие, свежият ветрец беше отнесъл повечето воня настрана, въпреки че почти не облекчаваше жегата. Пот течеше по лицата на конните караули в червените им ризници. Като го забелязаха, те се вдървиха още повече на седлата си, което говореше нещо. Докато мъжете на Две реки яздеха като селяни, тръгнаха към нивата, майенците обикновено бяха като статуи на гърба на коня. Да се бият обаче можеха. Светлината да дадеше дано да не се наложи.

Хавиен Нурел притича към него, закопчавайки палтото си в движение, още докато Перин подминаваше патрулите. Около дузина командири последваха Нурел по петите, всички със сюртуци и затягащи ремъците на ризниците си. Двама-трима носеха и шлемовете си с пера под мишница. Повечето бяха с години по-възрастни от Нурел, някои — два пъти по-стари от него, посивели мъже с корави,

нашарени с белези лица, но наградата на Нурел за това, че бе помогнал в спасяването на Ранд, беше да го провъзгласят за втори след Гален, неговия „пръв лейтенант“, както му казваха.

— Първата още не се е върнала, лорд Перин — каза Нурел с поклон, поклониха се и останалите. Висок и слаб мъж, той вече не изглеждаше толкова млад, колкото преди Думайски кладенци. В очите му, видели повече кръв от повечето ветерани за двайсет битки, се долавяше напрегнатост. Но ако лицето му беше кораво, то в мириса му се долавяше и известно нетърпение да задоволи очакванията на Перин. В очите на Хавиен Перин Айбара беше човек, който може да полети във въздуха или да закрачи по водата, когато си поиска. — Сутрешните патрули не са видели нищо, тези, които се върнаха. Иначе щях да ви докладвам.

— Разбира се — каза Перин. — Аз... Просто исках да поразгледам малко.

Смяташе само да пообиколи, докато посъбере кураж да се изправи пред Мъдрите, но младият майенец го последва с останалите командири, следейки с тревога дали лорд Перин няма да забележи някаква нередност у Крилатата гвардия; присвиваше болезнено очи, щом се натъкнеха на гологърди мъже, мятаци зарове на някое одеяло, или някой още похъркващ сънливец — нали слънцето вече се беше вдигнало. Нямахше какво да се безпокои — за Перин лагерът изглеждаше спретнат и изпънат като по конец. Всеки мъж си имаше одеяла и седло за възглавница, няма и на две крачки от собствения си кон, вързан за дългото въже, изопнато между високи до гърдите колци, забити в земята. На всеки двадесет крачки беше накладен огън с натрупани като конус пики. Всичко това образуваше нещо като кутия около пет островърхи шатри, едната от които на златисти и сини ивици и по-широка от останалите четири, взети заедно. Много по-различно от безредието, царящо при мъжете на Две реки.

Перин крачеше енергично и се стараеше да не прилича на прекалено голям глупак. Но не беше много сигурен, че успява. От време на време го засърбяваше да се поспре, за да може да вдигне някое копито, без някой да припадне, но си припомни какво му каза Ейрам и се въздържа. Всички изглеждаха също толкова слисани от обиколката му, колкото и Нурел. Строги знаменосци кресваха на мъжете да скочат на крака и скоро като че ли целият лагер застана

мирно. Перин забърза към края на бивака и трънливия склон към шатрите на Мъдрите. Само няколко Деви се мяркаха между редките дървета горе, и няколко гай-шайн.

— Лорд Перин — промълви колебливо Нурел. — Айез Седай... — Пристъпи по-близо и сниши глас до дрезгав шепот. — Знам, че те са се заклели на Преродения Дракон и... Видях обаче нещо, лорд Перин, и... Те вършат лагерна работа! Айез Седай! Тази сутрин Масури и Сеонид слязоха да донесат вода! А вчера, след като вие се върнахте... Вчера ми се стори, че чух някой горе... да плаче. Не вярвам да е била някоя от Сестрите, разбира се — добави той бързо и се изсмя да покаже колко нелепа е тази представа, но с малко треперлив смях. — Вие... Нали ще се погрижите... всичко с тях да е наред? — Щурмувал беше в галоп четиридесет хиляди Шайдо с двеста кирасири, но сега пристъпяше нервно от крак на крак. Разбира се, беше връхлетял срещу четиридесет хиляди Шайдо, защото Айез Седай го бяха накарали.

— Ще направя каквото мога — измърмори Перин. Май нещата бяха по-лоши, отколкото си мислеше. Сега трябваше да ги спре да не станат още по-лоши. Стига да можеше. По-скоро беше готов отново да се изправи срещу Шайдо.

Нурел кимна, все едно че Перин му бе обещал всичко, за което го бе помолил, че и още в добавка.

— Е, това е добре — въздъхна мъжът с облекчение. Хвърли кос поглед към Перин и се насили да каже още нещо, но този път не беше толкова деликатно, колкото за Айез Седай. — Чух, че сте се съгласили Червеният орел да остане.

Перин едва не подскочи. Още не беше обиколил хълма, а новините го бяха изпреварили.

— Стори ми се подходящо — бавно отвърна той. Берелайн трябваше да научи истината, но ако я знаеха твърде много хора, тази истина щеше да се разпростре още от следващото село, през което минеха, от следващата ферма. — Това е било знак на Манедерен — Добави той, сякаш Нурел не го знаеше много добре. Истината! Ето че се бе докарал дотам, че да усуква истината като Айез Седай, и то пред хора, които бяха на негова страна. — Гарантирам, че това знаме е било развявано тук неведнъж, но никой от тези хора не е имал Преродения Дракон зад гърба си. — И ако това не посееше нужните семена, значи не знаеше как и една бразда да изоре.

Изведнъж осъзна, че почти всички от Крилатата гвардия гледат към него и командирите. Несъмнено се чудеха какво казва, след като беше едва ли не профучал на бегом през стана им. Гледаха го дори и слугините на Берелайн, две пълни жени с простовати лица. Перин не беше виждал подобно нещо, но разбра, че трябва да им създаде някакъв повод за гордост.

Повиши глас достатъчно, за да се понесе във въздуха, и подвикна:

— Крилатата гвардия ще накара Майен да се гордее, ако някога се изправим пред нови Думайски кладенци. — Това беше първото, което му хрумна, но присви очи, след като го каза.

За негов потрес, сред войниците се надигнаха възгласи — „Перин Златоокия!“, „Майен за Златоокия!“ и „Златоокия и Манереден!“, мъжете заподскачаха и се разлудуваха, а някои награбиха пиките от пирамидите и ги размахаха така, че червените ленти се развяха от вятъра. Нурел засия, и не само той — командири с прошарени коси и с белези по лицата се ухилиха като момченца, похвалени от учителя си. Светлина, той наистина беше останал единственият със здрав разсъдък! Искрено се замоли наум никога повече да не видят битка.

Зачуден дали това няма да му причини някоя неприятност с Берелайн, той се сбогува с Нурел и останалите и се заизкачва по склона през зализелите храсталаци, не по-високи от кръста му. Сух треволяк пращеше под ботушите му. Врявата все още изпълваше майенския стан. Дори след като разбереше истината, Първата сигурно нямаше да остане доволна, че нейните хора го бяха приветствали така. Разбира се, това можеше да си има и добрите страни. Може би щеше да я ядоса достатъчно, за да престане да му вади душата.

Малко преди билото той се поспря и се вслуша в заглъхващите вече възгласи. Тук никой нямаше да го приветства. Всички странични платнища на ниските сиво-кафяви шатри на Мъдрите бяха смъкнати до долу и напълно ги затваряха. Сега навън имаше само няколко Деви. Приклекнали отпуснато под клоните на един кожолит, те го гледаха с любопитство. Ръцете им жестикулираха оживено в онзи техен език със знаци. След малко Сюлин се изправи, прибра тежкия си нож в канията и закрачи към него — висока и жилава жена с розов белег през потъмнялата от слънцето буза. Тя хвърли поглед към пътеката, по

която се беше изкачил, и, изглежда, остана доволна, че е сам, въпреки че с айилците често беше трудно да разбереш какво мислят.

— Това е добре, Перин Айбара — каза му тя кротко. — Мъдрите често проявяват недоволство, че ги караш те да идват при теб. Само глупците си позволяват да разочароват Мъдрите, а не те смятам за глупак.

Перин се почеса по брадата. Беше се държал настрана от Мъдрите, както и от Айез Седай, доколкото може, но не бе имал никакво намерение да ги принуждава да идват при него. Просто намираще компанията им за притеснителна. Да го кажем по-меко.

— Е, дойдох да се видя с Едарра — каза той. — Да поговорим за Айез Седай.

— А може и да съм сбъркала — отвърна му сухо Сюлин. — Но ще ѝ предам. — После смени темата. — Я ми кажи нещо. Терил Винтер и Фурен Алхара са близки със Сеонид Трайган — нещо като първобратя с първосестра; тя не обича мъжете като мъже — но въпреки това те предложиха да поемат наказанието ѝ вместо нея. Как може да се посрамват толкова?

Той отвори уста, но не излезе нищо. На билото се появиха двама гай-шайн, всеки повел по две айилски мулета; мъжете в белите роби минаха на няколко крачки встрани и продължиха надолу към поточето. Не можеше да е сигурен, но смяташе, че и двамата са от Шайдо. Държаха очите си сведени покорно към земята и едва-едва ги вдигаха, само колкото да видят накъде отиват. Имаха всяка възможност да избягат, вършейки такава работа, без никой да ги пази. Странен народ.

— Виждам, че и ти си потресен — каза Сюлин. — Надявах се, че ти поне ще можеш да го обясниш. Ще предам на Едарра. — Докато тръгваше към шатрите, тя добави през рамо: — Вие влагоземците сте много странни, Перин Айбара.

Перин я изгледа намръщено и когато тя се скри в една от шатрите, проследи с очи двамата гай-шайн, повели животните на водопой. Влагоземците ли били странни? Светлина! Значи Нурел беше прав за онова, което беше чул. Едва ли му беше времето да си вре носа в работите между Мъдрите и Айед Седай. Трябваше да го направи преди това. Искаше му се да не мисли, че ще е същото, като да си навре носа в гнездо на оси.

Стори му се, че мина много време преди Сюлин да се появи отново, и когато го направи, тя с нищо не повиши настроението му. Задържа платнището на входа, та той да мине, опипа презрително с пръст дръжката на ножа на колана му и каза:

— Трябваше да си по-добре въоръжен за този танц, Перин Айбара.

Вътре той с изненада завари всичките шест Мъдри, седнали върху цветни възглавнички с пискюли, с вързани на кръстовете им шалове и с поли, грижливо проснати на ветрила по пластовете черги. Беше се надявал да види само Едарра. Никоя не изглеждаше кой знае колко по-възрастна от него, но странно как винаги го караха да се чувства все едно, че е изправен пред най-старите жени от Женския кръг, онези, които бяха преживели години, учейки се да сумтят всеки път, когато се опиташ да скриеш нещо от тях. Да отдели мириса на една жена от другите беше почти невъзможно, но едва ли и имаше нужда от това. Шест чифта очи се впиха в него, от светлото, небесносино на Джанина до виолетовия здрач на Марлин, да не говорим за рязко зеленото на Неварин. И всяко око го прободеше като шиш.

Едарра му махна грубо да седне на една от възглавничките, което той направи с благодарност, макар че това го постави срещу всички тях — бяха насядали в полукръг. Може би Мъдрите бяха измислили тези техни шатри само за да карат хората да превиват врат, ако искат да останат изправени. Странно, в сумрачната вътрешност беше по-прохладно, но въпреки това му се струваше, че се поти. Въпреки че не можеше да ги различи една от друга, тези жени миришеха на вълчици, оглеждащи запряна коза. Един гай-шайн с квадратно лице, една глава и гърди по-висок от него, се преви на две да влезе и му поднесе златна чаша с тъмен винен пунш на красиво гравирани сребърни поднос. Мъдрите вече държаха сребърни чаши и бокали с различна големина и форма. Несигурен какво означава, че му дават златна чаша — може би нищо, но при айилците може ли да каже човек? — Перин я пое предпазливо. Издаваше миризма на сливи. Човекът се поклони много хрисимо, когато Едарра плесна с ръце, преви се отново и излезе заднишком, но наполовина заздравелият прорез на коравото му лице сигурно беше от битката при Думаиски кладенци.

— Щом така и така си тук — каза Едарра, когато платницето се спусна след излезлия гай-шайн — ще ти обясним отново защо трябва да убиеш човека на име Масема Дагар.

— Не би трябвало да го обясняваме повече — намеси се Делора. Косата и очите ѝ бяха с почти същия цвят като на Мейгдин, но човек не можеше да нарече стегнатото ѝ лице красиво. И се държеше ледено. — Този Масема Дагар е опасност за Кар-а-карн. Трябва да умре.

— Сънебродниците ни го казаха, Перин Айбара. — Виж, Карел определено беше хубава, и макар огнената ѝ коса и пронизващите ѝ очи да подсказваха, че има буен нрав, винаги беше кротка. За една Мъдра. И никаква мекота. — Те са разчели съня. Този човек трябва да умре.

Перин отпи глътка от сливовия пунш, за да спечели време. Странно как го постигаха, но пуншът беше хладък. С тях винаги беше едно и също. Ранд не беше споменавал за някакво предупреждение от сънебродниците. Не че Перин смяташе, че може да са излъгали. Не точно. Във всеки случай не беше ги хвацал в нито една лъжа. Но това, което те очакваха от бъдещето, и това, което искаше Ранд — което и той самият искаше, впрочем — изглежда, бяха съвсем различни неща. А може би Ранд бе този, който криеше тайни.

— Ако можете само да ми дадете някаква представа каква е опасността — най-сетне каза той. — Светлината знае, че Масема е луд, но той поддържа Ранд. Чудно нещо ще е да почнем да убиваме хора, които са на негова страна, няма що. Това със сигурност ще убеди мнозина да последват Ранд.

Сарказмът обаче им беше чужд. Те го изгледаха, без да мигат.

— Този човек трябва да умре — най-сетне каза Едарра. — Достатъчно е, че три сънебродници го казват и шест Мъдри го казват на теб. — Същото, както винаги. Може пък наистина да не знаеха нищо повече от това. И може би трябваше да продължи с това, за което беше дошъл.

— Искам да поговорим за Сеонид и Масури — каза той и шестте лица се превърнаха в мраз. Светлина, тези жени можеха с един поглед камък да строшат! Той постави внимателно чашата до себе си и се наведе упорито напред. — От мен се очаква да покажа пред хората, че Айез Седай са се заклели пред Ранд. — Всъщност трябваше да го покаже пред Масема, но не му се стори подходящо да го спомене. —

Няма да са много отзивчиви, ако вие ги биете! Светлина! Та те са Айез Седай! Вместо да ги карате да мъкнат вода, защо не научите нещо от тях? Те би трябвало да знаят всевъзможни неща, от които вие и представа си нямате. — Прехапа езика си, но много късно. Айилките не се обидиха обаче; поне не го показаха външно.

— Те знаят някои неща, които ние не знаем — отвърна му твърдо Делора, — и ние знаем някои неща, които те не знаят. — Твърдо като острие на копие в ребрата ти.

— Ние учим каквото има да се научи, Перин Айбара — заяви спокойно Марлин, оправяйки с пръсти почти черната си коса. Тя беше една от малкото айилци, които беше виждал да имат толкова тъмна коса, и често си играеше с нея. — И ги обучаваме на каквото има да научат те.

— Във всеки случай — каза Джанина, — това не е твоя работа. Мъжете не се месят между Мъдрите и техните чирачки. — Тя поклати глава заради явната му глупост.

— Можеш да престанеш да слушаш отвън и да влезеш, Сеонид Трайган — каза изведнъж Едарра. Перин почти подскочи, но никоя от жените дори не мигна.

Последва миг тишина, а после платнището на входа се отмести и Сеонид се шмугна вътре и бързо коленичи на чергите. Толкова превъзрасяното айезседайско самообладание в нея беше разбито. Устните ѝ се бяха стегнали в тънка черта, очите ѝ бяха присвити, лицето — почервеняло. Миришеше на гняв, на безсилие и на дузина още чувства, завихрени в толкова бърз въртоп, че Перин едва можеше да ги различи едно от друго.

— Мога ли да говоря с него? — попита тя с вкочанен глас.

— Стига да внимаваш какво говориш — отвърна ѝ Едарра, отпи от виното си и ги загледа над ръба на чашата си. Като учителка, наблюдаваща ученичката си? Или ястреб, наблюдаващ мишка? Перин не беше сигурен. Само дето Едарра беше много сигурна в своето място, каквато и да беше съпоставката. Както и Сеонид. Но това него не го засягаше.

Тя се извърна на колене с лице към него, изправи гръбнак и очите ѝ грейнаха. Гневът в мириса ѝ се усили.

— Каквото и да знаеш — каза тя ядно, — каквото и да мислиш, че знаеш, да го забравиш! — Не, и помен нямаше от предишното ѝ

самообладание и спокойствие. — Каквото и да става между нас и Мъдрите, си е само между нас! Ти ще стоиш настрана, ще си извърщаш очите и ще си държиш устата затворена!

Смаян, Перин прекара пръсти през косата си.

— Светлина, разстроена си, защото знам, че са ви били с пръчки, така ли? — възкликна той невярващо. Какво пък, той също щеше да се разстрои на нейно място, но не колкото от останалото. — Не знаеш ли, че тези жени по-скоро ще ти прережат гърлото, отколкото да те погледнат? Ще ти го срежат и ще те хвърлят край пътя! Е, аз съм обещал да не позволя това да се случи! Не ми харесвате, но съм обещал да ви пазя от Мъдрите, или от Аша'ман, или от самия Ранд, така че я да не ми говориш така! — Усетил, че крещи, той вдиша дълбоко и много смутено, отпусна се на възглавницата, награби чашата и отпи яка глътка.

При думите му Сеонид се вкочани още повече от възмущение.

— Ти си обещал? — озъби се тя. — Смяташ, че Айез Седай има нужда от твоята защита? Ти...

— Достатъчно — каза тихо Едарра и челюстите на Сеонид щракнаха и се затвориха, въпреки че ръцете ѝ се свиха в юмруци и така стиснаха полите ѝ, че кокалчетата им побеляха.

— Какво те кара да мислиш, че бихме я убили, Перин Айбара? — попита с любопитство Джанина. Айилците рядко издаваха нещо с лицата си, но останалите го изгледаха намръщено или с открито неверие.

— Зная какво изпитвате — отвърна бавно той. — Разбрах го още като ви видях със Сестрите при Думаиски кладенци. — Не мислеше да им обяснява как бе надушил омразата им, презрението им тогава, щом някоя Мъдра погледнеше някоя Айез Седай. Сега това не го помирисваше, но никой не можеше да съхрани дълго толкова гняв в душата си, без да се пръсне. Това не означаваше, че се е махнал, само че е потънал надълбоко, до костите може би.

Делора изсумтя все едно, че някой раздра ленен парцал.

— Първо казваш, че трябва да бъдат глезени, защото си имал нужда от тях, а сега — защото те са Айез Седай и ти си обещал да ги защитиш. Кое от двете е вярно, Перин Айбара?

— И двете. — Перин издържа твърдия и продължителен поглед на Делора, след което изгледа всички останали поред. — И двете са

верни, и имам предвид и двете.

Мъдрите се спогледаха по такъв начин, че всяко трепване на клепачите им съдържаше по сто думи, които никой друг не можеше да разчете. Най-сетне, сред подрънкване на накити и наместване на шалове, те като че ли стигнаха до някакво съгласие.

— Ние не убиваме чирачки, Перин Айбара — заяви Неварин. Прозвуча стъписана от самата представа за това. — Когато Ранд ал-Тор ни помоли да ги вземем за чирачки, сигурно е смятал, че само ще ги накараме да ни се подчиняват, но ние не говорим празни приказки. Сега те наистина са чирачки.

— И ще останат такива; докато пет Мъдри не се съгласят, че са готови за нещо повече — добави Марлин, отмятайки дългата си коса през рамо. — И не се отнасяме с тях по-различно, отколкото с други.

Едарра кимна над винената си чаша.

— Кажу ми какво би го посъветвала за Масема Дагар, Сеонид Трайган — рече тя.

Коленичилата жена направо се беше сгърчила при кратките слова на Неварин и Марлин, но много бързо се подчини на подканата на Едарра.

— Мъдрите са прави, каквито и да са им основанията. Не го казвам, защото те искат така. — Тя се съвзе и изглади чертите на лицето си с видимо усилие. Гласът ѝ обаче все още беше разгорещен. — Видях делата на така наречените Заклети в Дракона още преди да се срещна с Ранд ал-Тор. Смърт и разруха, без никаква цел. Дори едно вярно псе трябва да бъде премахнато, когато на устата му излезе пяна.

— Кръв и пепел! — избоботи Перин. — Как изобщо мога да те пусна пред човека след всичко това? Заклела си се във вярност на Ранд; знаеш, че той не иска това! А какво ще кажеш за „хиляди ще загинат, ако се провалиш“? Светлина, ако и Масури е на същото мнение...

— Масури знае, че Масема е бесен, също като мен — каза Сеонид. Цялото ѝ спокойствие се беше възвърнало. Изгледа го с хладно, неразгадаемо лице. Мирисът ѝ беше рязко напрегнат. Бдителен. Сякаш изобщо му трябваше носът при тези нейни очи, приковани в неговите — големи, тъмни и бездънни. — Заклех се да служа на Преродения Дракон и най-добрата служба, която сега мога да му дам, е да го отърва от това животно. Не стига, че владетелите знаят,

че Масема го поддържа; още по-лошо ще бъде, ако видят, че го прегръща. И хилядите наистина ще загинат, ако се провалиш — ако не се приближиш достатъчно до Масема и не го убиеш.

Главата на Перин се замая. Айез Седай отново извърщаше думите като пумпал, така че да изглежда, че е казала черно, след като е имала предвид бяло. После Мъдрите добавиха още малко.

— Масури Сокава — каза спокойно Неварин — е убедена, че на бясното куче може да му се сложи нашийник и да се върже, за да се използва безопасно. — За миг Сеонид изглеждаше също толкова изненадана, колкото и Перин, но се съвзе бързо. Външно поне. Инак мирисът ѝ стана много предпазлив, сякаш беше усетила капан там, където не го е очаквала.

— Тя също тъй би искала и на теб да ти се сложи нашийник, Перин Айбара — добави Карел небрежно. — Смята, че и ти трябва да си вързан, за да си безопасен. — Нищо по луничавото ѝ лице не издаде дали е съгласна с това.

Едарра вдигна ръка към Сеонид.

— Ти вече можеш да си вървиш. Повече няма да слушаш, но можеш да помолиш Гарадин отново да ти разреши да Цериш раната на лицето му. Той е гай-шайн, не ти е като вашите влагоземски слуги. — Последната дума натърти с много презрение.

Сеонид изгледа Перин не с очи, а с ледунки. После погледна към Мъдрите и устните ѝ затрепкаха на ръба да заговорят. Накрая обаче не ѝ остана нищо, освен да си излезе кротко, с цялото изящество, което можа да си придаде. Външно то беше впечатляващо, след като Айез Седай можеха в това отношение и кралица да засрамят. Но миризмата, която остана след нея, беше на безсилие, толкова остро, че можеше да те среже.

Веднага щом тя си отиде, Мъдрите отново се заеха с Перин.

— Сега — каза Едарра, — можеш да ни обясниш защо би поставил едно побесняло животно до Кар-а-карн.

— Само един глупак може да се подчини на командата на друг да го бутне в пропастта — каза Неварин.

— Ти няма да ни чуеш — каза Джанина, — така че ще те изслушаме ние. Говори, Перин Айбара.

Перин се замисли дали да не духне през процепа на шатрата. Но ако го направеше, щеше да остави зад гърба си една Айез Седай, която

можеше да му е от помощ, макар и съмнително, и още една, с шест Мъдри, които до една се бяха настроили да провалят всичко, заради което бе дошъл. Остави отново чашата настрана и опря длани на коленете си. Трябваше да си прочисти малко мислите, ако искаше да им покаже, че не им е запряна коза.

ГЛАВА 10

ПРОМЕНИ

Когато Перин напусна шатрата на Мъдрите, си помисли дали да не си свали палтото, за да види дали кожата му още си е на гърба и си е цяла. Не излезе от него запряна коза, може би, но елен с шест вълчици, гонещи го по петите и не беше сигурен дали се е оказал достатъчно бързоног. Нито една от Мъдрите не промени мнението си и обещанията им да не предприемат никакви действия на своя глава в най-добрия случай можеха да се нарекат празни. За Айез Седай нямаше никакви обещания, дори мъгляви.

Огледа се за някоя от Сестрите и видя Масури. Между две дървета беше вързано тънко въже, на него беше праметната широка постелка на червени и златни черти с дълги ресни и крехката Кафява я тупаше с дървена тупалка, вдигайки облаци прах, като дребни мушици, проблясващи на утринното слънце. Стражникът й, плещест мъж с оредяла коса, седеше на един паднал дънер наблизо и я гледаше начумерено. Роваир Кирклин обикновено имаше ведра и широка усмивка, която днес беше заровена много дълбоко. Масури забеляза Перин и почти без да спира тупането, го стрелна с толкова смразяваща недоброжелателност, че той въздъхна. А тя беше единствената, която мислеше същото като него. Или поне приблизително същото. Над главата му премина червеноопашат ястреб, яхнал вълни горещ въздух от хълм на хълм, без да пляска с разперените си криле. Много хубаво щеше да е да можеше и той да се зарее нависоко от всичко това. Желязо, само желязо лежеше пред него, и никакъв блян за сребро.

Перин кимна на Сюлин и Девите, които все едно че бяха пуснали корени под оня кожолит, обърна се да си тръгне и спря. Двама мъже се изкачваха по хълма. Единият бе айилец, с прибран в калъф лък на гърба и натъпкан колчан на бедрото, и със сноп къси копия и кръгъл кожен щит в ръка. Гаул му беше приятел и освен това — единственият мъж сред айилците тук, който не носеше бяло. Спътникът, му, с една глава по-нисък, с шапка с широка периферия и палто и бричове в

убито зелено, не беше айилец. Той също имаше пълен колчан на бедрото и нож, по-дълъг от тези на айилците, но носеше в ръка лъка си, много по-къс от дългите лъкове от Две реки, макар и по-дълъг от айилските. Нямаше вид на фермер, нито пък на градски човек. Може би беше заради посивялата му коса, привързана на тила и висяща до кръста му, и брадата, стигаща до гърдите му, или навярно беше заради походката му, досущ като на мъжа от едната му страна, плъзгащ се покрай храстите по хълма така, че човек беше сигурен, че и една клонка няма да изпраци под стъпките му и нито един стрък трева няма да се скърши под стъпалото му. Перин не го беше виждал от много, много време.

Илиас Мачира се изкачи на билото и изгледа Перин със златните си очи, леко проблясващи под сянката на широката му капела. Очите му бяха станали такива години преди очите на Перин. Тъкмо Илиас бе запознал Перин с вълците. Тогава беше облечен в кожи.

— Добре е, че пак те виждам, момче — каза той тихо. Потлъщеше по лицето му, но не повече, отколкото на Гаул. — Остави ли я най-сетне оная секира? Не съм и помислял, че ще престанеш да я мразиш.

— Още я оставям — отвърна Перин също така тихо. Преди много време някогашният Стражник му беше казал да остави секирата тогава, когато престане да я мрази, че я използва. Светлина, но той наистина я мразеше! А напоследък беше добавил и нови причини. — Какво дириш в тази част на света, Илиас? Къде те намери Гаул?

— Той ме намери — каза Гаул. — Не разбрах, че е зад мен, докато не се окашля. — Той говореше достатъчно високо, за да го чуят Девите, и Перин усети внезапното мълчание, което ги обзе, плътно като докосване.

Перин очакваше да последват поне няколко резки подмятания — айилският хумор можеше кръв да пуска, а Девите използваха всеки повод да ровичкат в душата на зеленоокия мъж — но вместо това някои от жените надигнаха копия и щитове и ги заблъскаха одобрително. Таул кимна в съгласие.

Илиас изпръхтя двусмислено и придърпа капелата си над очите, но замириса доволно. Айилците не одобряваха особено много неща от тази страна на Драконовата стена.

— Обичам да съм в движение — каза той на Перин, — и просто така се случи, че се оказах в Гвалдан, когато едни общи приятели ми казаха, че си тръгнал с този парад. — Не спомена кои са „общите приятели“, нямаше да е много разумно да споменава открито, че си говорят с вълците. — Доста неща ми казаха. Казаха ми, че подушват, че идва промяна. Не знаят точно каква. Може би ти знаеш. Чувам, че си хукнал с Преродения Дракон.

— Не знам — отвърна замислено Перин. Промяна? Не му беше хрумвало да пита вълците За нещо повече от това дали наоколо има големи групи хора, за да може да ги заобиколи. Дори тук, в Геалдан, изпитваше вина пред тях заради загиналите вълци при Думайски кладенци. Каква промяна? — Ранд със сигурност променя разни неща, но не бих могъл да кажа какво значат те. Светлина, целият свят се преобръща наопаки!

— Всичко се променя — махна пренебрежително с ръка Гаул. — Докато се събудим, всичките ни сънища вятърът ги отвява, — За миг той изгледа Перин и Илиас — за да сравни очите им, според Перин. За тях обаче не каза нищо; айилците, изглежда, приемаха златооките хора като поредната особеност при влагоземците. — Ще ви оставя двамата да си поприказвате. Дълго разделените приятели имат нужда да си поговорят насаме. Сюлин, Чиад и Баин да, са наоколо? Видях ги на лов вчера и си помислих, че бих могъл да им покажа как се стреля, преди някоя от тях да се простреля сама.

— Изненадана съм, че те виждам да се връщаш днес — отвърна му белокосата жена. — Отидоха да поставят примки за зайци. — Сред Девите изригна смях и пръстите им се размърдаха светкавично в ръчния им говор.

Гаул въздъхна и показно завъртя очи.

— В такъв случай мисля, че трябва да отида да ги отрежа. — На това се изсмяха почти всички Деви, включително и Сюлин. — Дано намериш днес заслон — подхвърли той на Перин — небрежни думи за сбогом между приятели, но официално плесна длан с Илиас и каза: — Моята чест е и твоя, Илиас Мачира.

— Странен тип — промърмори Илиас, загледан в препускащия на едри крачки надолу по склона Гаул. — Когато се окашлях, той се обърна, готов да ме убие, а после просто се разсмя. Имаш ли нещо против да отидем някъде на друго място? Не познавам Сестрата, дето

се опитва да пребие онази черга, но не обичам да рискувам с Айез Седай. — Очите му се присвиха. — Гаул казва, че с теб имало три от тях. Не очакваш да се натъкнем на още някоя, нали?

— Не, надявам се — отвърна Перин. Масури поглеждаше към тях между замахванията на тупалката; скоро щеше да разбере за очите на Илиас и да започне да ровичка какво друго го свързва с Перин. — Хайде, бездруго е време да се връщам в своя лагер. Да не би да се тревожиш, че можеш да срещнеш някоя Айез Седай, която те познава? — Дните на Илиас като Стражник бяха приключили, когато се бе разбрало, че може да говори с вълците. Някои от Сестрите смятали, че е белязан от Тъмния, и му се бе наложило да убие няколко други Стражници, за да избяга.

По-старият мъж изчака, докато се отдалечат от шатрите, преди да му отговори и дори тогава заговори тихо, сякаш подозираше, че някой може да има уши, остри като техните.

— Достатъчно опасна ще е някоя, която просто е чувала името ми. Стражниците не бягат толкова често, момче. Повечето Айез Седай ще освободят един мъж, който наистина поиска да си замине — повечето ще го направят, — но въпреки това тя може да те проследи, колкото и далече да избягаш, ако реши да те залови. Но всяка Сестра, която намери някой дезертър, би отделила от свободното си време, за да го накара да съжали, че изобщо се е раждал. — Той леко потръпна. Замириса не чак на страх, а на предчувствие за болка. — След което ще го предаде на собствената му Айез Седай, за да му набие урока в главата. — На ръба на склона той се огледа през рамо. Масури наистина като че ли се опитваше да вземе душата на килима, съсредоточила целия си гняв в усилието да пробие дупка в него. Илиас обаче отново потръпна. — Най-лошото обаче би било, ако се натъкна на Рина. По-скоро бих приел да попадна в горски пожар с два счупени крака.

— Рина е твоята Айез Седай? Но как би могъл да се натъкнеш на нея? Връзката би трябвало да ти показва къде е тя. — Това погъделичка нещо в паметта на Перин, но каквото и да беше то, се стопи при отговора на Илиас.

— Много от тях могат да замъглят връзката, така да се каже. Навярно всички го могат. Така няма да знаеш много повече от това, че просто все още е жива, а аз бездруго го знам, след като още не съм се

побъркал. — Илиас забеляза озадаченото му лице и се изсмия късо. — Светлина, човече, и Сестрата е същество от плът и кръв. Повечето поне. Помисли си само. Би ли искал някой да е в главата ти, когато си гушнал някое засукано слугинче? Прощавай, забравих, че вече си женен. Без да се обиждаш, моля. Макар че се изненадах, като разбрах, че си женен за салдейка.

— Изненада ли се? — Перин никога не се беше замислял точно над този момент от връзката на Стражника. Светлина! Впрочем той никога не беше помислял за Айез Седай по този начин. Изглеждаше почти толкова възможно, колкото... колкото човек да говори с вълците. — Защо си се изненадал?

Тръгнаха надолу през дърветата, без да бързат и да вдигат много шум. Перин винаги бе бил добър ловец, свикнал с леса, а Илиас почти не докосваше листака по земята и се плъзгаше плавно по ниската растителност, без да скърши и едно стръкче. Сега можеше вече да си преметне лъка на рамо, но продължаваше да си го държи готов за стрелба. Бдителен беше Илиас, особено сред хора.

— Как защо? Щото ти си от кротката порода и си мислех, че ще се ожениш за някоя кротка като тебе. Е, вече знаеш сигурно, че салдейките не са никак кротки. Освен пред непознати и външни хора. В един миг ще лумнат като слънцето, а в следващия — всичко е потушено и забравено. Пред тях арафелките изглеждат флегматични, а доманките — направо скучни. — Илиас изведнъж се ухили. — Веднъж живях близо цяла година с една салдейка, Меря. Пукаше ми тъпанчетата през ден, че и всеки ден и чупеше чинии в главата ми. Но всеки път, когато си помислех да се махна, решаваше да се помирим, все измисляше начин и аз така и не стигах до вратата. — Унесен в спомена, той се изсмия хрипливо, но също така унесено поглади един тънък, почти заличен от времето белег на долната си челюст. Като че ли беше от нож.

— Файле не е тдкава. — Прозвуча му все едно, че се е оженил за Нинив! Нинив със зъбобол! — Не искам да кажа, че не се ядосва от време на време — призна той неохотно, — но не вика и не хвърля разни неща по мен. — Е, поне не викаше често и вместо да кипне и да угасне бързо, гневът ѝ започваше доста разгорещено и се задържаше известно време, докато не изстине.

Илиас го изгледа косо.

— Ако изобщо някога съм надушвал мъж, който се мъчи да избегне градушката... Ама ти май винаги й отвърщаш с меки слова, а? Благо като масълце и никога не настръхваш? Никога не й повишаваш глас?

— Разбира се, че не! — възкликна Перин. — Та аз я обичам! Защо трябва да й крещя?

Илиас взе да си мърмори под нос, въпреки че Перин можеше да чуе всяка дума, разбира се.

— Да ме изгори дано, щом иска да седне върху червена усойница, негова си работа. Като е решил човек да си сгрее ръцете, когато покривът му е пламнал, мен какво ме бърка? Животът си е негов. Ще ми благодари ли? Ами, друг път.

— Какви ги приказваш? — настоя Перин, хвана Илиас под мишницата и го дръпна до един висок чимшир, чиито бодливи листенца все още бяха почти зелени. Наоколо почти нямаше друга зеленина освен няколко ниско пълзящи храсталака. Бяха изминали помалко от половината път надолу по хълма. — Файле не е червена усойница, нито пламнал покрив! Почакай поне да я видиш, преди да говориш за нея все едно, че я познаваш.

Илиас почеса раздражено дългата си посивяла брада.

— Познавам ги аз салдейките, момче. Онази година не беше единственият път, когато съм бил там. Срещал съм може би само пет салдейки, които донякъде мога да нарека кротки или поне с умерен нрав. Не, усойница не е; но бас държа, че е същински леопард. И недей да ми ръмжиш, да те изгори дано! Ботушите си залагам, че ще се усмихне, ако чуе, че го казвам!

Перин отвори сърдито уста и набързо я затвори. Не беше забелязал, че ръмжи дълбоко и гърлено. Файле наистина щеше да се усмихне, ако някой я наречеше леопард.

— Не искаш да кажеш, че тя би предпочела да й крещя, нали?

— Разбира се, че би го предпочела. Почти съм сигурен. Може да се окаже шестата. Може би. Но ти ме чуй добре. Повечето жени, когато им повишиш тон, или ти се опулват, или стават на лед и докато се опомниш, започваш да спориш ядосал ли си се или не, все едно кой е раздухал въглените отначало. Глътнеш ли си обаче езика пред салдейка, все едно си й казал, че не е доста тъчно силна да застане пред тебе. Обидиш ли я така, можеш само да си благодарен, ако не ти

поднесе собствения ти дроб за закуска. Тя не ти е някоя фармадинска мома да очаква мъжът да седне където тя му посочи и да скача, щом му щракне с пръсти. Тя е леопард и очаква мъжът и също да е леопард. Светлина! И аз не знам какво правя. Да даваш съвет на един мъж за жена му е най-добрият начин да ти изкормят карантиите.

Този път изръмжа Илиас. После подръпна съвсем ненужно капелата си и огледа навъсено склона, като че ли обмисляше дали няма да е най-добре отново да се скрие сред горите, а накрая ръгна пръст под носа на Перин.

— Виж какво. Винаги съм знаел, че си нещо повече от скитник и като сравних това, което ми казаха вълците, с факта, че най-случайно си тръгнал към този чешит, Пророка, си помислих, че би могъл да използваш един стар приятел, който да ти пази гърба. Разбира се, вълците не ми споменаха, че водиш тия гиздави майенски копиеносци. Нито Гаул, докато не ги видяхме. Ако искаш да остана, ще остана. Ако не, има много места по света, които още не съм видял.

— Един приятел повече никога не е излишен, Илиас. — Възможно ли беше Файле наистина да иска той да ѝ вика? Той винаги беше смятал, че може да нарани някого, ако не внимава, и винаги се беше старал да обуздава гнева си. Думите можеха да раняват също тъй силно, както юмруците, грешните думи, думите, които никога не си мислил на сериозно, изтървани в мигове на яд. Трябваше да е невъзможно. Просто противоречеше на логиката. Някоя жена не би искала точно това от съпруга си, както и от никой мъж.

Зов на синигер накара Перин рязко да вдигне глава и ушите му се изопнаха. Дори острият му слух едва го долови, но миг по-късно трелата се повтори малко по-отблизо, и още по-отблизо. Илиас го изгледа с вдигната вежда; трябваше да е познал зова на птица от Граничните земи. Перин беше научил този сигнал от едни шиенарци — самият Масема бе един от тях — и бе научил на него хората си от Две реки.

— Имаме си гости — каза той на Илиас.

Появиха се скоро — четирима конници, идещи насам в лек галоп. Водеше ги Берелайн, която прекоси с плясък поточето, с Анура и Гален плътно зад нея и още една жена от едната ѝ страна, наметната в светла пътна пелерина с качулка. Без да погледнат към Перин и Илиас, те възвиха покрай стана на майенците и дръпнаха юздите едва

след като се озоваха пред голямата палатка с червените и бели ивици. Неколцина кайриенски слуги се затичаха да поемат юздите и да хванат стремената и Берелайн и спътниците ѝ се озоваха в палатката още преди прахът от пристигането им да се слегне.

Общо взето, пристигането им предизвика доста бъркотия. Мъжете от Две реки се разбръмчаха, според Перин съвсем преждевременно. Неизбежната група млади глупци на Файле зачесаха глави, зяпнаха към палатката и възбудено забърбориха. Грейди и Нийлд също се загледаха през дърветата към палатката, като от време на време се навеждаха един към друг да си пошушнат нещо, въпреки че наблизко нямаше ни един човек, който да може да чуе какво си говорят.

— Изглежда, гостите ти не са съвсем случайни — промълви Илиас. — Внимавай с Гален. Може да ти създаде неприятности.

— Ти познаваш ли го, Илиас? Бих искал да останеш, но ако смяташ, че той може да каже на някоя от Сестрите кой си... — Перин сви рамене примирено. — Сигурно ще мога да озаптя Сеонид и Масури — поне смяташе, че ще може — но съм сигурен, че Анура ще направи каквото си поиска. — А тя пък какво ли мислеше за Масема?

— О, Бертайн Гален не познава такива като Илиас Мачира — отвърна с хитра усмивка Илиас. — Нали знаеш поговорката: „Повече глупаци познават Джак Глупака, отколкото той тях.“ Аз обаче го познавам. Не, той няма да тръгне срещу теб, нито ще те удари в гръб, но от двамата умницата е Берелайн. Тя успя да задържи Тайрен извън Майен, насъсквайки тайренците срещу иллианците още когато беше на шестнадесет години. Берелайн знае как да маневрира; Гален знае само да напада. В това е много добър, но не разбира от нищо друго и често се спира, за да премисли.

— Това сам го разбрах за двамата — промърмори Перин. Добре поне, че Берелайн бе довела пратеничка от Алиандре. Едва ли щеше да се върне така устремно с една нова слугиня. Въпросът беше само защо отговорът на Алиандре се нуждае от пратеничка. — Илиас, май ще е най-добре сам да разбере дали новините са добри. По-късно ще поговорим за онова, което е на юг. И ще можеш да се запознаеш с Файле — добави той, преди да се обърне.

— Ямата на ориста е на юг — подвикна старецът зад гърба му, — или поне толкова близо, колкото мога да си представя под

Погибелта. — На Перин му се стори, че отново чува смътен тътен откъм запад. Виж, това ако беше истина, щеше да е приятна промяна.

В палатката Бреане разнасяше сребърен поднос с купа хладка вода с розов аромат и кърпи за миене на лица и ръце и прилякаше вдървено пред всеки от влезлите. С още по-вдървени прилякания Мейгдин поднасяше тава с чаши винен пунш — направен с последните останки от сушени боровинки, ако се съдеше по мириса — докато Лини сгъваше прашната пелерина на новодошлата. Имаше нещо странно в начина, по който Файле и Берелайн, и суетящата се до тях Анура стояха от двете страни на гостенката, всички съсредоточени в нея. Някъде на средна възраст, със зелена мрежеста шапчица, прибираща тъмна коса, която стигаше почти до кръста ѝ, жената можеше да мине за хубава, ако носът ѝ не беше толкова дълъг. И ако не го виреше толкова. Макар да беше по-ниска и от Файле, и от Берелайн, интересно как успяваше да гледа Перин отвисоко, измервайки го с хладни очи от главата до петите. Когато срещна очите му, дори не мигна.

— Ваше величество — обяви с официален тон Берелайн веднага щом Перин се озова в палатката, — позволете да ви представя лорд Перин Айбара от Две реки, в Андор, личен приятел и пратеник на Преродения Дракон. — Дългоносата жена кимна сдържано и много хладно, а Берелайн продължи почти без да спира. — Лорд Айбара, моля поздравете с добре дошла Алиандре Марита Кигарин, кралицата на Геалдан, Благословена от Светлината, защитницата на Таренова стена, която има удоволствието да ви посрещне лично. — Гален, застанал до стената на палатката, намести превръзката на едното си око и вдигна чашата си с вино към Перин с победоносна усмивка.

Неясно защо, Файле стрелна Берелайн с присвити очи. Перин едва не зяпна. Самата Алиандре? Зачуди се дали не трябва да коленичи, но след дълга пауза се задоволи със сдържан поклон. Светлина! Никаква представа нямаше как трябва да се държи с една кралица. Особено с кралица, която сякаш му беше изникнала от ясното небе, без никаква свита и без един накит, който да я отличи. Тъмнозелената ѝ рокля беше от най-обикновена вълна, без никакво везмо.

— След последните новини, които получих — каза Алиандре, — реших, че трябва да дойда при вас, лорд Айбара. — Гласът ѝ беше

спокоен, лицето — гладко, погледът — сдържан. И ако този поглед не беше пронизателен, то Перин беше тайренски салджия. Най-добре беше да стъпва предпазливо, докато разбере накъде извива пътеката. — Вие може и да не сте чули — продължи тя, — но преди четири дни Иллиан е паднал в ръцете на Преродения Дракон, благословено да е името му в Светлината. Връчили са му Лавровата корона, макар че, както разбирам, сега тя се нарича Корона от мечове.

Файле пое чаша от подноса на Мейгдин и прошепна много тихо:

— А преди седем дни Сеанчан са завзели Ебу Дар. — Дори Мейгдин не забеляза.

Ако Перин не се беше вече окопитил, щеше наистина да зяпне. Защо Файле му го каза така, вместо да изчака да го съобщи жената, от която със сигурност го беше научила? Той повтори думите ѝ високо, така че да ги чуят всички, с твърд глас, но това беше единственият начин да не прозвучат треперливо. И Ебу Дар значи? Светлина! И преди седем дни? Денят, в който Грейди и останалите бяха видели Единствената сила в небето. Съвпадение, може би. Но нима щеше да предпочете да са били Отстъпниците?

Анура се намръщи над чашата си и присви устни, а Берелайн го изгледа изумено. Известно им беше, че не знаеше нищо за Ебу Дар, когато бяха потеглили за Бетаал.

Алиандре само кимна, не по-малко невъзмутима от Сивата сестра.

— Изглежда, че сте забележително добре осведомен — каза тя и пристъпи към него — Съмнявам се, че първите слухове са стигнали все още до Джеанна с речния трафик. Самата аз го научих едва преди два дни. Неколцина търговци ме държат в течение на събитията. Мисля — добави тя сухо, — че се надяват да се застъпя за тях пред Пророка на лорд Дракона, ако се наложи.

Най-после той успя да долови мириса ѝ и мнението му за нея се промени, макар и не за лошо. Външно кралицата на Геалдан беше самата хладна сдържаност, но в миризмата ѝ се прокрадваше несигурност, примесена с жилчици страх. Не вярваше, че ако той изпитва същото, щеше да може да съхрани лицето си толкова спокойно.

— Винаги е добре човек да знае повече — отвърна ѝ той почти разсеяно. „Светлина, трябва на всяка цена да го съобщя на Ранд!“

— В Салдеа също се намират търговци, които доставят полезни сведения — каза Файле. Явно с намек, че Перин е разбрал за Ебу Дар по същия начин. — Те, изглежда, научават какво е станало на хиляди мили още преди мълвата да е тръгнала.

Не гледаше към Перин и той разбра, че го казва колкото на Алиандре, толкова и на него. Ранд знае, искаше да му каже. И все едно, наистина нямаше начин да му го съобщи тайно. Възможно ли беше Файле наистина да иска да... Не, това бе немислимо. Изведнъж Перин осъзна, че е пропуснал нещо от думите на Алиандре, и примигна.

— Прощавай, Алиандре — каза той учтиво. — Мислех си за Ранд... за Преродения Дракон. — Разбира се, че беше немислимо!

Всички го зяпнаха, включително Лини, Мейгдин и Бреане. Очите на Алиандре се бяха разширили, а устата на Гален зейна. Перин чак тогава съобрази. Току-що беше нарекъл кралицата по име. Той си взе чаша от подноса на Мейгдин и тя се изправи от реверанса си толкова бързо, че за малко да я събори от ръката му. Перин ѝ махна разсеяно с ръка да се отдръпне и изтри в палтото намокрената си длан. Трябваше да се съсредоточи малко, а не да оставя ума си да се рее в девет различни посоки. Все едно какво му беше казал Илиас, Файле не можеше да... Не! Съсредоточи се!

Алиандре бързо възстанови равновесието си. Всъщност тя изглеждаше най-малко изненадана от всички и мирисът ѝ не трепна.

— Казвах, че да дойда при вас скришом ми се стори най-разумното, лорд Айбара — каза тя със същия хладен тон. — Лорд Телабин е убеден, че съм се усамотила в градините му, от които излязох през една рядко използвана пррта. Докато минавахме през града, бях прислужницата на Анура Седай. — Тя отри крайчетата на пръстите си в полата си и се изсмя късо. Дори този смях прозвуча хладен, така неуместно за онова, което долавяше носът му. — Много от собствените ми войници ме видяха, но с дръпнатата качулка на пелерината никой не ме позна.

— При тези тревожни времена това вероятно е било най-разумното — отвърна Перин предпазливо. — Но рано или късно ще трябва да се откриете. По един или друг начин. — Учтиво, но по същество, така май беше най-добре. Една кралица сигурно не би искала да си губи времето с досаден бърбивец. А и не искаше да разочарова Файле, като се държи отново като селски простак. — Но

защо изобщо сте дошли? Достатъчно беше да изпратите писмо или просто да предадете своя отговор по Берелайн. Ще се обявите ли в подкрепа на Ранд, или не? Каквото и да сте решили, не се бойте, ще ви върнем в Бетаал в безопасност. — Това беше добро. Каквото и друго да я плашеше, от това, че е сама, сигурно се боеше най-много.

Файле го следеше много внимателно и скришно, отпивайки от пунша и усмихвайки се мило на Алиандре, но той засичаше насочените към него бързи стрелички на очите ѝ. Берелайн не се преструваше и го гледаше съвсем открито с леко присвити очи. Анура беше все така напрегната и умислена. Нима всички смятаха, че отново ще се оплете?

Вместо да отговори на важния въпрос, Алиандре каза:

— Първата ми разказа много неща за вас, лорд Айбара, както и за лорд Преродения Дракон, благословено да е името му в Светлината. — Последното звучеше наизустено, добавка някаква, над която тя сякаш изобщо не се замисляше. — Не мога да го видя преди да взема решението си, така че пожелах да се видя с вас, за да мога да ви преценя. Възможно е да научиш много за един човек по хората, които е избрал да говорят от негово име. — Тя сведе глава към чашата, крято държеше, и го изгледа изпод дългите си мигли. От страна на Берелайн това щеше да мине за флирт, но Алиандре все едно че оглеждаше застанал пред нея вълк. — Видях също така и знамената ви — добави тя тихо. — Първата не ми спомена за тях.

Перин неволно се навъси. Берелайн и разказала много неща за него? Какво ли ѝ беше казала?

— Знамената са за това, да се виждат. — Гневът придаде грубост на гласа му, и му беше нужно известно усилие, за да го потисне. Виж, Берелайн беше жената, на която наистина трябваше да се викне. — Повярвайте ми, няма никакви планове да се възражда Манедерен. — Така; тонът му беше хладен като на Алиандре. — Какво е решението ви? Ранд може да изпрати тук десет хиляди войници, сто хиляди, ако се наложи, за едно мигване на окото, или почти за толкова. — И наистина можеше да потрябва. Сеанчанците в Амадор и в Ебу Дар? Светлина, колко ли беше войската им?

Алиандре отпи от винения си пунш и отново отбягна въпроса.

— Както би трябвало да знаете, ширят се хиляди слухове и дори най-налудничавите може да излязат верни, когато Дракона е Прероден.

Странници, изглежда, твърдят, че армиите на Артур Ястребовото крило са се завърнали и че самата Кула се е разцепила от бунт.

— Това са работи на Айез Седай — намеси се рязко Анура. — Не засягат никого от вас. — Берелайн я изгледа вбесено, но тя като че ли не го забеляза.

Алиандре трепна и се извърна наполовина към Сестрата. На никого нямаше да му хареса да чуе такъв тон от една Айез Седай.

— Светът се преобръща с главата надолу, лорд Айбара. Съобщиха ми дори, че айилци опустошили едно село тук, в Геалдан.

Перин изведнъж осъзна, че я тревожи нещо повече от това, че е обидила Айез Седай. Алиандре го гледаше съсредоточено и с очакване. Но на какво? На гаранции?

— Единствените айилци в Геалдан са с мен — каза той, — Сеанчанците може наистина да са потомци на Артур Ястребовото крило, но Ястребовото крило е мъртъв от хиляда години. — Помнеше Фалме също така ясно, както и Думайски кладенци, макар да се беше опитвал да го забрави. Със сигурност не можеше да има чак толкова от тях тук, та да завземат и Амадор, и Ебу Дар. Дори с техните Дамане. Балвер твърдеше, че с тях имало и тарабонска войска. — И може би ще се окуражите, ако чуете, че тези бунтовнички Айез Седай подкрепят Ранд. Най-малкото ще го направят скоро. — Това му го беше казал Ранд: че били шепа Айез Седай, които нямало къде да отидат, освен при него. Слуховете из Геалден прикачваха към тези Сестри цяла армия. Разбира се, същите тези слухове изкарваха броя на тези Айез Седай по-голям, отколкото бяха всички по целия свят, но все пак... Светлина, защо не се намереше някой, който да убеди него самия? — Защо не седнем? — каза той. — Ще отговоря на въпросите, които имате към мен, за да ви помогна да вземете решението си, но може би ще е по-добре да се разположим по-удобно. — Придърпа си един от сгъваемите столове и в последния миг се опомни да не се отпусне на него, но столът въпреки това изпраця под тежестта му.

Лини и другите две слугини се засуетиха, задърпаха столове и ги подредиха, но нито една от останалите жени не пристъпи към тях. Алиандре остана права и загледана в него, останалите гледаха нея. С изключение на Гален, който просто си наля пунш от сребърната кана.

Перин чак сега забеляза, че Файле не си беше отворила устата, откакто проговори за търговците. Колкото до Берелайн, беше й точно

толкова благодарен за мълчанието, колкото че не реши да запърха с миглите си към него пред очите на кралицата, но точно в този момент малко помощ от Файле нямаше да му е излишна. Някакъв малък съвет. Светлина, та тя знаеше десет пъти по-добре от него какво трябва да се каже и да се направи точно сега.

Чудейки се дали не трябва да стане, след като всички останаха прави, той постави чашата с пунша на една от масичките и я помоли да поговори на Алиандре.

— Ако някой може да я убеди кое е най-правилното за нея решение, то това си ти — каза той. Файле му отвърна с доволна усмивка, но не отвори уста.

Изведнъж Алиандре поднесе чашата си встрани, без да поглежда, сякаш очакваше, че там ще се появи поднос. Такъв се появи тъкмо навреме, за да прихване чашата, и Мейгдин, която го държеше, промърмори нещо. Перин се надяваше, че Файле не го е чула. Файле можеше да се държи убийствено със слуги, използващи такъв език. Той понечи да стане, но Алиандре изведнъж пристъпи напред и за негово изумление коленичи изящно пред него и хвана ръцете му. Докато разбере какво прави, тя ги извърна така, че нейните длани се озоваха гръб в гръб между неговите. Стиснали толкова здраво, че сигурно я заболяха; той не беше сигурен, че няма да я оскърби, ако се дръпне.

— В името на Светлината. — заговори тя твърдо, вдигайки очи към неговите — аз, Алиандре Марита Кигарин, обричам верността си да служа на лорд Перин Айбара от Две реки, сега и завинаги, освен ако той не реши да ме освободи от този оброк по своя воля. Земите ми и тронът ми са негови и аз ги придавам към неговите владения. Заклевам се.

За миг настъпи, тишина, прекъсната единствено от ахването на Гален и приглушеното тупване на пълната му с пунш чаша на чергата.

А после Перин чу Файле, шепнеща отново толкова тихо, че само той можеше да различи думите й. „В името на Светлината, приемам оброка ти и ще защитавам теб и това, което ти принад лежи, през грохота на битката и зимния вой, и всичко, което времето може да донесе. Земите и трона на Геалдан давам на теб като на свой верен васал. В името на Светлината, приемам...“ Това трябваше да е салдейската форма за приемането на оброка. Слава на Светлината, че

беше твърде съсредоточена в него, за да забележи, че Берелаин му кима енергично и го подтиква за същото. И двете изглеждаха почти сякаш го бяха очаквали! Анура обаче беше зяпнала и изглеждаше също толкова слисана като него, като риба, току-що забелязала, че водата наоколо е изчезнала.

— Защо? — попита той кротко, без да обръща внимание на отчаяното съскане на Файле и бясното ръмжене на Берелаин. „Да ме изгори дано — помисли си Перин, — та аз съм само един проклет ковач!“ Никой не се заклеваше във васална вярност на ковачи. А кралиците не се заклеваха във вярност пред никого! — Казват, че съм бил тавирен. Може да решите да го премислите само след час.

— Надявам се, че сте тавирен, милорд. — Алиандре се засмя, но някак тъжно, и стисна ръцете му още по-здраво, сякаш се боеше да не си ги издърпа. — Надявам се с цялото си сърце. Боя се, че нищо друго няма да спаси Геалдан. Почти бях стигнала до решението си, веднага щом Първата ми каза защо сте тук, а срещата ми с вас само ме убеди. Геалдан има нужда от закрила, каквато аз не мога да му осигуря, така че дългът изисква да я намеря. Вие можете да я дадете, милорд, вие и лорд Преродения Дракон, благословено да е името му в Светлината. Всъщност щях да се закълна пред него, ако той беше тук, но вие сте негов човек. Вричайки се във вас, аз също тъй се вричам нему. — Тя вдиша дълбоко и изкара от устните си още една дума: — Моля. — Сега миришеше на отчаяние и очите ѝ блестяха уплашено.

Все пак той се поколеба. Това беше всичко, което Ранд можеше да поиска, ако не и повече, но Перин Айбара все пак беше ковач. Ковач беше! Можеше ли все още да си го казва, ако направеше това? Алиандре го гледаше отдолу умолително. Дали тавирен действаша и върху себе си, зачуди се той.

— В името на Светлината аз, Перин Айбара, приемам оброка ти... — Гърлото му пресъхна, докато привърши думите, които Файле му беше прошепнала. Вече беше твърде късно да се спре и да размисли.

Алиандре въздъхна облекчено и целуна ръцете му. Перин никога през живота си не се бе смущавал толкова. Бързо се изправи и я вдигна на крака. И осъзна, че не знае какво да прави по-нататък. Засиялата от гордост Файле беше решила да не му шепне повече. Берелайн също се

усмихваше, с такова силно облекчение, изписано на лицето ѝ, че все едно току-що я бяха издърпали от огъня.

Беше сигурен, че Анура ще проговори — Айез Седай винаги имаха много неща да кажат, особено когато им паднеше възможност да поемат командата — но Сивата сестра в този момент поднасяше чашата си на Мейгдин да ѝ я долее. Анура го гледаше с неразгадаемо изражение, както впрочем и Мейгдин, дотолкова, че задържа каната наклонена, докато пуншът не преля и не намокри китката на Айез Седай. При което Анура се сепна и се втренчи в чашата в ръката си, сякаш беше забравила, че е там. Файле се намръщи, и Лини се намръщи още по-силно, а Мейгдин зацъка да намери кърпа за ръката на Сестрата, мърморейки си отново под нос. Файле щеше да получи пристъпи, ако чуеше тези думи.

Перин разбра, че се е замотал твърде дълго, Алиандре заоблизва устни притеснено. Очакваше нещо, но какво?

— Е, след като приключихме тук, сега трябва да намеря и Пророка — каза той и трепна. Много грубо се получи. Липсваше му на него усет с благородниците, камо ли с кралици. — Предполагам, че ще искате да се върнете в Бетаал преди някой да е забелязал, че ви няма.

— Последното, което чух — каза Алиандре, — е, че Пророка на лорд Дракона се намирал в Абила. Това е едно голямо Градче в Амадиция, може би на около четиридесет левги оттук.

Перин се намръщи неволно, въпреки че побърза да го прикрие. Значи Балвер се оказа прав. Прав в едно нещо още не означаваше, че ще е прав във всичко, но може би щеше да е полезно да изслуша какво има да му каже този човек за Белите плащове. И за сеанчанците. И за това колко са тарабонците с тях.

Файле се плъзна от едната му страна, хвана го под мишница и се усмихна топло на Алиандре.

— Не вярвам, че си решил сериозно да я отпратиш веднага, сърце мое. Не и след като току-що е пристигнала. Остави ни да си поговорим тук на сянка, преди да е яхнала коня отново. Знам, че те чакат важни дела.

Той се постара да не я зяпне. Какво можеше да е по-важно от кралицата на Геалдан? Че то, с каквото и да се захванеше, никой нямаше да го остави. Ясно, искаше да си поговори с Алиандре без него. С малко късмет, по-късно може би щеше да му обясни защо и за

какво. Илиас можеше да си въобразява, че познава салдейките, но Перин бе разбрал от личен опит, че само глупак би се опитал да изтръгне от жена си всичките ѝ тайни. Или да ѝ позволи да разбере за онези, които вече е изровил.

Излизането му несъмнено изискваше по-големи церемонии от влизането, така че той успя да сгъне прилично крак и да се поклони, като помоли Алиандре за извинение, че трябва да я остави, а тя му отвърна с дълбок реверанс, измърмори, че вече я е удостоил предостатъчно, и с това се приключи. Освен дето Перин въртна глава на Гален да го последва. Съмняваше се, че Файле ще отпрати самия него и ще иска той да остане. Какво все пак искаше да си поговорят сами?

Отвън едноокият плесна Перин по рамото толкова силно, че някой по-дребен от него щеше да залитне.

— Да ме изгори дано, за такова нещо никога не бях чувал! Вече мога да кажа, че съм видял тавирен в действие. Кажете сега, какво искате от мен?

И сега какво да му каже?

Точно в този момент се чу някакъв шум откъм лагера на майенците, крамола някаква, толкова гръмка, че мъжете от Две реки бяха наставили и заничаха през дърветата, въпреки че кривината на хълма скриваше гледката.

— Я дай първо да видим какво става там. — отвърна Перин. Това щеше да му даде време да помисли. Например какво точно да каже на Гален, както и за още няколко неща.

* * *

Файле изчака няколко мига, след като Перин излезе, и каза на слугите, че тя и останалите могат да се обслужат сами. Мейгдин така се беше заяпала в Алиандре, че се наложи Лили да я дръпне за ръкава, за да тръгне. С това трябваше да се оправи по-късно. Файле остави чашата си и последва трите жени до процепа на палатката, сякаш искаше да ги разкара по-бързо, но там спря.

Перин и Гален крачеха през дърветата към майенския стан. Добре. Повечето Ча Файле клечаха наблизо. Засякла погледа на

Парелеан, Файле му даде знак ниско пред кръста си, така че никоя отвътре да не забележи. Бързо кръгово движение, последвано от стиснат юмрук. Тайренците и кайриенците моментално се разделиха на групи от по двама-трима и се пръснаха наоколо. Сигналите на Ча Файле не бяха толкова сложни като на Девите, но вършеха работа. Само за няколко мига рехавият пръстен на хората ѝ обкръжи палатката, на пръв поглед съвсем случайно, заговориха си безгрижно или заиграха на котешка люлка. Но никой нямаше да се доближи тук на повече от двадесет крачки, без тя да бъде предупредена.

Този, който най-много я безпокоеше, беше Перин. Очаквала беше да се случи нещо важно още щом Алиандре се бе появила лично, макар и не чак това, което се получи, но той беше зашеметен от клетвата ѝ. Ако вземеше да му хрумне да се върне и да се опита отново да я накара да се почувства недоволна от решението си... Ох, той наистина мислеше със сърцето си, когато трябваше да мисли с главата си. И с главата, когато трябваше да мисли със сърцето си! При тази мисъл я жегна чувство за вина.

— Странни слуги сте си намерили край пътя — промълви с насмешливо съчувствие Берелайн до нея и Файле се сепна. Не я беше чула кога се е приближила. Лини и другите две отиваха към колите и Лйни размахваше пръст на Мейгдин, Берелайн продължи да говори тихо, но закачливата нотка си остана. — Най-старата поне, изглежда, си знае задълженията, вместо само да е чувала за тях, но Анура ми казва, че най-младата била дивачка. Много слаба, твърди Анура, пренебрежимо, но дивачките винаги създават проблеми. Другите ще започнат да я одумват, ако разберат, и рано или късно тя ще избяга. Доколкото съм чувала, дивачките винаги така правят. Така става, когато си избираш слугините като бездомни псета.

— За мен са си много добри — хладно отвърна Файле. Все пак явно имаше нужда от един по-дълъг разговор с тази Лини. Дивачка? Дори да беше слаба, това можеше да се окаже полезно. — Винаги съм смятала, че ставаш за наемане на слуги. — Берелайн примигна, несигурна какво точно означаваше това, а Файле се постара да не покаже задоволството си. Извърна се и каза: — Анура, бихте ли се погрижила да ни осигурите спокойствие с една преграда за подслушвачи?

Малко вероятно изглеждаше Сеонид или Масури да намерят възможност да използват Силата за подслушване — тя очакваше Перин да избухне, когато разбере колко здраво ги държаха Мъдрите, — но пък самите Мъдри можеше да са разбрали как става. Файле беше сигурна, че Едарра и останалите изстискват от Сеонид и Масури всичко, което можеше да се научи от тях.

Сивата сестра кимна и мънистата по плитчиците ѝ тихо издрънчаха.

— Вече е направено, лейди Файле — отвърна тя и Берелайн присви устни. Много задоволително! Какво нахалство, да се появява тук, в палатката на Файле! Заслужаваше нещо повече от това някой да застане между нея и съветничката ѝ, но все пак — задоволително.

Детински задоволително, призна си Файле, в момент, когато трябваше да се занимае с по-съществени неща. Едва не прехапа устната си от яд. Не се съмняваше, че съпругът ѝ я обича, но не можеше да се отнесе към Берелайн така, както тази жена заслужаваше, и това я принуждаваше да играе твърде често една игра, в която Перин се оказваше игралната дъска. И залогът, според Берелайн. Поне Перин да не се държеше понякога така, сякаш наистина можеше да се окаже залогът. Тя решително изби всичко това от главата си. Имаше да се свърши женска работа. Практичната страна на нещата.

Алиандре изгледа замислено Анура, когато се спомена за преградата — трябваше да е разбрала, че предстои сериозен разговор — но каза само:

— Съпругът ви е забележителен мъж, лейди Файле. Надявам се, че няма да се обидите, ако кажа, че зад тази грубовата външност се крие проникателен ум. След като Амадиция винаги стои на прага ни, тук в Геалдан играем Даес Дай-мар по необходимост, но не мисля, че някой досега ме е вкарвал толкова ловко и умело в танца си към взимането на едно решение, както вашият благоверен. Тук тънък намек за заплахата, там леко намръщване. Наистина, изключителен мъж.

Този път за Файле се оказа много трудно да прикрие усмивката си. Тези южняци твърде много се осланяха на Играта на Домове, а тя не смяташе, че Алиандре би оценила високо, ако разбереше, че Перин просто говори каквото му е на ума — понякога дори твърде откровенно, — а хората с неискрена нагласа виждаха в откровеността му някакви сложни сметки.

— Прекарал е известно време в Кайриен — отвърна тя. Нека Алиандре да си прави каквито си иска изводи, — Сега можем да си поговорим тук откровено, предпазени от преградите на Анура Седай. Ясно е, че все още не ви се иска да се връщате в Бетаал. Вашата клетва към Перин и неговата към вас не са ли достатъчни, за да го обвържат към вас? — Някои тук, на юг, имаха странни представи какво предполага едно васалство.

Берелайн мълчаливо застана вдясно от Файле, а Анура направи същото отляво, така че Алиандре се озова лице в лице срещу трите. Файле се изненада, че държането на Айез Седай се вмести в плана ѝ, без дори да знае какъв е — несъмнено Анура си имаше някакви свои причини и Файле беше готова най-милото си да даде, за да разбере какви са — но не се изненада, че и Берелайн го направи. Една небрежно подхвърлена насмешлива фраза можеше да провали всичко, особено за „способностите“ на Перин във Великата игра, но тя все пак беше сигурна, че такава няма да има. В известен смисъл това я дразнеше. Някога беше презирала Берелайн; сега продължаваше да я мрази, дълбоко и жарко, но презрението се беше сменило със завистливо уважение. Жената знаеше кога трябва да оставят настрана онази своя „игра“. Ако не беше Перин, Файле смяташе, че би могла дори да я хареса! За кратко, само колкото да заличи тази ужасна мисъл от главата си, тя си представи как е обръснала Берелайн до голо. Улична кранта! И все пак не беше нещо, което можеше да отклони вниманието на Файле точно сега.

Алиандре огледа всяка от жените пред себе си поред, но с нищо не показва, че е изнервена. Вдигна отново чашата си, отпи небрежно и заговори с леки въздишки и разкаяни усмивки, сякаш не придаваше на думите си чак толкова голямо значение.

— Смятам наистина да спазя клетвата си, разбира се, но вие трябва да разберете, че се надявах на повече. След като съпругът ви си отиде, аз ще остана както си бях. Може би и по-лошо, докато не пристигне по-значителна помощ от страна на лорд Дракона, благословено да е името му в Светлината. Пророка може да срине Бетаал или дори самата Джеанна, както направи със Самара, и аз няма да мога да го спра. А ако той научи по някакъв начин за моята клетва... Той твърди, че е дошъл за да ни покаже как да служим на лорд Дракона

в Светлината, но той е този, който показва верния път, и не мисля, че ще остане доволен, ако разбере, че някой си е намерил друг път.

— Добре е, че ще спазите клетвата си — каза ѝ сухо Файле. — Ако искате повече от съпруга ми, навярно и вие ще трябва да направите нещо повече. Може би ще трябва да го придружите, когато отиде на юг да се срещне с Пророка. Разбира се, сигурно бихте предпочели да вземете и войниците си, но бих ви посъветвала да не са повече от гвардейците на Първата. Дали да не седнем? — Зае стола, освободен от Перин, даде знак на Берелайн и Анура да седнат от двете ѝ страни и едва тогава покани с жест Алиандре.

Кралицата приседна бавно, втренчила широко отворените си очи във Файле, не изнервена, а по-скоро слисана.

— Защо, в името на Светлината, трябва да го правя? — възкликна тя. — Лейди Файле, Чедата на Светлината ще използват всеки повод да разширят грабежите си в Геалдан, а крал Ейрлон може да реши също да изпрати армия на север. Това е невъзможно!

— Жената на вашия сюзерен ви моли за това, Алиандре — каза твърдо Файле.

Очите на Алиандре се разшириха още повече, колкото и да изглеждаше невъзможно. Тя погледна към Анура и срещна само невъзмутимо айезседайско спокойствие.

— Разбира се — промълви тя след пауза с кух глас. Преглътна и добави: — Разбира се, ще направя както... помолехте... милейди.

Файле прикри облекчението си зад леко одобрително кимване. Беше очаквала Алиандре да се уплаши и да се откаже. Това, че Алиандре можеше да изрече една клетва, без да знае какво означава — и че се почувства задължена да заяви, че смята да спази своята клетва! — само бе потвърдило убеждението ѝ, че тази жена не може да бъде изоставена. Според всички сведения, Алиандре се беше оправила с Масема с цената на отстъпки. Бавни отстъпки, разбира се, с много малко възможност за избор и само когато ѝ се беше налагало, но покорството ѝ можеше да се превърне в навик. Върнеше ли се в Бетаал без никаква видима промяна, нямаше ли много скоро да реши да се извърти и да предупреди Масема? Беше усетила тежестта на клетвата; сега Файле можеше да пооблекчи бремето.

— Щастлива съм, че ще ни придружите — каза тя топло. И не лъжеше. — Моят съпруг не забравя онези, които му предлагат услуга.

Една такава услуга би било да напишете на своите благородници, като ги уведомяте, че някакъв мъж на юг е вдигнал знамето на Манедерен. — Берелайн я изглежда изненадано, а Анура благоволи да мигне веднъж.

— Милейди — отвърна притеснено Алиандре, — но половината от тях ще побързат да известят Пророка веднага щом получат такова писмо. Те са наплашени от него, а Светлината само знае какво би могъл да направи той. — Точно отговорът, на който Файле се беше надявала.

— Тъкмо поради това ще им напишете още, че сте посъбрали малко войска, за да се справите с него лично. В края на краищата, Пророка на лорд Дракона е твърде важна особа, за да обърне внимание на нещо толкова незначително.

— Много добре — промърмори Алиандре. — И така никой няма да разбере кой кой е.

Берелайн се засмя одобрително, да я изгори дано!

— Милейди — промълви развълнувана Алиандре, — преди малко казах, че милорд Перин е забележителен. Мога ли да добавя, че неговата съпруга е не по-малко възхитителна?

Файле се постара да не грейне твърде видимо от задоволство. Сега оставаше да извести хората си в Бетаал. В известен смисъл съжаляваше за това. Да обясни на Перин щеше да е повече от трудно, но дори той нямаше да може да съдържи гнева си, след като беше отвлякла кралицата на Геалдан.

* * *

Повечето бойци от Крилатата гвардия като че ли се бяха струпали в края на бивака си около десетима от своите, на коне. Липсата на пики показваше, че са съгледвачи. Спешените мъже напиреха и се бутаха, мъчейки се да се доберат по-близо. На Перин му се стори, че отново дочува гръмотевичен тътен, този път не толкова далечен, но усещането едва засегна сетивата му.

Докато се канеше да си пробие път с лакти, Гален изрева:

— Отворете път, крастави псета! — Мъжките глави се извърнаха рязко и хората се сбутаха настрани да им отворят тясна просека. Перин

си помисли какво ли щеше да стане, ако наречеше мъжете от Две реки „крастави псета“. Сигурно щеше да си спечели някой пестник в носа. Струваше си да опита.

Нурел и останалите командири бяха при съгледвачите. С тях имаше и седем спешени мъже, с вързани отзад ръце и въжета за теглене на вратовете. Всички пристъпваха на място, изгърбили рамене, и се мръщеа — кой предизвикателно, кой страхливо, кой и двете. Дрехите им се бяха вкоравили от мръсотия, макар на повечето да личеше, че някога са били фини. Странно, всички миришеа тежко на дървесна пепел. Впрочем, лицата на неколцина от конниците бяха покрити със сажди, а един-двама като че ли се бяха поопърлили. Ейрам стоеше малко отстрани и оглеждаше пленниците навъсено.

Гален застана с разкрасени крака и юмруци на хълбоците, а едното му око заблестя по-свирепо от двете очи на повечето мъже.

— Какво стана? — попита той гръмко. — Моите съгледвачи трябва да носят сведения, а не да ми водят дрипльовци!

— Ще оставя Ортис да докладва, милорд — отвърна Нурел. — Той е бил там. Десетник Ортис!

Един боец на средна възраст се смъкна от седлото си и се поклони, опрял металната ръкавица на сърцето си. Шлемът му беше без никаква украса, нямаше ги тънките пера и крилцата отстрани като на шлемовете на командирите. Под рамката на шлема на лицето му личеше синкав оток от изгоряло. На другата му буза се виждаше белег, стигащ до ъгъла на устните му.

— Милорд Гален, милорд Айбара — заговори той с хриплив глас — Натъкнахме се на тази паплач на около две левги от лагера. Подпалили бяха ферма, с хората вътре. Една жена се опита да излезе през един прозорец и един от тази сган я удари по главата да се върне. Като знаем какво изпитва лорд Айбара, прекратихме всичко това. Бяхме твърде закъснели, за да можем да спасим някого, но хванахме тези седмината. Останалите се разбягаха.

— Хората често се изкушават да се плъзнат назад в Сянката — изведнъж заговори един от пленниците. — Трябва да им се напомня каква е цената. — Той бе висок мъж с властна осанка и гласът му беше гладък и изискан, но палтото му беше мръсно като на останалите и не се беше бръснал поне от два-три дни. Пророка, изглежда, не одобряваше много човек да си губи времето с глезотии като бръснач

например. Или да се мие. Макар и с вързани ръце и с въжето на шията, мъжът гледаше хората, които го бяха пленили, без капка страх. И дори с нахално предизвикателство. — Вашите войници не могат да ме впечатлят — продължи той. — Пророка на лорд Дракона, благословено да е името му в Светлината, е разгромявал далеч по-големи армии от жалката ви сбирщина. Можете да ни убиете, но ще бъдем отмъстени, когато Пророка пръсне кръвта ви по земята. Никой от вас няма да ни надживее дълго. Ще триумфира той, в огън и кръв. — Зацърши го със звънлив глас, изпънал гръб като железен колец. Сред слушащите войници се понесе тихо мърморене. Знаеха много добре, че Масема е разгромявал много по-големи армии от тяхната.

— Обесете ги — каза Перин. Отново чу онзи тътен.

След като даде заповедта, трябваше да се насили и да остане да гледа. Въпреки мърморенето, не липсваха доброволци. Някои от пленниците се разреваха, когато преметнаха въжетата на шиите им през клоните на дърветата. Един измършавял някогашен дебелак, чиито гуши висяха на парцали под брадичката, се развика, че се е разкалял и че ще служи на всеки господар, който му покажат. Друг, плешивец, на вид як като Ламгвин, се замята и запищя, докато изпънатото въже не секна воя му. Само мъжът с гладкия глас нито риташе, нито се съпротивляваше, дори когато клупът стисна здраво врата му. До самия си край ги гледаше дръзко.

— Поне един от тях знаеше как се умира — изръмжа Гален, след като и последното тяло се люшна отпуснато. И изгледа намръщено мъжете, украсили околните дървета, сякаш съжалил, че не бяха оказали повече съпротива.

— Щом тези хора са служили на Сянката — почна Ейрам, но се поколеба. — Простете ми, лорд Перин, но дали лорд Дракона ще одобри това?

Перин се сепна и го зяпна слисано.

— Светлина, Ейрам, та ти чу какво са направили! Ранд щеше да сложи въжетата на вратовете им лично! — Смяташе, че Ранд щеше да го направи, надяваше се. Ранд се беше съсредоточил в това да слепва държавите в едно преди Последната битка и не беше пресметнал цената на всичко това.

Мъжките глави рязко се извърнаха нагоре, когато гръмотевицата изрева, достатъчно близо, за да я чуят всички, после — още по-близо,

и отново — още по-близо. Вятър се надигна, замря, надигна се отново, мятайки палтото на Перин насам-натам. Мълния прониза безоблачното небе. Конете в лагера на майенците зацвилиха и заподскачаха на задните си крака по коневръзите. Тътенът заби непрестанно и мълниите се загърчиха като сребристосини змии, и под знойното слънце закапа дъжд, на редки, тлъсти капки, пръскащи облачета прах там, където удареха по голата земя. Перин изтри едната си буза и се взря удивен в мокрите си пръсти.

Само след няколко мига бурята секна, тътенът и мълниите се затъркаляха на изток. Западната земя погълна падналите капки дъжд, слънцето запече яростно като преди и само мъждукащите светлини далече в небето и заглъхващият тътен говореха, че изобщо нещо се е случило. Войниците се гледаха слисано. Гален пусна дръжката на меча си с видимо усилие.

— Това... това не може да е дело на Тъмния — каза Ейрам и потръпна. Никой не беше виждал такава буря. — Това означава, че времето се променя, нали, лорд Перин? Нали времето ще се оправи пак?

Перин отвори уста да му каже да не го нарича така, но пак я затвори с въздишка.

— Не знам — промълви той. Какво му беше казал Гаул? — Всичко се променя, Ейрам.

Просто не си беше помислял, че и той самият трябваше да се промени.

ГЛАВА 11

ВЪПРОСИ И КЛЕТВА

В огромната конюшня лъхтеше на старо сено и конска тор. А също — на кръв и изгоряла плът. Всичките врати бяха затворени и затова въздухът изглеждаше лепкав и гъст. Две лампи хвърляха смътна светлина и сенки изпълваха по-голямата част от вътрешността. В дългите редици ясли конете цвилеха нервно. Мъжът, провиснал за китките от една таванска греда, нададе тих стон, после закашля хрипливо. Главата му клюмна на гърдите. Беше висок мъж, със здрави мускули, макар и много изнурен.

Севанна изведнъж забеляза, че гърдите му повече не се движат. Тя махна рязко на Риале и отрупаните ѝ със скъпоценни камъни пръстени проблеснаха в червено и зелено.

Огненокосата жена вдигна главата на мъжа и отвори с палец единия му клепач, после опря ухо на гърдите му, без да се притесни от още димящите трески, набити по тялото му. Изсумтя отвратена и се обърна.

— Мъртъв е. Трябваше да оставим това на Девите, Севанна, или на Черните очи. Несъмнено сме го убили от невежество.

Севанна присви устни, намести шала си и многобройните ѝ гривни издрънчаха. Стигаха почти до китките ѝ — внушителна тежест от злато, слонова кост и скъпоценни камъни, въпреки че бе готова да си сложи всички, които притежаваше. Никоя от останалите жени не промълви нищо. Да се подлагат пленниците на разпит не беше работа за Мъдрите, но Риале знаеше защо се налага да го направят сами. Единственият оцелял от десетимата конници, които си бяха въобразили, че могат да разгромят двадесет Деви само защото яздят коне, мъжът също така беше първият сеанчанец, пленен през десетте дни от пристигането им в тази земя.

— Щеше да оживее, ако не се беше съпротивлявал толкова упорито на болката, Риале — най-сетне промълви Сомерин, клатейки

глава. — Силен мъж за влагоземец, но не можа да понесе болката. Все пак ни каза доста.

Севанна я изгледа косо, мъчейки се да долови някакъв сарказъм в думите ѝ. Висока колкото повечето мъже, Сомерин носеше по себе си повече гривни и гердани от всяка друга жена освен самата Севанна, пластове от огнекапки и смарагди, рубини и сапфири, почти скриващи пълната ѝ гръд, която иначе щеше да е наполовина открита, след като ризата ѝ беше развързана почти до полата. Шалът ѝ, овързан на кръста, не скриваше нищо. Понякога за Севанна бе трудно да реши дали Сомерин ѝ подражава, или се надпреварва с нея.

— Доста? — възкликна Мейра. На светлината на фенера, който носеше, издълженото ѝ лице беше по-мрачно от обикновено, колкото и това да изглеждаше невъзможно. Мейра беше в състояние да посочи тъмната страна и на обедното слънце. — Какво толкова ни е казал? Че хората му се намират на два дни път западно в града, наречен Амадор? Това го знаехме. Всичко, което той ни разказа, са налудничави приказки. Артур Ястребовото крило! Ба! Девите трябваше да го поемат и да направят каквото е нужно.

— Ти би ли... рискувала всички да научат твърде много и толкова рано? — Севанна прехапа устни раздражено. За малко да ги нарече „Глупачки“. Според нея бездруго вече твърде много хора знаеха повече от необходимото, сред тях и някои от Мъдрите, но не можеше да рискува да оскърби тези жени. Съзнанието за това я вбесяваше! — Хората са наплашени. — Не се налагаше поне да крие презрението си от това. Това, което я шокираше и я изпълваше с ярост, беше не че се бояха, а че не правеха никакво усилие да го прикрият. — Черни очи или Каменни кучета, или дори Девите щяха да се разприказват за това, което е казал. Знаете, че щяха да го направят! Лъжите му щяха само да усилят страха им. — Трябваше да са лъжи. В ума на Севанна едно море не беше нищо повече от езеро, като тези, които беше виждала по Влажните земи, само дето е малко по-голямо и отсрещният му бряг не се вижда. Ако наистина идеха стотици хиляди или повече от неговите хора от другата страна на толкова голяма маса вода, то другите пленници, които бе разпитвала, щяха да знаят за тях. А нито един пленник не бе подлаган на разпит без нейното присъствие.

Тион надигна втория фенер и я изгледа с немигащите си сиви очи. Почти с една глава по-ниска от Сомерин, Тион все пак беше по-

висока от Севанна. И два пъти по-едра. Закръгленото ѝ лице често изглеждаше кротко, но да си мислиш за нея, че е с кротък нрав, щеше да е грешка.

— Прави са да се боят — каза тя с каменен глас. — И аз се боя, и не се срамувам от това. Сеанчанците са много, дори да няма повече от тези, които завзеха Амадор, а ние сме малко. Ти имаш около себе си своята септа, Севанна, но къде е моята септа? Твоят влагоземски приятел Каддар и неговата опитомена Айез Седай ни отпратиха през неговите дупки във въздуха, за да загинем. Къде са останалите Шайдо?

Риале пристъпи и застана предизвикателно до Тион, набързо последвана от Аларис, която дори в този момент не преставаше да си играе с черната си коса, като че ли държеше да привлече вниманието им към нея. След малко навъсената Мейра се присламчи към тях, и после Модара. Модара можеше да се нарече стройна, стига да не беше по-висока дори от Сомерин; но при този ръст думата „дълга“ беше най-подходяща за нея. Севанна беше смятала, че Модара е толкова здраво в ръцете ѝ, колкото пръстените по пръстите ѝ. Толкова здраво, че... Сомерин я изгледа и въздъхна, погледна към другите, после бавно пристъпи и застана до тях.

Севанна остана сама на самия ръб на светлината на фенерите. От всички жени, обвързани с нея след убийството на Дезине, най-много беше разчитала на тях. Не че разчиташе много на когото и да било, разбира се. Но за Сомерин и Модара беше сигурна, че са нейни толкова здраво, колкото ако ѝ бяха положили водната клетва, че ще я следват накъдето и да ги поведе. А сега дръзваха да се изправят срещу нея с изпълнени с укор погледи. Дори Аларис остави косата си и вдигна очи.

Севанна срещна погледите име хладна усмивка, почти оголвайки зъби. Реши, че не е подходящо точно сега да им напомня за греха, който бе обвързал съдбите им. Сопата сега не вършеще работа.

— Подозирах, че Каддар може да ни измами — каза вместо това тя. При това признание сините очи на Риале се разшириха, а Тион отвори уста. Севанна продължи, без да им даде възможност да проговорят: — Да не би да предпочитаете да останем в Камата на Родобубиеца и да ни унищожат? Да ни изловят като безпомощни животни четирите клана, чиито Мъдри знаят как да правят онези дупки без помощта на пътуващите кутии? Вместо това се озовахме

сред богата, мека земя. По-богата дори от земите на дървоубийците. Вижте само какво взехме за някакви си десет дни. Колко още бихме могли да наградим в един влагоземски град? Страхувате се от сеанчанците, защото били многобройни? Не забравяйте, че взех със себе си всички Мъдри на Шайдо, които могат да преливат. — Напоследък рядко се сещаше, че самата тя не можеше да прелива. Скоро тази липса щеше да се възмезди. — Ние сме не по-малко силни от всякаква сила, която тези влагоземци могат да вдигнат срещу нас. Дори наистина да имат летящи гуцери. — Тя изсумтя принудено, за да покаже какво мисли за тях! Никоя от тях не беше виждала подобно нещо, но почти всеки разпитан пленник беше задръстен с подобни нелепости. — След като намерим и другите септи, ще завладеем тази земя за себе си. Цялата! Ще извлечем десетократно възмездие от Айез Седай. И най-накрая ще намерим Каддар и ще го принудим да мре, крещейки за милост.

Това трябваше да ги въодушеви, да възстанови духа им, както го беше постигала толкова много пъти преди. Нито едно женско лице обаче не се промени. Ни едно.

— Остава още и Кар-а-карн — промълви Тион. — Освен ако не си се отказала да се омъжиш за него.

— От нищо не съм се отказала — отвърна раздражено Севанна. Мъжът — и по-важно — властта, която, следваше с него — един ден щеше да е неин. Все някак. Каквото и да й струваше. Тя уталожил гласа си и продължи. — Ранд ал-Тор сега едва ли е от значение. — Във всеки случай не и за тези заслепени глупачки. Хванеше ли го веднъж в ръцете си, за нея всичко щеше да стане възможно. — Не смятам да стоя тук цял ден и да обсъждам брачния си венец. Трябва да се погрижа за неща, които наистина са важни.

Докато се отдалечаваше от тях през сумрака към вратите на конюшната, я жегна неприятна мисъл. Беше останала сама с тези жени. Доколко наистина можеше вече да им вярва? Споменът за гибелта на Дезине бе твърде жив в паметта ѝ; Мъдрите я бяха... посекли... с помощта на Единствената сила. Жените зад нея, наред с неколцина други. При тази мисъл коремът ѝ се стегна на възел. Вслуша се за тихото шумолене на слама, което щеше да извести, че са тръгнали подире ѝ, но не чу нищо. Нима просто стояха и я гледаха? Отказа да се озърне през рамо. Малко усилие ѝ струваше да продължи

да крачи бавно — тя самата нямаше да си позволи да покаже страх и да се посрами! — но след като най-сетне стигна до високите двукрили порти, бутна едната на добре смазаните панти да я отвори и пристъпи сред ярката обедна светлина, не можа да се сдържи да не въздъхне облекчено.

Отвън пред входа крачеше Ефалин, със спуснатата около шията шуфа, с прибран в калъфа лък на гърба и сноп копия и кръгъл щит в едната ръка. Сивокосата жена рязко се обърна и тревогата, изписана на лицето ѝ, едва се заличи при появата на Севанна. Водачка на всички Деви на Шайдо, а и тя позволяваше на страха си да се покаже! Самата тя не беше Джумай, но беше дошла със Севанна под предлог, че Севанна говори от името на вожд на клана, докато бъде избран новият вожд на Шайдо. Севанна беше сигурна, че Ефалин подозира, че това никога няма да стане. Ефалин разбираше добре в чии ръце е властта. И знаеше кога да държи устата си затворена.

— Заровете го дълбоко и скрийте гроба — каза ѝ Севанна.

Ефалин кимна, даде знак на Девите, обкръжили конюшната, да станат и те нахълтаха вътре след нея. Севанна огледа постройката със стръмния червен покрив и сини стени; после се обърна към равния терен отпред. Нисък камемен зид с един-единствен отвор точно пред входа на конюшната обграждаше кръг силно утъпкана пръст с ширина около сто крачки. Влагоземците го бяха използвали за обучение на конете. Защо се намираше толкова далече от всичко останало, сред дърветата, така високи, че Севанна все още се заяпваше понякога в тях, не се беше сетила да попита бившите ѝ собственици, но усамотеността на това място ѝ вършеше работа. Девите с Ефалин бяха тези, които бяха пленили сеанчанеца. Никой тук не знаеше за съществуването му. Нито щеше да узнае. Говореха ли си нещо Мъдрите вътре? За нея? Пред Девите? Какво ли казваха? Нямаше да ги чака повече!

Те излязоха от конюшната тъкмо когато тя се запътваше към леса, Сомерин и останалите, и я последваха през дърветата, спорейки помежду си за Сеанчан и за Каддар, и къде биха могли да са отпратени останалите Шайдо. Не говореха за нея, но пък нямаше и да го направят, след като щеше да ги чуе. Това, което чу, предизвика гримаса на лицето ѝ! Заедно с тези на Джумай, бяха над триста Мъдри, а започнеха ли да говорят три-четири от тях помежду си, беше все едно

и също. Къде били останалите септи, дали Каддар нямало да се окаже копие, хвърлено от Ранд ал-Тор, и колко били сеанчанците, и дори дали наистина яздели гущери? Гущери! Тези жени бяха с нея от самото начало. Беше ги водила стъпка по стъпка, но те си вярваха, че са ѝ помогнали да планира всеки свой ход, вярваха, че знаят коя е крайната йел. Ако сега ги изгубеше...

Гората отстъпи на огромна поляна, която можеше да погълне кръглото ограждение отзад петдесет пъти, и Севанна усети, че мрачното настроение я остави, когато се спря да се огледа. На север се издигаха ниски хълмове, а планините на няколко левги отвъд тях бяха загърнати в облаци, огромни бели валма, прошарени с тъмносиво. Никога в живота си не беше виждала толкова много облаци. Много по-близо, току под ръката ѝ, хиляди Джумай се бяха захванали с ежедневната си шетня. Откъм ковачите се надигаше ек на чукове върху наковални, колежа се овце и кози за вечерята и блеенето им се смесваше със смеха на тичащите и играещи деца. Джумай бяха получили повече време да се подготвят за бягството си от Камата на Родобиеца и бяха довели със себе си стадата, събрани от Кайриен, към които бяха добавили плякосаната тук стока.

Много от хората бяха разпънали шатрите си, въпреки че нямаше нужда — наоколо имаше много постройки, почти като някое голямо влагоземско село, с високи плевници и конюшни, просторна ковачница и дълги сгради, предназначени да подслонят слугите, всички боядисани в червено и синьо, и обкръжаващи главния покрив. Наричаха го „къщата на имението“, цялата в бледозелено, прошарено с жълто върху малък, сътворен от човешка ръка каменен хълм, десет разкрача висок. Джумай и гай-шайн се катереха по дългата рампа, водеща до голямата порта на сградата, и крачеха по красиво гравирани каменни тераси, които я обграждаха.

Каменните стени и палатите, които бе видяла в Кайриен, не я бяха впечатлили и наполовина. Този тук беше нашарен като фургон на Изгубените, но въпреки това изглеждаше възхитително. Трябваше вече да си даде сметка, че при толкова много дървета тези хора можеха да си позволят да прстроят каквото си поискат от дърво. Нима никой друг освен нея не разбираше колко тучна е тази земя? Наоколо щъкаха по работата си повече гай-шайн, отколкото някога бе имала всяка друга септа, близо половината от числото на самите Джумай! Никой вече не

роптаеше, че правят от влагоземците гай-шайн. Бяха толкова кротки! Един млад мъж с ококорени очи, в грубо съшита бяла роба, притича забързано, стиснал пред гърдите си голям кош. Севанна се усмихна. Бащата на този младеж се беше обявил за владетел на това място и я беше заплашвал, че тя и хората ѝ ще бъдат изловени и избити като дивеч — от малки деца при това! — заради това безчинство, но сега и той носеше бяло и се трудеше с не цо-малко усърдие от своя син, както и жена му и дъщерите му, и другият му син. Жените бяха притежавали несметно количество скъпоценности и красиви коприни, но Севанна си беше присвоила само най-отбраното. Тучна земя, и толкова мека, че от нея лъхаше на мазнина.

Жените зад нея се бяха спрели на края на гората да си поговорят. Севанна дочу думите им и настроението ѝ отново помръкна.

— Колко Айез Седай се сражават за тези сеанчанци — казваше Тион. — Ето това трябва да разберем. — Сомерин и Мадара замърмориха съгласни.

— Не мисля, че това е от значение — намеси се Риале. Добре поне, че нейната опърничавост засягаше и другите. — Не мисля, че ще се бият с нас, освен ако сами не ги предизвикаме. Спомнете си, те не предприеха нищо преди да тръгнем срещу тях, дори за да се защитят.

— А когато го сториха — подхвърли кисело Мейра, — загубихме двадесет и три от нашите. И над десет хиляди алгай'д'сисвай не се завърнаха. Тук разполагаме едва с една трета от този брой, дори ако броим Лишените от братя. — Последната дума беше просмукана с презрение.

— Това беше работа на Ранд ал-Тор! — подхвърли им рязко Севанна. — Вместо да мислите какво той ни е причинил, помислете какво можем да постигнем, когато стане наш! — „Когато стане мой“ — помисли си тя. Айез Седай бяха успели да го хванат и задържат толкова дълго, колкото можаха, а тя притежаваше нещо, което Айез Седай нямаха, иначе щяха да го използват. — Спомнете си, че за малко щяхме да унищожим Айез Седай, докато той не се намеси на тяхна страна. Айез Седай са нищо!

Отново усилието ѝ да укрепи сърцата им не предизвика видим резултат. Единственото, което помнеха, беше, че копията им бяха прекършени в опита да пленят Ранд ал-Тор, и с тях — те самите се бяха прекършили. Модара все едно че виждаше пред очите си общия

гроб на своята септа и дори Тион се мръщеше притеснена — несъмнено си спомняше, че беше побягнала като подплашена коза.

— Мъдри — чу се мъжки глас зад гърба на Севанда. — Пратиха ме да потърся вашата присъда.

Лицата на всички жени изведнъж възвърнаха хладното си спокойствие. Това, което тя не можеше да направи, той бе постигнал със самата си поява. Някоя Мъдра нямаше да позволи друг някой освен друга Мъдра да я види притеснена. Аларис престана да глади косата си, която бе заметнала през рамо. Явно нито една не беше го познала. Но на Севанна ѝ се стори, че го познава.

Той ги изгледа мрачно със зелените си очи, много по-състарени от гладкото му лице. Имаше пълни устни, но устата му беше стегната, сякаш бе забравил да се усмихва.

— Аз съм Кинуин, от Мера'дин, Мъдри. Джумай твърдят, че не можем да получим пълния си дял от това място, защото не сме Джумай, но това е защото те ще получат по-малко, тъй като алгай'д'сисвай сме два пъти повече от всички Джумай. Лишени те от братя ви молят за присъда, Мъдри.

Сега, след като разбраха кой е, някои не можаха да скрият неприязънта си към мъжете, изоставили своите кланове и септи, за да дойдат при Шайдо, наместо да последват Ранд ал-Тор, който според тях бе влагоземец и не можеше да бъде истинският Кар-а-карн. Лицето на Тион стана безизразно, но очите на Риале светнаха, а Мейра почти се намръщи. Само Модара показва загриженост, но тя бе способна да реши спор и между дървоубийци.

— Тези шест Мъдри ще отсъдят, след като изслушат и двете страни — заяви Севанна на Кинуин с глас, не по-малко гробовен от неговия.

Другите жени я изгледаха, едва скривайки изненадата си, че този път бе решила да остане настрана. Тъкмо тя бе уредила десет пъти повече Мера'дин да тръгнат с Джумай от тези, които се бяха прикачили към другите септи. През цялото време беше подозирала Каддар, макар и не за това, което бе направил, и искаше с нея да тръгнат колкото може повече копия. Освен това те винаги можеха да бъдат пратени да загинат вместо Джумай.

Тя се престори на изненадана от тяхната изненада.

— Не би било честно да взимам страна, след като е намесена моята септа — каза им Севанна, след което се обърна към зеленоокия мъж. — Те ще отсъдят честно, Кинуин. И съм сигурна, че ще се произнесат в полза на Мера’дин.

Другите жени я изгледаха навъсено и Тион даде рязко знак на Кинуин да ги поведе. Той едва успя да откъсне очите си от Севанна, за да се подчини. С лека усмивка — зазяпал се беше в нея, не в Сомерин — тя ги изгледа, докато не се скриха сред човешката гмеж, движеща се из имението. Колкото и да изпитваха неприязън към Лишените от братя — и въпреки че си бе позволила да изкаже гласно пред мъжа какво решение очаква, — най-вероятно беше наистина да отсъдят в тяхна полза. Така или иначе, Кинуин щеше да го запомни и да го каже на останалите от тяхното така наречено „общество“. Джумай вече бяха прибрани в кесията на колана ѝ, но единственото, което привързваше Мера’дин към нея, беше благоразположението ѝ.

Севанна се обърна и закрачи обратно през дърветата, макар и не към конюшната. Сега, след като бе останала сама, вече можеше да се погрижи за нещо далеч по-важно от Лишените от братя. Опипа това, което беше затъкнала под полата си отзад на кръста си, прикрито от шала. Щеше да усети дори да се беше приплъзнало на косъм, но ѝ се дощя да докосне с пръсти гладкостта му. Никоя Мъдра нямаше вече да я подцени, след като го използваше, може би още днес. А един ден то щеше да ѝ осигури Ранд ал-Тор. В края на краищата, след като Каддар я беше излъгал в едно, сигурно я беше излъгал и за други неща.

Галина Касбан изгледа ядно Мъдрата, която я засланыше. Сякаш изобщо имаше нужда от щита на крехката жена. Точно в този момент не можеше дори да посегне към Извора. Седнала с кръстосани крака между двете клечащи Деви, Белинде придърпа шала си и ѝ отвърна с тънка усмивка, сякаш доловила мислите ѝ. Лицето ѝ беше тясно, като лисича муцуна, а косата и миглите почти се бяха избелили от слънцето. Галина съжали, че не беше счупила черепа ѝ, вместо само да я зашлеви.

Не беше дори опит за бягство, само повод за повече безсилие, отколкото можеше да понесе. Дните ѝ започваха и свършваха в изтощение, всеки ден по-силно от предишния. Вече дори не можеше да си спомни от колко време я бяха напъхали в тази груба вълнена черна роба; дните се стичаха в непрестанен поток. Седмица? Месец ли?

Може би не чак толкова дълго. Със сигурност не повече. Съжали, че изобщо си бе позволила да посегне на Белинде. Ако жената не беше натикала парцали в устата ѝ, сигурно щеше да се замоли да ѝ позволят отново да пренася камъни или да пренесе камара чакъл камъче по камъче, или за каквото и да е друго изтезание, с каквито запълваха времето ѝ. Всичко друго, но не и това.

Само главата на Галина стърчеше от кожата чувал, увиснал на дебелия клон на дъба. Точно под чувала грееха въглени с бронзов блясък, тлееха бавно и нагряха въздуха вътре в чувала. Беше се свила сред този изнемогващ зной с палци, привързани за пръстите на краката ѝ, и потта се плъзгаше по голото ѝ тяло. Косата ѝ се бе прилепила влажна по лицето и тя дишаше задъхано, с настръхнали за повече въздух ноздри, и хлипаше. Дори това щеше да е по-поносимо от безкрайния, безсмислен, прекършващ гръбнака ѝ труд, който ѝ налагаха, да не беше още нещо. Преди да затегне гърлото на чувала под брадичката ѝ, Белинде беше изпразнила върху нея кесийка с някакъв прах и когато беше започнала да се поти, този прах беше започнал да я пари като пипер, хвърлен в очите ѝ. Сякаш я обливаше от раменете надолу и о, Светлина, как гореше!

Това, че въззова Светлината, само показва величината на отчаянието ѝ, но все още не я бяха прекършили, въпреки всичките си усилия. Щеше да се освободи — щеше! — и успееше ли, щеше да накара тези диваци да ѝ платят с кръв! Реки от кръв! Океани! Живи щеше да ги одере сама, всички! Щеше да... Тя отметна глава назад и зави; подгизналите от слюнката парцали в устата ѝ заглушиха звука, но тя зави, и не знаеше дали е гневен вой, или писък за милост.

Когато воят ѝ замря и главата ѝ клюмна, Белинде и Девите бяха скочили на крака и Севанна се озова при тях. Галина се опита да потуши хлиповете си пред златокосата жена, но беше все едно да измъкне слънцето от небето с пръстите си.

— Чуйте само плача и хленча ѝ — озъби се Севанна и пристъпи да я погледне отблизо. Галина се опита да вложи в погледа си не помалко презрение. Севанна се беше отрупала с накити колкото за десет жени! Разгърдила беше блузата си така, че гърдите ѝ почти се бяха оголили под тези оплетени гerdани, и дишаше дълбоко, когато мъжете я загледат! Опита се Галина, но ѝ беше трудно да докара презрение със

сълзите, стичащи се по бузите ѝ и смесващи се с вадичките пот. Разтърси се в нови ридания и чувалът се полюшна.

— Тази да'цанг е корава като дърта овца — изграчи Белинде, — но зная от опит, че и най-коравата дърта овца омеква, ако я сложиш да се готви бавно, с подходящите треви. Като Дева съм карала и Каменни кучета да омекват с достатъчно варене. — Галина затвори очи. Океани от кръв, да платят за...

Чувалът се наклони, започна да се спуска и очите на Галина се опулиха. Девите бяха отвързали въжето, заметнато през клона, и сега бавно я спускаха. Тя се замята в паника, мъчейки се да погледне надолу, и едва не захлипа отново от облекчение, щом видя, че мангалът е отместен. След тези приказки на Белинде за готвенето... Това щеше да е съдбата на Белинде, реши Галина. Вързана на шиш и обръщана, докато не закапят собствените ѝ мазнини! И то само за начало!

Коженият чувал падна на земята с тътен, от който зъбите на Галина изтракаха, и се преобърна. Безгрижни, все едно че надигаха чувал с картофи, Девите я изтърсиха върху кафявата трева, срязаха вървите, които държаха пръстите на ръцете и краката ѝ, и измъкнаха парцала от устата ѝ. Кал и сухи листа полепнаха по запотеното ѝ тяло.

Много ѝ се искаше да стане, да им отвърне на погледа с поглед, на омразата — с омерзене. Но успя да се изправи само колкото ѝ удържаха ръцете и коленете, после пръстите ѝ се заровиха в сухия горски лиетак, краката ѝ — също. Потта ѝ я гореше като сок от лютив леден пипер, но тя не можеше да направи нищо друго, освен да остане така изгърбена и трепереца, мъчейки се да изкара малко влага в устата си и бленувайки какво ще направи един ден с тези диваци.

— Смятах, че си по-силна — промълви замислено Севанна над нея, — но Белинде може би е права. Може би вече си омекнала достатъчно. Ако се закълнеш да ми се покоряваш, може да престанеш да бъдеш да'цанг. Може би дори няма да се налага да бъдеш да'цанг. Ще се закълнеш ли да ми се покоряваш във всичко?

— Да! — Хрипливата дума се излезе от устата на Галина без никакво колебание, макар да трябваше да преглътне, преди да продължи. — Ще ти се покоря! Кълна се! — И щеше да се покори. Докато не ѝ предложише изхода, който ѝ трябваше. Нима само заради това беше всичко? Една клетва; която можеше да даде още първия ден?

Севанна щеше да разбере какво е да увиснеш над нажежени въглени. О да, тя...

— Тогава няма да възразиш да изречеш своята клетва над ето това — каза Севанна и подхвърли нещо пред нея.

Галина го погледна. Бяла пръчка, като излъскана слонова кост, дълга една стъпка и не по-дебела от китката ѝ. После забеляза плавно гравирани знаци в единия край към нея, цифри, използвани в Приказния век. Сто и единадесет. Беше си помислила, че е Клетвената палка, открадната по някакъв начин от Бялата кула. Онази също беше белязана, но с числото три, което според някои означаваше Трите клетви. Може би това не беше каквото изглеждаше. Може би. Но дори качулата усойница от Блатистите земи, увита в крйката ѝ, нямаше да я накара да замрърне така.

— Хубава клетва, Севанна. Кога все пак смяташ да ни го обясниш? — Този глас накара Галина да вдигне рязко глава.

Терава се появи сред дърветата, повела дузина Мъдри с ледени лица. Опряха се зад Галина, срещу Севанна. Една дума от Терава, кратко кимване от Севанна, и Девите бързо се отдалечиха. Потта още се стичаше по лицето на Галина, но въздухът изведнъж сякаш стана студен.

Севанна погледна към Белинде, а тя отбягна очите ѝ. Устната на Севанна се изви в полупрезрение, полуозъбване и тя опря юмруци на хълбоците си. Галина не разбираше откъде намира толкова кураж тази жена, която изобщо не можеше да прелива. Някои от тези жени притежаваха значителна мощ. Не, не можеше да си позволи да мисли за тях само като за дивачки, щом смяташе да се измъкне на свобода и да им отмъсти за страданията си. Терава и Сомерин не отстъпваха по мощ на никоя жена в Кулата и всяка от тях лесно можеше да стане Айез Седай.

Но Севанна ги изгледа предизвикателно.

— Изглежда, бързо сте отсъдили — каза тя с глас, сух като прах по пътя.

— Въпросът беше прост — отвърна ѝ спокойно Тион. — Мерадин получи справедливостта, която заслужава.

— И им се каза, че я получават въпреки опита ти да ни повлияеш — добави Риале някак разгорещено. Сега Севанна наистина се озъби.

Терава обаче не беше от тези, които ще се оставят лесно да ги отклонят от целта им. С една бърза крачка тя пристъпи към Галина, сграбчи я за косата и я дръпна да застане на колене. Терава беше поне с една глава по-ниска от тези жени, но се извисяваше над повечето мъже, и сега я изгледа отгоре с ястребовите си очи, заличавайки всякаква мисъл за мъст или непокорство. Белите кичури, прошарили рижата ѝ коса, само ѝ придаваха още по-властно изражение. Ръцете на Галина се свиха в юмруци на бедрата ѝ, ноктите се забиха в дланите ѝ. Дори паренето по кожата ѝ бледнееше под този поглед. Бленувала беше как ще отмъсти на всяка от тези жени поотделно, как ще ги накара да я умоляват да им позволи да умрат и как ще се смее, отказвайки на молбите им. На всяка, освен на Терава. Нощем Терава изпълваше сънищата ѝ и единственото, което Галина можеше да стори, бе да се опитва да ги избегне. Единственото спасение от тези сънища бяха писъците. Галина беше прекършвала в живота си силни мъже и силни жени, но сега гледаше Терава с широко отворени очи и хленчеше.

— Тази няма чест, за да се засрами. — Терава почти изхрачи думите с презрение. — Ако искаш да се прекърши, Севанна, дай я на мен. Когато аз привърша с нея, няма да има нужда от играчката на твоето приятелче Каддар.

Севанна заговори разгорещено, отричайки каквото и да е приятелство с този Каддар, който и да беше той, а Риале заджафка, че Севанна го е довела пред другите и другите заспориха дали „връзвачът“ щял изобщо да проработи по-добре от „пътуващата кутия“.

При споменаването на пътуващата кутия нещо в ума на Галина прещрака. Беше чула да се споменава за нея преди и бе жадувала да сложи ръце на това нещо поне за миг. С един тер-ангреал, който можеше да ѝ даде възможност да Пътува, колкото и несъвършено да действаше, както изглежда, тя можеше да успее да... Дори надеждата да се измъкне не можа да устои пред мисълта какво щеше да ѝ направи Терава, ако останалите решаха да изпълнят искането ѝ. Когато жената с ястребовите очи я отпусна за миг, за да се включи в спора, Галина се хвърли към пръчката и се просна по корем. Всичко, дори да трябваше да се подчини на Севанна, щеше да е по-добре от това да я предадат на

Терава. Ако не беше заслонена, щеше да прелее, за да задейства пръчката сама.

Пръстите ѝ почти се добраха до гладката пръчка, когато кракът на Терава се стовари силно и болезнено натисна дланите ѝ към земята. Никоя от Мъдрите дори не погледна към нея, докато се гърчеше, мъчейки се напразно да се измъкне. Не можеше да се накара да издърпа ръката си прекалено силно; смътно си спомни как беше карала владетели да пребледняват от страх, но не смееше да обезпокои този крак.

— Щом ще се кълне — каза Терава, втренчена в Севанна — трябва да се закълне да се подчинява на всички нас тук. — Другите закимаха, някои изрекоха съгласието си, с изключение на Белинде, която присви замислено устни.

Севанна я изгледа също толкова твърдо.

— Много добре — отстъпи най-сетне тя. — Но преди всичко на мен. Аз не само съм Мъдра, но говоря като вожд на клана.

Терава се усмихна тънко.

— Така е. Преди всичко на две от нас, Севанна. На теб и на мен. — Лицето на Севанна си остана все така предизвикателно изопнато, но тя кимна. С неохота. Едва тогава Терава отдръпна стъпалото си. Сиянието на сайдар я обгърна и тънък поток на Въздух докосна числата в края на пръчката в ръцете на Галина. Точно както се правеше с Клетвената палка.

За миг Галина се поколеба, докато свиваше премазаните си пръсти. На допир също беше като Клетвената палка — не съвсем като слонова кост, не съвсем и като стъкло, забележимо хладна в дланите ѝ. Ако това бе втора Клетвена палка, можеше да се използва, за да премахне всяка клетва, която щеше да изрече сега. Стига да получише такава възможност. Не искаше да рискува, във всеки случай не искаше да се закълне на Терава. Винаги досега тя беше командвала; животът ѝ след плена се беше превърнал в позор, но Терава щеше да я превърне в паленце! Но ако не го направеше, щяха ли да оставят Терава да я прекърши? Не можеше да намери в себе си и най-малка частица съмнение, че жената щеше да направи точно това. Да я прекърши изцяло.

— Под Светлината, и в своята надежда за спасение и прерождение... — тя повече не вярваше в Светлината, нито в някаква

надежда за спасение, но очакваха от нея силна клетва — ...се заклевам да се покорявам на всички тук присъстващи Мъдри във всяко нещо, и от всички тях — най-първо на Терава и Севанна. — Последната надежда, че този „връзвач“ ще се окаже нещо друго, се стопи, щом Галина усети как клетвата се спусна и се утаи в нея, сякаш изведнъж се бе облякла в дреха, покриваща я от глава до пети. Тя отметна глава назад и запищя. Отчасти заради това, че изведнъж ѝ се стори, че паренето по кожата ѝ проникна дълбоко в плътта ѝ, но главно от пълното отчаяние.

— Млъкни! — извика рязко Терава. — Не искам да слушам хленча ти! — Галина стисна зъби — за малко да прехапе езика си — и преглътна с усилие хлипа си. Сега вече не беше възможно нищо друго освен пълно подчинение. Терава я изгледа навъсено.

— Я да видим сега дали наистина действа — промърмори тя и се наведе по-близо. — Замисляла ли си насилие срещу Мъдрите тук? Отговори искрено и си поискай наказание, ако си замисляла. Наказанието за насилие над Мъдрите — добави тя мимоходом — може да е да бъдеш убита като животно. — Тя прокара изразително пръст по гърлото ѝ и стисна дръжката на ножа на колана си.

Галина се задави от паника и се дръпна леко от жената. Но не можа да отдръпне очите си от тези на Терава и не можа да спре думите, който сами се процедиха през стиснатите ѝ зъби.

— З-за-м-м-ислях, с-с-рещу всички вас! М-м-оля ви, н-н-накажете ме за т-т-то-в-в-а! — Наистина ли щяха да я убият сега? След всичко това, щеше ли да умре, тук и сега?

— Изглежда, че този връзвач наистина прави това, което твърдеше приятелчето ти, Севанна. — Терава измъкна пръчката от хлабавите ръце на Галина и я затъкна зад колана си, след което се изправи. — Изглежда също така, че в края на краищата ти ще носиш бяло, Галина Касбан. — Странно защо, при тези думи тя се усмихна доволно. — Ще се държиш покорно, както се полага на всеки гайшайн. Ако едно дете ти каже да подскачаш, ще подскачаш, освен ако някоя от нас не ти каже друго. И няма да докосваш сайдар, нито да преливаш, освен ако някоя от нас не ти каже. Освободи ѝ щита, Белинде.

Щитът изчезна и Галина остана коленичила на място, с празен поглед. Изворът засия съвсем на границите на визора ѝ, мамещ. А на

нея по-лесно щяха да ѝ изникнат криле, отколкото да може да се пресегне към него.

Севанна придърпа ядно шала си, гривните ѝ издрънчаха.

— Твърде много си позволяваш, Терава. Това е мое! Дай ми го веднага! — Тя протегна ръка, но Терава само сгъна ръце под гърдите си.

— Мъдрите заседаваха — каза на Севанна жената със суровия поглед. — Стигнахме до някои решения. — Жените, които бяха дошли с нея, се струпаха около нея отново, всички се вгледаха навъсено в Севанна и Белинде побърза да се присъедини към тях.

— Без мен? — кресна Севанна. — Нима сте посмели да вземете каквото и да е решение без мен? — Тонът ѝ запази силата си, но очите ѝ пробягаха към пръчката на колана на Терава и на Галина ѝ се стори, че в него има някаква нотка на несигурност. В друг момент щеше да се зарадва, че го вижда.

— До едно от решенията трябваше да се стигне без теб — отвърна ѝ Тион с равен глас.

— Както ти самата често изтъкваш, ти говориш като вожд на клан — добави Емерис и големите ѝ сиви очи светнаха насмешливо. — Понякога Мъдрите трябва да си говорят, без да ги слуша вождът на клана. Или някой, който говори от негово име.

— Решихме — заяви Терава, — че точно така, както един вожд на клан се нуждае от Мъдра, която да го съветва, така и ти трябва да бъдеш съветвана от Мъдра. Аз ще те съветвам.

Севанна придърпа шала си. Изражението ѝ беше неразгадаемо. Как го постигаше? Можеха да я премажат като яйце под удара на чук.

— И какъв съвет ми даваш, Терава? — каза тя най-сетне с леден глас.

— Настоятелният ми съвет е да потеглим без никакво забавяне — отвърна Терава също толкова хладно като Севанна. — Тези сеанчанци са твърде близо и твърде много. Трябва да се придвижим на север, към Мъгливите планини, и да установим там твърдина. Оттам ще можем да изпращаме групи, които да търсят другите септи. Може да мине дълго време, докато обединим отново Шайдо, Севанна. Твоят влагоземски приятел може да ни е пръснал по деветте краища на света. Докато не направим това, оставаме уязвими.

— Ще тръгнем още утре. — Ако Галина не познаваше Севанна, щеше да си помисли, че е раздразнена и ядосана. Зелените ѝ очи блеснаха. — Но на изток. Това също е далече от сеанчанците, а земите на изток са съсипани от смутове, узрели са за плячка.

Последва дълго мълчание, след което Терава кимна.

— На изток. — Произнесе го меко, като коприна, изпъната над наточена стомана. — Но не забравяй, че някои вождове на кланове са съжалявали горчиво, че са отхвърляли твърде често съветите на Мъдрите. — Заплахата на лицето ѝ беше също толкова явна, колкото и в гласа ѝ, и въпреки това Севанна се засмя!

— Ти не забравяй, Терава! И помнете всички! Ако аз бъда хвърлена на лешоядите, и вас ви чака същото! Погрижила съм се за това!

Другите жени се спогледаха с тревога, всички без Терава, а Модара и Норлеа се намръщиха.

Галина се зачуди какво ли може да означават тези заплахи. Нищожна мисъл, проправила си нажежена пътека през горчивината и самосъжалението. Всичко, което можеше да използва срещу тези жени, щеше да е добре дошло. Стига да посмееше да го използва. Горчива мисъл.

Изведнъж тя осъзна, че небето е помръкнало. Купести облаци се трупаха откъм север, прорязани със сиви и черни жилки, скриващи слънцето. А под облаците се сипеха едри снежинки и се завихряха във въздуха. Не стигаха до земята — малко от тях стигаха дори до короните на дърветата, — но Галина зяпна. Сняг! Нима по някаква причина светът се беше изплъзнал от хватката на Великия властелин?

Мъдрите също се втренчиха към небето с отворени уста, сякаш никога не бяха виждали облаци, камо ли сняг.

— Какво е това, Галина Касбан? — настоя Терава. — Кажи ни веднага! — Не откъсна очи от небето, докато Галина не отвърна бавно, че е сняг, и когато го каза, тя се разсмя. — Винаги съм смятала, че мъжете, които съкрушиха Ламан Дървоубиеца, излъгаха за снега. Та това и на една мишка не може да навреди!

Галина стисна челюсти, за да не им обясни снеговалежите, слисана от това, че инстинктът я тласна да угоди. Слисана и от леката тръпка на удоволствие от това, което ѝ даваше премълчаването на информация. „Аз съм най-върховната от Червената Аджа!“ — напомни

си тя, — Седя във Върховния съвет на Черната Аджа!" Прозвучаха ѝ като лъжа. Не беше честно!

— Ако сме приключили тук — каза Севанна, — ще отведа гай-шайн в големия покрив и ще се погрижа да облече бялото. Вие можете да останете и да гледаме снега, ако искате. — Тонът ѝ беше толкова мек, като масло, че никой не би допуснал, че само допреди малко беше като острие на кинжал. Тя заметна шала си над лактите и оправи герданите на гърдите си; нищо повече на света не я засягаше.

— Аз ще се погрижа за гай-шайн — каза ѝ Терава също така любезно. — Тъй като ти говориш като вожд на клана, чака те дълъг ден и почти цяла нощ, щом ще тръгваме утре. — За миг очите на Севанна блеснаха отново, но Терава само щракна с пръсти и даде рязко знак на Галина, преди да се обърне да тръгне. — Тръгвай с мен — подкани я тя. — И престани да ми се цупиш.

Свела глава, Галина с мъка се изправи и заситни след Терава и останалите жени, можещи да преливат. Да се цупи? Можеше да се мръщи, но никога не се цупеше! Мислите ѝ задрачиха като плъхове в клетка, без да могат да намерят някаква надежда за измъкване. Трябваше да има някакъв изход! Една мисъл изплува над повърхността на целия този въртоп ѝ я накара да заплаче отново. Дали робите на гай-шайн бяха по-меки от тази дращеца вълна, която бе принудена да носи досега? Трябваше да има някакъв изход! Огледа се в паника през рамо и видя Севанна — все още стоеше под дървото и гледаше вбесена подир тях. Отгоре облаците се вихреха и сипецият се сняг се стапяше като надеждите на Галина.

ГЛАВА 12

НОВИ СЪЮЗИ

Грендал съжеляваше, че сред вещите, които беше пренесла от Иллиан след смъртта на Самаил, не се намери дори един най-обикновен копир. Този Век в много отношения се бе оказал ужасен, примитивен и лишен от всякакви удобства. Макар да я устройваше в някои отношения. В голямата бамбукова клетка в другия край на помещението стотина ярко оперени птички чуруликаха мелодично, почти толкова красиви в многоцветното си пърхане, колкото двамата ѝ любимци в прозрачните роби, които чакаха кротко от двете страни на вратата с приковани в нея очи, жадуващи да ѝ доставят удоволствие. Маслените светилници, макар да не хвърляха толкова светлина, колкото светлинните глобуси, усилен от големите стенни огледала по стените, създаваха някаква варварска пищност под люспестата като тяло на риба позлата на тавана. Щеше да е хубаво да можеше само да изрече думите, но всъщност нахвърлянето им върху хартия със собствената ѝ ръка ѝ предлагаше удоволствие, съпоставимо с онова, което изпитваше, когато седнеше да порисува. Писмото на този Век бе съвсем просто и да се научи да имитира нечий почерк се бе оказало също толкова елементарно.

Тя се подписа със замах — не със собственото си име, разбира се — и посипа с пясък дебелия лист, после го сгъна и го подпечата с един от пръстените с гербове, красиво подредени върху писалищната ѝ маса. Ръката и мечът на Арад Доман се впечатаха в разкривения кръг синкавозелен восък.

— Отнеси това на лорд Итуралд колкото може по-бързо — каза тя — и му предай само каквото ти казах.

— Толкова бързи, колкото конете могат да ме отведат, милейди. — Назран се поклони, след като взе писмото, и погали с пръст тънките си черни мустачки, извити над победоносната усмивка. С квадратно лице, мургав и в добре скроено синьо палто, той беше чаровен. Но не съвсем достатъчно чаровен. — Получил съм това от лейди Туаа, която

е починала от раните си, след като ми е казала, че е куриерка на Алсалам и е била нападната от един Сив.

— Погрижи се да има човешка кръв по него — напомни му тя. Съмняваше се, че някой в днешни времена може да отличи човешка кръв от друга някаква, но се беше натъквала вече на твърде много неприятни изненади, за да рискува ненужно. — Достатъчно, за да изглежда достоверно. Не е нужно да разваляш написаното.

Черните му очи се плъзнаха топли по нея, докато се покланяше отново, а после той се изправи и забърза към вратата — ботушите му затропаха по бледожълтия мраморен под. Не забеляза слугите, приковали предани погледи в нея, или поне се престори, че не ги вижда, макар да беше някога приятел на младия мъж. Съвсем малка щипка Принуда беше направила Назран също толкова ревностен да ѝ се подчинява колкото тях и при това да е сигурен, че би могъл отново да вкуси от чаровете ѝ. Тя се изсмя тихо. Е, той вярваше, че ги е вкусвал; още малко по-хубавичък да беше, и щеше да ги вкуси наистина. Разбира се, тогава щеше да е безполезен за каквото и да било друго. Сега щеше да язди конете си до смърт, за да се добере час по-скоро до Итуралд, и ако това послание, съставено уж от близката братовчедка на Алсалам и уж изпратено от самия крал, със Сиви, опитали се да го спрат, не удовлетвори заповедта на Великия властелин да се увеличи хаосът, значи нищо друго не можеше да я удовлетвори повече, освен може би само белфир. А щеше да помогне и на собствените ѝ цели също толкова добре. На собствените ѝ цели.

Ръката на Грендал се пресегна към единствения пръстен на масата, който не беше с герб — най-обикновена златна халка, толкова малка, че ставаше само на кутрето ѝ. Приятна изненада се беше оказало, че сред вещите на Самаил се намери и ангреал, настроени за жени. Добре че беше имала време изобщо да намери нещо полезно преди ал-Тор и онези палета, наричащи се Аша'ман, да започнат да влизат и излизат от покоите на Самаил в сградата на Великата зала на Съвета. И бяха прибрали всичко, което тя не беше отнесла. Опасни палета, всички, и особено ал-Тор. А тя не искаше да рискува някой да прокара чертата от Самаил към нея. Да, трябваше да пришпори плановете си по-бързо и да се разграничи от провала на Самаил.

Изведнъж в другия край на стаята се появи вертикална сребрист резка, ярка на фона на тъмните гоблени, висящи между позлатените

огледала, и високо проехтя кристален звън. Веждите ѝ се вдигнаха изненадано. Някой, изглежда, още помнеше изисканите порядки на един по-цивилизован Век. Изправена, тя напъха със сила простата златна халка до рубинения пръстен на кутрето си и прегърна сайдар през нея, след което заплете паяжината, която щеше да изкънти ответния ек на онзи, който искаше да си отвори Праг. Ангреалът не ѝ предложи много, но всеки, който си мислеше, че знае истинската ѝ мощ, можеше да се изненада неприятно.

Прагът се разтвори и през него предпазливо пристъпиха две жени, облечени в почти еднакви червено-черни копринени рокли. Могедиен поне запристъпва внимателно, тъмните ѝ очи зашариха, оглеждайки се за клопки, и дланите ѝ загладиха широките ѝ поли; след миг Прагът примигна и се стопи, но тя не пусна сайдар. Разумна бдителност, въпреки че Могедиен винаги прекаляваше с това. Грендал също не пусна Извора. Спътничката на Могедиен, ниска млада жена с дълга сребриста коса и живи сини очи, се оглеждаше хладно и само веднъж насочи погледа си към Грендал. Държеше се така, сякаш е принудена да изтърпи компанията на обикновени дворцови слуги и е решила да не обръща внимание на присъствието им. Глупаво момиче, решило да подражава на Паяка. Червеното и черното не подхождаха на косата и очите ѝ, а и можеше да се възползва по-добре от толкова впечатляващата си гръд.

— Това е Циндейн, Грендал — каза Могедиен. — Ние... работим заедно. — Не се усмихна, щом спомена името на високомерната млада жена, но на Грендал ѝ стана весело. Хубаво име заедно повече от хубаво момиче, но какъв ли каприз на съдбата беше накарал една майка в днешно време да даде на дъщеря си име, означаващо „Последен шанс“? Лицето на Циндейн си остана хладно и гладко, но очите ѝ пламнаха. Красива кукличка, издялана от лед, със скрити вътре огньове. Изглежда знаеше значението и то не ѝ харесваше.

— Какво те води тук с приятелката ти, Могедиен? — запита Грендал. Паяка беше последната, която бе очаквала да излезе от сенките. — Не се бой да говориш пред слугите ми. — Даде знак и двамата до вратата се смъкнаха на колене и опряха лица в пода. Нямаше чак да умрат под височайшата ѝ заповед, но почти.

— Какво интересно можеш да намираш в тях, след като унищожаваш всичко, което може да е интересно? — попита я Циндейн

и я изгледа надменно. Изправила се беше, борейки се за последното косъмче от дребния си ръст. — Знаеш ли, че Самаил е мъртъв?

Грендал запази лицето си гладко — но с известно усилие. Предположила беше, че това момиче е някоя Приятелка на Мрака, взета от Могедиен да ѝ върши черната работа, сигурно никоя благородничка, въобразяваща си, че титлата ѝ има някакво значение, но сега, когато се озова по-близо... Момичето бе по-могъщо в Единствената сила дори от нея! Дори в собствения ѝ Век това беше необичайно сред мъжете и съвсем рядко сред жените. Още в същия миг, инстинктивно, промени решението си да отрича за каквато и да е връзка със Самаил.

— Подозирах — отвърна тя и се усмихна фалшиво на Могедиен над главата на младата жена. Колко ли знаеше? Откъде Паяка беше намерила момиче толкова по-силно от нея и защо го беше взела със себе си? Могедиен винаги беше проявявала ревност към всеки по-силен. И към всеки, който я превъзхожда в каквото и да било друго. — Той ме навестяваше напоследък, молеше ме за помощ в налудничавите си планове. Никога не му отказвах направо — знаеш що за човек е Самаил, опасно е да му отказваш. Идваше редовно през няколко дни, а когато престана, реших, че му се е случило нещо ужасно. Кое е това момиче, Могедиен? Забележителна находка.

Младата жена пристъпи още по-близо и я изгледа с очи като сини пламъци.

— Каза ти се името ми. Това е всичко, което трябва да знаеш. — Младата жена знаеше, че говори с една от Избраните, и въпреки това тонът ѝ остана леден. Предвид мощта ѝ, не беше най-обикновена Приятелка на Мрака. Освен ако не беше безумна. — Забелязала ли си какво става с времето, Грендал?

Грендал изведнъж осъзна, че Могедиен е оставила само момичето да говори. И че е някак разколебана и изпълнена с безсилие.

— Предполагам, че не си дошла, за да ми съобщиш за смъртта на Самаил, Могедиен — каза Грендал рязко. — Или за да си говорим за времето. Знаеш, че рядко излизам навън. — При тази липса на ред, природата се държеше необуздало. В тази стая дори прозорци нямаше, както и в повечето, които обитаваше. — Какво искаш? — Тъмнокосата жена запристъпва странично покрай стената; сиянието на

Единствената сила все още я обгръщаше. Грендал леко се отмести, за да държи и двете в полезрението си.

— Грещиш, Грендал. — Пълните устни на Циндейн се извиха в ледена усмивка, — От двете водачката съм аз. Заради последните й грешки, Моридин не гледа с добро око на Могедиен. — Могедиен стрелна среброкосата нисичка жена с навъсен поглед, по-красноречив от всяко изречено потвърждение. Изведнъж големите очи на Циндейн се разшириха още повече, тя изохка и потръпна.

Погледът на Могедиен стана злобен.

— Водиш засега — изръмжа тя. — Мястото ти в очите му не е много по-добро от моето. — След което и тя се сепна и потрепера, прехапвайки устни.

Какво й разиграваха? Чистата омраза между двете изглеждаше искрена. Така или иначе, скоро щеше да види дали ще им хареса нейната игра. Грендал несъзнателно потри длани, отри ангреала на пръста си и пристъпи до един стол, без да сваля очи от двете. Сладостта на изливащия се в нея сайдар й носеше утеха. Не че имаше нужда от утешение, но тук ставаше нещо странно. Високият стол, пищно гравирани и позлатени, приличаше на трон, макар да не се отличаваше по нищо от останалите столове в стаята. Подобни неща въздействаха дори на най-изкусните, на равнища, които никога не можеха да осъзнаят.

Тя приседна, облегна се назад с кръстосани крака, с едното стъпало подритващо небрежно — самата картинка на безгрижно спокойствие — и заговори с отегчен глас.

— Щом ти си водачката, дете, кажи ми, когато този човек, наричащ себе си „Смърт“ е в кожата си, кой е той? Какво е?

— Моридин е Не-блис. — Спокоен, студен и нагъл глас. — Великият властелин е решил, че е време и ти да започнеш да служиш на Не-блис.

Грендал рязко се изправи.

— Това е нелепо! — Не можа да прикрие гнева в гласа си. — Човек, за когото дори не съм чувала, е посочен за регент на Великия властелин на Земята? — Нищо против нямаше, когато другите се опитваха да я разиграват — винаги намираще начин да обърне собствените им замисли срещу тях самите, — но Могедиен, изглежда, я взимаше за малоумна! Не се съмняваше, че Могедиен насочва това

безочливо момиче. — Служа на Великия властелин и на себе си, на никой друг! Мисля, че е време двете да си ходите, веднага, и да разигравате игричката си някъде другаде. Пред Демандред сигурно ще може да мине. Или пред Семирага. И внимавайте как ще прелеете на тръгване. Заложила съм няколко завърнати паяжини, не вярвам да ви хареса, ако задействате някоя от тях.

Това си беше лъжа, макар и съвсем правдоподобна, затова тя се слиса, когато Могедиен изведнъж преля и всички лампи в стаята угаснаха. Грендал моментално се хвърли встрани от стола, за да не е там, където я бяха видели за последно, и също преля в движение, заплитайки паяжина от светлина, увиснала от другата страна, чисто бяла сфера, която хвърли зловещи сенки из стаята. И ясно показва двете. Без колебание тя отново преля, извличайки всичката възможна сила през малкия пръстен. Нямаше нужда от всичко това, дори от повечето, но искаше да използва всяко свое предимство. Ще я нападат, така ли? Мрежата на Принуда се стегна над двете преди да са успели дори да помръднат.

Затегнала бе мрежите силно, само заради яда си, почти толкова силно, че да ги наранят, и жените останаха неподвижни и я зяпнаха с благоговение, просмукани от възхита и любов. Тя щеше да ги командва сега. Ако им кажеше да си прережат гърлата, щяха да го направят. Грендал изведнъж забеляза, че Могедиен вече не прегръща Извора. Толкова много Принуда, изглежда, я беше стреснала и го беше изтървала. Слугите при вратата, естествено, не мръднаха.

— Сега — каза тя — ще отговорите на въпросите ми. — А имаше много въпроси, особено кой е този непознат й Моридин и откъде се е пръкнала тази Циндейн, но един най-много възбуждаше любопитството й. — Какво се надяваше да спечелиш с това, Могедиен? Мога да реша да затегна около теб тези паяжини. Така ще продължиш играта си, служейки на мен.

— Не, моля те — простена Могедиен и закърши ръце. Дори заплака! — Ще убиеш всички ни така! Моля те, трябва да служиш на Не-блис! Затова дойдохме. Да те въведем в служба на Моридин. — Лицето на среброкосата жена бе като сянка на ужас под смъртнобледата светлина; тя дишаше с мъка и едрата й гръд се надигаше и спускаше тежко.

Изведнъж притеснена, Грендал отвори уста. С всеки изминал миг всичко това ѝ се струваше все по-нелепо. Тя отвори уста... Единствената сила изчезна от нея и чернотата отново изпълни стаята. Затворените в клетката птици зачуруликаха в паника и забиха изплашено криле в бамбуковите решетки. Зад нея изхриптя глас, като стриващ се на прах камък.

— Великият властелин помисли, че може и да послушаш думите им, Грендал. Времето, в което можеше да вървиш по своя си път, отмина. — Топка от... нещо... се появи във въздуха, като смъртно черно кълбо, но стаята се изпълни със сребристо сияние. Огледалата не светнаха — твърде бледи изглеждаха на тази светлина. Птиците замлъкнаха. Грендал някак разбра, че са замръзнали от ужас.

Зяпна в застаналия по средата на стаята необичайно висок мърдраал, с бледо, безоко лице и облечен по-черно от кълбото. Появата му трябваше да е причината да не усеща Извора, но това беше невъзможно! Освен ако... Откъде бе дошла тази странна сфера от черна светлина, ако не от съществото? Никога не бе изпитвала страх от погледа на мърдраал, не и в същата степен, но сега ръцете ѝ се вдигнаха сами и се наложи насила да ги удържи да не покрият лицето ѝ. Хвърли поглед към Могедиен и Циндейн и се дръпна назад. Бяха заели същата поза като слугите ѝ, свити на колене, с глави на пода — кланяха се на мърдраала!

— Ти си пратеник на Великия властелин? — попита Грендал плахо.

Никога не беше чувала за такова нещо — Великият властелин да изпраща посланието си по мърдраал, но... Могедиен си беше страхливка, но все пак една от Избраните, и въпреки това се беше проснала на пода също така усърдно, както момичето. А и тази светлина! Грендал усети, че ѝ се дощя роклята ѝ да не беше срязана толкова. Глупаво, разбира се; апетитът на мърдраалите към жени беше добре известен, но тя все пак беше една от... Тя отново погледна Могедиен.

Мърдраалът се плъзна покрай нея като змия, сякаш изобщо не я забелязваше. Дългият му черен плащ висеше, несмуцаван от движението му. Агинор бе решил тези същества да не бъдат в реалния свят съвсем като всичко останало; нарекъл го бе „леко извън фаза с времето и реалността“, каквото и да означаваше това.

— Аз съм Шайдар Харан. — Мърдраалът се спря до слугите, наведе се и ги стисна за вратовете, с по една ръка всеки. — Когато говоря, можеш да смяташ, че чуваш гласа на Великия властелин на Мрака. — Пръстите му стиснаха до удивително гръмкия звук на скършена кост. Младият мъж се сбърчи конвулсивно и издъхна; младата жена просто се отпусна. Мърдраалът се изправи над двете тела. — Аз съм ръката му в този свят, Грендал. Когато стоиш пред мен, стоиш пред него.

Грендал го обмисли внимателно, макар и без да се бави. Беше уплашена — чувство, което бе свикнала да внушава у другите, но знаеше как да държи страха си под контрол. Макар да не бе командвала армии като някои от останалите, хазартът не ѝ беше чужд и не беше от страхливите, но всичко това бе повече от чиста заплаха. Могедийн и Циндейн продължаваха да стоят коленичили и с чела, опрени на мраморния под, Могедиен дори трепереше. И Грендал повярва на този мърдраал. Или на онова, което беше той в действителност. Великият властелин наистина бе решил да се намеси по-пряко в събитията, както се бе бояла. И ако беше научил за заговора ѝ със Самаил... Ако изобщо бе решил да се намеси, то беше точно това. Да се обзалага, че не е узнал, щеше да е глупав облог.

Тя коленичи плавно пред мърдраала.

— Какво ще ми възложиш да направя? — Гласът ѝ си бе запазил силата. Необходимата гъвкавост не беше проява на страх. Онези, които не се огъваха пред Великия властелин, биваха огъвани. Или прекършвани. — Трябва ли да те наричам „Велики господарю“, или предпочитал друга титла? Не бих се чувствала удобно да наричам дори ръката на Великия властелин така, както бих наричала него.

Смайващо, мърдраалът се разсмя. Прозвуча като пукащ лед. Мърдраалите никога не се смееха.

— Ти си по-смела от повечето. И по-умна. Шайдар Харан ще ти стига. Стига да не забравяш кой съм. Стига да не позволяваш на смелостта си да надвишава прекалено страха ти.

Докато съществото ѝ възлагаше заповедите си, тя си мислеше за този Моридин; трябваше и да се пази от Могедиен и може би и от Циндейн, за да не се опитат да ѝ отмъстят за краткото използване на Принуда; съмняваше се, че момичето щеше да се окаже по-снизходително от Паяка. Реши да премълчи за писмото, което бе

изпратила на Родел Итуралд. Нищо от това, което ѝ се каза, не показваше, че по някакъв начин е разочаровала Великия властелин, и положението все още можеше да се промени. Моридин, който и да беше той, можеше и да е Не-блис днес, но винаги имаше утре.

* * *

Хванала се здраво в друсацията се карета на Арилин, Кацуан придърпа едното кожено перденце на прозорчето достатъчно, за да може да надникне навън. Лек дъждец ромонеше над Кайриен от сиво небе, пълно с бушуващи облаци и силни, вихреци се ветрове. Не само небето бе изпълнено с вятър. Вихри полюшваха каретата не по-малко от собственото ѝ движение напред. Капчици, студени като лед, ужилиха дланта ѝ. Ако въздухът се захладеше още малко, щеше да завали сняг. Тя придърпа още по-плътно вълнената си пелерина; доволна беше, че я намери пъхната най-отдолу в дисагите.

Стръмните плочести покриви на града и настланите с камък улици блестяха от влагата и макар дъждът да не беше силен, малцина се осмеляваха да се изправят срещу силните ветрове. Някаква жена, подкарала волска кола с дълъг остен, крачеше търпеливо като вола си, но повечето хора минаваха сгущени плътно в наметалата си, вдигнали качулки, и припряно се от местваха от пътя на носилките, над които плющяха коравите цон. И други освен жената с вола не виждаха причина да бързат. Насред улицата някакъв извисяващ се над околните айилец стоеше зяпнал към небето в неверие, докато ситнежът го мокреше, така погълнат, че една улична крадла сряза връвта на кесията на колана му и побягна незабелязана от жертвата си. Жена, чиято пицно накъдрена и прибрана на висока купчина коса я издаваше, че е знатна дама, крачеше бавно покрай уличното платно и пелерината ѝ плющеше от вятъра. Това може би беше първия път, в който бе излязла да походи пеш по улиците, но тя се смееше под дъжда, стичащ се по бузите ѝ. На прага на един дюкян за благовония продавачката се вираше безутешно — днес търговията ѝ нямаше да върви много. Повечето улични амбуланти се бяха изпокрили по същата причина, но неколцина все още приканяха обнадеждено на висок глас желаещи топъл ментов чай и банички с месо от сергиите под саморъчно

опънатите платнища. Макар че всеки, който се осмелеше в тези дни да си купи месна баничка по улиците, щеше да си заслужи болките в корема.

От една уличка притичаха две безпризорни псета, с вкочанени крака и настръхнала козина, залаяха и заръмжаха към каретата. Кацуан пусна перденцето. Кучетата, изглежда, познаваха жените, можещи да преливат, също толкова лесно, колкото и котките, но кучетата, изглежда, смятаха жените за котки, макар и неестествено големи. Двете жени, седящи срещу нея, продължаваха разговора си.

— Прощавай — говореше Дайгиан, — но логиката е неумолима. — Тя сведе глава извинително и лунният камък, висящ на тънката сребърна верижка в косата ѝ, се люшна над челото ѝ. Пръстите ѝ загалиха белите шарки по тъмната ѝ пола и тя заговори бързо, сякаш се боеше да не я прекъснат. — Щом приемаш, че задържането на жегата беше работа на Тъмния, то промяната трябва да е причинена от някой друг фактор. Той едва ли би се умиловил. Може би ще кажеш, че е решил да замрази света или да го удави, наместо да го свари, но защо? Ако жегата бе продължила до пролетта, мъртвите щяха вече да надвишат броя на живите не по-малко, отколкото ако вали сняг посред лято. Следователно е логично тук да е задействала нечия друга ръка. — Свенливостта на пълничката жена понякога изглеждаше престорена, но логиката ѝ беше непоклатима според Кацуан. Жалко само, че не знаеше чия е тази ръка и какво цели.

— Мир! — промърмори Кумира. — Бих предпочела трошица сигурно доказателство пред сто оки от вашата логика на Бялата Аджа. — Тя самата беше Кафява, макар и не толкова отдадена на техните слабости. Жена с чар, с къса прическа, Кумира беше здравомислеща и практична, проникателна наблюдателка, и никога не потъваше в толкова дълбок размисъл, че да престане да забелязва живия свят около себе си. Още щом го изрече, Кумира потупа Дайгиан по коляното и се усмихна, при което остротата на сините ѝ очи се замени с топлота. Шиенарците общо взето бяха учтиви хора и Кумира се стараше да не обижда. Поне неволно. — Ти по-добре помисли какво можем да направим за Сестрите, задържани от айилките. Зная, че ако някоя е способна да измисли решение, това си ти.

Кацуан изсумтя.

— Те си заслужават това, което търпят.

На нея самата не ѝ бяха позволили да се доближи до айилските шатри, нито на някоя от спътничките ѝ, но някои от глупачките, положили клетва пред ал-Тор, се бяха осмелили да отидат в просторния стан и се бяха върнали пребледнели и разкъсвани между гнева и желанието да повърнат. Обикновено и тя щеше да побеснее заради такава гавра с достойнството на Айез Седай, независимо от обстоятелствата; не и сега обаче. За да постигне целта си, беше готова да пробяга по всички улици на Тар Валон гола. Как можеше да се тревожи за неудобствата на жени, които можеха за малко да провалят всичко?

Кумира отвори уста да възрази, макар да знаеше какво изпитва, но Кацуан продължи, спокойно, но неумолимо.

— Може би ще пореват достатъчно, за да се отплатят за кучешкото бъркано, в което превърнаха всичко, но се съмнявам. Сега не са в ръцете ни, а и да бяха, аз самата сигурно щях да ги дам на айилките. Забрави ги, Дайгиан, и съсредоточи брилянтния си ум върху следата, която ти посочих.

Бледите бузи на кайриенката се изчервиха от комплимента. Слава на Светлината, че се държеше така само сред Сестри. Кумира остана да седи смълчана, с много гладко лице и с ръце в скута. Сега можеше и да е смирена, но нищо не можеше да смири Кумира за дълго. Двете бяха най-подходящата двойка, от която Кацуан имаше нужда днес.

Каретата се наклони, щом екипажът се заизкачва нагоре до дългата рампа, отвеждаща до Слънчевия палат.

— Помнете какво ви казах — предупреди ги тя твърдо. — И внимавайте!

В отговор двете промърмориха, че ще внимават, в което тя не се съмняваше, и Кацуан кимна. Ако нуждата го наложеше, готова беше за тор да ги използва, както и други, но не смяташе да ги изгуби само защото са проявили небрежност.

Не срещнаха никакви трудности, нито ги забавиха при преминаването през портите на Палата. Стражите познаха герба на Арилин на вратите, а и бяха предупредени кой ще се вози вътре. Тази карета идваше в палата много често напоследък. В мига, в който конете спряха, един слуга със загрижен вид, в черна униформа без никакви знаци отвори вратата на каретата, поднасяйки широк плосък

чадър от черен промазан плат. От краищата му по голата глава на мъжа капеше дъжд, но нали не беше предназначен да пази него.

Кацуан опипа малките украшения, висящи от прибраната ѝ на кок коса, за да се увери, че всички са си на мястото — никога не беше губила нито едно, но само защото ги пазеше грижливо — хвана дръжките на малката плетена кошничка с прибори за шиене под седалката и слезе. Половия дузина слуги стояха търпеливо в редица зад първия, всички с отворени чадъри. Толкова много пътници биха изпълнили каретата до пръсване, но слугите не искаха да ги заварят неподготвени и тези, които се оказаха в повече, не побързаха да се приберат, преди да се уверят, че са само трите.

Очевидно приближаването на каретата беше забелязано. Облечени в тъмни дрехи слуги и слугини се бяха подредили изрядно по тъмносините и златни плочки на големия входен коридор с ръбестия му сводест таван, висок пет разтега. Те наскочаха, поеха пелерините, поднесоха малки затоплени ленени кърпи в случай, че някоя желае да подсуши лицето и ръцете си, поднесоха бокали от порцелан на Морския народ с подправено вино, изпускащо тежък аромат. Зимно питие, но внезапният спад на температурата го правеше подходящо. И в края на краищата нали си беше зима. Най-сетне.

Три Айез Седай стояха в очакване от едната страна на масивните ръбести колони от тъмен мрамор, пред високи ярки фризове, изобразяващи битки, несъмнено важни за Кайриен, но Кацуан почти не им обърна внимание, а огледа един от младите прислужници, който имаше малка фигурка, извезана в червено и златисто, на лявата гръд на палтото — фигурка, която хората наричаха „Дракон“. Коргайд, жената с мрачно лице и посивяла коса, която се разпореждаше със слугите в Слънчевия палат, нямаше никакви украси по облеклото си освен голямата халка с тежки ключове на кръста си. Никой друг не носеше никакво украшение по себе си и въпреки нескритото въодушевление на младия мъж, ясно беше, че тъкмо Коргайд, Пазителката на ключовете, диктува настроението сред слугите. Все пак тя бе позволила на младежа извезаната фигура — нещо, което заслужаваше да се отбележи. Кацуан я заговори тихо, като я помоли за стая, в която да може да се заеме с бродирането на гергефа си необезпокоявано, и жената дори не примигна, като чу молбата ѝ. Но тя явно служеше от

много години в този палат и сигурно беше чувала и по-необичайни молби от гостите му.

След като слугите с пелерините и подносителите се оттеглиха с поклони и реверанси, Кацуан най-сетне се обърна към трите Сестри при колоните. Всички гледаха нея, без да обръщат внимание на Кумира и Дайгиан. Коргайд се отдръпна, за да не притеснява Айез Седай с присъствието си.

— Не очаквах, че ще ви заваря да се разхождате така свободно — каза Кацуан. — Мислех, че айилките стягат здраво чирачките си.

Фелдрин почти не реагира, само килна леко глава и цветните мъниста по плитчиците ѝ леко издрънчаха, но Мерана се изчерви. Събитията бяха потресли Мерана толкова дълбоко, че Кацуан не беше сигурна, че някога ще може да се съвземе напълно. Бера естествено беше почти невъзмутима.

— На повечето ни дадоха свободен ден заради дъжда — отвърна спокойно Бера. Яка жена, облечена в проста вълна — фино тъкана и с добра кройка, но без никаква украса — човек можеше да си помисли, че ще е по на място в някоя ферма, отколкото в кралски палат. Можеше, ако е глупак — Бера беше жена с остър ум и силна воля и Кацуан не допускаше, че може да повтори една и съща грешка. Като повечето Сестри, и тя не беше преживяла леко срещата си с Кацуан Мелайндрин, от плът и кръв, но не се беше оставила да я овладее сляпото благоговение. След като си пое дъх съвсем леко, тя продължи: — Не мога да разбера защо продължаваш да се връщаш тук, Кацуан. Явно искаш нещо от нас, но докато не ни кажеш какво е, не бихме могли да ти помогнем. Знаем какво направи за Преродения Дракон — малко се запъна на титлата; те, изглежда, все още не бяха съвсем сигурни как да наричат момчето — но е очевидно, че си дошла в Кайриен заради него и докато не ни кажеш защо и какво възнамеряваш, трябва да разбереш, че не можеш да разчиташ на никаква помощ от нас. — Фелдрин, друга Зелена, се сепна от дръзкия тон на Бера, но закима в съгласие още преди Бера да свърши.

— Трябва да разбереш и следното — добави Мерана, възвърнала външното си спокойствие. — Ако решим, че трябва да ти се противопоставим, ще го направим. — Лицето на Бера не се измени, но Фелдрин леко присви устни. Тя навярно не беше съгласна с тях, или просто не искаше да разкриват толкова много.

Кацуан ги удостои с тънка усмивка. Да им каже защо и за какво? Ако те решат? До този момент бяха успели само да се натикат сами в дисагите на младия ал-Тор, с вързани ръце и крака, дори и Бера. Недостатъчна препоръка да ги оставиш да решават сами дори какво да облекат за през деня!

— Не съм дошла да се срещам с вас — каза тя. — Макар че, предполагам, на Кумира и Дайгиан ще им е приятно да ви погостуват, след като имате свободен ден. Ще ме извините.

Тя даде знак на Коргайд да я поведе и я последва през входния коридор. Озърна се през рамо само веднъж. Бера и останалите вече бяха подбрали Кумира и Дайгиан и ги отвеждаха, но едва ли като очаквани радушно гости. По-скоро като подкарани на паша гъски. Кацуан се усмихна. Повечето Сестри приемаха Дайгиан не много по-добре от една дивачка и се държаха с нея почти като със слугиня. В тази компания Кумира едва ли стоеше много по-високо. И най-подозрителните нямаше и да допуснат, че са дошли тук да се опитват да убедят някого в нещо. Така че Дайгиан щеше да си сипе чай и да си седи кротко и мълчаливо, докато не я попитат нещо, и да прониква с великолепно работещия си ум във всичко, което чуе. Кумира щеше да остави всяка освен Дайгиан да говори преди нея... и щеше да запомни и подреди на място всяка казана дума, всеки жест и гримаса. Бера и останалите щяха да спазят клетвата си към момчето, разбира се — това не подлежеше на обсъждане, — но колко усърдно, беше друг въпрос. Дори Мерана едва ли беше склонна да отиде по-далече от голото подчинение. Това беше достатъчно лошо, но все пак оставяше достатъчно място за маневриране.

Облечени в тъмни ливреи слуги, забързани по работите си по широките коридори, притичваха встрани от пътя на Кацуан и Коргайд и двете напредваха през вихрушка от дълбоки поклони и реверанси, над кошници, подноси и наръчи с кърпи. Ако се съдеше по начина, по който поглеждаха Коргайд, Кацуан подозираше, че почитта им е адресирана не по-малко към Пазителката на ключовете, отколкото към една Айез Седай. Мяркаха се и айилци, огромни мъже, като студенооки лъвове, и жени като студенооки леопарди. Погледите на някои от тях я проследяваха достатъчно ледено, за да докарат снега, в който заплашваше да премине дъждът навън, но други айилци ѝ се покланяха мрачно, а тук-там жените със свирепи очи стигаха чак

дотоам, че да ѝ се усмихнат. Тя никога не беше твърдяла, че заслугата за спасяването на техния Кар-а-карн е нейна, но приказките, предавани от уста на уста, изкривяваха нещата и убеждението, че е така, ѝ осигуряваше повече уважение, отколкото към която и да е друга Сестра, и със сигурност повече свобода на движение из палата. Тя се зачуди какво ли щяха да изпитват, ако знаеха, че ако това момченце ѝ паднеше в ръцете точно в този момент, трудно щеше да се въздържи да не му изприщи кожата, ако ѝ половината от това, което чуваха ушите ѝ, излезеше вън. Жалко, че не беше отраснал във Фармадинг. Но пък ако беше, то това само по себе си можеше да доведе до катастрофа.

Стаята, в която я заведе Коргайд, беше уютна и затоплена, с прациящи огънове в мраморните камини от двете страни на помещението и със запалени лампи, чиито пламъци в издължените стъкла гонеха дневния сумрак. Явно Коргайд се бе разпоредила да я приготвят, докато чакаше в преддверието. Почти веднага щом влязоха, се появи слугиня с горещ чай, греяно вино с подправки и малки питки, намазани с мед.

— Нещо друго ще има ли, Айез Седай? — попита Коргайд, докато Кацуан поставяше кошничката си с бродерията до подноса върху масата с тежко позлатени ръбове и крака. Беше трасирана също така в строги линии като широкия корниз, който също бе позлатен. Когато посещаваше Кайриен, Кацуан винаги се чувстваше като в яз, пълен със златни рибки. Въпреки светлината и топлината вътре, дъждът, сипещ се навън зад високите тесни прозорци, и сивото небе само усилваха това усещане.

— Чаят е напълно достатъчен — каза тя. — Ако обичате, предайте на Аланна Мосвани, че искам да я видя. Но ѝ предайте веднага.

Ключовете на Коргайд издрънчаха, когато приклепна и промърмори почтително, че щяла да намери „Аланна Айез Седай“ лично. Докато напускаше, гробовното ѝ изражение не се промени. Най-вероятно търсеше някакъв подмолен замисъл в това искане. Кацуан предпочиташе да е пряма, когато е възможно. Препъвала беше много иначе умни хора, които не бяха повярвали, че има предвид точно това, което казва.

Отвори капака на кошничката и извади гергефа с наполовина довършеното взмо. Кошничката имаше джобчета, пришити отвътре и

съдържащи вещи, нямащи нищо общо с бродирането. Ръчното ѝ костено огледалце, четката за коса и гребена, кутийката с писалото и здраво укрепеното шишенце с мастило, и още най-различни дребни неща, за които през годините се бе убедила, че е полезно да носи със себе си, включително и предмети, от чието наличие някой щеше да се изуми, ако имаше куража да претърси кошницата. Не че я оставяше често, без да ѝ е под око. Постави грижливо на масата лъскавата сребърна кутийка с гранчета, избра си конците, които ѝ трябваха, и седна с гръб към вратата. Главният образ на бродерията ѝ вече бе довършен — мъжка ръка, стиснала древния символ на Айез Седай. Черно-белият диск беше пропукал и не можеше да се разбере дали ръката се опитва да го задържи цял, или да го скърши напълно. Знаеше добре какво предпочита сама, но само времето щеше да покаже истината.

Вдяна конеца в иглата и се залови с един от обкръжаващите образи — яркочервен розов цвят. Рози, звезденичета и слънчев изгрев се редуваха с маргаритки, момини сърца и снежни камбанки, отделени с ивици коприва и бодлива шипка. Доста смущаващо окото изделие щеше да се получи, когато го довършеше.

Когато довърши половината венчелистче на розата, леко просветване, отразено в плоското капаче на кутията с конците привлече погледа ѝ. Беше поставена грижливо така, че да отразява рамката на вратата. Не вдигна глава от гергефа. Аланна беше застанала на прага и гледаше сърдито в гърба ѝ. Кацуан продължи с бавните бодове, но следеше отражението с крайчеца на едното си око и накрая каза:

— Влез, Аланна. — И все така без да вдига глава, посочи някъде пред себе си. — Застани ей там. — Аланна подскочи и тя се подсмихна иронично. Имаше си някои предимства в това да си легенда; хората рядко забелязваха очевидното, когато си имаха работа с една легенда.

Аланна закрачи през стаята, копринените ѝ поли изшумоляха и тя застана на мястото, посочено ѝ от Кацуан. Устните ѝ се бяха изкривили намусено.

— Защо продължаваш да ми вадиш душата? — настоя тя. — Не мога да ти кажа нищо повече от това, което вече ти казах. А и да можеш, не знам дали щях да ти го кажа! Той принадлежи на... — Тя млъкна рязко и прехапа долната си устна, но все едно, че го беше

казала докрай. Момченцето ал-Тор принадлежеше на нея; беше нейният Стражник. Имаше нахалството да си го мисли!

— Престъплението ти го премълчах — каза тихо Кацуан, — но само защото не виждам причина да усложнявам нещата. — Вдигна очи и продължи все така тихо: — Но ако си мислиш, че това означава, че няма да те изкормя като риба, помисли пак.

Аланна се вкочани. Светлината на сайдар изведнъж засия около нея.

— Ако държиш наистина да правиш глупости. — Кацуан се усмихна студено. Самата тя изобщо не посегна да прегърне Извора. Едно от висящите ѝ украшения по косата, преплетени златни полумесечини, изстина на челото ѝ. — Засега кожата ти ще остане цяла, но търпението ми не е безгранично. Всъщност то вече се клати на косъм.

Борейки се със себе си, Аланна несъзнателно приглади синята коприна на полите си. Изведнъж сиянието на Силата се стопи и тя извърна главата си встрани от Кацуан толкова бързо, че дългата ѝ черна коса се разлюля.

— Нищо повече не знам. — Думите се заизливаха от устата ѝ: — Беше наранен, после — не, не, не мисля, че го е изцерила някоя Сестра. Раните, които никой не може да Изцери, все още са си там. Скача от място на място. Пътува, но все още е на юг. Някъде в Иллиан, струва ми се, но от толкова далече може и в Тийр да е, доколкото мога да преценя. Изпълнен е с ярост, и с болка и подозрителност. Няма нищо друго, Кацуан. Нищо друго не знам!

Кацуан си наля чай и опипа тънката зелена порцеланова чашка да види дали е топъл. Както можеше да се очаква, в среброто чайт бързо се бе охладил. Тя преля за малко и го притопли. Тъмният чай беше силно подправен с мента — кайриенците по нейно мнение прекаляваха с ментата. На Аланна не предложи чаша. Пътувал. Как е могло това момче да преоткрие нещо, безвъзвратно изгубено от Бялата кула още от Разрушението на света?

— Но ще ме държиш най-подробно в течение, нали, Аланна? — Не беше въпрос. — Мен гледай, жено! Дори да го сънуваш, искам и най-малката подробност!

Неотронени сълзи блеснаха в очите на Аланна.

— На мое място и ти щеше да направиш същото!

Кацуан я изгледа намръщено над ръба на чашката си. Щеше, може би. Нямаше никаква разлика между онова, което Аланна беше направила, и насилието на един мъж над жена, но... Светлината да ѝ е на помощ, можеше и да го направи, стига да повярваше, че това ще ѝ помогне да постигне целта си. Но сега дори не си помисляше да кара Аланна да ѝ прехвърли връзката. Аланна беше доказала колко безполезно е това за всякакво усилие да бъде поставен под контрол.

— И не ме карай да чакам, Аланна — каза тя с леден тон: не изпитваше никакво съчувствие към другата жена. Аланна беше поредната от редицата Сестри, от Моарейн до Елайда, които бяха объркали нещата. Докато тя самата се беше втурнала да гони първо Логаин Аблар, а после Мазрим Таим. Това с нищо не подобри настроението ѝ.

— Ще те държа редовно в течение — въздъхна Аланна и се нацупи като малко момиченце. Кацуан я досърбя да я плесне. Аланна беше носила шала близо четиридесет години; отдавна трябваше да е пораснала. Тя, разбира се, беше арафелка. Във Фармадъинг дори малките момичета не се цупеха толкова, колкото арафелките дори на смъртното си ложе.

Изведнъж очите на Аланна се разшириха от тревога и Кацуан видя друго лице, отразено в кутийката с гранчетата. Тя остави чашката на подноса и гергефа с вземто си на масата: изправи се и се обърна към вратата. Не бързаше, но и не се помота и не ѝ хрумна да играе игричките си пред Аланна.

— Приключихте ли с нея, Айез Седай? — попита Сорилея, пристъпвайки в стаята. Сбръчканата белокоса Мъдра заговори на Кацуан, но очите ѝ останаха приковани в Аланна. Слоновата кост и златото леко издрънчаха по китките ѝ, щом постави ръце на хълбоците си, и тъмният шал се смъкна до лактите ѝ. След като Кацуан отвърна, че е приключила, Сорилея махна рязко с ръка на Аланна и тя тръгна към изхода. Изхвърча беше по-точната дума, с намусено от раздражение лице. Сорилея я изгледа намръщено в гърба. Кацуан вече се беше засичала с нея и преди, и тези срещи, макар и съвсем кратки, се бяха оказали интересни. Не беше срещала много хора, за които да може да каже, че са забележителни, но Сорилея беше една от тях. Навярно дори не отстъпваше на самата нея, в някои отношения.

Подозираше също така, че жената е стара колкото нея, ако не и повече, а това тя никога не бе очаквала да открие.

Скоро след като Аланна се махна, на вратата се появи Кируна — подритваше сивите си копринени поли и заничаше по коридора към припкащата Аланна. И носеше изящно изработен златен поднос с още по-изящна златна кана с високо гърло на него, и две несъответстващи на целия този разкош малки, гледжосани в бяло глинени чашки.

— Защо тича Аланна? — каза тя. — Аз щях да бързам още повече, Сорилея, но... — Едва тогава забеляза Кацуан и бузите ѝ добиха възможно най-тъмния пурпурен цвят. Смущението изглеждаше съвсем непривично на лицето на тази изящна като статуетка жена.

— Остави подноса на масата, момиче — каза Сорилея, — и иди при Челин. Тя те чака да ти предаде урока си.

Вкочанена, Кируна остави подноса, избягвайки погледа на Кацуан. Когато се обърна да си тръгне, Сорилея я хвана за брадичката с чворестите си пръсти.

— Започнала си да полагаш истинско усилие, момиче — каза ѝ твърдо Мъдрата. — Ако продължаваш така, ще се справиш много добре. Много добре. А сега си върви. Челин не е толкова търпелива като мен.

Сорилея ѝ махна с ръка към коридора, но Кируна остана втренчена в нея, със странно изражение на лицето. Ако Кацуан трябваше да се обзаложи, щеше да нарече Кируна доволна от похвалата и в същото време изненадана, че е доволна. Белокосата жена отвори уста и Кируна се отърси и се забърза към вратата. Забележителна гледка.

— Наистина ли смяташ, че ще научи вашия начин да се заплита сайдар? — запита Кацуан, прикривайки неверието си. Кируна и останалите ѝ бяха казали за тези уроци, но много от сплитовете на Мъдрите бяха доста различни от това, което се учеше в Бялата кула. Първият начин, по който една жена научаваше сплита за определено нещо, се впечатваше в нея; да се научи да го прави по втори начин беше почти невъзможно и дори когато можеше да го научиш, вторият изучен сплит почти никога не действаше толкова добре. Това бе една от причините някои от Сестрите да не бъдат доброжелателни към дивачките, идващи в Кулата, все едно на каква възраст. Твърде много

неща у тях вече бяха научени и не можеха да се отучат. Сорилея сви рамене.

— Може би. Научаването на втори начин бездруго е доста трудно и без това ръкоделие при вас, Айез Седай. Главното, което Кируна трябва да усвои, е, че тя владее гордостта си, а не гордостта — нея. Това ако усвои веднъж, ще стане много силна жена. — Тя дръпна един от столовете срещу Кацуан, изгледа го подозрително и приседна. Изглеждаше почти толкова вдървена като Кируна преди малко, но махна властно с ръка на Кацуан да си седне, като волева жена, свикнала да командва.

Кацуан преглътна тъжно смеха си и седна. Добре беше да не забравя, че дивачки или не, Мъдрите далеч не бяха невежи и примитивни същества. Разбира се, че трябваше да се досещат за трудностите. Колкото до ръкоделието... Малко от тях беше виждала да преливат, но беше забелязала, че някои от сплитовете си ги правят без излишните жестове, използвани от Сестрите. Движенията на ръцете всъщност не бяха част от сплитането, но в известен смисъл бяха полезни, защото участваха в самото научаване на сплита. Някога може би бяха съществували Айез Седай, които са могли да хвърлят огнена топка без хвърлящо движение, но дори и да беше имало такива, те отдавна бяха мъртви и с тях — и тяхното учение. Днес някои неща просто не можеше да се направят без подходящите жестове. Имаше дори Сестри, които твърдяха, че могат да познаят коя е учила друга Сестра само по движенията ѝ.

— Ученето на новите ни чирачки е в най-добрия случай трудно — продължи Сорилея. — Не го казвам, за да ви обидя, но вие, Айез Седай, изглежда, давате клетва и веднага след това започвате да търсите начин да я заобиколите. Аланна Мосвани се оказа особено трудна. — Изведнъж ясниите ѝ зелени очи се впиха в лицето на Кацуан. — Как можем да я накажем за съзнателните ѝ слабости, щом това означава, че ще навредим на Кар-а-карн?

Кацуан сгъна ръце в скута си. Трудно беше да се прави на изненадана. Толкова с тайната за престъплението на Аланна. Но защо тази жена ѝ показва, че го знае? Може би едно разкритие изискваше друго.

— Връзката не действа по този начин — отвърна тя. — Ако я убиете, той ще загине, веднага или скоро след това. Като изключим

това, той ще разбира какво става с нея, но няма да го чувства истински. При това, както е далече сега, ще го разбира съвсем смътно.

Сориля мълчаливо кимна. Пръстите ѝ докоснаха леко златния поднос на масата и се дръпнаха. Изражението ѝ си остана толкова трудно за разгадаване, колкото на някоя статуя, но Кацуан подозираше, че Аланна щеше да се натъкне на неприятна изненада следващия път, когато позволи гневът ѝ да избликне или да се нацупи. Това, разбира се, не беше съществено. Важно бе само момчето.

— Повечето мъже са склонни да приемат това, което им се предложи, стига да им се стори привлекателно и приятно — каза Сориля. — Някога мислехме, че и с Ранд ал-Тор ще е така. За съжаление е твърде късно да променим пътеката, по която сме тръгнали. Сега той подозира всичко, което му се предоставя леко. Сега, ако поискам да го накарам да приеме нещо, ще трябва да се преструвам, че не искам да го прави. Ако поискам да съм близо до него, ще трябва да се преструвам, че ми е все едно дали изобщо ще го видя повече. — Яснозелените ѝ очи отново се впиха в Кацуан като свредели. Но не за да се опитат да видят какво се крие в главата ѝ. Жената знаеше. Отчасти. Достатъчно или твърде много.

Въпреки това в душата ѝ се надигна вълнение пред новата възможност. Ако беше хранила някакви съмнения, че Сориля иска да я претегли, то те се изпариха. А човек не се опитва да претегли някого по този начин, освен ако не се надява на някакво разбирателство.

— Ти вярваш ли, че един мъж трябва да е твърд? — запита тя. Рискуваше. — Или силен? — Тонът ѝ не оставяше съмнение, че вижда разлика между двете.

Сориля отново докосна подноса; най-мъничката от най-малките възможни усмивчици може би пробяга по устните ѝ за миг. А може би не.

— Повечето мъже смятат, че тези две неща са едно и също, Кацуан Мелайдрин. Силното издържа; твърдото се чупи.

Кацуан вдиша дълбоко. Риск, заради каквото щеше да пребие всяка друга за това, че го е поела. Но тя не беше „всяка друга“, а и понякога трябваше да се рискува.

— Момчето ме обърква — промълви тя. — Нужно е да бъде силен, а става само по-твърд. Вече е станал премного твърд и няма да се спре, докато не бъде спрян. Забравил е как да се смее, освен

горчиво; сълзи не са останали у него. Освен ако отново не познае смеха и сълзите, света го чака бедствие. Трябва да бъде научен, че дори Преродения Дракон е от плът и кръв. Ако тръгне на Тармон Гай-дон такъв, какъвто е, дори победата му може да се окаже също толкова мрачна, колкото поражението му.

Сориля я слушаше напрегнато и запази мълчание, докато Кацуан свърши. Зелените ѝ очи я изгледаха изпитателно.

— Вашият Прероден Дракон и вашата Последна битка ги няма в нашите пророчества. — най-сетне промълви Сориля, — Ние се постаряхме Ранд ал-Тор да познае родната си кръв, но се боя, че вижда в нас само поредното копие. Ако едно копие се прекърши в ръката ти, ти не спираш да го оплакваш, преди да вдигнеш друго. Може би ти и аз се целим в неща, които не са много раздалечени.

— Може би — отвърна предпазливо Кацуан. Цели, които са дори на ръка разстояние, можеха да се окажат твърде различни.

Изведнъж сиянието на сайдар обкръжи жената със сбръчканото лице. Беше достатъчно слаба, за да изглежда дори Дайгиан пред нея умерено силна. Но пък мощта на Сориля не беше в Силата.

— Има едно нещо, което може би ще ти се стори полезно — каза тя. — Не мога да го направя така, че да се задейства, но мога да ти изплета сплитовете, за да ти ги покажа. — Направи го просто ей така, просна тънки нишчици, които се наместиха и се стопиха, твърде немощни, за да постигнат това, за което бяха предназначени, — Наричат го Пътуване. — каза Сориля.

Този път Кацуан зяпна. Аланна, Кируна и останалите бяха отричали, че са учили Мъдрите как да свързват и много още други умения, които изведнъж се оказваше, че имат, и Кацуан бе решила, че айилките просто са успели да ги изтръгнат по някакъв начин от Сестрите в шатрите си. Но това беше...

Невъзможно, щеше да каже, но не вярваше, че Сориля я лъже. Едва се сдържа да изчаква да не се опита да го заплете сама. Не че точно сега имаше кой знае каква нужда да го използва. Дори да знаеше къде точно се намира окаяното момче, трябваше да го накара той да дойде при нея. В това Сориля беше права.

— Много голям, дар — промълви тя. — Нищо нямам да ти дам, което да се сравни с това.

Този път нямаше съмнение за тънката усмивка, пробягала по устните на Сорилея. Много добре знаеше, че Кацуан ѝ е в дълг. Тя вдигна тежката златна кана с двете си ръце и внимателно напълни двете бели чашки. Беше чиста вода. Не изля нито капчица.

— Предлагам ти водна клетва — заяви тя тържествено и вдигна една от чашките. — С това двете се свързваме като в едно, за да научим Ранд ал-Тор на смях и сълзи. — Тя отпи и Кацуан също отпи и повтори:

— Свързани сме като в едно.

А ако се окажеше, че целите им съвсем не са едни и същи? Кацуан не подценяваше Сорилея нито като съюзник, нито като противник, но знаеше коя цел трябва да бъде улучена, все едно на каква цена.

ГЛАВА 13

РАЗПИЛЯНО КАТО СНЯГ

Хоризонтът на север беше станал пурпурен със свирепия дъжд, ударил през нощта източната част на Иллиан. Горе се сбираха тъмни, кипящи облаци и силни ветрове развяваха краищата на плащовете, караха знамената да плющят като дълги камшици на ръба на стръмния рид, бялото Знаме на Дракона и пурпурното Знаме на Светлината, а също и яркоцветните щандарти на войнствената знат на Иллиан, Кайриен и Тайрен. Благородниците стояха поотделно, три пръснати нашироко групи, от глава до пети в позлатена и посребрена стомана, коприни, кадифе и дантели, ала общото помежду им беше, че всички се озъртаха с тревога. Дори най-добре обучените от конете им мяха глави и тъпчеха нервно с копита по калната земя. Вятърът беше студен и изглеждаше още по-студен поради жегата, която беше подменил така внезапно. Също както дъждът изглеждаше смайващ след проточилата се толкова дълго суша. От която и държава да бяха, всички бяха отправяли молитви този изпепеляващ зной най-сетне да секне, но никой не знаеше какво да направи срещу неумолимите бури, дошли в отговор на техните молби. Някои поглеждаха към Ранд, помислеха ли си, че няма да ги забележи. Навярно се чудеха дали той не се беше отзовал така на молитвите им. Тази мисъл го накара да се разсмее, тихо и горчиво.

Той потупа черния си кон по врата с облечената си в кожена ръкавица ръка, доволен, че Тай-дайшар поне се държи спокойно. Едрото животно все едно че беше статуя, очакваща напора на юздите или натиска на коленете му, за да се раздвижи. Добре беше, че конят на Преродения Дракон изглеждаше също толкова хладнокръвен като него самия, сякаш и двамата се рееха заедно в Празнотата. С бушуващата в него Единствена сила, огън, лед и смърт, той смътно усещаше вятъра, колкото и да подмяташе извезания му със злато плащ и да се провираше през палтото му от зелена коприна, също така покрито с дебели златни ширити. Раните на хълбока му боляха и пулсираха,

старата и новата, която я пресичаше, раните, които никога нямаше да се изцерят, но и това бе някак далечно, като плът на някой друг човек. Короната от мечове все едно че бодеше слепоочията на някой друг с острите върхове на малките остриета, скрити сред лавровите клонки. Дори покварата, вплетена в сайдин, беше по-малко натрапчива от някога; все още отвратителна и все така омразна, но не толкова забележима като преди. Виж, очите на благородниците, втречени в гърба му, бяха осезаеми.

Той отмести дръжката на меча и се наведе напред. Можеше да види ниските гористи хълмове на половин миля на изток точно толкова ясно, колкото ако използваше далекоглед. Земята тук беше равнинна, единствените височини бяха онези обрасли с гъсти лесове хълмове и този издължен рид, щръкнал над равното поле. Следващата горичка, достатъчно гъста, че да заслужи името си, се намираще чак на десетина мили оттук. По хълмовете се виждаха само обрулени от дъждовната буря дървета и плетеници шубрак, но той знаеше какво крият. Две, може би три хиляди от войните, които Самаил беше събрал, за да се опита да му попречи да завладее Иллиан.

Огромната армия се беше пръснала, след като всички бяха разбрали, че мъжът, който ги беше призовал, е мъртъв, че Матин Степанеос е изчезнал и навярно е мъртъв, и че в Иллиан вече има нов крал. Мнозина се бяха разотишли по домовете си, но и немалко бяха предпочели да се държат заедно. Обикновено по не повече от двадесетина тук, тридесетина — там, но можеше да се получи внушителна армия, ако отново се съберяха, и така или иначе — безчет въоръжени разбойнически банди. Все едно, не можеше да им се позволи да опустошават страната. Времето тежеше на раменете му като олово. Времето никога не стигаше за нищо, но този път може би... Огън, лед и смърт.

„Ти какво би направил? — помисли си Ранд. — Там ли си?“ И след това със съмнение, и с неприязън към самия себе си, че се съмнява: „А бил ли си там изобщо?“ Отвърна му тишина, дълбока и мъртва в празнотата, която го обкръжаваше. Или може би чу все пак нечий налудничав смях в дълбините на ума си? Дали си го въобрази, подобно на усещането за някой, надничащ иззад рамото ти, някой, който ей сега ще те пипне по гърба? Налудничави неща. Облеченият му в тежката ръкавица палец се плъзна по резбите, виещи се по

Драконовия скиптър. Дългите зелени и бели пискюли под лъснатия до блясък връх на копието плющяха на вятъра. Огън и лед, и смърт щяха да дойдат.

— Ще ида сам да поговоря с тях — обяви той. Настъпи суматоха.

Лорд Грегорин, със зелената лента на Съвета на Деветимата, вързана през пицно позлатената му гръдна броня, подкара пред иллианците белия си кон, следван плътно от Деметър Марколин, Първи капитан на Етаирите, яхнал яко доресто животно. Марколин беше единственият сред всички без коприна или късче дантела, единственият мъж с най-обикновена, макар и лъсната до блясък ризница, само коничният шлем, окачен на седлото му бе украсен с три златни пера. Лорд Марак вдигна юзди, но отново ги отпусна колебливо, след като забеляза, че никой от останалите Деветима не помръдва. Мъж с едро телосложение и спокоен нрав, нов в Съвета, той приличаше по-скоро на занаятчия, отколкото на лорд, въпреки пицните коприни под пицно укюарената броня и сипещите се по нея дантели. Върховните лордове Вейрамон и Толмеран сръгаха шпори заедно и се отделиха от тайренците, също толкова отрупани със злато и сребро като всичките Деветима, и Росана, новоиздигната върховна лейди, надянала ризница с „Ястреба и звездите“, герба на нейния Двор. И там останалите понечиха да ги последват, но се спряха със загрижени лица. Тънкият като острие на меч Аракбум и синеокият Маракой, и плешивият Гвеем бяха покойници. Не го съзнаваха, но колкото и да се стремяха да бъдат в центъра на властта, се бояха, че Ранд ще ги убие. Само лорд Семарадрид дойде от кайриенците, на сив кон, който помнеше и по-добри дни, с очукана броня с олющена позлата. Лицето му беше сухо и кораво, предната част на главата му — избръсната и напудрена като на обикновен войник, а тъмните му очи святкаха от презрение към тайренците.

Твърде много презрение имаше наоколо. Тайренците и кайриенците се мразеха взаимно. Иллианците и тайренците се презираха. "Само кайриенци и иллианци се понасяха донякъде, но и между тях имаше търкания. Въпреки че между двете държави не съществуваше дългогодишната история на взаимни кръвопролития както между Тийр и Иллиан, все пак кайриенците бяха чужденци, дошли с ризници и оръжие, на иллианска земя, посрещнати в най-добрия случай хладно и сравнително поносимо само защото следваха

Ранд. Но въпреки всичкото това мръщение, перчене и опити да заговорят едновременно, пърхайки около Ранд сред вихъра на развяните от вятъра плащове, сега всички те имаха една обща цел. Донякъде.

— Ваше величество — каза припряно Грегорин, кланяйки се от отрупаното си с позлата седло, — моля ви да позволите аз да отида вместо вас, или Първи капитан Марколин. — Квадратно подстриганата брада, оставяща горната му устна оголена, обграждаше закръглено лице, набръчкано от грижа. — Тези хора знаят, че сте крал — прокламациите ви се четат във всяко село и на всеки кръстопът, както се казва по нашему — но те може да не проявят подобаващата се почит към короната ви. — Марколин със силните си челюсти, гладко избръснат, изгледа Ранд с тъмните си, дълбоко хлътнали очи, без да издаде какво се крие зад безстрастното му лице. Етаирите бяха лоялни към короната на Иллиан и Марколин беше достатъчно стар, за да помни дните, в които Трам ал-Тор е бил неговият началник, Втори капитан, но само той си знаеше какво мисли за Ранд ал-Тор като крал.

— Милорд Дракон — припя Вейрамон, още докато се покланяше, без да изчака Грегорин да довърши. Той винаги припяваше и изглеждаше, че се перчи дори на гърба на коня. Пищните му кадифета, плисираните коприни и водопадите от дантела почти покриваха ризницата му, а острата му като на козел сива брада издаваше цветиста миризма на благовония. — Тази паплач е твърде нищожна, за да занимава лорд Дракона лично. Пратете псета да хващат псета, ще кажа аз. Нека иллианците да ги изкоренят. Душата ми да изгори, те досега нищо не са направили в служба на вас, освен да приказват. — Ако го слушаше човек, договорът с Грегорин си беше живо оскърбление. Толмеран беше толкова дългнест, че пред него и Вейрамон изглеждаше трътлест, и достатъчно трезвомислещ, за да приглуши лустрото в облеклото си; не беше глупак, и освен това беше съперник на Вейрамон, но и той бавно кимна в знак на съгласие. Капка приятелство към иллианците не можеше да се намери тук.

Семарадрид изкриви устни към тайренците, но се обърна към Ранд, намесвайки се рязко след Вейрамон.

— Това сбиряще е десет пъти по-голямо от всички, които сме срещали досега, милорд Дракон. — Все едно му беше на него за краля на Иллиан и много малко за Преродения Дракон, само дето тронът на

Кайриен щеше да го даде Ранд, а Семарадрид се надяваше, че ще бъде даден на някой, който може да го следва, вместо да се бие. — Те сигурно са лоялни на Бренд, иначе нямаше да останат толкова много заедно. Боя се, че разговорите с тях ще са губене на време, но ако трябва да им поговорите, позволете ми поне да обкръжа позицията им с достатъчно стомана, за да разберат какво ги чака, ако прекратят чертата.

Росана изгледа Семарадрид ядосано. Висока жена, с ледено сини очи. Тя също едва го изчака да довърши и заговори:

— Дойдох от доста далече и вложих прекалено много, за да загинете точно сега, и то за нищо — рече тя грубо. Не по-глупава от Толмеран, Росана бе изявила претенции за място в съветите на великите лордове, въпреки че върховните лейди на Тайрен го правеха рядко, и „груба“ беше най-точното определение за нея. Въпреки ризниците, които носеха повечето благороднички, никоя не предвождаше ратниците си в битка, но Росана носеше на седлото си боздуган и понякога на Ранд му се струваше, че би го използвала с удоволствие. — Съмнявам се, че на онези иллианци им липсват лъкове — продължи тя, — а е нужна само една стрела, за да убие Дори Преродения Дракон. — Марколин присви замислено устни и кимна, преди да се е овладял, а после двамата с Росана се спогледаха смаяни, всеки от двамата по-изненадан от другия, че се е оказал на едно и също мнение с вечния си враг.

— Тези селянци едва ли щяха да намерят смелост в себе си да останат с оръжие, без някой да ги окуражава — продължи гладко Вейрамон, пренебрегвайки Росана. Много беше опитен в пренебрегването на всички и всичко, което не желаше да вижда или чува. Виж, той беше глупак. — Ако ми позволи милорд Дракона, бих го посъветвал да потърси източника сред тези Деветима.

— Протестирам за оскърбленията на тази тайренска свиня, ваше величество! — изрева Грегорин и десницата му посегна към меча. — Протестирам от цяло сърце!

— Този път са прекалено много — заяви в същия миг Семарадрид. — Повечето ще се обърнат срещу вас при всички случаи, още щом им обърнете гръб. — Ако се съдеше по многозначителното му въсене, можеше да има предвид както мъжете по гористите

хълмове, така и тайренците. Сигурно така беше. — По-добре да ги избием и да се приключи!

— Питал ли съм за мнения? — сопна им се Ранд. Брътвежите секнаха отведнъж и остатана да се чува само плющенето на плащовете и знамената под напора на вятъра. Изведнъж го обкръжиха безизразни лица, не едно от които — преbledняло. Не знаеха, че държи Силата, но го познаваха. Не всичко от онова, което знаеха, бе истина, но толкова по-добре, че го вярваха. — Ти ще дойдеш с мен, Грегорин — продължи той с по-нормален глас. И все още твърд. От стомана само разбираха те. Омекнеше ли, щяха да тръгнат срещу него. — И ти, Марколин. Другите да останат тук. Дашива! Хопвил!

Всички непосочени по име бързо подкараха конете си назад, докато двамата ашамани сръгаха своите да се присъединят към Ранд и иллианците изгледаха облечените в черно мъже сякаш и те щяха да предпочетат да останат. Освен всичко друго, Корлан Дашива ръмжеше и си мърмореше сам, както често правеше напоследък. Всички бяха наясно, че сайдин рано или късно довежда мъжете до лудост, а Дашива с простоватото си грубо лице определено изглеждаше на ръба на лудостта: дългата му невчесана коса се вееше на вятъра, той ближеше устни и клатеше глава. Колкото до това, Ибин Хопвил, едва шестнадесетгодишен и още с мъх по бузите, беше навъсен и гледеше втренчен в нещо отвъд всички и всичко наоколо. Ранд поне знаеше защо е така.

Когато ашаманите се приближиха, Ранд не можа да се сдържи да не килне глава на една страна и да се вслуша, макар че това, в което се вслуша, беше вътре в главата му. Аланна беше там, разбира се; нито Празнотата, нито Силата не го променяха и на косъм. Разстоянието отслабваше този усет само до това, което беше сега — усет, че съществува, някъде далече на север — и все пак днес имаше нещо повече, нещо, което беше усещал няколко пъти напоследък, смътно и едва-едва доловимо. Шепот за изумление някакво, може би, или за гняв, рязък полъх за нещо, което му беше трудно да улови. Тя трябваше в този момент да изпитва нещо много силно и свързано с него, за да може да го усети толкова отдалече. Може би й липсваше. Кисело му стана от тази мисъл. Тя не му липсваше. Да пренебрегне Аланна напоследък му беше по-лесно, отколкото преди време. Тя беше там, но не и гласът, който крещеше за смърт и убийство всеки път,

когато пред очите му се появяха Аша'ман. Луз Терин си бе отишъл. Освен ако онова усещане за някой, който го гледа в тила, някой, който го докосва по рамото с пръст, не беше той. Имаше ли го наистина онзи лудешки смях в глъбините на мисълта му? Или беше неговият собствен? Мъжът беше там! Беше!

Едва сега усети, че Марколин го гледа втренчено и че Грегорин още по-съсредоточено се прави, че не го вижда.

— Още не — каза им той кисело и почти се засмя от това, че те го разбраха веднага. Облекчението се изписа съвсем ясно на лицата им, за да е нещо друго. Не беше луд. Все още не. — Хайде — каза им той и подкара Тай'дайшар надолу по склона в раван. Въпреки мъжете, които го последваха, чувстваше се сам. Въпреки Силата, чувстваше се празен.

Между рида и хълмовете се простираха петна гъст шубрак и ивици суха трева, килим от кафяво и жълто, лъснат от дъжда. Само допреди няколко дни земята беше толкова напукана, че му се струваше, че ще изпие цяла река, без нищо да се промени. А после дойдоха пороищата, пратени от Създателя в последен жест на милост, или навярно от Тъмния в изблик на черен хумор. Не знаеше кое от двете. Сега под копитата на конете се плискаше кал на всяка втора крачка. Надяваше се, че това няма да продължи дълго. Разполагаше с малко време, според това, което му бе докладвал Хопвил, но не и вечност. Няколко седмици може би, ако извадеше късмет. А му трябваха месеци. Светлина, години му трябваха, години, които никога нямаше да има!

С усиления си от Силата слух можеше да чуе какво си говорят мъжете зад него. Грегорин яздеше коляно до коляно с Марколин, мъчеха се да задържат плащовете си срещу вятъра и си говореха тихо за мъжете отпред, за опасенията си, че мъжете могат да решат да се бият. Никой от двамата не се съмняваше, че ще бъдат съкрушени, ако окажат съпротива, но се бояха как това щеше да се отрази на Ранд и на чувствата му към Иллиан, ако иллианци решаха да се бият срещу него, след като Бренд вече бе мъртъв. Все още не можеха да се насилят да нарекат Бренд с истинското му име, Самаил. Самата представа, че един от Отстъпниците беше властвал в Иллиан, ги плашеше дори повече от това, че сега ги управляваше Преродения Дракон.

Дашива, присвит в седлото на сивушкото си като човек, който никога досега не е виждал кон, мърмореше сърдито под нос. На Древния език, който той говореше и четеше свободно като някой библиотекар. Ранд поназнайваше малко, но не достатъчно, за да може да разбере какво мърмори този особняк. Сигурно се оплакваше от времето — макар да беше фермер, Дашива не обичаше да е на открито, освен когато небето е чисто.

Само Хопвил яздеше мълчаливо, загледан навъсено в нещо отгатък хоризонта, и косата и плащът му плющяха почти толкова диво като на Дашива. От време на време стискаше неволно дръжката на меч си. Ранд трябваше да го заговори на три пъти преди Хопвил да се сепне изненадан и да изравни дорестия си кон с Тай'дайшар.

Ранд го изгледа. Младият мъж — вече не момче — беше наедрял, откакто Ранд го бе видял за първи път, въпреки че носът и ушите му все още изглеждаха направени като за по-голям човек. Дракон, златен върху червен емайл, сега стоеше от другата страна на сребърния меч на високата му яка, също както на Дашива. Някога бе казал, че цяла година ще се смее от радост, когато получи Дракона, но сега гледаше Ранд, без да мигне, сякаш виждаше нещо през него.

— Това, което си разбрал, е добра вест — каза му Ранд. Само усилието го задържа да не се опита да скърши Драконовия скиптър в юмрука си. — Добре се справи. — Очаквал беше Сеанчан да се върнат, но не толкова скоро. И не да изскочат така, като от нищото, поглъщайки цели градове на една хапка. Когато научи, че някои търговци в Иллиан са го знаели от дни, преди някой от тях да си помисли да уведоми Деветимата — беше на косъм да не срине града до основи. Но вестта беше добра, или поне толкова добра, колкото можеше да е при тези обстоятелства. Хопвил беше Пътувал до Амадор, до близките му околности и сеанчанците, изглежда, чакаха там търпеливо. Може би за да смелят онова, което бяха погълнали. Светлината дано да дадеше да се задавят с него! Той стисна юздите, за да охлаби хватката си на гравираната с Дракон счупена дръжка на копието. — Ако Мор донесе и наполовина толкова добри вести, ще ми остане време да успокоя Иллиан, преди да се заема с тях — Ебу Дар също! Светлината дано да изгореше Сеанчан! Само го отвличаха, не трябваше да отклонява вниманието си точно сега, а не можеше да ги пренебрегне.

Хопвил не каза нищо, само го гледаше.

— Да не си притеснен, че е трябвало да убиеш жени? — „Дезора, от Мусара Рейин, и Ламеле, от Пушлива вода на Миагома, и...“ Ранд потисна траурната литания, потекла инстинктивно сред Празнотата, още в началото ѝ. Нови имена се бяха появили в този списък, имена, които той не помнеше кога бяха добавени. Лежин Арно, Червена сестра, загинала в опита да го превърнат в пленник на Тар Валон. Тя със сигурност нямаше място тук, но го беше получила. Колавер Сайган, която се беше обесила, вместо да приеме присъдата му. Други. Мъже бяха загивали с хиляди, по негова заповед или от неговата ръка, но това, което измъчваше сънищата му, бяха лицата на жените. Всяка нощ заставаше пред безмълвно винящите го техни очи. Може би очите им бяха това, което усещаше в последно време.

— Казах ти за дамане и сул'дам — промълви той кротко, но вътре в него кипна гняв, като пламък, плъзнал се подобно на паяжина в покоя на Празнотата. „Светлината да ме изгори дано, аз съм убил повече жени, отколкото могат да поемат и най-страшните кошмари! Ръцете ми са почернели от кръвта на жени!“ — Ако не беше помел онзи сеанчански патрул, те със сигурност щяха да те убият. — Не каза на Хопвил, че е трябвало да ги отбегне, да избегне необходимостта да ги убива. Твърде късно беше за това. — Съмнявам се, че дамане дори е знаела как да заслони един мъж. Не си имал избор. — И по-добре беше, че всички те са мъртви, вместо да се измъкнат с вестта за мъж, който може да прелива и който е дошъл като съгледвач.

Хоцвил разсеяно опипа обгорелия си ляв ръкав. Сеанчанците не бяха загинали толкова лесно и бързо.

— Струпах телата в една кухня — каза той равнодушно. — С конете, всичко. Изгорих всичко на пепел. Бяла пепел, която се разпиля на вятъра като сняг. Изобщо не ме притесни.

Ранд долови лъжата, но Хопвил имаше да се учи. Трябваше да се научи в края на краищата. Бяха това, което бяха, и толкова. И толкова. Лия, от Косайда Чарийн, име, написано в огън. Моарейн Дамодред, друго име, което изпепеляваше душата, вместо само да пари. Една безименна Мраколюбка, запаметена само по лице, която бе загинала под меча му край...

— Ваше величество — извика Грегорин и посочи напред. Откъм дърветата в подножието на хълма се показва самотен мъж и застана

предизвикателно в очакване. Носеше лък, стоманена шапка и покрита с медни плочи кожена ризница, стегната с широк колан на кръста.

Ранд пришпори Тай'дайшар към него. Силата бушуваше в него. От хора сайдин можеше да го защити.

Отблизо видът на лъкометеца се оказа не чак толкова респектирац. Ръжда покриваше шлема и ризницата му и той изглеждаше целият подгизнал, окалян до бедрата, с влажна коса, полепнала по тясното му лице. Кашляше тежко и триеше дългия си нос с опакото на ръката си. Тетивата на лъка му обаче бе добре изпъната — нея той беше пазил грижливо от дъжда. И перцата на стрелите, стърчащи от колчана му, също изглеждаха сухи.

— Ти ли си водачът тук? — подвижна Ранд.

— Може да се каже, че говоря от негово име — отвърна предпазливо мъжът с тясното лице. — Защо? — Когато и останалите пристигнаха на галоп зад Ранд, той пристъпи на място и тъмните му очи зашариха като на заклещен язовец. Заклещени, язовците ставаха опасни.

— Дръж си езика, човече! — сопна се Грегорин. — Говориш пред Ранд ал-Тор, Преродения Дракон, Господаря на Утрото и краля на Иллиан! На колене пред своя крал! Как ти е името?

— Този ли е Преродения Дракон? — попита непознатият със съмнение. Огледа Ранд от короната на главата до подметките на ботушите, спирайки се за миг на позлатената тока с фигурата на Дракон на колана на меча, и поклати глава, сякаш беше очаквал да види някой по-стар или по-величествен. — И Господар на Утрото, викаш? Нашият крал никога не се е наричал така. — Изобщо не понечи да коленичи, нито благоволи да се представи. Лицето на Грегорин помръкна при тона на непознатия и може би от дръзкия отказ на мъжа да приеме Ранд за крал. Марколин кимна леко, сякаш не беше очаквал нещо друго.

Влажните шубраци сред дърветата се размърдаха. Ранд го чу много лесно и усети как изведнъж сайдин изпълва Хопвил. Хопвил беше престанал да се взира в нищото и оглеждаше напрегнатата линията на дърветата, с див блясък в очите. Дашава, смълчан, отметна тъмните кичури от лицето си и се огледа с досада. Наведен напред в седлото си, Грегорин сърдито отвори уста. Огън и лед този път, но все още не смърт.

— Мир, Грегорин. — Ранд не повиши глас, но запреше потоци, които да разнесат думите му, Въздух и Огън, и те прокълнаха към стената от дървета. — Щедро ми е предложението. — Дългоносият мъж залитна, смаян от звука, а конят на Грегорин се дръпна боязливо. Скритите в храстите мъже щяха да го чуят ясно. — Оставете оръжията и онези от вас, които искат да се върнат по домовете си, ще могат да го сторят. Онези, които пред почетат да ме последват, могат да го сторят. Но никой няма да остане тук с оръжие, освен ако наистина не ме последва. Зная, че повечето от вас сте добри хора, откликнали на призива на вашия крал и на Съвета на Деветимата да защитите Иллиан, но сега аз съм вашият крал и няма да търпя никой, който би се изкушил да се превърне в разбойник.

Марколин кимна мрачно.

— А какво ще кажеш за твоите Заклети в Дракона, дето палят ферми? — извика нечий изплашен глас откъм дърветата. — Те са разбойници, проклетниците му проклети!

— Ами айилците ти? — извика друг. — Чувам, че съсипвали цели села! — Още гласове на невидими мъже се присъединиха към техните и всички викаха едно и също, за Заклетите в Дракона и за айилци, за безжалостни разбойници и диваци. Ранд стисна зъби.

Когато виковете заглъхнаха, тесноликият каза:

— Е, видя ли? — Спря да се окашля и се изхрачи, сигурно заради простиналите си гърди, а може би за да подчертае думите си. Жалка гледка беше, целият подгизнал и потънал в ръжда, но се държеше гордо и с достойнство. И понесе гневния поглед на Ранд също толкова спокойно, колкото и този на Грегорин. — Искаш да си идем по домовете си без оръжие, без да можем да защитим нито себе си, нито семействата си, докато твоите хора палят, крадат и убиват. Казват, че бурята иде — добави той и погледна сякаш изненадан, че го е изрекъл, изненадан и смутен за миг.

— Айилците, за които сте чули, са мои врагове! — Този път паяжините на Огън се подмениха от плътните ивици на гнева, стегнали здраво купола на Празнотата. Гласът на Ранд обаче остана леден; изрева като плющене на зимна фъртуна. Бурята иде ли? Светлина, бурята беше самият той! — Моите айилци ги гонят. Моите айилци преследват Шайдо. Те, заедно с Даврам Башийр и повечето Етаири

гонят разбойниците, както и да се наричат самите те! Аз съм кралят на Иллиан и няма да позволя на никого да разруши мира в Иллиан!

— Дори това, дето го казваш, да е вярно... — почна тесноликият.

— Вярно е! — срязва го Ранд, — Имате време да решите до пладне. — Мъжът се намръщи объркан; освен ако кълбестите облаци не решаха да се разчистят, щеше да му е доста трудно да разбере кога е дошло пладне. Ранд не го успокои. — И гледайте да решите мъдро! — добави той, после обърна Тай'дайшар и го пришпори в галоп назад към рида, без да чака останалите.

Освободи Силата с неохота, насили се да не увисне на нея като човек, впил се с върховете на пръстите си в спасението, докато животът и покварата се изцеждаха от него. За миг светът наоколо му се привидя двоен, завихри се. Този проблем се беше появил отскоро и Ранд се боеше, че може да е признак на болестта, убиваща мъжете, които преливат, но шеметът никога не траеше повече от няколко мига. Това, за което съжеляваше, беше останалото, от което трябваше да се откаже. Светът изведнъж му се стори вял. Не му се стори, наистина стана вял и някак по-малък. Цветовете се размиха и зацапаха, небето стана по-малко в сравнение с допреди миг. Отчаяно му се прииска да сграбчи Извора отново и да изтръгне от него Единствената сила. Винаги ставаше така, когато Силата го напуснеше.

Веднага обаче щом сайдин си отиде, на негово място отново кипна гневът, нажежен до бяло и изгарящ, почти толкова жежък, колкото беше Силата. Не му стигаше Сеанчан, а и разбойници, криеци се зад неговото име? Гибелно опасни отвличания, които не можеше да си позволи. Дали Самаил не се протягаше от гроба си? Той ли бе посял Шайдо да никнат като тръни навсякъде, където Ранд сложеше ръка? Защо? Не беше възможно да е допускал, че ще загине. А ако половината от слуховете, които Ранд бе чул, се окажеха верни, други от тях вилнееха в Муранди, в Алтара и Светлината само знаеше още къде! Мнозина от пленените Шайдо споменаваха за някаква Айез Седай. Възможно ли бе и Бялата кула да е намесена някак? Щеше ли някога Бялата кула да го остави на мира? Никога.

Борейки се с гнева си, не забеляза кога Грегорин и останалите го застигнаха. Когато се изкачиха на рида при чакащите ги благородници, той дръпна рязко юздите и Тай'дайшар се изправи на задните си крака, биейки във въздуха и мятайки пръски кал от копитата си.

Благородниците дръпнаха конете си назад — назад от коня и от самия него.

— Дадох им време до пладне — обяви той. — Следете ги. Не искам тази пасмина да се пръсне на по-малки банди и да се изплъзне. Ще бъда в шатрата си. — Ако се оставеха настрана плющящите от вятъра наметала, те сякаш се вкамениха по местата си, като че ли се бе разпоредил да ги следят лично. В този миг му беше все едно дали ще останат така, докато не замръзнат или пороят не ги разтопи.

Без повече приказки, Ранд подкара надолу по черния склон на рида, следван от двамата черни Аша'ман и иллианските си знаменосци. Огън и лед, а смъртта идеше. Но той беше стомана. Беше стомана.

ГЛАВА 14

ПОСЛАНИЕ ОТ М'ХАИЛ

На миля западно от рида се проточваха становете. Мъже, коне и лагерни огньове, плющящи на вятъра знамена и палатки, скупчени по държави и по Дворове, всеки бивак — езеро омешана кал, отделено от другите с обрасли с треволяк и шубраци парчета голо поле. Конници и пешаци се спираха да изгледат подминаващите ги знамена на Ранд и после заничаха към другите станове да преценят реакциите. Когато присъстваха айилците, всичките тези хора образуваха един общ, огромен стан, привлечени помежду си от едно нещо, общо за всички. Те не бяха айилци и се бояха от тях, колкото и упорито да го отричаха. Светът щеше да загине, ако той не успееше, но Ранд изобщо не се заблуждаваше, че изпитват някаква сърдечна преданост към него, нито вярваха дори, че съдбата на света не може да се приспособи към собствените им грижи и стремежи за повече злато, слава и власт. Шепа хора може би му бяха предани, малка шепа, но по-голямата част от тях го следваха само защото се бояха от него повече, отколкото от айилците. Навярно повече, дори отколкото от Тъмния, в чието съществуване някои всъщност не вярваха, не и дълбоко в сърцата си, не и че би могъл и че би докоснал света така силно, както той самият вече го беше сторил. Докато Ранд стоеше пред очите им, от плът и кръв, и в това те вярваха. Сега вече той го приемаше. Твърде много битки го чакаха тепърва, за да влага усилия в една, която не можеше да спечели. Стига да го следваха и да му се подчиняваха — това трябваше да е достатъчно.

Най-големият стан беше собственият му и тук иллиански етаири в зелени палта с жълти маншети триеха гръб с тайренски Бранители на камъка в камизоли с дебели ръкави на черни и златни ивици и със същия брой кайриенци, привлечени от около четиридесет благородни Дома, в тъмни цветове, някои — с коравите цон над главите им. Готвеха си на отделни огньове, спяха поотделно, връзваха конете си отделно и се гледаха едни други нащрек, но се бяха смесили.

Сигурността на Преродения Дракон беше тяхно задължение и те го приемаха много на сериозно. Всеки от тях можеше да му измени, но не и докато останалите бяха тук и бдяха. Стари вражди и нова неприязън щяха да издадат всеки заговор още щом заговорникът го замисли.

Стоманен кръг пазеше на стража около шатрата на Ранд, съоръжение с огромен връх от зелена коприна, цялото извезано със златни стършели. Беше принадлежала на неговия предшественик Матин Степанеос и му беше предадена, така да се каже, заедно с короната. Етаири с лъскави конични шлемове стояха рамо до рамо с Бранители в шлемове с широки периферии и кайриенци с шлемове като камбани, без да обръщат внимание на вятъра, със стоманени решетки, предпазващи лицата им, с изрядно наклонени под един и същ ъгъл алебарди. Никой не помръдна и на косъм, когато Ранд дръпна юздите, но рояк от слуги се понесе тичешком да обслужат него и двамата ашамани. Костелива жена в зелено-жълтата жилетка на конярите в Кралския палат на Иллиан пое поводите на коня му, докато един мъж с месест нос, в черно-златистата ливрея на Тийрския камък услужливо прихвана стремето му. Надпреварваха се да го обслужат и си хвърляха резки погледи. Бореан Каривин, пълна и бледолика ниска жена в тъмна рокля, важно-важно му поднесе сребърен поднос с влажни кърпи, от които се надигаше пара. Типична кайриенка, тя следеше внимателно действията на другите двама, повече като че ли за да се увери, че си изпълняват задълженията както трябва, отколкото заради взаимната враждебност, която и тримата трудно прикриваха. Но все пак ги следеше нащрек. Това, което важеше при войниците, беше в сила и за слугите.

Ранд свали ръкавиците си и махна на Бореан да си прибере подноса. Деймир Флин се беше надигнал от пищно гравираната скамейка пред шатрата, докато Ранд се смъкваше от седлото. Почти плешив, само с рехав бял кръг около темето, Флин приличаше повече на дядо, отколкото на Аша'ман. Дядо с набръчкано и задебеляло лице и вдървен крак, видял повече свят, отколкото може да предложи родната ферма. Мечът на бедрото му изглеждаше съвсем на мястото си, както можеше да се очаква от бивш войник от гвардията на кралицата. Ранд му вярваше повече, отколкото на всеки друг от тях. В края на краищата Флин беше спасил живота му.

Флин му оттаде чест с юмрук на гърдите и когато Ранд му отвърна с кимване, закуцука към него и изчака слугите да се отдалечат с конете, след което заговори с тих глас:

— Торвал е тук. Пратил го е М'хаил, казва. Искаше да те изчака в шатрата за заседания. Поръчах на Нарисма да го държи под око. — Това беше заповед на Ранд, макар той сам да не беше сигурен защо я издаде. Никой, дошъл от Черната кула, не можеше да бъде оставян насаме. Флин опипа колебливо с пръст Дракона на яката на черната си куртка. — Не остана доволен, като разбра, че си повишил всички ни.

— Не остана, така ли? — отвърна тихо Ранд и пхна ръкавиците си под колана. И тъй като Флин го изгледа все така несигурен, добави: — Всички го заслужихте. — Канил се беше да изпрати един от ашаманите при Таим — Водача, М'хаил, както го наричаха Аша'ман — но сега Торвал можеше да отнесе посланието му. В шатрата за заседания? — Поръчай да донесат закуски — каза той на Флин и даде знак на Хопдил и Дашива да го последват.

Флин отново оттаде чест, но Ранд вече бе закрачил и черната кал мляскаше под ботушите му. Не го посрещнаха възгласи сред бушуващия вятър. Помнеше, когато името му възторжено отекваше сред множество гласове. Освен ако не бяха спомените на Луз Терин. Стига Луз Терин да беше истински. Цветен проблясък съвсем на ръба на гледеца му, смътно усещане, че някой се протяга да го докосне по гърба. Той тръсна глава и се постара да се съсредоточи.

Палатката за заседания представляваше голям платнен павилион на червени ивици, разпъван преди време из равнините на Маредон, сега кацнал точно в средата на стана на Ранд, обкръжен от тридесет разкрача гола земя. Тук никога нямаше стражи, освен когато Ранд се срещаше с благородниците. Всеки, който се опиташе да проникне тук, щеше да бъде забелязан от хиляди озъртащи се погледи. Три знамена на високи пилони образуваха триъгълник около продълговатата шатра — Изгряващото слънце на Кайриен, Трите полумесеци на Тийр и Златните стършели на Иллиан, а над пурпурния покрив, по-високо от тях, се издигаха Знамето на Дракона и Знамето на Светлината. Вятърът ги вееше и те плющяха, дори стените на шатрата трепериха под поривите му. Вътре дебели килими с дълги ресни оформяха пода, а единствената мебел беше огромна маса, пищно гравирана и позлатена,

инкрустирана със слонова кост и тюркоази. Купища карти почти скриваха плота ѝ.

Торвал надигна глава от картите, явно готов да среже с грубоватия си език всеки, дошъл да му досажда. Мъж на почти средна възраст и по-висок от всеки друг, освен Ранд и айилците, той гледаше студено над острия си нос, който буквално трепереше от възмущение. Драконът и Мечът лъщяха на яката на куртката му под светлината на лампите на стойки. Куртката беше копринена, черна, фино скроена, като за лорд. Мечът му беше с позлатена дръжка, увенчана с блестяща червена гема. Друг рубин сияеше с тъмен блясък на пръстена на лявата му ръка. Човек не можеше да обучи мъже да се превърнат в живо оръжие, без да им позволи известна доза арогантност, но Ранд все пак не харесваше Торвал. Но пък не му беше нужен гласът на Луз Терин, за да е подозрителен към всеки мъж в черна куртка. Доколко можеше наистина да се довери дори на Флин? И все пак трябваше да ги води. Аша'ман бяха негово творение и негово отговорност.

Торвал видя, че влезият е Ранд, и отдаде чест, но изражението му почти не се промени. Зъбата уста имаше още първия път, когато Ранд го беше видял.

— Милорд Дракон — проговори той с тарабонския си акцент, все едно че поздравява равен на себе си. Или че прави благороден жест към някой по-нисш. Самоувереният му поклон обхвана също Хопвил и Дашива. — Моите поздравления за завладяването на Иллиан. Голяма победа, нали? Трябваше да се донесе вино, за да вдигна тост, но този млад... Вречен... изглежда, не разбира от заповеди.

В ъгъла Нарисма леко помръдна и сребърните звънчета в краищата на двете му тъмни плитки издрънчаха. Лицето му беше потъмняло от южното слънце, но повечето неща във външността му си бяха останали непроменени. Бе по-възрастен от Ранд и по-млад от Хопвил, но червенината, покрила бузите му, беше от гняв, не от смут. Гордостта му от наскоро спечеления Меч беше мълчалива, но дълбока. Торвал му се усмихна, с бавна усмивка, едновременно насмешлива и заканителна. Дашива се изсмя късо и млъкна.

— Какво търсиш тук, Хорвал? — попита грубо Ранд и хвърли Драконовия скиптър и ръкавиците върху картите и след тях — и меча си в ножницата. Върху картите, които Торвал нямаше никаква причина да оглежда. Не, не му беше нужен гласът на Луз Терин.

Торвал сви рамене, извади от джоба на куртката си някакво писмо и го подаде на Ранд.

— М'хаил ви изпраща това, — Хартията беше снежнобяла и дебела, с печата с Дракон, ударен върху овален къс син восък, блестящ със златни жилки. Човек можеше почти да си помисли, че е изпратен от Преродения Дракон. Таим наистина имаше високо мнение за себе си. — М'хаил ми каза да ви предам, че приказките за Айез Седай в Муранди с армия са верни. Според мълвата, те са бунтовнички срещу Тар Валон — озъбената усмивка на Торвал не скри неверието му, — но се придвижват към Черната кула. Скоро могат да се превърнат в опасност, нали?

Ранд счупи с пръсти великолепия печат.

— Към Кемлин са тръгнали, не срещу Черната кула, и не са заплаха. Заповедите ми са изрични. Оставете Айез Седай на мира, освен ако те не ви нападнат.

— Но как може да сте сигурен, че не са заплаха? — настоя Торвал. — Може би са тръгнали към Кемлин, както твърдите, но ако се окаже, че грешите, няма да го разберем, преди да ни нападнат.

— Торвал може и да е прав — вметна замислено Дашива. — Аз лично не бих се доверил на жени, които са ме затваряли в сандък, а тези не са положили никакви клетви. Или са се клели?

— Казах, оставете ги на мира! — Ранд плесна силно с длан по масата и Хопвил подскочи от изненада. Дашива се намръщи раздражено, но на Ранд му беше все едно за настроенията на Дашива. Случайно — сигурен беше, че е съвсем случайно — дланта му попадна на Драконовия скиптър. Ръката му потрепера от желанието да го вдигне и да го забие в сърцето на Торвал. Изобщо нямаше нужда от никакъв Луз Терин. — Аша'ман са оръжие, което ще бъде насочвано там, където аз кажа, и няма какво да се стряскате като квачки всеки път, когато Таим се уплаши от шепата Айез Седай, отседнали да вечерят в същия хан. Ако трябва, мога да дойда, за да ви го кажа по-ясно.

— Сигурен съм, че няма нужда от това — побърза да го увери Торвал. Добре че това поне изтри иронията от устата му. С присвити очи, той разпери ръце почти свенливо, едва ли не за прошка. И явно изплашено. — М'хаил просто искаше да ви уведомя. Вашите заповеди се четат на глас всеки ден по време на „Утринните упътвания“, след „Кодекса на вярата“.

— Това е добре. — Ранд съхрани студенината в гласа си и едва се сдържа да не се намръщи. Точно от този скъпоценен М'хаил се боеше мъжът пред него, не от Преродения Дракон. Боеше се, че Таим ще приеме зле, ако нещо казано от него навлече гнева на Ранд върху главата на Таим. — Защото ще убия всеки от вас, който се приближи до тези жени в Муранди. Ще сечете там, където аз ви насоча.

Торвал се поклони вдървено и промърмори:

— Както кажете, милорд Дракон. — Зъбите му се оголиха в подобие на усмивка. Дашива отново се изсмя късо, а Хопвил се подсмихна едва-едва.

Наришма обаче не прояви никакво задоволство от притеснението на Торвал — дори не му обърна внимание. Гледаше Ранд с немигащи очи, сякаш долавяше някакви подмолни течения, които се изплъзваха на останалите. Много жени и немалко мъже го смятаха просто за хубавичко момче, но пък твърде големите му очи изглеждаха по-вещи, отколкото на мнозина други.

Ранд дръпна ръката си от Драконовия скиптър, приглади писмото и го разтвори. Ръцете му почти не трепереха. Торвал се усмихна, лекичко и малко кисело, все едно че не е забелязал нищо. Наришма намести крак до стената на палатката и се отпусна.

Точно в този момент пристигнаха закуските, поднесени най-тържествено от пищна процесия след Бореан — опашка от иллианци, кайриенци и тайренци в различните им ливреи. Един от слугите носеше сребърен поднос с кани за всеки вид вино, а други двама мъкнеха табли със сребърни халби за горещия пунш и вината с подправки и тънки стъклени бокали за другите. Младеж с розови бузки, облечен в ливрея с жълти и зелени ивици, носеше празен поднос, на който да се насипва, а мургава жена в черно и жълто пристъпваше след него само за да поднася каните. Следваха тави с ядки и подсладени плодове, сирена и маслини, и за всеки вид — по един отделен мъж или жена. По знак на Бореан всички слуги се понесоха в тържествен танц, с поклони и реверанси, като всеки отстъпваше встрани, за да отвори път на следващия да поднесе даровете си.

Ранд си взе греяно вино с подправки, но остави чашата, от която се вдигаше пари, на масата и се зае с писмото. Нямахше никакво

обръщение, нито предисловие. Таим мразеше да се обръща към Ранд с каквато и да е титла, въпреки че се стараяше да го прикрива.

Имам честта да докладвам, че към този момент на служба в Черната кула са двадесет и девет Аша'ман, деветдесет и седем Вречени и триста двадесет и двама Бойци. За съжаление, имаше шепа дезертъори, чиито имена са заличени, но загубите от тренировките са приемливи.

В момента на терена разполагам по всяко време с петдесет групи за наемане, в резултат на което почти всеки ден към списъците се добавят по трима-четирима мъже. До няколко месеца Черната кула ще се изравни с Бялата, както заявих, че ще стане. След година Тар Валон ще трепери пред нашата чет.

Храстът с боровинките обрах лично. Малък храст се оказа и трънлив, но удивително много плодчета за такъв размер.

Шазрим Таим
М'хаил

Ранд се навъси и изтласка... храста с боровинки... от ума си. Каквото трябваше да се направи, трябваше да се направи! Целият свят плащаше цена за съществуването му. Той самият щеше да умре заради тази цена, но целият свят я плащаше.

Бездруго имаше и други неща, заради които да се въси. По трима-четирима души на ден? Не беше ли твърде самонадеян Таим? Вярно, при тази скорост само след няколко месеца щяха да разполагат с повече мъже, които могат да преливат, отколкото бяха Айез Седай, но и най-новата Сестра имаше зад гърба си години на обучение. Част от което се отнасяше точно за това как да се справи с преливащ мъж. Не искаше да разсъждава за каквото и да било стълкновение между Аша'ман и Айез Седай, които знаят пред какво са изправени; кръв и мъка щеше да е единственият резултат, каквото и да станеше. Целта на Аша'ман обаче не беше Бялата кула, каквото и да си мислеше Таим. Въпреки че да изглежда така щеше да е изгодно, стига това да накараше Тар Валон да пристъпва предпазливо. Един Аша'ман

трябваше само да знае как да убива. Стига да имаше достатъчно от тях, за да го направят на подходящото място и в подходящото време, и стига да доживееха достатъчно, за да могат да го направят — това бе всичко, заради което бяха създадени.

— Колко са дезертъорите, Торвал? — попита той тихо, вдигна чашата със сребърния обков и отпи глътка, все едно че отговорът нето интересуваше. Виното трябваше да го сгрее, но джинджифилът и омайното орехче загорчаха на езика му. — Колко са загубите в тренировките?

Торвал тъкмо се съвземаше от богатия избор напитки и закуски, потриваше ръце и оглеждаше с вдигнати вежди всевъзможните вина: правеше се на голям познавач, правеше се, че всичко е поднесено за него. Дашива си беше взел първата поднесена му напитка и стоеше и се въсеше на бокала си, сякаш бе пълен с помия. Торвал посочи един от подносите и килна замислено глава — но думите му бяха готови.

— Деветнадесет са дезертъорите досега. М'хаил заповяда да ги убиваме, където ги намерим, и главите им да се връщат за назидание. — Взе парченце захаросана круша и се усмихна ведро. — Три глави висят в момента като плодове на Дървото на предателите.

— Добре — отвърна мрачно Ранд. На мъже, които бягат, не можеше да се разчита, че няма да избягат и по-късно, когато животът им щеше да зависи от това дали ще останат на поста си. А на такива мъже не можеше да се позволи да тръгнат по свой път — онези окаяници по хълмовете, дори да се измъкнеха, бяха по-малко опасни от един мъж, обучен в Черната кула. Дървото на предателите? Таим беше страхотен в изобретяването на имена. Но хората имаха нужда от такива клопки, от символите и имената, от черните куртки и игличките, за да се крепят заедно. Докато дойдеше времето да загинат заедно. — Следващия път, когато посетя Черната кула, искам да видя главите на всички дезертъори.

Второ парче захаросана круша, почти стигнало до устата на Торвал, изпадна от пръстите му и оцапа фината му дреха.

— При такова усилие може да се затрудни наборът — промълви той. — Дезертъорите не се сочат сами с пръст.

Ранд издържа погледа му, докато Торвал не сведе очи.

— Колко са загубите в обучението? — настоя той. Ашаманът с острия нос се поколеба. — Колко?

Наришма се изпъна и загледа напрегнато Торвал. Хопвил също. Слугите продължиха плавния си безмълвен танц, предлагайки подносителите си на мъжете, които вече не ги забелязваха. Бореан се възползва от това, че Нарисма се е залисал, за да долее виното в сребърната му халба.

Торвал сви рамене някак подчертано небрежно.

— Петдесет и един. Тринадесет обгорени и двадесет и осем загинали на място. Останалите... М'хаил им сипва нещо във виното и повече не се събуждат. — Тонът му изведнъж стана злокобен. — Може да настъпи внезапно, по всяко време. Един още на втория ден запищя, че под кожата му започнали да лазят паяци. — Усмихна се злобно към Нарисма и Хонвил, та дори и към Ранд. — Разбирате ли? Няма защо да се тревожи човек, че може да полудее. Нито сам ще пострадаш, нито друг ще нараниш. Просто си лягаш и заспиваш... завинаги. По-милостиво дори от опитомяването, ако знаехме как става. По-милостиво, отколкото ако те оставят и побъркан, и лишен от Извора, нали? — Нарисма му отвърна с втрещен поглед, изпънат като струна на лютня, забравил за халбата в ръката си. Хопвил отново се замръщи на нещо, което, изглежда, виждаше само той.

— По-милостиво е — промълви мрачно Ранд и остави чашата си на масата. Нещо във виното. „Почерняла е душата ми от кръв и е прокълната.“ Не беше мъчителна тази мисъл, нито режеща, нито хапеца. Просто констатация на факт. — Милост, която всеки би пожелал, Торвал.

Злата усмивка на Торвал се стопи и той въздъхна тежко. Сметката беше проста: на десет мъже по един загинал, на петдесет — по един полудял. Със сигурност щеше да има и други. Рано беше още и човек не можеше да предвиди кога ще го сполети. Ако не друго, същата съдба заплашваше и Торвал.

Изведнъж Ранд забеляза Бореан. Взря се за миг в нея, докато разгадае изражението, изписано на лицето ѝ, и когато осъзна какво е, едва се сдържа да не ѝ се скара. Как смееше да изпитва жал? Нима си мислеше, че Тармон Гай'дон ще бъде спечелена без кръв? Пророчествата за Дракона предричаха пороища от кръв!

— Напуснете — каза ѝ той и тя подбра мълчаливо слугите. Но докато ги подкарваше навън, очите ѝ останаха изпълнени със състрадание.

Ранд замълча навъсен, мъчеше се да измисли с какво да повдигне духовете, но нищо не му идваше наум. Жалостта носеше слабост също като страха, а трябваше да са силни. За да посрещнат това, което ги чакаше, всички трябваше да се превърнат в стомана. Негово творение бяха и негова отговорност.

Вгълбен в мислите си, Нарисма се взираше безизразно в парата, вдигаща се от виното му, а Хопвил не откъсваше очи от платницето на палатката, сякаш се мъчеше да види нещо отвън. Торвал поглеждаше Ранд накриво и се мъчеше да върне язвителната усмивка на устните си. Само Дашива бе безразличен и скръстил ръце, оглеждаше Торвал като кон за продан.

И сред тази мъчително проточила се тишина нахълта обрулен от вятъра младеж с Меч и Дракон на яката. На възраст колкото Хопвил, Федвин Мор още не ставаше за женене, но беше по-стегнат и от закопчаната си куртка. Стъпваше на пръсти и гледаше като дебнец котарак, който знае, че и него го дебнат. Не беше такъв преди време, и то не толкова отдавна.

— Сеанчанците скоро ще тръгнат от Ебу Дар — докладва той, след като отдаде чест. — Смятат да нападнат Иллиан. — Хопвил престана да се въси и ахна. Дашива отново се изсмя късо и мрачно.

Ранд кимна и вдигна Драконовия скиптър. Нали бездруго си го пазаше да му напомня. Сеанчанците играеха по собствената си свирка, не по песента, която той искаше да чуе.

Макар Ранд да прие съобщението мъчаливо, Торвал не се въздържа. Върна си надменната усмивка и вдигна презрително вежда.

— Че те сами ли ти го казаха? — подхвърли той с подигравка. — Или си се научил да четеш мисли? Виж какво ще ти кажа, момченце. Бил съм се и срещу амадикийци, и срещу доманци, но никоя войска няма да ти завземе един град и веднага след това да се стяга за поход на хиляда мили! Над хиляда мили! Или ще ми кажеш, че могат и да Пътуват?

Мор посрещна подигравките на Торвал спокойно. Или ако изобщо го подразниха, пролича само по палеца му, който пробяга по дългата дръжка на меча.

— Говорих с някои хора. Повечето бяха тарабонци. Почти всеки ден докарват още и още с корабите. — Провря се покрай Торвал към масата и изгледа многозначително тарабонеца. — Щом някой от ония,

с провлечения говор, си отвори устата, стъпват ситно-ситно. — Повъзрастният мъж сърдито понечи да възрази, но младият продължи на един дъх. — Трупат войска при планините Венир, ми лорд Дракон. По петстотин тук, по хиляда там. Чак до Аранска глава са стигнали. А, и купуват или секвестират всеки фургон и кола на двадесет левги околоръст Ебу Дар, и животни да ги карат.

— Коли! — възкликна Торвал. — Фургони! Те панаир ли ще вдигат? И кой глупак ще ти тръгне в поход през планините, като си има добри пътища? — Забеляза, че Ранд го гледа, и млъкна намръщен, изведнъж загубил увереност.

— Казах ти да се снишаваш, Мор! — гневно възкликна Ранд. — Не да разпитваш какво кроят сеанчанците. Само да гледаш и да се снишаваш.

— Внимавах аз. — Очите на Мор си останаха все така дебнеци, като на ловец, който знае, че и него могат да го спипат. Като че ли му кипеше отвътре. Ако Ранд нямаше опит, щеше да си помисли, че Мор е уловил Силата. Лицето му — още малко да се изпоти. — Дори някой от тези, с които говорих, да знаеше накъде ще тръгнат, не ми го казаха, а и аз не питах, но охотно се оплакваха над халбата ейл как са били толкова път без час за отдих. В Ебу Дар изсмукваха всичкия ейл из града, защото, казваха, скоро щели да тръгнат отново. И наистина събираха фургони, както казаха... — Всичко това го изрече наведнъж и накрая стисна зъби, сякаш да спре останалите думи, които напиреха да се изтъркалят от езика му.

Ранд изведнъж се засмя и го потупа по рамото.

— Справил си се добре. И това с фургоните щеше да е достатъчно, но си се справил добре. Фургоните са важни — добави той, обръщайки се към Торвал. — Ако войската се храни на полето, яде каквото намери, а ако не намери — гладува. — Торвал не беше мигнал, когато се спомена за Сеанчан в Ебу Дар. Ако тази вест бе стигнала до Черната кула, защо Таим не беше я споменал в писмото? Уж се усмихваше, но много се боеше, че се е озъбил. — По-трудно е да се подготви обоз, но като го направиш, поне си сигурен, че има зоб за животните и боб за мъжете. Сеанчанците организират всичко.

Той разрови картите, намери тази, която му трябваше, и я разпъна, като затисна единия ѝ край с мечата си, а другия — с Драконовия скиптър. Пред очите му изпъкна крайбрежието между

Иллиан и Ебу Дар, обрамчено в по-голямата си част с хълмове и планини, осеяна с рибарски селца и градчета. Сеанчан наистина организираха всичко. Ебу Дар бе паднал в ръцете им само преди десетина дни, но търговските очи и уши пишеха за предприети мащабни възстановителни работи из града след нанесените при превземането му щети, за чисти лазарети за болни, за добро снабдяване с храна и осигуряване работа на бедните и прогонените от домовете си хора поради негодите и смутовете във вътрешността на страната. Улиците, както и околностите, се пазеха от подвижни патрули, тъй че никой да не се бои от крадци и разбойници, ден и нощ, и макар търговците да се посрещаха гостоприемно, всякаква контрабанда беше сведена до тънка струйка, ако не беше и съвсем секнала. Тези уж честни иллиански търговци изненадващо посрещаха вестите за секналата контрабанда с унии. Какво ли наистина организираха сеанчанците сега?

Докато Ранд оглеждаше картата, останалите се струпваха около масата. Имаше пътища плътно покрай брега, но жалки и криволичещи, отбелязани с прекъснати линии — по-скоро набити от волски впрягове коловози, отколкото същински пътища. Широките друмове за търговски кервани се намираха навътре в сушата, отбягвайки пресечения терен и най-лошото, което можеше да дойде от Морето на бурите.

— Ако в тези планини върлуват банди, могат да затруднят преминаването на всеки навътре към сушата — най-сетне рече Ранд. — Като контролират планините, те осигуряват на пътищата сигурност като на градски улици. Ти си прав, Мор. Насочват се към Иллиан.

Торвал изгледа гневно младежа, които се бе оказал прав, докато той самият — крив. Тежък грях, изглежда, в представите на Торвал.

— И така да е, ще минат месеци, докато ви обезпокоят тук — каза той намусено. — Сто ашамани, петдесет дори, разположени в Иллиан, могат да унищожат всяка армия по света, преди човек да успее да прекоси от единия тротоар до другия.

— Съмнявам се, че армия, използваща дамане, се унищожава толкова лесно, колкото човек може да избие едни айилци, хвърлили се в атака и изненадани — отвърна тихо Ранд и Торвал се вкочани. — Освен това трябва да защита целия Иллиан, не само града.

Без да му обръща повече внимание, Ранд прокара пръст по картата. Между Аранска глава и града Иллиан водна шир се простираше на стотина левги през устието на Кабалската падина, където, според капитаните на кораби в Иллиан, на една миля от брега дъното не се стигало и с най-дългото въже. Тамошните вълни можели да преобръщат кораби, когйто налетят на север и започнат да се блъскат в крайбрежните вълноломи, високи по петнадесет разкрача. А в това време щеше да е още по-тежко. Заобикалянето на падината щеше да е около двеста левги, докато се стигне до града, дори по най-късите пътища, но ако сеанчанците се напрегнаха в похода си от Аранска глава, щяха да стигнат границата за двайсет дни, въпреки поройните дъждове. Може би по-малко. По-добре да се бие там, където той избере, а не където на тях им се иска. Пръстът му се плъзна по южния бряг на Алтара, по планинската верига на Венир, дотам, където планинските ридове се смалвяваха в ниски хълмчета недалече от Ебу Дар. Петстотин тук, хиляда там. Дразнец наниз мъниста, пръснати по планинските ридове. Един рязък удар щеше да ги изсипе обратно в Ебу Дар, можеше дори да ги окошари там, докато се мъчат да отгатнат какво е замислил. Или...

— Имаше и още нещо — каза изведнъж Мор. — Говореха за някакво си оръжие на Айез Седай. Намерих мястото, където е използвано, на няколко мили от града. Цялата земя там е изгорена, в средата е направо изпепелена, на ширина над триста крачки, а градините отвъд този кръг са съсипани. Пясъкът се е разтопил на стъкло. Там сайдин беше най-лош.

Торвал махна пренебрежително на младежа.

— Може да е имало Айез Седай при превземането на града, нали? Или са го направили самите сеанчанци. Една Сестра с ангреал би могла да...

Ранд го прекъсна.

— Какво искаш да кажеш с това, че сайдин там бил най-лош? — Дашива пристъпи от крак на крак и изгледа Мор много странно, след което посегна към младежа, сякаш се канеше да го стисне за гушата. — Какво искаше да кажеш, Мор?

Мор се втрени в него, стиснал здраво устни, и палецът му зашари по дръжката на меча. Зноят вътре в него всеки миг щеше да избие. На лицето му вече наистина избиха капки пот.

— Сайдин беше... странен — отвърна той хрипливо. Думите му заизлизаха на изблици. — Там беше най-лош... можех... да го усещам... във въздуха около мен... но навсякъде около Ебу Дар беше странен. И дори на сто мили от града. Трябваше да се боря с него... не, не както винаги; по-различно. Все едно че бе оживял. Понякога... понякога правеше нещо друго. Наистина. Не съм луд! Така беше! — Вятърът лъхна силно, за миг зави, заплююща по стените на палатката и Мор млъкна. Наришма извърна глава и звънчетата по плитките му издрънчаха и затихнаха.

— Това не е възможно. — измърмори в настъпилата тишина Дашива почти на себе си. — Не е възможно.

— Кой знае какво е възможно и какво не? — каза Ранд, — Аз не знам! А ти? — Дашива стреснато вдигна глава, но Ранд се обърна към Мор, сменяйки тона. — Не бой се, човече. — Не меко — това чак не можа да го постигне — но окуражително, както се надяваше. Негово творение бяха. Негова отговорност. — Ще бъдеш с мен чак до Последната битка. Обещавам ти.

Младежът кимна, отри лицето си с ръка, изненадан, че е овлажняло, но погледна Торвал, който се беше усмирил като камък. Знаеше ли Мор за виното? Та то наистина беше проява на милост, предвид другите възможности. Малка, горчива проява на милост.

Ранд взе писмото на Таим, сгъна го и го напъха в джоба си. Един на всеки петдесет вече полудял, а щяха да станат и повече. Мор ли беше следващият? Дашива със сигурност. Зарейните погледи на Хопвил добиха нов смисъл, дори обичайната кротост на Наришма. Лудостта не означаваше винаги да се креци, че те лазят паяци. Запитал бе веднъж, много предпазливо, там, където знаеше, че отговорите ще са верни, как да изчисти покварата от сайдин. И вместо отговор получи гатанка. Херид Фел твърдеше, че гатанката означава „здрави принципи, както във висшата философия, така и във философията на природата“, но той така и не бе намерил начин как да го приложи на дело. Дали Фел не беше убит, защото е могъл да отгатне гатанката? Ранд беше доловил някакъв намек в отговора, или поне му се струваше, че е на път да го долови. Предположение, което можеше да се окаже фатално погрешно. Намеците и гатанките не бяха отговори, но все пак нещо трябваше да направи. Ако покварата не бъдеше изчистена някак, Тармон Гай’дон можеше да завари един свят, вече

бездруго съсипан от полудели мъже. Каквото трябваше да се направи, трябваше да се направи.

— Това би било истинско чудо — промълви Торвал почти шепнешком, — но как би могъл който и да е освен самият Създател или... — И млъкна смутено.

Ранд не бе усетил, че е изрекъл част от мислите си на глас. Очите на Нарिशма, на Мор, както и на Хопвил, все едно че принадлежаха на едно лице, засияло от внезапна надежда. Дашива изглеждаше като ударен с чук. Ранд се надяваше, че не е казал твърде много. Някои тайни трябваше да се премълчат. Включително и следващият му ход.

След секунди Хопвил вече тичаше за коня си, за да отиде до билото със заповеди за благородниците, Мор и Дашива — за да намерят Флин и другите ашамани, а Торвал се отдалечаваше, за да Отпътува обратно до Черната кула със заповеди за Таим. Нарिशма остана последен и замислен за Айез Седай, за Сеанчан и разни нови оръжия, Ранд отпрати и него, с грижливи указания, при които младежът стисна устни.

— Не говори с никого — завърши тихо Ранд и стисна здраво ръката на Нарिशма — И да не ме провалиш. На косъм не се отклонявай от това, което ти казах.

— Няма да се проваля — отвърна Нарिशма, без да мигне, отдаде бързо чест и също хукна.

„Опасно — прошепна глас в главата на Ранд. — О да, твърде опасно, може би прекалено опасно. Но може и да подейства. Във всеки случай трябва да убиеш Торвал веднага! Трябва.“

Вейрамон нахълта в палатката за заседания: промуши се покрай Грегорин и Толмеран, за да изпревари Росана и Семарадрид, всички обзети от нетърпение да съобщят на Ранд, че мъжете в леса в края на краищата са взели разумно решение. Завариха го да се превива от смях. Луз Терин се беше върнал. Или той наистина вече бе полудял. И в двата случая имаше повод за смях.

ГЛАВА 15

ПО-СИЛНО ОТ ПИСАН ЗАКОН

В хладната мрачина на дълбоката нощ Егвийн се пробуди в изнемога от неспокойния сън, пълен със смутни сънища, толкова потрвожни поради това, че не можеше да си ги спомни. Сънищата й обикновено бяха открити, ясни като слова, отпечатани на книга, но тези, сегашните, бяха някак мъгляви и плашещи. Много такива я спохождаха напоследък. Оставяха я с желанието да побегне, да се измъкне, без никога да може да си спомни от какво точно, но винаги изнемошляла от несигурност и дори трепереща. Добре че поне не я болеше главата. Поне си спомняше сънищата, за които усещаше, че трябва да са важни, въпреки че не знаеше как да ги изтълкува. Ранд, носещ различни маски, докато изведнъж едно от тези измамни лица се оказваше, че вече не е маска, а той самият. Перин и някакъв Калайджия, които отчаяно си пробиват път през къпинаци, сечейки със секира и меч, без да ги е грижа за стръмната урва, чакаща ги отпред. А къпинаците пищяха с човешки гласове, които те не чуваха. Мат, претеглящ две Айез Седай на една огромна везна, и от неговото решение зависеше... Не можеше да определи какво: нещо огромно; целият свят, може би. И други сънища имаше, повечето примесени със страдание. Напоследък всичките й сънища за Мат бяха бледи и изпълнени с болка, като сянка, хвърляна от кошмари, почти като че ли самият Мат не беше съвсем истински. Това я караше да се бои за него, оставен сам в Ебу Дар, и да се мъчи от жал, че го е пратила там, да не говорим за бедничкия стар Том Мерилин. Но беше сигурна, че сънищата, които не помнеше, са още по-лоши.

Беше я събудил ромонът на тихи гласове. Пълната луна все още грееше високо в небето и хвърляше достатъчно светлина, за да може да различи двете жени, застанали една срещу друга пред входа на шатрата.

— Бедната! Главата я боли по цял ден, а нощем почти не може да си откъхне — шепнеше яростно Халима, с юмруци на хълбоците. —

Остави това да почака поне до заранта.

— Не смятам да споря с теб. — Гласът на Сюан беше като самата зима. Тя отметна пелерината си с облечената си в ръкавица ръка, все едно че се готвеше за бой. Беше облечена подходящо за времето, в дебела вълна, навлечена несъмнено върху толкова долни ризи, колкото можеше да облече под роклята. — Сега ще се дръпнеш от пътя ми, и много бързо, че инак карантите ти за стръв ще хвърля! И вземи да се облечеш по-прилично!

Халима се изсмя тихо, изправи гръб и се изпречи на пътя на Сюан. Бялата ѝ нощница се беше впила около тялото ѝ, но за целта си беше съвсем прилична. Въпреки че изглеждаше цяло чудо как не е замръзнала в тази тънка коприна. Въглените в мангалите на триножника отдавна бяха загаснали и нито многократно кърпеното платнище, нито пластове черги по земята задържаха достатъчно топлина. Дъхът и на двете жени излизаше на бели облачета.

Егвийн отметна завивките и уморено седна в тясното си легло. Халима беше селска жена с лустро на изтънченост и изглежда, не си даваше много сметка за почитта, дължима към Айез Седай, или пък изобщо не разбираше от почитание. Говореше на Заседателките, сякаш бяха стопанки от родното ѝ село, през смях, със самочувствие на равна с тях и с една открита и земна прямота, която понякога ги шокираше. Дните на Сюан минаваха в отстъпване пред жени, които бяха подскачали от една нейна дума само допреди година, и тя се усмихваше и приклякаше учтиво едва ли не пред всяка Сестра в стана. Много Айез Седай все още ѝ приписваха всички нещастия, сполетели Кулата, и смятаха, че не е изстрадала достатъчно за изкуплението си. Което само по себе си беше достатъчно, за да държи гордостта на всяко човешко същество изострена като трън. Заедно двете се превръщаха в запален фенер, хвърлен в задницата на фургон, пълен с фойерверки, но Егвийн се надяваше да избегне взрива. Освен това Сюан нямаше да дойде посред нощ, освен ако не бе крайно наложително.

— Хайде, легни си, Халима. — Егвийн потисна прозявката си ѝ се наведе да потърси обувките и чорапите си под кревата. Не преля да запали някоя от лампите. По-добре, ако никой не забележеше, че Амирлик се е събудила. — И ти трябва да си починеш.

Халима възрази, може би по-енергично, отколкото се полагаше пред Амирлинския трон, но скоро се озова в тясното си легло, което бяха напъхали в шатрата за нея. Малко място оставаше да се провере човек, с умивалника, огледалото на стойката и широкото кресло, плюс четирите големи сандъка, струпани един върху друг. В тях се държеше скътан несекващият поток от красиви одежди, дарявани от Заседателките, които все още не бяха осъзнали, че колкото и млада да е Егвийн, не е чак толкова млада, та да се заслепи или отвлече от коприни и дантели. Халима си легна, свита на кълбо, и се загледа в тъмнината, а Егвийн прекара набързо костения гребен през косата си, след което надяна дебелите кожени ръкавици и наметна обшитата си с лисича кожа пелерина върху нощницата. Дебела вълнена нощница — в такова време нямаше да възрази и на още по-дебела. Очите на Халима сякаш уловиха смътната лунна светлина и заблестяха, черни и немигащи.

Егвийн не смяташе, че Халима изпитва ревност заради мястото си край Амирлинския трон — то бе чиста случайност, — а и Светлината знаеше, че клюките не ѝ бяха присъщи, но тази жена притежаваше неутолимо невинно любопитство към всичко, ставащо наоколо, дори когато то не ѝ влизаше в работата. Кое то бе достатъчна причина да изслуша Сюан другаде. Всички знаеха, че Сюан е заложила на Егвийн, макар и, както си мислеха, с много мусене и с неохота. Обект на известна насмешка и понякога съжаление, Сюан Санче се беше унизила дотам, че да се лепне за жената, носеща титлата, която до неотдавна ѝ беше принадлежала, а тази жена нямаше да бъде нищо повече от парцалена кукла, стига в Съвета да приключеше битката която точно да ѝ дърпа конците. Сюан беше в достатъчна степен човешко същество, за да не таи в душата си искрици злоба, но досега поне двете бяха успяли да съхранят в тайна, че съветите, които дава на Егвийн, съвсем не са свидливи. Така че тя понасяше според силите си съжалението и подсмиванията и всички вярваха, че преживяното я е променило толкова, колкото се бе променила и външността ѝ. Това убеждение трябваше да се поддържа, иначе Романда, Лелейн и най-вероятно целият Съвет вкупом щяха да намерят начин да я отделят — заедно със съветите ѝ — от Егвийн.

Студът навън зашлеви Егвийн през лицето и проникна под пелерината ѝ; нощницата ѝ я предпази толкова, все едно беше

копринената на Халима. Въпреки дебелината на обувките и вълната на чорапите, краката ѝ все едно че бяха боси. Пипалата на мразовития въздух се загърнаха около ушите ѝ въпреки дебелината на лисичката козина на качулката. С неутолим копнеж за топлата постеля, тя напрегна сетни усилия, за да преодолее вледеняващия студ. Облаци затискаха небето и лунните сенки се стелеха над блестящата белота, покрила земята — гладка пелена, прекъсната тук-там от тъмните купчини на шатри и малко по-високите силуети на покритите с чергила фургони, чиито колела сега бяха подменени с дълги дървени плазове. Повечето фургони вече не стояха подредени встрани от шатрите, а бяха останали там, където ги бяха разтоварили. Никой не бе намерил сърце да накара фургонджиите да положат дори това дребно допълнително усилие в края на изнурителния ден. Нищо не помръдваше освен белите, плъзгащи се сенки. Широките пъртини, утъпкани през лагера, бяха празни. Тишината беше така свежа и дълбока, че тя почти съжали, че трябва да я наруши.

— Какво има? — попита Егвийн тихо и хвърли предпазлив поглед към малката шатра наблизо — споделяха я трите ѝ лични прислужнички: Чеза, Мери и Селаме. И тя беше стихнала и тъмна като останалите. Умората беше загърнала целия стан така дебело, както и снегът. — Не е някое поредно разкритие за Родството, надявам се. — Изтърси го и изцъка с досада. И тя се бе изтощила до крайност от дългите мразовити дни на седлото и недостатъчния, мъчителен сън, иначе нямаше да го каже. — Извинявай, Сюан.

— Не е нужно да ми се извинявате, майко. — Сюан също заговори тихо и се огледа да не би някой да ги следи от околните сенки. И двете не желяеха да им се наложи да обсъждат Родството пред Съвета. — Знам, че трябваше да ви уведомя по-рано, но ми се стори дреболия. Не очаквах, че някое от тези момичета ще си позволи да говори с тях. Толкова много неща имам да ви кажа. Ще трябва май да се опитам да подбера най-важното.

Егвийн едва се сдържа да не въздъхне. Това беше почти дума по дума извинението, което Сюан ѝ поднасяше винаги. Е, поне много пъти досега. Това, което имаше предвид, беше, че се стреми да напълни главата на Егвийн с най-същественото от двадесетгодишния си опит на Айез Седай, повече от десет от които като Амирлин, и да го

направи само за няколко месеца. Така я тъпчеше, че понякога Егвийн се чувстваше като гъска, която гушат за продан.

— Е, и кое е най-важното тази нощ?

— Гарет Брин ви очаква в кабинета ви. — Сюан не повиши глас, но тонът ѝ стана нервен както винаги, когато станеше дума за лорд Брин. Тя отметна глава и изсъска като настъпена котка. — Нахълта целият покрит със сняг, измъкна ме от леглото и едва ме остави да се облека, преди да ме повлече на седлото зад себе си. Нищо не ми каза — само ме смъкна долу и ме прати да ви вдигна, все едно че съм му някое слугинче!

Егвийн с усилие потисна надеждата си да е нещо добро. Твърде много разочарования беше преживяла напоследък, а каквото и да беше довело Брин посред нощ, много по-вероятно беше да се окаже предстоящо бедствие, вместо онова, което ѝ се искаше да чуе. Колко ли още им оставаше до границата с Андор?

— Да видим какво иска.

Тя се загърна по-плътно в пелерината ѝ закрачи към шатрата, която всички наричаха „Кабинета на Амирлин“. Не че чак трепереше, но отказът да позволиш жегата или студът да те засегнат не премахваше тръпките. Човек можеше да ги пренебрегва до момента, в който слънчевият пек не свари мозъка му или ръцете и стъпалата му не се вкочанят от хапещия мраз. Замисли се над казаното от Сюан.

— Не си спала в шатрата си, така ли? — промълви тя пред пазливо. Отношението на бившата Амирлин към лорд Брин наистина беше като на слугиня към господар, макар и в доста непривична форма, но Егвийн се надяваше, че упоритата гордост на Сюан няма да я доведе дотам, че да му позволи да се възползва. Не можеше да си го представи, нито за него, нито за нея, но от друга страна, до неотдавна изобщо нямаше да си представи Сюан в сегашното ѝ положение. Все още не можеше да разбере защо.

Сюан изсумтя силно, подхлъзна се и едва не падна. Снегът, утъпкан от безбройните стъпки, бързо се беше превърнал в дебела ледена кора. Самата Егвийн си пробираще път много предпазливо. Всеки ден се чупеха кости, които изнурените от трудния поход Сестри трябваше да Церят. Протегна ръка на Сюан, колкото за да я задържи, толкова и сама да се опре. Сюан измърмори недоволно, но се хвана за ръката ѝ.

— Докато приключача с почистването на резервните му ботуши и второто му седло, вече бе станало твърде късно да се мъкна дотук. Не че ми предложи нещо повече от няколко одеяла в ъгъла — о, не и Гарет Брин! Накара ме сама да си ги изровя от сандъка, докато той тръгна Светлината знае накъде! — Без да млъкне поне за да си поеме дъх, тя побърза да смени темата. — Не бива да допускаш Халима да спи в шатрата ти. И от нейните уши трябва да се пазиш. Пъха си носа навсякъде. Освен това ще имаш късмет, ако не я завариш да е вкарала някой войник и да се забавлява с него.

— Много се радвам, че Делана може да се лиши от присъствието на Халима през нощта — отвърна твърдо Егвийн. — Имам нужда от нея. Освен ако не смяташ, че Церителството на Нисао може по-добре да оправи главоболието ми — а аз вече го опитах. — Ловките пръсти на Халима сякаш измъкнаха болката през черепа ѝ; без това изобщо нямаше да може да заспива. Усилията на Нисао не бяха дали никакъв резултат, а тя беше единствената Жълта, към която Егвийн можеше да се осмели да се обърне по този проблем. Колкото до останалото... Тя придаде на гласа си още повече твърдост. — Изненадана съм, че продължаваш да обръщаш внимание на тези клюки, дъще. Фактът, че мъжете се заглеждат по някоя жена, още не означава, че тя самата го предизвиква нарочно, както би трябвало да знаеш много добре. Виждала съм немалко войници, които и по теб се заглеждат и се хият. — Да говори с такъв тон вече ѝ беше по-лесно, отколкото преди време.

Сюан я изгледа накриво, след което промърмори някакво извинение. Можеше и да е искрено. Така или иначе, Егвийн го прие. Лорд Брин действаше много зле на нервите на Сюан, а след като и Халима влезеше в сметките, Егвийн се задяваше да не я принудят да се държи още по-сурово. Самата Сюан твърдеше, че не можела да търпи глупости, а и Егвийн не можеше да си позволи такива, особено от Сюан.

Прегърнати, за да се крепят, двете продължиха мъчаливо. Студът обръщаше дъха им на бяла мъгла и пронизваше телата им. Снегът беше проклятие и горчив урок. Егвийн все още чуваше в главата си обясненията на Сюан за така наречения от нея „Закон за непредвидимите последствия“, по-силен от всеки писан закон. „Независимо дали това, което направиш, ще доведе до очаквания от

теб резултат, или не, то ще причини поне три следствия, които никога не си очаквала, и едно от тях обикновено ще се окаже неприятно.“

Първите, рехави дъждове бяха предизвикали удивление при все че Егвийн вече бе уведомила Съвета, че Купата на ветровете е намерена и използвана. Това беше почти единственото, което можа да рискува да им съобщи от всичко, което Елейн ѝ бе разказала в Тел-айеран-риод; твърде много от събитията, случили се в Ебу Дар, можеха просто да я покосят, а положението ѝ и сега си беше клатещо се и несигурно. Взрив на радост бяха предизвикали тези първи живителни пръски. Бяха прекъснали похода си по обед, имаше огънове и веселия под ромона на дъжда, благодарствени молитви от Сестрите и буйни танци на слугите и войниците. Колкото до последното, някои Айез Седай също се разтанцуваха.

Няколко дни по-късно обаче кротките дъждове се обърнаха на пороища, а после — на бурни виелици. Температурата се плъзна надолу, полетя стремително и бурите се обърнаха на лапавици. Сега разстоянието, което доскоро бяха покривали за един ден, при положение, че тогава Егвийн скърцаше със зъби от яд, че се придвижват трудно, вече се взимаше за пет, и то когато небето беше само облачно, а започнеше ли да пада сняг, съвсем спираха. Лесно можеше да измисли поне три непредвидени следствия, а снегът спокойно можеше да се определи за най-неприятното.

Когато доближиха малката кърпена шатра, наречена „Кабинета на Амирлин“, до един от високите фургони помръдна някаква сянка и дъхът на Егвийн секна. Сянката се превърна в човешка фигура, която отметна качулката на пелерината си достатъчно, за да се види лицето на Леане, после се дръпна назад в тъмното.

— Тя ще пази и ще ни уведоми, ако някой се приближи — каза тихо Сюан.

— Това е добре — промърмори Егвийн. Все пак можеше да я предупреди. Почти се беше уплашила да не би да е Романда или Лелейн!

В кабинета на Амирлин беше тъмно, но лорд Брин бе вътре и чакаше търпеливо, загърнат в плаща си, като сянка сред околните сенки. Егвийн прегърна Извора и преля, не за да запали светилника, висящ от централния пилон, или някой от свещниците, а за да направи малка сфера бледа светлина, която пусна да надвисне във въздуха над

сгъваемата маса, която използваше за писалище. Много малка и много бледа сфера — едва ли щеше да се забележи отвън и можеше да се загаси бързо като мисълта. Не можеше да си позволи да ги разкрият.

Имало беше Амирлини, управлявали със сила, Амирлини, които бяха успявали да поддържат равновесие между своята власт и тази на Съвета, както и Амирлини, притежавали малко власт като нея, а в редки случаи — дори още по-слаби от нея, случаи, добре прикрити в тайните хроники на Бялата кула. Няколко от тях бяха прахосали цялата си власт и влияние, пропадайки от неоспорима сила в достойна за съжаление немощ, но през всичките тези вече от три хиляди години едва шепа бяха успявали да се придвижат в обратна посока. На Егвийн много ѝ се искаше да научи повече за това как Мириам Копан и останалите от тази жалка шепа го бяха постигнали. Но дори и на някого да му беше хрумвало да го запише, страниците отдавна се бяха изгубили.

Брин се поклони почтително, но предпазливостта ѝ не го изненада. Знаеше рисковете, които тя поема като го приема така тайно. До голяма степен тя разчиташе на този грубоват побелял мъж с обрлено от времето лице и му вярваше не само защото нямаше голям избор. Плащът му беше от дебела червена вълна, подплатена с кожа от белки, и с извезан на гърдите Пламък на Тар Валон, дар от Съвета, но през последните двайсет-трийсет дни той беше дал поне дузина пъти да се разбере, че каквото и да си въобразява Съветът — а той не беше сляп, че да не го забележки! — тя е Амирлин и той следва Амирлин. О, никога не го беше заявявал открито, но с грижливо подбрани намеци, които не оставяха капка съмнение. Да се очаква повече означаваше да се очаква прекалено. В лагера съществуваха почти толкова подводни течения, колкото бяха Айез Седай, някои от които — достатъчно силни, за да го завлекат надолу. Някои — достатъчно силни, за да завлекат и нея на дъното, ако например Съветът научеше за тази среща. На него тя вярваше повече, отколкото на всеки друг, освен може би на Сюан и Леане, или на Елейн и Нинив, може би повече дори отколкото на Сестрите, които тайно ѝ се бяха заклели във вярност, и ѝ се искаше да намери в себе си кураж да му вярва още повече. Топчицата бяла светлина хвърляше неясни, дрипави сенки.

— Новини ли ми носиш, лорд Брин? — попита тя, потискайки искрицата надежда. Можеше да измисли поне дузина причини, които

да го накарат да я подири посред нощ, всяка от които — пълна с вълчи трапове и мечи капани. Дали Ранд не бе решил да добави още няколко корони към иллианската, или Сеанчанците не бяха завладяли още някой и друг град, или Бандата на Червената ръка изведнъж не бе решила да тръгне по свой път, вместо да заслани Айез Седай откъм тила, или...

— На север пред нас е разположена войска, майко — отвърна той спокойно. Ръцете му в кожените ръкавици лежаха отпуснати на дръжката на меч. Войска на север, малко повече сняг — все едно. — Предимно андорци, но и много мурандийци. Най-предните ми съгледвачи донесоха вестта преди по-малко от час. Предвожда ги Пеливар, и Арател е с него, а те оглавяват два от най-мощните Домове в Андор и е тях са почти още двадесет Дома. Както изглежда, напират здраво на юг. Ако продължите както досега, за което не ви съветвам, ще се наложи да се сблъскате с тях след два дни, най-много три.

Егвийн запази лицето си гладко, потискайки облекчението си. Онова, от което се боеше, изглежда, щеше да се размине. Изненадващо тази, която ахна, се оказа Сюан, и много късно затисна устата си с облечената си в ръкавица длан. Брин я изгледа навъсено, но тя бързо се съвзе и си изписа толкова ярка айезседайска невъзмутимост, че човек можеше почти да забрави колко младо е лицето ѝ.

— Да не би да имаш угризения, че ще трябва да се биеш със своите сънародници андорци? — попита тя властно. — Говори, човече. Тук не съм ти перачката. — Е, въпросната невъзмутимост се пропука малко.

— Както заповядате, Сюан Седай. — В тона на Брин нямаше и капчица подигравка, но Сюан сви устни и външното ѝ спокойствие набързо се изпари. Той леко ѝ се поклони, малко грубовато, но все пак приемливо. — Ще се бия с всеки, с когото Майката пожелае, разбира се. — Дори и в тези негови думи по-голяма готовност не можеше и да се очаква. Предпазливи ставаха мъжете пред Айез Седай. Както и жените. Самата Егвийн смяташе, че предпазливостта се е превърнала във втората ѝ природа.

— А ако не продължим? — каза тя. Толкова обмисляне, само тя и Сюан, и по-рядко — и Леане, а въпреки това сега трябваше да пробира грижливо всяка своя стъпка, като по заледената земя отвън. — Ако останем тук?

Отговорът му беше готов.

— Ако намерите начин да се спогодите с тях без бой, толкова по-добре, но някъде до утре те ще заемат много добри позиции за отбрана с единия фланг, защитен от река Арман, а другия — от голямо тресавище, с малки потоци пред тях, които ще осуетят атаките. Пеливар ще се разположи по този начин и ще чака. Той си разбира от работата. В случай на преговори Арател ще вземе участие, но ще остави пиките и мечовете си под негово командване. Не можем да стигнем тези позиции преди него, а и все едно, този терен за нас ще е безполезен, след като той ще остане на север. Ако смятате да се бием, бих посъветвал да заемем онзи рид, който прехвърлихме преди два дни. Можем да го достигнем в добър ред, ако тръгнем призори, и Пеливар ще трябва да си помисли много добре, преди да ни нападне, дори да разполага с три пъти повече войска от сегашната.

Егвийн размърда премръзналите си пръсти в обувките и въздъхна раздражено. Имаше все пак разлика между това да не позволиш на студа да те засегне и да не го усещаш. И като стъпваше предпазливо и не позволяваше на мраза да я разсее, попита:

— А те ще бъдат ли склонни на преговори според теб, ако им предложим възможност?

— Вероятно, майко. Мурандийците може да не се броят — те са с тях само заради облагите, които могат да получат, също както селяците им с мен. От значение са Пеливар и Арател. Ако трябва да се обзаложа, смятат само да ви задържат извън пределите на Андор. — Той мрачно поклати глава. — Но ако се наложи, ще се бият, ако останат без избор, може би дори ако това означава да се изправят срещу Айез Седай вместо срещу обикновени войници. Допускам, че и те са чули приказките, които и ние чухме за онази битка някъде на изток.

— Рибешки карантии! — изръмжа Сюан. Толкова със спокойствието. — Някакви си сплетни и клюки още не са доказателство, че изобщо е имало битка, дръвник такъв, а и да е имало, не е възможно Сестри да са замесени в такова нещо! — Брин я беше възмутил от дън душа.

Колкото и странно да беше, Брин се усмихна. Често го правеше, когато Сюан избухнеше пред него. Някъде другаде, и при друг, Егвийн щеше да нарече тази усмивка нежна.

— За нас би било по-добре, ако го вярват — каза той спокойно на Сюан. Лицето ѝ така помръкна, че все едно ѝ се беше озъбил.

Защо една толкова разумна иначе жена като нея позволяваше Брин да ѝ влезе под кожата? Каквато и да беше причината, Егвийн нямаше време да мисли за това сега.

— Сюан, виждам, че са забравили да изнесат греяното вино. Не вярвам да се е вкиснало в този студ. Би ли ни го стоплила, моля те? — Не ѝ харесваше да я унизява пред очите на Брин, но се налагаше да ѝ подръпне юздите, а това беше най-безболезненият начин, който можа да измисли. Наистина, не беше редно да забравят сребърната кана на масата ѝ.

Сюан почти не трепна, но по смаяното ѝ изражение, загладено набързо, човек нямаше да повярва, че пере долните гащи на този мъж. Без приказки, тя леко преля, за да притопли виното в сребърната кана, бързо напълни две чисти чашки от ковано сребро и подаде първата на Егвийн. Втората взе сама и погледна многозначително Брин, докато отпиваше — оставяше го да си налее сам.

Егвийн обгърна в шепа чашката си да затопли премръзналите си пръсти. Жегна я раздразнение. Може би беше част от дълго стаяваната реакция на Сюан от загубата на Стражника ѝ. Все още ѝ се случваше от време на време да се разплаче без видима причина, колкото и да се мъчеше да го скрие. Егвийн веднага изби тези мисли от главата си. Тази нощ поне това беше малък мравуняк в сравнение с планините ѝ от грижи.

— Ще ми се да избегна битката, стига да мога, лорд Брин. Войската е за Тар Валон, не за да започваме война тук. Изпратете вестonosци да уредят среща колкото се може по-скоро на Амирлинския трон с лорд Пеливар и лейди Арател, и всеки друг, който според вас трябва да присъства. Но не тук. Парцаливият ни лагер едва ли ще ги впечатли много. И запомнете — колкото се може по-скоро. Не бих възразила да е още утре, стига да се уреди.

— Толкова скоро не бих могъл, майко — отвърна той кротко. — Дори да пратя конници веднага щом се върна в стана, съмнявам се, че ще успеят да се върнат с отговора много преди утре вечер.

— Тогава се връщайте по-бързо. — Светлина, ръцете и стъпалата ѝ наистина бяха премръзнали. И стомахът ѝ също. Но гласът ѝ остана

спокоен. — И искам тази среща, както и самото съществуване на войската, да се опазят в тайна от Съвета колкото се може по-дълго.

Този път го молеше да поеме също толкова голям риск, колкото и самата тя. Въпреки че Гарет Брин бе един от най-великите живи пълководци, Съветът се горещеше, че не ръководи войската така, както на тях им изнася. В началото бяха благодарни заради славата на името му, защото тя помагаше да се привлекат войници за каузата им. Сега войската включваше над тридесет хиляди въоръжени мъже и се стичаха още, дори след като започнаха снеговалежите, и те смятаха, че може би лорд Гарет Брин не им е нужен повече. А разбира се, имаше и такива, които никога не бяха смятали, че им е нужен. Заради такова нещо нямаше просто да го изгонят. Ако зависеше само от Съвета, като нищо можеха да го дадат на палача за измяна.

Той не мигна, нито зададе някакви въпроси. Сигурно се досещаше, че тя няма да му отговори. А може би смяташе, че знае отговора им.

— Между моя лагер и вашия няма много движение, но твърде много мъже вече го знаят, за да се запази дълго в тайна. Но ще направя това, което ми казахте,

И толкова. Първата стъпка по трудния път, който или щеше да я доведе до Амирлинския трон в Тар Валон, или щеше завинаги да я заклеши в здравата прегръдка на Съвета, без да ѝ остане никакъв избор, освен да гадае дали Романда или Лелейн ще ѝ нарежда какво точно да направи. Този основен ход трябваше някак да е съпроводен от ек на тропети или най-малкото от гръмотевица в небесата. В сказанията поне винаги ставаше така.

Егвийн остави светещата топка да угасне, но докато Брин се обръщаше към изхода, го хвана под мишницата. С това дебело палто беше като да докоснеш някой дебел клон.

— Нещо, което все се канех да ви попитам, лорд Брин. Едва ли се каните да вкарате хората си, изтощени от дългия поход, направо в обсада на Тар Валон. Колко време според вас ще е нужно, за да си отпочинат, преди да започнете?

За първи път той помълча и тя съжали, че бе избързала със загасването на светлината, поради което не можеше да види лицето му. Стори ѝ се, че се намръщи.

— Дори да изключим наемните шпиони на Кулата — най-сетне отвърна той замислено, — вестта за войската ни лети бързо като сокол. Елайда ще знае с точност деня, в който ще пристигнем, и няма да ни даде и един час спокойствие. Нали знаете, че увеличава гвардията на Кулата? До петдесет хиляди души. Но, стига да мога, един месец, за да отдъхнат и се възстановят. Десет дни също биха стигнали, но един месец би било по-добре.

Тя кимна и го пусна. Този небрежно подхвърлен въпрос за гвардията на Кулата я нарани. Знаеше много добре, че Съветът и Аджите ѝ съобщават само това, което искат да узнае, и нищо повече.

— Сигурно сте прав — промълви тя. — Няма да има време за отдих, стигнем ли Тар Валон. Пратете най-бързите си ездачи. Няма да има никакви затруднения, нали? Нали Пеливар и Арател ще ги изслушат? — Не скри леката си тревога. Много от планове ѝ щяха да рухнат, ако им се наложеше да се бият сега.

Тонът на Брин не се промени и на косъмче, доколкото можеше да прецени, но въпреки това прозвуча някак си утешително.

— Стига да е достатъчно светло, че да видят белите им пера, ще разпознаят в тях мирни пратеници и ще ги изслушат. По-добре да тръгвам, майко. Пътят е дълъг и ездата ще е трудна.

След като платнището ца входа се смъкна зад гърба му, Егвийн издиша тежко. Раменете ѝ се бяха вкочанили и очакваше главата да я заболи всеки мит. Брин обикновено я караше да се чувства успокоена — тя поглъщаше жадно неговата увереност. Тази нощ ѝ се беше наложило да го подведе ѝ смяташе, че го е разбрал. Доста наблюдателен беше за мъж. Но залогът беше твърде голям, за да си позволи да му се довери повече, поне докато не направеше открито изявление. Може би клетва, като дадената от Миреле и останалите. Брин следваше Амирлин и армията следваше Брин. Ако допуснеше, че ще хвърли хората му в безполезно начинание, само няколко думи от негова страна щяха да я връчат на съвета като печено прасенце в тава. Тя отпи дълбоко и топлината на подправеното вино се плъзна благословено по тялото ѝ.

— По-добре би било за нас, ако го вярват — промърмори тя. — Бих искала наистина да има нещо, на което да повярват. Нищо друго да не направя, Сюан, надявам се поне да успея да ни освободя от Трите клетви.

— Не! — джафна възмутено Сюан. — Дори един такъв опит само може да се окаже гибелен, а ако успееш... Светлината да ни е на помощ дано, ако успееш, ще унищожих Бялата кула.

— Какво ми говориш? Старая се да следвам Клетвите, Сюан, след като толкова здраво сме обвързани с тях — засега, — но Клетвите няма да ни помогнат срещу Сеанчан. Ако ще трябва Сестрите да чакат да се застраши живота им, преди да отвърнат на удара с удар, ще бъде само въпрос на време, преди всички да загинем или да ни окайшат. — За миг сякаш усети физически онзи ай-дам около гърлото си, превръщащ я в жалко псе, вързано на каишка. Добре обучено и покорно псе. Сега изпита благодарност, че е тъмно, за да не види Сюан как се е разтреперала.

— Не ме гледай така, Сюан. — По-лесно ѝ беше да е сърдита, отколкото изплашена. Лесно бе да прикрие страха си зад маската на гнева. Никога повече нямаше да позволи да я окайшат! — Ти самата се възползва докрай, откакто се оказа освободена от Клетвите. Ако не беше лъгала толкова нагло, всички ние сега щяхме да сме си в Салидар, без никаква войска, и да чакаме да стане някакво чудо. Е, ти поне. Мен изобщо нямаше да ме изберат за Амирлин, ако не беше твоята лъжа за Логаин и Червените. Елайда щеше да властва неоспоримо и след година никой нямаше да помни как е узурпирала Амирлинския трон. Виж, тя със сигурност щеше да унищожих Кулата. Знаеш колко грешни са възгледите ѝ за Ранд. Не бих се изненадала, ако се бе опитала вече да го плени, стига вниманието и да не беше ангажирано с нас. Е, може би не чак да го плени, но нещо такова. До този момент Айез Седай най-вероятно щяха да се бият с Аша'ман, нищо, че ни чака Тармон Гай'дон.

— Лъгала съм тогава, когато ми се е струвало необходимо — въздъхна Сюан. — Когато е изглеждало полезно. — Раменете ѝ бяха хлътнали, сякаш изповядваше грехове, които не смееше да признае дори пред себе си. — Понякога ми се струва, че ми става твърде лесно да реша, че е наложително и полезно. Лъгала съм почти всички. Освен теб. Но не мисли, че не ми е хрумвало. Да те подведа към някое решение или да те отклоня от друго. И ме е спирало не толкова желанието да опазя доверието ти. — Сюан протегна умолително ръка в тъмното. — Светлината ми е свидетел какво значи за мен твоето приятелство и доверие, но не беше това. Не беше и съзнанието, че

щеше да ми съдере кожата, или просто да ме прогониш, ако го разбереш. Просто осъзнах, че трябва поне пред някого да спазя Клетвите, иначе ще се унищожа напълно. Така че пред теб не лъжа, нито пред Гарет Брин, каквото и да ми струва. И, майко, готова съм да изрека отново, колкото може по-скоро, Трите клетви над Клетвената палка.

— Но защо? — попита тихо Егвийн. На Сюан ѝ е хрумвало да я лъже? За такова нещо наистина щеше да ѝ съдере кожата. Но ядът ѝ бе отшумял. — Не оправдавам лъжите, Сюан. Просто понякога е много необходимо. — Времето, прекарано при айилците, пробяга като светкавица в ума ѝ. — Стига, разбира се, човек да е готов да си плати цената. Виждала съм Сестри да се наказват и за по-дребни неща. Ти си една от първите Айез Седай от нова порода, Сюан, свободна и необвързана. Вярвам ти, щом казваш, че няма да ме излъжеш. — Нито лорд Брин. Това пък беше много странно. — Защо трябва да се отказваш от свободата си?

— Да се отказвам ли? — изсмя се Сюан. — От нищо няма да се отказвам. — Изправи гръб и гласът ѝ започна да набира сила, а после — и страст. — Клетвите са това, което ни правят нещо много повече от група жени, месеци се в световните дела. Или седем групи. Или петдесет. Клетвите ни държат свързани в едно цяло, публично заявената система от убеждения, които обвързват и задължават всички ни, една-единствена нишка, преминаваща през всяка Сестра, жива или мъртва, чак до най-първата, положила ръцете си върху Клетвената палка. Те са това, което ни прави Айез Седай, а не сайдар. Всяка дивачка може да прелива. Хората могат да гледат на това, което казваме, от шест различни ъгъла, но когато една Сестра каже: „Това е така“, те знаят, че е вярно, и вярват. Заради Клетвите. Заради Клетвите никоя кралица не се бои, че Сестрите ще съсипят градовете ѝ. И най-опасният злодей знае, че животът му е в безопасност пред една Сестра, освен ако не се опита да ѝ навреди. О, Белите плащове ги наричат лъжи и някои хора имат странни представи за това, което влекат след себе си Клетвите, но твърде малко са местата, където Айез Седай не могат да стъпят и да бъдат чути, тъкмо поради Клетвите. Трите клетви провъзгласят това, което означава да си Айез Седай, те са сърцевината на това да си Айез Седай. Захвърлиш ли това на сметището, и ще се

превърнем в пясък, който приливът ще отнесе. Да се отказвам? Аз само ще спечеля.

Егвийн се намръщи.

— А Сеанчан? — „На това да си Айез Седай.“ Още от деня, в който се бе озовала в Тар Валон, тя се бе трудила упорито, за да стане Айез Седай, но никога не се беше замисляла какво всъщност прави от една жена Айез Седай.

Сюан отново се засмя, макар този път малко кисело и уморено. Тя поклати глава и, тъмнина или не, наистина изглеждаше уморена.

— Не знам, майко. Светлината дано да ми е на помощ, не знам. Но ние преживяхме и Тролоксските войни, и Белите плащове, и Артур Ястребовото крило, и всичко помежду им. Можем да измислим начин да се справим и с тези сеанчанци. Без да се самоунищожим.

Егвийн не беше толкова сигурна. Много от Сестрите в лагера смятаха сеанчанците за такава опасност, че обсадата на Елайда може да почака. Сякаш отлагането нямаше да циментира Елайда на Амирлинския трон. Много други си въобразяваха, че простото обединение на Бялата кула отново, на каквато и да е цена, ще накара сеанчанците да изчезнат. Такова оцеляване обаче губеше част от своята привлекателност, след като щеше да е оцеляване на каишка, а каишката на Елайда нямаше да е по-дълга от тази на Сеанчан. Какво било да си Айез Седай.

— Не е нужно да се държи Гарет Брин на ръка разстояние — каза неочаквано Сюан. — Вярно, че този човек е жива скръб. Макар да не съм го наказвала с лъжи, и жив да го одерат ще му е малко. Някой ден ще почна да го бия през ушите, всяка сутрин и по два пъти вечер, просто така, но можете да му казвате всичко. Само ще е от полза, ако разбира какво замисляте. На вас той вярва най-искрено и стомахът му е стегнат на възел от грижи дали знаете какво правите. Не го издава, но го виждам.

Изведнъж няколко късчета изщракаха в ума на Егвийн — късчета като от главоблъсканица. Смайващи късчета. Сюан го обичаше! Нищо друго не можеше да обясни поведението ѝ. Всичко, което знаеше за тях двамата, изведнъж промени облика си. И не непременно към по-добро. Една влюбена губеше ума си, щом любимият ѝ е до нея. Тя самата го знаеше много добре. Къде ли беше Гавин? Добре ли беше? Топло ли му беше? Стига толкова. Беше прекалено, предвид това, което беше

длъжна да каже. Постара се да вложи в гласа си всичко, което се полагаше на истинска Амирлин — увереност и власт.

— Можеш да пердашиш лорд Брин през ушите или да спиш с него, Сюан, но ще внимаваш с него. Да не си си позволила да изтървеш пред него неща, който все още не бива да знае. Разбра ли ме?

Сюан се вкочани.

— Нямам навик да плющя с езика си като с раздрано платно, майко — отвърна тя разгорещено.

— Много се радвам да го чуя, Сюан. — Въпреки че външно разликата им не изглеждаше повече от няколко години, Сюан беше достатъчно възрастна, за да ѝ бъде майка, ѝ все пак в този момент Егвийн имаше чувството, че са си разменили възрастите. Може би за пръв път в живота си Сюан трябваше да се оправи с един мъж не като Айез Седай, а като жена. „Няколко години си въобразявах, че съм влюбена в Ранд — помисли си Егвийн кисело, — няколко месеца увесвах нос заради Гавин, и ето ти, че знам всичко.“

— Мисля, че тук приключихме — продължи тя и хвана Сюан под ръка. — Почти. Хайде.

Платнените стени на шатрата изглеждаха жалка защита, но когато пристъпиха навън, зъбите на зимата я ухапаха отново. Лунната светлина беше достатъчно ярка, за да чете човек под нея, отразена и от снега, но сиянието ѝ беше мразовито. Брин беше изчезнал, все едно че изобщо не бе идвал. Леане се появи само колкото да им съобщи, че не е видяла никого, загърнала крехката си фигура в пластове вълна, и бързо се отдалечи, озъртайки се. Никой не знаеше за връзката между Леане и Егвийн и всички си мислеха, че омразата между Леане и Сюан е на ръба на кинжала.

Егвийн придърпа пелерината си колкото бе възможно с една ръка, съсредоточи се върху това да не обръща внимание на ледения студ и двете със Сюан закрачиха в посока противоположна да Леане. Да пренебрегне студа и в същото време да държи очите си отворени за всеки, който можеше да се окаже навън. Не че който и да е, озовал се навън точно сега, щеше да го направи случайно.

— Лорд Брин беше прав — каза тя на Сюан, — че би било по-добре, ако Пеливар и Арател повярват на тези приказки. Или ако те поне ги разколебаят. Да се разколебаят достатъчно, че да не могат да се

бият, а да почнат да преговарят. Смяташ ли, че ще приемат радушно едно гостуване на Айез Седай? Сюан, чуваш ли ме?

Сюан се сепна и престана да се взира в краката си. Беше вървяла, без да обърка и една стъпка, но сега се подхлъзна и едва не седна на замръзналата пътека.

— Да, майко. Разбира се, че ви слушам. Може би няма да са чак радушни, но се съмнявам, че ще върнат Сестри, без да ги изслушат.

— Тогава искам да събудиш Беонин, Аная и Миреле. Трябва да тръгнат до един час. Ако лорд Брин очаква отговор не по-рано от утре вечер, времето няма да стигне. — Жалко, че не беше разбрала къде точно е разположена тази друга армия, но ако беше попитала Брин, само щеше да събуди подозрения. За Стражниците нямаше да е много трудно да ги намерят, а тези три Сестри имаха общо петима.

Сюан изслуша заповедите ѝ мълчаливо. Не само тези трите трябваше да бъдат вдигнати от сън. До призори Шериам и Кариня, Морврин и Нисао щяха да знаят какво да кажат на закуска. Семена трябваше да се посеят, семена, които не можеше да се положат в копките по-рано, от страх, че могат да покълнат преждевременно, но сега за всички тях оставаше много малко време да се развият.

— Ще ги измъкна от постелките с най-голямо удоволствие — каза Сюан, след като Егвийн свърши. — И почвам веднага. — Тя пусна ръката на Егвийн и понечи да се обърне, но се спря с много сериозно, дори мрачно лице. — Знам, че искаш да бъдеш втората Гера Кишар... или дори Серейл Баганд. Имаш го в себе си да догониш и едната, и другата. Но внимавай да не се окажеш втората Шейн Чунла. Лека нощ, майко. И лек сън.

Егвийн остана на място, загледана след нея — Сюан се бе загърнала в пелерината си и мърмореше ядосано, почти толкова високо, че да познаят гласа ѝ. Паметта за Гера и Серейл беше като за едни от най-великите Амирлин. И двете бяха издигнали влиянието и престижа на Бялата кула до равнища, рядко постигани във времената след Артур Ястребовото крило. И двете също така бяха държали под контрола си и самата Кула: Гера, заигравайки умело с една фракция в Съвета срещу друга, Серейл — благодарение на силата на ролята си. Виж, Шейн Чунла беше друга работа. Прахосала беше властта на Амирлинския трон, отчуждавайки от себе си повечето Сестри в Кулата. Светът вярваше, че Шейн е починала в кабинета си преди

около четиристотин години, но дълбоко скритата истина беше, че я бяха свалили и пратили в доживотно изгнание. Дори най-тайните хроники боравеха с такива случаи много повърхностно, но беше достатъчно очевидно, че след като бил разкрит четвъртият ѝ заговор да се върне на Амирлинския трон, Сестрите, пазещи Шейн, я удушили, докато спяла, с възглавница. Егвийн потръпна ѝ си каза, че е от студа.

Обърна се и бавно тръгна към шатрата си. Лек сън ли? Тлъстата луна висеше ниско в небето и все още оставаха часове до изгрева на слънцето, но тя не беше сигурна, че изобщо ще може да заспи.

ГЛАВА 16

НЕНАДЕЙНИ ОТСЪСТВИЯ

Преди пурпурът на слънцето да обримчи хоризонта, Егвийн вече бе свикала Съвета на Кулата. В Тар Валон това щеше да се придружи от пищна церемония и дори след като напуснаха Салидар, те донякъде се придържаха към традицията, въпреки трудностите на пътуването. Сега Сюан само обиколи от една палатка на Заседателка до друга, докато още беше тъмно, и ги уведоми, че Амирлинския трон свиква Съвета на заседание. И въпреки че самата дума „заседание“ предполагаше, че трябва да седнат, те изобщо не седнаха. Осемнадесет жени застанаха в предутринната сивота на снега, за да изслушат Егвийн, всички загърнати дебело срещу студа, от който дъхът им се превръщаше в мъгла.

Зад тях се появиха и други Сестри, за да чуят, много малко в началото, но след като никой не ги подкани да напуснат, групата им се състи, разшири се и тихо забръмча. Много приглушено бръмчене. Малко Сестри щяха да рискуват да досадят дори на една Заседателка, камо ли на целия Съвет. Посветените, в роклите им със седемте ивици и загърнати в наметала, които се появиха зад Айез Седай, бяха още по-тихи, разбира се, а още по-кротки от тях бяха новачките, които не шетаха по задачи, въпреки че бяха доста повече. Сега в лагера имаше почти два пъти повече новачки, отколкото Сестри, толкова много, че малка част от тях разполагаха с полагащото им се бяло наметало и повечето трябваше да се задоволят с най-обикновена бяла пола наместо новашката рокля. Някои Сестри все още съжеляваха за старите порядки и оставяха момичетата сами да ги открият, но повечето съжеляваха за изгубените години, в които броят на Айез Седай се беше смалил. Самата Егвийн почти потръпваше, щом си помислеше как щеше да изглежда Кулата. Това бе една от промените, срещу които дори Сюан не можеше да възрази.

Карлия изникна иззад ъгъла на една от шатрите и се спря, като видя Егвийн и Заседателките. Обикновено сдържана, сега Бялата

сестра зяпна и бледото ѝ лице почервения, преди да се шмугне обратно, озъртайки се през рамо. Егвийн едва потиска гримасата си. Всички бяха твърде залисани какво ли е намислила тази заран, за да забележат, но рано или късно някоя щеше да го направи.

Шериам отметна деликатно извезаната си пелерина, за да открие тесния син шарф на Пазителката, и удостои Егвийн с толкова официален реверанс, колкото дебелите ѝ дрехи позволяваха, след което зае мястото си от едната ѝ страна. Загърнатата в пластове фина вълна и коприна, огненокосата жена беше самото олицетворение на равнодушието. След като Егвийн ѝ кимна, тя пристъпи крачка напред и изрече напевно древната формула с чист и ясен глас.

— Тя иде; иде! Пазителката на Печатите, Пламъка на Тар Валон, Амирлинския трон. Всички погледнете, тя иде! — Тук това изглеждаше малко не на място, още повече че тя вече стоеше пред тях, а не идеше. Заседателките стояха безмълвни и чакаха. Няколко се намръщиха нетърпеливо или нервно заопипваха пелерините и полите си.

Егвийн отметна собственото си наметало, разкривайки шала си със седемте цвята на ресните, загърнат около шията ѝ. Тези жени имаха нужда да им се напомня по всякакъв начин, че тя наистина е Амирлинския трон.

— Всички са изморени от тежкия път в това лошо време — обяви тя, не толкова гръмка като Шериам, но достатъчно високо, за да я чуят всички. Усети тръпка на възбуда и леко замайване. Почти както при прилошаване. — Реших да спрем тук за два-три дни. — Това ги накара да надигнат глави и в очите им светна любопитство. Надяваше се, че Сюан е сред вслушалото се множество. Не се и опита да се придържа към Клетвите. — Конете също трябва да си отпочинат, а много от фургоните отчаяно се нуждаят от ремонт. Пазителката ще се погрижи за необходимите мерки. — Ето, вече наистина се започна.

Не очакваше нито възражения, нито спорове, и такива нямаше. Това, което бе казала на Сюан, не беше преувеличено. Твърде много Сестри очакваха да се случи чудо, така че да не им се наложи да продължат в поход чак до Тар Валон пред очите на целия свят. Дори сред тези, които бяха убедени, че Елайда трябва да бъде съборена за доброто на Кулата, въпреки всичко, което бяха извършили дотук,

твърде много бяха готови да се хванат за всяка възможност да протакат, за всеки шанс да се появи някое чудо.

Една от последните, Романда, не дочака Шериам да изрече фразите за закриване на церемонията. Още щом Егвийн завърши думите си, Романда, която сега изглеждаше съвсем младолика с прибраната си под качулката сива коса, просто закрачи извън тълпата. С развени пелерини, Магла, Сароя и Вирилин заситниха след нея. Сякаш можеше човек да ситни в този сняг, в който при всяка стъпка кракът затъваше до глезена. Но доста се постараха; Сестри или не, те, изглежда, не смееха и да дишат без позволението на Романда. Щом видя, че Романда напуска, Лелейн подбра Файсел, Такима и Лирел от полукръга с един жест и си тръгна, без да се обръща, като лебед, повел три млади гъски. Макар да не бяха впримчени така здраво в хватката на Лелейн като трите на Романда, те почти не им отстъпваха. Колкото до останалите Заседателки, и те едва изчакаха финалното: „Тръгнете си сега в Светлината“ да се отрони от устата на Шериам. След като Съветът на Кулата вече се беше пръснал, Егвийн се обърна да си тръгне с нея. Замайването ѝ се усили. Съвсем като при прилошаване.

— Три дни — измърмори Шериам и очите ѝ се присвиха насмешливо. — Изненадана съм, майко. Простете ми, но до вчера вие се инатяхте всеки път, когато поисках да се задържим за повече от един ден.

— Пак ми го кажи, след като поговориш с коларите и налбантите — отвърна Егвийн. — Няма да стигнем далече, ако конете почнат да мрат и фургоните да се разпадат.

— Както кажете, майко — отвърна Пазителката, не чак с покорство, но напълно съгласна.

Сега се вървеше по-лесно, отколкото през нощта, макар от време на време да се хлъзгаха. Хванали се за ръце, двете крачеха бавно. Шериам ѝ предлагаше повече подкрепа, отколкото Егвийн имаше нужда, но го правеше дискретно. Не биваше Амирлинския трон да се изтърси по задник пред очите на петдесет Сестри и сто слуги, но не беше редно и да видят, че я крепят като инвалид.

Повечето Заседателки, които се бяха заклели на Егвийн, включително и Шериам, го бяха направили всъщност от чист страх и инстинкт за самосъхранение. Ако Съветът научеше, че са изпратили Сестри да повлияят на Айез Седай в Тар Валон, и още по-лошо — че

са го премълчали пред Съвета поради боязън да няма сред Заседателките Мраколюбки, те със сигурност щяха да прекарат остатъка от живота си в наказание и като изгнанички. Така че жените, които бяха вярвали, че ще могат по някакъв начин да подмятат Егвийн като парцалена кукла, след като наложат влиянието си в Съвета, вместо това се оказаха подвластни на клетвата си да ѝ се покоряват. Това беше изключителна рядкост, каквато не можеше да се намери дори в най-тайните исторически хроники. От Сестрите се очакваше да се покоряват на Амирлин, но да се кълнат във вярност беше съвсем друго нещо. Повечето все още бяха притеснени от това, но се подчиняваха. Малко от тях бяха толкова тежък случай като Карлиня, но Егвийн направо бе чула как зъбите на Беонин изтракаха първия път, когато видя Егвийн сред Заседателките, след като се заклеха. Морврин изглеждаше слисана всеки път, щом очите ѝ попаднеха на Егвийн, сякаш все още не можеше да го повярва напълно, а Нисао непрекъснато се мръщеше. Аная цъкаше с език, а Миреле често потръпваше, за което си имаше и други причини освен клетвата. Но Шериам просто бе приела ролята си на Пазителката на Хрониките на Егвийн наистина, а не само на думи.

— Направи каквото можеш — промълви Егвийн успокоително. Странно, като си помислеше какъв благоговеен трепет бе изпитвала до неотдавна към Шериам и колко се беше страхувала, че може да не е удовлетворила строгите ѝ изисквания. Колкото и странно да изглеждаше, сега, след като не беше повече Наставничка на новачките и не се опитваше да подбутва Егвийн натам, накъдето тя иска, Шериам като че ли се чувстваше по-щастлива. — Напълно разчитам на теб, Шериам. — Лицето на възрастната жена направо засия от похвалата.

Слънцето все още не се беше показало над палатките и фургоните, но лагерът общо взето вече гъмжеше. Закуската беше приключила и готвачките разчистваха с помощта на орда новачки. Девойчетата търкаха особено пъргаво котлите с пресен сняг, явно за да се позагреят. Но готвачките се движеха около тях уморено, кършеха гърбове; поспираха се да въздъхнат и да придърпат наметалата си и се взираха с помътнели очи в снега. Тръпнеци от утринния мраз слуги, навлекли всичките си дрехи, които се бяха заловили да свалят шатрите и да товарят фургоните още по тъмно, и сега се тътреха наоколо, пак вдигаха шатри, измъкваха от фургоните сандъци с покъщнина и

завивки и разпрягаха запрегнатите животни. Егвийн дочу тук-там недоволено ръмжене от страна на мъже, незабелязали, че край тях минават Сестри, но повечето като че ли бяха твърде изтощени, за да могат дори да се оплачат на глас.

Повечето Айез Седай, чиито палатки бяха вдигнати, се бяха прибрали вътре, но доста стояха все още навън и даваха наставления на работниците, а други бързаха по утъпканите пътечки по своите си работи. За разлика от всички останали, външно те показваха толкова малко умора, колкото Стражниците, които странно как имаха вид на хора, напълно отспали си и отпочинали за този чудесен пролетен ден. Егвийн подозираше, че това също е сериозен начин една Сестра да извлича сила от своя Стражник, освен всичко останало, което можеше да се направи е помощта на връзката. Щом твоят Стражник не признава пред себе си, че му е студено, че е уморен или гладен, ти също трябва да понасяш студа, умората и глада не по-зле от него.

На една от пресичащите тяхната пътечки се появи Морврин, стиснала Такима под ръка. Сигурно беше за опора, въпреки че Морврин беше достатъчно едра, за да изглежда по-ниската от нея жена още по-дребна, отколкото беше в действителност. А може би беше за да не ѝ избяга Такима — поставеше ли си някоя цел, Морврин ставаше много упорита. Егвийн се намръщи. Напълно възможно бе Морврин да търси подходяща Заседателка за своята си Аджа, Кафявата, но според Егвийн Джаня или Ескаралд щяха да са по-подходящи. Двете се скриха зад един покрит с платнище фургон, като Морврин се наведе и заговори нещо на ухото на спътницата си. Не можеше да се разбере дали Такима я слуша внимателно.

— Има ли нещо, майко?

На премръзналото лице на Егвийн се изписа сдържана усмивка.

— Както обикновено, Шериам. Всичко си е както винаги.

Пред Кабинета на Амирлин Шериам тръгна да изпълни възложеното ѝ от Егвийн, а Егвийн влезе вътре и завари всичко подготвено. Щеше да се изненада, ако не беше така. Селаме тъкмо поставяше подноса с чай върху писалищната маса. Ярकोцветно вземо от дребни мъниста минаваше по корсажа на тънката като кука жена и по ръкавите ѝ и с вирнатия си дълъг нос тя на пръв поглед трудно щеше да мине за слугиня, но се беше погрижила за всичко. Двата мангала, пълни с жарки въглени, бяха посмекчили мраза вътре,

въпреки че повечето топлина излизаше през отвора за пушека в средата. Изсушени билки, пръснати върху въглените, придаваха приятен аромат на задържащия се вътре пушек, подносът от предната нощ беше прибран, а фенерът и лоените свещи бяха почистени и запалени. При този студ никой нямаше да остави шатрата достатъчно отворена, за да влезе светлина отвън.

Сюан също вече бе тук с куп хартия в ръце, с притеснена физиономия и петно мастило на носа. Постът на секретарка осигуряваше и на двете още едно оправдание да ги виждат, че си говорят, а и Шериам не бе имала нищо против да ѝ отстъпи това задължение. Самата Сюан обаче често недоволстваше. За жена, която рядко беше напускала Кулата, откакто бе попаднала в нея като новачка, тя проявяваше забележителна неприязън, когато се налагаше да се заседава вътре. В момента беше жива картинка на жена, която проявява търпение и държи всички наоколо да го забележат.

Въпреки вирнатия си нос, Селаме така се заусмихва, закланя и заприкляка, че взимането на пелерината и ръкавиците на Егвийн се превърна в цяла церемония. Жената задърдори, че Майката трябвало да подвие крак, и че може би трябва да изтича да донесе някой подебел халат да загърне Майката, и че може би все пак трябва да остане, да не би на Майката да ѝ потрябва още нещо, докато накрая Егвийн буквално не я избута навън. Чаят беше с вкус на мента. В такова време! Селаме беше истинска мъка; трудно можеше да се нарече вярна слугиня, но се стараеше толкова искрено, че чак се престараваше.

Но съвсем не беше време за отпускане и пиене на чай. Егвийн оправи шарфа си и зае мястото си до писалищната маса, като дръпна по навик крачето на сгъваемия си стол, да не би да падне под нея, както ставаше често. Сюан кацна на паянтовото столче от другата страна на масата, а чаят изстина. Не си говориха за плановете си или за Гарет Брин, или за надеждите си; каквото можеше да се направи засега, беше направено. Многобройни доклади и всевъзможни проблеми се бяха натрупали, докато се придвижваха и поради умората не можеха да се заемат с тях. Сега, след като се бяха спрели, трябваше да се оправят с всичко това. Разположената пред тях армия не променяше нищо.

Понякога Егвийн се чудеше как се намира толкова много хартия, след като всичко останало беше в оскъдица. Докладите, които ѝ връчи

Сюан, описваха в подробности недостига на необходимите за лагера неща и почти нищо друго. И не само онези, за които бе споменала Шериам, но и въглища, пирони и желязо за налбантите и дърводелците, поправящи колите и фургоните, кожа и насмолена връв за сарачите, масло за лампите и лой за свещи, и стотици още неща, дори сапун. А това, което не се беше изчерпало, се бе износило — от обувки до палатки, всичко — описано с едрия почерк на Сюан, който ставаше толкова по-ръбат, колкото по-належаща беше нуждата, която описваше. Отчетът ѝ за оставащите в хазната жълтици сякаш беше надраскан върху хартията с гняв. И нищичко не можеше да се направи.

Сред донесените от Сюан документи имаше и няколко обръщания от Заседателки, в които се предлагаше как да се реши проблемът с парите. Всъщност те по-скоро уведомяваха Егвийн какво смятат да предложат на Съвета. В тези техни планове обаче се съдържаха твърде малко изгоди и твърде много капани. Мория Карентанис например предлагаше да прекратят заплащането на войниците, идея, за която Егвийн смяташе, че Съветът вече е разбрал, че ако се осъществи, войската ще се изпари като утринна росица на лятно слънце. Малинд Наченин представяше апел към благородниците, през чиито земи преминаваха, който звучеше по-скоро като настоятелна заповед и като нищо можеше да настрои цялата околност срещу тях, както и намерението на Салита Торанес да наложат данък на градовете и селата.

Егвийн смачка трите обръщания в пестник и ги разтърси пред лицето на Сюан. Искаше ѝ се да може да стисне не хартийките, а гърлата на трите Заседателки.

— Нима си въобразяват, че всичко трябва да става както на тях им се иска, без да се съобразяват с реалностите? Светлина, тъкмо те са тези, които се държат като малки деца!

— Кулата много често е успявала да превърне своите желания в реалност — отвърна добродушно Сюан. — Не забравяй, някои биха могли да кажат, че ти не се съобразяваш с реалностите.

Егвийн изсумтя. За щастие, каквото и да гласуваше Съветът, нищо не можеше да влезе в сила без нейния декрет. Дори в затрудненото си положение тя все пак имаше малко власт. Много малко, но повече от нищо.

— Съветът винаги ли е толкова лош, Сюан?

Сюан кимна и помръдна леко, за да се закрепипо-стабилно на столчето. По него нямаше две крачета, които да си съвпадат по дължина.

— Но може да е и по-лош. Напомни ми някой ден да ти разкажа за „Годината на четирите Амирлини“. Било е някъде около четиристотин и петдесет години след основаването на Тар Валон. В онези дни ежедневните дела в Кулата почти са съперничели на това, което става днес. Всякоя ръка се мъчела да спипа руля, стига да може. Всъщност през част от тази година имало два съперничещи си Съвета на Кулата в Тар Валон. Почти като сега. Накрая всички изпаднали в пълна скръб, дори малкото Сестри, които смятали, че ще спасят Кулата. И някои от тях може би щели и да го постигнат, но нагазили в подвижен пясък. Кулата обаче все едно оцеляла, разбира се. Тя винаги оцелява.

Огромна история бе натрупана през всичките тези над три хиляди години, по-голямата част потисната, останала скрита за всички, освен за няколко чифта очи, но въпреки това Сюан въртеше и най-малката подробност на върха на пръстите си. Сигурно беше прекарала голяма част от живота си в Кулата, заровена в тайните хроники. В едно обаче Егвийн беше сигурна. Стига да можеше, щеше да избегне съдбата на Шейн, но нямаше да се примири да остане такава, каквато бе сега, в малко по-добро положение от това на Кемайле Сорентайн. Дълго преди края на царуването ѝ, най-важното решение, оставено на самата Кемайле, се бе оказало каква рокля да си облече. На всяка цена трябваше да помоли някой ден Сюан да ѝ разкаже за тази „Година на четирите Амирлини“, но не гореше от нетърпение.

Косият лъч светлина от дупката за пушека на тавана показва, че приближава пладне, но купчината хартии пред Сюан почти не беше мръднала. Всеки повод да прекъснат тази изнурителна работа щеше да ѝ се стори добре дошъл, дори ако ги разкриеха преждевременно. Е, чак това може би не.

— Кое е следващото, Сюан?

* * *

Смътно движение привлече погледа на Аран'гар и тя надникна през дърветата към лагера на войската, смътен кръг около шатрите на Айез Седай. Колона от фургони на плазове бавно се точеше на изток, придружена от конници. Бледото слънце мятеше коси лъчи върху лъскави брони и върхове на пики. Не можа да сдържи презрителната си усмивка. Копия и коне! Примитивна сган, която се движеше побавно от спешен човек, водена от някакъв мъж, който не знаеше какво става на сто мили от него. Айез Седай? Можеше да ги унищожи до крак, и дори умирайки, така и нямаше да разбере кой ги е убил. Разбира се, тя самата нямаше да ги надживее дълго. Тази мисъл я накара да потръдне. Великият властелин даваше на малцина втори шанс за живот и тя не мислеше да се откаже току-така от своя.

Тя изчака, докато конниците се скрият от полезрението ѝ в горите, и се запъти назад към лагера, замислена за снощните си сънища. Зад нея гладката пелена на снега щеше да скрие онова, което бе заровила, до пролетното топене, достатъчно дълго. Отпред някои от мъжете в лагера най-после я забелязаха и се заизправяха, зарязвайки работата си, да я погледат. Тя неволно се усмихна и приглади полата по бедрата си. Трудно ѝ беше вече да си спомни живота си като мъж — и тя ли тогава беше толкова лесно подвеждана за носа глупачка? Да се промъкне през тази гмеж с един труп, без никой да я забележи, бе трудно дори за нея, но връщането ѝ достави удоволствие.

* * *

Заранта продължи с това като че ли безкрайно ровене в хартии, докато най-сетне онова, за което Егвийн беше сигурна, че ще стане, стана. Някои събития през деня бяха просто в кърпа вързани. Щеше да стане много студено, щеше да завали сняг, щяха да се струпат облаци и небето да посивее, и щеше да духне вятър. И щяха да я посетят Лелейн и Романда.

Уморена от седенето, Егвийн тъкмо си протягаше краката, когато Лелейн нахълта в шатрата с Фаолайн по петите ѝ. С тях нахлу и мразовитият въздух. Лелейн се огледа неодобрително и засмъква кожените си ръкавици, докато Фаолайн сваляше подшитото с кожа от рис наметало от раменете ѝ. Крехка и много самоуверена в

тъмносинята си коприна, с проницателните си очи, тя се държеше така, все едно бе влязла в собствената си шатра. Махна небрежно с ръка и Фаолайн се отдръпна почтително в ъгъла с дрехите ѝ в ръце, леко отметнала собствената си пелерина. Явно беше готова да си тръгне в мига, в който Заседателката ѝ махне повторно. На мургавото ѝ лице се бе изписало примирено покорство — нещо, което никак не ѝ отиваше.

Сдържаността на Лелейн се пропука за миг в изненадващо топла усмивка към Сюан. Някога, преди години, двете бяха приятелки и тя дори ѝ беше предложила нещо като покровителството, прието от Фаолайн, закрилата на една Заседателка и засланиящата ѝ ръка срещу насмешливите подсмиввания и обвиненията на другите Сестри. Лелейн докосна Сюан по бузата и тихо измърмори нещо съчувствено. Сюан се изчерви и по лицето ѝ пробяга смайваща несигурност. Егвийн беше сигурна, че не е преструвка. За Сюан се бе оказало трудно да се справи с онова, което наистина я бе променило, нещо повече — с това колко лесно се беше приспособила.

Лелейн изгледа столчето пред писалищната маса и както обикновено, видимо отхвърли идеята да седне на нещо толкова нестабилно. Едва тогава даде вид, че е забелязала присъствието на Егвийн, и много сдържано ѝ кимна.

— Трябва да поговорим за Морския народ, майко — заяви тя с тон, малко неуместно твърд за пред Амирлинския трон.

Едва след като сърцето ѝ се смъкна от гърлото, Егвийн си даде сметка, че се е уплашила да не би Лелейн вече да знае какво ѝ е казал снощи лорд Брин. Или дори за срещата, която бе уредил. А в следващия миг сърцето ѝ подскочи отново. Морският народ? Съветът със сигурност не можеше да е научил за безумната сделка, която бяха сключили Нинив и Елейн. Не можеше да си въобрази какво ги бе докарало до такъв провал, нито как щеше да се справи с това.

Стомахът ѝ се обърна, но тя зае мястото си зад масата, без да разкрие чувствата си. А тъпият крак на стола се сгъна, разбира се, и тя за малко не залитна да падне върху чергите, но успя да се задържи. Надяваше се, че бузите ѝ не са пламнали.

— Хората на Морския народ са в Кемлин, или в Кайриен? — Да, това прозвуча спокойно и сдържано.

— В Кайриен. — Гласът на Романда прокънтя като внезапно ударена камбана. — Определено в Кайриен. — Така нахълта, че

сравнено с нейното, влизането на Лелейн изглеждаше почти изпълнено с почителност. Силата на присъствието ѝ изведнъж изпълни шатрата. Топли усмивки от Романда човек не можеше да очаква — колкото и чаровно да изглеждаше лицето ѝ, тя просто не беше родена за такива неща.

Естествено, последва я Теодрин и Романда метна с широк жест пелерината си към крехката розовобуза Сестра и пренебрежително я отпрати в противоположния на Фаолайн ъгъл. Фаолайн видимо се беше покорила, но скосените очи на Теодрин гледаха много широко отворени, сякаш нещо непрекъснато я слисваше и устните ѝ бяха готови да ахнат. Също като при Фаолайн, мястото, което ѝ се полагаше в йерархията на Айез Седай, изискваше по-важни задължения, но вероятно никоя от двете нямаше да си ги получи скоро.

Властният поглед на Романда се спря на Сюан за миг и тя сякаш се замисли дали и нея да не отпрати в някой ъгъл, после погледът ѝ мина пренебрежително покрай Лелейн и най-сетне се спря на Егвийн.

— Изглежда, че онзи младеж е разговарял с тях, майко. Жълтите очи и уши в Кайриен са почти възбудени от това. Имате ли някаква представа за какво може да се интересува той от Ата-ан Миере?

Въпреки титлата, Романда не създаде впечатление, че се обръща към Амирлинския трон, но пък тя никога не го правеше. Никакво съмнение не остана кой е въпросният „онзи младеж“. Всяка Сестра в лагера приемаше, че Ранд е Преродения Дракон, но ако човек ги чуеше как говорят за него, щеше да си помисли, че става дума за някой невъзпитан млад простак, който е дошъл неканен на вечерята им и е повърнал върху масата.

— Тя трудно би могла да знае какво се върти в главата на момчето — каза Лелейн още преди Егвийн да си е отворила устата. Усмивката ѝ този път съвсем не беше топла. — Ако трябва да се търси отговор, Романда, то той е в Кемлин. Ата-ан Миере не се отделят от корабите си и много сериозно се съмнявам, че хора от Морския народ с такъв висок ранг ще се откъснат толкова далече от морето по каквато и да било работа. Никога не съм чувала да са го правили. Възможно е те да се интересуват от него. Досега би трябвало да са научили кой е той.

Романда ѝ се усмихна в отговор, и то така, че стените на палатката би трябвало да се покриват със скреж.

— Едва ли е нужно да се казва очевидното, Лелейн. Първият въпрос е как да го разберем.

— Тъкмо се канех да го разбера, когато ти се намеси така нахално, Романда. Следващия път, когато майката се срещне с Елейн и Нинив в Тел-айеран-риод, може да им предаде указанията. Мерилил може да открие какво искат Ата-ан Миере, или може би какво иска момчето; едва когато стигне в Кемлин. Жалко, че момичетата не са се сетили да установят редовен график, но това трябва някак да го оправим. Мерилил може да се срещне с някоя Заседателка в Тел-айеран-риод, когато разбере. — Лелейн махна леко с ръка; явно смяташе, че точно тя трябва да бъде въпросната Заседателка. — Мислех, че Салидар е подходящо място.

Романда изсумтя с насмешка.

— По-лесно е да заповядаш на Мерилил, отколкото да дочакаш да ти го изпълни, Лелейн. Предполагам, си дава сметка, че я чакат тежки въпроси. Тази Купа на ветровете трябваше първо да се донесе при нас за изследване. Някоя от Сестрите в Ебу Дар според мен не притежава особена дарба в Танца с облаците и виждате резултата — цялата тази бъркотия и бързане. Мисля да поставя въпрос пред Съвета кои са замесени. — Изведнъж гласът на сивокосата жена омекна като масло. — Доколкото си спомням, ти поддържаше избора на Мерилил.

Лелейн трепна, но бързо се овладя и очите ѝ блеснаха.

— Подкрепих тази, която предложиха Сивите, Романда, и нищо повече — заяви тя възмутено. — Откъде можех да допусна, че ще реши да използва Купата там? И да включи в кръга онези дивачки от Морския народ! Как е могла да повярва, че могат да знаят за работата с времето толкова, колкото Айез Седай? — Изведнъж гневът ѝ се стопи. Оправдаваше се пред най-жестоката си противничка в Съвета, единствената ѝ истинска противничка. А несъмнено още по-лошото според нея бе това, че споделяше преценката ѝ за Морския народ. Нямахше съмнение, че я споделя, но да огласи този факт беше съвсем друга работа.

Студената усмивка на Романда се разшири и лицето на Лелейн пребледня от яд.

— Ще видим как ще застане Съветът, Лелейн — най-сетне рече тя. Обикновено Съветът седеше, изслушвайки спорещите страни, и ставаше, за да подкрепи едно или друго. — Докато не се постави

въпросът, мисля, че ще е най-добре Мерилил да не се среща с никоя от Заседателките, участвали в нейния избор. Дори едно предположение за заговор ще се погледне накриво. Сигурна съм, че ще се съгласиш, че е най-добре аз да поговоря с нея.

Този път лицето на Лелейн пребледня по-различно. Не беше видимо уплашена, но Егвийн почти можеше да види как пресмята коя би могла да стане в нейна подкрепа и коя — против. Заговорниченето беше почти толкова сериозно обвинение, колкото измяната, и изискваше само по-малкия консенсус. Вероятно щеше да го избегне, но спорът щеше да е задълбочен и остър. Фракцията на Романда можеше да нарасне. Това можеше да предизвика неописуеми проблеми и да затрудни съзряването на планове на Егвийн. А нищо не можеше да направи, за да го предотврати, освен да разкрие какво в действителност се беше случило в Ебу Дар. Все една да ги помоли да ѝ разрешат да приеме същото предложение, с което се бяха примирили Фаолайн и Теодрин.

Егвийн вдиша дълбоко. Можеше поне да предотврати използването на Салидар като място за срещи в Тел-айеран-риод. Точно там се срещаше напоследък с Елейн и Нинив. Поне когато го правеше — не се бяха срещали от няколко дни. Със Заседателките, изникващи и изчезващи когато им скимне, в Света на сънищата, бе трудно да намериш място, където да си сигурна, че няма да се появят.

— Следващия път, когато се видя с Елейн или Нинив, ще предам вашите указания за Мерилил. Мога да ви уведомя кога ще е готова да ви срещне. — Кое то означаваше никога, свършеше ли веднъж с въпросните „указания“.

Главите на двете Заседателки рязко се извърнаха и два чифта очи се втренчиха в нея. Бяха забравили, че е тук! Тя се помъчи да запази лицето си гладко, усети, че кракът ѝ тупа раздражено по земята, и го спря. Все още се налагаше да изтърпи това, което мислеха за нея. Още малко. Добре поне, че не изпита отново онова замайване. Само се ядоса.

В този миг мълчание енергично нахълта Чеза с обедна на Егвийн върху покрит с ленена кърпа поднос. Тъмнокоса, пълничка и симпатична, на средна възраст, Чеза съумяваше да се държи подобаващо учтиво, без да раболепничи. Реверансът ѝ беше толкова

простичък, колкото тъмносивата ѝ рокля, със съвсем мъничко обикновена дантела около шията.

— Простете, че се натрапих, майко, Айез Седай. Извинявам се, че това закъсна, майко, но Мери, изглежда, се е залисала някъде. — Тя цъкна ядосано с език и постави подноса пред Егвийн. Залисването беше толкова неприсъщо за Мери, колкото и погрешно даденото ѝ име. Тази строга жена беше толкова непримирима към собствените си грешки, колкото и към тези на другите.

Романда се намръщи, но не каза нищо. В края на краищата, едва ли беше редно да проявява особен интерес към една от слугините на Егвийн. Особено след като същата жена беше личната ѝ шпионка. Също както Селаме беше шпионката на Лелейн. Егвийн се постара да не поглежда към Теодрин или Фаолайн, и двете застанали чинно в ъглите си по-скоро като Посветени, отколкото като Айез Седай, каквито уж бяха.

Чеза понечи да отвори уста, но веднага я затвори, навярно побояла се от Заседателките. Егвийн се успокои, когато тя отново приклепна и напусна, измърморвайки едно: „С ваше позволение, майко.“ Съветите на Чеза бяха достатъчно деликатни, за да не направят впечатление на никоя от присъстващите Сестри, но точно в този момент последното, от което Егвийн имаше нужда, беше дори най-заобиколното подсещане да си изяде яденето, докато е горещо.

Лелейн подхвана отново, сякаш изобщо не бяха прекъсва ли.

— Най-важното — заяви тя твърдо — е да разберем какво искат Ата-ан Миере. И какво цели момчето. Може би иска и на тях да стане крал. — Протегна ръце и позволи на Фаолайн да ѝ наметне пелерината, което младата жена направи с особена грижливост. — Нали няма да забравите да ме уведомите, ако ви хрумне нещо по въпроса, майко? — Последното трудно можеше да се нарече молба.

— Ще помисля — отвърна ѝ Егвийн. Което все още не означаваше, че се кани да сподели мислите си. И на самата нея ѝ се искаше да се добере до някакъв зачатък на отговор. Тези Ата-ан Миере вярваха, че Ранд е техният предречен Корамуур: тя го знаеше, въпреки че Съветът още не го знаеше, но какво искаше той от тях или какво те от него, не можеше изобщо да си представи. Според Елейн самият Морски народ не бил съвсем наясно. Или поне не казвали. Егвийн почти съжали, че някоя от шепата Сестри, дошли от Морския народ, не

е в нейния лагер. Почти. Така или иначе, тези Ветроловки наистина щяха да ѝ създадат неприятности.

Романда махна с ръка и Теодрин скочи с пелерината ѝ, като сръгана с остен. Ако се съдеше по изражението на Романда, съвземането на Лелейн никак не я беше зарадвало.

— Няма да забравите да предадете на Мерилил, че искам да поговоря с нея, майко, нали? — каза тя и това изобщо не беше молба.

За един кратък миг двете Заседателки се оказаха прави и втречени една в друга, и Егвийн отново беше забравена във взаимната им неприязън. Двете напуснаха, без да ѝ кажат дума, едва ли не бутайки се коя да изпревари, но Романда се измъкна първа, повличайки Теодрин със себе си. Озъбена, Лелейн буквално изблъска Фаолайн пред себе си.

Сюан отрони искрена въздишка и изобщо не се опита да скрие облекчението си.

— Ако позволите, майко — измърмори насмешливо Егвийн. — Разрешете, майко. Можете да напуснете, щерки. — Тя също въздъхна и се отпусна на стола. Който естествено поддаде и тя се срина върху чергите. Бавно се изправи, оправя полите си и избута стола встрани. Добре поне, че не се случи пред онези двете.

— Иди да си вземеш нещо за ядене, Сюан. И си го донеси тук. Чака ни дълъг ден.

— Някои падания нараняват по-малко от други — каза Сюан сякаш на себе си и се шмугна през процепа навън. И добре, че побърза, иначе Егвийн щеше да ѝ скъса ушите.

Върна се обаче скоро и двете хапнаха корави франзели, яхния от леща със спаружени моркови и късчета от някакво месо, което Егвийн отбягваше да разгледа отблизо. Последваха още няколко натрапчиви прекъсвания, по време на които двете се смълчаваха и се преструваха, че четат докладите. Чеза дойде и прибра подноса, след което се върна да смени свещите — задача, от която мърмореше недоволено: нещо, което не ѝ беше присъщо.

— Кой би допуснал, че и Селаме ще изфиряса нанякъде? — измрънка тя почти на себе си. — Сигурно е отишла да се занася с войниците. Тази Халима им влияе много лошо.

Някакъв кльошав младеж със сополив нос дойде да смени вече изгорелите въглени в двата мангала — Амирлин получаваше повече

топлина от останалите, но и тя не беше кой знае колко — запрепва се в ботушите си и зяпна Егвийн по доста задоволителен начин след двете Заседателки. По едно време се появи и Шериам да пита дали Егвийн има да ѝ нареди още нещо, представете си, след което като че ли ѝ се дощя да остане. Може би малкото тайни, които знаеше, я правеха нервна; очите ѝ, във всеки случай, играеха неспокойно.

Това бяха всички и Егвийн не беше сигурна дали бе защото никой не си позволяваше да безпокои Амирлин без сериозна причина, или защото всички знаеха, че същинските решения се взимат в Съвета.

— Нищо не мога да кажа за това донесение за войниците, придвижващи се на юг от Кандор — каза Сюан, след като Шериам излезе. — Само едно е, а хората по Граничните земи рядко се отдалечават от Погибелта. Това го знае и последният глупак, така че едва ли е мътва. — Сега не четеше от страница.

Сюан бе съумяла да запази контрола си върху мрежата от очи и уши на Амирлин и донесенията, както и слуховете и клюките, течаха към нея в непресъхващи потоци, за да се обмислят, преди Егвийн да реши какво да представи пред Съвета. Леане си поддържаше своя мрежа, която усилваше потока сведения. Повечето неща се представяха — някои неща Съветът трябваше да ги знае, а нямаше гаранции, че Аджите ѝ предават това, което научават техните агенти — но всичко това трябваше да се отсее от нещата, които можеха да се окажат опасни или да послужат за отклоняване на вниманието им от главната цел.

Напоследък малко от тези потоци носеха нещо добро. От Кайриен идваха какви ли не слухове за Айез Седай, съюзени с Ранд или още по-лошо, служещи му, но те поне можеха да се пренебрегнат с лекота. Мъдрите отбягваха да споделят каквото и да било свързано с Ранд или някой от приближените му, но според тях Мерана очаквала завръщането му и със сигурност Сестрите в Слънчевия палат, където Преродения Дракон държеше първия си трон, бяха предостатъчно семе за покълването на тази мътва. Други не можеха да се пренебрегнат толкова лесно, дори когато беше трудно да се прецени как да се тълкуват. Един печатар в Иллиан уверяваше, че имал доказателство, че Ранд е убил Матин Степанеос със собствените си ръце и е унищожил трупа с помощта на Единствената сила, докато някаква тамошна пристанищна слугиня твърдеше, че лично е видяла как са отнесли

бившия крал, овързан, със запушена уста и увит в черга, и го качили на борда на някакъв кораб, който отплавал през нощта с благословията на капитана на пристанищната стража. Първото звучеше много по-правдоподобно, но Егвийн се надяваше, че никоя от агентките на Аджите не е чула същата клюка. В дневниците на Сестрите Ранд бездруго вече беше натрупал доста черни точки.

И така продължи. Сеанчанците, изглежда, бяха стиснали Ебу Дар здраво в ръцете си, срещу много слаба съпротива. Това може би трябваше да се очаква в страна, където същинската власт на кралицата се простираше на не повече от два дни езда от столицата, но никак не можеше да се нарече окуражително. Шайдо като че ли се бяха пръснали навсякъде, въпреки че сведенията за тях често идеха от някой, чул за тях от някого, на когото на свой ред му били разказали. Повечето Сестри, изглежда, бяха убедени, че разпръсването на Шайдо е дело на Ранд, въпреки отричанията на Мъдрите, донасяни от Шериам. Никой, разбира се, не искаше да ровичка дълбоко в предполагаемите лъжи на Мъдрите. Намираха се стотици оправдания, но никоя не желаше да се среща с тях в Тел-айеран-риод, освен Сестрите, заклели се на Егвийн, а и на тях трябваше да се заповяда, за да го направят. Аная сухо наричаше тези срещи „доста съдържателни уроци по унижение“ и съвсем не й беше до смях.

— Не е възможно да има толкова много Шайдо — промърмори Егвийн. Към втората купчина въглища, които сега догаряха в пепелива жар, не бяха добавили билки и очите й засмъдяха от лютивия пушек. Ако прелееше да се отърве от него, съвсем щеше да се лиши от топлината. — Част от всичко това трябва да е дело на разбойници. — В края на краищата, кой можеше да отличи едно село, опразнено от хора, побегнали от разбойническа банда, от село, опустошено от Шайдо? Особено когато сведението се предаваше от трета ръка, или от пета. — Определено са плъзнали достатъчно банди, за да ги вкараме в сметката. — Повечето от които се наричаха „Заклети в Дракона“, което никак не беше от полза. Тя размърда рамене, за да отпусне стегналите се на възли мускули.

Изведнъж забеляза, че Сюан се взира в празното толкова напрегнато, че още малко и ще се изсули от столчето.

— Сюан, да не би да заспиваш? Може да сме работили почти цял ден, но все още е светло.

Сюан примигна.

— Съжалявам. Напоследък все си мисля за нещо и се чудя, дали да го споделя с теб. За Съвета.

— За Съвета! Сюан, ако наистина знаеш нещо за Съвета...

— Нищо не знам — прекъсна я Сюан. — По-скоро го подозирам. — Тя притеснено цъкна с език. — Всъщност не го подозирам дори. Най-малкото, не знам какво да подозирам. Но забелязвам някаква схема.

— Тогава най-добре ми кажи за нея — подкани я Егвийн. Сюан беше доказала уменията си да вижда подреденост там, където другите виждаха само бъркотия.

Сюан се намести на столчето и се наведе напрегнато над масата.

— Става дума за следното. Като оставим настрана Романда и Мория, Заседателките, избрани в Салидар са... те са твърде млади. — Много неща се бяха променили в Сюан, но когато заговореше за възрастта на другите Сестри, това определено я караше да се чувства неловко. — Ескаралд е най-старата, а съм сигурна, че не е много над седемдесетте. Не мога да съм напълно сигурна, докато не го проверя в книгите за новачки в Тар Валон, или ако тя самата не ни го каже, но съм почти убедена. Много рядко в Съвета е имало повече от една Заседателка, която да е под сто години, а тук ние имаме девет!

— Но Романда и Мория са нови — каза кротко Егвийн и опря лакти на масата. Денят наистина беше дълъг. — И никоя от двете не е млада. Може би трябва да сме благодарни, че другите са, иначе навярно нямаше да пожелаят да ме издигнат. — Можеше да изтъкне, че самата Сюан бе избрана навремето за Амирлин на по-малко от половината от годините на Ескаралд, но такова напомняне щеше да е жестоко.

— Може би — отвърна с упорство Сюан. — Романда беше сигурна за Съвета, още щом се появи. Съмнявам се, че тук има някоя Жълта, която би се осмелила да оспори мястото ѝ. Колкото до Мория... Тя не клони към Лелейн, на Лелейн и Лирел вероятно смятат, че ще мине на тяхна страна. Но ми запомни думата. Когато една жена бъде издигната твърде млада, има някаква причина. — Тя вдиша дълбоко. — Това се отнасяше и за мен. — Болка от загуба пробяга по лицето ѝ; загубата на Амирлинския трон със сигурност бе най-тежката от всички, които бе преживяла. Само пробяга и веднага изчезна.

Егвийн не мислеше, че е познавала някога толкова силна жена като Сюан Санче. — Този път имаше предостатъчно Сестри на подходяща възраст, от които да изберат, и не мога да разбера защо пет Аджи се спряха точно на тези. Има някаква схема тук и смятам да я разгада.

Егвийн не беше съгласна. Промяната просто висеше във въздуха, независимо дали Сюан искаше да го види, или не. Елайда бе нарушила обичая, беше нарушила и писания закон, узурпирайки мястото на Сюан. Сестри бяха избягали от Кулата и бяха позволили целият свят да го разбере, а последното определено не се беше случвало никога досега. Промяна. За по-старите Сестри беше по-вероятно да се очаква, че ще се придържат към старите порядки, но дори на някои от тях се налагаше да проумеят, че всичко се мени. Със сигурност това бе причината да се изберат по-млади жени, по-отворени за новото. Дали не трябваше да нареди на Сюан да престане да си губи времето с тези празни догадки? Сюан си имаше прекалено много други неща за вършене. Или щеше да бъде проява на доброта да я остави да продължи? Толкова много ѝ се искаше да докаже, че промяната, която сама виждаше, изобщо не съществува.

Преди Егвийн да вземе някакво решение, Романда се пъкна в палатката и задържа процепа на входа отворен. По снега отвън се бяха проснали дълги сенки — вечерта настъпваше. Лицето на Романда бе потъмняло като тези сенки. Тя прикова Сюан със суров поглед и я шибна само с една дума:

— Вън!

Егвийн кимна съвсем лекичко, но Сюан вече бе скочила. Обърка първата крачка, след което изхвърча от шатрата почти на бегом. От една Сестра на мястото на Сюан се очакваше да се подчини на всяка Сестра, притежаваща мощ в Силата като Романда, не само на Заседателка.

Романда дръпна платницето и прегърна Извора. Сиянието на сайдар я обкръжи и тя запреше преграда срещу подслушване, без дори да се престори от приличие, че иска разрешение от Егвийн.

— Ти си глупачка! — изскрибуца гласът ѝ. — Колко време смяташе да го държиш в тайна? Войниците говорят, дете. Мъжете винаги говорят! Брин ще е щастлив, ако Съветът не реши да набучи главата му на кол.

Егвийн стана бавно и приглади полата си. Очакваше го, но все пак трябваше да внимава. Играта все още съвсем не беше доиграна и все още за миг всичко можеше да се обърне срещу нея. Трябваше да се преструва на невинна до момента, в който щеше да може да си позволи да спре да се преструва.

— Необходимо ли е да ви напомням, че обидата на Амирлинския трон е престъпление, дъще? — каза вместо това тя. Твърде дълго се беше преструвала.

— Амирлинския трон. — Романда закрачи през постелките и се спря на ръка разстояние от Егвийн, а ако се съдеше по гневния ѝ поглед, си помисли дали да не се приближи още. — Ти си бебе! Задникът ти още помни последния бой с пръчки като новачка! След това нещо само ще се радваш, ако Съветът не реши да те тикне в някой ъгъл да си играеш с куклички. Ако искаш да го избегнеш, ще ме слушаш и ще правиш каквото аз ти кажа. Хайде, сядай!

На Егвийн ѝ закипя отвътре, но седна. Много рано беше още.

Романда кимна рязко — беше доволна — и опря юмруци на кръста си. Гледаше Егвийн отгоре като строга леля, караща се на невъзпитаната си племенничка. Много строга леля. Или като палач, страдащ от зъбобол.

— Тази среща с Пеливар и Арател трябва да се осъществи, след като вече е уредена. Те очакват Амирлинския трон и ще я видят. Ще се явиш в цялата пищност и достойнство, които изисква титдата ти. И ще им кажеш, че аз ще говоря, от твое име, след което ще си държиш езика! Да ги разкараме от пътя си ще трябва твърда ръка и някой, който знае какво цели. Не се съмнявам, че Лелейн ще цъфне тук всеки момент и ще се опита тя да мине напред, но не забравяй в какви неприятности е нагазила. Цял ден говорих с други Заседателки и изглежда много вероятно Мерилил и грешките на Мерана да се прикачат здраво на Лелейн при следващото заседание на Съвета. Така че ако изобщо се надяваш да събереш опита, който ще ти трябва, за да дорастеш за този шарф, трябва да заложиш на мен! Разбра ли ме?

— Напълно разбрах — Отвърна Егвийн, надявайки се, че гласът ѝ е прозвучал достатъчно хрисимо. Ако оставеше Романда да говори от нейно име, вече нямаше да останат никакви съмнения. Съветът и целият свят щяха да знаят кой държи Егвийн ал-Вийр за врата.

Очите на Романда сякаш се забиха като свредели в главата ѝ, после тя кимна рязко.

— Надявам се, че си ме разбрала. Решена съм на всяка цена да сваля Елайда от Амирлинския трон и няма да позволя провал само защото някакво си дете си е въобразило, че е научило достатъчно, за да може да прекоси улицата, без да го водят за ръчичка. — Изсумтя, заметна пелерината около тялото си и изхвърча навън. С нея изчезна и сплитът на преградата.

Егвийн седна и се втренчи навъсено в отвора на шатрата. Дете била? Да я изгори дано тази жена, тя беше Амирлинския трон! Все едно дали им харесваше или не, те я бяха издигнали и щяха да се примирят с това! Рано или късно. Вдигна ядосано каменната мастилница и я запокити към отвора.

Лелейн отскочи встрани, едва избягвайки плисналото се мастило, и я сгълча:

— По-спокойно, по-спокойно...

И без да чака разрешение повече от Романда, прегърна Извора и изпреде преграда срещу всеки, на когото можеше да хрумне да подслуша това, което се канеше да каже. Докато Романда преди малко беше освирепяла, Лелейн изглеждаше доволна от себе си, търкаше облечените си в ръкавици длани и се усмихваше.

— Предполагам, не е нужно да ти казвам, че малката ти тайничка се разкри. Много лошо за лорд Брин, но смятам, че е твърде ценен, за да го убиваме. И толкова по-добре за него, че мисля така. Чакай да видя. Предполагам, Романда ти е казала, че ще има среща с Пеливар и Арател, но ще трябва да я оставиш тя да говори. Права ли съм? — Егвийн се размърда, но Лелейн ѝ махна с ръка. — Не е нужно да ми отговаряш. Познавам я аз Романда. За нейно съжаление, разбрах го преди нея и вместо да тичам при теб, поговорих с другите Заседателки. Искаш ли да разбереш какво мислят те?

Егвийн сви ръцете си в юмруци, надявайки се, че няма да се забележи.

— Предполагам, че ще ми го кажеш.

— Нямах право да ми държиш този тон — скастри я Лелейн, но в следващия миг усмивката ѝ се върна. — Съветът е недоволен от теб. Много недоволен. С каквото и да те е заплашила Романда — е, никак не е трудно да си го представя — мога да те избавя. Романда, от своя

страна, е ядосала много от Заседателките със заплахите си. Така че, освен ако не държиш да се окажеш с още по-малко власт от малкото, с която разполагаш сега, Романда ще се изненада утре, когато посочиш мен да говоря от твое име. Трудно е да се повярва, че Арател и Пеливар са били толкова глупави, че да се захванат с такова нещо, но след като приключи с тях, ще си идат с подвити опашки.

— Откъде да знам, че и ти няма да изпълниш тези заплахи? — Егвийн се надяваше, че думите ѝ звучат по-скоро намусено, отколкото сърдито. Светлина, цялата тази игра наистина започваше да ѝ омръзва!

— Защото казвам, че няма — сопна се Лелейн. — Ти още ли не си разбрала, че всъщност не ръководиш нищо? Съветът върти нещата и проблемът е между мен и Романда. След още стотина години може би ще дорастеш за шарфа, но засега ще си седиш кротко и ще оставиш някоя, която знае какво цели и какво прави, да се погрижи Елайда да бъде свалена.

След като и Лелейн напусна, Егвийн отново заби поглед в изхода. Този път не позволи на гнева си да кипне. „Можеш да дорастеш за шарфа“. Почти същото, каквото ѝ бе казала Романда. „Някоя, която знае какво върши.“ Наистина ли се мамеше? Дете, развалящо нещо, което една жена с опит можеше лесно да оправи?

Сюан се шмугна вътре и се закова на място. Лицето ѝ бе угрижено.

— Гарет Брин току-що дойде да ми съобщи, че Съветът знае — промълви тя сухо. — Под предлог да ме пита дали съм му изпрала ризите. Проклетите му ризи! Срещата е уговорена за утре, до едно езеро на около пет часа езда на север. Пеливар ѝ Арател вече са на път. Емлин също. Това е третият силен Двор.

— Това е повече, отколкото Лелейн и Романда сметнаха за нужно да ми кажат — отвърна също толкова сухо Егвийн. Не. Сто години да я водят за ръчичка, да я тикат за врата накъдето те решат, или петдесет, или пет дори, тя нямаше да става вече за нищо. Ако трябваше да порасне, трябваше да порасне веднага.

— О, кръв и проклета пепел! — простена Сюан. — Не мога да изтърпя повече! Какво казаха те? Как мина?

— Почти както очаквахме. — Егвийн се усмихна с почуда, която се прокрадна и в гласа ѝ. — Сюан, та те нямаше да връчат Съвета в ръцете ми по-добре, дори сама да им бях казала какво да правят.

* * *

Последните дневни лъчи вече гаснеха, когато Шериам се доближи до малката си шатра, по-малка дори от тази на Егвийн. Ако не беше Пазителка, щеше да я дели с друга. Когато се шумугна вътре, остана ѝ време само колкото да го осъзнае, преди да я заслонят и да я хвърлят по лице върху малкото легло. Заше метена, тя се опита да извика, но краят на едно от одеялата ѝ се затъкна сам в устата ѝ. Роклята и долната ѝ риза се пръснаха от тялото ѝ като кората на спукан мехур.

Нечия ръка я погали по главата.

— Трябваше да ме държиш в течение, Шериам. Онова момиче е намислило нещо и искам да зная какво.

Доста време мина, докато убеди разпитващото я лице, че вече е казала всичко, което знае, че не е скрила нито една дума, нито шепот. Когато най-сетне я оставиха сама, остана да лежи свита на кълбо и да хлипа от подутините по тялото си, и горчиво да съжалява, че е говорила дори с една Сестра в Съвета.

ГЛАВА 17

НАВЪН ПО ЛЕДА

На следващата сутрин, много преди изгрев слънце, на север от лагера на Айез Седай потегли колона, почти в пълна тишина, ако не се броеше скърцането на седлата и хрускането на снежната кора под копитата на конете. От време на време по някой кон изцвилваше или издрънчаваше метал — но всичко бързо заглъхваше. Луната вече беше залязла, звезди блестяха по небето, но белият юрган, загърнал всичко по земята, разсейваше тъмнината. Когато първите проблясъци на идващия ден се появиха откъм изток, вече бяха яздили повече от час. Кое то не означаваше, че бяха стигнали далече. През някои открити участъци Егвийн можеше да остави Дайшар да се забърза в лек тръс, при който белотата се разхвърчаваше наоколо като водни пръски, но през по-голямата част от пътя конете вървяха ходом и много бавно през редки гори, където снегът отдолу образуваше дълбоки преспи, а отгоре надвисваше и се сипеше от клоните. Дъбовете и боровете, кожолистът и други дървета, които тя не познаваше, изглеждаха още по-окаяни, отколкото при доскорошната жега и суша. Днес беше Празникът на Абрам, но нямаше да има късметчета, скрити в медените питки. Светлината дано да дадеше обаче някои хора да се изненадат този ден.

Слънцето се показва над хоризонта и започна да се издига — бледозлатиста топка, която не хвърляше топлина. Всяко вдишване все още хапеше гърлото и всяко издишване образуваше облаче мъгла. Духаше остър вятър, не силен, но режещ, а откъм запад тъмни облаци се търкаляха в северна посока по пътя си към Андор. Егвийн изпита нотка на съжаление към всеки, който тепърва щеше да познае бремето на тези облаци. И облекчение, че бяха тръгнали. Да чака още един ден щеше да е влудяващо. Не можеше да заспи, просто не я свърташе на едно място, и не от главоболие, а от безпокойство. Пипалцата на страха се бяха промъкнали в сърцето ѝ като студен въздух през процепите на шатра. Но не беше уморена. Чувстваше се като натегнатата пружина,

като навит до края часовник, изпълнена с енергия, която отчаяно търсеше възможност да се освободи. Светлина, все още всичко можеше ужасно да се обърка.

Колоната беше впечатляваща, проточила се зад пряпореца на Бялата кула, белия Пламък на Тар Валон сред спиралата от седем цвята, по един за всяка Аджа. Ушит тайно, до този момент той бе лежал на дъното на един сандък, чиито ключове се пазеха от Съвета. Тя не смяташе, че щяха да го извадят, ако не беше нуждата от пищност тази сутрин. Хиляда души тежка конница осигуряваше плътния ескорт, всички в кована броня и плетени ризници, всеоръжие от пики, мечове, боздугани и бойни секири, рядко виждани на юг от Граничните земи. Предвождаше ги едноок шиенарец, с ярко изрисувана кръпка върху изваденото око, мъж, когото тя бе срещнала преди време — сякаш преди цял Век. Юно Номешта се взираше сърдито иззад стоманените решетки на лицевия предпазител на шлема си в дървесата напред и наоколо, сякаш очакваше всяко едно от тях да крие засада. Хората му изглеждаха също толкова нащрек.

Почти извън погледа им, напред през леса яздеше отряд мъже с шлемове, с нагръдници и метални плочи на гърба, но без никаква друга броня. Плащовете им се вееха свободно; с едната си ръка в тежка ръкавица всеки стискаше юздите, а с другата — къс лък. Още по-напред имаше други, а също така вляво, вдясно и в тила, всичко още хиляда, съгледвачи и прикритие. Гарет Брин не очакваше вероломство от андорците, но както сам казваше, бил виждал много лошотия, а и мурандийците били друга работа. А имаше и възможност да се появят наемни убийци на заплата при Елайда, и дори Мраколюбци. Светлината само знаеше кога един Мраколюбец може да реши да убие и защо. Колкото до последното, въпреки че Шайдо уж бяха много далече оттук, изглежда никой не знаеше, че са се появили някъде, преди да започнат да убиват. Дори разбойници можеха да решат да си опитат късмета при по-малка свита. Лорд Брин не беше от хората, които ще поемат ненужни рискове, и Егвийн беше доволна от това. Днес тя държеше да има колкото се може повече свидетели.

Тя самата яздеше пред знамето заедно с Шериам, Сюан и Брин. Другите изглеждаха потънали в собствените си мисли. Лорд Брин седеше отпуснат в седлото си, мъглата от равния му дъх покриваше с лек скреж лицевия му предпазител, но за Егвийн не беше трудно да

забележи, че спокойно си отбелязва наум особеностите на терена. В случай, че му се наложеше да влезе в битка. Сюан яздеше толкова вдървено, че щеше да се схване много преди да стигнат целта си, но се вираше втренчено на север, сякаш вече можеше да види езерото, и от време на време кимваше замислено или поклащаше глава. Нямахте да го прави, освен ако не беше притеснена. Шериам не знаеше повече за това, което предстоеше да стане, от Заседателките, но въпреки това изглеждаше по-изнервена и от Сюан, непрекъснато се въртеше на седлото си и кривеше лице. Странно защо, в зелените ѝ очи също блестеше гняв.

Плътно зад знамето яздеше целият Съвет на Кулата в двойна колона, всички заметнати с везаните си шалове, в пищни кадифета, кожи и пелерини с големия Пламък на Тар Валон, ушит на гърбовете им. Жени, които рядко носеха повече накити, освен пръстена с Великата змия, сега се бяха разкрасили с най-фините скъпоценности, които ковчежетата в лагера можеха да предложат. Стражниците им представляваха още по-великолепна гледка дори само благодарение наменящите цветове си плащове: отделни части от мъжете като че ли изчезваха при всяко полюшване на развените от напора на вятъра наметала. След тях следваха слуги, по двама-трима за всяка Сестра, яхнали най-добрите коне, които можеха да се намерят за тях. Дори те можеха да минат за дребни благородници, стига част от тях да не водеха товарни животни; всеки сандък в лагера беше преровен, за да им се намерят възможно най-пъстри и пищни одежди.

Навярно защото бе една от Заседателките без Стражник, Делана бе взела със себе си Халима, яхнала пъргава бяла кобила. Двете язدهа почти коляно до коляно. Делана току се навеждаше към Халима да ѝ каже нещо на ухото, но Халима изглеждаше твърде възбудена, за да я слуша. Халима уж беше секретарка на Делана, но всички бяха убедени, че става дума за проява на милосърдие или може би за приятелство, колкото и невероятно да изглеждаше, между изпълнената с достойнство Сестра с побеляла коса и темпераментната огненокоса селска жена. Егвийн беше зървала дланта на Халима и тя изглеждаше някак неоформена, като на малко дете, едва учещо се да пише първите си букви. Днес тя се беше пременила с не по-малко фини дрехи от тези на Сестрите и със скъпоценности, почти не отстъпващи на тези по Делана, която сигурно беше общият им източник. Колчем вятърът

разтвореше кадифената ѝ пелерина, откриваше невероятно количество гръд и тя всеки път се размиваше и много бавно се загръщаше отново, отказвайки да признае, че студът ѝ влияе повече, отколкото на Сестрите.

За пръв път от толкова време Егвийн изпита доволство от всичките подарени ѝ дрехи, позволяващи ѝ да надмине Заседателките. Синкавозелената коприна на роклята ѝ беше подшита с тънки бели кантове и украсена с перли. Перли красяха дори ръкавиците ѝ. В последния момент Романда ѝ бе осигурила подшитото с хермелин наметало, а Лелейн ѝ бе донесла наниз и обеци със смарагди и бели опали. Лунните камъни в косата ѝ бяха от Джаня. Днес Амирлин трябваше да засенчва всички останали със своя блясък. Дори Сюан изглеждаше готова за дворцов бал в синьото си кадифе и кремавата дантела, с широката перлена лента на шията и и други перли, заплетени в косите ѝ.

Романда и Лелейн предвождаха Заседателките — язدهа толкова плътно зад войника със знамето, че горкият човек се озърташе нервно през рамо и от време на време пришпорваше коня си, за да се доближи до яздещите пред него. Егвийн се стараеше да не обръща често глава назад, но усещаше очите на Романда и Лелейн, приковани в гърба ѝ. Всяка от двете смяташе, че тя е вързана на вързопче, но всяка сигурно се чудеше чии са вървите, които са я вързали. О, Светлина, дано само не се провалеше. Не и този път.

Почти нищо освен колоната не се движеше сред цялата околност. Само един ястреб с широко разперени криле закръжи в студеното синьо небе, след което полетя на изток. На два пъти Егвийн зърна лисици, подтичващи в далечината, още в лятната си козина, а веднъж едър елен с разклонени рога се промъкна боязливо и се скри сред дърветата. Един заек изскокна изпод копитата на Бела и рунтавата кобила уплашено тръсна глава, а Сюан викна и стисна здраво юздите, от страх, че Бела ще я метне от седлото. Бела, разбира се, изсумтя укорително и продължи кротко напред.

Сюан изръмжа и чак след малко се осмели да отпусне юздите на Бела. Ездата винаги я правеше свадлива — при всяка възможност тя предпочиташе да пътува в някой от фургоните, — но пък рядко се държеше чак толкова зле. Не беше нужно да се търси по-надалеч от

лорд Брин или да забележи човек свирепите погледи, които му мяташе, за да се досети за причината.

Дори и да забелязваше погледите на Сюан, той не го показваше с нищо. Единственият необлечен пищно, той си изглеждаше както винаги, безизкусен и поочукан. Като скала, изтощила не една буря и готова да преживее още. Неизвестно защо, Егвийн беше доволна, че се бе възпротивил да му навлекат по-фини одежди. Те наистина имаха нужда да направят силно впечатление, но според нея той го постигаше чудесно и такъв, какъвто си беше, в пълен контраст с всичко останало.

— Каква чудесна сутрин за езда — отбеляза след известно време Шериам. — Няма нищо по-добро от малко езда в снега за прочистване на главата. — Каза го високо и с усмивка на устните, а очите ѝ се стрелнаха към все още мърморещата Сюан.

Сюан не отвърна нищо — и трудно можеше да го направи пред толкова много очи, — но изгледа Шериам с поглед, предвещаващ няколко по-остри думи по-късно. Огненокосата жена рязко се извърна и за малко да трепне. Криво, нейната пъстрорива кобила, затанцува няколко стъпки и Шериам я укроти с твърде рязко дръпване на юздите. Не беше показвала особена благодарност към жената, която я бе назначила за Наставничка на новачките, и подобно на повечето в нейното положение, намираще причини да обвинява Сюан! Това бе единствената ѝ слабост, която Егвийн бе забелязала, откакто ѝ се закле. Е, възразила беше, че като Пазителка не би трябвало да получава заповеди от Сюан като другите, които ѝ се бяха заклели, но Егвийн добре беше преценила докъде може да отведе това. Не за първи път Шериам се бе опитала да я уязви. Сюан настояваше да я остави да се оправя сама с Шериам, а гордостта ѝ беше твърде крехка, та Егвийн да ѝ откаже, освен ако нещата не излезеха извън контрол.

Егвийн съжали, че няма начин да поувеличат скоростта поне малко. Сюан отново заръмжа, а Шериам явно потъна в размисъл какво друго да каже, че да не предизвика отново конфликт. Цялото това мърморене и стрелкане с очи започна да дразни Егвийн. След известно време започна да я дразни дори самоувереното спокойствие на Брин. Тя се улови, че си мисли какви неща би могла да му каже, просто за да го извади от равновесие. За нещастие — или може би за щастие — не вярваше, че би могла. Но ако ѝ се наложеше да чака прекалено дълго, като нищо щеше да се пръсне дори само от нетърпение.

Слънцето вече се катереше към обед, милите се търкаляха болезнено бавно. Най-сетне един от ездачите отпред се обърна и вдигна ръка. Брин набързо се извини на Егвийн и препусна в галоп към него. Беше си по-скоро тътрене през неотгъпкания сняг, но все пак той скоро се добра до авангарда, размени няколко думи с войскарите и след това ги разпрати да се пръснат напред през дърветата, докато самият той остана да изчака Егвийн и другите да го застигнат.

Романда и Лелейн едва уважиха присъствието на Егвийн и приковаха Брин с онази хладна строгост, която бе разтърсвала толкова много мъже, озовали се пред Айез Седай. Само дето от време на време всяка от тях мятеше преценяващ поглед към другата, сякаш се чудеше какво ли пък търси тя тук. Едва ли съзнаваха какво вършат. Егвийн се надяваше да са поне наполовина толкова изнервени, колкото беше самата тя. И на толкова щеше да е доволна.

Хладно строгите им погледи обляха Брин точно като ситен дъждец канара. Той отвърна с леки поклони на Заседателните, но заговори на Егвийн.

— Те вече са пристигнали, майко. — Това трябваше да се очаква. — Довели са почти толкова хора, колкото и ние, но са на северния бряг на езерото. Разпратих съгледвачи да се уверя, че никой не се опитва да ни обкръжи, но честно казано, не го очаквам.

— Да се надяваме, че си прав — сряза го Романда, а Лелейн добави с още по-хладен тон:

— Напоследък преценките ви не са каквито би трябвало да са, лорд Брин. — Леден и режещ тон.

— Както кажете, Айез Седай. — Той отново направи лек поклон, без да откъсва очи от Егвийн. Също като Сюан, сега той открито се беше обвързал с нея, поне доколкото това засягаше Съвета. Дано само не знаеха колко здраво се бе обвързал. — Още нещо, майко — продължи Брин. — При езерото е и Талманес. На източната страна има стотина души от Бандата. Недостатъчно, за да предизвика сериозна неприятност, дори да поиска, а и не вярвам, че ще се опита.

Егвийн само кимна. Недостатъчно да предизвика неприятност? Само Талманес можеше да се окаже предостатъчен! Парна я жлъч. Не можеше всичко да се провали точно сега!

— Талманес! — възкликна Лелейн и цялата ѝ маска на тържествена строгост се стопи. Трябваше да е почти толкова на ръба

на нервите си, колкото Егвийн! — Той как е разбрал? Ако се окаже, че сте включили в схемите си и Заклетите в Дракона, лорд Брин, този път наистина ще разберете какво означава да прекалите!

Без да я дочака да довърши, Романда изрева:

— Това е позор! Твърдите, че сте разбрали за присъствието му едва сега? Ако е така, цялата ви репутация отива на вятъра! — Айезседайското спокойствие днес за някои се оказваше само тънък слой помада, както изглежда.

Двете продължиха в същия дух, но Брин яздеше най-невъзмутимо и само отвреме на време промърморваше: „Както кажете, Айез Седай“, и то когато трябваше да каже нещо. Доколкото Егвийн бе разбрала, рано заранта Брин бе чул най-лошото и нищо повече не можеше да го смуги. Тази, която най-накрая изсумтя, беше Сюан, но веднага се изчерви, след като Заседателките я изгледаха слисано. Егвийн едва се сдържа да не поклати глава. Сюан съвсем определено беше влюбена. И съвсем определено имаше нужда да ѝ се поговори! Странно защо Брин се подсмихна, но това можеше да е просто защото Заседателките престанаха да се занимават с него.

Дърветата отстъпиха място на поредното открито пространство, по-широко от предишните, и времето за фриволни мисли приключи.

Освен широката бримка от папур и тръстика, щръкнала над снега, нищо не показваше, че това е езеро. Можеше да се вземе за някоя голяма ливада, плоска и с овална форма. На известно разстояние от линията на дърветата, сред замръзналото езеро се открояваше огромен син балдахин, изпънат на високи пилони, с група хора, отрупани около него, и десетина-петнайсет коня, задържани за поводите от също толкова слуги. Вятърът развяваше ярък букет от щандарти и флагове и довяваше приглушени викове, които не можеше да са друго освен заповеди. Други слуги притичваха припряно насамнатам. Явно не ги бяха изпреварили много, за да довършат приготовленията си.

Може би на миля отвъд дърветата започваха отново и струпаният там метал проблясваше под бледите лъчи на слънцето. Доста метал, проточил се по дължината на отсрещния бряг. На изток, почти толкова близо, колкото павилиона, стотината мъже от Бандата не правеха никакво усилие да се прикрият — стояха до конете си малко зад оградата от тръстики. Неколцина от тях започнаха да сочат, когато се

появи знамето на Тар Валон. Хората при павилиона се спряха и се загледаха.

Без да спира, Егвийн подкара коня си по покритото с ледена кора езеро. Лорд Брин и знаменосецът бяха единствените двама мъже, които продължиха с нея. Виковете, надигнали се отзад, подсказаха, че Юно разполага тежко бронираните си конници на позиция по брега. По-леко въоръжените бойци се бяха подредили от двете страни — онези, които не пазеха по фланговете за вероломно нападение. Една от причините да се избере езерото беше, че ледът бе достатъчно дебел, за да издържи достатъчен брой коне, но не стотици, още по-малко хиляди. Това отрязваше всякаква възможност за хитрости. Разбира се, един павилион, вдигнат извън обсега на лък, не беше предпазен от обхвата на Единствената сила, не и след като можеше да се види. Само дето и най-коварният човек на света знаеше, че е в пълна безопасност, стига да не застраши някоя Айез Седай. Егвийн вдиша рязко и напрегна цялата си воля, за да си придаде пълна увереност и спокойствие.

Едно подобаващо посрещане на Амирлинския трон щеше да изисква към нея да се затичат слуги с топли напитки и с влажни кърпи, увити около нагорещени тухли, и самите лордове и лейди да се втурнат да поемат юздите и да целунат с почит крака или ръката ѝ, в чест на Абрам. Всеки посетител с достатъчно висок ранг щеше да бъде посрещнат поне от слугите... но в павилиона никой не помръдна. Самият Брин слезе от коня си и пое юздите на Дайшар, а същият дръглив младеж, който бе дошъл да подмени въглените предния ден, притича да подхване стремето на Егвийн. Носът му пак капеше, но в това червено кадифено палто, което му стоеше малко широко, и в яркосиния си плащ, той засенчваше всички благородници, застанали втренчени под балдахина. Повечето от тях, изглежда, се бяха навлекли в груба дебела вълна, без много ширити и с много малко коприна и дантела. Явно се бяха затруднили да си намерят подходящо облекло след началото на снеговете, заварили ги вече на път. Макар че, честно казано, младежът щеше да засенчи дори и Калайджия.

По пода на павилиона бяха настлани килими и имаше запалени мангали, въпреки че вятърът отнасяше и топлината заедно с дима. В две противоположни редици за двете посланичества бяха подредени столове, по осем от всяка страна. Толкова много Сестри не бяха

очаквали. Някои от чакащите благородници се спогледаха, вцепенени от ужас, а повечето им слуги закършиха безпомощно ръце, чудейки се какво да правят. Макар че нямаше нужда.

Столовете бяха подбрани съвсем безразборно и всички бяха еднакво износени и очукани. По нито един не беше останала следа от позлата. Дългнестият младеж и още неколцина с него се затичаха вътре и под намръщените погледи на благородниците, без нещо повече, освен да кимнат „с ваше позволение“, изнесоха предназначенията за Айез Седай навън на снега, след което хукнаха да помогнат с разтоварването на товарните коне. Все още никой не бе промълвил и дума.

Скоро се подредиха местата за целия Съвет, както и за самата Егвийн. Най-обикновени сандъци, макар излъскани до блясък, но всяка се озова върху широк сандък, покрит с плат с цвета на съответната Аджа на Заседателката, в дълга редица по ширината на балдахина. Сандъкът, поставен най-отпред за Егвийн, беше с ресни като шала й. Голяма суетня беше паднала предната нощ, като се почне от това да намерят пчелен восък да ги лъснат, до подходящите платове за всеки цвят.

Когато Егвийн и Заседателните заеха местата си, се оказа, че седят с една стъпка по-високо от другите. Тя беше хранила известни съмнения за това, но липсата на какъвто и да било поздрав за „добре дошли“ ги беше уталожила. И най-простият селяк щеше да предложи чаша топло питие и целувка и на последния скитник на Празника на Абрам. А те нито бяха молителки, нито им бяха равни. Бяха Айез Седай.

Стражниците застанаха зад своите Айез Седай, а Сюан и Шериам — от двете страни на Егвийн. Сестрите показно заотмятаха пелерините си и засмъкнаха ръкавиците си, за да подчертаят, че студът не ги засяга, в рязък контраст с благородниците, загърнати плътно в наметалата си. Отвън Пламъкът на Тар Валон се надигна и заплющя под резкия порив на вятъра. Единствено Халима, отпуснала се до Делана на ръба на покрития със сиво сандък, разваляше величествената картина. Големите й зелени очи обаче оглеждаха андорците и мурандийците така предизвикателно, че всъщност не я разваляше чак толкова.

Последваха няколко втренчени погледа, когато Егвийн зае мястото си отпред, но много малко. Никой всъщност не изглеждаше изненадан. „Сигурно са чули всичко за момичето Амирлин“ — помисли си тя сухо. Какво пък, имало беше и по-млади кралици на Андор и Муранди. Тя кимна спокойно и Шериам махна подканящо с ръка към редицата столове. Все едно кой беше пристигнал пръв или беше осигурил павилиона, нямаше съмнение кой е предизвикал тази среща. И кой владее положението.

Жестът ѝ естествено не се прие много добре. Последва миг на колебание, докато благородниците напрягаха мозъци как да възвърнат своята равнопоставеност, и немалко мръщения, след като осъзнаха, че няма как. С мрачни лица осмина от тях седнаха — четирима мъже и четири жени — и заприбираха наметалата и заоправяха полите си еднакво сърдито. Тези с по-малък ранг застанаха зад столовете и тутакси пролича, че не цари особена обич между андорци и мурандийци. Колкото до това, мурандийците, мъже, както и жени, се заблъскаха кой да остане по-напред не по-малко свирепо от своите северни „съюзници“. Айез Седай също бяха удостоени с немалко мрачни погледи, а неколцина изгледаха навъсено Брин, който бе застанал встрани с шлема си под мишница. Той беше добре познат от двете страни на границата и се радваше на почит дори от страна на повечето от онези, които биха предпочели да го видят мъртъв. Най-малкото така беше, преди да се окаже, че предвожда армията на Айез Седай. Брин обаче пренебрегна киселите им погледи също както бе пренебрегнал киселите езици на Заседателките.

Още един мъж се появи, без да се присъедини към нито една от страните. Бледолик и с по-малко от една длан по-висок от Егвийн, в черна камизола и броня. Предницата на главата му беше избръсната, а на лявата му ръка беше вързан червен шал. На лявата гръд на тъмносивия му плащ беше пришита голяма червена ръка. Талманес застана срещу Брин, облегна се на един от пилоните на павилиона с арогантна небрежност и заоглежда присъстващите, без лицето му да намеква с нищо какво се върти в главата му. На Егвийн много ѝ се искаше да разбере какво търси той тук. Искаше ѝ се да разбере какво е казал, преди тя да пристигне. Във всеки случай, трябваше да поговори с него. Стига да можеше да го уреди без толкова уши наоколо.

Един дългнест и слаб, обрулен от времето мъж в червено наметало, седнал в средата на редицата столове, се наведе напред и отвори уста, но Шериам го изпревари с чистия си звучен глас.

— Майко, позволете да ви представя, от Андор — Арател Реншар, Върховен трон на Дома Реншар. Пеливар Келан, Върховен трон на Дома Келан. Емлин Каранд, Върховен трон на Дома Каранд, и нейния съпруг, Кулан Каранд. — Те приеха представянето си кисело, с бегли кимвания и нищо повече. Дългнестият беше Пеливар; тъмната му коса отпред беше поокапала. Шериам продължи, без да спира; оказа се много добре, че Брин бе успял да им осигури имената на избраните да участват в преговорите. — Позволете да ви представя от Муранди, Донел до Морни а'Лордейн. Циан до Меон а'Маканза. Петер до Феарна а'Конн. Сеган до Аварин а'Роос. — Мурандийците, изглежда, приеха липсата на титли по-болезнено и от андорците. Донел, натруфен с повече дантела от жените, завъртя свирепо къдравите си мустаци, а Петер почти се опита да отскубне своите. Сеган нацупи пълните си устни и тъмните ѝ очи пламнаха, докато Циан — дебела посивяла жена — изсумтя шумно. Шериам не им обърна внимание. — Вие сте пред очите на Пазителката на печатите. Вие сте пред Пламъка на Тар Валон. Можете да представите молбите си пред Амирлинския трон.

Това не им хареса ни най-малко. Ако доскоро Егвийн смяташе, че са се вкиснали, сега ѝ заприличаха на торби, пълни с киселици. Сигурно бяха смятали, че ще могат да се престорят, че изобщо не я признават за Амирлин. Щяха да се научат. Разбира се, преди всичко трябваше да даде урок на Съвета.

— Съществуват древни връзки между Андор и Бялата кула — заяви тя високо и твърдо. — Сестрите винаги са очаквали радушно посрещане както в Андор, така и в Муранди. Защо тогава водите цяла армия срещу Айез Седай? Месите се там, където тронове и държави са се бояли да пристъпят. Тронове са падали, замесвайки се в делата на Айез Седай.

Това прозвуча достатъчно заплашително, все едно доколко Миреле и останалите бяха утъпкали пътя ѝ. С малко късмет, щяха отдавна да са на път обратно към лагера си, стига някой да не побързаше да се направи на много умен. И освен ако някой от благородниците не изречеше неподходящото име. Това щеше да ѝ

отнеме предимствата пред Съвета, но сравнено с всичко останало, щеше да е сламка пред купа сено.

Пеливар се спогледа с жената, седнала до него, и тя се изправи. Бръчките до челото ѝ не скриваха факта, че Арател като млада е била красива и добре сложена. Сега косата ѝ беше прошарена, а погледат ѝ не отстъпваше по твърдост на никой от Стражниците. Облечените ѝ в червени ръкавици ръце подръпнаха пешовете на пелерината ѝ, но явно не от притеснение. Присвила устни, тя огледа редицата Заседателки и едва тогава заговори. През Егвийн, към Сестрите над нея. Егвийн стисна зъби, но се сдържа.

— Тук сме тъкмо защото не искаме да бъдем замесвани в делата на Бялата кула. — Гласът на Арател съдържаше властни нотки, което съвсем не беше изненадващо за Върховния трон на един толкова могъщ Дом. И намек нямаше за нерешителност, каквато трябваше да се очаква дори за един Върховен трон пред толкова много Сестри, да не говорим за Амирлинския трон. — Ако всичко, което сме чули, е вярно, то тогава да ви позволим да прекосите безпрепятствено Андор, в най-добрия случай би създадо впечатление, че ви предлагаме помощ, дори съюз в очите на Бялата кула. Ако не ви се противопоставим, би означавало да изпитваме това, което изпитва гроздето под винената преса. — Неколцина от мурандийците извърнаха навъсените си погледи към нея. Никой в Муранди не се беше опитал да попречи на преминаването на Сестрите. Най-вероятно никой не се беше замислял за възможностите след деня, в който се бяха прехвърлили в земите на други.

Арател продължи все едно, че не го забеляза, но Егвийн се усъмни.

— В най-лошия... Чухме... сведения... за Айез Седай, които тайно си проправят път през Андор, както и гвардейци на Кулата. Слухове е може би по-подходящата дума, но идват от много места. Никой от нас не би искал да е свидетел на битка между Айез Седай в Андор.

— Светлината дано да ни опази и защити! — избухна Донел с почервено лице. Петер кимна окуражително, а Циан също изглеждаше готова да избухне. — Никой не иска да го види и тук! — изграчи Донел. — Не и между Айез Седай! Чухме, разбира се, какво е станало на изток! А онези Сестри...

Арател го прекъсна решително и Егвийн вдиша малко по-леко.

— Ако позволите, лорд Донел. Ще дойде и вашият ред да говорите. — И се обърна отново към Егвийн — по-точно отново към Заседателките, — без да дочака отговора му, оставяйки го разпенен и останалите трима мурандийци — настръхнали и сърдити. Самата тя не изглеждаше разтревожена, просто жена, излагаща елементарни факти. Излагаща ги и убедена, че всички трябва да ги видят така, както ги вижда самата тя.

— Та както казвах, това е най-лошото, от което можем да се боим, ако тези приказки се окажат верни. А дори и да не се окажат. Едни Айез Седай може би се сбират тайно в Андор, с гвардейци на Кулата. Други Айез Седай с цяла армия явно се канят да нахлуят в Андор. Твърде често Бялата кула привидно се е стремяла към едно, докато всички останали по-късно не разберем, че целта е била съвсем друга. Трудно ми е да си представя, че дори Бялата кула би стигнала чак дотам, но ако изобщо съществува някаква цел, около която бихте могли да се затегнете на възел, то това е Черната кула. — Арател леко потръпна и Егвийн не мислеше, че е от студа. — Една битка между Айез Седай би могла да съсипе земята на мили околоръст. Но тази битка би унищожила половината Андор.

Пеливар скочи.

— Напълно ясно е, че трябва да тръгнете в друга посока. — Гласът му се извиси изненадващо, не по-малко твърд от този на Арател. — Ако трябва да загина, за да защитя земите и хората си, тогава по-добре да е тук, вместо да погинат и земите, и хората ми.

Мъжът се подчини на успокоителния жест на Арател и отново се отпусна на стола си. Но продължи да гледа твърдо и никак не изглеждаше умиловивен. Емлин, пълната жена, увита в тъмна груба вълна, му кимна в съгласие, както и мъжът ѝ с квадратните скули.

Донел зяпна Пеливар, сякаш подобна мисъл не му беше хрумвала, и не беше единственият. Някои от стоящите мурандийци заспориха на висок глас, докато други не ги укротиха. Тук-там се заразмахваха юмруци. Какво ли бе обладало тези хора, че да обединят силите си с андорците?

Егвийн вдиша дълбоко. Розова пъпка, отваряща се към слънцето. Не я бяха признали за Амирлински трон — Арател дотолкова я беше пренебрегнала, че оставаше само да я избута настрани! — но все пак ѝ

бяха подали всичко останало, което беше желала. Спокойно. Точно това беше моментът, в който Лелейн и Романда щяха да очакват да посочи една от двете, която да се заеме с преговорите. Надяваше се стомасите им да са се стегнали на възли от чудене коя от двете ще предпочете. Преговори обаче нямаше да има. Не можеше да има.

— Елайда — промълви тя с равен глас и огледа Арател и всички седнали благородници един по един — е една узурпаторка, нарушила всичко, което лежи в самата сърцевина на Бялата кула. Аз съм Амирлинския трон. — Сама се изненада колко сериозно успя да го изрече, колко хладно. Но не бе чак толкова изненадана, колкото щеше да бъде преди време. Светлината дано да ѝ е на помощ; та тя наистина беше Амирлинекия трон. — Ние отиваме в Тар Валон, за да свалим Елайда и да я съдим, но това е работа на Бялата кула, а не ваша, освен за да знаете истината. Тази така наречена „Черна кула“ също е наша работа; мъжете, които могат да преливат, винаги са били работа на Бялата кула. Ще се оправим с тях така, както ние решим и когато времето узрее, но уверявам ви, този момент не е узрял сега. Сега ни предстоят по-важни неща.

Чу някакво движение сред Заседателките зад себе си. Част от тях поне, изглежда, се бяха възбудили доста. Е, няколко от тях бяха предложили да се справят с Черната кула между другото. Нито една от тях не вярваше, че е възможно да намерят там повече от дузина мъже, най-много; в края на краищата просто беше невъзможно стотици мъже да искат да преливат. Но пък, от друга страна, можеше да е и заради разбирането, че Егвийн няма да посочи нито Романда, нито Лелейн.

Арател се намръщи, навярно надушила нещо във въздуха. Пеливар се размърда, готов отново да скочи, а Донел раздражено изпъна гръб. Нищо друго не ѝ оставаше, освен да натисне още повече. Винаги ставаше така.

— Разбирам тревогите ви — продължи тя със същия официален тон — и ще се обърна към тях. — Какъв беше онзи странен призив на оръжие, който Бандата на Червената ръка използваше? Да. Време беше да се хвърли зарът. — В качеството си на Амирлински трон ви давам следното уверение. В продължение на един месец ще останем тук, да откъхнем, а после ще напуснем Муранди, но няма да прекосим границата на Андор. След-това няма повече да безпокоим Муранди, а Андор изобщо няма да бъде безпокоен. Сигурна съм — добави тя, —

че присъстващите тук мурандийски лордове и лейди ще бъдат щастливи да ни снабдят с това, което ни е нужно, в замяна на достатъчно сребро. Ще си платим цената. — Не беше нужно да умилостивява андорците, след като мурандийците трябваше да впрягат конете и да снабдяват керваните.

Мурандийците се спогледаха неспокойно, явно разколебани. От една страна, можеха да припечелят доста, снабдявайки толкова голяма армия, но от друга — кой можеше да се спазари успешно с това, което можеше да им предложи толкова голяма армия? Донел във всеки случай беше готов да повърне, а Циан като че ли започна да пресмята нещо наум. Зрителите зад тях замърмориха. Нещо повече; Егвийн дори различи думите им.

Доця ѝ се да се озърне през рамо. Мълчанието откъм Заседателките беше оглушително. Сюан се беше втренчила напред и беше стиснала полите си, сякаш ѝ струваше огромно усилие да не се озърне назад. Тя поне знаеше какво предстои. Шериам, която не знаеше, оглеждаше властно андорците и мурандийците, сякаш беше очаквала да чуе всяка изречена дума.

Егвийн трябваше да ги накара да забравят за момичето, което виждаха пред себе си, и да чуят жена, стиснала здраво юздите на властта в ръцете си. Ако още не бяха в ръцете ѝ, щяха да бъдат! Тя укрепи гласа си.

— Запомнете ме добре. Взела съм решението си; от вас зави си дали ще го приемете. Или ще трябва да понесете онова, което със сигурност ще последва от провала ви. — Когато млъкна, вятърът духна по-силно и развя платнището на балдахина и дрехите им. Егвийн оправи спокойно косата си. Някои от гледащите я благородници потръпнаха и се загърнаха по-плътно в наметалата си. „Дано трепетът им де не е само от студа“ — рече си тя.

Арател се спогледа с Пеливар и Емлин, после и тримата огледаха Заседателките, преди да кимнат бавно. Вярваха, че тя само изрича думите, поставени на езика ѝ от Заседателките! Въпреки това Егвийн почти въздъхна облекчено.

— Ще бъде както казвате — заяви благородничката с коравия поглед — отново го каза на Заседателките. — Не се съмняваме в думата на Айез Седай, разбира се, но ще ни разберете, ако и ние останем. Понякога това, което човек чуе, не се оказва това, което си

мисли, че е чул. Не че и сега случаят е такъв, сигурна съм. Но докато вие сте тук, ще останем и ние. — Донел наистина изглеждаше готов да повърне. Най-вероятно неговите владения бяха в съседство. Андорските армии в Муранди рядко си плащаха за каквото и да било.

Егвийн се изправи и чу шумоленето на ставащите зад нея Заседателки.

— Значи се споразумяхме. Трябва да си тръгнем скоро, ако ще се връщаме в постелите си преди да се е мръкнало, но можем да поостанем малко. Ако се опознаем малко по-добре, може би ще избегнем някои недоразумения в бъдеще. — А разговорите можеха да ѝ дадат възможност да се доближи до Талманес. — О, и още нещо, за което трябва да сте в течение. Книгата за новачките сега е отворена за всяка жена, независимо от възрастта ѝ, стига да отговори на изпитанията. — Арател примигна. Сюан не, но на Егвийн ѝ се стори, че чу леко ръмжене. Това двете не го бяха обсъждали, но по-подходящ момент да го огласи едва ли щеше да има. — Заповядайте. Сигурна съм, че всички искате да поговорите със Заседателките. Да сложим край на официалностите.

Без да изчака Шериам да ѝ подаде ръка, тя пристъпи встрани от редиците столове и скамейки. Почти ѝ се дощя да се разсмее. Едва до снощи се боеше, че може никога да не достигне до целта, но вече я беше преодоляла наполовина и изобщо не се оказа толкова трудно, колкото се боеше. Разбира се, оставаше другата половина.

ГЛАВА 18

СТРАНЕН ПРИЗИВ

За миг всички останаха неподвижни. А сетне андорците и мурандийците се спуснаха към Заседателките, почти като един. Явно момичето Амирлин — момиче марионетка и фигурантка! — за тях не представляваше никакъв интерес, не и при толкова лишени от възраст лица пред тях, които поне показваха, че наистина говорят с Айез Седай. По трима-четирима лордове и лейди се струпаха около всяка Заседателка, някои вирнали настоятелно брадички, други превили вратове почтително, но всички — държащи на всяка цена да бъдат чути. Режещият вятър отвяваше мъглата от дъха им и развяваше пешовете на наметалата им. Шериам също се оказа притисната от почервенелия лорд Донел, който ту се перчеше, ту тръскаше глава в учтиви поклони.

Егвийн издърпа Шериам настрана и припряно ѝ прошепна:

— Разбери колкото можеш по-деликатно за тези Сестри и гвардейци на Кулата в Андор.

Веднага щом я освободи, Донел я подхвана отново. Шериам дори изглеждаше примирена, но бързо престана да се мръщи. Донел примигна неловко, щом тя започна да разпитва него.

Романда и Лелейн поглеждаха Егвийн с изсечени от лед лица, но всяка се беше сдобила с по двама благородници, които искаха... нещо си. Уверения, че в думите на Егвийн не е скрита някоя уловка, може би. Колкото и да им бе неприятно да го правят, но както и да го усукваха — а щяха да го усукват! — нямаше начин да избегнат тези уверения, без да отрекат властта ѝ на място. Дори тези двете нямаше да стигнат чак дотам. Не и тук, не и публично.

Сюан се промъкна близо до Егвийн, с изписана на лицето почтителна кротост. Само дето очите ѝ шареха — озърташе се навярно за Романда или Лелейн и очакваше някоя от тях да дойде и да ги спипа за вратовете, забравила и закон, и обичай, и благоприличие, и кой ги гледа.

— Шейн Чунла — почти изсъска тя в ухото ѝ.

Егвийн кимна, но очите ѝ продължиха да търсят Талманес. Повечето мъже и голяма част от жените бяха достатъчно високи, за да го скрият. И при цялата тази бъркотия... Тя се надигна на пръсти. Къде ли се беше дянал?

Сеган застана пред нея и изгледа подозрително Сюан. Егвийн бързо стъпи на пети. Амирлин не можеше да подскача и да се озърта като момиченце на танц, което се оглежда за момчето си. Разлистваща се розова пъпка. Спокойствие. Сериозност. Опустели да са всички мъже!

Крехка жена с дълга тъмна коса, Сеган сякаш беше родена сприхава и пълната ѝ уста бе неизменно нацупена. Роклята ѝ бе ушита от фина синя вълна, направена да топли, но имаше твърде много свежозелено вземо по гърдите, а ръкавиците ѝ бяха ярки като на Калайджия. Тя изгледа Егвийн от глава до пети, присвивайки устни с почти толкова неверие, с каквото беше удостоила Сюан.

— Какво казахте за Книгата на новачките? — попита тя рязко. — Наистина ли имахте предвид всяка жена, независимо от възрастта? Значи всяка може да стане Айез Седай, така ли?

Въпрос, който беше на сърцето на Егвийн, и отговор, който бе готова да даде с цялата си душа — и същевременно да скъса ухото на всеки, който се е усъмнил в думите ѝ — но точно в този момент малка пролука сред потока от хора ѝ разкри Талманес в дъното на павилиона. Говореше с Пеливар! Стояха един срещу друг настръхнали, като два мастифа, почти готови да покажат един на друг зъбите си, но без да престават да се оглеждат, да не би някой да ги приближи и чуе какво си говорят.

— Всяка жена, независимо от възрастта ѝ, дъще — потвърди тя разсеяно. Пеливар?

— Благодаря — отвърна Сеган и добави колебливо, — майко. — Приклекна в съвсем бегъл намек за реверанс и бързо се отдалечи. Егвийн зяпна след нея. Какво пък, все някакво начало.

— Нямам нищо против да опъна платна срещу Пръстите на Дракона в тъмното, ако потрѣбва — изсумтя Сюан. — обсъждали сме го; претеглихме всички опасности и все едно, едва ли е нужно човек да пробва дали няма да стане храна за чайките, просто за разнообразие. Но не ти трябва да подпалиш пожар на палубата, за да стане по-

интересно. Да хванеш лъвориб в мрежата не ти стига. Не, трябва да напъхаш и някоя каракуда в пазвата си в добавка. Не ти стига да нагазиш сред ято сребруши, ами...

Егвийн я прекъсна.

— Сюан, смятам, че трябва да кажа на лорд Брин, че си се побъркала от любов по него. Просто ще е честно да го знае, не мислиш ли? — Сините очи на Сюан се опулиха и устата ѝ замърда, но излезе само нечленоразделен грак. Егвийн я потупа по рамото. — Ти все пак си Айез Седай, Сюан. Опитай се да съхраниш поне малко достойнство. И се опитай да разбереш нещо за тези Сестри в Андор. — Тълпата отново се раздвои и тя зърна Талманес на друго място, но пак в края на павилиона. И този път сам.

Стараяйки се да не бърза, тя тръгна към него, като остави Сюан все още задавена в неясното си ломотене. Красив чернокос слуга, чиито широки вълнени панталони не можеха съвсем да скрият изпъкналите му прасци, предложи на Сюан димяща сребърна чаша върху поднос. Наоколо се движеха други слуги с други сребърни подноси. Поднесоха все пак напитки, макар и малко късно. Твърде късно беше за целувката на мира. Не чу какво каза Сюан, докато грабваше чашата, но ако се съдеше по това как младежът се дръпна и вдървено започна да се кланя, явно го бяха пернали най-острите трески от яда ѝ. Егвийн въздъхна.

Талманес стоеше скръстил ръце и наблюдаваше суетнята наоколо с насмешка, но очите му не се усмихваха. Изглеждаше готов да се взриви от енергия, но очите му гледаха уморено. Щом го доближи, той сгъна почтително крак, но в гласа му се долови лека ирония, когато ѝ каза:

— Днес променихте една граница. — Мъжът се загърна поплътно в наметалото си срещу ледения вятър. — Тя винаги е била... подвижна... между Андор и Муранди, каквото и да показват картите, но Андор никога досега не е слизал толкова много на юг, с толкова войска. Освен по време на Айилската войиа и на Войната на Белите плащове, разбира се, но тогава е било само пътьом. Задържат ли се тук за месец, новите карти ще показват друга линия. Вижте боричкането сред мурандийците, как ухажват Пеливар и спътниците му не по-малко от Сестрите. Надяват се да си създадат нови приятелства, които ще им трябват в бъдеще.

За Егвийн, която се стараеше да скрие внимателното си наблюдение на всеки, който можеше да наблюдава самата нея, като че ли всички благородници, мурандийски, както и андорски, бяха насочили целия си интерес към Заседателките, които бяха обкръжили. Във всеки случай, тя имаше малко по-важни неща на ума си, отколкото някакви си граници. Важни за нея, ако не за благородниците. Освен в много редки моменти, всички Заседателки оставаха скрити зад главите на обкръжилите ги. Само Халима и Сюан като че ли я забелязваха. Въздухът бе изпълнен с врява като от ято разбунени гъски. Тя сниши глас и заподбира думите си предпазливо.

— Приятелите винаги са важни, Талманес. Ти си добър приятел на Мат, а вярвам — и на мен. Надявам се, че това не се е променило. Надявам се, че не си казал на никого неща, които не бива да казваш, — Светлина, наистина се бе разтревожила, иначе нямаше да е толкова пряма. Оставаше само да го попита направо какво си говореха с Пеливар преди малко!

За щастие той не ѝ се присмя като на някоя досадно бърбрива селячка. Макар че сигурно си го помисли. Огледа я много сериозно, преди да заговори. Много тихо. И той разбираше малко от предпазливост.

— Не всички мъже са клюкари. Кажете ми, когато пратихте Мат на юг, знаехте ли какво ще правите тук днес?

— Как бих могла да го знам преди два месеца? Не, Айез Седай съвсем не са всезнаещи, Талманес. — Надявала се беше да се случи нещо, което да я постави на сегашното ѝ място, замисляла го беше, но не беше го знаела, не и тогава. Надяваше се също така, че той наистина не се занимава с клюки. Някои мъже не го правеха.

Романда понечи да тръгне към нея с твърда крачка и мразовито лице, но Арател я пресрещна, хвана я под мишницата и не позволи да я избутат встрани, въпреки изумлението на Романда.

— Ще ми кажете ли най-после къде е Мат? — попита Талманес. — На път за Кемлин с щерката-наследница? Защо се изненадвате? Все някоя слугиня ще заговори с някой войник, докато пълнят вода от същия поток. Дори той да е най-страховитият Заклет в Дракона — добави мъжът сухо.

Светлина! Мъжете наистина... създаваха неудобства понякога. И най-добрите между тях все намираха начин да кажат най-

неподходящото нещо в най-неподходящия момент, да зададат най-неподходящия въпрос. Да не говорим, че завличат слугинчета и ги подлъгват да се раздрънкат. Колко по-лесно щеше да ѝ е просто да излъже, но той ѝ бе оставил достатъчно място за усукване в рамките на Клетвите. Половината истина щеше да е достатъчна и щеше да го задържи да не хукне към Ебу Дар. Може би по-малко от половината.

В отсрещния ъгъл на павилиона Сюан разговаряше с някакъв висок риж младеж със засукани мустаци, който я оглеждаше също толкова подозрително, колкото и Сеган преди това. Благородниците обикновено знаеха как изглеждат истинските Айез Седай. Но той задържаше само част от вниманието на Сюан. Погледът ѝ непрекъснато пробягваше към Егвийн. Все едно че крещеше, гръмко като вътрешен глас. Отпусни се. Не забравяй целта. Какво е да си Айез Седай. Тя наистина не беше знаела какво е до днес, само се беше надявала да го разбере! Егвийн въздъхна раздражено. Да я изгори дано тази жена!

— Последния път, когато чух за него, беше в Ебу Дар — промълви тя. — Но вече сигурно бърза на север, колкото може. Той все още смята, че трябва да ме спаси, Талманес, а Матрим Каутон не би изпуснал шанса да се появи точно когато трябва, за да може да ми натяква: „Видя ли, нали ти казах“.

Талманес изобщо не изглеждаше изненадан.

— Така си и мислех — въздъхна той. — Аз... чувствам... нещо, от доста време. Други в Бандата — също. Не нещо спешно, но все си е там. Сякаш има нужда от мен. Най-малкото, сякаш трябва да се обърна и да се загледам на юг. Понякога е странно да следваш един тавирен.

— Предполагам — съгласи се тя, надявайки се, че неверието ѝ не е проличало. Достатъчно странно беше да си помисли за Мат непрокопсаника като за водач на Бандата на Червената ръка, камо ли като за тавирен, но със сигурност един тавирен трябваше да е тук, или поне да е наблизо, за да въздейства.

— Мат не беше прав, че някой трябва да ви спасява. Никога не сте смятали да потърсите помощ от мен, нали?

Все още говореше тихо, но тя въпреки това се огледа предпазливо. Сюан продължаваше да ги следи с очи. А също и Халима. Петер стоеше някак прекалено плътно до нея, пухтеше, перчеше се и сучеше мустаци — ако се съдеше по това, как заничаше в

роклята ѝ, нея поне със сигурност не беше взел за Сестра! — но тя му отделяше едва половина от вниманието си — хвърляше коси погледи към Егвийн и в същото време му се усмихваше топло. Всички останали, изглежда, бяха заети с друго и никой не стоеше достатъчно близо до двамата, че да ги чуе.

— Амирлинския трон едва ли би могла да хукне да си търси убежище, нали така? Но е имало моменти, когато за мен е било утеха да знам, че сте наблизо, — призна тя. С неохота. Недопустимо беше и да се помисли, че Амирлинския трон би имала нужда от място, където да избяга и да се скрие, но нямаше да навреди, стига никоя от Заседателките да не разбере. — Досега ти наистина ми беше приятел, Талманес. Надявам се това да продължи. Искрено се надявам.

— Бяхте много по-... открита... с мен, отколкото очаквах — отвърна той бавно, — затова ще ви кажа нещо. — Лицето му не се измени — за всеки страничен наблюдател щеше да изглежда също толкова небрежен и безразличен, колкото преди малко, но гласът му се сниши до шепот. — Потърсиха ме хора на крал Редран, за Бандата. Той, изглежда, се надява да стане първият истински крал на Муранди. Искра да ни наеме. При нормални обстоятелства дори не бих се хванал да го обмислям, но знаете, парите все не стигат, а и с това... това усещане, че Мат има нужда от нас... Може би ще е по-добре, ако останем в Муранди. Ясно е като стъкло, че вие сте там, където искате да сте, и че държите всичко в ръцете си.

Той млъкна, когато една слугиня приклекна и им поднесе греяно вино. Носеше фина извезана зелена вълнена рокля и плюшено наметало с бродирано на гърдите зайче. Още слуги от лагера се бяха притекли да помагат, несъмнено просто за да вършат нещо, вместо да стоят на едно място и да треперят. Лицето на младата жена явно беше настръхнало от студа.

Талманес ѝ махна с ръка и придърпа още по-плътно плаща си, но Егвийн си взе сребърна чаша, за да си спечели време да помисли. Наистина, от Бандата вече нямаше голяма нужда. Въпреки цялото мърморене, Сестрите вече възприемаха присъствието им като даденост, все едно дали бяха Заклети в Дракона, или не. Не се бояха повече, че ще ги нападнат, и не беше нужно присъствието на Бандата, за да ги ръчка напред, откакто напуснаха Салидар. Единственото истинско предназначение на Шен ан Калхар тепърва бе да привлича

още набор към войската на Брин, мъже, които мислеха, че двете войски ще започнат битка, и искаха да са на по-многочислената страна. Тя нямаше повече нужда от тях, но Талманес се беше държал като приятел. А тя беше Амирлин. Понякога приятелството и отговорността тласкаха в една и съща посока.

След като слугинята се отдръпна, Егвийн хвана Талманес под ръка.

— Не бива да го правиш. Дори Бандата не може да завладее сама цяла Муранди, а всяка десница ще е срещу вас. Знаеш много добре, че единственото, което кара мурандийците да се обединят, са чужденците на тяхна земя. Последвайте ни до Тар Валон, Талманес. Мат ще дойде там; в това не се съмнявам. — Мат всъщност нямаше и да повярва, че е станала Амирлин, докато не я види, че носи шарфа в Бялата кула.

— Редран не е глупак — отвърна той. — От нас той иска само да си седим на място и да чакаме. Една чужда армия — без Айез Седай — и никой не знае какво крои. Няма да срещне големи затруднения да обедини благородниците срещу нас. След което, той така казва, ние тихо и кротко ще се прехвърлим през границата. Смята, че след като веднъж ги хване в ръцете си, ще може да ги задържи.

Егвийн не можа да прикрие тревогата в гласа си.

— А какво би му попречило да ви измами? Ако заплахата си отиде без битка, то неговата мечта за обединена Муранди може да се изпари заедно с нея. — Глупавият мъж я изгледа насмешливо!

— Аз също не съм глупак. Редран не би могъл да се подготви преди пролетта. Тази сбирщина тук никога нямаше да си размърда задниците от именията, ако андорците не бяха дошли на юг, а те са в поход още отпреди да завалят снеговете. Дотогава Мат ще ни е намерил. Ако е тръгнал на север, трябва да чуе за нас. Дотогава Редран ще трябва да се задоволи с това, което успее да направи. Така че ако Мат наистина смята да отиде до Тар Валон, може би пак ще ви видя.

Егвийн изсумтя раздражено. Планът беше забележителен, все едно че го беше измислила Сюан, и не приличаше на схема, която може да изиграе човек като Редран Алмарик до Аррелоа а'Налой. Разправяха, че бил толкова разпуснат, че в сравнение с човек като него и Мат щеше да изглежда сдържан. Но от друга страна, схемата едва ли беше замислена от самия Редран. Единственото сигурно беше, че Талманес вече си го е наумил.

— Искам честната ти дума, Талманес, че няма да позволиш Редран да ви въвлече във война. — Отговорност. Тесният шарф около врата ѝ сякаш тежеше десет пъти повече от пелерината ѝ. — Ако се раздвижи по-рано, отколкото смяташ, ще напуснете независимо дали Мат се е присъединил към вас.

— Бих искал да мога да ви обещаю, но не е възможно — възрази той. — Очаквам първото нападение над обоза ми най-много три дни след като започна да се отдалечавам от армията на лорд Брин. Всеки дребен владетел или фермер ще си помисли, че може да отмъкне няколко коня през нощта, да ме мушне с игла по задника и да офейка.

— Не говоря за това, че трябва да се защитавате, и ти го знаеш — отвърна му тя твърдо. — Честната ти дума, Талманес. Или няма да позволя споразумението ви с Редран. — Единственият начин да го прекрати беше да го издаде, но война пред очите си нямаше да допусне, война, която тя самата е предизвикала, довеждайки Талманес тук.

Той се взря в нея, сякаш я виждаше за първи път, и най-сетне склони глава. Странно, но този жест и се стори по-официален от поклона му.

— Ще бъде както казвате, майко. Кажете ми, сигурна ли сте, че и вие не сте тавирен?

— Аз съм Амирлинския трон — отвърна тя. — Това е предостатъчно за всички. — Отново го докосна по ръката. — Светлината да те освети дано, Талманес. — Този път усмивката почти докосна очите му.

Неизбежно, въпреки шепненето им, разговорът им беше забелязан. Може би тъкмо заради шепненето. Момичето, което претендираше, че е Амирлин, бунтовничката срещу Бялата кула, в разговор с водача на десет хиляди Заклети в Дракона. Дали беше затруднила разговора на Талманес с Редран, или го бе улеснила? По-малко вероятна ли ставаше войната в Муранди, или повече? Сюан, с нейния проклет „Закон за непредвидените последствия“! Проследиха я петдесетина погледа, после се отдръпнаха, докато тя се придвижваше през множеството, топлейки пръстите си с чашата. Е, почти се отдръпнаха. Лицата на Заседателките придобиха цялата айезседайска невъзмутимост, но Лелейн ѝ заприлича на кафявоока врана, дебнеща

замятала се в плитчините риба, а пък малко по-тъмните очи на Романда можеха да пробият дупки в желязо.

Стараяйки се да държи под око слънцето отвън, тя бавно обиколи павилиона. Благородниците продължаваха да досаждат на Заседателките, но се местеха от една към друга, сякаш търсеха по-добри отговори на въпросите, които ги терзаеха, и тя започна да забелязва разни дреболии. Донел се спря по пътя си от Джаня към Мория и се поклони ниско на Емлин, която го удостои с кимване. Циан, отдръпвайки се от Такима, направи дълбок реверанс на Пеливар и в отговор получи лек поклон. Имаше и други, все по някой мурандиец, който отдаваше почит на андорец, и му се отвърщаше също толкова официално! Андорците се стараеха да избегнат Брин, освен че го стрелваха с по някое странно намръщване, но всички мурандийци гледаха да се доближат до него един по един, стараяйки се да останат насаме, и ако се съдеше по погледите им, беше явно, че обсъждат с него било Пеливар, било Арател или Емлин. Може би Талманес беше прав.

Тя самата също получи поклони и реверанси, въпреки че никой не се стараяше толкова, колкото пред Арател, Пеливар и Емлин, да не говорим за Заседателките. Половин дузина жени ѝ казаха колко са благодарни, че нещата са се разрешили така мирно, въпреки че в действителност почти толкова на брой измърморваха уклончиво или свиваха неловко рамене, сякаш не бяха сигурни, че наистина всичко ще свърши толкова мирно. Уверенията ѝ, че ще е така, се посрещаха с трескавото: „Дано Светлината да даде!“ или с примиреното: „Стига да е волята на Светлината“. Четири я нарекоха „майко“, като едната малко се поколеба. Други три казаха, че била много хубавичка, че имала красиви очи и че дрехите ѝ били много красиви, все неща от този род; може би подходящи комплименти за годините на Егвийн, но не и за положението ѝ.

Поне си намери едно удоволствие, което нищо не можеше да помрачи. Оказа се, че Сеган не е единствената заинтригувана от обявлението ѝ за новачките. Явно това беше главната причина повечето жени все пак да говорят с нея. В края на краищата, другите Сестри можеше ѝ да са бунтовнички срещу Кулата, но тя бе претендентката за Амирлинския трон. Интересът им трябваше да е твърде силен, въпреки че никоя не искаше да го издаде. Арател

направи запитването си намръщено, от което бръчките по бузите ѝ само се увеличиха. Емлин поклати посивялата си глава, като чу отговора. Запита и едрата Циан, последвана от една теснолика андорска лейди на име Негара, после от хубавичка, с големи очи мурандийка, която се казваше Дженет, както и от други. Никоя не искаше да го разбере за себе си — повечето побързаха да го пояснят, особено, по-младите жени — но много скоро се изредиха да я питат всички благороднички, както и няколко слугини, под прикритието, че искат да ѝ предложат още подправено вино. Една жилава женичка на име Нидра, беше дошла от лагера на Айез Седай.

Егвийн бе много доволна от семето, което беше посяла тук. Виж, от мъжете не остана толкова доволна. Малцина от тях я заговаряха, и то когато се озовяха лице в лице с нея и като че ли нямаха друг избор. По някоя и друга промърморена дума за времето, било за да похвалят края на сушата или да изразят неодобрението си от внезапните снегове, промърморена надежда, че проблемът с разбойниците скоро ще приключи, с по някой друг многозначителен поглед към Талманес, след което се плъзваха настрани като мазни прасета. Един андорски мечок на име Мачаран само дето не се спъна в ботушите си, за да я отбегне. Жените си имаха някакво оправдание, макар и пред себе си, покрай Книгата на новачките, но мъжете мислеха само, че ако ги видят да разговарят с нея, може да се озоват в казана с катран.

Това наистина беше доста обезсърчително. Изобщо не я интересуваше какво мислят мъжете за новачките, но много ѝ се искаше да разбере дали и те се боят толкова, колкото жените, че накрая всичко това може да свърши с размяна на удари. Подобни страхове имаха свойството сами да се изпълняват. Най-накрая Егвийн реши, че има само един начин да го разбере.

Пеливар се извърна, докато взимаше от един поднос нова чаша с вино и се дръпна, като измърмори под нос някаква ругатня, понеже едва не се сблъска с нея. Ако му беше застанала още по-близо, щеше да му стъпи на ботушите. Горещото вино се плисна на ръкавицата му и потече по ръкава, предизвиквайки вече не толкова приглушена ругатня. Достатъчно висок, за да надвисне с глава и рамене над нея, той напълно се възползва от предимството си. Намръщи се като човек, готов да отпрати ядосано от пътя си натрапилото му се момиченце. Или като човек, току-що настъпил червена усойница. Тя изправи

рамене и се помъчи да се съсредоточи върху образа му на малко момченце, но без особен успех. Обикновено действаше; повечето мъже като че ли го усещаха. Той измърмори нещо — учтив поздрав, или пък поредната ругатня — присви леко рамене и се опита да я заобиколи. Тя пристъпи встрани и пак застана срещу него. Той сви вдясно, тя — срещу него. Пеливар се заозърта, сякаш са го хванали натясно. Тя реши да се опита да го успокои преди да го натисне с важния въпрос. Искаше отговори, а не мрънкане.

— Трябва да сте доволен, че щерката-наследница е на път за Кемлин, лорд Пеливар. — Беше чула няколко от Заседателките да го споменават.

Лицето му се изпъна безизразно.

— Елейн Траканд е в правото си да изяви претенции за Львския трон — отвърна ѝ той хладно.

Очите на Егвийн се разшириха и той отстъпи колебливо назад. Може би си бе помислил, че се е ядосала от премълчаването на титлата ѝ, но тя едва го забеляза. Пеливар бе подкрепил майката на Елейн в претенциите ѝ за трона и тя беше сигурна, че ще подкрепи и нея. Винаги говореше за Пеливар с обич, като за любимия си чичо.

— Майко — промърмори Сюан до лакътя ѝ, — трябва да тръгваме, ако искаме да стигнем в лагера преди залез. — Успя да вложи много настойчивост в тихите си думи. Слънцето вече бе превалило зенита.

— Времето не е подходящо за вървене на открито нощем — бързо се намеси Пеливар. — Ако ме извините, трябва и аз да се подготвя за тръгването ни. — Хвърли чашата си на подноса на един слуга, поколеба се и сви крак в лек поклон, след което се измъкна с изражение на човек, току-що отървал се от вълчи капан.

На Егвийн ѝ се допря да скръцне със зъби от безсилие. Какво наистина мислеха мъжете за споразумението им? Ако можеше да се нарече такова след начина, по който им го беше наложила. Арател и Емлин притежаваха повече власт и влияние от повечето мъже, но все пак Пеливар, Кулан и другите като тях яздеха с войниците; все още можеха да ѝ го лиснат в лицето като ведро масло за лампи.

— Намери Шериам — изръмжа тя — и ѝ кажи да накара всички да се качат по конете веднага, каквото и да ѝ струва!

Не можеше да даде на Заседателките цяла нощ да мислят какво точно е станало днес, и да започнат кроежите си. Трябваше да се върнат в лагера преди да се скрие слънцето.

ГЛАВА 19

ЗАКОНЪТ

Да накара Заседателките да се качат по конете не се оказа много трудно — те бяха също толкова нетърпеливи да тръгнат, колкото и Егвийн, особено Романда и Лелейн, и двете — студени като вятъра и с очи като гръмоносни облаци. Останалите бяха самото възплъщение на хладното айезседайско спокойствие и излъчваха самообладание като някакъв тежък мирис, но се плъзнаха към конете си толкова бързо, че благородниците останаха зяпнали, а пъстро облечените слуги се засуетиха да натоварят багажа по товарните коне и да ги настигнат колкото се може по-бързо.

Егвийн подкара здраво Дайшар през снега и само след един поглед и кимване от нейна страна лорд Брин се погрижи въоръженият ескорт да подкара също толкова бързо. Сюан върху Бела и Шериам на гърба на Крילו се втурнаха да я настигнат. Дълго газиха през снежна покривка до глезените, като конете вдигаха високо копита почти в бяг. Пламъкът на Тар Валон плющеше под устремния вятър и дори когато се наложеше да забавят, когато конете потъваха до колене в покритите със заледена кора преспи, продължаваха в бърз тръс.

Заседателките нямаха никакъв избор, освен да се стараят да не изостанат, а скоростта им отне възможността да я заговорят в движение. При тази изнурителна бързина, ако човек не внимаваше с коня си, можеше да докара счупен крак на животното, както и сам да си счупи врата. Въпреки това Романда и Лелейн успяха да сберат котериите си и тези две групички цапаха през снега, обкръжени от прегради срещу подслушване. Егвийн можеше да си представи темата. Колкото до това, останалите Сестри също успяха да поюздат заедно за известно време, разменяйки си по някоя дума и хвърляйки хладни погледи ту към нея, ту към Сестрите, загърнати в сайдар. Само Делана така и не се включи в нито една от тези дружески беседи. Тя се държеше плътно до Халима, която най-сетне престана да крие, че ѝ е студено. Изопнала лице, селянката придържаше наметалото плътно

около себе си, но все така се стараяше да успокоява Делана, като ѝ шепнеше непрекъснато. Делана, изглежда, се нуждаеше да я успокояват — веждите ѝ се бяха свъсили, а челото ѝ беше намръщено и ѝ придаваше вид на старица.

Не беше единствената притеснена. Другите упорито криеха чувствата си, излъчвайки абсолютно спокойствие, но Стражниците яздеха като мъже, очакващи всеки момент най-лошото да изскочи от снега, очите им се местеха непрестанно и бдително, а объркващите взора плащове се вееха под поривите на вятъра. Когато една Айез Седай се тревожеше, тревожеше се и нейният Стражник, а Заседателките бяха твърде погълнати от грижите си, за да се сетят да успокоят мъжете. При тази гледка Егвийн можеше само да се радва. Щом Заседателките бяха разтревожени, значи все още нищо не бяха измислили.

Когато Брин се понесе напред, за да поговори с Юно, тя се възползва от случая да поразпита двете жени какво са научили за Айез Седай и гвардейците на Кулата в Андор.

— Не много — отвърна ѝ със свити устни Сюан. Рунтавата Бела като че ли не изпитваше никакви трудности със скоростта, но Сюан изпитваше: стискаше здраво юздите с едната си ръка и лъка на седлото с другата. — Доколкото аз можах да схвана, има поне петдесет слуха и нито един факт. Вероятно е някоя от поредните приказки, но все пак може и да е истина. — Предните копита на Бела затънаха дълбоко и Сюан извика уплашено. — Светлината дано да ги изгори всичките тези коне!

Шериам също не беше научила повече. Тя поклати глава и въздъхна раздражено.

— За мен не е нищо повече от пух и перушина, пълни глупости, майко. Винаги се въртят слухове за разни Сестри, промъкващи се къде ли не. Ти никога ли не си се учила да яздиш, Сюан? — добави тя и от гласа ѝ закапа язвителна насмешка. — До вечерта толкова ще си се схванала, че няма да можеш да вървиш! — Нервите на Шериам, изглежда, съвсем се бяха опънали, за да избухне толкова открито. Но ако се съдеше по това как помръдваше на седлото си, това, което предричаше на Сюан, вече я беше споходило.

Сюан присви очи и отвори уста почти с ръмжене, без да я е грижа кой ще ги види зад знамето.

— Я се успокойте и двете! — скастри ги Егвийн. И вдиша дълбоко, за да се успокои тя самата. И нейните нерви се бяха поизпънали. В каквото и да вярваше Арател, всяка сила, която Елайда би изпратила, за да им попречи, щеше да е твърде значителна, за да се прокрадва скришом. Оставаше Черната кула, същинско бедствие от самото начало. По-добре гледай да хванеш питомното пиле по двора, отколкото дивото на дървото. Особено когато дървото е в друга страна и на него може да няма никакво пиле.

Все пак тя даде отсечено указания на Шериам какво да направи, стигнат ли лагера. Тя беше Амирлинския трон и това означаваше, че всички Айез Седай са нейна отговорност, дори онези, които следваха Елайда. Гласът ѝ обаче остана твърд като скала. Хванеш ли вълка за ушите, късно е за страх.

Като чу заповедите, Шериам ококори очи.

— Майко, ако позволите да попитам, защо... — Замлъкна пред суровия поглед на Егвийн и преглътна. — Ще стане както казвате, майко — промълви тя бавно. — Странно. Още помня деня, в който двете с Нинив пристигнахте в Кулата — две момиченца, които не могат да решат от възхита ли да ахкат, или от страх да охкат. Колко много неща се промениха оттогава! Всичко.

— Нищо не стои вечно на едно място — отвърна ѝ Егвийн. Кимна многозначително на Сюан, но Сюан отказа да го забележи. Като че ли нещо се мусеше. А на Шериам сякаш ѝ прилоша.

Точно тогава се върна лорд Брин и изглежда, усети настроението, възцарило се помежду им. Каза само, че се движели добре, и затвори устата си. Мъдро.

Слънцето вече почти бе клекнало над върховете на дърветата, когато най-сетне се добраха до просналия се нашироко лагер на войската. Фургоните и палатките мятаха дълги сенки по снега и доста от мъжете се трудеха яко — строяха още ниски колиби от храсталаци. Палатките далеч не бяха достатъчно дори само за войниците, а в стана имаше почти още толкова сарачи, перачки, стрелчари и други подобни, всички онези хора, които неизбежно следваха една войска. Кънтежът на наковални подсказваше, че налбантите, оръжейниците и ковачите продължават работата си. Навсякъде горяха огнища за готвене и конницата скоро се пръсна — всички бяха зажаднали за топлина и

гореща храна. Изненадващо, Брин продължи да язди до Егвийн дори след като тя го освободи.

— Ако позволите, майко — каза той — Помислих си, че бих могъл да ви придружа още малко. — Шериам чак се изви в седлото си, за да го погледне изумено. Сюан също се загледа, само че право напред, сякаш не смееше да извърне широко отворените си очи към него.

Какво си въобразяваше, че може да направи? Да се прави на неин телохранител? Срецу Сестрите? Да разкрие публично колко изцяло е на нейна страна? Утре щеше да има предостатъчно време за това, стига тази нощ всичко да минеше добре; такова разкритие можеше само да тласне Съвета в посоки, за които не й се искаше и да мисли.

— Това, което ще става тази вечер, засяга Айез Седай — каза му тя твърдо. Но колкото и да беше глупаво предложението му, той все пак й беше предложил да се изложи на риск заради нея. Не можеше да се разбере по каква причина — можеш ли да разбереш защо изобщо някой мъж прави каквото и да е? — но все пак тя му дължеше за този жест. И за други неща. — Освен ако не пратя Сюан да ви предаде нещо друго тази нощ, лорд Брин, вие ще трябва да напуснете преди съмване. Ако бъда обвинена заради случилото се днес, това може да се отрази и на вас. Оставането ви може да се окаже опасно. Дори фатално. Не мисля, че ще им е нужен кой знае какъв повод. — Нямаше нужда да уточнява кои са „те“.

— Дал съм думата си — отвърна той спокойно и потупа Пътник по шията. — До Тар Валон. — Спря се и изгледа Сюан. По-скоро замислено, отколкото колебливо. — Когато и да засяга това, което ще става тази вечер — най-сетне продължи той, — помнете, че разполагате с тридесет хиляди мъже и Гарет Брин зад себе си. Това би трябвало да значи нещо, дори за Айез Седай. До утре, майко. — И извърна коня и подвикна през рамо: — Очаквам и теб да видя утре, Сюан. Това нищо не го променя. — Сюан се втренчи в гърба му, докато се отдалечаваше. В очите й имаше мъка.

Егвийн също не можа да се сдържи да не го изгледа. Та той никога досега не беше бил толкова открит. Защо точно сега?

След като прекосиха четиридесетте или петдесет крачки, отделящи лагера на войската от този на Айез Седай, тя кимна на Шериам, която дръпна юздите при първите шатри. Двете със Сюан

продължиха. Зад тях гласът на Шериам се извиси, изненадващо ясен и спокоен:

— Амирлинския трон призовава Съвета днес на редовно заседание. Нека се подготвим колкото може по-бързо.

Егвийн не се обърна.

Пред шатрата ѝ една костелива конярка се затича да поеме Дайшар и Бела. Лицето ѝ беше стегнато и тя едва-едва кимна с глава, преди да отведе двата коня.

Вътре Чеза пое пелерината ѝ и щом я докосна по ръцете, възкликна:

— Ами че вие сте премръзнала до кости, майко. — И без да спира да бърбори, се засуети, сгъвайки пелерината на Егвийн и тази на Сюан, после заоправя одеялата на леглото на Егвийн. — Аз ако бях толкова премръзнала, направо щях да се мушна в леглото със затоплени тухлички около мен. Е, първо щях да хапна нещо топло. Външната топлина не е нищо, ако не се стоплиш отвътре. Ще донеса още няколко тухли да ви ги пъкна в краката, докато си изядете супата. И за Сюан Седай, разбира се. О, ако бях толкова прегладняла, колкото вие двете сте със сигурност, щях да се изкуша да изгълтам яденето си на един дъх, но от това винаги ме заболява стомахът. — Спря се до подноса, изгледа Егвийн и кимна доволно едва след като тя я увери, че няма да яде много бързо.

Да ѝ отговориш сериозно не беше никак лесно. Чеза винаги я развеселяваше, но след днешния ден Егвийн едва не се разсмя от удоволствие. При Чеза нямаше сложнотии. На подноса чакаха две бели купи с топла леща и висока кана с подправено греяно вино, две бели чашки и две големи франзели. По някакъв начин жената беше разбрала, че Сюан ще се храни с нея. От купите и каната се вдигаше пара. Колко ли пъти Чеза бе подменяла този поднос, за да е сигурна, че топлата храна ще посрещне Егвийн още с пристигането ѝ? Простодушие и без никакви преструвки. И грижовна като майчица. Или като приятелка.

— Засега ще трябва да забравя за леглото, Чеза. Тази вечер все още ме чака работа. Би ли ни оставила сами?

Сюан поклати глава, след като платницето на входа се смъкна зад гърба на пълничката жена.

— Сигурна ли си, че не ти е служила още като бебе? — промърмори тя.

Егвийн взе една от купите, фразела и лъжица и с въздишка седна на стола. И освен това прегърна Извора, та да сложи около шатрата прегради срещу подслушване. За съжаление, сайдар само ѝ напомни още по-силно колко премръзнали са ръцете и стъпалата ѝ. Всичко помежду им не беше много по-топло. Купата ѝ се стори почти прекалено гореща за държане, както впрочем и фразелата. О, колко хубаво щеше да ѝ бъде с няколко затоплени тухлички...

— Можем ли да направим още нещо? — полита тя и жадно изгълта пълна лъжица от яхнията. Огладняла беше като вълчица — нищо не беше хапвала от заранта, а денят бе започнал толкова рано... Лещата ѝ се стори вкусна като най-хубавата майчина гозба. — Аз нищо повече не мога да измисля. А ти?

— Каквото можеше да се направи, се направи. Вече няма нищо друго, освен ако не се намеси самият Създател. — Сюан взе другата купа и се отпусна на ниското си столче, но след това само заби поглед в яхнията и започна да я бърка вяло с лъжицата. — Не би могла наистина да му го кажеш, нали? — отрони най-сетне тя. — Ако го разбере, няма да го понеса.

— Но защо, в името на...

— Защото ще се възползва — отвърна ѝ навъсено Сюан. — О, не онова. Нямам предвид онова. — В някои отношения беше доста свенлива. — Но ще превърне живота ми в Ямата на ориста! — А нима да пере долните му ризи и да му лъска всеки ден ботушите и седлото не беше същото?

Егвийн въздъхна. Как изобщо бе възможно една наистина разумна, интелигентна, способна жена да става толкова гламава само по такъв един повод? И като съскаца усойница, в главата и се надигна образ. Тя, седнала на коляното на Гавин, си играе на целувчици. В една кръчма! Тръсна решително глава да го махне.

— Сюан, имам нужда от опита ти. Мозъкът ти ми трябва. Не мога да позволя да загубиш ума си заради лорд Брин. Ако не можеш да се овладееш, ще му заплатя каквото му дължиш и ще ти забраня да се виждаш повече с него. Ще го направя.

— Казала съм, че ще отработя дълга си — отвърна упорито Сюан. — Имам не по-малко чест от проклетия лорд Гарет Брин! Освен

това Мин ми каза, че не трябва да се отделям от него, иначе и двамата ще загинем. Или нещо такова. — Розовината по бузите ѝ обаче я издаде. Независимо от честта ѝ и това, което ѝ беше казала Мин, тя просто беше готова да се примири с всичко, стига да е до него.

— Ясно. Затъпяла си от любов и ако ти кажа да се държиш далече от него, или няма да се подчиниш, или ще провесиш нос и онова, което още е останало от мозъка ти, ще потъне в облаци. Какво смяташ да правиш с него?

Сюан се навъси възмутено, както тя си знаеше и заръмжа какво щяла да направи с проклетия лорд Гарет Брин. Нищо от това, което изреди, нямаше да му хареса. А някои от нещата просто нямаше да преживее.

— Сюан — каза ѝ Егвийн предупредително, — ако още веднъж отречеш това, което е явно като носа ти, хем ще му го кажа, хем ще му дам парите.

Сюан се нацупи. Нацупи се! Сюан!

— Нямам време да се влюбвам. Едва ми остава време да мисля между работата си за теб и за него. А дори тази вечер всичко да мине добре, ще ми се отвори два пъти повече работа. Освен това... — Лицето ѝ помръкна и тя се помръдна неловко на столчето и сведе очи. — Ами ако той... не отговори на чувствата ми? — измърмори тя. — Той никога не се е опитвал да ме целуне. Единственото, което го интересува, е дали ризите му са чисти.

Егвийн остърга купата си с лъжицата и се изненада, като я извади празна. Нищо не беше останало и от фразелата, освен няколкото трохи по полата ѝ. Светлина, коремът ѝ все още беше празен. Погледна с надежда към купата на Сюан; тя, изглежда, не проявяваше никакъв интерес, освен да чертае кръгчета в лещата.

Внезапно ѝ хрумна нещо. Защо лорд Брин беше настоял Сюан да отработи дълга си, дори след като бе разбрал коя е? Само защото тя бе заявила, че ще го направи? Изглеждаше против здравия разум. Освен ако това нямаше да я задържи близо до него, след като нищо друго не можеше. Впрочем, тя често се беше чудила защо всъщност Брин се бе съгласил да ѝ изгради армия. Трябваше да разбира, че вероятността да сложи главата си на дръвника е много голяма. И защо беше врекъл тази армия точно на нея, на едно момиченце Амирлин, без реална власт и без нито една приятелка сред Сестрите освен Сюан, доколкото той

знаеше? Възможно ли бе отговорът на всичките тези въпроси да е толкова прост, че той... обича Сюан? Не! Повечето мъже бяха лекомислени и хвърчаха в облаците, но чак това беше нелепо! Въпреки това тя подхвърли предположението си, макар и само за да развесели Сюан. Можеше да я накара поне да се поусмихне малко.

Сюан изсумтя невярващо. Странно прозвуча от това красиво лице, но никой не можеше по-добре от нея да вложи толкова изразителност в едно изсумтяване.

— Той не е чак пълен идиот — каза тя сухо. — Всъщност дори е доста умен. В повечето случаи умее да разсъждава, почти като жена.

— Все още не съм чула да ми обещаеш, че ще се стегнеш, Сюан — настоя Егвийн. — Трябва да го направиш, така или иначе.

— Е, естествено, че ще го направя. Сама не знам какво ми става. Не че никога не съм целувала мъж, но... — Очите ѝ изведнъж се присвиха, сякаш очакваше Егвийн да я предизвика на тази тема. — Не съм прекарала целия си живот в Кулата. Но това е тъпо! Да си дърдорим за мъже, и то не кога да е, а точно тази вечер! — Погледна в купата си и като че ли едва сега забеляза, че е пълна с храна. Гребна с лъжицата и посочи с нея към Егвийн. — Сега повече от всякога трябва да си пестиш времето. Ако Романда или Лелейн грабне руля, никога няма да можеш да сложиш ръка на него.

Тъпо или не, нещо определено възвърна апетита на Сюан. Излапа си гозбата по-бързо и от Егвийн, а от хляба ѝ не остана и една троха. Егвийн се усети, че огребва своята опразнена купа. В нея вече нямаше нищо — само няколко последни зрънца леща.

Да обсъждат какво ще стане тази нощ нямаше смисъл. Точили бяха и пренаточвали всичко, което Егвийн трябваше да каже, и в кой момент, толкова пъти, че тя дори се изненадваше, че не е започнала да го сънува. Определено можеше да изиграе ролята си и насън. Сюан обаче настоя, почти заобикаляйки частта, когато Егвийн трябваше да я нахока, връщаше се на подробностите отново и отново, изтъкваше всички възможни обстоятелства, които бяха обсъждали поне сто пъти. Странно, Сюан си беше възвърнала доброто настроение. Дори прояви малко хумор, нещо необичайно за нея напоследък, макар че повечето беше черничък.

— Знаеш, че Романда някога е очаквала сама да стане Амирлин — каза тя по едно време. — Чух, че това, че Тамра получила шарфа, я

накарало да изчезне в изгнание като чайка с проскуба на опашка. Ще заложа един сребърник, какъвто нямам, срещу цял кантар риба, че очите ѝ ще се опулят два пъти повече, отколкото на Лелейн.

И по-късно.

— Съжалявам, че няма да мога да ги чуя как ще вият. Много скоро някой все ще го направи, и бих предпочела да са те, вместо ние. Никога не съм имала добър глас за пеене. — И за да го докаже, дори попя малко за момичето, което гледало момчето на отсрещния бряг на реката, а нямало лодка. Права беше — гласът ѝ по своему беше приятен, но не можеш да изкараш мелодия с ведро на главата.

И още по-късно:

— Добре че имам толкова сладко лице сега. Ако мине лошо, двете ще ни облекат като куклички и ще ни сложат седнали на брега да ни се радват. Разбира се, вместо това може да ни се случат „случки“. И куклите да се счупят. Гарет Брин ще трябва да си намери някоя друга, която да хока. — На това дори се засмя.

Така че Егвийн изпита дори облекчение, когато платницето на входа се изду за кратко навътре, издавайки някой достатъчно разумен да не влезе, след като е поставена преграда. Наистина не държеше да чуе докъде ще стигне хуморът на Сюан!

Веднага щом освободи преградата, вътре пристъпи Шериам, а с нея нахлу и въздух, който ѝ се стори десет пъти по-студен отпреди.

— Време е, майко. Всичко е готово. — Очите ѝ се бяха разширили и тя облизваше устни.

Сюан скочи и грабна пелерината си от леглото на Егвийн, но се спря, докато я намяташе на раменете си.

— Знаете ли, аз наистина съм вдигала платна към Пръстите на Дракона посред нощ — каза тя сериозно. — И съм хващала лъвориб в мрежа, с баща ми. Възможно е да стане.

Шериам се втренчи навъсено след излизащата Сюан. През процепа нахлу още студ.

— Понякога си мисля — почна тя, но каквото и да си мислеше понякога, така и не го сподели. — Защо го правите, майко? — попита тя вместо това. — Всичко — това днес при езерото, както и свикването на Съвета тази вечер. Защо прекарахте целия ден вчера, говорейки за Логаин пред всеки, когото срещнехме? Позволям си да мисля, че

можете да го споделите с мен. Аз все пак съм вашата Пазителка. Аз наистина ви се заклях във вярност.

— Казах ти каквото трябва да знаеш — отвърна Егвийн и заметна пелерината на раменете си. Не беше нужно да уточнява, че разчита на една принудена клетва само дотук, дори от Сестра. А Шериам можеше да намери причина да изпусне някоя дума не пред когото трябва, въпреки тази клетва. В края на краищата Айез Седай бяха прочути с това, че си намират пролуки в това, което твърдят. Не вярваше всъщност, че може да се случи, но също като лорд Брин не можеше да поема и най-малките рискове, освен когато не се налага.

— Трябва да ви кажа — заговори с горчивина Шериам, — че според мен от утре вашата Пазителка на Хрониките ще бъде или Романда, или Лелейн, а аз ще отслужвам наказание за това, че не съм предупредила Съвета. И допускам, че може би ще ми завиждате.

Егвийн кимна. Беше напълно възможно.

— Тръгваме ли?

Слънцето се бе снишило в червен купол над върховете на дърветата на запад и от снега се вдигаше зловещо бледо сияние. Слуги посрещаха преминаването на Егвийн през дълбоките пъртини с мълчаливи поклони. Лицата им бяха или посърнали от тревога, или безизразни — слугите можеха да улавят настроението на своите господари почти толкова бързо, колкото и Стражниците.

Отначало не се виждаше нито една Сестра, а после се появиха всички, огромно сборище около един павилион, вдигнат на единственото достатъчно широко открито пространство в лагера, зоната, използвана от Сестрите за Приплъзване до гълъбарските кафези в Салидар и за Пътуване назад с докладите от техните очи и уши. Големи усилия бяха нужни, за да се разпъне многократно закърпваното тежко платнище, нямащо нищо общо с разкошния балдахин при езерото. През последните два месеца Съветът най-често се беше събирал горе-долу както тази сутрин, или най-много да се наблъскат в някоя от по-големите шатри. Павилионът беше разпъван само два пъти, откакто тръгнаха от Салидар. И двата пъти — за съд.

Забелязали приближаването на Егвийн и Шериам, Сестрите най-отзад замърмориха на по-предните и се отвори пролука, през която да минат. Проследиха ги безизразни очи, с нищо не издаващи дали

гледащите ги Сестри знаят, или дори подозират какво става. В стомаха на Егвийн запърхаха пеперуди. Розовата пъпка. Спокойствие.

Тя пристъпи по застланите килими, изтъкани в ярки цветове на десетки шарки, и тръгна към кръга от горящи мангали, разположени около ръба на балдахина.

Шериам започна:

— Тя иде; тя иде... — Никак не беше чудно, че прозвуча не толкова величествено, както друг път, и малко нервно.

Излъсканите пейки и покритите с разноцветни платове сандъци изглеждаха доста по-официално от безразборно подбраните столове по-рано същия ден — две извити редици от по девет места, групирани по тройки: Зелена, Сива и Жълта от едната страна, Бяла, Кафява и Синя — от другата. Срещу тях бе поставен покрит, с плат на разноцветни ивици сандък и пейка за Амирлинския трон. Седнеше ли там, Егвийн щеше да се озове във фокуса на всички погледи и с пълното съзнание, че е изправена сама пред осемнадесетте Сестри. Толкова по-добре, че не бе сменила дрехите си — всяка от Заседателките още носеше фините одежди от езерото, добавила само шала си. Розова пъпка. Спокойствие.

Една от пейките се оказа празна, макар и само за кратко. Делана дотича тъкмо когато Шериам довършваше литанията си. Развълнувана и останала почти без дъх, Сивата Заседателка се добра до мястото си между Вирилин и Квамеса и се смъкна на седалката без помен от обичайната си грациозност. Усмиваше се болнаво и нервно опипваше огърлицата с огнекапки на шията си. Всеки можеше да си помисли, че тя е изправената на съд. Спокойствие. Никой не беше изправен на съд. Все още.

Егвийн бавно закрачи по килимите, между двете редици, с Шериам плътно зад нея, а Квамеса стана. Светлината на сайдар изведнъж засия около мургавата тънка жена, най-младата от Заседателките. Днес нямаше да се скъпят откъм формалности.

— Това, което е внесено пред Съвета на Кулата, може да бъде обсъждано само от Съвета — обяви Квамеса. — Който стъпи тук неканен, било то жена или мъж, вътрешен или външен, все едно дали ще дойдат в мир или с гняв, ще приложи към тях тежестта да закона, да отговарят пред закона. Знайте, че това, което казвам, е истина. Така ще бъде и така ще стане.

Тази формула беше по-стара дори от клетвата срещу изричане на неистина и идваше от времената, когато от убийства бяха загинали почти толкова Амирлини, колкото от всички други причини, събрани наедно. Егвийн продължи добре отмерените си крачки. Струваше й усилие да не докосне шарфа на раменете си, само за да си напомни. Постара се да се съсредоточи върху пейката отпред.

Квамеса зае мястото си, все още сияейки със Силата, и сред Белите се надигна Аледрин, и сиянието обкръжи и нея. С тъмnozлатистата си коса и големите си светлокафяви очи, когато се усмихнеше, тя беше доста красива, но сега и един камък щеше да е по-изразителен.

— Има такива, които са на едно ухо разстояние и които не са от Съвета — рече тя със студен глас, с твърдия акцент на Тарабон. — Каквото се каже в Съвета, трябва да се чуе само от Съвета, освен ако самият Съвет не постанови друго. Ще направя заседанието ни закрито. Ще запечатам словата ни само за нашите уши. — Тя запреше преграда около целия павилион и седна. Сред Сестрите отвън последва леко разбъркване. Сега те щяха да следят хода на Съвета в пълна тишина.

Странно, че толкова много неща при Заседателките зависеха от възрастта, след като различаването по възраст беше почти анатема за Айез Седай. Възможно ли беше Сюан наистина да е забелязала някаква подреденост във възрастите на Заседателките? Не. Съсредоточеност. Спокойствие и съсредоточеност.

Стиснала краищата на пелерината си, Егвийн пристъпи до сандъка с многоцветната покривка и се обърна. Лелейн вече беше скочила на крака, с провиснал над ръцете й шал със сини ресни, Романда също се надигаше, без дори да изчака Егвийн да седне. Не можеше да позволи на която и да било от двете да сграбчи руля.

— Внасям въпрос пред Съвета — обяви тя високо и решително. — Коя ще стане да обяви война срещу узурпаторката Елайда до Аврини а'Ройхан?

И после седна, като отхвърли пелерината и я остави да падне на пейката. Застанала до нея на килимите, Шериам изглеждаше съвсем хладнокръвна и сдържана, но издаде някакъв приглушен звук, почти хленч. Егвийн не допусна, че го е чула някоя друга. Поне се надяваше.

Последва кратък миг на изумление. Сестрите замръзнаха по местата си и я загледаха слисано. Навярно не по-малко, че си позволи

да внесе питането, отколкото заради самото питане. Никой не внасяше питане пред Съвета, преди да го сондира със Заседателките — това просто не се правеше, колкото по традиция, толкова и по практични причини.

Най-сетне Лелейн проговори.

— Ние не обявяваме война на *личности* — заяви тя сухо. — Дори на изменнички като Елайда. Във всеки случай, призовавам ви да оттеглите въпроса си, докато не обсъдим по-неотложните неща. — Изтупа полата си, все едно че изтупваше самата Елайда — или Егвийн може би — и се обърна към другите Заседателки. — Това, което ни е събрало на заседание тази вечер, е... Исках да го изразя по-просто, но не може. Да отворим Книгата за новачки? Та нали ще ни се струпат бабички да ги изпитваме? Да останем тук цял месец? Едва ли е нужно да изброявам дългия списък трудности, като се почне с това, че ще трябва да изхарчим половината си злато, без да пристъпим и една крачка по-близо до Тар Валон. А колкото до това, че нямало да прекосим Андор...

— Моята сестра Лелейн в нетърпението си забрави коя е в правото да говори първа — прекъсна я гладко Романда. И така се усмихна, че пред нея дори Лелейн изглеждаше весела. При което занамества бавно шала си като жена, разполагаща с всичкото време на света. — Имам два въпроса за внасяне пред Съвета и във втория ще взема отношение по това, което безпокои Лелейн. Но за нейно съжаление, първият ми въпрос засяга самата Лелейн и доколко е уместно мястото ѝ в Съвета. — Усмивката ѝ се разшири, без ни най-малко да се стопли. Лелейн приседна бавно и се намуси.

— Въпросът за война не може да бъде отложен — властно заяви Егвийн. — На него трябва да се отговори преди всеки внесен след него въпрос. Такъв е законът.

Вълна от бързи, питащи погледи премина между Заседателките.

— Така ли е? — най-сетне попита Джаня, огледа се замислено и се извърна към жената до себе си. — Такима, ти помниш всичко, което си чела, и съм сигурна, че си ми казвала, че си чела Закона за войната. Така ли постановява той?

Егвийн затаи дъх. Бялата кула беше изпращала войски в какви ли не войни през последните хиляда години, но винаги в отговор на молба за помощ от страна поне на два трона и това винаги бяха били техни

войни, а не на Кулата. Последният път, когато самата Кула бе обявявала война, беше бил срещу Артур Ястребовото крило. Сюан твърдеше, че само няколко библиотекарки знаели нещо повече от това, че изобщо съществува Закон за войната.

Ниска, с дълга тъмна коса до кръста и с кожа с цвета на потъмняла от времето слонова кост, Такима напомняше на птица, килнала глава на една страна в размисъл. Сега заприлича на птица, която иска да полети, помръдна се на мястото си, намести шала си и съвсем ненужно заоправя шапчицата си с перли и сапфири.

— Така е — най-сетне отрони тя. Егвийн отново задиша.

— Изглежда — заговори с режещ тон Романда, — Сюан Санчеви е учила добре, майко. Как може да се обявявате в подкрепа на обявяването на война? Срещу една жена. — Каза го така, сякаш се опитваше да отмести нещо съвсем неприемливо от пътя си и седна на мястото си, очаквайки въпросното нещо само да се отдръпне.

Егвийн въпреки всичко ѝ кимна изящно и се изправи. Срещна погледите на Заседателките един по един, спокойно и непоколебимо. Такима избегна да я погледне в очите. Светлина, тя знаеше! Но не беше казала нищо. Дали щеше да го премълчи достатъчно дълго? Твърде късно беше да променя плана.

— Днес се оказваме изправени срещу армия, предвождана от хора, които се съмняват в нас. Иначе тази армия нямаше да е тук. — Егвийн бе искала да вложи в гласа си страст, да я остави да забушува, но Сюан я беше посъветвала за изключително хладнокръвие и най-накрая тя се бе съгласила. Трябваше да видят жена в пълно самообладание, а не момиче, оставило се да го подведе поривът на сърцето. Думите ѝ обаче забликаха от самото ѝ сърце. — Чухте Арател, която заяви, че не желае да бъде намесена в делата на Айез Седай. И въпреки това са могли да вдигнат войска и да влязат с нея в Муранди, за да се изпречат на пътя ни. Защото не са сигурни кои сме ние и какво замисляме. Нима някоя от вас смята, че те наистина вярват, че сте Заседателки? — Малинд, кръглолика и с яростно присвити очи, се размърда на пейката между Зелените, а също и Салита, която придърпа шала си с жълтите ресни, въпреки че тъмното ѝ лице успя да остане безизразно. Берана, друга от Заседателките, избрани в Салидар, замислено са намръщи. Егвийн не спомена за реакцията им към нея

като Амирлин — ако тази мисъл все още не беше им хрумнала, не смяташе сама да им я насажда.

— Изброили сме престъпленията на Елайда пред безброй знатни хора — продължи тя. — Заявили сме им, че възнамеряваме да я свалим. Но те се съмняват. Те си мислят, че може би — може би — сме това, което твърдим, че сме. И че може би в думите ни се крие някаква уловка. Че навярно сме само ръката на самата Елайда, заплитаща някаква сложна схема. Съмнението разколебава хората и ги тласка към грешки. Съмнението е дало кураж на Пеливар и Арател да се изправят пред Айез Седай и да им заявят: „Не можете да продължите“. Кой още би застанал на пътя ни или би се намесил, защото е несигурен, а несигурността ги кара да действат затънали в мъгла и объркани? За нас има само един начин да разпръснем тази тяхна обърканост. Всичко друго вече сме го направили. Обявим ли война на Елайда, съмнения повече няма да има. Не твърдя, че Арател, Пеливар и Емлин ще се отдръпнат веднага щом го направим, но те и всички останали вече ще знаят кои сме. Никой повече няма да посмее да покаже толкова открито съмнението си, когато кажете, че вие сте Съветът на Кулата. Никой няма да посмее да застане на пътя ни, бъркайки се в делата на Кулата в несигурност и от невежество. Вече сме стигнали до вратата и сме хванали дръжката на бравата. Ако се побоите да прекрачите прага, то тогава едва ли не ще помолите целият свят да повярва, че не сте нищо друго освен кукли на Елайда.

И седна, изненадана от спокойствието си. Оттатък двете редици на Заседателките Сестрите се размърдаха, сбирайки глави. Можеше да си представи възбуденото им мърморене, спирано от преградата на Аледрин. Данасамо Такима да задържеше устата си затворена достатъчно дълго.

Романда изсумтя несдържано и се изправи само колкото да каже:

— Коя ще стане за обявяването на война срещу Елайда? — Погледът ѝ се върна на Лелейн, с него — и студената ѝ, коварна усмивка. Ясно беше кое смята тя за важно, след като се свърши с тази глупост.

Джаня стана моментално и дългите кафяви ресни на шала ѝ се развяха.

— Защо пък не — каза тя. По традиция не беше редно да се изказва, но тя стегна челюсти и дръзко изгледа останалите, да види

дали някоя ще се осмели да я скастри. Не беше от властните натури, но както обикновено думите ѝ заваляха една през друга. — Да поправим това, което светът вече знае, едва ли ще е по-трудно от сегашното. Е? Хайде! Не виждам смисъл да се чака.

Ескаралд кимна и стана.

Мория също стана — всъщност почти скочи, като погледна намръщено към Лирел, която уж се нареди да стане, но се поколеба и изгледа питащо Лелейн. Лелейн обаче се въсеше, свела глава, и не я забеляза.

От Зелевите Самалин и Малинд станаха едновременно, докато Файсел трепна и рязко вдигна глава. Яка доманка с медена кожа, Файсел не беше от жените, които да се стряскат току-така, но сега изглеждаше объркана и ъгловатото ѝ лице се завъртя с ококорени очи от Самалин към Малинд и обратно.

Салита се надигна, оправяйки грижливо жълтите ресни на шала си, и също тъй грижливо отбягвайки внезапно намръщения поглед на Романда. Квамеса стана, после стана и Аледрин, като подръпна Берана за ръкава. Делана се извърна да погледне към Сестрите при входа. Макар и в пълна тишина, възбудата на гледащите отстрани се откри достатъчно ясно — с неспокойното им пристъпване от крак на крак, със сведените една към друга глави и погледите, втренчени в Заседателките. Делана се надигна бавно, притискайки корема си с две ръце, сякаш, готова да повърне. Такима направи гримаса и заби поглед в коленете си.

Сароя изгледа другите две Бели Сестри и подръпна лявото си ухо, какъвто навик имаше, когато се замислеше дълбоко. Но никоя повече не понечи да стане.

Егвийн усети жлъчта, надигаща се в гърлото ѝ. Десет. Само десет. А беше толкова сигурна. Сюан беше сигурна. Само Логаин трябваше да е достатъчен, предвид невежеството им спрямо закона, на който се бе позовала. Армията на Пеливар и отказът на Арател да признае, че наистина са Заседателки, трябваше да ги накарат да скочат като на пружини.

— В името на любовта на Светлината! — избухна Мория, изгледа свирепо Лирел и Лелейн и опря ръце на хълбоците си. Ако изказването на Джаня бе нарушило обичая, то това просто влоши нещата. Проявата на гняв по време на заседание на Съвета беше

изрично забранена, но очите на Мория лумнаха и тя даде воля на гнева си. — Какво чакате? Елайда наистина ограби и унизи шарфа и жезъла! Аджата на Елайда наистина направи от Логаин Лъжедракон, и само Светлината знае колко още мъже! В историята на Кулата никоя жена не е заслужавала повече една такава декларация! Станете, или оттук нататък мълчете за своята „решимост“ да свалите Елайда!

Лелейн не зяпна съвсем, но по израза ѝ човек можеше да си помисли, че е ястреб, нападнат от лястовичка.

— Това едва ли си заслужава гласуването, Мория — каза тя твърдо. — По-късно ще си поговорим за приличието, насаме. Все пак, щом ти трябва демонстрация на решимост... — Изсумтя и се надигна. Егвийн дори се изненада, че това не накара Файсел и Такима също да станат.

Вместо да стане, Такима изохка като ударена. С лице, изопнато от неверие, тя обходи с поглед изправилите се вече жени: явно пресмяташе. И после отново. И това Такима, която запомняше всичко от първия път!

Егвийн си пое дъх. Беше станало. Почти не можеше да го повярва. След миг се окашля и Шериам буквално подскочи.

С очи, големи като паници, Пазителката също се окашля.

— След като малкият консенсус стана, обявена е война срещу Елайда до Аврини а'Ройхан. — Гласът ѝ не беше от най-стабилните, но поне не трепереше. — В интерес на единството, моля да стане големият консенсус.

Файсел понечи да стане, но стисна длани в скута си. Сароя отвори уста, но пак я затвори, без да проговори. Никоя друга не помръдна.

— Няма да го получиш — заяви хладно Романда. Озъбената ѝ усмивка, насочена през павилиона към Лелейн, съвсем ясно показва защо поне тя няма да стане. — Сега, след като приключихме с тази дреболия, можем да продължим с...

— Не мисля, че можем — прекъсна я Егвийн. — Такима, какво гласи Законът за войната по отношение на Амирлин?

Романда зяпна.

Устните на Такима се сгърчиха. Дребничката Кафява повече от всякога заприлича на птиченце, готово да отхвърчи;

— Законът... — почна тя, а после си пое дълбоко дъх и изправи рамене. — Законът за войната гласи: "Едни ръце трябва да държат меча, затова Амирлинския трон ще ръководи и води войната със свой декрет. Тя ще търси мнението на Съвета на Кулата, но Съветът ще изпълнява нейните декрети с цялата възможна скорост, и в името на единството те ще... — запъна се и ѝ струваше видимо усилие да продължи — ...те ще са длъжни да одобряват всеки декрет на Амирлинския трон, досежно воденето на войната, с големия консенсус.

Мълчанието се проточи. Очите на всички се бяха оцъклили. Делана се извърна рязко и повърна направо на килимите зад пейката. Квамеса и Салита се наведоха към нея, но тя им махна с ръка и измъкна кърпа от ръкава си да си изтрие устата. Магла, Сароя и още няколко, все още седнали, имаха такъв вид, сякаш бяха готови тутакси да последват примера ѝ. Но никоя повече от избраните в Салидар. Романда изглеждаше готова да си загризе ноктите.

— Много умно — най-сетне рече отсечено Лелейн и след многозначителна пауза добави: — Майко. Сега ще ни кажете ли какво гласи превеликата мъдрост, извлечена от вашия огромен опит? За войната, искам да кажа. Бих искала да съм наясно.

— Нека и аз да се изясня — отвърна хладно Егвийн. Наведе се напред и прикова със суров поглед Синята Заседателка. — Преди всичко е нужен декрет, задължаващ ви в почит към Амирлинския трон, и от този момент ще го имам, дъще. Моментът не е подходящ да ви отнемам стола и да ви определям наказание.

Очите на Лелейн се заотваряха широко и все по-широко. Нима наистина беше повярвала, че всичко ще продължи като преди? След като толкова дълго време не се беше осмелявала да покаже нещо повече от мъничко здрав гръбнак, нима Лелейн просто бе повярвала, че изобщо няма такъв? Егвийн наистина не искаше да я лиши от стола — Сините почти със сигурност щяха да я върнат, а тя все още трябваше да се справя със Съвета по въпроси, които не можеха убедително да се обсъждат като част от войната срещу Елайда.

Забеляза пробягващата по устните на Романда усмивка — тя се радваше, че Лелейн е поставена на мястото си. Малка полза, ако това щеше да издигне такива като Романда.

— Това се отнася за всички, Романда — каза тя. — Ако потрябва, Тиана може да намери две брезови пръчки вместо една. — Усмивката на Романда изчезна моментално.

— Ако позволите, майко — рече Такима и бавно се надигна. Опита се да се усмихне, но лицето ѝ си остана посърнало. — Аз лично смятам, че започнахте добре. Може да се окаже предимство това, че ще спрем тук за месец. Или повече. — Романда извърна рязко глава и я изгледа, но поне този път Такима не даде вид, че я забелязва. — Като презимуваме тук, ще можем да избегнем по-лошото време още по на север и ще можем грижливо да планираме и...

— Край с помотаването, дъще — прекъсна я Егвийн. — Никакво бавене повече. — Втората Гера ли щеше да стане от нея, или втората Шейн? Все още и едното, и другото беше възможно. — До един месец ще Отпътуваме оттук. — Не, тя беше Егвийн ал-Вийр, и каквото и да кажеха един ден тайните хроники за нейните грешки и добродетели, Светлината само знаеше, но щяха да са си нейни, не бледи копия на качествата на някоя друга. — До един месец ще подложим Гар Валон на обсада.

Този път тишината се наруши само от хлиповете на Такима.

ГЛАВА 20

В АНДОР

Елейн се надяваше, че пътят до Кемлин ще тръгне гладко, и в началото наистина изглеждаше така. Мислеше си го дори когато трите с Авиенда и Биргит седнаха, изтощени до смърт и сгушени в дрипите, останали от облеклото им, зацапани с кал и прах, и с кръв от раните, които получиха, когато Прагът се взриви. Но скоро, скоро щеше да е готова да изяви претенциите си над Лъвския трон. Още там, на билото на хълма, Нинив бе Изцерила многобройните им рани и отоци, без да им казва почти нищо, и определено без да им се скара. Това, разбира се, беше приятен жест, макар и доста необичаен. Облекчението, че все пак ги бе намерила живи, се бореше с тревогата на лицето ѝ.

Силата на Лан се оказа необходима, за да се извади металната стрела на сеанчанския арбалет от бедрото на Биргит преди тя да може да бъде Изцерена от раната, но макар кръвта да се отцеди от лицето ѝ и Елейн да усети парещата болка през връзката — болка, от която ѝ се дощя да изреве — Стражничката ѝ само простена тихо през стиснатите си зъби.

— Тай'шар Кандор — промърмори Лан, докато хвърляше на земята островърхата метална пръчка, създадена да пробива броня. „Истинска кръв на Кандор“. Биргит примигна и той замълча. — Прощавай, ако съм сгрешил. По дрехите ти реших, че си кандорка.

— О, да — изпъшка Биргит. — Кандорка съм. — Болнавата ѝ усмивка можеше и да е от раните ѝ. Нинив побърза да отпъди Лан настрана. Елейн се надяваше Биргит да знае повече за Кандор от едното име — при последното ѝ раждане още не беше имало Кандор. А може би го прие като поличба.

Последните пет мили до малката къща на имението с покрития с каменни плочи покрив Биргит яздеше зад Нинив на трътлестата ѝ кафява кобила — наречена „Любовниче“, представете си! — а Елейн и Авиенда бяха яхнали високия черен жребец на Лан. Елейн седеше на седлото на Мандарб, а Авиенда бе отзад, хваната за кръста ѝ, докато

Лан водеше животното, което въртеше свирепо очи. Обучените за бой коне представляваха не по-малко оръжие от меча и бяха доста опасни за непознати им ездачи. „Бъди уверена в себе си — винаги я беше учила Лини, — но не и прекалено самоуверена“; и тя искрено се стараше. Трябваше да е разбрала вече, че събитията не са повече под контрола ѝ, отколкото юздите на Мандарб.

В триетажната каменна постройка господин Хорнуел, набит и побелял, както и госпожа Хорнуел, малко по-стройна и не чак толкова побеляла, но иначе във всяко отношение забележително приличаща на съпруга си, бяха вдигнали на крак всички, които работеха в имението, и слугинята на Мерилил, Пол, заедно с облечените в зелено-бели ливреи слуги, дошли от Тарасинекия палат, шетаха да намерят място за спане за близо двестата души, повечето жени, които се бяха появили отникъде малко преди да падне вечерният здрач. Работата вървеше изненадващо гладко, въпреки че хората от имението току се поспираха да зяпнат лишеното от години лице на някоя Айез Седай илименящия цветовете си плащ на някой Стражник, под който различни части на тялото му изчезваха, или жените от Морския народ с техните яркочветни коприни, обещите, халките по носовете и верижките с медальончета. Родственичките междувременно бяха решили, че сега вече е напълно безопасно да се уплашат и да зареват, каквото и да ги уверяваха Реане и Плетящия им кръг; Ветроловките ръмжаха за това как са ги отдалечили толкова много от брега пряко волята им, както твърдеше гръмко Ренайле дин Калон. А благородничките и занаятчийките, които с такава охота бяха побягнали от ужасиите в Ебу Дар, готови да носят вързопите с вещите си сами на гръб, сега недоволстваха, че им предлагат за постеля сеното в плевника.

Всичко това ставаше, когато Елейн и другите пристигнаха, докато слънцето обагреше в пурпур хоризонта на запад — на пръв поглед пълна суматоха и безразборна шетня цареше из самата къща и стопанските постройките със сламени покриви, но Алайз Тенджил, усмихваща се мило и неумолима като лавина, като че ли държеше в ръце всичко, по-добре дори от оправните Хорнуелови. Родственичките, които се бяха разревали още по-силно въпреки усилията на Реане да ги утеши, изтриха сълзите си, смъмрени от Алайз, и се раздвижиха с енергия и решимост на жени, научили се да се грижат за себе си през многото години, прекарани във враждебно обкръжение. Надменни

благороднички с брачни ножове, провиснали над овалните им деколтета в обшитите им с нежна дантела корсажи, и занаятчийки, показващи почти толкова високомерие, колкото гръд, макар и необлечена в коприна, трепнаха при гледката на приближаващата се към тях Алайз и бързо заситниха към високите плевници, прегърнали обемистите си денкове и уверявайки на висок глас, че винаги са си мислели, че ще е много забавно да поспят някой ден в слама. Дори Ветроловките, много от които бяха важни личности с голяма власт сред Ата-ан Миере, спряха оплакванията си, когато Алайз се приближи до тях. Колкото до това, Сарейта, на която все още й липсваше айезседайската безвременност, изгледа Алайа накриво и опипа кафявите ресни на шала си, сякаш за да си напомни, че е на мястото си. Мерилил — непоклатимата и невъзмутима Мерилил — изгледа Алайз със смесица от одобрение и открита възхита.

Нинив се смъкна от седлото си до главната порта на къщата, изгледа гневно Алайз, дръпна веднъж и много подчертано тъмната си плитка — нещо, което другата жена беше твърде заета, за да забележи — и нахлу вътре, сваляйки в движение сините си ръкавици и мърморейки си под нос. Лан я изгледа, изкикоти се тихо и потисна смеха си моментално щом Елейн слезе. Светлина, ама колко студени бяха очите му! Заради Нинив тя се надяваше, че Лан ще може да бъде спасен от орисаното му, но като гледаше очите му, не го вярваше много.

— Къде е Испан? — промълви тя, докато помагаше на Авиенда да слезе на земята. Толкова много от жените знаеха, че една Айез Седай — Черна сестра — е държана като пленничка, че новината със сигурност щеше да се разпространи от имение на имение като пожар в суха трева, но все пак щеше да е добре хората в този дом да се подготвят малко.

— Аделиз и Вандийн я отведоха в една колиба на половин миля отгук — отвърна й той също толкова тихо. — При цялата тази бъркотия не вярвам някой да е забелязал една жена с торба на главата. Сестрите казаха, че ще останат там с нея през нощта.

Елейн потръпна. Мраколюбката, изглежда, щеше да бъде подложена на разпит още веднъж, след като слънцето залезеше. Сега бяха в Андор и това я накара още по-дълбоко да изпита чувството, че тя самата го е заповядала.

Скоро след това се озова в бронзова вана, изтегната в уханната сапунена пяна и отново с чиста кожа: смееше се и плискаше вюда по Биргит, която се въртеше в друга вана, освен когато също не плискаше нея, и двете се кикотеха на трепетния ужас, който Авиенда не можеше да скрие съвсем заради това, че седи потънала до гърдите във вода. Тя обаче реши, че си правят шега със самата нея, и разказа някаква съвсем неуместна случка за един мъж, когото уболи с бодли на сегаде по задника. Биргит разказа друга, още по-неуместна, за една жена, която заклешила главата си между летвите на някаква ограда, от което Авиенда се изчерви. Но и двете бяха смешни. Елейн съжали, че и тя няма какво да разкаже.

Двете с Авиенда се сресаха и оправиха една на друга косите си с четки — вечерният ритуал за почтисестри, — след което уморени се шмугнаха в леглото с балдахина в една малка стаичка. Тя с Авиенда, Биргит и Нинив, и за щастие — никой повече. По-големите стаи бяха запълнени с нарове и постели по пода, в това число и дневните, кухните, както и повечето коридори. Половината нощ Нинив не спря да мърмори колко непочтено било да карат една жена да спи разделена от съпруга си, а през останалото време лактите ѝ неуморно се грижеха да събудят Елейн всеки път, щом тя се отпуснеше в дрямка. Биргит равнодушно отказа да си сменят местата, а тя не можеше да помоли Авиенда да се подложи на рязкото ръгане, поради което почти не спа.

Все още се чувстваше изтощена, когато се приготвиха за път на следващата заран, докато слънцето вече се издигаше като разтопена топка от злато. Имението можеше да отдели твърде малко животни, освен ако не решаха да ги оставят без никакъв впряг, но докато тя яхна един черен кон на име Огнен, а Авиенда и Биргит също получиха коне, онези, които бяха вървели пеш, когато избягаха отфермата на Родството, пак щяха да вървят пеш. Това включваше повечето Родственички, слугите, водещи товарните животни, и двадесетината жени, които очевидно много съжالياха за това, че бяха решили да посетят фермата с надежда за „покой и съзерцание“. Стражниците подкараха напред, за да разузнаят пътя, виещ се през заоблените хълмове, покрити със залиняла от сушата гора, а останалите се разтеглиха като странна змия, с Нинив, тя самата и останалите Сестри в челото. И Авиенда естествено.

Едва ли можеха да минат за група, която никой няма да забележи — толкова много жени, тръгнали на път с толкова малко мъжка охрана, да не говорим за двадесетте мургаволики Ветроловки, подрусващи се непохватно на конете си и яркоцветни като екзотични птици, както и деветте Айез Седай, шест от които разпознаваеми за всеки, който знае в какво да се вгледа. Въпреки че една от тях яздеше с торба на главата, разбира се. Сякаш това само по себе си нямаше да привлече хорското любопитство. Елейн се беше надявала да стигне до Кемлин незабелязано, но това вече не изглеждаше възможно. Все пак нямаше никаква причина някой да заподозре, че в тази странна група се намира и самата щерка-наследница Елейн Траканд. В началото си беше мислила, че най-голямата трудност би било, ако се натъкнат на някой, който би се противопоставил на нейните претенции, щом разбере за присъствието ѝ, и би изпратил въоръжени мъже да се опитат да я пленят ѝ задържат, докато се реши въпросът с наследството на трона.

Всъщност сега допускаше, че първата неприятност ще дойде от занаятчийките и благородничките с подпухнали от ходенето стъпала, все горди жени, нито една от които не бе навикнала да тъпче пеш по прашни хълмища. Особено след като и слугинята на Мерилил бе получила една пълна кобила, която да яхне. Няколкото селянки пред тях, изглежда, не се противяха особено, но близо половината от тази група притежаваха земи, имения и палати, а повечето от останалите можеха да си позволят някое имение, ако не и две-три. Сред тях бяха две златарки, три тъкачки, притежаващи общо над четиристотин стана, една жена, чиято манифактура произвеждаше една десета от всичката боя и лак, изнасяни от Ебу Дар, и една банкерка. Те вървяха пеш, с вързопите с личните им вещи на гърбовете, докато собствените им коне носеха обемисти дисаги, пълни с провизии. Нуждата от това наистина беше голяма. Бяха събрали всяка монета от кесиите си и ги бяха връчили на съхранение у стиснатата Нинив, но цялата тази сума едва ли щеше да стигне да си платят храната, фуража и подслона за толкова голяма група през целия път до Кемлин. Но те, изглежда, не го разбираха. През целия първи ден от похода се оплакваха високо и неспирно. Най-гръмогласна беше една слабичка знатна дама с тънък белег на бузата, жена със строго лице на име Малиен, която почти се беше превила на две под тежестта на огромния вързоп, съдържащ още над една дузина рокли заедно с подходящите им накити и тоалети.

Когато първата вечер вдигнаха бивак и приседнаха около мъждукащите в здрача огньове с кореми, пълни с варен боб и сух хляб, макар и не съвсем сити, Малиен събра около себе си благородничките с изпоцаланите от пътя коприни. Занаятчийките също се присъединиха, както и банкерката, докато селянките останаха малко по-настрана. Преди Малиен да им е заговорила, Реане влезе сред групата. С това нейно лице, набръчкано от усмивки, с простоватата ѝ рокля от кафява вълна с пола, пришита горе на лявото бедро и разкриваща яркоцветните ѝ фусти, човек можеше да я вземе за някоя от селянките.

— Ако желаете да си идете вкъщи — заяви тя с изненадващо високия си глас, — можете да го сторите по всяко време. Съжалявам обаче, че ще трябва да задържим конете ви. Ще ви се заплатят веднага щом това може да се уреди. Ако предпочетете да останете, моля не забравяйте, че правилата на фермата все още са в сила. — Много от жените зяпнаха. Малиен не бе единствената, която отвори сърдито уста.

Алайз изникна ненадейно от едната страна на Реане, с юмруци на хълбоците. Тя обаче съвсем не се усмихваше.

— Казах, че последните десет, които не са готови, ще мият съдовете — напомни им тя твърдо. И ги посочи поименно: Джилиен, пълничката златарка; Найсел, студенооката банкерка; и всичките осем благородни дами. Те станаха и я зяпнаха, а тя плесна с ръце и каза: — Не ме карайте да се позовавам на правилото за неизпълнение на възложен труд.

Малиен се оказа последната, която се затича и започна да събира мръсните паници, но на другата заран развърза денка си, измъкна куп рокли и долни ризи и преди да потеглят ги натъпка в една дупка на склона. Елейн продължаваше да очаква взрив, но Реане ги държеше изкъсо, Алайз ѝ помагаше с още по-твърда ръка и макар Малиен и другите да гледаха ядно и да мърмореха заради мръсните петна по роклите, които ставаха все повече с всеки изминал ден, Реане трябваше да изрече само няколко думи, за да ги прати по работа. Алайз пък трябваше само да плесне с ръце.

Ако останалата част от пътуването трябваше да мине толкова гладко, Елейн щеше да е готова да се присъедини към тези жени в

мръсната им шетня. Дълго преди да стигнат Кемлин беше напълно убедена в това.

Когато се добраха до първия тесен черен път, нищо повече от коларски коловоз, започнаха да се появяват ферми, покрити със слама каменни къщи и обори, прилепени по склоновете на хълмовете или сгущени в падините. Оттам нататък, все едно дали земята беше хълмиста, или равнинна, гориста или гола, те рядко изкарваха повече от няколко часа преди пред очите им да се открие поредната група ферми или селце. При всяко такова поселище, докато местните хора се дивяха на много странните странници, Елейн се опитваше да разбере каква поддръжка има Домът Траканд и какво най-много безпокои хората. Позоваването на тези грижи щеше да е важно при извяването на претенциите за трона достатъчно силно, за да издържат пред други, и също толкова важно, колкото и подкрепата на други Домове. Много неща чу, макар и не винаги това, което ѝ се искаше да чуе. Андорците държаха на правото си да говорят каквото им е на ума дори пред самата кралица; трудно можеха да проявят боязън към някаква си млада благородничка, независимо от странните ѝ спътници.

В едно село на име Дамелиен, с три мелници, сгущени до малката рекичка, свита дотолкова, че големите водни колела бяха на сухо, широколикият ханджия на „Златния сноп“ отрони, че според него Мургейз била много добра кралица, най-добрата възможна и може би най-добрата, която Андор е имал.

— От дъщеря ѝ сигурно също щеше да излезе добра кралица, предполагам — промърмори той и поглади брадичката си с палец. — Жалко, че Прероденият Дракон ги уби и двете. Сигурно е трябвало да го направи — заради Пророчествата или нещо такова — но нямаше защо да пресушава и реките, нали тъй? Колко зърно казахте, че ще трябва за конете ви, милейди? Имайте предвид, че е ужасно скъпо.

Някаква жена с грубовато лице, в похабена кафява рокля, провиснала по тялото ѝ, сякаш бе изгубила много от теглото си, оглеждаше мрачно нивичката си, обградена с каменен зид — топлият вятър метеше прахоляк и го отвяваше към горите. Другите ферми около Хълма на Бъри изглеждаха също толкова зле, ако не и по-зле.

— Преродения Дракон нямаше никакво право да ни причини ни всичко това, нали тъй? Тебе питам! — Жената се изплю и изгледа навъсено Елейн. — А, тронът ли? Хм, за мен Диелин става, след като

Мургейз и дъщеря ѝ са мъртви. Някои тъдява още говорят за Неан или Еления, но мене ако питаш, аз съм за Диелин. То, както и да го погледнеш, Кемлин е далеко. На нас реколтата ни е грижата. Стига изобщо да изкарам нещо.

— О, така е, милейди, вярно си е, Елейн е жива — увери я един чворест дърводелец във Форелски пазар. Беше плешив като набръчкано яйце, пръстите му, бяха на възли и изкривени от старостта, но изделията му, стърчащи сред триците и стърготините по пода на дюкяна му, изглежда, не отстъпваха на най-доброто, което Елейн бе виждала. Освен него тя беше единственият човек в дюкяна му. Ако се съдеше по облика на селището, половината му жители го бяха напуснали. — Преродения Дракон се кани да я доведе в Кемлин, за да постави лично Короната на розата на главата ѝ — добави той. — Това е новината. Ама не е редно, мен ако питате. Той, както чувам, е един от ония чернооки айилци. Трябва да се дигнем на поход към Кемлин и да го изгоним с всичките му айилци там, откъдето са дошли. Тогаз Елейн ще може сама да си вземе трона. Е, стига Диелин да ѝ позволи да го вземе.

Елейн чу много неща за Ранд, слухове, вариращи от това, че се е заклел във вярност пред Елайда, до това, че е станал крал на Иллиан, представете си. В Андор го обвиняваха за всичко случило се през последните две или три години, включително за помятания и счупени крака, за напасти на скакалци, за раждането на двуглави телета и трикраки пилета. И дори хора, които смятаха, че майка ѝ е съсипала държавата и че краят на управлението на Дома Траканд ще е добро избавление, вярваха, че Ранд ал-Тор е нашественик. Преродения Дракон трябвало да си гледа битката с Тъмния в Шайол Гул и трябвало да го прогонят от Андор. Ни най-малко не се оказа това, което се беше надявала да чуе. Но го слушаше отново и отново. Пътуването изобщо не беше приятно. „Ще си ожулиш носа не в камъка, който си видяла.“

Смяташе, че и един куп други неща освен сръдната на благородничките можеха да създадат неприятности, някои от които със сигурност щяха да предизвикат взрив, не по-слаб от онзи с Прага. Ветроловките, самодоволни от пазарлъка, който бяха направили с Нинив и нея самата, се държаха възмутително надменно спрямо Айез Седай, особено след като се разбра, че Мерилил се е съгласила да бъде една от първите Сестри, които ще отидат на корабите им. Все пак,

макар фитилът тук да свистеше като на гърмящите пръчки на Илюминаторите, до взрив така и не се стигна. Също така сигурно ѝ изглеждаше, че ще гръмне между Ветроловките и Родственичките, особено Плетящия кръг. Режеха се сурово едни други, когато не се зъбеха открито, като Родството подмяташе за „морските дивачки, които са се самозабравили“, а Ветроловките мърмореха за „смотанячките от пясъците, дето целуват краката на Айез Седай“. Но така и не стигаха по-далече от кривене на устни и галене на дръжките на кинжалите.

Испан определено създаваше проблеми, за които Елейн беше сигурна, че ще се увеличат, но след няколко дни Вандийн и Аделиз ѝ позволиха да язди без торбата на главата, макар и все така заслонена — смълчана фигура с цветните мъниста по тънките ѝ плитки, с лишено от възраст лице, сведено към земята, и ръце, отпуснати кротко на юздите. Ренайле подхвърляше високо за всички, които искат да я слушат, че при Ата-ан Миере, щом за една жена се докаже, че е Мраколюбка, лишават я от всички имена и титли и я хвърлят през борда с камък на шията. Колкото до Родственичките, дори Реане и Алайз пребледняваха, колчем погледнеха тарабонката. Но Испан ставаше все по-кротка и хрисима, изгаряше от желание да угоди и бе усмихваше благоговейно на двете белокози Сестри, независимо какво ѝ причиняваха, когато я отвеждаха настрана от останалите през нощта. От своя страна, Аделиз и Вандийн ставаха все по-обезсърчени. Аделиз каза на Нинив в присъствието на Елейн, че жената им изсипала тонове сведения за стари заговори на Черната Аджа, като онези, в които не била намесена самата тя, описвала с много повече ентусиазъм от останалите, но колкото и здраво да я притискали — Елейн се побоя да я попита как точно я притискат, — имената на Мраколюбки, които издавала, се оказвали все на мъртви жени, и на нито една жива Сестра. Вандийн сподели, че започвала да се опасява да не би да е положила някоя Клетва — произнесе го с главна буква — срещу издаването на лица от нейната кохорта. Продължаваха да държат Испан изолирано, доколкото е възможно, и продължаваха да я подлагат на разпити, но вече беше явно, че го правят слепешката и много предпазливо.

А на всичко отгоре налице бяха Нинив и Лан. Най-вече — Нинив, готова всеки момент да се взриви от усилието да сдържа нервите си в негово присъствие, тъгуваща по него, когато се наложеше да спят отделно — нещо, което се случваше почти винаги, поради

трудностите с настаняването им — разкъсвана от нетърпение и страх, когато имаше възможност да го завлече в някой плевник. Според Елейн Нинив бе сбъркала, че бе сключила брак по обичаите на Морския народ. Морският народ се уповаваше на йерархията също както на морето и при тях една жена и съпругът ѝ можеха да бъдат издигани в служба по различно време много пъти в живота си. Брачните им ритуали отчитаха това. Този от двамата, който имаше право да командва публично, трябваше да се покорява в личния живот. Лан никога не се бе възползвал от това, или както твърдеше самата Нинив, „не съвсем“, каквото и да означаваше това! Винаги, когато го споменеше, тя се изчервяваше — но тя продължаваше да очаква да го направи, докато на него от това като че ли му ставаше все по-смешно. Тази негова насмешка естествено опъваше нервите на Нинив до скъсване. Нинив, виж, избухваше и тези избухвания Елейн най-малко бе очаквала. Сопваше се на всеки, който ѝ се мернеше пред очите. С изключение на Лан — с него тя ставаше само на мед и масло. И също на Алайз. На два пъти беше много близо, но изглежда, че дори Нинив не смееше да се сопне на Алайз.

Елейн хранеше надежди, а не притеснения за нещата, които бяха взели от Рахад заедно с Купата на ветровете. Авиенда ѝ помагаше в претърсването, както и Нинив един-два пъти, но тя беше много мудна и предпазлива и не проявяваше кой знае какво умение в откриването на това, което търсеха. Повече ангреали не намериха, но сбирката с терангреали нарастваше; след като най-сетне всичкият боклук беше изхвърлен, предметите, използващи Единствената сила, запълниха цели пет коща на товарните коне.

Но колкото и грижливо да боравеше с тях Елейн, усилията ѝ да ги проучи не даваха много добър резултат. Дух беше най-безопасният елемент от Петте сили за прилагане към такива неща — стига, разбира се, да не се окажеше, че тъкмо Дух ще го задейства! — но все пак понякога ѝ се налагаше да използва и други потоци, заповедени колкото може по-тънко. Понякога деликатното ѝ ровичкане не водеше до нищо, но още при първото докосване до едно нещо, приличащо на главоблъсканица, само че направено от стъкло, главата ѝ се замая и тя не може да заспи половината нощ, а нишката Огън, докоснала нещо приличащо на шлем, заплетено от мъхести метални перца, причини мъчително главоболие на всички на двадесет крачки околоръст. С

изключение на нея самата. А после дойде ред на алената пръчка, гореща на пипане. С някаква странна топлина.

Седнала на края на леглото си в някакъв хан на име „Дивия глиган“, тя заоглежда гладката пръчка на светлината на двата излъскани бронзови светилника. Дебела колкото китката ѝ и дълга една стъпка, тя приличаше на камък, но на допир беше по-скоро твърда, отколкото корава. Елейн този път беше сама — след случката с шлема се стараеше да се занимава с изследванията си по-далече от другите. Топлината на пръчката я накара да си помисли за Огън...

Тя примигна, отвори очи и седна в леглото. От прозореца струеше слънчева светлина. Беше по долна риза, а Нинив, съвсем облечена, стоеше над нея и се мръщеше. Авиенда и Биргит я гледаха от прага.

— Какво стана? — попита Елейн, а Нинив поклати мрачно глава.

— По-добре да не знаеш. — Устните ѝ трепкаха.

Лицето на Авиенда не издаде нищо. Устата на Биргит може би се беше стегнала малко повече от обикновено, но най-силното чувство, което Елейн усети да идва от нея, беше смесица от облекчение и... веселост! Жената полагаше неимоверно усилие да не се затъркаля по пода от смях!

Най-лошото беше, че никоя не пожела да ѝ каже какво бе станало. Какво беше казала или направила; сигурна беше, че е това, по набързо прикриваните усмивки от страна на Родственички, на Ветроловки, а също така и на Айез Седай. Но никоя не искаше да ѝ каже! След този случай тя реши да изучава тер-ангреалите в някое по-удобно място от хан. Някъде, където определено ще бъде насаме.

Девет дни след като напуснаха Ебу Дар в небето се появиха рехави облаци и по прашния път закапаха тлъсти капки. На другия ден заръмя ситен дъждец, а на по-другия се изля порой, който ги задържа на сухо в къщите и конюшните на Форелски пазар. Същата нощ дъждът обърна на лапавица, а на заранта от затъмненото от облаците небе се понесоха дебели парцали сняг. Вече бяха изминали повече от половината път до Кемлин, но Елейн започна да се опасява, че и двайсет дни няма да им стигнат от мястото, където ги завари снегът.

Облеклото им се превърна в повод за сериозна тревога. Елейн започна да се вини, че не е помислила, че може да ѝ потрябват топли дрехи преди да стигнат крайната си цел. Нинив също се винеше, че не

си го е помислила. Мерилил смяташе, че вината е нейна, а Реане смяташе същото за себе си. Всъщност нея заран всички те стояха посред главната улица на Форелски пазар и спореха коя точно е виновна; снежинките се лепяха по главите им. Елейн не беше сигурна коя първа забеляза колко е абсурдно всичко това и коя първа се разсмя, но всички се смееха, докато сядаха около масата в „Белия лебед“, за да решат какво да правят. Решението не се оказа никак смешно. Осигуряването на топло палто или наметало за всички щеше да глътне повечето от парите им, стига изобщо да се намереха толкова дрехи. Можеха, разбира се, да продадат накити, но изглежда, във Форелски пазар никои не се интересуваше от гердани и гривни, колкото и фини да бяха.

Авиенда разреши тази трудност, като измъкна отнякъде малко чувалче, натъпкано с истински скъпоценни камъни, някои от които с внушителни размери. Странно, че същите хорица, които бяха отвърнали с хладна учтивост, че няма за какво да използват отрупаните с геми нанизии, се опулиха, щом видяха необработените камъчета, търкалящи се в шепата на Авиенда. Реане обясни, че в първото виждали ненужни дрънкулки, а във второто — имане, но каквито и да им бяха основанията, в замяна на два рубина с прилична големина, на един лунен камък и на малка огнекапка, хората от Форелски пазар бяха готови да им осигурят толкова дебели вълнени дрехи, колкото гостите им пожелаят, някои от които — почти необличани.

— Голяма щедрост от тяхна страна, няма що — измърмори кисело Нинив, когато хората се разтичаха да изравят дрехи от раклите и таваните си. Към хана се заизсипва непрестанен поток палта и пелерини. — С тези камъчета можехме да си купим цяло село! — Авиенда сви рамене безразлично; тя лично щеше да им сипе цяла шепа скъпоценни камъни, ако не се беше намесиала Реане.

Мерилил поклати глава.

— Ние имаме каквото те искат, а те — каквото на нас ни трябва. Боя се, че това означава, че те определят цената. — Което си беше почти същото като ситуацията с Морския народ. Нинив обаче определено изглеждаше зле.

Когато останаха насаме в един от коридорите на хана, Елейн попита Авиенда откъде се е сдобила с такова съкровище, и то

съкровище, с което гори от нетърпение да се раздели. Почти очакваше да чуе, че е плячката ѝ от Тийрски камък или може би от Кайриен.

— Ранд ал-Тор ме подведе — измърмори намусено Авиенда. — Опитвах се да изкупя своя тох от него. Знаем, че това беше най-малко почетният начин — възрази тя, — но друг не можех да измисля. А той се качи на главата ми! Защо винаги става така, че когато прецениш нещата логично, някой мъж все решава да направи нещо напълно нелогично и все остава отгоре?

— Защото хубавите им главички са толкова заваяни, че една жена не може да очаква как ще постъпят — каза ѝ Елейн. Не попита що за тох се е опитвала да изкупи Авиенда, нито как след този опит нейната почтисестра се е озовала с торба, пълна със скъпоценни камъни. Да разговаря с нея за Ранд ѝ беше достатъчно трудно и без да се мъчи да разбере такива подробности.

Снегът ѝ донесе повече неприятности от нуждата от топло облекло. По пладне, докато снежните парцали навън се стелеха все подебели и гъсти с всяка изминала минута, Ренайле слезе по стълбището в гостилницата и заяви, че нейната част от сделката била изпълнена, и настоя да получи не само Купата на ветровете, но и Мерилил. Сивата сестра зяпна вцепенена от ужас, както и повечето от останалите. Пейките наоколо бяха запълнени с Родственички, които обядваха на смени, слугите, мъже и жени, тичаха да поднесат третата смяна обяд. Ренайле не сниши гласа си и всички глави в помещението се извърнаха рязко.

— Можеш да започнеш уроците веднага — каза Ренайле на опулената Айез Седай. — Марш горе по стълбите и в стаята ми. — Мерилил понечи да възрази, но с внезапно студено изражение Ветроловката на Надзорничката на корабите опря юмруци на хълбоците си. — Когато аз дам заповед, Мерилил Кандевин — рече тя ледено, — всички я изпълняват. Веднага горе!

Мерилил не че чак скочи, но тръгна, а Ренайле буквално започна да я буца нагоре по стълбите. Предвид обещанието ѝ, друг избор нямаше. Реане беше слисана, а Алайз и възпълната Сумeko гледаха умислено.

През следващите дни, независимо дали се придвижваха с мъка по някой заснежен път, дали вървяха по улиците на някое село, или се опитваха да намерят достатъчно помещения за всички в някоя ферма,

Ренайле държеше Мерилил плътно до себе си, освен когато не ѝ наредеше да тръгне с някоя друга Ветроловка. Сиянието на сайдар обкръжаваше Сивата сестра и придружителката ѝ почти непрестанно и Мерилил неуморно показваше сплит след сплит и впридък след впридък. Бледоликата кайриенка беше забележимо по-ниска от мургавите жени от Морския народ, но отначало успяваше да изглежда по-висока благодарение само на силата на айезседайското си достойнство. Скоро обаче на лицето ѝ се изписа неизменно слисано изражение. Елейн разбра, че когато всички те получаваха отделни легла за спане, нещо, което не се случваше винаги. Мерилил трябваше да дели ложе с Пол, слугинята си, и с двете чирачки на Ветроловките, Тадаан и Метарра. Какво означаваше това за ранга на Мерилил, Елейн не беше сигурна. Явно Ветроловките не я поставяха на едно равнище с чираките си. Просто очакваха от нея да върши това, което ѝ се каже, когато ѝ се каже, без мотаене и без възражения.

Реане остана ужасена от този обрат на събитията, но Алайз и Сумеко не бяха единствените от Родството, които гледаха всичко това много съсредоточено, и не бяха единствените, които кимаха много замислено. И изведнъж Елейн забеляза още един проблем. Родственичките забелязваха, че Испан става все по-отстъпчива в своето пленничество, но тя беше пленничка на други Айез Седай. Морският народ не бяха Айез Седай и Мерилил не беше пленничка, но въпреки това беше готова да скочи при всяка заповед на Ренайле, или ако ѝ креснеше Дорил, Кайре или кръвната сестра на Кайре, Тебрейл. Всяка от тези беше Ветроловка на Надзорницата на вълните на своя клан и никоя от останалите не я караше да подскача така енергично, но и това беше достатъчно. Все повече и повече жени от Родството се приплъзваха от ужасеното зяпане към замисленото наблюдение. Навярно в края на краищата щеше да се окаже, че Айез Седай не са същества с някаква по-различна плът. А след като Айез Седай бяха просто жени като тях самите, защо тогава да се подлагат отново на суровия режим в Кулата, на властта на Айез Седай и на дисциплината на Айез Седай? Нима не бяха оцелели и преживели толкова добре сами, някои при това — по-дълго, отколкото която и да е от най-старите Сестри можеше да повярва? Елейн буквално усещаше как тази идея се оформя в главите им.

Когато обаче го сподели с Нинив, Нинив само измърмори:

— Крайно време е някои Сестри да разберат какво е да учиш една жена, която смята, че знае повече от учителката си. Тези, които имат шанс да получат шала, все пак ще го поискат, а колкото до другите, не виждам защо да не поукрепят малко гръбнаците си. — Елейн се въздържа да спомене за оплакванията на Нинив от Сумеко, чийто гръбнак бе доста поукрепнал; Сумеко на няколко пъти си позволи да критикува сплитовете на Нинив в Церенето като „нескопосани“ и на Елейн ѝ се стори, че Нинив тукатси ще получи удар. — Във всеки случай не е нужно да се казва на Егвийн за това. Нищо от тия работи. Тя си има достатъчно грижи на главата. — „Тия работи“ явно се отнасяха за Мерилил и Ветроловките.

Бяха по долни ризи, седнали на леглото си на втория етаж на „Новия палешник“, с висящи на шиите им усукани пръстени, съновните тер-ангреали, този на Елейн — на проста кожена каишка, а на Нинив — до тежкия златен пръстен с печат на Лай, на малка златна верижка. Авиенда и Биргит, все още напълно облечени, седяха на два от сандъците им с дрехи. Да пазят, казваха те, докато двете с Нинив се върнат от Света на сънищата.

Двете при това стояха заметнати с пелерините си, до момента в който ще могат да се пъхнат в леглото. „Новият палешник“ определено не беше нов — гипсовата мазилка на стените се беше пропукала и отвън се промъкваше леден въздух.

Самата стая беше мъничка и сандъците и натъпканите им вързопи почти не оставяха място за друго освен за леглото и един умивалник. Елейн знаеше, че трябва да се представи подобаващо в Кемлин, но понякога се чувстваше гузна от това, че вещите ѝ се карат от товарни животни, докато повечето от останалите трябваше да се задоволят с това, което носеха на гърбовете си. Нинив определено не проявяваше никакво съжаление заради собствените си сандъци. На път бяха вече от шестнадесет дни, пълната луна зад тясното прозорче блестеше върху бялата снежна завивка, която щеше да направи пътуването им утре бавно дори ако небето останеше чисто, и Елейн си помисли, че още десет дни до Кемлин е доста оптимистична преценка.

— Достатъчно ум имам да не ѝ го казвам — отвърна тя на Нинив. — Не искам пак да ми натрият носа.

Това беше съвсем меко казано. Не бяха ходили в Тел-айеран-риод, откакто уведомиха Егвийн, в нощта след като напуснаха

имението, че Купата е използвана. С неохота също така ѝ разказаха за сделката, която бяха принудени да сключат с Морския народ, и се озоваха пред Амирлинския трон със седемцветния шарф на раменете ѝ. Елейн знаеше, че това е необходимо и правилно — и най-близката приятелка на една кралица сред нейните поданици знаеше, че тя е преди всичко кралица и чак тогава приятелка, трябваше да го знае — но никак не ѝ стана приятно, когато приятелката ѝ им каза с разгорещен глас, че са се държали като обезумели тъпачки, които могат с глупостта си да докарат непоправима беля на главите на всички. Особено след като самата тя не можеше да и възрази. Не ѝ хареса също така да чуе, че единствената причина Егвийн да се въздържи да им наложи такова наказание, от което косите им ще щръкнат, е, че не може да им позволи да губят време. Неприятно, но необходимо и правилно — дори когато седнеше на Лъвския трон, тя все пак щеше да си остане Айез Седай, подвластна на законите, правилата и обичаите на Айез Седай. Не Андор — земята си тя нямаше да даде на Бялата кула, — но тя самата. Така че колкото и да беше неприятно, прие укорите ѝ спокойно. Нинив се гърчеше, заекваше объркано, протестираше и чак се нацупи, но после се извини толкова искрено, че Елейн трудно можа да повярва, че това е същата жена, която познаваше. И съвсем правилно, Егвийн си беше останала Амирлин, хладна в своята неприязън, дори докато извиняваше грешките им. В най-добрия случай тази нощ нямаше да е приятна, ако тя се окажеше там.

Но когато се засънуваха в Салидар на Тел-айеран-риод, в стаята в Малката кула, наричана „Кабинета на Амирлин“, нея я нямаше там и единственият знак, че е посещавала мястото след срещата им, бяха едва различимите думи, грубо надраскани на проядената от диви оси дървена ламперия на стената, сякаш от нечия небрежна ръка, която не си е направила труд да ги издълбае по-дълбоко.

ОСТАНЕТЕ В КЕМЛИН

И няколко стъпки встрани:

Това бяха последните указания на Егвийн. Отидете в Кемлин и останете там, докато не успея да намеря начин да ви предпазя Съветът да не ви изсели и да не ви натъпче в някоя каца. Напомняне, което нямаше как да изтрият.

Елейн прегърна сайдар и преля да остави собственото си съобщение, числото петнадесет, привидно надраскано върху тежката маса, която бе служила за писалище на Егвийн. Извъртането на сплита и затягането му означаваше, че само някоя, която би прокарала пръсти по цифрите, ще разбере, че всъщност са там. Може би нямаше да са нужни чак петнадесет дни, докато стигнат Кемлин, но беше сигурна, че ще са почти толкова.

Нинив отиде до прозореца и огледа в двете посоки, пазейки се да не си показва главата навън. В будния свят беше нощ, с пълна луна, грееща над яркobelия сняг, въпреки че въздухът не се усещаше студен. Никой освен тях не трябваше да е тук, а ако имаше някой, той щеше да е от тия, които трябваше да се отбягват.

— Надявам се, че няма неприятности с плановете си — промърмори тя.

— Тя ни каза да не споменаваме за тях дори помежду си, Нинив. „На изречената тайна ѝ поникват криле.“ Още една от любимите поговорки на Лини.

Нинив направи гримаса, след което отново се загледа към тясната уличка.

— За теб е по-различно. Аз съм я гледала като бебе, сменявала съм ѝ пелените, шляпала съм я по дупето. А сега мога да подскоча, ако щракне с пръсти. Трудно е.

Елейн не можа да се сдържи и щракна с пръсти.

Нинив се обърна толкрва бързо, че се замъгли, и очите ѝ се ококориха от ужас. Роклята ѝ също се замъгли и от синята коприна преля в бялото на Посветена. Когато разбра, че Егвийн я няма, едва не припадна от облекчение.

Когато се върнала в телата си и се пробудиха колкото да могат да подканят другите да си легнат, Авиенда определено го намери за добра шега, а Биргит също се разсмя. Нинив обаче си отмъсти. На заранта събуди Елейн с една ледунка. Писъците на Елейн вдигнаха на крак цялото село.

Три дни по-късно дойде първият взрив.

ГЛАВА 21

В ОТГОВОР НА ПОВИКА

Големите зимни бури, наречени „кемарос“ продължаваха да връхлитат откъм Морето на бурите, по-свирепи, отколкото хората помнеха да са били някога. Някои твърдяха, че тази година кемарос се опитват да си наваксат за няколкото месеца забавяне. Мълнии пращяха в небесата и разкъсваха мрака на нощта. Вятър помиташе сушата и дъждът шибаше, превръщайки и най-утъпканите пътища в реки от кал. Понякога калта замръзваше, след като паднеше нощта, но изгревът на слънцето винаги я разтапяше, дори при сиво небе, и теренът отново се превръщаше в тресавище. Ранд чак се изненада колко много възпрепятства всичко това плановете му.

Изпратените от него Аша'ман се върнаха бързо, още преди обед на следващия ден, на коне през Прага в проливния дъжд, който така скриваше слънцето, че все едно бе припаднал вечерният здрач. През дупката във въздуха се виждаше, че зад тях в Андор вали сняг. Повечето мъже в малката колона бяха загърнати в тежки черни наметала, но дъждът като че ли се плъзгаше покрай тях и конете им. Не беше съвсем очевидно, но който го забележеше, щеше да ги погледне повторно, ако не и трети път. Да се пазят сухи изискваше най-прост сплит, стига да нямаш нищо против да се поперчиш какво си. Но пък черно-белият диск, извезан на гърдите на плащовете им, бездруго ги издаваше. Макар полускрити от дъжда, от тях се излъчваше гордост — издаваше я надменността, с която седяха по седлата си. Предизвикателно. Гордееха се с това, което бяха.

Командирът им, Чарл Гедвин, беше с няколко години по-възрастен от Ранд, със среден ръст, и носеше Меча и Дракона като Торвал, върху много добре скроена куртка с висока яка от най-добрата коприна. Ножницата на меча му бе пищно обкована със сребро, коланът със сребърния обков бе закопчан със сребърна тока с форма на стиснат юмрук. Гедвин се представяше като Цоворан'м'хаил; на

Древния език — „Водач на бурята“, каквото и да значеше това. Но поне за времето изглеждаше подходящо.

Въпреки това той застана почти на входа на богато украсената зелена шатра на Ранд и изгледа навъсено сипещия се на сиви пелени дъжд навън. Шатрата бе обкръжена от стража конни етаири — бяха на не повече от тридесетина крачки, но едва се виждаха. Стояха като статуи, напълно пренебрегвайки бурята.

— Как очаквате да ви намеря в това? — промърмори Гедвин и изгледа Ранд. И миг по-късно добави: — Милорд Дракон. — Очите му бяха студени и предизвикателни, но те винаги си бяха такива, все едно дали гледаше някой човек, или колец на ограда. — Двамата с Рочаид взехме осем Вречени и четиридесет Бойци, достатъчно, за да унищожим цяла армия или да сплашим десетима крале. Можехме да накараме дори Айез Седай да замигат — каза той кисело. — Да ме изгори дано, само двамата с него можем да свършим доста работа. Или вие сам. Защо ви трябваха всички останали?

— От теб очаквам да се подчиняваш, Гедвин — отвърна му Ранд студено. Водач на бурята? А Манел Рочаид, първият заместник на Гедвин, се наричаше Байджан'м'хаил, Водач на атаката. Какви ги вършеше Таим, нови рангове ли създаваше, що ли? Е, важното бе, че му ковеше оръжия. Важното беше тези оръжия да останат със здрав разсъдък достатъчно дълго, за да могат да се използват. — И не очаквам да си губите времето, оспорвайки заповедите ми.

— Както заповядате, милорд Дракон — измърмори Гедвин. — Ще изпратя хора незабавно. — Отдаде рязко чест с юмрук на гърдите и излезе навън сред бурята. Потопът се раздвои над него, плъзгайки се по малкия щит, който той изтъка около себе си. Ранд се зачуди дали е разбрал колко близо бе до гибелта си, когато сграбчи сайдин без предупреждение.

„Трябва да го убиеш преди той да те убие — изкиска се Луз Терин. — Знаеш го. Мъртъвците не могат да изменят никому.“ В гласа в главата на Ранд се прокрадна удивление. — „Но понякога не лъжат. Мъртъв ли съм? А ти?“

Ранд приглуши думите до бръмчене на муха, на самия крайчец на усещането. След новото си връщане в главата на Ранд Луз Терин рядко замлъкваше, освен насила. И в повечето случаи изглеждаше по-обезумял отпреди, и също така по-гневен. А и по-силен понякога. Този

глас нахлуваше в сънищата на Ранд, а когато виждаше в някой сън себе си, това, което виждаше, не винаги се оказваше самият той. Не винаги се оказваше и ликът на Луз Терин, или поне образът, който бе започнал да разпознава под името на Луз Терин. Понякога беше зацапан, но някак смътно познат, а Луз Терин като че ли също така се смайваше. Това само по себе си бе знак колко далече е стигнала лудостта на този мъж. Или неговата собствена може би.

„Още не — помисли си Ранд. — Все още не мога да си позволя да полудея.“

„А кога тогава?“ — прошепна Луз Терин преди Ранд да успее да го заглуши отново.

С пристигането на Гедвин и ашаманите планът му да помете сеанчанците на запад влезе в действие. Но тръгна толкова бавно, колкото някой пътник, тътрещ се по тези разкаляни пътища. Той веднага премести лагера си, без да прави никакво усилие да скрие ходовете си. Нямаше никакъв смисъл да се стреми към тайни действия. Вестите пътуваха бавно по гълъб и далеч по-бавно по куриер, след като започнаха кемарос, но Ранд не хранеше никакво съмнение, че го държат под око — Бялата кула, Отстъпниците, всеки, който виждаше изгода или вреда в посоката, по която Преродения Дракон е поел, и можеше да си позволи да пхне монета в джоба на някой войник. Може би го следяха дори и сеанчанците. Щом той можеше да ги следи, защо те да не можеха? Но дори Аша'ман не знаеха накъде всъщност е тръгнал.

Докато Ранд гледаше разсеяно мъжете, сгъващи шатрата му в една от колите, се появи Вейрамон на един от многото си коне, пристъпващ наперено бял скопец от най-расовата тайренска порода. Дъждът беше престанал, въпреки че сивите облаци все още забулваха обедното слънце, и човек имаше чувството, че може да изстиска вода от въздуха с двете си ръце: Знамето на Дракона и Знамето на Светлината висяха отпуснати и подгизнали на високите си пръти.

Тайренски Бранители бяха подменили етаирите и когато Вейрамон премина през конния им кръг, изгледа навъсено Родривар Тихера, дългнест мъж, тъмнолик дори за тайренец, с къса остра брадичка. Много дребен благородник, който бе израснал в службата благодарение на качествата си, Тихера беше изключително педантичен. Големите бели пера, подскачащи на шлема му с широката бронзова

периферия, придадоха блясък на изискания поклон, с който той отвърна на Вейрамон. Върховният лорд се навъси още повече.

Не беше нужно Капитанът на Камъка лично да отговаря за охраната на Ранд, но той го правеше често, също както Марколин често командваше сам етаирите. Често между Бранителите и етаирите се разгаряше горчива ревност кой трябва да охранява Ранд. Тайренците претендираха за правото, защото той бе властвал по-дълго в Тийр, иллианците — защото той беше, в края на краищата, крал на Иллиан. Навярно Вейрамон беше чувал мърморенето сред Бранителите, че е крайно време Тийр също да си има крал, а кой можеше да е по-подходящ от човека, който беше завзел Камъка? Вейрамон беше напълно съгласен с тази нужда, но не и с избора на оногова, който трябваше да носи короната. И не беше единственият.

Мъжът сведе лице веднага щом забеляза, че Ранд го гледа, и се смъкна от позлатеното си седло, за да го удостои с поклон, пред който този на Тихера изглеждаше простоват. Въпреки че направи лека гримаса, когато ботушът му нагази в калта. Носеше наметало против дъжда, за да предпазва от влагата фините си одежди, но дори и то беше отрупано със златно везмо и яката му беше обшита със сапфири. Въпреки палтото на Ранд от зелена коприна със златните стършели по ръкавите и реверите, всеки можеше да бъде извинен, ако си помислеше, че Короната от мечове седи на главата на другия, не на неговата.

— Милорд Дракон — почна Вейрамон, — нямам думи да изразя колко съм щастлив като виждам, че ви охраняват тайренти. Целият свят, разбира се, би плакал, ако се случи нещо лошо. — Беше твърде благодарен, за да не каже направо, че етаирите са неблагоприятни.

— Рано или късно ще плаче — отвърна сухо Ранд. „След като по-голямата част от света приключи с празнуването.“ — Знам колко много бихте плакали вие, Вейрамон.

Мъжът чак се изпъчи от гордост и погали прошарената си със сиво козя брада. Беше чул каквото искаше да чуе.

— Да, милорд Дракон, можете да сте сигурен в моето постоянство. Тъкмо затова съм притеснен от заповедите, които вашият човек ми донесе тази сутрин. — „Човекът“ беше Адли; мнозина от благородниците си въобразяваха, че като се преструват, че Аша’ман са просто някакви слуги на Ранд, това някак си ще ги направи по-малко

опасни. — Мъдро от ваша страна, че сте отпратил и повечето кайриенци. Както и иллианците, разбира се; за това дума да няма. Мога дори да разбера защо ограничавате Гвеям и останалите. — Ботушите на Вейрамон зашляпаха в калта, докато пристъпваше към него, и тонът му стана доверителен. — Убеден съм, че някой от тях... не бих казал, че са заговорничили срещу вас, но мисля, че може би верността им не винаги е била неоспорима. Каквато е моята. Несъмнено. — Гласът му отново се промени и стана силен и уверен, като на човек, загрижен за нуждите на онзи, комуто служи. Онзи, който със сигурност ще направи тъкмо него първия крал на Тийр. — Позволете ми да доведе всички свои ратници, милорд Дракон. С тях и Бранителите ще мога да обезпеча честта на Властелина на утрото и неговата сигурност.

Във всички отделни станове по голото поле се товареха коли и фургони, оседлаваха се коне. Повечето палатки вече бяха прибрани. Върховната лейди Росана беше поела на север, с флага ѝ в челото на колона, достатъчно голяма, за да все паника сред разбойниците и поне отчасти да усмири Шайдо. Но недостатъчно, че да ѝ хрумнат неуместни неща, особено след като половината бяха крепостни на Гвеям и Маракон, смесени с Бранители на Камъка. Почти същото се отнасяше и за Спирон Наретин, поел на изток през високата планинска верига, с толкова етаири и мъже, предани на други от Съвета на деветимата, колкото бяха собствените му поданици, да не говорим за над стотината, които ги следваха пеш, част от хората, които се бяха предали в лесовете предния ден. Изненадващо голям брой от тях бяха предпочели да последват Преродения Дракон, но Ранд не можеше да им се довери достатъчно, за да ги остави заедно. Толмеран тъкмо тръгваше на юг със също толкова смесен отряд, а другите щяха да потеглят веднага щом се натовареха колите и фургоните им. Всеки в различна посока и никой не можеше да разчита на мъжете зад гърба си дотолкова, че да предприеме нещо друго, освен да следва заповедите, които Ранд им беше дал. Да наложат мир в Иллиан беше важна задача, но и последният лорд и лейди съжаляваха, че са отпратени от Преродения Дракон, и очевидно се чудеха дали това не означава, че са лишени от доверието му. Росана във всеки случай имаше много умислен вид преди да тръгне.

— Вашата загриженост ме трогва — каза Ранд на Вейрамон, — но от колко охранители има нужда един човек? Не се каня да вдигам

война. — Чудесен аргумент навярно, но тази война вече отдавна се водеше. Започнала бе във Фалме, ако не и по-рано. — Пригответе хората си.

„Колцина погинаха заради гордостта ми? — простена Луз Терин. — Колцина погинаха от грешките ми?“

— Мога ли да попитам къде все пак отиваме? — Въпросът на Вейрамон, не чак раздражен, но почти, се застъпи с гласа в главата на Ранд.

— В града — срязва го Ранд. Не знаеше колцина са загинали заради грешките му, но никой — от гордостта му. В това беше сигурен.

Вейрамон отвори уста, явно объркан дали има предвид Тийр, или Иллиан, или може и дори Кайриен, но Ранд му даде знак да се дръпне с Драконовия скиптър, с рязко мушкащо движение, от което зеленобелият пискюл се разлюля. Почти съжали, че не можеше да намушка с това Луз Терин. — Не смятам да седя тук цял ден, Вейрамон! Отивай при хората си!

След по-малко от половин час той вече държеше Верния извор и се бе подготвил да направи Праг за Пътуването. Трябваше да се бори с омаята, която го обхващаше напоследък всеки път, щом сграбчеше Силата или я пуснеше; за малко почти залитна на седлото на Тай'дайшар. При разтопената гадост, протичаща по сайдин, докосването до Извора почти обръщаше стомаха му и го караше да повърне. Раздвоеният му взор, макар да се задържа така само няколко мига, затрудни впридането почти до невъзможно. Вярно, можеше да накара Дашива или Флин, или някой от останалите да го направи, но Гедвин, Рочайд и дузината чернодрехи Бойци също бяха тук. Просто стояха търпеливо на местата си. И го гледаха. Рочайд, с не повече от една длан по-нисък от Ранд и може би с две години по-млад, също беше пълен Аша'ман и куртката му също беше копринена. По лицето му играеше бегла усмивка, сякаш знаеше неща, които другите не знаят, и от това му беше смешно. Какво знаеше всъщност? За Сеанчан със сигурност, но не и за плановете на Ранд за тях. Какво друго? Може би нищо, но Ранд не смяташе да покаже никаква слабост пред тези двамата. Замайването мина бързо, раздвоената гледка малко по-бавно, както винаги през последния месец, и той довърши сплита и без да чака, смуши коня и препусна през отвора, разгънал се пред него.

Градът, който бе имал предвид, беше Иллиан, въпреки че Прагът се отвори малко на север от самия град. Въпреки престорените притеснения на Вейрамон, едва ли можеше да се каже, че е тръгнал беззащитен и сам. Близко три хиляди мъже поеха през високата квадратна дупка във въздуха и се озоваха на голяма ливада недалече от широкия разкалян път, водещ към Пътя на Северната звезда. Дори след като на всеки лорд бе разрешено да вземе със себе си само по шепа ратници — за хора, свикнали да предвождат по хиляда, ако не и хиляди, стотина души изглеждаха шепа — събираха се цяла войска. Тайренци, кайриенци и иллианци, Бранители на Камъка под командата на Тихера и етаири под водачеството на Марколин, Аша'ман по петите на Гедвин. Във всеки случай ашаманите, дошли с него. Дашива, Флин и останалите водеха конете си плътно след Ранд. Освен Нарисма. Нарисма още не се беше върнал. Знаеше къде да го намери, но на Ранд това не му харесваше.

Всички се държаха отделно, доколкото можеше. Гвеем, Маракон и Аракоум яздеха до Вейрамон и гледаха повече Ранд, отколкото пъти си, а Грегорин Панар с още трима от Съвета на деветимата, приведени на седлата си, говореха тихо. Семарадрид, с малка група кайриенски лордове с изопнати лица зад него, следеше Ранд почти толкова напрегнато, колкото и тайренците. Ранд беше избрал тези, които идваха с него, също толкова грижливо, колкото и онези, които бе отпратил, и не непременно по причини, с които други биха се съобразили.

Ако наоколо имаше зрители, щеше да е величествена гледка, с всичките им ярки знамена, пряпорци и малките цон, изпънати над гърбовете на някои от кайриенците. Ярка гледка, величествена и много опасна. Някои наистина бяха заговорничили срещу него, а той беше научил, че Домът Маравин на Семарадрид има стар съюз с Дома Риатин, който се беше вдигнал на открит бунт срещу него в Кайриен. Семарадрид не отричаше връзката, но и не беше споменавал за нея преди това пред Ранд. Съветът на деветимата просто бяха твърде нови за него, за да ги остави всички зад себе си. А Вейрамон беше глупак. Ако бъдеше оставен сам да взема решения, като нищо можеше да се опита да си спечели благоволенieto на лорд Дракона, като поведе армия в марш срещу Сеанчан, или към Муранди, или Светлината само знаеше срещу кого и накъде. Твърде глупав, за да го остави зад гърба

си, твърде влиятелен, за да го избути настрани, така че той яздеше с Ранд и си въобразяваше, че е удостоен с голяма чест. Беше почти жалко, че не е достатъчно глупав, та да направи нещо, което да оправдае екзекуцията му.

Отзад следваха слугите и колите — никой не разбра защо Ранд бе пратил всички фургони с другите, а той нямаше намерение да обяснява; на кого можеха да са поредните уши, които да чуят? — а след тях идеха дългите редици навързани резервни коне, водени от коняри и тътрещите се пълчища мъже в изпочукани брони, които не им ставаха съвсем, или в кожени ризници, обшити с ръждясали стоманени пулове, понесли лъкове, арбалети или къси копия, и дори пики — повечето от хората, които се бяха подчинили на повика на „лорд Брен“ и бяха решили да не се прибират по домовете си без оръжие. Водачът им беше онзи със сополивия нос, с когото Ранд беше говорил в края на леса. Казваше се Еаган Падрос и се бе оказал доста по-умен. отколкото изглеждаше на пръв поглед. По повечето места беше трудно за човек от простолюдието да се издигне много нависоко, но Ранд си беше набелязал Падрос. Човекът беше сбрал хората си малко настрана, но всички се бутаха с лакти да могат да погледнат по-добре на юг.

Пътят на Северната звезда се протягаше прав като стрела през милите кафяви тресавища, обграждащи Иллиан — широк друм здраво отъпкана пръст, прекъсвана от плоски каменни мостове. Вятърът от юг довяваше мирис на сол и лека воня от щавилниците на кожа. Иллиан беше град, проснал се нашироко, голям колкото Кемлин или Кайриен. Ярκο оцветените плочи по покривите и стотиците издигащи се нависоко кули, сияещи под слънцето, едва се виждаха зад това море от трева, из което газеха жерави и ята белопери птици кръжаха ниско, надавайки пронизителни писъци. Иллиан никога не бе имал стени. Не че стените можеха да спрат Ранд.

Последва голямо разочарование от това, че не се кани да влезе в града, въпреки че никой не изрече недоволството си, не и така, че той да го чуе. Все пак имаше много унили лица и кисело мърморене, когато становеите започнаха припряно да се вдигат. Като повечето големи градове, Иллиан си имаше слава, обгърната с екзотично тайнство, за щедри кръчмари и дашни жени. Поне сред мъжете, които никога не бяха стъпвали там, при все че им беше престолнина. Невежеството винаги раздуваше славата на един град за подобни неща.

Тъй или иначе, само Мор препусна в галоп по пътя. Мъжете, набиващи колците на палатките или опъващи коневръзите, се заизправяха и го загледаха с ревниви очи. Благородниците го изгледаха с любопитство, преструвайки се, че не го правят.

Ашаманите с Гедвин не обърнаха никакво внимание на Мор, а вдигнаха своя стан, който включваше катраненочерна шатра за Гедвин и Рочайд и пространство, където влажната кафява трева и кал бяха отгъпкани и подсушени, за да спят останалите, загърнати в плащовете си. Това се направи със Силата, разбира се — те всичко вършеха със Силата, не си правеха труд дори огньовете да си запалят ръчно. Неколцина души в другите биваци зяпнаха към тях завистливо, когато шатрата се издигна сякаш от само себе си и кошовете полетяха от гърбовете на товарните животни, но повечето заизвъръщаха очи настрани, след като схванаха какво става. Двама-трима от Бойците в черните дрехи сякаш си говореха сами.

Флин и другите не се присъединиха към групата на Гедвин — имаха си две палатки, които се вдигнаха недалече от шатрата на Ранд — но Дашива прескочи на няколко пъти до стоящите лениво „Водач на бурята“ и „Водач на атаката“ и им кресна по някоя заповед. Само няколко думи, след което се връщаше, като клатеше глава и мърмореше сърдито. Гедвин и Рочайд не бяха дружелюбни хора. И по-добре, че не бяха.

Ранд се прибра в шатрата си веднага след като я изпънаха, просна се съвсем облечен на постелята си и заби поглед в скосения таван. Отвътре също имаше извезани златни стършели. Хопвил донесе димящо калаено канче с греяно вино — Ранд беше оставил личните си слуги в предишния стан, — но виното изстина върху писалищната му маса. Умът му работеше трескаво. Още два-три дни и сеанчанците трябваше да получат такъв удар, че да го запомнят за дълго. После трябваше да се върне в Кайриен, за да види докъде са стигнали преговорите с Морския народ, да разбере какво цели Кацуан — имаше задължение към нея, но тя целеше нещо! — и може би да сложи край на остатъците от тамошния бунт. Дали Каралайн Дамодред и Дарлин Сиснера се бяха измъкнали в цялата бъркотия? Това, че Върховният лорд Дарлин беше в ръцете му, може би щеше да сложи край на въстанието в Тийр. Андор. Ако Мат и Елейн бяха в Муранди, както изглеждаше, в най-добрия случай оставаше поне месец, докато Елейн

ще може да поиска Лъвския Трон. Станеше ли това, той трябваше напълно да се оттегли от Кемлин. Но трябваше да поговори с Нинив. И дали можеше да прочисти сайдин? Можеше пък и да стане. Можеше също така да унищожи света, ако опитът се окажеше несполучлив. Луз Терин изломоти в ума му, обзет от ужас. Светлина, защо все пак се бавеше Нарिशма?

Отново задуха свирепият кемарос, по-яростен тук, близо до брега. Дъждът заби по платнището на шатрата като по кожа на тъпан. Блясъците на мълниите изпълниха входа със синкавобяла светлина, гръмотевиците заехтяха като срутвачи се планини.

А после в шатрата пристъпи Нарिशма, целият подгизнал, със сплъстена коса. Беше му заповядано на всяка цена да се старае да не го забелязват. Перченето за него бе забранено. Подгизналото му палто беше от груба кафява вълна, а тъмната му коса — само вързана назад, не сплетена. Дори без звънчетата, коса, дълга почти до кръста на един мъж, привличаше очите. Беше навъсен, а под мишница носеше цилиндричен вързоп, завързан с връв, малко по-дебел от мъжки крак, като малка постелка.

Ранд скочи от нара и грабна вързопа преди Нарिशма да е успял сам да му го подаде.

— Някой видя ли те? — попита той настойчиво. — Какво те забави толкова? Очаквах да се върнеш още снощи!

— Трябваше ми време, докато реша какво да правя — отвърна му с мрачен глас Нарिशма. — Защо не ми казахте всичко? Едва не ме убихте.

Това беше нелепо. Ранд му беше казал всичко, което трябваше да знае. Беше сигурен. Никакъв смисъл нямаше, след като се бе доверил на един човек толкова много, да го остави да загине и да провали всичко. Натика грижливо вързопа под нара. Ръцете му затрепериха от нетърпение да го развие, за да се увери, че това, за което беше изпратил Нарिशма, е вътре. Ако го нямаше, мъжът нямаше да посмее да се върне.

— Облечи си униформата преди да отидеш при другите — каза той. — И, Нарिशма... — Ранд се изправи и прикова другия мъж с очи. — Ако кажеш някому за това, наистина ще те убия.

„Целия свят убий — изсмя се Луз Терин лудешки. Отчаяно. — Аз убих света, и ти също можеш, ако се постараяш.“

Наришма удари силно с юмрук по гърдите си и кисело отвърна:
— Както заповядате, милорд Дракон.

Рано, но по светло на другата заран хиляда души от Легиона на Дракона поеха от Иллиан, по Пътя на Северната звезда под маршовия тътен на барабаните. Е, поне беше рано. Небето бе покрито с тлъсти сиви облаци и соленият морски бриз здраво плющеше по плащове и знамена, предвещавайки, че иде нова буря. Легионът привлече не малко погледи от страна на ратниците, вече в лагера, с техните сини андорски шлемове и дългите сини палта, с извезания на гърдите червено-златист Дракон. Син флаг със знака на Дракона и число отличаваше всяка от петте части. Легионерите се отличаваха по много неща. Например носеха ризници, но под палтата, за да не скриват Драконите — по същата причина палтата им се закопчаваха странично — и всеки мъж носеше къс меч на бедрото си и стоманен арбалет, вдигнати абсолютно еднакво на рамо. Командирите крачеха пеш, всеки с голямо червено шеро на шлема си, пред барабана и флага на своята част. Единствените коне бяха на Мор в челото и товарните животни в тила.

— Пешаци — промърмори Вейрамон и плесна юздите в облечената си с тежка ръкавица длан. — Душата ми да изгори, не ги бива пешаците. При първата атака ще се пръснат като пилци. — Челото на колоната подмина по пътя. Бяха помогнали в завземането на Иллиан и не се бяха пръснали.

Семарадрид поклати глава.

— Пики нямат — измърмори той. — Виждам съм аз добре командвана пехота, но без пики... — И изпръхтя презрително.

Грегорин Панар, третият от мъжете на седло до Ранд, които гледаха новопристигащите, не каза нищо. Той сигурно нямаше предразсъдъци към пехотата — макар че ако нямаше, щеше да е един от шепата благородници, познати на Ранд, без тези предразсъдъци — но здраво се постара да не се намръщи и почти успя. Всички вече знаеха, че мъжете с Дракона на гърдите носят оръжие, защото са избрали да следват Ранд, избрали са да следват Преродения Дракон, и то по никаква своя причина. Иллианците сигурно се чудеха какъде тръгват, че Ранд е повикал Легиона, а на Съвета на деветимата не бе доверено да знаят. Колкото до това, Семарадрид изгледа Ранд накриво. Само Вейрамон беше твърде глупав, за да се замисли.

Ранд извърна Тай'дайшар. Пакетът, донесен от Нарисма, беше увит отново, в по-тънък вързоп, и завързан зад каишката на лявото стреме.

— Вдигай стана; тръгваме — каза той на тримата благородници.

Този път остави Дашива да запреде Прага, който да преведе всички. Мъжът със селяшки грубоватото лице му се навъси и заломоти нещо на себе си — Дашива всъщност изглеждаше обиден, неизвестно от какво! — а Гедвин и Рочайд, с конете им рамо до рамо, гледаха с язвителни усмивки как сребрилата резка от светлина се завъртя около оста си и се разтвори в широка дупка в празното. Гледаха по-скоро Ранд, отколкото Дашива. Какво пък, нека да гледат. Колко пъти можеше да сграбчи сайдин, рискувайки да се зашемети и да падне по очи, преди наистина да падне? Не можеше да позволи това да се случи пред очите им.

Този път Прагът ги преведе на един широк път, лъкатушещ покрай ниските, обрасли с шубрак хълмове в подножието на планините на запад. Планините Немарелин. Не можеха да се сравнят с Мъгливите планини и не бяха нищо в сравнение с Гръбнака на света, но все пак се издигаха към небето тъмни и сурови, с остри зъбери, ограждащи като стена западния бряг на Иллиан. Отвъд тях се намираще Кабалската падина, а зад нея...

Мъжете скоро започнаха да разпознават зъберите. Грегорин Панар се огледа бързо и внезапно кимна със задоволство. Другите трима Съветници и Марколин дръпнаха юздите на конете си близо до него, да поговорят, докато конниците продължаваха да се изсипват през рамката на Прага. На Семарадрид му беше нужно да се огледа малко по-дълго, докато се сети къде са, както и на Тихера, но и те също, изглежда, вече разбираха.

Сребърният път минаваше през град Люгард и по него течеше цялата търговия по сушата в западна посока. Имаше също така и Златен път, водещ към Фармаддинг. Пътищата, както и имената, датираха още отпреди да съществува Иллиан. През столетията колелетата на фургоните, конските копита и ботушите ги бяха утъпкали здраво, а кемарос можеха само да ги поразкалят отгоре. Бяха от малкото благонадеждни пътища в Иллиан за придвижване на големи групи хора зиме. Всички вече знаеха за сеанчанците в Ебу Дар, въпреки че много от приказките, които Ранд бе чул сред ратниците,

изкарваха нашествениците направо по-лоши братовчеди на тролоците. Ако армадата на Сеанчан се канеше да удари Иллиан, Сребърният път бе подходящо място да се струпа отбрана.

Семарадрид и останалите бяха убедени, че знаят какво замисля: че сигурно е разбрал, че сеанчанците идат, и ашаманите са тук, за да ги унищожат, когато се появят. Предвид разказите за Сеанчан, никой от тях не изглеждаше особено недоволен, че това не оставя за тях почти никаква работа. Разбира се, наложи се в края на краищата да се обясни на Вейрамон — обясни му го Тихера, и виж, той се подразни, въпреки че се опита да го прикрие зад величествена реч за мъдростта на лорд Дракона и за военния гений на Повелителя на утрото, наред с това как той самият, лично, щял да поведе първия щурм срещу тези сеанчанци. Пълен глупак с мозък на гъсок. С малко късмет, всеки друг, който научеше за такова струпване на войски на Сребърния път, нямаше да се окаже много по-прозорлив от Семарадрид или Грегорин. С малко късмет, никой от тези, които бяха от значение, нямаше да разбере истинската цел, преди да е станало твърде късно.

Докато изчакваше, Ранд бе смятал, че ще е въпрос само на ден-два, но когато дните се проточиха, се зачуди дали самият той няма да се окаже почти толкова голям глупак като Вейрамон.

Повечето ашамани бяха заминали да търсят из Иллиан, Тийр и Равнините на Маредон останалите, от които Ранд имаше нужда. Да ги търсят сред кемарос. Праговете и Пътуването бяха нещо чудесно, но дори за Аша'ман беше нужно време, за да намерят каквото търсеха, след като пороищата скриваха всичко на петдесет крачки околоръст, а непроходимите кални тресавища почти спираха всяка мълва. Търсеците ашамани се разминаваха на не повече от миля разстояние с пляката си в неведение и се връщаха научили само, че мъжете са се придвижили наново. Някои трябваше да отидат и още по-далече, за да издирят хора, които не горяха от голямо желание да бъдат намерени. Минаха дни преди първите да донесат новини.

Върховният лорд Сунамон се присъедини до Вейрамон — мазен дебелак с угоднически нрав, поне пред Ранд. Гладък във фино скроения си копринен сюртук, винаги усмихнат, той беше твърде красноречив в уверенията си във вяроност, но беше заговорничил срещу Ранд толкова много и от толкова отдавна, че навярно вече го правеше и насън. Дойде и Върховният лорд Ториан, мъж с грубовато селяшко

лице и несметно богатство, и зазаяква за високата чест да язди отново редом с лорд Дракона. Ториан се интересуваше повече от златото, отколкото от всичко друго, освен може би от привилегиите, които Ранд беше отнел на знатното съсловие в Тийр. Изглеждаше особено недоволен от това, че в лагера няма слугинчета и че наоколо няма поне някое селце, където да се намерят послушни селски девойчета. Ториан беше кроил заговори срещу Ранд почти толкова, колкото Сунамон. Може би дори повече от Гвеям, Маракон или Аракоум.

Имаше и други. Тук беше Бертоум Сайган, нисък и малко недодялан, но представителен мъж с избръснато чело. Той уж не беше скърбил прекалено за смъртта на братовчедка си Колавер, както защото това го бе направило Върховен трон на Дома Сайган, така и защото според мълвата Ранд я беше екзекутирал. Или убил собственоръчно. Бертоум се кланяше и се усмихваше, но усмивката никога не докосваше тъмните му очи. Някои твърдяха, че много обичал братовчедка си. Дойде и Айлил Риатин, слабичка и излъчваща достойнство жена с големи тъмни очи, не млада, но доста хубава, която бе възразила, че си има Капитан на пиката, който да предвожда ратниците ѝ, и че не изпитва охота да излиза лично на бойното поле. Оспорвала беше също така и васалните си задължения към лорд Дракона. Но брат ѝ Торам претендираше за трона, който Ранд смяташе да връчи на Елейн, и се шепнеше, че е готова за Торам на всичко, каквото и да е то. Дори да се присъедини към враговете му, да им пречи или да ги шпионира, или и двете, разбира се. Дойде Далтанес Анналин, и Амондрид Осиелин, както и Доресин Чулиандред, лордове, които бяха подкрепяли Колавер в узурпирането на Слънчевия трон, когато бяха решили, че Ранд никога няма да се върне в Кайриен.

Кайриенци и тайренци, всички те бяха доведени един по един, с по петдесетина ратници, най-много до сто. Мъже и жени, на които не се доверяваше дори колкото на Грегорин или Семарадрид. Повечето бяха мъже не защото смяташе, че жените са по-малко опасни — не беше чак такъв глупак; една жена може да те убие двама по-бързо от един мъж, и то по много по-дребен повод! — а защото не можеше да се насили да вземе със себе си която и да е жена, освен най-опасните, там където бе тръгнал. Айлил можеше да ти се усмихва топло, докато пресмята къде точно между ребрата ти да ръгне кинжала си. Анайела, тънката като върбова клонка и превзета Върховна лейди, създаваща

впечатление на красива глупава гъска, се беше върнала в Тийр от Кайриен и открито беше започнала да се изтъква като най-подходящата за все още несъществуващия престол на Тийр. Може би наистина беше гъска, но бе успяла да си спечели доста голяма поддръжка както сред благородниците, така и по улиците.

Така че той ги събираше сега, всички, които от много време бяха останали извън погледа му. Не можеше да следи всички непрекъснато, но не можеше и да позволи да забравят, че все пак ги следи от време на време. Събираше ги и чакаше. Два дни. Скърцаше със зъби и чакаше. Пет дни. Осем.

Дъждът барабанеше унило по покрива на шатрата, когато най-сетне пристигна и последният човек, когото чакаше.

Даврам Башийр изтръска водата от промазаното си наметало, издуха с отвращение дебелите си сиви мустаци и метна плаща си върху един тумбест стол. Нисък и с извит като клюн нос, той изглеждаше по-едър, отколкото беше в действителност. Не защото се перчеше, а защото смяташе, че е точно толкова висок, колкото всички мъже около него, и другите мъже го приемаха за такъв. Поне тези, които имаха капка благоразумие в главите. Жезълът с вълчата глава на маршал-генерала на Салдеа, затък-нат небрежно зад колана му, беше спечелен в стотици сражения и на не по-малко заседателни маси. Той беше един от много малкото хора, на които Ранд можеше да се довери изцяло, с цената на живота си.

— Знам, че не обичаш да се обясняваш — измърмори Башийр, — но ако малко ме просветиш, може да ми е от полза. — Намести гъвкавия си като змия меч, стовари се в друг тапициран стол и метна крак на облегалката му. Винаги изглеждаше небрежно отпуснат, но можеше да се разгъне бързо като бич. — Онова приятелче, Аша'манът, не пожела да каже нищо повече вчера, освен че си ме викал, но освен това ми каза да не водя повече от хиляда души. Разполагах едва с половината бройка, но ги взех. Не може да е битка. Половината щандарти, които видях навън, са на хора, които ще си захаят езиците, ако видят някой да се приближава с нож зад гърба ти, а другата половина биха се опитали да ти отвлекат вниманието. Стига вече да не са платили сами на човека с ножа, разбира се.

Седнал зад писалищната си маса, разгърден и с навити ръкави, Ранд притисна уморено очите си с длани. След като бе оставил Бореан

и Каривин, нямаше кой да подрязва фитилите на лампите и във въздуха се стелеше сивкава мъгла от дима. Освен това беше останал буден през по-голямата част от нощта, оглеждайки картите, разпънати по масата. Карти на южна Алтара. Нямаше две, които да си съвпадат напълно.

— Ако човек тръгне на битка — заговори той на Башийр, — кои са най-добрите платци на сметката на касапина, ако не хората, които искат да видят смъртта ти? Все едно, тази битка няма да я спечелят войници. Единственото, което те трябва да сторят, е да пазят да не се измъкне някой на Аша'ман. Какво смяташ за това?

Башийр изсумтя така силно, че тежките му мустаци се разшаваха.

— Мисля, че ще е ужасна каша, това мисля. Някой ще се задави от нея до смърт. Светлината дано прати да не сме ние. — А после се разсмя, сякаш бе казал страхотна шега.

Луз Терин също се разсмя.

ГЛАВА 22

ТРУПАЦИ СЕ ОБЛАЦИ

Под непрестанния ромон на дъжда малката армия на Ранд се подреди в колони по ниските нагънати хълмове срещу зъберите на Немарелин, тъмни и остри на западния небосклон. Не беше наложително да си обърнат с лице към мястото, докъдето ще Пътуваш, но на Ранд винаги му се струваше, че другояче е някак неправилно. Въпреки дъжда, бързо изтъняващите сиви облаци пропускаха смайващо ярка слънчева светлина. Или може би денят просто изглеждаше ярък на фона на доскорошната унила сивота.

Четири от колоните се предвождаха от салдейците на Башийр, кривокраки мъже без ризници, в къси палта, застанали търпеливо до конете си под горичка от блеснали върхове на пики, другите пет — от мъжете в сините палта с Дракона на гърдите, командвани от ниския и трътлест Джек Масонд. Когато Масонд се задвижеше, правеше го със смайваща бързина, но сега стоеше съвсем неподвижно, разкрячен с ръце на гърба. Хората му стояха мирно по местата си, както и Бранителите и етаирите, навъсени, че са ги поставили зад презряната пехота. Тези, които се мотаеха, сякаш несигурни закъде тръгват, бяха благородниците и техните хора. Дебелата кал засмукваше копита и ботуши и колелетата на впряговете затъваха в нея като в блато. Доста време беше минало, докато успеят да подредят в приличен строй подгизналите мъже, прогизващи все повече с всяка минута. Без да се броят колите на обоза и резервните коне.

Ранд бе облякъл най-хубавите си одежди, за да изпъкне от пръв поглед. Силата беше облизала върха на копието и бе излъскала Драконовия скиптър до огледален блясък, и още един такъв език бе лъснал Короната от мечове така, че златото блестеше. Позлатената тока с главата на Дракона на колана на меча му улавяше светлината, както и златните ширити, покриващи синия му копринен сюртук. За миг той дори съжали, че беше махнал скъпоценните камъни, украсявали някога дръжката на меча му и ножницата. Тъмната

глиганска кожа беше удобна за хващане, но такава нещо можеше да носи всеки прост ратник. А хората трябваше да разберат кой е той. И Сеанчан да разберат кой е дошъл, за да ги унищожи.

Отпуснат на широкото седлр на Тай'дайшар, той гледаше нетърпеливо към благородниците, все още суетящи се по хълмовете. Малко встрани от низината Гедвин и Рочайд седяха на седлата си пред своите хора, всички строени в изрядно каре, Вречените в първите редици, Бойците — подредени зад тях. Изглеждаха готови за парад. Толкова посивели или почти оплешивели, колкото и млади — неколцина бяха млади колкото Хопвил или Мор, — но всеки от тях беше достатъчно силен, за да отвори Праг. Такова беше изискването. Флин и Дашива чакаха зад Ранд заедно с Адли, Мор, Хопвил и Нарисма. И двама вдървени на седлата си знаменосци — един тайренец и един кайриенец — с брони и шлемове, излъскани до блясък. Пурпурното Знаме на Светлината и дългото бяло Знаме на Дракона висяха унило. Ранд бе приел Силата още в шатрата си, където моментното му замайване нямаше да се забележи, и сега рехавият дъждец се изливаше с един пръст встрани от тялото му и около коня.

Покварата на сайдин се усещаше днес особено тежко, като дебел слой гранясала мас, процеждаща се през порите му и проникваща навътре в костите. Мърсяща душата му. Смятал беше, че вече е привикнал донякъде на гадостта ѝ, но ето че днес от нея му прилошаваше по-силно, отколкото от смразения огън и разтопения студ на самия сайдин. Напоследък удържаше Извора колкото може често, приемайки гадостта, за да избегне прилошаването при загребването на Силата. А можеше да се окаже смъртоносно, ако позволеше гадостта да го отвлече от тази борба. Навярно по някакъв начин тя беше свързана с изблиците на замайване. Светлина, все още не можеше да си позволи да полудее, а не можеше и да умре. Все още не. Все още имаше твърде много работа да се свърши.

Той притисна левия си крак в хълбока на Тай'дайшар, просто за да усети допира на дългия вързоп, затегнат между коженото стреме и пурпурната платнена попона под седлото. Всеки път, когато го докоснеше, нещо се вклиняваше в покрива на Празнотата. Очакване, примесено навярно с нотка страх. Добре обучен, конят почна да възвива наляво и Ранд трябваше да дръпне юздите, за да го изправи

отново. Кога все пак щяха да се подредят благородниците? Ранд стисна зъби от нетърпение.

Спомняше си как като момче бе чувал мъжете да се смеят, че когато валяло и греело слънце, Тъмния биел Семирага. Този смях понякога беше боязлив и старият Кен Буйе винаги изръмжаваше, че след това Семирага ще е много ядосана и ще подгони малките момченца, които се врат в краката на възрастните. Като малък, за Ранд това бе предостатъчно, за да го накара да побегне. Сега обаче му се искаше Семирага наистина да дойде, точно в този момент. Щеше да я накара да проплаче.

„Нищо не може да накара Семирага да заплаче — промърмори Луз Терин. — Тя кара другите да плачат, но сама не плаче никога.“

Ранд тихо се изсмя. Ако дойдеше днес, наистина щеше да я разплаче. Нея и всички останали Отстъпници заедно, ако дойдеха днес. А съвсем сигурно щеше да разплаче сеанчанците.

Не всички бяха доволни от заповедите, които беше дал. Мазната усмивка на Сунамон изчезваше, когато мислеше, че Ранд не го гледа. Ториан носеше в дисагите си шише, несъмнено с ракия, или по-скоро няколко шишета, защото отпиваше на яки глътки и шишето в ръката му така и не пресъхваше. Семарадрид, Марколин и Тихера дойдоха един по един да възразят със строги лица заради нищожния брой на войската. Само допреди няколко години близо шест хиляди души щяха да изглеждат предостатъчна чет за водене на каквато и да е война, но сега те бяха виждали вече армии от десетки, стотици хиляди, както в дните на Артур Ястребовото крило, а за да тръгнат срещу Сеанчан, искаха още повече. Не разбираха, че петдесетината ашамани са такъв чук, за какъвто не могат и да мечтаят. Ранд се зачуди какво ли щяха да кажат, ако им заявеше, че той самият е достатъчно голям чук. Дори си беше мислил да го направи сам-самичък. И все още бе възможно да се стигне до това.

Дойде и Вейрамон — не му харесваше, че ще получава заповеди от Башийр, нито фактът, че ще трябва да прекосяват планините — много трудно беше да се осъществи конен щурм сред планините — и още няколко неща сигурно не му харесваха, Ранд беше сигурен в това, но Ранд не го остави да ги изреди.

— Салдеецът, изглежда, смята да ме постави на десния фланг — измърмори пренебрежително Вейрамон и се намръщи, сякаш десният

фланг, кой знае защо, беше нещо крайно обидно. — А и тази пехота, милорд Дракон. Наистина смятам, че...

— Аз пък смятам, че е крайно време да си строиш хората — каза му хладно Ранд. Отчасти леденият му тон се дължеше на това, че се рееше в лишената от чувства Празнота. — Иначе няма да си на никой фланг. — Имаше предвид, че ще го остави зад себе си, ако не стане готов навреме. Глупакът му с глупак със сигурност нямаше да може да забърка големи неприятности, оставен в това пусто място само с малцината си ратници. Ранд щеше да се върне преди да е успял да се придвижи до най-близкото село.

Кръвта от лицето на Вейрамон се отцеди.

— Както заповяда милорд Дракона — отвърна той и извърна коня си — висок дорест жребец с яки гърди.

Бледоликата лейди Айлил дръпна юзди пред Ранд, придружена от Върховната лейди Анайела. Странна двойка. И не само държавите им се мразеха взаимно. Айлил беше висока за кайриенка, макар и само за кайриенка, и всичко по нея излъчваше достойнство и финес, от дъгите на веждите ѝ и извивката на облечената ѝ в червена ръкавица китка, та чак до извезаната с перли пелерина, просната по задницата на сивкавата ѝ кобила. За разлика от Семарадрид, Марколин, Вейрамон или Тихера, тя дори не мигна като видя как капките дъжд се плъзгат покрай него, без изобщо да го докосват. Анайела обаче примигна. И ахна. И се изкикоти в шепа. Анайела беше стройна и гъвкава тъмноока красавица, пелерината ѝ също беше украсена с рубини и освен това бе извезана със златни ширити, но приликата ѝ с Айлил свършваше дотук. Анайела беше смес от елегантност и превзетост. Когато се покланяше, белият ѝ кон също се покланяше, сгъвайки предните си крака. Вярно, това правеше впечатление, но само впечатление, поне според Ранд.

— Милорд Дракон — каза Айлил, — трябва отново да изразя протеста си срещу включването ми в тази експедиция. — Гласът ѝ беше хладно съдържан, ако не и съвсем недружелюбен. — Ще пратя ратниците си където и когато заповядате, но нямам никакво желание лично да влизам в разгара на битка.

— О, не — добави Анайела и присви деликатно рамене. Дори тонът ѝ беше превзет! — Отвратително нещо са това битките. Така казва моят Майстор на коня. Вие, разбира се, няма да ни накарате да

отидем, нали, милорд Дракон? Чували сме, че проявявате изключителна грижа за жените. Нали, Айлил?

Ранд толкова се удиви, че Празнотата се срина и сайдин изчезна. Дъждовните капки западаха по косата му и се просмукаха в палтото му, но в първия миг, стиснал седлото, за да се задържи изправен, докато виждаше пред себе си четири жени вместо две, беше твърде зашеметен, за да го усети. Колко знаеха те? Били го чували? Колко ли хора още го знаеха? Как бе могъл да го научи който и да е? Светлина, според мълата той беше убил Мургейз, Елейн, Колавер и навярно още сто жени, и всяка следваща — по-зловещо от предишната! Преглътна дълбоко, за да не повърне. Това само отчасти се дължеше на сайдин. „Да ме изгори дано, колко ли шпиони има тук, които ме следят?“ Мисълта сякаш изръмжа в главата му.

„Мъртвите дебнат — изшепна Луз Терин. — Мъртвите нивга не скланят очи.“ Ранд потръпна.

— Наистина се старая да внимавам с жените — отвърна им той, след като бе в състояние отново да проговори. „По-бързо от един мъж и по много по-нищожен повод.“ — Тъкмо затова искам да ви държа край себе си през следващите няколко дни. Но ако наистина не ви харесва чак толкова, мога да отзова някой от ашаманите. В Черната кула ще сте в пълна безопасност. — Анайела изписука мило, но хубавичкото ѝ лице пребледня.

— Не, благодаря — отвърна след пауза Айлил, абсолютно спокойна. — Предполагам, че ще е по-добре да обсъдя с моя Капитан на пиката какво може да очакваме. — Но се спря, докато извърещаше кобилата си, и изгледа Ранд накриво. — Моят брат Торам е... несдържан, милорд Дракон. И дори напорист. Аз не съм.

Анайела се усмихна прекалено сладко на Ранд и дори се фръцна лекичко, преди да я последва, но след като му обърна гръб, бързо сръга коня си и дори го плесна с камшичето с отрупана със скъпоценности дръжка, за да изпревари другата жена. Белият кон показва изненадваща бързина.

Най-сетне всички се построиха и колоните се оформиха, проточвайки се като змии през ниските хълмове.

— Започнете — каза Ранд на Гедвин, който възви коня си и зарева команди на мъжете си. Осмината Вречени подкараха напред и слязоха на терена, който бяха запамели, с лице към ридовете.

Единият изглеждаше познат — среброкос мъж, чиято остра тайренска брада изглеждаше непривично на набръчканото му лице на селяк. Осем вертикални черти от ослепително синя светлина се завъртяха и се превърнаха в отвори, разкриващи съвсем леко отличаващи се една от друга осем гледки към дълга, обрасла с редки дървета планинска долина, преминаваща в стръмен проход. В Алтара. В планините Венир.

„Избий ги — простена умоляващо Луз Терин. — Твърде опасни са, за да живеят!“ Без да мисли, Ранд потисна гласа. Всеки друг преливащ мъж предизвикваше тази реакция от страна на Луз Терин. Ранд вече бе престанал да се чуди защо.

Ранд промърмори команда и Флин примигна, след което побърза да се присъедини към редицата и да запреде девети Праг. Никой не беше толкова голям, колкото Ранд можеше да направи, но всеки можеше да пропусне волски впряг, макар и с мъка. Смятал беше да го направи сам, но не можеше да рискува отново да привлече сайдин пред очите на всички. Забеляза, че Гедвин и Рочаид го гледат, с еднакво разбиращи усмивки на лицата. И Дашива също — намръщен, устните му помръдваха беззвучно. Дали беше само от въображението му, или Нарисма също го гледаше накриво? И Адли? И Мор?

Ранд неволно потръпна. Да не се доверява на Гедвин и Рочаид си беше просто проява на благоразумие, но дали вече не беше стигнал до онова, което Нинив наричаше „страховете“? Някакъв вид лудост, проникваща до костите ти, мрачна подозрителност към всички и към всичко. Имало беше един от Коплинови, Бенли, който смяташе, че всички заговорничат против него. Беше умрял от глад още когато Ранд бе малко момче — отказваше да яде от страх, че ще го отровят.

Ниско приведен над шията на Тай’дайшар, Ранд мина най-широкия Праг. Този на Флин, както се оказа, но точно в този момент можеше да мине и през Прага на Гедвин. Беше първият, стъпил на земята на Алтара.

Останалите го последваха бързо, най-напред — ашаманите. Дашива се загледа навъсено в Ранд, както и Нарисма, но Гедвин веднага започна да се разпорежда с Бойците си. Един по един те се затичаха напред, отвориха си Прагове и минаха през тях, теглейки конете след себе си. Нагоре по долината ярки отблясъци светлина показаха, че се отварят и затварят нови Прагове. Аша’ман можеха да Пътуват на къси разстояния, без първо да запаметяват терена, от който

тръгват, и така да покриват разстоянията далеч по-бързо, отколкото с езда. Много скоро останаха само Гедвин и Рочайд, ако не се брояха Вречените, задържащи своите Прагове. Другите щяха да се развърнат на запад в търсене на Сеанчан. Салдейците се прехвърлиха от Иллиан и се качиха по конете. Воините на Легиона се разпръснаха на бегом сред дърветата, със заредени арбалети. В тази околност можеха да се придвижват не по-бавно от конниците.

Докато останалата част от армията изплуваше сякаш от въздуха, Ранд подкара нагоре, натам, накъдето бяха поели ашаманите. Зад гърба му се издигаха високи планински зъбери, като стена, преграждаща падината, но на запад върховете стигаха почти до Ебу Дар. Той усили до лек галоп.

Башийр се изравни с него преди да достигне прохода. Дорестият му кон беше дребен — повечето салдейци яздеха дребна порода коне, — но бърз.

— Никакъв сеанчанец не се мярка тъдява, както изглежда — подхвърли той почти небрежно, гладейки мустаци с кокалчето на палеца си. — Но можеше и да има. Тенобия бездруго сигурно ще поиска да набучат главата ми на пика затова, че съм тръгнал след един жив Прероден Дракон, да не говорим за мъртъв.

Ранд се намръщи. Навярно можеше да вземе Флин да го пази откъм гърба и Наришма, и... Флин беше спасил живота му; значи трябваше да му е верен. Но хората се променяха. А Наришма? Дори след... Усети мраз при мисълта за риска, който беше поел. Не „страховете“. Наришма беше доказал, че е верен, но въпреки това рискът си беше налудничав. Също толкова налудничав, колкото да бяга от погледи, за които дори не беше сигурен, че съществуват, да бяга нанякъде, където нямаше никаква представа какво може да го очаква. Башийр бе прав, но на Ранд не му се искаше да го обсъждат повече.

Склоновете, стесняващи се нагоре към прохода, бяха от гол камък и с щръкнали канари с всякаква големина, но сред естествения камък се въргаляха останките от някогашна огромна статуя. Свита длан, голяма почти колкото гърдите му, стиснала дръжка на меч със счупен връх — острието бе по-широко от дланта му. Огромна глава на жена, с напукано лице и корона, която сякаш бе направена от изправени кинжали, някои от които все още цели.

— Коя е била според теб? — попита той. Кралица, разбира се. Дори търговци и учени да бяха носили корони в далечни времена, само владетели и пълководци си бяха вдигали статуи.

Башийр се изви на седлото си да огледа главата, преди да заговори.

— Обзалагам се, че е някоя кралица на Шиота — най-сетне отрони той. — Едва ли е по-стара. Веднъж видях една статуя, направена в Еарон, и толкова беше изтрита от времето, че човек не може да познае на мъж ли е, или на жена. Завоевателка ще да е била, инак нямаше да я покажат с меч. А доколкото си спомням, в Шиота давали такава корона на владетелите си, които разширявали границите им. Май я наричаха Короната от мечове, а? Някоя Кафява сестра сигурно ще може да ти каже повече.

— Няма значение — отвърна му раздражено Ранд. Наистина приличаха на мечове.

Башийр обаче продължи, свъсил сивите си вежди и гробовно сериозен.

— Предполагам, че хиляди са я превъзнасяли, наричали са я „Надеждата на Шиота“, сигурно дори са вярвали, че е такава. По нейно време тя сигурно е вдъхвала страх и почит не по-малко от Артур Ястребовото крило по-късно, но сега дори Кафявите сестри едва ли знаят името ѝ. Когато умреш, хората започват да забравят кой си бил и какво си направил, или си се опитал. Всеки рано или късно умира, и всеки бива забравен, рано или късно, но проклет да съм, ако има смисъл да умреш преди да ти е дошло времето.

— Нямам такова намерение — отвърна му рязко Ранд. Знаеше къде смята да загине, макар и не кога. Поне мислеше, че знае.

С крайчеца на едното си око долови някакво движение, отзад долу, където голият камънак отстъпваше на рехави шубраци и редки дървета. На петдесет крачки от него един мъж излезе на открито и надигна лък, плавно изпъвайки перцата на стрелата до бузата си. Всичко като че ли стана наведнъж.

С ръмжене, Ранд завъртя Тай'дайшар, сграбчи сайдин и сладостта на живота се вля в него заедно с гадостта на покварата. Главата му се завъртя. Стрелците станаха двама. Жлъч се надигна в гърлото му, докато се бореше с дивите, неудържими приливи на Силата, мъчещи се да го изпепелят до кости и да го вкочанят от студ.

Не можеше да ги удържи под контрол; единственото, което можеше да направи, беше да остане жив. Отчаяно се опита да изчисти взора си, да може да види достатъчно ясно, за да запреде потоците, които едва-едва можеше да оформи, с гаденето, нахлуло в него толкова мощно, колкото Силата. Стори му се, че чу как Башийр извика. Стрелците пуснаха стрелите.

Ранд трябваше да загине. От толкова близо и малко момче щеше да улучи целта си. Навярно го спаси това, че беше тавирен. Докато стрелецът пускаше стрелата си, почти изпод краката му с пронизителни крясъци се надигна ято сивокрили пѣдпѣдѣци. Недостатъчно, за да отклонят един опитен мъж, и наистина непознатият трепна само на косъм. Ранд усети вятѣра от прелитащата стрела но брадичката си.

Огнени топки с големината на мъжки юмрук изведнѣж удариха стрелеца. Той изпищя и рѣката му отхвърча настрани, все още стиснала лѣка. Друга топка го удари по коляното на левия крак и той падна с крясък.

Ранд се наведе от седлото и повърна. Стомахът му се опита да изхвърли всичко, което беше ял в живота си. Празнотата и сайдин го оставиха с болезнен гърч. Да се задържи да не падне от седлото се оказа почти непосилно.

Когато можа да се изправи, пое бялата ленена кѣрпа, която му подаде Башийр, и изтри устата си. Салдеецът се намръщи угрижено, и с пълно право. Стомахът на Ранд се мъчеше да намери още за повръщане. Помисли си, че може би лицето му е пребледняло. Вдиша дълбоко. Изпускането на сайдин така внезапно можеше да го убие. Но все още можеше да усеща Извора. Добре поне, че сайдин не го беше отгорил. Поне вече виждаше добре. Даврам Башийр беше само един. Но гаденето, изглежда, ставаше все по-лошо при всяко ново привличане на сайдин.

— Да видим сега дали от онзи е останало нещо, което да проговори — каза той на Башийр.

Оказа се, че не е.

Рочайд беше коленичил и спокойно претърсваше разкъсаното и оцапано с крѣв палто на безжизненото тяло. Освен липсващата рѣка и крак, дупка, голяма колкото главата му, го беше пробила през гърдите. Оказа се, че е Еаган Падрос; невиждащите му очи се взираха

изненадано в небето. Гедвин не обърна внимание на тялото в краката си, а се взря в Ранд, студено като Рочайд. И двамата държаха сайдин. Изненадващо, Луз Терин само простена.

Флин и Нарисма пристигнаха в галоп, следвани от близо стотина салдейци. Когато се приближиха, Ранд усети Силата и у стареца и у младежа, може би толкова мощна, колкото можеха да задържат. А и двамата бяха нараснали внезапно по мощ след Думайски кладенци. При мъжете беше така; жените, изглежда, трупаха плавно, докато мъжете скачаха нагоре отведнъж. Флин беше по-силен от Гедвин и Рочайд, а Нарисма почти не му отстъпваше. Засега. Не можеше да се предвиди как ще завърши това. Никой обаче не можеше дори да доближи Ранд. Поне засега. Не можеше да се каже какво ще поднесе времето. Не „страховете“.

— Изглежда добре, че решихме да ви последваме, милорд Дракон. — Гласът на Гедвин бе изпълнен със загриженост, почти на ръба на насмешката. — Да не би да страдате от деликатен стомах тази сутрин?

Ранд само поклати глава. Не можеше да свали очите си от лицето на Падрос. Защо? Защото беше завладял Иллиан? Защото човекът бе решил да остане верен на „лорд Брен“?

Рочайд измъкна кожената кесия на Падрос от джоба на палтото му, изсипа я и извика удивено. По камите се разсипаха тлъсти жълтици, заподскачаха и задрънчаха.

— Поне тридесет крони! — изръмжа той. — Тарвалонски крони. Няма съмнение кой му е платил.

Грабна една от монетите и я подхвърли към Ранд, но Ранд не направи усилие да я хване и тя прелетя покрай ръката му.

— Много монети на Тар Валон могат да се намерят наоколо — каза спокойно Башийр. — Половината от хората в тази долина имат по няколко в джобовете си. Аз също. — Гедвин и Рочайд се извърнаха рязко и го изгледаха. Башийр се усмихна зад дебелиите си мустаци, или поне им показва зъбите си, но някои от салдейците се размърдаха неспокойно на седлата си и заопипваха кесиите по коланите си.

Горе, където проходът тръгваше малко по-равно през стръмните планински склонове, една светла резка се завъртя и се отвори в Праг, и от нея претича шиенарец, в проста черна куртка, с развян перчем, повел коня след себе си. Изглежда, първият сеанчанец беше намерен, и

то не много далече оттук, след като човекът се беше върнал толкова бързо.

— Време е да тръгваме — каза Ранд на Башийр. Салдецът кимна, но не помръдна. Вместо това изгледа замислено двамата ашамани, застанали до Падрос. Те не му обърнаха внимание.

— Какво да правим с него? — попита Гедвин и посочи тялото. — Би трябвало поне да го върнем на вещиците.

— Оставете го — отвърна Ранд.

„Готов ли си вече да убиваш?“ — запита Луз Терин. Този път изобщо не прозвуча налудничаво.

„Все още не — помисли си Ранд. — Скоро.“

Сръга с пети Тай'дайшар и препусна назад при войската си. Дашива и Флин го последваха по петите, а също Башийр и стотината салдейци. Всички се оглеждаха, сякаш очакваха ново посегателство над живота му. На изток черни облаци се трупаха над зъберите — поредният щурм на кемарос. Скоро.

* * *

Лагерът на билото на хълма имаше добро разположение, с лъкатушешко поточе наблизко за вода и добър изглед към възможните подстъпи откъм дългата тревиста низина сред планините. Ассид Бакуун не изпитваше особена гордост от лагера. През своите тридесет години служба във Всепоходната армада беше вдигал стотици лагери; все едно да изпитва гордост от това, че е прекосил някоя стая, без да падне. Нито пък изпитваше особена гордост заради мястото, където се намираше. Тридесет години служба на Императрицата, дано да живее вечно, и макар да беше имало по някой и друг бунт, вдигнат от някой безумец, вперил очи към Кристалния трон, повечето от тези години бяха отишли в подготовката за всичко това. В продължение на две поколения, докато се строяха големите кораби, за да превозят Завръщането, Всепоходната армада се беше тренирала и подготвяла. Бакуун определено изпита гордост, когато разбра, че ще е един от Предтечите. Със сигурност можеше да му се простят бляновете за това как възвръща земите, иззети с грабеж от законните наследници на Артур Ястребовото крило, и дори лудешките мечти как завършва това

ново Единение още преди да настъпи Корен — не. Не толкова лудешки блян в края на краищата, както се оказа, но съвсем не това, което си беше представял.

Един патрул се връщаше — петдесет тарабонски пиконосци, яхнали конете си, с боядисаните червени и зелени ивици по дебелите брони, с тежки була, скриващи дебелите им мустаци. Яздеха добре и дори се сражаваха добре, вярно, под водачеството на вещи пълководци. Над десет пъти повече вече бяха около лагерните огньовете или при коневръзките да наглеждат конете, а три патрула още обикаляха околността. Бакуун никога не беше очаквал, че един ден ще се окаже с над половината от своята част, съставена от потомци на грабители. И без изобщо да изпитат някакъв срам, гледаха те право в очите. Командирът на патрула му се поклони ниско, докато конете с окаляни до коленете крака подминаваха, но повечето останали продължиха, като си говореха на тяхното странно наречие, при това твърде бързо, та Бакуун да ги разбере, без да се напруга. И представите им за дисциплина също така бяха странни.

Клатейки глава, Бакуун закричи към шатрата на сул-дам. По-голяма от собствената му, по необходимост. Четири от тях седяха отвън на малки столчета, в тъмносините си рокли с назъбената мълния, извезана по полите им, и се наслаждаваха на пекналото слънце в този промеждутък между бурите. Такива промеждутъци напоследък ставаха рядкост. Облечената в сиво дамане седеше в нозете им, а Нерит ѝ сплиташе бялата коса. И ѝ говореше при това, като всички останали се включваха и се смееха тихо. Гривната в края на сребрилата каишка на ай-дам лежеше на земята. Бакуун изсумтя кисело. И той си имаше у дома един любим вълкодав, при това му приказваше понякога, но никога не бе очаквал Нип да поведе разговор!

— Тя добре ли е? — запита той Нерит, не за първи път, нито за десети. — Всичко с нея наред ли е? — Дамане сведе очи и се смълча.

— Добре е, капитан Бакуун. — Широколиката, с изпъкнали скули, Нерит вложи в гласа си цялата полагаща се почит и нито троха повече. Но галеше Дамане утешително, докато говореше. — Каквото и да е било неразположението ѝ, вече премина. Дреболия, във всеки случай. Нищо, което да ви обезпокои. — Дамане трепереше.

Бакуун изпръхтя. Почти същия отговор, който бе получавал досега. Нещо обаче се беше объркало в Ебу Дар и не само с тази

Дамане. Всички сул-дам бяха стиснали устите си като миди — а и Кръвта не искаше да каже нищо, естествено, не и пред такива като него! — но той бе чул да шепнат какво ли не. Твърдяха, че дамане се били поболели, или обезумели. Светлина, той не беше видял из Ебу Дар да се използва нито една от тях, след като градът бе завзет и подсигурен, дори за триумфалното представяне на Небесните светлини, нещо нечувано досега!

— Е, надявам се, че... — почна той и млъкна, когато се появи един ракен, понесъл се над източния проход. Огромните му кожести криле биеха силно, за да набере височина, и точно над хълма съществото изведнъж се наклони и описа тесен кръг, а върхът на едното крило се насочи почти отвесно надолу. От него изпадна тънка червена лента и се понесе към земята под тежестта на оловна топка.

Бакуун преглътна ругатнята си. Летците винаги обичаха да парадират, но ако тази двойка наранеше някой от хората му, пускайки разузнавателния си доклад, кожата им щеше да съдере, все едно пред кого трябваше да се изправи, за да се добере до тях. Нямахше да предпочете да влезе в бой, без да разполага с разузнаващи летци, но наистина ги глезеха като галеници на Кръвта.

А лентата се носеше право надолу, като стрела. Оловната тежест се удари в земята и заподскача по билото, почти до високия тънък пилон, обозначаващ мястото за съобщения, твърде дълъг, за да се сваля непрекъснато, освен когато трябваше да се прати ново нареждане на летците. Освен това, когато го оставяха легнал на земята, все се намираще някой, който да спъне коня си в него и да му изкълчи крака.

Бакуун закрачи право към шатрата си. Първият му лейтенант вече го чакаше с оцапаната от калта лента с тръбичката с донесението. Тирас беше кльощав мъж, с една глава по-висок от него самия и с жалка четина по брадичката.

Докладът, навит в тънката метална тръбичка върху къс почти прозрачна хартия, беше изписан простичко. Той никога не беше принуждаван да яхва ракен или то'ракен — слава на Светлината и хвала на Императрицата, дано да живее вечно! — но се съмняваше, че е лесно да се държи писалка в седло, привързано на гърба на летящ гущер. Това, което се съобщаваше, го накара да отвори капака на малкото си походно писалище и трескаво да почне да пише.

— Появила се е войска на десет мили източно оттук — каза той на Тирас. — Пет или шест пъти повече от нашата. — Летците понякога преувеличаваха, но не с много. Как беше възможно толкова голяма чет да проникне в тези планини, без да ги забележат? Видял бе с очите си брега на изток и му се искаше да изрекат погребалните му молитви преди да се опита да акостира там. Очите му да изгорят дано, летците се хвалеха, че могат и бълха да видят в такъв обхват. — Няма основание да се мисли, че знаят, че сме тук, но не бих имал нищо против да ни пратят малко подкрепления.

Тирас се засмя.

— Ще ги забършем с нашата Дамане и толкова, ако ще да ни превъзхождат двадесеткратно. — Единственият му дребен недостатък беше прекалената му самоувереност. Иначе беше добър войник.

— А ако те си имат няколко... Айез Седай? — отвърна тихо Бакуун, като се запъна на името, докато пъхаше доклада заедно с краткото си съобщение обратно в тръбичката. Все още не можеше да повярва, че някой може да остави тези... жени да тичат на воля.

Физиономията на Тирас показва, че е запомнил приказките за оръжието на Айез Седай. Червената лента се развя след него, докато тичаше презглава към пилона.

Много скоро тръбичката с лентата бе прикрепена на върха на пилона за съобщения и лекият ветрец развя дългата червена ивица на петнадесет разкрача над билото на хълма. Ракенът се понесе през долината с мъртвешки неподвижни криле. Изведнъж една от летците с люшна надолу от седлото си и увисна — с главата надолу! — под свитите нокти на ракена. Само от гледката стомахът на Бакуун се сгърчи. Но ръката ѝ хвана лентата, пилонът се огъна и после завибрира, изправяйки се, след като тръбичката за съобщения се измъкна от скобата, и жената се върна в нормално положение на гърба на съществото, докато то се издигаше с бавно кръжене.

Бакуун с благодарност изтласка ракена и летците от ума си и угрижено заоглежда долината. Просторна и дълга, почти плоска с изключение на този хълм, и обкръжена от стръмни гористи склонове. Само коза можеше да проникне в нея, освен през проходите пред очите му. С Дамане, той можеше да съсече на късчета всеки, който се опиташе да го нападне през разкаляното поле. Но все пак бе предал искането си; ако враговете тръгнаха право насам, щяха да пристигнат в

най-добрия случай три дни преди да е получил каквито и да е подкрепления. Как наистина бяха успели да стигнат толкова далече, без никой да ги види?

Последните битки на Единението бяха приключили двеста години преди той да се роди, но някои от онези бунтове не бяха незначителни. Две години сражения на Марендалар, тридесет хиляди мъртъвци и петдесет пъти повече, откарани с кораби на континента като имущество. Това, което съхранява живота на добрия воин, е способността да забелязва странностите. Той заповяда станът да се вдигне и всички следи да се заличат и поведе хората си към гористите склонове. Тъмни облаци се трупаха на изток, идеше поредната проклета буря.

ГЛАВА 23

МЪГЛЯВА ВОЙНА, БУРНА БИТКА

Дъжд все още не бе завалял. Ранд подведе Тай'дайшар покрай изкорененото дърво, легнало пряко на склона, и се взря навъсено в мъртвеца, проснат по гръб зад ствола. Човекът беше нисък и набит, с оцапано лице, с броня от застъпващи се плочки, боядисани в синьо и зелено, но така, със зяпналите в небесата невиждащи очи, твърде много напомняше за Еаган Падрос, чак до липсващия му крак. Явно офицер — мечът до изметнатата му десница беше с костена дръжка, гравирана като фигура на жена, а боядисаният му шлем с форма като глава на някакво огромно насекомо, беше с две дълги тънки сини пера.

Изтръгнати от корен и посечени дървета, много от които обгорени от край до край, покриваха склона на планината на над петстотин разкрача. И тела също така, на скършени или разкъсани мъже, когато сайдин се бе разбушувал по склона. Повечето бяха с плетени от стомана була на лицата и с ризници, боядисани на водоравни ивици. Без жени, слава на Светлината. Пострадалите коне бяха убити — още един повод за благодарност. Невероятно колко силно и жално можеше да цвили един кон.

„Мислиш ли, че мъртвите мълчат? — изсмя се хрипливо Луз Терин. — Кажй?“ Гласът му се изпълни с болка и гняв. „Мъртвите вийт на мен!“

„На мен също — помисли си Ранд с тъга. — Не мога да си позволя да ги слушам, но как да ги заглушиш?“ Луз Терин заплака отново за своята изгубена Илиена.

— Велика победа — възкликна Вейрамон зад Ранд, а после промърмори: — Но малка бе честта в нея. Старите начини са си най-добри. — Калта бе разкрасила обилно палтото на Ранд, но изненадващо, Вейрамон изглеждаше точно толкова чистичък, колкото беше на Сребърния път. Шлемът и ризницата му блестяха. Как го постигаше? Накрая тарабонците бяха атакували, с пики и гол кураж срещу Единствената сила, и Вейрамон бе повел своя контраудар, за да

ги прекърши. Без заповед и последван от всички тайренци освен Бранителите, и учудващо, дори от полупияния Ториан. И от Семарадрид и Грегорин Панар, с повечето кайриенци и иллианци. В онзи момент да се стои на място бе станало трудно и всеки мъж искаше да се счепка с каквото му попадне пред очите. Аша'ман щяха да се справят по-бързо. Но и доста по-мръсно.

Ранд не беше взел никакво участие в битката, освен че седеше на седлото си на място, откъдето всички можеха да го виждат. Беше се побоял да привлече Силата. Не смееше да покаже слабост и те да я видят. Нито трошица. Луз Терин заломоти от ужас пред тази мисъл.

Също толкова изненадващо като непокътнатия сюртук на Вейрамон, с него бе дошла и Анайела, при това зарязала всякакви превземки. Лицето ѝ се беше изопнало неодобрително. Странно, това не разваляше хубостта ѝ, както мазните усмивчици. Тя самата естествено не се беше включила в щурма, както и Айлил, но Майсторът на коня на Анайела бе участвал и беше издъхнал на място, пронизан в гърдите от тарабонска пика. Кое то никак не ѝ харесваше. Но защо придружаваше Вейрамон? Просто двама тайренци, мотаещи се заедно ли? Може би. Последния път Ранд я беше видял редом до Сунамон.

Башийр водеше дорестия си кон нагоре по склона, пробирайки си път през мъртвите, на които не обръщаше повече внимание, отколкото на някой разцепен дънер или догарящ ствол. Шлемът му висеше от седлото, а металните ръкавици бяха затъкнати зад колана му. Цялата му дясна страна беше омърляна с кал, дясната страна на коня му също.

— Аракоум свърши — каза той. — Флин се опита да го Изцери, но не мисля, че Аракоум искаше да оживее така. Дотук имаме около петдесет мъртви и някои от останалите може да не оживеят. — Анайела пребледня. Ранд я беше видял да повръща до тялото на Аракоум. Простосмъртните мъртъвци не я трогваха толкова.

За миг Ранд изпита жалост. Не за нея и не чак толкова за Аракоум. За Мин, въпреки че тя си беше на безопасно в Кайриен. Мин беше предсказала смъртта на Аракоум в едно от виденията си, както и на Гвеям и на Маракон. Каквото и да бе видяла, Ранд се надяваше, че е било твърде далече от истинската картина.

Повечето Бойци отново се бяха отправили на разузнаване, но долу, посред широката долина, Праговете, изпредени от Вречените на Гедвин, изсипваха колите на обоза и резервните коне. Идващите с тях мъже зяпваха, щом се приближеха достатъчно, за да могат да видят. Разкаляната долу земя не беше чак толкова изорана като склона, обгорели бразди, широки по две крачки и по петдесет дълги, прошарваха кафявата трева, както и зейнали ями, през които и кон не можеше да прескочи. До този момент не бяха намерили дамане. Ранд смяташе, че е имало само една — ако бяха повече, при тези обстоятелства щяха да нанесат много по-големи щети.

Мъжете се трупаха окрло многобройните огньовете. Поне този път тайренци, кайриенци и иллианци се бяха омесили. И то не само хората от простолюдието. Семарадрид делеше съдържанието на бутилката от седлото си с Гвеем, който уморено бършеше с длан плешивото си теме. Маракон и Кирил Драпанеос, дългнест като щъркел мъж, чиято квадратно подкастриена брада изглеждаше нелепо на тясното му лице, бяха приклекли край един от огньовете. На карти играеха, изглежда! Около Ториан се беше скупчил цял кръг от смеещи се каирйенски дребни лордове, въпреки че бяха може би по-малко развеселени от шегите, които разказваше, отколкото от залитанията му и начина, по който потъркваше дебелия си като картоф нос. Легионерите се държаха настрани, но бяха приели „доброволците“, последвали Падрос, под Знамето на Светлината. Последните се стараеха поревностно от всички, след като бяха разбрали как е загинал Падрос. Облечените в сини униформи легионери ги учеха как да сменят посоката в движение, без да се пръскат като гъски.

Флин беше при ранените с Адли, Мор и Хопвил. Нарисма не можеше да Цери нещо повече от дребни порязвания, не беше по-добър от Ранд, а Дашива и толкова не можеше. Гедвин и Рочайд стояха настрани от всички и си говореха, хванали юздите на конете си на билото на хълма. Хълмът, където бяха очаквали да изненадат сеанчанците, когато нахлуха през обкръжилите го Прагове. Близо петдесет мъртви, и щяха да издъхнат още, но броят им можеше да надхвърли двеста, ако ги нямаше Флин и останалите, способни в една или друга степен да Церят.

Гедвин и Рочайд не искаха да си цапат ръцете и направиха гримаси, когато Ранд ги накара да се включат. Един от мъртвите беше

Боец, а друг Боец, кръглолик кайриенец, седеше отпуснат до един от огньовете със зашеметен поглед — Ранд се надяваше, че е само от това, че бе отхвърлен във въздуха от изригналата почти под нозете му земя.

Долу, сред набразденото поле, Айлил си говореше със своя Капитан на пиката, бледолик дребосък на име Денарад. Конете им почти се допираха и двамата гледаха нагоре към Ранд. Те пък какво крояха?

— Следващия път ще се справим по-добре — измърмори Башийр. Погледът му обходи долината и той поклати глава. — Най-лошата грешка е повторената грешка, а ние няма да я повторим.

Вейрамон го чу и повтори същото, но използва двайсет пъти повече думи, цветисти като пролетна градина. При това без да признава, че е имало каквито и да било грешки, най-малко от негова страна. Със същата изкусност пропусна и грешките на Ранд.

Ранд кимна, стиснал устни. Следващия път щяха да се справят по-добре. Трябваше, освен ако не искаше да остави половината от хората си мъртви из тези планини. Но точно в този момент се бе замислил какво да прави с пленниците.

Повечето избегнали смъртта бяха успели да се оттеглят през оцелелите дървета. При това в забележително добър ред, според Башийр, въпреки че едва ли щяха вече да са голяма заплаха. Освен ако дамане не беше останала с тях. Но около стотина мъже седяха скупчени един до друг на земята, без оръжие и броня, под бдителните погледи на две дузини конни етаири и Бранители. Тарабонци в по-голямата си част, те не се бяха сражавали като хора, тласнати в битката от завоевател. Много от тях все още се зъбеха на пазачите си. Гедвин бе поискал да ги избие, след като бъдат подложени на разпит. На Вейрамон му беше все едно дали ще им прережат гърлата, но смяташе изтезанията за чисто губене на време. Никой от тях нямаше да знае нещо съществено, твърдеше той — сред тях нямало нито един с благородно потекло.

Ранд погледна Башийр. Вейрамон продължаваше да реди благозвучно:

— ...и да пометем тези планини и да ги разчистим за вас, милорд Дракон. Ще ги стъпчем под копитата си и... — Анайела кимаше одобрително.

— Шест отгоре, половин дузина под чертата — промълви тихо Башийр, докато отчегъртваше пръските кал от мустаците си с нокътя на кутрето си. — Или както казват някои от моите, каквото спечелиш на люлките, губиш на въртележките. — Какво, в името на Светлината, беше „въртележка“? И да го знаеше, голяма полза!

А после един от патрулите на Башийр направи нещата още по-лоши.

Шестима мъже тикаха по склона пред конете си с дръжките на пиките си пленничка. Беше чернокоса жена с разкъсана тъмносиня рокля, с червени карета на гърдите и назъбена мълния, извезана на полата. Лицето ѝ също беше изцапано и набраздено от сълзи. Залиташе и се препъваше, макар ръчкането да беше по-скоро жест — почти не я докоснаха. И все пак тя поглеждаше гневно през рамо похитителите си и веднъж дори ги заплю. Озъби се и на Ранд.

— Наранихте ли я? — запита ги той строго. Странен въпрос може би, за един враг, след всичко, което се беше случило в тази долина. За сул-дам. Но се изтръгна от езика му.

— Не ние, милорд Дракон — отвърна смръщеният командир на патрула. — Така я намерихме, — Почеса се по брадичката, обрасла с гъста черна четина, и погледна Башийр, сякаш търсеше подкрепа. — Тя твърди, че е убила своята Джиле. Паленце някакво, или коте, или нещо такова, както го описа. Името ѝ е Нерит. Това успяхме да измъкнем от нея.

Ранд въздъхна. Не паленце. Не! За това име нямаше място в списъка! Но въпреки това чу литанията от имена, изреждащи се сами в главата му, и „дамане Джиле“ беше сред тях. Луз Терин изхленчи за своята Илиена. Нейното име също беше в списъка. Ранд смяташе, че е там с право.

— Тази да не е сеанчаяска Айез Седай? — изведнъж попита Анайела и се наведе от седлото да погледне Нерит в очите. Нерит я заплю с очи, разширени от ярост. Ранд обясни малкото, което знаеше за сул-дам — че те контролират жени, които могат да преливат, с помощта на тер-ангреал, състоящ се от каишка и нашийник, но че самите те не могат да преливат, и за негова изненада нежно превзетата Върховна лейди този път промълви хладно: — Ако милорд Дракона е принуден да се въздържа, аз ще я обеса вместо него. — Нерит отново я заплю. С презрение този път. Кураж в нея — с шепи да гребеш.

— Не! — изрева Ранд. Светлина, на какво само бяха способни някои хора, за да му угодят! Или може би Анайела беше по-близка със своя Майстор на коня, отколкото се смяташе за редно? Човекът беше трътлест и плешив... и беше с благородна кръв в жилите; на това много се държеше при тайренците... но жените проявяваха странен вкус към мъжете. Това поне го знаеше със сигурност.

— Веднага щом се приготвим за тръгване — обърна се той към Башийр, — пуснете онези хора на свобода. — Да взима със себе си пленници, повеждайки нова атака, не можеше и дума да става, а ако оставеше сто мъже — сто сега, много повече следващия път, със сигурност — ако ги оставеше зад гърба си с обоза, рискуваше да си навлече десетки неприятности. Оставени просто така, нямаше да му създадат никакви грижи. Дори онези, които бяха успели да се изтеглят, не можеха да предупредят противника по-бързо, отколкото той можеше да Пътува.

Башийр сви леко рамене — и той смяташе, че може би е така, но пък винаги си оставаше слепият риск. Странни неща ставаха понякога, дори да нямаш тавирен наблизко.

Вейрамон и Анайела отвориха усти почти едновременно, но Ранд упорито продължи:

— Казах, и точка! Жената обаче ще задържим. И всички други жени, които ще пленим тепърва.

— Душата ми да изгори! — възкликна Вейрамон, — Защо? — Изглеждаше съвсем стъписан, както впрочем и Башийр, който рязко извърна глава. Устата на Анайела се изкриви презрително, преди тя да се ухили превзето на лорд Дракона. Явно го смяташе за твърде мек — да съжалява една жена. Трудно щеше да е да се придвижат по този терен, да не говорим за липсата на храна. А и времето не беше такова, че да оставиш една жена на открито.

— Стигат ми настръхналите срещу мен Айез Седай, за да оставя и сул-дам да си вършат занаята — каза им той. Светлината му беше свидетел, че е истина! Те кимнаха, въпреки че Вейрамон загря последен. Башийр въздъхна облекчено. Анайела изглеждаше разочарована. Но какво да прави с жената и с всички останали, които щеше да плени? Не беше мислил да превръща Черната кула в затвор. Айилците можеха да ги пазят. Само че Мъдрите можеха да им срежат гърлата, щом им обърнеше гръб. Ами Сестрите, които Мат водеше към

Кемлин с Елейн? — Когато приключим с това, ще ги предам на някои Айез Седай, които избира. — Може би щяха да видят в това жест на добра воля, малко мед, да подслади горчилката от това, че трябваше да приемат закрилата му.

Щом обаче думите излязоха от устата му, лицето на Нерит стана смъртно бледо и тя запищя и се хвърли надолу по склона, направо през повалените дървета.

— Проклета... Дръжте я! — викна Ранд и мъжете от салдейския патрул препуснаха след жената, без да помислят, че могат да счупят краката на конете си и да си прекършат вратовете. Все още виейки, тя се замята между конете с още по-малка грижа дали ще оживее.

В устието в най-източния проход с мигновен сребрист блясък се разтвори Праг. Боец в черно палто прекара коня си през него, метна се на седлото, докато Прагът още се стапяше, и препусна в галоп към билото на хълма, където чакаха Гедвин и Рочайд. Ранд загледа безстрастно. В главата му Луз Терин заръмжа за убийство — да убие ашаманите преди да е станало късно.

Докато тримата тръгнаха нагоре по склона към Ранд, четирима от салдейците бяха повалили Нерит на земята и вече овързваха ръцете и краката ѝ. Бяха нужни четирима, както се мятеше и ги хапеше, и развеселеният Башийр предложи да се обзаложат дали тя няма да ги надвие. Анайела измърмори, че трябвало да ѝ счупят главата. Наистина ли го мислеше? Ранд я изгледа намръщено.

Боецът между Гедвин и Рочайд погледна притеснено Нерит, докато ги подминаваха. Ранд смътно си спомни, че го е виждал в Черната кула, още в деня, когато пръв бе връчил сребърните Мечове и даде на Таим първата игла с Дракона. Беше млад, казваше се Варил Ненсен, и все още носеше прозрачното си було, криещо дебелиите му мустаци. Но не се беше поколебал, когато му се бе наложило да се изправи срещу своите сънародници. „Сега верността ви трябва да е само към Черната кула и към Преродения Дракон“, така им казваше Таим. Втората част на това винаги прозвучаваше като притурка.

— Имаш честта да докладваш лично пред Преродения Дракон, боец Ненсен — каза Гедвин. Кисело.

— Милорд Дракон! — изджафка Ненсен и се удари с юмрук в гърдите. — Има още от тях на около тридесет мили на запад, милорд Дракон. — Тридесет мили бяха крайната точка, до която Ранд бе

наредил на съгледвачите да стигнат, преди да започнат да се връщат. Каква полза щеше да има, ако един Боец намереше сеанчанци, докато другите продължават да се придвижват на запад? — Навярно половината от броя им тук — продължи Ненсен. — И... — Тъмните му очи отново пробягаха към Нерит. Сега тя беше вързана и салдейците се мъчеха да я качат на кон. — И не видях следа от жена, милорд Дракон.

Башийр примижа към небето. Тъмни облаци се стелеха като юрган от един планински зъбер към друг, но слънцето все още трябваше да е високо.

— Време е да нахраним хората, преди и другите да се върнат — каза той и кимна доволно. Нерит беше впила зъби в една салдейска ръка и висеше на нея като язовец.

— Да се нахранят бързо — каза раздразнено Ранд. Всяка ли сулдам щяха да хващат толкова трудно? Сигурно. Светлина, а ако хванеха Дамане? — Не искам да изкарам цялата зима в тези планини. — Джиле Дамане. Не можеше повече да изтрие това име, след като беше влязло в списъка.

„Мъртвите никога не млъкват — прошепна Луз Терин. — Мъртвите никога не спят.“

Ранд подкара към огньовете. Не му се ядеше.

* * *

От върха на издадената канара Фурик Каред оглеждаше внимателно гористите планински ридове. Остри зъбери като черни нокти. Конят му, висок пъстър скопец, беше изпънал уши, сякаш долавяше звук, нестигнал до неговия слух, но иначе кротуваше. Каред начесто трябваше да спира, за да изтрие лещите на далекогледа си. Лек дъждец ръмеше от сивото утринно небе. Двете пера на шлема му бяха клюмнали, наместо да стоят изправени, по гърба му се стичаше вода. Лек, в сравнение с вчерашния и може би в сравнение с утрешния. Или още този следобед, навярно. Откъм юг застрашително тътнеха гръмотевици. Но тревогата на Каред нямаше нищо общо с времето.

Под него последните от двете хиляди и триста мъже се нижеха в змиевидна нишка през лъкатушещите проходи, мъже, събрани от

четири външни поста. Добре снаряжени и прилично добре командвани, но едва двеста от тях бяха сеанчанци и само двама освен самия него носеха червено-зелената униформа на Гвардията. Повечето от другите бяха тарабонци — знаеше, че са издръжливи — но близо една трета бяха амадицийци и алтарци, твърде наскоро положили клетвите си, за да е сигурен човек дали ще устоят. Някои алтарци и амадицийци бяха извърждали клетвите си вече по два-три пъти. Опитвали се бяха поне. Хората от тази страна на Аритски океан нямаха капка срам. Дузина сул-дам язدهа почти в челото на колоната и той съжеляваше, че не всички от тях имат окаишени дамане, които да крачат до конете им, а само две.

На петдесет крачки по-нататък петдесетина мъже от „Върха на копието“ оглеждаха склоновете наоколо, макар и не толкова грижливо, колкото трябваше. Твърде много мъже, които язدهа на Върха на копието, разчитаха на съгледвачите да открият дебнещите ги опасности. Каред си отбеляза наум да им поговори лично. След това или щяха да си изпълняват задълженията съвестно, или щеше да ги изпрати на каторжнически труд. Отпред на изток се появи ракен, пикиращ ниско над короните на дърветата, изви се и се обърна да последва гънките на земята, като мъжка ръка, погалила женски гръб. Странно. Морат'ракен, летците, винаги предпочитаха да се реят високо, освен ако небесата не се изпълнеха с мълнии. Каред сниши далекогледа си да види.

— Може би най-после ще получим поредния разузнавателен доклад — каза Джарданка. На другите офицери, чакащи зад Каред, не на него. Трима от тях бяха с ранга на Каред, но малцина освен Кръвта си позволяваха да безпокоят човек в кървавочервеното и почти чернозеленото на Гвардията на Смъртната стража. Не че много от Кръвта си го позволяваха.

Според приказките, които беше слушал като дете, един от неговите праотци, благородник, беше последвал Лутаир Пейендраг до Сеанчан по заповед на Артур Ястребовото крило, но двеста години по-късно, когато все още бил завладян само северът, друг негов праотец се опитал да си задели собствено кралство и вместо това го продали направо от дървника. Може и така да е било; много да'ковале твърдыха, че имат знатен произход. Поне помежду си; малцина от Кръвта намираха подобно дърдорене за забавно. Тъй или иначе, Каред се бе

почувствал щастлив, когато Избиращите го избраха, недодялано момче, все още недостатъчно пораснало, за да може да поеме задължения, и все още се гордееше с гарваните, татуирани по раменете му. Мнозина от Гвардията на Смъртната стража ходеха без палта и ризи всякога, когато им се удадеше случай, за да ги показват. Поне хората, огиерските Градинари не бяха жигосвани нито бяха собственост, но това си бяха неща между тях и Императрицата.

Каред беше да'ковале и се гордееше е това, като всеки мъж от Гвардията, собственост на Кристалния трон, в тяло и в дух. Сражаваше се там, където Императрицата посочеше, и бе готов да загине в деня, в който тя му кажеше да умре. Само пред Императрицата отговаряха Гвардейците и там, където те се появяха, правеха го като нейна ръка, като видимо напомняне за нея. Нищо чудно, че някои от Кръвта изпитваха притеснения, щом видяха край тях да минава отделение на Гвардията. Далеч по-добър живот, отколкото да чистиш торта в конюшните на някой владетел или да поднасяш каф на някоя знатна дама. Но той проклинаше късмета си, че бе изпратен в тези планини да инспектира външните постове.

Ракенът се понесе на запад, с двете жени летци, присвити ниско в седлата си. Нямахме разузнавателен доклад за него и никакво съобщение. Фурик знаеше, че е от въображението му, но дългият изпънат врат на съществото му се стори някак... тревожен. На мястото на някой друг и той самият щеше да се разтревожи, Получил бе няколко съобщения, откакто преди три дни му заповядаха да поеме командата и да се придвижи на изток. Всяко поредно по-скоро съгъстяваше мъглата, отколкото да я прочисти.

Местните, тези алтарци, изглежда бяха нахлули с войска в планините, но как? Пътищата по северната граница на тази верига се пазеха от патрули и се наблюдаваха чак до границата с Иллиан, от летци и морат'торм, както и от конни отреди. Какво можеше да е накарало алтарците да покажат толкова много зъби? Да им се опълчат заедно? Човек можеше да се замеси в дуел само заради един крив поглед — макар да бяха започнали да разбират, че предизвикателството към един гвардеец е само по-бавният начин сам да си прережеш гърлото — но той бе виждал благородници в тази така наречена „държава“, готови да се продадат един друг, заедно с кралицата си,

само срещу смътен намек, че могат да опазят земите си и може би да вземат и тези на съседите си в придатък.

Надок, едър мъж с измамно добродушно лице, се извърна на седлото си и проследи с поглед ракена.

— Не обичам да вървя в поход слепешката — измърмори той. — Не и след като алтарците са успели да вкарат тук четиридесет хиляди души. Най-малко четиридесет.

Джарданка изсумтя толкова шумно, че високият му бял кон се размърда. Джарданка беше старшият на тримата капитани зад Каред, със служба зад гърба си колкото самия Каред. Нисък и слаб, с дълъг нос и такава осанка, че човек можеше да си помисли, че е от Кръвта. А конят му изпъкваше от миля.

— Четиридесет хиляди или сто, Надок, те са пръснати оттук до края на веригата, твърде са раздалечени, за да могат да се поддържат. Очите да ми избодат, ако половината вече не са мъртви. Трябва да са се оплели с външните ни постове навсякъде. Затова и не получаваме сведения. От нас се очаква само да пометем останките.

Каред преглътна въздишката си. Надявал се беше, че Джарданка няма да е поне толкова глупав, колкото високомерен. Славата на победителите се разнасяше бързо, все едно дали е цяла армия, или половин Знаме. Това, което се преглъщаше и забравяше, бяха редките поражения. А толкова много мълчание сега изглеждаше... злокобно.

— Според последния доклад никак не ми прилича на останки — настоя Надок. Той, виж, не беше глупак. — На по-малко от петдесет мили пред нас има пет хиляди души и се съмнявам, че ще ги оправим с метли.

Джарданка изсумтя отново.

— Ще ги прекършим, с мечове или с метли, все едно. Светлината очите да ми изгори дано, не мога повече да чакам за една прилична битка. Казах на съгледвачите да продължат, докато ги намерят. Няма да позволя да ни се изплъзнат.

— Какво си направил? — попита тихо Каред.

Тихо или не, думите му накараха всички да извърнат очи към него. Макар че Надок и още неколцина едва се сдържаха да не зяпнат към Джарданка. На съгледвачите им беше наредено да продължат, казано им беше какво да търсят. Какво тогава бе останало незабелязано след тези заповеди?

Но преди някой да успее да си отвори устата, откъм мъжете долу в прохода заехтяха викове, чу се крясък и конско цвилене.

Каред притисна тръбата на далекогледа до окото си. По протежението на прохода пред него мъже и коне гинеха под градушка от стрели на арбалети, както му се стори, според това как пронизваха стоманените нагръдници и разкъсваха гърдите, защитени с дебели ризници. Стотици вече бяха повалени, други стотици се смъкваха поразени на седлата си или скочили на земята, бягаха настрани от тресящите се паднали коне. Твърде много бяха разбягалите се. Мнозина от войниците, все още по седлата, извъръщаха конете да се опитат да побягнат назад през прохода. Къде, в името на Светлината, бяха сул-дам? Не можеше да ги открие. Изправял се беше срещу бунтовници със сул-дам и дамане, и те винаги трябваше да бъдат убити колкото може по-бързо. Сигурно местните го бяха разбрали.

Изведнъж, смайващо, теренът започна да изригва на шумни фонтани от пръст по протежение на виещата се колона на частта му, фонтани, изхвърлящи мъже и коне. във въздуха със същата лекота, с която изригваше пръстта и камъкът. Мълнии се замятаха от небето, синьо-бели назъбени стрели, пронизващи наред и земя, и хора. Други от мъжете просто избухваха, разкъсани на късчета от нищо, доколкото виждаха очите му. Нима местните си имаха свои Дамане? Не, трябваше да са онези Айез Седай.

— Какво ще правим? — попита потресен Надок.

— Нима смяташ да изоставиш хората си? — изръмжа Джарданка. — Ще яхнем и ще ги атакуваме, ти, жалък... — Думите му секнаха в гъргорене, когато върхът на меча на Каред промуши гърлото му. Имаше мигове, в които глупците можеха да се изтърпят, и такива, в които не биваше. Докато мъжът се сриваше от седлото си, Каред ловко изтри острието в бялата грива на коня, преди животното да побегне. Имаше и моменти, в които малко показност не е излишна.

— Атакуваме това, което може да се атакува, Надок — каза той, все едно че Джарданка изобщо не беше проговарял. Сякаш изобщо не беше съществувал. — Спасяваме това, което може да се спаси, и се оттегляме.

Докато се обръщаше да слезе в прохода, където падаха мълниите и екнеха тътените, заповяда на Ангар, корав младеж с много бърз кон, да препусне на изток и да докладва какво се е разиграло тук. Някой

летец може би щеше да види, а може би не, въпреки че Каред подозираше, че вече се досеща защо бяха прелитали толкова ниско. Подозираше също така и че Върховната лейди Сурот и генералите в Ебу Дар вече знаят какво става тук. Нима днес щеше да се окаже денят, в който трябваше да загине за Императрицата? Той заби пети в хълбоците на коня си.

* * *

От плоското, осяно с редки дървета било Ранд се виждаше на запад към леса. Изпълнен със Силата — живот, тъй сладък; поквара, ах колко гадна! — можеше да различи дори отделните листа по дърветата, но това не беше достатъчно. Тай'дайшар изчатка с копито. Назъбените ридове отзад, отляво и отдясно, и навсякъде околоръст, надвишаваха почти с една миля билото, на което беше застанал, но то стърчеше добре, над върховете на дърветата долу, над лъкатушешката гориста долина, с дължина над една левга и почти толкова широка. Всичко долу се беше стаило. Също толкова кротко, колкото Празнотата, в която се носеше самият той. Стаено, поне засега. Тук-там се издигаха валма от дим — там като факли горяха на купчини по две-три дървета. Само влагата пречеше да подпалят цялата долина.

Флин и Дашива бяха единствените Аша'ман, все още останали с него. Всички други бяха долу, в долината. Двамата стояха малко встрани от него, в края на горичката, хванали юздите на конете си и загледани към леса долу. Е, Флин поне гледаше втренчено и също толкова напрегнато, колкото Ранд. Дашива поглаждаше от време на време, кривеше уста и промърморваше нещо, при което Флин го поглеждаше накриво. Силата изпълваше и двамата почти до предела, но колкото и странно да беше, Луз Терин този път си мълчеше. Той като че ли отново се беше скрил някъде дълбоко в гънките на съзнанието му в последните няколко дни.

От небето още струеше слънчева светлина, а разкъсаните облаци бяха сиви. Пет дни бяха минали, откакто Ранд бе вкарал малката си армия в Алтара, пет дни, откакто беше видял първия мъртъв сеанчанец. Доста беше видял оттогава. Мисълта се плъзна по повърхността на Празнотата. Усещаше жигосаната на дланта си чапла,

притисната около Драконовия скиптър през ръкавицата. Стаено и безмълвно. Не се виждаше нито едно от онези летящи същества. Три от тях бяха загинали, свалени от небето с мълния, преди ездачите им да разберат, че трябва да стоят настрана. Башийр беше възхитен от съществата. Смълчано и кротко.

— Може би всичко вече свърши, милорд Дракон. — Гласът на Айлил беше хладно спокоен, но тя потупа кобилата си по шията, въпреки че животното нямаше нужда да го успокояват, и изгледа накриво Флин и Дашива — не желаше да покаже пред тях и капка безпокойство.

Ранд усети, че си тананика и рязко спря. Това беше навик на Луз Терин, когато видеше някоя хубава жена, не негов. Не негов! Светлина, ако започнеше да се държи като него, при това когато онзи го нямаше...

Изведнъж от долината отекна глух тътен. Огън изригна сред дърветата, после отново и отново, и пак. Мълнии пронизаха леса недалече от мястото, където бяха разцъфнали високите пламъци, като пронизващи въздуха синкавобели назъбени пики. Порой от светкавици и огън, и после всичко затихна отново. Нито едно дърво този път не пламна.

Част от това сега беше сайдин. Част.

Отекнаха викове, смътни и далечни, от друга част на долината, както му се стори. Твърде далече, за да може дори усиленият му от сайдин слух да долови дрънченето на стомана. Въпреки всичко не цялото сражение се водеше от Аша'ман, от Вречените и Бойците.

Анайела изпусна дъх — беше го затаила, откакто почна размяната на Сила. Сражаващите се със стомана хора не я смущаваха. После и тя потупа шията на коня си, макар той само да беше трепнал с уши за миг. Ранд бе забелязал отдавна това у жените. Много често, когато една жена се развълнуваше, се опитваше да успокои други, които нямаха нужда да ги успокояват. Кон също вършеше работа. Къде все пак се беше дянал Луз Терин?

Раздразнен, той се наведе напред да огледа отново дървесния балдахин. Твърде много от дърветата бяха вечнозелени — смърч, пиния и кожолит — и въпреки доскорошната суша осигуряваха плътна пелена дори за усиленото му зрение. Почти небрежно той докосна тесния вързоп под коженото стреме. Можеше да го използва.

И да удари слепешката. Можеше да слезе в гората. И да вижда най-много на десетина крачки. Там долу щеше да е почти толкова полезен, колкото всеки от Бойците.

На известно разстояние по хребета сред дърветата се отвори Праг, сребриста резка, която се ушири и разкри други дървета и дебел пласт зимнокафяви шубраци. Меденокож Боец с тънки мустачки на горната устна и малка перла на дясното ухо излезе пешком и остави Прага да изчезне. Пред себе си тикаше една сул-дам, с вързани отзад китки, хубаволика жена, ако я нямаше червената цицина отстрани на главата ѝ. Цицината обаче вървеше с навъсеното ѝ лице, както и с раздърпаната ѝ, покрита с влажни кафяви листа рокля. Зъбеше се през рамо на Боеца, докато той я буташе по билото към Ранд, а после са озъби и на него.

Боецът се изпъна и отдаде изрядно чест.

— Боец Арлен Налаам, милорд Дракон — представи се той отсечено, забил поглед в седлото на Ранд. — Заповедта на милорд Дракона е да водим при него всички пленени жени.

Ранд кимна. Беше го заповядал само за да създаде видимост, че върши нещо, уж да инспектира дали пленничките са това, което всеки идиот щеше да разбере, че са.

— Отведи я при колите, боец Далаам, след което веднага се върни на бойното поле. — Едва не изскърца със зъби, щом го изрече. Да се върне на бойното поле. Докато Ранд ал-Тор, Преродения Дракон и кралят на Иллиан, си седеше на коня и зяпаше върховете на дърветата!

Налаам отново отдаде чест, след което затика жената пред себе си. Тя продължи да се озърта през рамо, но вече не към Боеца. Към Ранд. С широко отворени очи и зяпнала уста, поразена. Странно защо, Налаам не спря да я бута, докато не стигна мястото, откъдето беше излязъл. Трябваше само да се отдалечи достатъчно, за да не нарани конете.

— Какво правиш? — подвикна му Ранд, докато сайдин изпълваше мъжа.

Полуизвърнат към него, Налаам го погледна разколебан.

— Тук изглежда... някак по-леко, ако използвам място, където вече съм правил Праг, милорд Дракон. Сайдин... сайдин го усещам... странно тук. — Пленничката му го изгледа намръщено.

Ранд му махна с ръка да тръгва. Флин се престори на много заинтересуван от връзките на седлото на коня си, но се усмихна бегло. Лукаво. Дашива... се изкиска. Флин беше първият, споменал за странното усещане на сайдин в тази долина. Разбира се, Нарисма и Хопвил го бяха чули, а Мор беше добавил приказките си за „странността“ около Ебу Дар. Нищо чудно, че всеки вече твърдеше, че усеща нещо, въпреки че никой не искаше да каже какво точно. Сайдин просто се усещал... непривично. Светлина, с този дебел слой поквара върху мъжката половина на Извора, какво друго можеше да се усеща? „Дано само не ги хване моето гадене“ — помисли си Ранд.

Прагът на Налаам се отвори и изчезна зад него и пленничката му. Ранд си позволи сам да опипа сайдин. Живот и гадост, омесени; лед, пред който сърцето на зимата щеше да изглежда топло, и огън, пред който и ковашките пещи щяха да изглеждат студени; смърт, чакаща го да се подхлъзне. Искане да се подхлъзне. Нямаше нищо различно. Дали? Той погледна отново навъсено към мястото, където бе изчезнал Налаам. Налаам и жената.

Беше четвъртата пленена този следобед сул-дам. С което пленничките сул-дам при колите ставаха двадесет и три. И две дамане, всяка от които все още със сребрилата каишка с нашийника на врата ѝ, возени в отделни коли; в тези нашийници не можеха да изминат и три крачки, без да им прилошее повече, отколкото на Ранд, когато хващаше Извора. В края на краищата не беше сигурен, че Сестрите с Мат ще останат доволни, ако им ги предаде. За първата дамане, заловена преди три дни, не беше помислил като за пленничка. Крехка жена с бледожълта коса и големи сини очи, тя беше сеанчанска пленничка, която трябваше да получи свободата си. Така смяташе той. Но когато бе принудил една сул-дам да махне от жената нашийника, нейния ай-дам, тя запищя сул-дам да ѝ се притече на помощ и веднага заплююща наоколо със силата. Дори беше изпънала врат пред сул-дам да ѝ върне нашийника! Деветима Бранители и един Боец загинаха, докато я заслонят. Гедвин щеше да я убие на място, ако Ранд не го беше спрял. Бранителите, които се чувстваха почти толкова притеснени от близостта на жени, които могат да преливат, колкото други, озовали се до мъже, които могат — Бранителите все още искаха смъртта ѝ. Бяха претърпели загуби в битките през последните няколко дни, но това, че мъже бяха убити от една жена, изглежда, ги оскърбяваше.

Загубите в жива сила бяха повече, отколкото Ранд беше очаквал. Тридесет и един Бранители загинали и четиридесет и шест етарири. И още над двеста сред Легионерите и ратниците на благородниците. Седем Бойци и един Вречен, мъже, които Ранд не бе познавал, преди да се отзоват на призива му да се явят в Иллиан. Твърде много, предвид това, че всичко освен най-тежките рани можеше да се Изцери, стига човек да можеше да издържи, докато дойде редът му. Но изтласкваше отрядите на Сеанчан на запад. Изтласкваше ги здраво.

Нови викове се надигнаха някъде далеко сред долината. Огън лумна на повече от три мили на запад и западаха светкавици, ломящи дървета. Дърво и камък изригна на един от планинските склонове още по-нататък, странни фонтани, редящи се един след друг. Тътенът и гърмежите поглъщаха човешките викове. Сеанчанците отстъпваха.

— Слизайте долу! — викна Ранд на Флин и Дашива. — И двамата. Намерете Гедвин и му предайте, че съм казал да натисне! Да натисне!

Дашива погледна с кисела гримаса към леса долу, после задърпа тромаво поводите на коня си по стръмнината. Трудно се оправяше с коне, както в езда, така и да ги води. И почти се спъваше в мечата си!

Флин изгледа Ранд притеснено.

— Сам ли смятате да останете тук, милорд Дракон?

— Едва ли съм сам — отвърна сухо Раид и извърна очи към Айлил и Анайела. Двете се бяха върнали при ратниците си, почти двеста пиконоеци, чакащи търпеливо в края на билото, където то се спускаше на изток. В челото им, Денхарад гледаше намръщено през решетките на шлема си. Сега той бе поел командата над двете групи и макар главната му грижа да беше сигурността на Айлил и Анайела, хората му можеха да респектират повечето възможни нападатели. Освен това Вейрамон беше подсигурил западния край на рида така, че муха не можеше да прехвъркне, както твърдеше самият той, а Башийр пазеше откъм юг. Без много хвалби — Башийр просто бе вдигнал стена от пики, без да приказва много за това. А сеанчанците се оттегляха. — И едва ли съм чак толкова безпомощен, Флин.

Флин обаче го изгледа със съмнение и почеса олисялото си теме преди да отдаде чест и да поведе коня си към мястото, където Прагът на Дашива вече гаснеше. И заклати главата и замърмори на себе си

също като Дашива. На Ранд му се дощя да изръмжи. Не можеше все още да полудее, нито той, нито никой от тях.

Прагът на Флин изчезна и Ранд отново заоглежда върховете на дърветата. Отново настъпи тишина. Времето се проточи в безмълвие. Тази идея да се заеме с постове по планините се оказа лоша — сега вече бе готов да си го признае. В този терен човек можеше да се окаже на половин миля от някоя войска, без да я забележи. А долу, сред гъсто заплетените гори, можеше да се окажеш на десет стъпки от противника, без да забележиш! Трябваше да срещне сеанчанците на по-добър терен. Трябваше да...

Изведнъж започна да се бори със сайдин, да се съпротивлява на бесните напори, стремящи се да изригнат от черепа му. Празнотата изчезваше, стапаше се под свирепия натиск. В паника, зашеметен, той освободи Извора, преди да го е убил. Гаденето сгърчи корема му. Пред раздвоения му взор се появиха две Корони от мечове. Полегнали върху дебелия слой мъртви листа пред лицето му! Беше паднал на земята! Като че ли не можеше да вдиша добре — мъчеше се да всмуче въздух. От едно от златните лаврови листенца на короната се беше откършило късче и кръв бе зацапала няколко от малките връхчета на златните мечове. Жегналата го болка на хълбока му подсказа, че неизлечимите рани са се отворили. Понечи да се изправи и изрева. Зашеметен се взря в тъмните перца на стрелата, забила се в дясната му ръка над лакътя. Простена и рухна сред листата. Нещо пробяга по лицето му. Нещо капна пред окото му. Кръв.

Смътно долови крясъците. Сред дърветата от север изникнаха конници, препускащи по рида, някои с насочени пики, други стреляха в движение с къси лъкове. Конници в синьо-жълта броня със застъпващи се метални люспи и шлемове като глави на огромни насекоми. Сеанчанци, неколкостотин души, както му се стори. Толкова с „мухата“ на Вейрамон.

Ранд се протегна да достигне Извора. Твърде късно беше да се тревожи, че ще повърне или ще припадне. В друг момент сигурно щеше да се разсмее. Помъчи се и... Беше все едно да търсиш игла в тъмното с изтръпнали пръсти.

„Време е да умреш“, прошепна Луз Терин. Ранд винаги беше знаел, че в края Луз Терин ще се окаже тук.

На по-малко от петдесет крачки от Ранд тайренци и кайриенци се врязаха с кръсци сред сеанчанците.

— Бийте се, псета! — изкрещя Анайела и се метна от седлото си до него. — На бой! — Крехката лейди в коприните и дантелите си замята низ от проклетия, пред които и някои фургонджия щеше да онемее.

Анайела спря — стискаше поводите на коня си и местеше свиреп поглед от мъжете към Ранд. Тази, която го обърна по гръб, беше Айлил. Коленичи и го изгледа отгоре със странен израз в големите си тъмни очи. Той не се помръдваше. Стори му се, че е изцеден. Не беше сигурен, че може да мигне. Викове и трясък на стомана кънтяха в ушите му.

— Ако умре в ръцете ни, Башийр ще ни обеси и двете! — Този път Анайела изобщо не се превземаше. — А ако онези чернодрехи чудовища ни хванат... — Тя потръпна и се приведе до Айлил, като измъкна ножа от колавга си. На дръжката му блесна кървавочервен рубин. — Твоят Капитан на пиката може да ни изведе. Можем да сме на мили отгук, преди да го намерят и да се върнем в именията си, докато...

— Мисля, че ни чува — прекъсна я кротко Айлил. Облечената ѝ в червена ръкавица ръка посегна към кръста ѝ. И тя ли щеше да извади нож? — Ако издъхне тук... — Млъкна също толкова рязко, колкото другата жена, и извърна глава.

От двете страни на Ранд на гъсти потоци затъгнаха копита. В галоп на север, срещу сеанчанците. С меч в ръка, Башийр едва успя да дръпне юздите и скочи от седлото. Грегорин Панар се смъкна побавно, но размаха меча си към прииждащите конници.

— Удряй, за краля на Иллиан! — изрева той. — Напред! За Властелина на утрото! Властелинът на утрото! Властелинът на утрото! — Трясъкът на стомана се усили. И виковете също.

— Точно това очаквах накрая — изръмжа Башийр и изгледа подозрително двете жени. Поколеба се обаче само миг и изрева, надмогвайки врявата на битката: — Мор! Кожицата ти ашаманска! Бързо тук! — Не извика, че Преродения Дракон е издъхнал, слава на Светлината.

Ранд с усилие извърна глава. Достатъчно, за да види връхлитащите на север иллианци и салдейци. Сеанчанците, изглежда,

бяха отстъпили.

— Мор! — Името изгърмя през мустаците на Башийр и Мор скочи от седлото на препускащия в див галоп кон почти върху Анайела. Тя го изгледа възмутено, но щом той коленичи до Ранд и отметна тъмната коса от лицето си, осъзна, че се кани да прелее, дръпна се бърдо назад и едва не побягна. Айлил се изправи много по-плавно, но не ѝ отстъпи в бързината, с която се отдръпна. И пъкна нож със сребърна дръжка в канията на колана си.

Церенето беше проста работа, макар и не съвсем приятно. Перата бяха скършени и стрелата бе изтеглена от другата страна на дупката с рязко дръпване, при което Ранд леко изпъшка, но това беше нужно само за да се отвори пътят. Мръсотията и забилите се малки късчета щяха да се изхвърлят от самата тъкан, докато се зашива отново сама, но само Флин и още неколцина други можеха да измъкват с помощта на Силата неща, забити дълбоко в плътта. Опрял два пръста на гърдите на Ранд, Мор стисна език между зъбите си и запрече Церенето. Винаги го правеше по този начин — иначе при него не ставаше. Не бяха сложните сплитове, използвани от Флин. Малцина можеха да го постигнат така добре като Флин, поне засега. Това, сегашното, беше по-просто. По-грубо. Знойни вълни потекоха през Ранд, толкова силни, че го принудиха да изпъшка. Той се загърчи яростно, от глава до пети. Мръвката, печача се върху нажежената пещ, сигурно изпитваше същото.

Внезапният прилив на зной бавно заглъхна и Ранд остана да лежи, задъхан. В главата му Луз Терин също се задъхваше. „Убий го! Убий го!“ Отново и отново.

Ранд заглуши гласа до тихо бръмчене и промълви благодарност към Мор — младежът примигна, като че ли изненадан! — след което сграбчи Драконовия скиптър от земята и с мъка се изправи. Леко се олюля, Башийр пристъпи да му подаде ръка, но се дръпна, след като му махнаха. Ранд можеше да стои и без помощ. Макар и трудно. Но по-скоро щеше да литне, разперил ръце, отколкото да може да прелее. Когато докосна хълбока си, ризата се плъзна по ръката му, прогизнала от кръв, но старият кръгъл белег и новата резка през него на допир се оказаха само по-изтънели. Едва наполовина Изцерени, но не по-зле, отколкото след като ги бе получил.

За миг той изгледа двете жени. Анайела измърмори нещо за поздравление и му отвърна с усмивка, което го накара да се зачуди дали не се кани да оближе китката му. Айлил стоеше с изправена снага, много хладна, сякаш нищо не беше станало. Дали се бяха канили да го оставят да умре? Или да го убият? Но ако беше така, защо трябваше да пращат ратниците си в бой и защо се бяха притичали да видят как е? От друга страна, Айлил наистина беше извадила нож, когато заговориха, че умира.

Повечето салдейци и иллианци продължаваха в галоп на север или се спускаха надолу по склона, црдгонили последните остатъци от сеанчанците. А сетне Вейрамон се появи откъм север, подкарал в лек галоп висок лъскавочерен жребец, и дръпна юздите му, щом видя Ранд. Ратниците му язدهа в двойна колона зад него.

— Милорд Дракон — възкликна Върховният лорд и слезе от коня. Все още изглеждаше чистичък и спретнат, както си беше в Иллиан. Башийр беше пораздърпан и пооцапан, но фините одежди на Грегорин определено бяха омърляни с кал и дори единият му ръкав беце съдран. Дейрамон направи пищен поклон, с който можеше да засрами и цял кралски двор. — Простете, милорд Дракон. Стори ми се, че видях сеанчанци да настъпват пред рида, и слязох да ги пресрещна. Не съм и подозирал, че ще се появи и тази, втората част. Нямате представа колко щеше да ме заболи, ако се окажеше, че сте пострадали.

— Мисля, че имам — отвърна Ранд сухо и Вейрамон примигна. Настъпващи сеанчанци? Може би. Вейрамон винаги беше готов да се втурне към славата при първия шанс. — Какво искаше да кажеш с това „накрая“, Башийр?

— Изтеглят се — отвърна Башийр. В долината за миг изригнаха огън и мълнии, сякаш да го опровергаят, но чак някъде в далечния й край.

— Вашите... съгледвачи казват, че се отдръпват — каза Грегорин и изгледа Мор накриво и притеснен. Мор му отвърна със зъбата усмивка. Ранд бе виждал иллианеца, повел мъжете си в разгара на битката, как им подвикваше окуражаващо и сечеше с меча си, забравил за смъртта — но сега трепна пред ухиления Мор.

Най-сетне на билото се изкачи и Гедвин, повел коня си с небрежна надменност. Почти се озъби на Башийр и Грегорин, изгледа

навъсено Вейрамон, като че ли разбрал вече за глупостта му, и така погледна Айлил и Анайела, сякаш се канеше да ги ощипе. Жените бързо се дръпнаха от него, но не само те, а и мъжете, с изключение на Башийр. Дори Мор. Гедвин поздрави Ранд с небрежно допиране на юмрука до гърдите си.

— Пратих съгледвачи веднага щом се уверих, че с тази пасмина тук е приключено. Има още три колони на десетина мили навътре.

— Всички са тръгнали на запад — вметна кротко Башийр, но изгледа Гедвин така рязко, че камък можеше да сцепи. — Успя — обърна се той към Ранд. — Всички отстъпват. Съмнявам се, че ще се спрат преди Ебу Дар. Не всички кампании свършват с триумфален марш по улиците на града, но тази приключи.

Изненадващо — а може би не — Вейрамон заспори, че трябвало да продължат напред и „да завземем Ебу Дар за славата на Властелина на утрото“, както се изрази, но „Властелинът“ се смая, като чу от самия Гедвин, че не би имал нищо против да помете още на няколко пъти тези сеанчанци и че не би имал нищо против да види Ебу Дар. Дори Айлил и Анайела прибавиха гласовете си в полза на това да сложат „веднъж завинаги край на сеанчанците“, въпреки че Айлил добави, че тя самата би предпочела да избегне участието си в този край. Беше съвсем сигурна, че лорд Дракона ще предпочете да остане с него.

Само Башийр и Грегорин предложиха да се върнат и занадигаха гласове да надвикат другите. Ранд ги слушаше мълчаливо. Мълчаливо и загледан на запад. Към Ебу Дар.

— Направихме това, за което дойдохме — настоя Грегорин. — В милостта на Светлината, да не смятате да завземете самия Ебу Дар?

Да завземе Ебу Дар. Защо не? Никой нямаше да го очаква. Пълна изненада, за сеанчанците, както и за всички останали.

— Има моменти, в които грабваш предимството и продължаваш напред — изръмжа Башийр. — И други, в които си взимаш печалбата и се връщаш у дома. Аз казвам, че е време да се прибирате у дома.

„Не бих имал нищо против да си в главата ми — каза с почти разумен глас Луз Терин, — стига да не беше толкова луд.“

Ебу Дар. Ранд стисна в ръката си Драконовия скиптър и Луз Терин изкряка.

ГЛАВА 24

ВРЕМЕ ЗА ЖЕЛЯЗО

На десетина левги източно от Ебу Дар ракените се гмуркаха от прошареното с облаци зарево и кацаха на едно дълго пасище, белязано като полетна полоса от разноцветните ленти по високите пилони. Кафявата трева бе утъпкана и обгорена преди няколко дни. Цялото изящество на съществата във въздуха се изгубваше, щом присвитите им нокти докоснеха земята в тромавия си бяг; държаха кожените си криле, широки над сто крачки, високо, сякаш искаха отново да се понесат нагоре. Малко красота имаше и в ракените, които подтичваха непохватно по полосата, докато най-сетне не се отскубваха от земята, като крилете им почти докосваха короните на ниските маслинови дръвчета в края на полето. Едва след като наберяха височина, след като завиеха към слънцето и се зарееха към облаци, ракените възвръщаха достойното си великолепие. Приземяващите се летци не си правеха труда да слизат. Докато някой от наземниците вдигаше кошница, та ракенът да загълта от сушените плодове, едната жена на гърба му подаваше разузнавателния доклад на още по-старши наземник, а другата се накланяше на другата страна, за да получи нови заповеди от летец, твърде старши, за да хваща често сам юздите. Също толкова бързо, след като спреше, животното биваше откарвано да отпочине малко при другите четири, чакащи реда си да се понесат в този дълъг и изтощителен бяг в небето.

На бегом, провирайки се между движещите се части конница и пехота, вестоносци отнасяха разузнавателните доклади до огромната, увенчана с червен флаг командна шатра. Виждаха се гордо изпъчени тарабонски копиеносци и яки амадицийски пиконосци в добре строени карета, с нагръдници, боядисани на водоравни ивици с цвета на полковете, към които бяха прикрепени. Бойците от леката алтарска кавалерия, пръсната на малки отделения, караха конете си да танцуват на задните си крака, суетни, с червените ленти, кръстосали гърдите им, толкова различни от маркировката на всички други. Алтарците не

знаеха, че този знак отличава нередовни части, на които не се разчита особено. Сред сеанчанските воители бяха представени именити и прославени с доблестта си полкове от всеки край на Империята, светлооки мъже от Алкуам, меденолики мъже от Н'Кон и черни като въглен мъже от Кховеал и Даленшар. Имаше и морат'торм, яхнали змиевидните си животни с тела, покрити с бронзови люспи, при вида на които конете цвилеха и скачаха уплашени, и дори няколко морат'гролм с техните тумбести, с издължени като клюнове муцуни носачи, но се открояваше отсъствието на онова, което винаги придружаваше една сеанчанска армия. Суд-дам и дамане все още си стояха по палатките. А капитан-генерал Кеннар Мирадж ценеше много високо сул-дам и дамане.

От мястото си на подиума той виждаше много ясно картата на масата, по която подлейтенанти със свалени шлемове проверяваха докладите и поставяха маркери, означаващи разположението на силите по бойното поле. Над всеки маркер стоеше малко хартиено флагче с изписани с мастило знаци, показващи размера и състава на частта. Да се намерят прилични карти по тези земи беше почти невъзможно, но прерисуваната карта, изпълната сега на масата, вършеше работа. И го безпокоеше с това, което показваше пред очите му. Черни кръгчета, за разбитите или подгонени предни постове. Твърде много имаше от тях, осеяли цялата източна половина на веригата Венир. Червени клинове, за придвижващите се части, осейваха западния край на планините също така гъсто, всички с посока назад, към Ебу Дар. И пръснати сред черните дискове — седемнадесет ярко бели. Пред погледа му един млад офицер в кафяво-черните цветове на морат'торм грижливо отбеляза осемнадесетия. Вражеските сили. Някои от тях можеше и да са за една и съща група, забелязана два пъти, но в повечето случаи разстоянието помежду им беше твърде голямо и краткият промеждутък от време не го допускаше.

Покрай стените на шатрата писари в прости кафяви палта, белязани само с отличителните знаци за чиновнически ранг на широките яки, чакаха на своите писалищни маси Мирадж да им даде заповеди какво да започнат да преписват за разпространение. Каквото беше могъл, той вече бе заповядал. В тези планини имаше близо деветдесет хиляди вражески войници, близо два пъти повече от онова, което той можеше да събере тук, дори с местните подкрепления.

Твърде много, за да повярва човек, само че съгледвачите не лъжеха — на лъжците и лъжките собствениците им другари им срязваха гърлата. Твърде много и сякаш извираха изпод земята като капанните червеи в Сен Т'джоре. Добре поне, че имаха да преодолеят още сто мили сред планините, ако смятаха да застрашат Ебу Дар. Почти двеста за белите кръгове съвсем на изток. И след това още стотина мили хълмиста местност. Със сигурност вражеският пълководец нямаше да реши пръснатите му сили да нападнат една по една. Докато ги събере наедно, щеше да мине още време. В този момент единствено времето беше на негова страна.

Входните платнища на шатрата се разтвориха и върховнага лейди Сурот се плъзна вътре, със стелещата се по гърба ѝ горда грива на черната коса, с плисираната снежнобяла рокля и богато извезаната горна роба, кой знае как недокосната от калта навън. Беше смятал, че тя все още е в Ебу Дар. Сигурно беше превозена по въздуха от торакен. Придружаваше я малка като за особа от нейния ранг свита. Двама гвардейци от Смъртната стража с черни пискюли яа дръжките на мечовете си придържаха платницата на входа, а зад тях се виждаха още мъже с каменни лица, в червено и зелено. Въплъщението на Императрицата, дано да живее вечно. Сурот ги подмина, сякаш не бяха нищо повече от обикновени слуги, като нейната да'ковале с изкусителното тяло, по пантофки и в почти прозрачна роба, със сплетена на многобройни плитчици меденожълта коса, понесла чинно позлатеното писалище на върховната лейди на две крачки по-назад. Гласът на Кръвта на Сурот, Алохин, навъсена жена в зелена роба — лявата част на главата ѝ бе обръсната, а останалото от бялата ѝ коса бе прибрано на строга плитка — вървеше по петите на повелителката си. Докато Мирадж слизаше от по диума, забеляза смаян, че втората да'ковале зад Сурот, ниска, тъмнокоса и стройна в ефирната си роба, е дамане! Дамане, облечена като собственост, бе нещо нечувано, но още по-странното беше, че с ай-дам я водеше самата Алохин!

Но той скри удивлението си, докато коленичеше и промърмори:

— Светлината дано да огрее върховната лейди Сурот. Вечна слава на върховната лейди Сурот. — Всички останали се проснаха по очи. Мирадж беше от Кръвта, макар и твърде ниско, за да получи право да обръсне черепа си като Сурот. И само ноктите на кутретата му бяха лакирани. Той се постара да не издаде изненадата си от това,

че една върховна лейди е позволила на своя Глас да продължи да се държи като сул-дам, след като вече е издигната до со'джин. Странни времена в странна земя, из която бродеше Преродения Дракон, а марат-дамане тичаха подивели, за да избиват и заробват където и когото могат.

Сурот го изгледа бегло, след което се зае с картата на масата и ако черните ѝ очи се присвиха пред видяното, имаше основание. Под нейно командване Хайлене бе надминало и най-смелите блянове, възвръщайки огромни части от ограбените земи. Бяха изпратени само да проучат пътя, а след Фалме някои смятаха, че и това дори е невъзможно. Тя забарабани раздражено с пръсти по масата и дългите ѝ, лакирани в синьо нокти на кутрето и безимения пръст зачаткаха. Ако успехът продължеше, щеше да може да обръсне цялата си глава и да си боядиса и трети нокът на всяка ръка. За толкова големи постижения осиновяването в имперската фамилия не беше нещо непостижимо. А стигнеше ли твърде далеч, прекрачеше ли границите си, можеше да ѝ отрежат ноктите и да я напъхат в прозрачна роба да поднася каф на някой от Кръвта, стига да не я продадяха на някой фермер да му помага в плевенето на нивата или да лее пот в някой склад. Докато на Мирадж в най-лошия случай можеше да му се наложи да си пререже вените.

Той продължи да гледа Сурот с търпеливо спокойствие, но беше служил като съгледвач-лейтенант, морат'ракен преди да го издигнат в Кръвта и неволно си даде сметка за всичко, което ставаше. Съгледвачът живееше или умираше според това, което успееше да види или да не види, както и други. Мъжете, легнали по очи из шатрата, като че ли едва дишаха. Сурот можеше да го отведе настрани и да ги остави да си продължат работата. Войниците на входа върнаха един вестоносец. Колко ли ужасно трябваше да е съобщението, че тази жена да се опитва да преодолее дори гвардията на Смъртната стража?

Да'ковале с писалището на ръце привлече погледа му. Кукленски красивото ѝ лице се намръщи, макар и само за миг. Собственост да проявява гняв? А имаше и още нещо. Очите му пробягаха към Дамане, която стоеше със сведена глава, но въпреки това се оглеждаше с любопитство. Кафявооката да'ковале и светлооката Дамане изглеждаха толкова различни, колкото различни можеха да са две жени, но въпреки

това имаха нещо общо. Нещо в лицата им. Странно. Не можеше да определи възрастта и на двете.

Колкото и бърз да беше погледът му, Алохин го забеляза и с леко дръпване на сребрилата каишка на ай-дам накара дамане да легне ничком. После щракна с пръсти и посочи платнището на пода със свободната си от гривната на ай-дам ръка и направи гримаса, след като меденокосата да'ковале не помръдна.

— Долу, Лиандрин! — изсъска Алохин много тихо. Със сърдит поглед към Алохин — сърдит! — да'ковале се смъкна на колене и се нацупи.

Твърде странно. Но едва ли чак толкова важно. С безстрастно лице, а иначе готов да се пръсне от нетърпение, той зачака. С нетърпение и немалко неудобство. Издигнат бе в Кръвта, след като беше яздил петдесет мили за една нощ, прободен с три стрели, за да донесе вестта, че бунтовническа армия настъпва срещу самия Сеандар, и гърбът още го болеше от онези рани.

Най-сетне Сурот се извърна от масата с картата. Не му даде позволение да се изправи, камо ли да го прегърне като един от Кръвта. Не че го беше очаквал. Той стоеше далеч под нея.

— Готов ли си да тръгнеш? — попита тя кратко. Добре поне, че не му проговори чрез Гласа. Пред толкова много подчинени срамът щеше да прикове очите му в земята за месеци, ако не и за години.

— Ще бъда, Сурот — отвърна той спокойно, срещайки погледа ѝ. Все пак беше от Кръвта, макар и много ниско. — Не могат да се съберат за по-малко от десет дни и ще им трябва поне още толкова преди да излязат от планините. Много преди това аз ще съм...

— Те могат да се появят тук утре — сряза го тя. — Днес! Ако дойдат, Мирадж, ще го направят с древното изкуство на Пътуването, а изглежда много вероятно, че ще дойдат.

Той чу как мъжете, проснати по корем, се размърдаха — не можаха да се сдържат. Сурот да изпусне юздите на чувствата си и при това да дърдори празни легенди?

— Сигурна ли си? — Думите излязоха от устата му преди да успее да ги спре.

Дотук само си беше помислил, че е изпуснала юздите. Сега очите ѝ светнаха. Тя стисна ръбовете на извезаната си на цветя роба така, че кокалчетата ѝ побеляха, и ръцете ѝ се разтрепераха.

— Разпитваш ли ме? — озъби се тя. — Достатъчно е, че си имам свои източници на информация. — И беше бясна от тях точно колкото и от него, прецени той. — Ако дойдат, с тях ще има около петдесет от онези мъже с надутото име Аша'ман, но не повече от пет-шест хиляди войници. Изглежда, не са били повече от самото начало, каквото и да съобщават летците.

Мирадж кимна замислено. Пет хиляди души, местени по някакъв начин със Силата — това можеше да обясни доста неща. Какви всъщност бяха тези нейни източници, че да знае толкова точно броя им? Не беше чак толкова глупав да я попита. Тя със сигурност си имаше Слушачи и Търсачи на служба. Които следяха и нея. Петдесет Аша'ман. От самата представа за преливащ мъж му се дощя да се изплюе с погнуса. Според мълвата тези мъже бяха събирани от всички държави от Преродения Дракон, този Ранд ал-Тор, но той никога не беше подозирал, че е възможно да са толкова много. Казваха, че Преродения Дракон можел да прелива. Това можеше да е вярно, но той си беше Преродения Дракон.

Пророчествата за Дракона бяха известни в Сеанчан още преди Лутаир Пейендраг да започне Единението. В развалена форма, както се казваше, доста различна от чистата версия, която бе донесъл самият Лутаир Пейендраг. Мирадж беше виждал няколко тома на „Каретонския цикъл“, отпечатани в тези земи, и те също бяха сбъркани — никой не споменаваше за службата му на Кристалния трон! — но въпреки това Пророчествата привличаха хорските умове и сърца. Мнозина се надяваха Завръщането да дойде скоро, за да си върнат тези земи преди да настъпи Тармон Гай-дон, та да може Преродения Дракон да спечели Последната битка за славата на Императрицата, дано да живее вечно. Императрицата със сигурност щеше да поиска да ѝ изпратят ал-Тор, за да може сама да види що за мъж ѝ служи. Никаква трудност нямаше да има, след като ал-Тор коленичеше пред нея. Малцина бяха способни да се отърсят от благоговението, което изпитваха, коленичили пред Кристалния трон, с жаждата да се подчинят, от която им пресъхваха езиците. Но изглеждаше очевидно, че натоварването му на някой кораб щеше да е по-лесно, ако премахването на Аша'ман — а със сигурност трябваше да се отърват от тях — се отложеше, докато ал-Тор не отпътува през Аритския океан на път за Сеандар.

Коего го върна обратно до проблема, който се бе опитал да избегне, и той се сепна. Не беше от хората, които се плашат от трудности, нито от онези, които се правят, че не ги забелязват, затваряйки си очите пред тях, но това бе по-различно от всичко, с което се беше сблъсквал досега. Сражавал се бе в повече от двайсет битки, с дамане, използвани и от двете страни, и знаеше как е при тях. Не беше само въпрос на нанасяне на удари със Силата. Опитните сул-дам можеха някак си да видят какво правят дамане или марат-дамане, и дамане можеха да го кажат на останалите, така че и те да могат да се защитят не по-зле. А можеше ли една сул-дам да види какво прави един мъж? Още по-лошото...

— Ще ми дадеш ли сул-дам и дамане? — каза той. Пое си неволно дъх и добави: — Още ли им е зле? Е, битката ще е кратка и кървава. Но ще я спечелим.

Коего предизвика ново помръдване сред просналите се по корем мъже. Всяка втора мътва из лагера беше за странната болест, задържала сул-дам и Дамане в палатките им. Алохин реагира съвсем неприкрито, нещо недопустимо за со'джин, като го изгледа свирепо. Дамане отново потръпна и затрепера на пода. Странно, меденокосата да'ковале също потръпна.

Усмихнатата, Сурот плъзна поглед към коленичилата да'ковале. Защо трябваше да се усмихва на едно зле обучено слугинче? Започна да гали тънките плитки на коленичилата жена и устничките като розова пъпка се нацупиха. Някоя бивша тукашна благородничка ли беше? Първите думи на Сурот го потвърдиха, макар да бяха насочени към него.

— Малките загуби имат малка цена; големите провали носят болезнено голяма цена. Ще получиш дамане, щом искаш, Мирадж. И ще дадеш урок на тези Аша'ман, че е трябвало да си стоят на север. Ще ги заличиш от лицето на земята — и ашамани, и войници, всички. До последния човек, Мирадж. Казах.

— Ще бъде както каза, Сурот — отвърна той. — Ще бъдат унищожени. До последния. — Нямаше повече какво да добави. Но съжали, че не му каза дали сул-дам и дамане все още са болни.

* * *

Ранд извърна Тай'дайшар малко под билото на голия каменист хълм, за да види как по-голямата част от малката му войска се изсипва през другите отвори във въздуха. Държеше здраво Верния извор, толкова здраво, че той сякаш тръпнеше в хватката му. Със Силата в него острите върхове на Короната от мечове, бодящи слепоочията му, се усещаха едновременно по-дразнещи, но и сякаш изобщо ги нямаше, предобедният мраз бе едновременно по-студен и почти недоловим. Неизлечимите рани на хълбока му се бяха превърнали в тъпа далечна болка. Луз Терин дишаше на пресекулки от нерешителност. Или може би от страх. Навярно след като предния ден бе стигнал толкова близо до смъртта, вече не му се искаше толкова много да умре. Но пък той не винаги искаше да умре. Единственото, в което този човек проявяваше постоянство, беше желанието му да убива. Просто се оказваше така, че това убиване често включваше и него самия.

„Скоро ще ни втръсне от убийства — помисли си Ранд. — Светлина, последните няколко дни имаше достатъчно убийства, за да погнусят и дори лешояд.“ Само шест дни ли бяха минали? Погнусата обаче не го засегна. Не можеше да си го позволи. Луз Терин не отговори. Да. Време беше за железни сърца. И за железни стомаси. Той се наведе за миг да пипне вързопа до стремето. Не. Все още не беше дошъл моментът. Навярно изобщо нямаше да дойде. Несигурност се плъзна през Празнотата, и навярно още нещо с нея. Дано не дойдеше никога. Несигурност, да, но другото не беше страх. Не беше!

Половината околни хълмове бяха обрасли с ниски, криви маслинови дръвчета, прошарени от слънчевата светлина — пиконосците вече яздеха през редовете им, за да се уверят, че са чисти. Нямаше помен от ратаи из тези градини, нито стопански постройки, нита никаква сграда наблизо. На няколко мили по̀ на запад хълмовете бяха по-тъмни, гъсто обрасли с гори. Легионерите, изникващи в леко препускащи напред групи под Ранд, се престоиха в редици, последвани от раздърпаното каре иллиански доброволци, вече включени в Легиона. След като строят им се оформи, те тръгнаха в марш встрани от пътя, за да отворят място за Бранителите и етаирите. Земята бе глинеста и ботушите, както и копитата, се хлъзгаха в тънката кална пелена. Като по чудо обаче само няколко облака се рееха в небето, бели и чисти. Слънцето бе бледожълта топка. И не прелиташе нищо по-голямо от лястовица.

Дашива и Флин бяха сред мъжете, които държаха Праговете, също както Адли и Хопвил, Мор и Нарисма. Някои Прагове се намираха извън полезрението на Ранд, отатък хълмовете. Той искаше всички да преминат колкото се може по-бързо и с изключение на неколцината Бойци, останали да оглеждат небето, всеки мъж в черна куртка, който все още не беше тръгнал на разузнаване, държеше сплит. Дори Гедвин и Рочайд, въпреки че двамата се мръщеа и един на друг, и на него. Ранд реши, че вече са отвикнали да вършат нещо толкова просто, като да държат Праг, през който да преминават други.

Башийр се изкачваше в лек тръс нагоре по склона, безгрижно отпуснат на седлото. Плащът му беше заметнат назад въпреки утринния хлад, не толкова мразовит като сред планините, но зимен все пак. Той кимна небрежно на Анайела и Айлил, които му отвърнаха с мрачни погледи. Башийр се усмихна под дебелиите си мустаци, извити надолу като рогове, но усмивката му трудно можеше да се нарече дружелюбна. Хранеше не по-малко подозрения към жените, отколкото Ранд, и жените го знаеха. Анайела бързо извърна глава от салдееца и потупа коня си по гривата; Айлил стискаше юздите вдървено.

Двете не се бяха отделили от Ранд след инцидента на онзи рид, дори шатрите си бяха вдигнали снощи недалече от неговата. На един от отсрещните покрити с кафява трева хълмисти склонове Денарад се извърна да огледа ратниците на двете благороднички, след което веднага се загледа отново напред, към Ранд. Много вероятно беше да наблюдава Айлил, и може би Анайела също, но несъмнено наблюдаваше и Ранд. Ранд все още не беше сигурен дали те се боят, че ще ги обвинят, ако загине, или просто искат да го видят мъртъв. Сигурен беше само, че ако искат да го видят мъртъв, нямаше да им даде възможност.

„Кой може да разбере женското сърце — изкиска се кисело Луз Терин. Прозвуча почти разумно. — Повечето жени ще махнат с ръка на нещо, за което един мъж би те убил, и биха те убили за нещо, за което един мъж би махнал с ръка.“

Ранд не му обърна внимание. Последният Праг пред очите му примига. Аша'ман на конете си бяха твърде далече от него, за да каже със сигурност дали още държат сайдин, но нямаше значение, докато го държеше и той. Тромавият Дашива се опита да възседне коня си и на

два пъти едва не падна. Повечето чернодрехи мъже пред очите му подкараха на юг.

Останалите благородници се скупчиха бързо с Башийр на склона точно под Ранд, тези с най-висок ранг и най-голяма власт най-отпред, след известно блъскане тук-там, където разликата беше спорна. Тихера и Марколин задържаха конете си настрани, от двете страни на знатната тълпа, с безизразни лица; можеха да ги попитат за съвет, но и двамата знаеха, че крайните решения не зависят от тях. Вейрамон отвори уста с величествен жест, несъмнено за да започне поредното си витиевато слово за славата да следваш Преродения Дракон; Сунамон и Ториан, навикнали на речите му и достатъчно властни, за да не му обръщат внимание, дръпнаха юздите на конете си един до друг и си заговориха тихо. Лицето на Сунамон беше необичайно изопнато, а Ториан приличаше на селянин, готов да се счепка за синура със съседа си, въпреки червения сатен на райетата по ръкавите на копринената му камизола. Скулестият Бертом и още неколцина кайриенци изобщо не се смълчаха, пускаха си шеги и се смееха. На всички им беше втръснало от пищните декламации на Вейрамон. Въпреки че Семарадрид се мръщеше все по-силно, щом извърнеше очи към Айлил и Анайела — не му харесваше това, че остават толкова близо до Ранд, особено сънародничката му — и киселата му физиономия изглеждаше много по-искрена от превзетия патос на Вейрамон.

— На около десет мили от нас — каза високо Ранд — се готвят да тръгнат в марш над петдесет хиляди души. — Това го знаеха, но думите му притеглиха погледите им към него и езиците им замлъкнаха. Вейрамон кисело затвори уста: този човек обичаше да слуша само собствения си глас. Гвеям и Маракон подръпнаха острите си намазнени бради в нетърпеливо очакване, глупците му с глупци. Семарадрид заприлича на човек, току-що изял цяла паница с гнили сливи; Грезюрин и трима от бордовете на Съвета на деветимата с него само стегнаха лица в мрачна решимост. Виж, те не бяха глупци. — Съгледвачите не са забелязали следи от сул-дам и дамане — продължи Ранд, — но дори и без тях, въпреки ашаманите на наша страна, това е предостатъчно количество, за да избият много от нас, ако някой забрави общия план. Сигурен съм обаче, че никой няма да го забрави. — Този път — никакви щурмове без заповед. Това им го беше

подчертал ясно като стъкло и твърдо като камък. И никакво отвличане настрани, само защото ти се е сторило, че може би си видял нещо.

Вейрамон се усмихна, почти толкова мазно като Сунамон.

Самият план беше съвсем прост. Щяха да настъпят на запад в пет колони, всяка с Аша'ман, стараяйки се да обкръжат сеанчанците от всички страни. Или толкова, колкото позволеше броятим; "Простите планове са най-добрите — бе настоял Башийр. — Щом не си доволен от цяло прасило малки, щом трябва непременно да се втурваш в леса да намериш свинята майка, тогава не се поддавай на празни прищевки, иначе тя ще те изкорми.

„Никой план за битка не оцелява след първата схватка — рече Луз Терин в главата на Ранд. За миг все още звучеше разумен. Само за миг. — Нещо не е както трябва — изведнъж заръмжа гласът, стана понапрегнат и преля в неистов, изпълнен с неверие смях. — Не е възможно да е сбъркано, но е така. Нещо странно, сбъркано има тук, нещо игриво, тръпнещо, подскачащо.“ Кикотът му премина в хленч. „О, не! Не може да съм полудял!“ И заглъхна сам, преди Ранд да успее да го заглуши. Да го изгори дано, нищо лошо му нямаше на плана, иначе Башийр нямаше да му налети като паток на бръмбар.

Луз Терин просто беше луд, несъмнено. Но докато Ранд ал-Тор оставаше все още със здрав разум... Най-горчивата шега на света — Преродения Дракон да полудее преди да е започнала Последната битка.

— Заемете местата си — изкомандва той и махна с десницата си, стиснала Драконовия скиптър. Наложил се с усилие да спре порива си да се разсмее на тази шега.

Тълпата от благородници се разпръсна под неговата команда — бутяха се и мърмореха, докато се подреждаха. Почти на никого не харесваше редът, в който Ранд ги беше разпределил. Колкото и да се бяха пречупили бариерите помежду им след потреса при първата битка сред планините, бяха се появили отново и почти незабавно.

Вейрамон се намръщи заради недовършеното си слово, но след усърден поклон към Ранд, при който главата му се тръсна, препусна на север през хълмовете, следван от Кирил Дрепанеос, Бертом, Доресин и още няколко кайриенски лордове, всички до един с вкаменени лица заради това, че са им поставили начело тайренец. Гедвин препусна редом до Вейрамон, почти все едно че той самият водеше командата, и

го стрелнаха мрачно навъсени очи, които той пренебрегна с високомерие. Останалите групи също бяха смесени. Грегорин също пое на север, с нацупения Сунамон, който се преструваше, че е тръгнал в същата посока съвсем случайно, и Далтанес, повел подребната кайриенска знат отзад. Джеордвин Семарис, друг от Деветимата, последва Башийр на юг с Амондрид и Гвеем. Тези тримата бяха приели водачеството на салдееца почти с еднаква охота, по простата причина, че не беше нито тайренец, нито кайриенец или иллианец, според това какъв бе всеки от тях. Рочайд като че се опита да направи с Башийр същото, каквото Гедвин с Вейрамон, но Башийр уж не го забеляза. Малко встрани от свитата на Башийр Торйан и Маракон подкараха един до друг, като че ли посърнали от това, че са им поставили начело Семарадрид. Колкото до тях, Ершин Нетари непрекъснато се озърташе към Джеордин и току се изправяше на стремената си да погледне назад към Грегорин и Кирил, макар че едва ли можеше да ги види повече, след като прехвърлиха хълмовете. Семарадрид, с гръбнак, стегнат като железен прът, изглеждаше не по-малко невъзмутим от Башийр.

Беше същият принцип, който Ранд непрекъснато бе прилагал досега. Залагаше на Башийр и смяташе, че може да се довери на Грегорин, а никой от останалите не можеше да посмее и да помисли да се обърне срещу него с толкова много другоземци около себе си, толкова много стари врагове и толкова малко приятели. Ранд тихо се изсмя, загледан как се скриват от очите му. Щяха да се бият за него и да се бият добре, защото нямаха друг избор. Нито пък той.

„Лудост“ — изсъска Луз Терин и Ранд яростно заглуши натрапчивия глас.

Трудно можеше да се каже, че е сам, разбира се. Тихера и Марколин бяха подредили повечето конни Бранители и етаири в редици сред маслиновите дървета по хълмовете от двете страни на този, на който той седеше на коня. Останалите се бяха пръснали наоколо като защита срещу евентуална изненада. Рота легионери в сини униформи чакаше търпеливо в ниското под командата на Масонд, а зад тях — също толкова мъже в облеклото и снаряжението си, с което се бяха предали на онова поле в Иллиан. Стараеха се да уподобят спокойствието на легионерите — нали сами вече бяха станали легионери, — опитваха се, но без голям успех.

Ранд хвърли поглед към Айлил и Анайела. Тайренката му отвърна с превзета усмивка, която колебливо се стопи. Лицето на кайриенката се беше смразило. Не можеше да ги забрави, нито Денарад с техните ратници. Колоната му в центъра щеше да е най-голямата и най-силната от всички.

Флин и мъжете, които Ранд беше избрал след Думайски кладенци, забързаха нагоре по хълма към него. Полуплешивият старец както винаги водеше, въпреки че всички, освен Адли и Нарисма, вече носеха Дракона редом до Меча, а Дашива го беше получил първи. Отчасти това се дължеше на почитта на по-младите мъже към Флин, с неговия дългогодишен опит като знаменосец в Гвардията на кралицата на Андор. Очасти — защото на Дашива като че ли му беше все едно. Него другите като чели само го разсмиваха. Поне когато не си говореше сам. Най често той като че ли не забелязваше нищо освен собствения си нос.

Точно по тази причина беше някак смайващо, когато Дашива тромаво сръга с ботушите си дебелите хълбоци на коня си пред останалите. Простоватото му лице, така често унесено в мисли, сега се беше навъсило угрижено. И още по-смайващо стана, когато той неочаквано сграбчи сайдин, щом се доближи и застана срещу Ранд, и запреше преграда около двамата срещу подслушване. Луз Терин не почака да вдиша дори — доколкото за един безтелесен глас можеше да се каже, че диша — нито си направи труд да промърмори нещо за убийство; просто посегна към Извора с беззвучно ръмжене, опита се да задраци към Силата, встрани от Ранд. И също така безсловесно замлъкна и изчезна.

— Има нещо криво със сайдин тук, нещо не наред — каза Дашива съвсем сериозно. И някак многозначително. И го изглежда изпитателно. Като учител, наставляващ особено несхватливия си ученик. Дори насочи пръст към Ранд. — Не знам какво е. Нищо не може да изкриви сайдин и ако можеше да бъде изкривен, щяхме да го усетим още в планините. Е, и там имаше нещо вчера, но беше толкова дребно... Тук обаче го усещам ясно. Сайдин е... напорист. Знам. Знам. Сайдин не е жив. Но той тук... пулсира. Трудно е да се контролира.

Ранд насила отпуска ръката си, стиснала Драконовия скиптър. Винаги беше смятал, че Дашива е почти толкова побъркан, колкото самият Луз Терин. Мъжът обаче винаги досега се беше сдържал.

— Преливал съм много по-дълго от теб, Дашива. Ти просто усещаш по-силно покварата. — Не успя да смекчи тона си. Светлина, не можеше да полудее точно сега, нито пък те! — Заеми мястото си. Скоро тръгваме. — Съгледвачите скоро щяха да се върнат. Дори в тази по-равна околност, макар ограничени до това, което можеха да видят очите им, с Пътуването някакви си десет мили нямаше да им отнемат много време.

Дашива обаче не се подчини, а отвори сърдито уста и рязко я затвори. Разтрепера се видимо и вдиша дълбоко.

— Много добре знам, че си преливал дълго — отвърна той с леден глас, почти с презрение. — Но съм сигурен, че дори и ти можеш да го усетиш. Докосни го, човече! Не ми харесва да използвам думата „странен“ за нещо като сайдин и не искам да загина или да бъда... отгорен, само защото си сляп! Преградата ми виж! Погледни я!

Ранд зяпна. Настойчивостта от страна на Дашива бе нещо достатъчно непривично само по себе си, но гняв у Дашива? А после наистина се втренчи в преградата. Наистина се взря в нея. Потоците трябваше да са толкова неподвижни, колкото нишките в здраво изтъкано платно, но сега вибрираха. Преградата си стоеше на мястото стегната и здрава, както трябваше да бъде, но отделните нишки на Силата потръпваха едва доловимо. Мор наистина бе казал, че сайдин се държи странно край Ебу Дар и на стотина мили наоколо. Сега бяха по-близо от сто мили до града.

Ранд се насили да докосне сайдин. През цялото време беше усещал Силата — да престане да я усеща означаваше нещо по-лошо от смърт, — но вече бе привикнал на тази съпротива. Бореше се за живота си, но тази борба бе станала за него така естествена, както самият живот. Борбата беше животът. Насили се да докосне тази борба, своя живот. Студ, пред който камък можеше да се разсипе на прах. Огън, в който камък щеше да лумне и да се изпари. Гадост, пред която най-мръсната помийна яма щеше да замирише като цветна градина. И... пулсиране, като нещо гърчещо се в юмрука му. Не беше онова трептене, което бе усетил в Шадар Логот, когато покварата на сайдин бе резонирала със злото на онова място и сайдин бе запулсирал с нея. Сега гадостта бе силна, но стабилна. Не, самият сайдин сега сякаш бе пълен с течения и пориви. Напорист, така го беше нарекъл Дашива, и Ранд разбра защо.

Долу на склона, зад Флин, Мор прокара ръка през косата си и неспокойно се огледа. Флин мърдаше на седлото и подръпваше меча от канията. Наришма, който не спираше да оглежда небето за летящите същества, примигваше начесто. Мускул потръпваше неволно на брадичката на Адли. Всеки от тях показваше някакъв признак на нервност и на лека почуда. Облекчението обля Ранд от глава до пети. Не беше лудост, в края на краищата.

Дашива се усмихна с изкривена, доволна усмивка.

— Не мога да повярвам, че не си го усетил досега. — Само дете не се озъби. — Та ти държиш и не изпускаш сайдин буквално ден и нощ, откакто започна тази безумна експедиция. Това тук е най-обикновена преграда, но се опъваше, отказваше да стане, сякаш сама се дърпаше от ръцете ми.

Сребристосинята резка на Праг се извъртя и се отвори над един от голите хълмове на половин миля западно и един Боец припряно издърпа коня си и го яхна. Макар от толкова далече, Ранд долови лекото потръпване на вълните, обкръжаващи Прага, преди да изчезнат. Ездачът още не бе достигнал подножието на хълма, когато на същото било се отвори друг Праг, после трети, четвърти, и още, един след друг, и на всеки предишен мъж едва стигаше времето да се отдръпне.

— Но все пак е станала — каза Ранд. Както и Праговете на съгледвачите. — Дори сайдин да е труден за удържане, а той винаги е труден, все пак прави това, което искаш. — Но защо беше по-труден тук? Въпрос, който трябваше да се отложи за друг път. Светлина, колко му се искаше Херид Фел да е още жив; старият философ сигурно щеше да му предложи отговор. — Върни се прид другите, Дашива — нареди той, но мъжът го изгледа учудено и трябваше да го повтори, та Дашива да остави преградата да се стопи, след което обърна коня си, без да отдаде чест, и го подкара надолу по склона.

— Неприятност ли някаква, милорд Дракон? — превзе се Анайела. Айлил само изгледа Ранд безизразно.

Като видяха първия съгледвач, запътил се към Ранд, останалите се развърнаха на север и юг, за да се присъединят към другите колони. Да стигнат до тях по обичайния начин щеше да е по-бързо, отколкото да подскочат от Праг на Праг. Налаам дръпна юздите пред Ранд и удари юмрук в гордите си... Не беше ли малко странен този блясък в очите му? Все едно. Сайдин все още правеше това, което го караха да

прави. Налаам докладва. Сеанчандите не стояха в лагера си на десет мили оттук, намираха се на не повече от пет-шест мили, в марш на изток. И този път сред тях имаше сул-дам и дамане.

Ранд му предаде заповедите и Налаам препусна да ги отнесе на другите, а колоната се раздвижи и пое на запад. В двата фланга яздеха Бранителите и етаирите. Легионерите удариха крак отзад, точно зад Денарад. Леко напомняне за благородничките и техните ратници, ако имаха нужда от такова. Анайела във всеки случай често се озърташе през рамо, а сдържаността на Айлил бе показателна; Ранд оформи сърцевината на бойния ред, с Флин и останалите, както щеше да е при всяка друга колона. Аша'ман — да нанесат удара, а мъжете с броня да ги пазят откъм гърба, докато те сеят смърт. Слънцето го чакаше още много път, докато се покатери до зенита. Нищо не беше се изменило, за да се променя и планът.

„Лудостта чака някои — прошепна Луз Терин. — И се прокрадва в други.“

* * *

Мирадж яздеше в челото на армията си, тръгнала на изток по разкаляния път, виещ се през хълмисти маслинови горички и див лес. Е, не съвсем в челото. Цял полк, предимно сеанчанци, яздеха между него и дозорните отреди. Познавал беше пълководци, които дързваха да яздат най-отпред. Повечето вече бяха мъртви. Повечето бяха загубили битките, в които бяха загинали. Калта задържаше прахоляка, но вестта за такава армия в поход плъзваше като див пожар в равнината на Са'лас, все едно в коя земя. Тук-там сред маслиновите насаждения очите му зърваха преобърнатата ръчна количка или изоставена брана, но работниците отдавна бяха избягали. С малко късмет обаче, тези хора сигурно щяха да отбягват срещата си с противниците му също както с него. С малко късмет, при липсата на ракени, противниците му нямаше да разберат, че е тръгнал срещу тях, преди да е станало твърде късно. Кеннар Мирадж никак не обичаше да разчита на късмета си.

Освен с подофицерите, готови да поднесат карти или да направят копия на заповедите му, и на вестоносците, готови да ги разнесат, той

яздеше придружен от Абалдар Юлан, толкова дребен, че обикновеният му на ръст кафяв кон изглеждаше огромен под него, пламенен мъж с лакирани в зелено нокти на кутретата, който носеше черна перука да прикрие плешивината си, и на Лисайн Джарат, сивокоса жена от самия Сеандар, чието бледо пълно лице и сини очи бяха самото олицетворение на спокойствието. Юлан не беше спокоен; черният като въглен Въздушен капитан на Мирадж често се мръщеше заради правилата, които не му позволяваха вече да хваща често юздите на ракен, но този път се беше навъсил по-дълбоко. Небето беше чисто, времето бе свършено за ракен, но по заповед на Сурот никой от летците му днес нямаше да е на седлото си, не и тук. Твърде малко бяха ракените, дошли с Хайлене, за да ги прахосват ненужно. Спокойствието на Лисайн тревожеше Мирадж повече. Тя не беше само старшата дер-сулдам под негова команда, а и стара добра приятелка, с която бе споделил не малко чашки каф и много игри на камъчета. Одухотворена жена, която винаги бърбореше весело и възбудено. А сега беше ледено спокойна и мълчалива като всяка сул-дам, с която бе опитала да поговори.

От двете страни на конницата се виждаха двадесет дамане, всяка крачеща пешком до коня на своята сул-дам. Сул-дам се клатеха на седлата си, навеждаха се да погалят дамане по главите, пак се изправяха и пак се навеждаха да им помилват косите. Според него дамане изглеждаха съвсем добре, но явно, че нервите на сул-дам бяха на ръба на бръснача. А обикновено възторжената Лисайн мълчеше като камък.

Отпред се появи торм, затича покрай колоната. Беше далече встрани, покрай горичките, но конете зацвилиха и се задърпаха изплашени, щом видяха съществуването, покрито с бронзови люспи. Един дресиран торм нямаше да нападне коне — поне докато не го обхване убийствената ярост, поради която причина торм не бяха подходящи за битка — но конете, тренирани да не се плашат от торм, бяха в такава оскъдица, както самите торм.

Мирадж изпрати един кльощав подофицер на име Варек да отнесе разузнавателния доклад на морат'торм. Пеш, пък ако ще Варек да си изгубеше шей'таер. Нямаше да губи време Варек да се опитва да обуздае коня. Мъжът се върна по-бързо, отколкото бе отишъл, направи засукан поклон и започна да докладва преди още да се е изправил.

— Врагът е на по-малко от пет мили право на изток, милорд капитан-генерал, и се придвижва в наша посока. Подредени са в пет колони, приблизително на една миля разстояние една от друга.

Дотук с късметът. Но Мирадж беше обмислял как ще нападне четиридесет хиляди с пет хиляди войници на своя страна и петдесет Дамане. Хората му бързо запрепусаха със заповеди да се престроят, за да посрещнат опита да ги заклецят в чувал, и полковете зад него започнаха да се извъръщат наляво и надясно през горичките, с яздещите с тях сул-дам и техните дамане.

Мирадж задърпа краищата на плаща си да се предпази от внезапно лъхналия студен вятър и забеляза нещо, което го накара да изпита още повече студ. Лисайн също се взираше към скриващите се в горичките сул-дам. И се потеше.

* * *

Бертом яздеше леко, оставил вятъра да развява плаща му на една страна, но оглеждаше гористата околност отпред с тревога, която много трудно можеше да скрие. От четиримата му сънародници зад гърба му единствен Доресин беше наистина изкусен в Играта на Домове. Това глупаво тайренско псе Вейрамон беше сляп, разбира се. Бертом изгледа сърдито гърба на надутия палячо. Вейрамон яздеше доста пред останалите, потънал в разговор с Гедвин, и ако на Бертом му трябваше доказателство, че Вейрамон е готов да се усмихне и на това, пред което и една коза ще се задави, то доказателството се съдържаше само в търпението, което този тъпак проявяваше към младото чудовище със свирепите очи. Той забеляза, че Кирил го гледа накриво, и подкара по-встрани от едрия мъж. Не че изпитваше някаква лична неприязън към иллианеца, но не можеше да понася хора, които стърчат над него. Нямаше търпение да се върне в Кайриен, където нямаше да е обкръжен от уродливи гиганти. Кирил Дрепанеос обаче не беше слепец, въпреки ненормалния си ръст. Той също бе изпратил напред дузина съгледвачи. Вейрамон — само един.

— Доресин — каза тихо Бертом, и после малко по-високо: — Доресин, буцо такава!

Кокалестият мъж се сепна на седлото си. Също като Бертом и другите трима беше обръснал и напудрил предната част на главата си: войнишката прическа и облекло напоследък бяха станали модни. Доресин на свой ред трябваше да го нарече „крастава жаба“, както бяха свикнали помежду си още от детство, но вместо това сръга коня си по-близо до Бертом и се наведе. Угрижен беше и си му личеше по бръчките на широкото чело.

— Разбираш ли, че лорд Дракона е решил да ни убие? — прошепна той и хвърли поглед към колоната, точеща се зад тях.

— Кръв и огън, аз само слушах Колавер, но си знаех, че съм мъртъв, още откакто той я уби.

За миг Бертом изгледа колоната ратници, виеща се като змия по ниските хълмоше. Тук дърветата бяха по-рехави, отколкото отпред, но пак достатъчно, за да скрият от погледа ти атакуващ неприятел, преди да се е стоварил на главата ти. Последната маслинова горичка се намираще на около миля по-назад. Хората на Вейрамон язدهа в челото естествено, в тези техни тъпи дрехи с дебелите ръкави с бели райета, а след тях бяха иллианците на Кирил, с толкова ярко зелено и червено, че и Калайджии щяха да засрамят. Собствените му хора, прилично облечени в тъмносино под нагръдниците, все още не се виждаха, заедно с групите на Доресин и другите, и пред частта на легионерите. Вейрамон се беше изненадал, че пехотата издържа, въпреки че не беше наложил голяма скорост. Но не към ратниците погледна Бертом. Седмина мъже язدهа дори пред хората на Вейрамон, седмина мъже с корави лица и студени като смъртта очи мъже в черни палта. Един от тях беше с игла с формата на сребърен меч на високата си яка.

— Едва ли. Можеше да го направи по-просто — отвърна той сухо на Доресин. — А и се съмнявам, че ал-Тор щеше да прати от своите, ако е намислил само да ни напъха в месомелачката. — С набръчкано чело, Доресин отново отвори уста, но Бертом му каза:

— Искам да поговоря с тайренеца. — Не обичаше да вижда приятеля си от детинство в такова състояние. Ал-Тор му беше изкарал ума.

Погълнати в разговора си, Вейрамон и Гедвин не го чува, когато се приближи до тях. Гедвин опипваше небрежно юздите си с хладно презрение на лицето. Тайренецът беше почервенял.

— Не ме интересува кой сте — казваше той на чернодрехия мъж с нисък, плътен глас и от устата му хвърчаха слюнки. — Повече няма да поемам никакъв риск преди да съм получил команда лично от устата на...

Двамата изведнъж забелязаха Бертом и устата на Вейрамон се затвори. Изгледа го така яростно, сякаш искаше да го убие на място. Вечната презрителна усмивка на ашамана се стопи. Вятърът се усили, студен и рязък, но не толкова студен, колкото погледа на Гедвин. Слисан, Бертом усети, че и на него му се иска да го убие на място.

Ледено убийственият поглед на Гедвин не се промени, но почервенялото лице на Вейрамон се преобрази забележително. Червенината бавно се стопи и след миг той се усмихна с мазна усмивка на съвсем леко насмешлива снизходителност.

— Мислех си за теб, Бертом — каза той сърдечно. — Колко жалко, че ал-Тор е удушил братовчедка ти. Със собствените си ръце, боя се. Честно казано, изненадах се, когато ти се отзова на призива му. Забелязал съм как те гледа. Боя се, че е намислил нещо по-... интересно... за теб, отколкото просто да биеш пети по пода, докато пръстите му се стягат на гърлото ти.

Бертом потисна въздишката си, и не само заради глупашката му непохватност. Твърде много хора се бяха опитвали да го манипулират със смъртта на Колавер. Тя беше любимата му братовчедка, но безумно амбициозна. Домът Сайган имаше основателни претенции за Слънчевият трон, но нямаше да може да го удържи срещу мощта на Риатин или Дамодред поотделно, да не говорим заедно, не и без откритата благословия на Бялата кула или на Преродения Дракон. И все пак беше я обичал. Какво искаше Вейрамон? Със сигурност не това, което се виждаше на пръв поглед. Дори този тайренски урод не беше чак толкова прост.

Преди да успее да отговори нещо, откъм дърветата към тях се приближи в галоп един кайриенец и дръпна юздите на коня точно пред тях. Бертом позна един от собствените си ратници, мъж с изпотрошени зъби и белези по бузите — Доил, от именията Колчайн.

— Милорд Бертом — рече задъхано човекът. — По петите ми препускат две хиляди тарабонци. И жени има с тях! С мълнии по роклите!

— По петите му! — изсумтя презрително Вейрамон. — Ще видим какво ще каже моят човек, като се върне. Аз определено не виждам никак...

Прекъсна го тропот на копита, а след това се появиха препускащи в бърз галоп пиконосци — изляха се като порой през дърветата. Право към Бертом и останалите.

Вейрамон се изсмя.

— Ти убивай когото си искаш и където си искаш, Гедвин — викна той и извади меч с замах. — Аз си знам по моя начин, и толкова! — Размаха меч над главата си и изкрещя: — Саняго! Слава на Саняго! — Не беше чудно, че не добави възгласи за страната към тези за прескъпия си Дом.

— Сайган и Кайриен! — извиси глас и Бертом. Все още не беше нужно да размахва меч. — Сайган и Кайриен! — Какво все пак целеше този човек?

Изтътна гръм и Бертом смутено вдигна очи към небето. Облаците не бяха много повече отпреди. Но Доил... или Далин беше?... бе споменал за онези жени... А после забрави всички мисли за намеренията на глупавия тайренец, защото тарабонците със стоманени була се заизсипваха от гористите хълмове към него, а земята разцъфна от пламъци и от небето потекоха мълнии — точно над главите им.

— Сайган и Кайриен! — изрева той.

Вятърът се усили.

* * *

Конниците се сблъскаха сред гъстите дървета и трънак. Светлината сякаш помръкна: облаците, изглежда, се сгъстяваха, но беше трудно да се каже при гъстия балдахин на клоните. Гръмотевичният тътен почти заглушаваше звъна на стомана в стомана, мъжките викове и конското цвилене. Понякога се разтърсваше земята. Друг път възгласи подемаше врагът.

— Ден Лушенос! Ден Лушенос и Стършелите!

— Анналин! Напред за Анналин!

— Хеллин! Хеллин! За върховния лорд Сунамон!

Последният вик беше единственият, който Варек разбра напълно, макар да подозираше, че на местните, които наричаха себе си Върховни лордове и лейди, едва ли щеше да им се предложи възможност да положат Клетвата.

Той издърпа меч от мишницата на противника, където го беше забил, малко над гръдната броня, и остави дребния бледолик мъж да се срине от седлото. Опасен противник, докато не направи грешката да вдигне оръжието си прекалено високо. Дорестият му кон побягна през храсталаците и Варек за миг си позволи да съжали — животното изглеждаше по-добро от белокракия кафяв кон, който сам бе принуден да язди. Само за миг — след това вече надничаше през гъстите стволове на някакви сивкави, с набръчкани като щавена кожа листа дървета, от които като стена се спущаха оплетени диви лозници.

Шумът на битката се надигаше от всички посоки, но отначало той не можа да види никакво движение. После на петдесет крачки пред него се появиха дузина алтарски пиконосци — язدهа бавно и се оглеждаха предпазливо, въпреки че си говореха съвсем високо. Варек дръпна юздите, решен да ги вземе със себе си. Един ескорт, макар и съставен от толкова недисциплинирана сган, щеше да реши въпроса дали ще успее да донесе съобщението до първознаменен генерал Чианмаи, или не.

Сред дърветата префучаха черни стрели и опразниха алтарските седла. Конете им се затичаха във всички посоки, след като ездачите изпопадаха, и останаха само дузина тела, проснати върху влажния килим от мъртви листа, с поне по една стрела на арбалет, забита във всяко от телата. И нищо наоколо не се движеше. Варек неволно потръпна. Тази пехота в сините палта отначало им се беше сторила лесна за разбиване, след като нямаха пики, които да ги поддържат, но те никога не излизаха на открито, криеха се между дърветата и в ями по земята. Но и те не бяха най-лошото. След паническото бягство към корабите при Фалме Варек бе сигурен, че е видял най-лошото, което може да се види, Всепобедната армия да бяга от полесражението. Само преди половин час обаче бе видял как сто тарабонци се озоваха срещу един-единствен мъж в черно палто. Сто пиконосци срещу един, и тарабонците бяха разкъсани на късчета. Буквално разкъсани на късчета — мъже и коне просто се взривяваха един след друг с бързината, с която можеше да ги брои. Касапницата бе продължила и

след като тарабонците се обърнаха в бяг, и приключи едва след като и последният оцелял тарабонец се скри от погледа му. Навярно не бе лошо, отколкото земята да изригва под краката ти, но дамане поне оставяха нещо от човек за погребване.

Беше научил от последния човек, с когото държеше да разговаря сред тези лесове, побелял ветеран, предвождащ стотня амадицийски пиконосци, че Чианмаи е в тази посока. Пред себе си забеляза коне без ездачи, завързани за дърветата, и спешени мъже. Може би те щяха да му укажат посоката по-нататък. А той щеше да ги нахока сурово за това, че се мотаят, докато битката бушува.

Когато подкара през тях, бързо забрави за хокането. Намерил бе онова, което търсеше, но съвсем не каквото искаше да видят очите му. В една редица бяха положени десетина обгорени трупа. Единият, чието лице с бронзов цвят бе останало незасегнато, се оказа самият Чианмаи. Спешените мъже бяха все тарабонци, амадицийци и алтарци. Някои от тях също бяха ранени. Единственото сеанчанско лице беше на една сул-дам, която се мъчеше да успокои хлипащата си дамане.

— Какво се е случило тук? — настоя Варек. Не смяташе вече, че е в обичая на тези Аша'ман да оставят оцелели след себе си. Може би сул-дам ги беше надвила?

— Лудост, милорд. — Един дългнест тарабонец избута настрани човека, който размазваше мехлем по обгорената му лява ръка. Ръкавът сякаш бе изгорял чак до нагръдната му броня, но въпреки изгарянията мъжът търпеше болката без гримасничене. Булото му от плетена стомана бе провиснало в единия край и разкриваше кораво лице с дебели сиви мустаци, почти скриващи устата му. Очите му гледаха дръзко. — Група иллианци, нападнаха ни изненадващо. Отначало всичко тръгна добре. С тях нямаше от онези с черните палта. Лорд Чианмаи ни поведе храбро и... жената... преля мълнии. А после, тъкмо когато иллианците се прекършваха, мълниите започнаха да падат и по нас. — Той млъкна и погледна многозначително към сул-дам.

Тя веднага се изправи, размаха юмрук и пристъпи към тарабониеца толкова, колкото ѝ позволи дължината на прикрепената към гривната на другата ѝ ръка каишка. Нейната дамане лежеше свита на кълбо и ридаеше.

— Не желая да слушам думите на това псе срещу мойта Закаи! Тя е добра дамане! Добра дамане!

Варек ѝ махна с ръка да се успокои. Виждал беше сул-дам да карат своите поверени да вият от болка заради грешки и да ги осакатяват за непослушание, но повечето щяха да настръхнат дори пред някой от Кръвта за остри думи срещу тяхната любимка. Този тарабонец не беше от Кръвта и сул-дам така трепереше от гняв, че изглеждаше готова на убийство. Ако мъжът бе изрекъл на глас нелепото си обвинение, тя щеше да го убие на място.

— Молитвите за мъртвите ще трябва да почакаат — каза глухо Варек. Това, което се канеше да направи, щеше да го прати в ръцете на Търсачите, ако се провалеше, но тук не бе останал нито един жив сеанчанец, с изключение на сул-дам. — Аз поемам командата. Ще се откъснем от противника и ще се оттеглим на юг.

— Да се оттеглим? — изрева тарабонецът с яките рамене. — Та нали дни ще ни трябва, докато се оттеглим! Иллианците се бият като язовци, сгачени в дупката си, а кайриенците — като порове в клетка. Тайренците се оказаха не толкоз твърди, колкото бях чувал, но тук има поне дузина от онези ашамани, нали? А аз дори не знам къде са три четвърти от хората ми! — Окуражени от примера му, останалите също започнаха да възразяват.

Варек не им обърна внимание. И се въздържа да попита какво точно значи „сгачен в дупка“. Достатъчно беше да се огледа и да се вслуша в шума на битката, в тътена на взривовете и мълниите, за да се сети.

— Събирате хората си и започваме да се изтегляме — извика той силно, за да надмогне врявата им. — Без бързане; ще действате съгласувано. — Заповедите на Мирадж към Чианмаи гласяха „с цялата възможна бързина“ — беше ги запомнил наизуст, в случай че нещо се случеше с копието в дисагите му — „с цялата възможна бързина“, но в прекаленото бързане половината от хората щяха да бъдат накълцани на кайма без голямо усилие от страна на врага. — Хайде, действай! Вие се сражавате за Императрицата, дано да е жива вечно!

Последните му думи щяха да са по-уместни за пред новобранци, но по някаква причина слушащите го мъже трепнаха, сякаш ги бе ударил с камшика си наведнъж. Закланяха се бързо и дълбоко с ръце на колене, след което направо полетяха към конете си. Странно. Сега

зависеше само от него да намери някоя от сеанчанските части. Някоя от тях щеше да се командва от по-старши от него и той щеше да може да се отърве от отговорността.

Сул-дам се беше смъкнала отново на колене до все още плачещата дамане, милваше нежно косата ѝ и тихичко ѝ напяваше.

— Хайде, успокой я — каза ѝ той. — И по-бързичко. — Смяташе, че бе доловил тревога в очите на Мирадж. Какво толкова можеше да разтревожи човек като Кеннар Мирадж? — Мисля, че на юг ще зависим много от теб, сул-дам. — Защо думите му трябваше да изцедят така кръвта от лицето ѝ?

* * *

Башийр стоеше на място почти в края на леса и се мръщеше на онова, което виждаше. Дорчото задуши рамото му. Загърнал беше плаща си срещу вятъра. По-скоро за да избегне каквото и да е движение, което можеше да привлече нечии очи, отколкото заради студа, въпреки че той пронизваше плътта му. В Салдеа това щеше да е не повече от пролетен ветрец, но месеците, преживени в южните земи, го бяха поразмекнали. Светнало ярко сред сивкавите облаци, забързани по небосвода, слънцето все още се намираше малко преди зенита. И пред него. Само защото си започнал една битка с лице на запад, далеч не означава, че ще я свършиш в същата посока. Пред него се простираше широко гористо пасище, из което лениво пасяха стада черно-бели кози, все едно че наоколо не бушуваше яростна битка. Не че тук се забелязваше какъвто и да било признак. Засега. Човек можеха да го раздерат на парцалчета, докато прекоси тази ливада. А сред дърветата, било то диви дъбрави, или маслинови горички, не винаги можеш да забележиш врага, преди да си се препънал в него, въпреки всичките си съгледвачи.

— Ако ще прекосяваме — измърмори Гвеем и потри с широката си длан плешивото си теме, — да прекосяваме вече. Светлината вижда, само губим време.

Амондрид се навъси сърдито — най-вероятно кайриенецът с лице като месечина щеше да каже почти същото, обаче щеше да се съгласи с един тайренец, когато конете се покачат по дърветата.

Джеордвин Семарис изсумтя. Този човек май трябваше да си пусне брада, за да скрие тясната си челюст. С нея главата му напомняше на дърварски клин.

— Аз викам да заобиколим — измърмори той. — Достатъчно от хората си загубих от тия прокълнати от Светлината дамане и... — Млъкна и погледна неспокойно към Рочайд.

Младият Аша'ман стоеше настрани, стиснал уста, и опипваше с пръсти иглата с Дракона на яката си. Може би се чудеше колко струва, ако се съдеше по израза му. Сега от момчето не лъхаше сигурност, само навъсена тревога.

Башийр поведе коня си за юздите до ашамана и го подкани да се отдалечат по-настрани сред дърветата. Чак го подбутна. Рочайд се намръщи и тръгна с неохота. Беше доста висок и можеше да надвисне над Башийр, но на него такива не му минаваха.

— Следващия път мога ли да разчитам на хората ти? — попита го настойчиво Башийр и подръпна раздразнено мустаци. — Без бавене? — Рочайд и приятелите му, изглежда, ставаха все по-бавни и по-бавни в действията си, щом се окажеха срещу някоя дамане.

— Много добре си знам работата, Башийр — изръмжа Рочайд. — Не ти ли убихме вече достатъчно от тях? Доколкото разбирам, почти ги довършихме!

Башийр бавно кимна. Но не защото беше съгласен с последното. Все още бяха останали твърде много вражески войници, почти навсякъде наоколо, ако се огледа човек добре. Но и доста много наистина бяха загинали. Ходовете си той беше оформил според онова, което бе изучавал за Тролоксските войни, когато силите на Светлината рядко са били сравними с онова, пред което е трябвало да се изправят. Удариш по фланга и бягаш. Пернеш ги отзад — и бягаш. Удар — бягаш, и когато врагът те подгони, докарваш го на терена, който сам си избрал предварително, където чакат легионерите с техните арбалети, обръщаш и отново го удряш, докато не дойде моментът да побегнеш отново. Или докато той не се прекърши. Днес той вече бе прекършил тарабонци, амадицийци и алтарци, както и части от тези сеанчанци в странното им снаряжение. Видял бе повече мъртви сред враговете си, отколкото при което и да е друго сражение, от Кървавия сняг насам. Но ако той имаше Аша'ман, то противната страна имаше дамане. Близо една третина от неговите салдейци бяха погинали по протежение на

изминатите няколко мили. Всичко — близо половината от цялата му поверена сила, а наоколо все още имаше сеанчанци с тези техни прокълнати жени, както и тарабонци, амадицийци и алтарци, Все едно извираха отнякъде и щом разгромеше поредната част, се появяваха още повече. А в същото време Аша'ман ставаха все по-... нерешителни.

Той се метна на седлото на Бързун и подкара назад към Джеордвин и останалите.

— Заобикаляме — разпореди се Башийр, без да обръща внимание на одобрителното кимане на Джеордвин, както и на навъсените погледи на Гвеем и Амондрид. — Утроете външния дозор. Този път смятам да ударя здраво, но не искам да се препъна в някоя дамане. — Никой не се засмя.

Рочаид беше сбрал другите петима ашамани около себе си, един от които — със сребърен меч, забоден на яката, останалите — без. Когато се бе започнало заранта, имаше още двама без отличия на яките, но както Аша'ман знаеха да убиват, така знаеха и дамане. Рочаид замаха сърдито ръце, като че ли спореше с тях. Лицето му беше почервенияло, докато техните бяха изопнати и упорити. Башийр можеше само да се надява, че Рочаид ще успее да ги задържи да не се разбягат. Загубите през този ден бяха достатъчно много, за да се добави и един като тях, изтърван да тича на воля.

* * *

Капеше лек дъждец. Ранд изгледа навъсено гъстите черни облаци, трупащи се по небето — започваха вече да скриват бледото слънце, смъкнало се на половината си път към хоризонта на запад. Лек дъждец засега, но и той щеше да се сгъсти като тези облаци! Подразнен, той отново огледа земята пред себе си. Короната от мечове бодеше слепоочията му. Със Силата в него, въпреки лошото време теренът отпред изглеждаше ясен като на карта. Поне достатъчно ясен. Чезнещи в далечината хълмове, някои покрити с гори или с маслинови дръвчета, други голи или осеяни само с камък и трънаци. Помисли си, че забелязва смътно движение току в края на една от горичките, после отново сред редовете на една маслинова градина на друг хълм, на миля

от горичката. Само мисленето обаче не беше достатъчно. На мили зад гърба му се стелеха трупове на мъртъвци, мъртви врагове. И мъртви жени също така, знаеше го, но се беше държал настрана от всяко място, където бе загинала сул-дам и дамане, отказвайки да види лицата им. Повечето смятаха, че е от омраза към онези, които бяха убили толкова много от следовниците му.

Тай'дайшар затанцува възбудено, но Ранд го укроти със здрава ръка и с натиска на коленете си. Само това оставаше, някоя сул-дам да забележи неговото движение. Оскъдните дървета наоколо не бяха достатъчни, за да го прикрият. Тай'дайшар отметна глава. Ранд затъкна Драконовия скиптър в дисагите и остана щръкнал само тъпият край на прекършената дръжка — трябваше да освободи и двете си ръце, в случай че конят се разбунтува. Можеше да изсмуква умората му с помощта на сайдин, но не познаваше начин да го накара да се подчинява със Силата.

Не разбираше как конят все още намира сили да издържи. Сайдин го изпълваше, кипеше вътре в него, но макар и далечно, усещаше как собственото му тяло е готово да се свлече като празен чувал от изтощение. Отчасти това се дължеше на многото Сила, с която беше боравил днес. Отчасти — на напъна да накара сайдин да направи това, което той иска. Сайдин винаги трябваше да бъде овладян и принуден, но никога не беше било като сега. Полуизцерените неизцерими рани на левия му хълбок боляха ужасно, по-старата — като свредел, мъчещ се да пробие през Празнотата, по-новата — като жарава.

— Стана случайно, милорд Дракон! — изведнъж каза Адли. — Кълна се, че стана случайно!

— Млъкни и гледай! — отвърна му грубо Ранд.

Днес, тук, контролът над сайдин се бе оказал по-труден от всякога, но пуснеш ли го да ти се изплъзне, когато и да е, където и да е — това можеше да те убие. Адли го беше изтървал и бяха загинали хора в неудържими изблици на огън, не само амадицнйците, в които се беше целил, но и близо тридесетина от ратниците на Айлил и още толкова от хората на Анайела.

Ако не беше това изтървяване, сега Адли щеше да е с Мор, с етаирите в леса, на половин миля на юг отгук. Нарисма и Хопвил бяха с Бранителите на север. Ранд искаше Адли да му е под око. Дали бе

имало и други такива „случайности“ извън погледа му? Не можеше да наблюдава всички непрекъснато. Лицето на Флин беше мрачно като на мъртвец, а Дашива не само че не изглеждаше разсеян и унесен, а чак се потеше от съсредоточеност. Пак си мърмореше нещо — Ранд не можеше да го чуе дори със Силата в себе си — и непрестанно триеше потта от челото си с подгизнала, поръбена с дантела ленена кърпа, която ставаше все по-мръсна. Ранд не мислеше, че те двамата са го изтървали. Във всеки случай, сега нито те, нито Адли държаха Силата. Не и преди да им се заповяда да я сграбчат.

— Свърши ли се? — попита Анайела зад гърба му.

Без повече да го е грижа кой би могъл да наблюдава от отсрещните хълмове, Ранд извърна Тай'дайшар към нея. Тайренката се сепна, дръпна се и качулката на богато извезаната ѝ пелерина се смъкна на раменете ѝ. Едната ѝ буза трейна. Очите ѝ бяха пълни със страх, ако не с омраза. Айлил до нея опипваше спокойно юздите с облечените си в червени ръкавици ръце.

— Какво повече може да искате? — попита хладно по-ниската жена. Като дама, стараеща се да бъде учтива със слугата си. Почти. — Ако размерът на победата се смята по броя на вражеските мъртъвци, мисля, че само днешният ден ще запише името ви в историята.

— Искам да изтласкам Сеанчан обратно в морето! — скастри я Ранд. Светлина, трябваше на всяка цена да приключи с тях сега, докато имаше шанс! Не можеше да се бие и със Сеанчан, и с Отстъпници, и със Светлината само знаеше с кого и с какво още, и то едновременно! — Направих го преди, ще го направя и сега.

„Държиш ли този път Рога на Валийр в джоба си?“ — попита го лукаво Луз Терин. Ранд му изръмжа в ума си.

— Има някой долу — каза изведнъж Флин. — Насам иде. От запад.

Ранд обърна коня си. Легионерите бяха обкръжили склоновете на хълма, въпреки че се бяха прикрили толкова добре, че той рядко можеше да зърне с изостреното си зрение част от нечие синьо палто. Но никой от тях нямаше кон. Кой ли щеше да тръгне...

Дорчото на Башийр се изкачи на бегом по склона почти все едно че вървеше на равен терен. Шлемът на салдееца висеше от седлото, а самият той изглеждаше уморен.

— Тук приключихме — докладва Башийр отпаднало. — Част от изкуството на боя е в това да знаеш кога да си отидеш, и вече е време. Оставих зад себе си петстотин мъртви, предостатъчно, и всичко това — подсолено с двама от твоите Бойци. Други трима пратих да намерят Семарадрид, Грегорин и Вейрамон и да им кажат да се стекат при теб. Не вярвам да са в по-добро положение от мен. Твоята сметка на касапина как върви?

Ранд пренебрегна въпроса. Собствените му жертви превишаваха тези на Башийр с близо двеста души.

— Не си имал право да изпращаш заповеди на другите. След като са останали половината ашамани — след като аз самият съм тук! — имам предостатъчно! Решен съм да намеря остатъка от сеанчанската армия и да я унищожа, Башийр. Няма да им позволя да прибавят и Алтара към Тарабон и Амадиция.

Башийр погали с юмрук мустаците си и се изсмя кисело.

— Да ги намериш искаш значи? Погледни натам. — Махна с облечената си в желязна ръкавица ръка към хълмовете на запад. — Не мога да ти посоча определено място, но там има десет, може би петнадесет хиляди, толкова близо, че щеше да ги видиш, ако тези дървета не пречеха. Танцувах с Тъмния, докато се промъкна тук, без да ме видят. Там има може би стотина дамане, а навярно и повече. Други са на път за насам, със сигурност, и още войска. Изглежда, техният пълководец е решил да се съсредоточи върху теб. Май да си тавирен не винаги е като да си пийваш ейл и да си хапваш сирене.

— Ако са там... — Ранд огледа хълмовете. Дъждът заваля по-силно. Къде бе видял онези движения? Светлина, колко уморен беше! Сайдин биеше в главата му като чук. Несъзнателно докосна увития с плат вързоп, стегнат под ремъка на стремето. Ръката му се дръпна сякаш по своя воля. Десет хиляди, дори петнадесет. Добереше ли се Семарадрид при него, а също Грегорин и Вейрамон... Нещо повече, пристигнеха ли и другите ашамани... — Ако са се струпали там, точно там ще ги унищожа, Башийр. Ще ги ударя едновременно от всички страни, точно както го бяхме планирали отначало.

Намръщен, Башийр приближи коня си до неговия и коляното му почти докосна това на Ранд. Флин дръпна коня си настрана, но Адли беше твърде съсредоточен в това да се взира напред в дъжда, за да забележи каквото и да било, а Дашива, който продължаваше да трие

лицето си с мръсната кърпа, ги зяпна с открит интерес. Башийр заговори съвсем тихо.

— Не мислиш добре. Този план в началото беше добър, но пълководецът им разсъждава бързо. Той се развърна, за да притъпи атаките ни преди ние да сме го ударили. Въпреки това, изглежда, му нанесохме големи щети и сега той придърпва всичките си сили на едно място. Няма да го изненадаш. Сега той иска да му дойдем. Струпал се е там и го чака. С Аша'ман или не, ако това приятелче ни се опълчи, лешоядите ще преядат. Никой няма да се измъкне.

— Никой не се опълчва на Преродения Дракон — изръмжа Ранд. — Отстъпниците могат да му го кажат, който и да е той. Така ли е, Флин? Дашива? — Флин кимна колебливо. Дашива трепна. — Смяташ, че не мога да го изненадам ли, Башийр? Гледай! — Измъкна дългия платнен вързоп, разви го и чу ахканията, щом капките дъжд заблестяха по повърхността на един меч, изсечен сякаш от кристал. „Мечът, който не е меч.“ — Да видим дали няма да го изненада Каландор в ръцете на Преродения Дракон, Башийр.

Ранд сгуши прозрачния меч в сгъвката на лакътя си и подкара Тай'дайшар няколко стъпки напред. Не беше необходимо. Оттам немаше да вижда по-добре. Само дето... Нещо се плъзна по въшната обвивка на Празнотата, като гърчеща се черна паяжина. Боеше се. Последния път, когато бе използвал Каландор, се бе опитал да върне мъртвец към живота. Тогава беше сигурен, че може да направи всичко, каквото и да е. Като някой луд, въобразил си, че може да полети. Но той беше Преродения Дракон. Той можеше да направи всичко. Нима не беше го доказвал вече толкова пъти? Ранд посегна към Извора, през Меча, който не беше меч.

Сайдин сякаш скочи в Каландор още преди да е докоснал Извора през него. От дръжката до самия връх на острието кристалният меч заблестя с бяла светлина. Досега само си беше въобразявал, че Силата го е изпълвала. Сега удържаше повече, отколкото десет мъже можеха да удържат без помощ, не десет, а сто... и той не знаеше колко. Като огньовете на слънцето, прогарящи просеки през главата му. Като студа на всички зими от всички Векове, разяждащ сърцето му. И в този свиреп порой покварата бе като всички купища тор по света, изсипали се в душата му. Сайдин все се опитваше да го убие, опитваше се да го разкъса, да го изпепели, да го смрази, всяка частица от него, всяка

пора, и той се бореше и живееше още един миг, после още един и още един. Доця му се да се разсмее. Той наистина можеше всичко!

Веднъж, държейки Каландор, бе изковал оръжие, с което помете тварите на Сянката, нахлули в Камъка на Тийр, порази ги е гонещата ги мълния навсякъде, където стояха, бягаха или се криеха. Сега със сигурност трябваше да използва нещо такова срещу враговете. Но когато призова Луз Терин, му отвърна само приглушен хленч, сякаш безтелесният глас се бе уплашил от болката на сайдин.

С Каландор, грейнал в ръката му — не помнеше кога го е вдигнал над главата си, — той се загледа към хълмовете, където се криеха враговете му. Сега те бяха посивели под силния дъжд, гъсти черни облаци покриваха Слънцето. Какво бе казал на Еаган Падрос?

— Аз съм бурята — прошепна той. Прозвуча като вик в собствените му уши, като рев... и той преля.

Отгоре облаци завряха. Ако доскоро бяха черни като сажди, сега станаха като катранен мрак, като сърцето на нощта. Не знаеше какво прелива. Толкова често не го беше знаел, въпреки всичките уроци на Ашмодеан. Може би Луз Терин го водеше, въпреки хленча му. Потоци на сайдин се завихриха през небесата, Вятър и Вода, и Огън. Огън. От небето този път наистина заваляха мълнии. Сто стрели наведнъж, стотици назъбени синьо-бели стебла, шибаци земята пред него докъдето виждаше. Хълмовете отпред изригнаха. Някои се разлетяха под пороя от мълнии като ритнати мравуняци. От гъсталаците изригнаха огънове, дървета се превърнаха във факли под дъжда, пламъците завилняха към маслиновите градини.

Нещо го шибна силно и той осъзна, че се мъчи да се надигне от земята. Короната беше паднала от главата му. Каландор обаче продължаваше да сияе в ръката му. Смътно забеляза, че Тай'дайшар се изправя. Трепереше. Значи опитали се бяха него да ударят, така ли?

Ранд вдигна високо Каландор, размаха го и изкреця:

— Елате срещу мен, ако смееете! Аз съм бурята! Ела, ако смееш, Шайтан! Аз съм Преродения Дракон! — Хиляди свистящи стрели на мълнии забиха надолу през облациите.

Отново нещо го удари. Той отново се опита да се изправи. Каландор, все още греещ, лежеше този път на крачка от протегнатата му ръка. Небето се тресеше от мълнии. Изведнъж осъзна, че тежестта

над него е тялото на Башийр, че мъжът го разтърсва. Нима Башийр го беше съборил?

— Спри! — изрева салдеецът. Кръв се стичаше ло лицето му от прореза през черепа. — Ти убиваш нас, човече! Спри!

Ранд се озърна. Мълниите биеха около него, от всички посоки! Една от светкавиците се заби там, където бяха Денарад и неговите ратници; надигнаха се крясъци и конско цвилене, Анайела и Айлил бяха скочили на земята и напразно се мъчеха да укротят изплашените си коне, които танцуваха на задните си крака, въртяха очи и се опитваха да се отскубнат и да побегнат. Флин се беше навел над някого недалече от един мъртъв кон.

Ранд пусна сайдин. Пусна го, но в продължение на още няколко мига той продължи да протича през него и мълниите продължиха да тътнат. На негово място нахлу шеметът. В продължение на още няколко мига на земята засияха два Каландор, а после мълниите спряха. Настъпи тишина, нарушавана само от барабанящия дъжд. И от крясъците иззад билото.

Башийр бавно се смъкна от него и Ранд се изправи — без чужда помощ. Залитна и запримигва. Зрението му бавно се възвръщаше. Салдеецът го следеше така, сякаш имаше побеснял лъв пред себе си, и опипваше дръжката на меча си. Анайела погледна само веднъж към изправилия се на треперещите си нозе Ранд и припадна; конят ѝ побягна и се скри в сумрака, повлякъл юзди по мократа земя. Айлил, която не спираше да се бори с пощурялото си животно, също го гледаше уплашено. Ранд остави засега Каландор да лежи на земята. Не беше сигурен, че смее да го вдигне. Все още не.

Флин се изправи и поклати глава, след което застана безмълвно. Ранд бавно пристъпи и застана до него. Дъждът падаше по невиждащите очи на Джонан Адли, изцъклени от ужас. Джонан се бе оказал първият. Крясъците иззад билото като че ли цепеха дъжда. „Колко ли още“ — зачуди се Ранд. От Бранителите? От етаирите? От...

Дъждът загръщаше хълмовете, по който се беше разположила войската на Сеанчан. Тях дали изобщо беше засегнал, след като бе ударил толкова сляпо? Или все още го чакаха там е всичките си дамане? Чакащи да видят колко още от своите сам ще избие за тях?

— Разположи колкото охрана смяташ, че е необходимо — каза Ранд на Башийр. Гласът му беше желязо. Един от първите. Не. Гласът

му беше като желязо. — Когато Грегорин и останалите стигнат при нас, ще Отпътуваме там, където ни чакат колите, колкото се може по-бързо. — Башийр кимна, без да проговори, обърна се и се отдалечи в дъжда.

„Загубих — помисли си Ранд унило. — Аз съм Преродения Дракон, но за пръв път загубих.“

Изведнъж Луз Терин се размърда и кипна в него, забравил всякаква насмешка и лукавство. „Аз никога не съм бил побеждаван — изръмжа той. — Аз съм Властелинът на утрото! Никой не може да ме надвие!“

Ранд седна под дъжда, стисна Короната от мечове и се взря в падналия в калта Каландор. Остави Луз Терин да се гневи на воля.

* * *

Абалдар Юлан плачеше, благодарен на дъжда, че скрива сълзите по бузите му. Някой трябваше да поеме командването. Един ден все някой трябваше да поднесе извинението пред Императрицата, дано да живее вечно, а много по-скоро навярно — пред Сурот. Но не само заради тях плачеше той сега, нито дори заради мъртвия си другар. Грубо откъсна единия си ръкав и го положи върху взрениите нагоре очи на Мирадж, за да не ги капе дъждът.

— Пратете заповеди за оттегляне — разпореди се Юлан и видя как стоящите около него мъже трепнаха. За пръв път на тези брегове Всепобедната армада бе понесла опустошително поражение и Юлан не мислеше, че е единственият, който плаче.

ГЛАВА 25

НЕЖЕЛАНО ЗАВРЪЩАНЕ

Седнала зад позлатената си писалищна маса, Елайда опипваше една потъмняла от времето фигурка от слонова кост на странна птица с клюн, дълъг колкото тялото ѝ, и слушаше с известна насмешка шестте жени, застанали от другата страна на масата. Всяка от тях — Заседателка на своята Аджа, те се поглеждаха накриво, местеха кадифените си пантофи по килима с ярките шарки, покриващ по-голямата част от кафяво-червените плочки на пода, подръпваха извезаните си на лозници шалове така, че дългите им цветни ресни се поклащаха, и общо взето приличаха на кресливо ято слугинчета, съжаляващи, че не им стига кураж да се хванат за гушите пред очите на своята господарка. Мраз покриваше стъклата на прозорците, така че трудно можеше да се види прехвърчащият навън сняг, въпреки че понякога ветровете завиваха с ледовита ярост. На Елайда ѝ беше съвсем топло, и не само заради дебелите цепеници, пращящи в бялата мраморна камина. Дали тези жени го съзнаваха, или не — е, Дуара поне го съзнаваше, а навярно и останалите — тя наистина беше тяхната господарка. Часовникът в пищно позлатената дървена кутия, който беше осигурила Кемайле, отброяваше с тиктакане отлитащите мигове. Стопилият се сън на Кемайле щеше да се сбъдне — Кулата връщаше славата си. В здравите ръце на Елайда до Аврини а'Ройхан.

— Никога не е бил намиран тер-ангреал, който да може да „контролира“ преливането на жена — говореше Велина с ясен и убедителен, но почти по момичешки висок глас, глас, който не отиваше на лицето ѝ с клюнестия като на орлица нос и дръпнатите ѝ очи. Тя седеше в Съвета от името на Бялата Аджа и беше образец за Бяла сестра, ако се изключеше свирепата ѝ външност. Дори просто скроената ѝ белоснежна рокля изглеждаше някак вкочанена и студена. — Твърде малко са намирани, които да изпълняват една и съща функция. Следователно напълно логично е, че ако е бил намерен такъв тер-ангреал, или повече от един, колкото и да е невероятно това, то не

биха били достатъчно, за да контролират повече от две или три жени най-много. От това следва, че донесенията за сеанчанците са силно преувеличени. Дори да съществуват жени на „каишки“, то те не могат да преливат. Просто не могат. Аз не отричам, че тези хора държат Ебу Дар и Амадор, а може би и повече, но те явно не са нищо друго освен творение на Ранд ал-Тор, може би за да наплаши хората и да ги принуди да минат на неговата страна. Като този негов пророк. Това диктува най-елементарната логика.

— Много се радвам, че не отричаш поне Амадор и Ебу Дар, Велина — каза сухо Шеван. А тя наистина можеше да бъде много суха. Висока колкото повечето мъже и при това кокалеста и слаба. Кафявата Заседателка имаше ъгловато лице и дълга брадичка и шапчицата от къдрици не я правеше по-закръглена. С паешките си пръсти тя намести шала си и приглади полата си от тъмnozлатиста коприна, а в гласа ѝ прозвучаха подчертано насмешливи нотки. — Аз лично не се чувствам толкова сигурна в твърденията какво може и какво не може да бъде. Например доскоро всички „знаеха“, че само щит, изпreden от Сестра, може да спре една жена да прелива. А после се появява една най-проста билка, наречена „корен от вилняк“, и ето, че всеки може да ти даде чай, от който ставаш неспособна да преливаш с часове. Полезно за необуздани дивачки и други такива, предполагам, но малка гадна изненада за онези, които си въобразяват, че знаят всичко, нали? Може би следващото, което ще се случи, е някой отново да се научи да прави тер-ангреал.

Елайда сви устни. Самата тя не се тревожеше от невъзможни неща и след като нито една Сестра не бе успяла да преоткрие сътворяването на тер-ангреал в продължение на три хиляди години, то никоя нямаше да успее тепърва, и толкова. Това, което сгърчваше езика ѝ, беше знанието, изплъзващо се между пръстите ѝ, когато искаше да го задържи. Въпреки всичките ѝ усилия, вече всички посветени в делата на Кулата бяха научили за корена от вилняк. И това знание определено не се харесваше на никоя. Никоя не харесваше това, че изведнъж може да се окаже уязвима пред друга, познаваща няколко стръка билки, сварени в малко гореща вода. Това знание беше по-лошо от отрова, нещо, което Заседателките тук даваха ясно да се разбере.

При споменаването на билката големите тъмни очи на Дуара се разшириха от тревога и тя се изправи в стола си по-вкочанено от

обикновено, стиснала полите си, толкова червени, че изглеждаха почти черни. Седоре направо преглъщаше и пръстите ѝ стискаха изящено изработената кожена папка, която Елайда ѝ беше връчила, въпреки че кръглоликата Жълта обикновено се държеше смразяващо изискано. Андая потръпна и дори конвулсивно придърпа шала си със сивите ресни.

Елайда се зачуди какво ли щяха да правят, ако разберяха, че Аша'ман са преоткрили Пътуването. Те и бездруго едва се насилваха да заговорят за тях. Поне това знание тя бе успяла да задържи между шепа жени.

— Смятам, че може би е по-добре да се тревожим за това, което със сигурност знаем, че е вярно, нали? — каза твърдо Андая — бе се съвзела. Светлокафявата ѝ коса, сресана до блясък, падаше свободно на гърба ѝ и синята ѝ рокля на сиви райета бе скроена по модата на Андор, но резковатият тарбонски говор все още лепнеше на езика ѝ. Макар да не беше нито съвсем дребна, нито от най-слабите, тя, кой знае защо, все напомняше на Елайда за врабец, готов да скочи на клонка. Привидно най-неподходяща за посредник в трудни спорове, Андая си беше спечелила репутацията. Тя се усмихна на останалите не особено учтиво и това само ѝ придаде още повече врабешки вид. Сигурно беше от начина, по който си държеше главата — кривната неподвижно на една страна. — Празните разсъждения са само загуба на време. Светът виси на косъм и аз лично нямам намерение да губя ценни часове в дрънканици за някаква си логика или бърборене за неща, които знае всяка глупава новачка. Има ли някоя да каже нещо полезно? — Врабец или не, умееше да вложи жлъч в думите си. Лицето на Велина почервения, а това на Шеван помръкна.

Рубинде сви устни — сигурно искаше да наподоби усмивка, но устните ѝ просто се сгърчиха. С гарвановочерната си коса и очи като сапфири, майенката обикновено изглеждаше готова да мине през Каменна стена, а опреше ли юмруци на бедрата си, и две стени щяха да са ѝ малко.

— Засега се занимаваме с това, с което можем, Андая. В по-голямата част поне. Бунтовничките са затрупани от снеговете в Муранди, а ние ще им направим зимата толкова гореща, че напролет пълзешком ще дойдат да искат прошка и сами да молят за наказание. За Тийр ще се погрижим веднага щом разберем къде се е дянал

Върховният лорд Дарлин, а за Кайриен — след като изровим Каралайн Дамодред и Торам Риатин от бърлогите, където са се скрили. Ал-Тор притежава засега короната на Иллиан, но и на това ще му дойде редът. Така че, ако нямате никакъв план как да го довлечем в Кулата и как да накараме тези така наречени „Аша’ман“ да изчезнат, мен ме чакат важни дела в моята си Аджа.

Андая изправи гръбнак и перушината ѝ сякаш наистина настръхна. Впрочем, и на Дуара очите ѝ се присвиха — при всяко споменаване за мъже, които могат да преливат, в тях припламваха пламъци. Шеван цъкна с език, сякаш гледаше деца, които са се сдърпали — макар че като че ли сцената ѝ доставяше удоволствие, — а Велина се намръщи, неизвестно защо убедена, че стрелите на Шеван са насочени към нея. Всичко това можеше и да изглежда забавно, но май вече излизаше извън контрол.

— Работата на Аджите е важна, дъщери. — Елайда не повиши глас, но главите на всички рязко се извърнаха към нея. Тя върна костената статуетка при останалите в сбирката си в голямата кутия с гравирани рози и златни спирали, грижливо намести писалищната си кутия и кутията за кореспонденция така, че трите да се подредят изрядно на масата, и след като настъпи пълна тишина, продължи: — Работата на Кулата обаче е много по-важна. Вярвам, че ще изпълните точно декретите ми. Твърде много леност забелязвам напоследък в Кулата. Боя се, че на Силвиана ще ѝ се отвори доста работа, ако нещата не потръгнат скоро. — Повече заплахи не огласи. Само се усмихна.

— Както заповядате, майко — промърмориха шест гласа, не толкова стабилни, колкото може би се искаше на притежателките им. Дори лицето на Дуара стана бледо като тесто, докато приклякаха в реверанс. Две Заседателки бяха лишени вече от столовете си и половин дузина бяха изтърпели по няколко дни тежък труд за наказание — което само по себе си беше достатъчно унижително и без да се добавя към него формулата „за смирение на духа“. Шеван и Седоре определено присвиха устни, припомнили си много добре търкането на подовете и работата в пералните — но никоя от тях не беше пращана при Силвиана за „смирение на плътта“. И на никоя не ѝ се искаше. Наставничката на новачките често приемаше Сестри, наказани от своите Аджи или самонаказали се — дузината удари с брезова пръчка,

колкото и да бяха болезнени, поне приключваха по-бързо, отколкото подравняването на градинските пътечки в продължение на цял месец — но проявяваше далеч по-малко милост към Сестри, отколкото към подчинените ѝ новачки и Посветени. Не една Сестра беше прекарвала следващите няколко дни в чудене дали все пак тегленето на браната няма да е за предпочитане.

Те заситниха към вратата, изгаряйки от нетърпение да напуснат миг по-скоро. Заседателки или не, никоя нямаше да пристъпи толкова високо в Кулата, без да я е призовала лично Елайда. Тя заопипва ресните на шарфа си и се усмихна доволно. Да, все пак тя беше господарката в Бялата кула. За Амирлинския трон това просто си беше в реда на нещата.

Но преди забързалата се групичка Заседателки да стигне до прага, лявото крило на вратата се отвори и вътре пристъпи Алвиарин — тесният ѝ шарф на Пазителка почти се губеше на фона на копринената рокля, пред която дори одеждите на Велина изглеждаха овехтели.

Елайда усети как собствената ѝ усмивка се изкриви и почна да се стапя. Алвиарин държеше някакъв пергаментов свитък. Странно, какви неща може да забележи човек в такъв момент. Алвиарин я нямаше от почти двайсет дни, изчезнала беше от Кулата, без дума да каже, нито бележка да остави, без някоя да види дори, че е тръгнала, и Елайда вече беше започнала с удоволствие да си я представя как лежи затрупана от снега край някой речен бряг или е отнесена от водите и се плъзга под дебелия покров на леда.

Шестте Заседателки се заковаха на място колебливо, след като Алвиарин не се отмести да им направи път. Дори една Пазителка с влиянието на Алвиарин не можеше да си позволи да се изпречва на пътя на Заседателки. Въпреки че Велина, уж жената с най-голямо самообладание в Кулата, трепна, кой знае защо. Алвиарин хвърли хладен поглед към Елайда, после огледа Заседателките и веднага разбра всичко.

— Мисля, че това трябва да го оставиш на мен — каза тя на Седоре с тон, съвсем малко по-топъл от сипещия се навън сняг. — Майката обича да обсъжда грижливо декретите си, както знаеш. Това няма да е първият път, когато е променила решението си, след като си е положила подписа. — И протегна крехката си ръка.

Седоре, чието високомерие обикновено изпъкваше дори сред Жълтите, почти не се поколеба преди да ѝ връчи кожената папка.

Елайда изскърца със зъби от бяс. Седоре я беше мразила в продължение на пет дни, потънала до лакти във вряла вода над дъските за търкане на прането. Следващия път Елайда щеше да ѝ намери нещо не толкова приятно. Може би при Силвиана, в края на краищата. Или да почисти отходните ями!

Алвиарин отстъпи настрана, без дума да каже, и Заседателките излязоха, въввзвръщайки си донякъде достойнството на Съвета. Алвиарин затвори енергично вратата зад тях и закрачи към Елайда, прелиствайки в движение листовите в папката. Декретите, които тя беше подписала, надявайки се Алвиарин да е мъртва. Разбира се, не беше разчитала на сляпата надежда. Не го беше изрекла открито пред Сеайне, за да не би някой да разбере и да каже на Алвиарин, когато се върне, но Сеайне вече бе запретила ръкави според указанията, за да проследи пътеката на измяната, която със сигурност щеше да доведе до Алвиарин Фрейдхен. Но Елайда се беше надявала. О, колко се беше надявала!

Алвиарин замърмори под нос, докато ровеше в папката.

— Това може да мине, струва ми се. Но не и това. Това обаче определено не! — Смачка един от декретите, подписан и подпечатан от Амирлинския трон, и го хвърли с пренебрежение на пода. Закова се пред позлатения стол на Елайда, с Пламъка на Тар Валон, изработен от лунни камъни най-отгоре на високия му гръб, и плесна папката заедно с пергамента, който бе донесла на масата. След което плесна самата Елайда през лицето така, че пред очите ѝ заиграха черни точки.

— Смятах, че се разбрахме за това, Елайда. — Пред гласа на тази жена-чудовище зимната виелица навън ѝ се стори ласкава. — Знам как да отърва Кулата от тъпите ти грешки и няма да търпя да правиш нови зад гърба ми. Ако много настояваш, можеш да си сигурна, че ще се погрижа да бъдеш свалена, усмирена и да виеш под брезовата пръчка пред всяка новопостъпила и дори пред слугите!

Елайда с усилие задържа ръката си да не опипа зашлебената буза. И без огледало знаеше, че е зачервена. Трябваше да внимава. Сеайне все още не бе намерила нищо, иначе щеше да е дошла. Алвиарин можеше да отвори уста и да разкрие пред целия Съвет пълния провал с отвличането на момченцето ал-Тор. Можеше да се

погрижи да я свалят и да я усмирят, и да я набият отгоре на това, но Алвиарин държеше и още една стрела на тетивата си. Товейн Газал предвождаше петдесет Сестри и двеста души от гвардията на Кулата срещу Черната кула, за която Елайда бе сигурна, когато се беше разпоредила, че приютява може би двама-трима мъже, способни да преливат. А те се бяха оказали стотици. Стотици! И все пак, макар Алвиарин да стоеше сега пред нея и да я гледаше така студено отгоре, тя продължаваше да разчита на Товейн. Черната кула щеше да потъне в пламъци и кръв, беше Предрекла тя, и по руините ѝ щяха да крачат Сестри. Това със сигурност значеше, че все някак Товейн щеше да победи. Нещо повече, останалата част от Прорицанието ѝ беше казало, че Кулата ще възвърне цялата си слава под нейна власт, че самият ал-Тор ще трепери пред нейния гняв. Алвиарин бе чула словата да се сипят от устата на Елайда, когато Прорицанието я бе облагодавало. А по-нататък не помнеше нищо, не бе разбрала и собствената си орис. Елайда чакаше търпеливо. Трикратно щеше да ѝ го върне! Но можеше да бъде търпелива. Засега.

Без да се опитва да крие презрението си, Алвиарин отмести папката и избута пергамента пред Елайда. Отвори капака на зелено-златната писалищна кутийка, натопи перото на Елайда в мастилницата и ѝ го връчи.

— Подпиши.

Елайда взе перото, зачудена под каква ли поредна лудост ще положи името си този път. Дали бе поредното усилване на Гвардията на Кулата, след като с бунтовничките все още можеха да се справят, без да са нужни никакви войници? Дали бе поредният опит да се накарат Аджите публично да разкрият кои Сестри ги оглавяват? Това със сигурност се беше издънило! Зачете го бързо и усети как леденият възел нарасна в корема ѝ — и продължи да расте. Даването на всяка Аджа на върховенство над всяка Сестра, попаднала в собствените ѝ отделения, независимо от коя Аджа е Сестрата, беше най-налудничавото до този момент — как след подобно нещо щеше да се съхрани самата тъкан на Кулата! — но това...

Светът вече знае, че Ранд ал-Тор е Преродения Дракон. Светът знае, че той е мъж, който може да докосва

Единствената сила. Такива мъже са били под надзора на Бялата кула от незапомнени времена. Преродения Дракон е дарен със закрилата на Кулата, но всеки, който се опита да се доближи до него освен с посредничеството на Бялата кула, ще бъде обвинен в измяна срещу Светлината, и над такива люде ще се изрече анатема, сега и завинаги. Светът може да живее в мир и покой, съзнавайки, че Бялата кула ще наставлява безопасно Преродения Дракон до деня на Последната битка и неизбежния триумф.

Автоматично, изтръпнала, тя добави „на Светлината“ след „триумф“, но после ръката ѝ замръзна. Публичното признаване, че ал-Тор е Преродения Дракон, можеше да се понесе, след като той наистина беше това, и всичко това можеше да доведе до потвърждаването на слуховете, че той вече е коленичил пред нея, което можеше да се окаже полезно, но колкото до останалото... Не беше за вярване, че толкова много щети могат да се поберат в толкова малко думи.

— Светлината дано е милостива към нас — въздъхна тя с трепет. — Ако това бъде провъзгласено, ще стане невъзможно да се убеди ал-Тор, че отвличането му не е било санкционирано. — Достатъчно трудно щеше да е и без това да се бе случило, но тя бе срещала хора, убедени, че нещо, което се случва, изобщо не се случва, посред самото му случване. — И той ще стане десетократно по-предпазлив срещу всеки втори опит. Алвиарин, в най-добрия случай това само ще изплаши някои от следовниците му. В най-добрия случай! — Мнозина вероятно бяха нагазили толкова надълбоко с него, че нямаше да посмеят повече да се опитат да излязат от тресавището. Със сигурност не, ако разберяха, че анатемата вече виси над главите им! — Да подпиша това е все едно да подпаля Кулата със собствените си ръце!

Алвиарин въздъхна с досада.

— Не си забравила обета си, нали? Повтори ми го, както те научих.

Устните на Елайда се свиха сами. Едно от удоволствията при отсъствието на тази жена — не най-голямото, но съвсем истинско

удоволствие — бе в това, че не я принуждаваха да повтаря всеки ден тази отвратителна литания.

— Ще правя това, което ми се каже — промълви най-сетне тя с убит глас. Но тя беше Амирлинския трон! — Ще изричам думите, които ти ми кажеш да изрека, и нищо повече. — Прорицанието ѝ предричаше собствения ѝ триумф, но, о, Светлина, дано той да настъпеше по-скоро! — Ще подписвам каквото ти ми кажеш да подпиша, и нищо друго. Аз съм... — На последното едва не се задави. — Аз съм покорна пред твоята воля.

— Май трябва по-често да ти се напомня, че е точно така — каза Алвиарин. — Изглежда, съм те оставила твърде дълго сама. — Тя потупа безапелационно пергамента с пръст. — Подпиши.

Елайда подписа, провличайки перото по пергамента. Нищо друго не можеше да направи.

Алвиарин едва изчака върха на перото да се вдигне и дръпна декрета.

— Ще го подпечатам сама — каза тя и се запъти към вратата. — Не биваше да оставям печата на Амирлин там, където можеш да го намериш. Ще поговорим по-късно. Наистина те оставих прекалено дълго. Чакай ме тук, докато се върна.

— По-късно ли? — каза Елайда. — Кога? Алвиарин? Алвиарин?

Вратата се затвори. Елайда се намръщи. Да чака тук, докато Алвиарин се върне! Затворена в покоите си като новачка в наказателна килия!

Пръстите ѝ заопипваха кутийката за кореспонденция с позлатените ястреби, биещи се сред бели облаци в синьо небе; но тя не можа да се насили да я отвори. След като Алвиарин бе заминала, тази кутия отново бе започнала да се пълни с важни писма и доклади, а не просто с трохите, които Алвиарин допускаше да стигат до нея, но след връщането ѝ по-добре щеше да е празна. Стана и заподрежда розите в белите вази, всяка върху бял мраморен пиедестал в отделен ъгъл на стаята. Сини рози — най-редкият вид.

Изведнъж осъзна, че се вира в прекършеното на две стъбло на една роза в ръцете си. Още половин дузина се бяха посипали по плочките на пода. Изръмжа приглушено. Беше си представяла как ръцете ѝ стискат гърлото на Алвиарин. Не за първи път си беше мислила да я убие. Но Алвиарин сигурно бе взела предпазни мерки.

Подпечатани документи, за да се отворят, ако с нея се случи нещо лошо, несъмнено бяха оставени при последните Сестри, които Елайда можеше да заподозре. Това беше единствената ѝ сериозна тревога по време на отсъствието на Алвиарин — че някоя друга може да реши, че тя е загинала, и да излезе публично с доказателството, което щеше да смъкне шарфа от раменете ѝ. Рано или късно обаче, по един или друг начин, Алвиарин щеше да свърши също като тези рози...

— Не отговорихте на чукането ми, майко — каза груб женски глас зад гърба ѝ.

Елайда се обърна, готова да скастри натрапницата, но при вида на едрата широколика жена с шал с червени ресни, застанала на прага, кръвта се отцеди от бузите ѝ.

— Пазителката каза, че искате да поговорите с мен — каза раздражено Силвиана. — За наказание насаме. — Макар и пред Амирлинския трон, тя не се опита да скрие отвращението си. Силвиана смяташе исканията за „самонаказание“ или наказание насаме за глупава преструвка. Присъдата се произнасяше публично, само изпълнението ставаше насаме. — Тя също така помоли да ви напомня за нещо, но много бързаше и не ми каза за какво — изсумтя накрая Силвиана — тя виждаше във всичко, което я отвличаше от поверените ѝ новачки и Посветени, ненужна пречка да си гледа работата.

— Мисля, че си спомням — отговори ѝ глухо Елайда.

След като Силвиана най-сетне си отиде — едва половин час, както отмери звънът на часовника на Кемайле, половин час, който ѝ се стори безкрайна вечност — единственото, което задържа Елайда да не свика незабавно Съвета, за да настоя Алвиарин да бъде лишена от шарфа на Пазителката, беше увереността в нейното Прорицание и сигурността, че Сеайне ще улови следата на измяната и ще стигне до самата Алвиарин. Това, както и убеждението, че все едно дали Алвиарин ще падне след този сблъсък, тя самата със сигурност ще падне. Поради което Елайда до Арвини а'Ройхан, Пазителката на Печатите, Пламъкът на Тар Валон, Амирлинския трон, несъмнено най-могъщата владетелка на света, остана да лежи по очи на леглото си и да хлипа във възглавниците си, твърде подпухнала, за да може да навлече ленената си долна риза, захвърлена на пода, и сигурна, че когато Алвиарин се върне, ще настоя тя да седи по време на целия

разпит. Хлипаше и през сълзи се молеше час по-скоро да дойде сгромолясването на Алвиарин.

* * *

— Не съм казвала, че Елайда трябва да бъде... набита — каза кристалният като ек на сребърна камбанка глас. — Нима се издигаш над себе си?

Както бе коленичила, Алвиарин се хвърли по корем пред жената, която сякаш бе изваяна от сенки и сребриста светлина, сграбчи в шепи кенара на роклята на Месаана и започна да го обсипва с целувки. Сплитът на Илюзия — това трябваше да е, въпреки че не можеше да види нито една нишка на сайдар, така, както не можеше да долови способността за преливане у жената, стояща пред нея — не се задържа напълно, докато стискаше в паника крайчеца на полата. Трепкаща меденоцвета коприна, изкусно общита по краищата с шевица от тънки черни спирали.

— Живея, за да ви служа и да ви се подчинявам, велика господарке — задъхано каза Алвиарин между целувките. — Знам, че съм една от най-низшите сред низшите, че съм червей пред вас, и се моля само за усмивката ви. — Наказвана беше веднъж заради „издигане над себе си“ — не заради неподчинение, слава на Великия властелин на Мрака! — и знаеше, че и какъвто и вой да надигаше точно в този момент Елайда, щеше да е наполовина по-слаб от собствения ѝ.

Месаана я остави за известно време да продължи с целувките и най-накрая ѝ даде знак да престане, като я докосна под брадичката с носа на пантофката си.

— Декретът е изпратен. — Не беше въпрос, но Алвиарин отговори припряно.

— Да, велика господарке. Копия заминаха към Северния пристан и Южния пристан още преди да накарам Елайда да го подпише. Първите куриери са тръгнали и нито един търговец няма да остави града си без копие, което да се размножи. — Месаана знаеше всичко това, разбира се. Тя всичко знаеше. Нелепо извитият врат на Алвиарин се схвана, но тя не помръдна. Месаана щеше да ѝ каже кога да

помръдне. — Велика господарке, Елайда е един празен мях. При цялото ми покорство, няма ли да е по-добре да не се налага да я използваме повече? — Тя затаи дъх. Задаването на въпроси пред една Избрана можеше да се окаже опасно.

Един сребрист пръст с нокът от сянка потупа сребристите устни, издути в насмешлива усмивка.

— По-добре ако ти понесеш Амирлинския шарф, така ли, детето ми? — най-сетне рече Месаана. — Тази амбиция е твърде малка за теб, но всичко с времето си. Засега имам за теб една малка задача. Въпреки всички стени, които се издигнаха между Аджите, изглежда, предводителките им се срещат една с друга с удивителна честота. Стараят се да го правят така, че уж е случайно. Във всеки случай всички, освен Червената — колко жалко, че Галина се остави да я убият, иначе щеше да ти каже какво замислят. Най-вероятно ще се окаже нещо дребно, но ти ще разбереш защо публично се зъбят една на друга, а после тайно си шептят.

— Слушам и се подчинявам, велика господарке — отвърна Алвиарин, благодарна, че Месаана смята това за маловажно. Великата „тайна“ кои оглавяват отделните Аджи за нея не представляваше нищо — от всяка Черна сестра се изискваше да донася пред Върховния съвет за всеки шепот в уж своята Аджа, — но между тях само Галина беше Черна. Това означаваше да се разпитат Черните сестри сред Заседателките, което означаваше да се мине през всички пластове между тях и нея. Това щеше да изисква време, при това без никаква сигурност за успех. Освен Феране Нееран и Суана Драганд, които бяха глави на своите Аджи, Заседателките, изглежда, не знаеха какво мислят главите на техните Аджи, преди те да им го кажат. — Ще ви го съобщя веднага щом го разбере, велика господарке.

Но една малка трошица съхрани за себе си. Дреболия или не, Месаана не знаеше за всичко, което ставаше в Бялата кула. И Алвиарин щеше да си отваря очите за една Сестра в бронзова пола, обшита по кенара с черна спирала. Месаана се укриваше в Кулата, а знанието беше сила.

ГЛАВА 26

ДОБАВКАТА

Сеайне крачеше из коридорите на Кулата с нарастващото чувство, че ще я спрат на всеки завой. Вярно, Бялата кула беше много голяма, но тя правеше това вече от няколко часа. Страшно ѝ се искаше да се прибере и да се сгуши в покоите си. Въпреки остъклените рамки, вградени във всеки прозорец, по широките, отрупани с гоблени коридори духаха студени течения, от които огънчетата в светилниците на високите стойки трептяха. Студени течения — и беше трудно да ги пренебрегнеш, след като се плъзгаха под полата ти. А в покоите ѝ беше топло и уютно. И безопасно.

Пред нея приклякаха слугини и се кланяха слуги, полузабелязани и подминавани с безразличие. Повечето Сестри си седяха в отделенията на своите Аджи, а малкото, които бяха навън, се движеха гордо настръхнали, често по двойки, винаги от една и съща Аджа, изпълнали шаловеите над лактите си като знамена. Тя се усмихна и кимна учтиво на Талене, но подобната на статуетка златокоса Заседателка ѝ отвърна със суров поглед — изсечена от лед красота, — след което се отдалечи с енергична крачка, подръпвайки шала си със зелените ресни.

Твърде късно беше тепърва да предлага на Талене да участва в издирването, въпреки че Певара се беше съгласила. Певара я беше посъветвала да бъде предпазлива, да бъде много предпазлива, и честно казано, при тези обстоятелства Сеайне беше повече от склонна да се вслуша в съвета ѝ. Само дето Талене ѝ беше приятелка. До скоро.

Талене не беше най-лошото. Няколко обикновени Сестри открито сумтяха, като я срещнаха. И една Заседателка! Никоя не беше от Белите, разбира се, но това не трябваше да има значение. Каквото и да ставаше в Кулата, приличието все пак трябваше да се спазва. Джуйлайн Мадоум, висока и привлекателна жена с късо подрязана черна коса, която бе получила мястото си в Съвета от името на Кафявите преди по-малко от година, забърса полите си покрай нея, без

да измърмори и една дума за извинение, с тези нейни дълги като на мъж крачки. Серин Аснобар, друга Кафява Заседателка, се намръщи свирепо на Сеайне и опипа с пръсти кривия нож, дето винаги носеше затъкнат на колана си. Серин беше алтарка; леко побелелите коси по слепоочията ѝ само подчертаваха тънкия, повехнал с времето белег през едната буза на маслиненото ѝ лице, и само Стражник можеше да я надмине в мръщенето.

Навярно всички тези неща трябваше да се очакват. Напоследък се бяха случили няколко нещастни инцидента и никоя Сестра нямаше да забрави лесно, ако я избутаха безцеремонно от коридорите около квартирите на други Аджи, да не говорим за онова, което беше ставало в някои от тях. Според слуховете дори на една Заседателка — Заседателка! — Червените бяха смачкали достойнството, въпреки че не казваха на коя. Колко жалко, че Съветът не можеше да се противопостави на налудничавия декрет на Елайда, но първо една Аджа, после друга, се бяха вкопчили в новите си привилегии и много малко Заседателки вече бяха готови да се откажат от тях, след като те бяха в сила, в резултат на което Кулата почти се бе разцепила на два враждуващи лагера. Някога Сеайне беше смятала, че въздухът в Кулата е като тресящо се топло желе от подозрителност и хапливост; сега желето бе станало съвсем горещо, а хапливостта — отровна.

Тя цъкна с език от досада и намести шала си с белите ресни, след като Серин се скри от погледа ѝ. Беше нелогично да се разтреперва само защото една алтарка ѝ се е намръщила — дори Серин не можеше да отиде по-далече; разбира се, че не можеше — и повече от нелогично бе да се тревожи за нещо, което не можеше да промени сама, особено след като си имаше задача.

А после, след всичкото си търсене тази сутрин, тя направи само още една крачка и видя отдавна търсената си плячка да крачи право срещу нея. Зера Дакан беше тънко чернокосо девойче с горделиво излъчване, държеше се с подобаващо достойнство и сдържаност и поне според външните признаци не изглеждаше засегната от горещите течения, носещи се в последно време из Кулата, Е, чак девойче не беше, но Сеайне бе сигурна, че не беше носила шала с белите ресни повече от петдесет години. Беше неопитна. Относително неопитна. Това можеше да помогне.

Зера не направи опит да избегне срещата си със Заседателка от своята Аджа и кимна почитателно, когато Сеайне се изравни с нея. Доста златно вземо опасваше ръкавите на снежнобялата ѝ рокля и се спускаше на широка ивица по полата ѝ. Необичайна показност за Бялата Аджа.

— Заседателко — промърмори тя. Дали сините ѝ очи не съдържаха нотка загриженост?

— Трябваш ми за нещо — каза ѝ Сеайне малко по-спокойно, отколкото се чувстваше. Много вероятно беше да прехвърля собствените си чувства в големите очи на Зера. — Ела с мен. — Нямахте от какво толкова да се бои, не и в недрата на Бялата кула, но да задържи ръцете си нестиснати в юмруци ѝ струваше удивително усилие.

Както очакваше — и се надяваше, — Зера тръгна с нея само с едно измърморено примирено съгласие. Плъзна се изяцно редом до Сеайне, докато слизаха по просторните мраморни стълбища и широките лъкатушещи рампи, и леко се намръщи едва когато Сеайне отвори една врата на приземния етаж, към тясно стълбище надолу в тъмното.

— След теб, сестро — подкани я Сеайне и преля малка топчица светлина. Според потока трябваше да тръгне пред нея, но не можа да се насили да го направи.

Зера не се поколеба да слезе. Логично — тя нямаше защо да се бои от една Заседателка. Бяла Заседателка. Сеайне щеше да ѝ каже какво иска от нея, когато му дойдеше времето, и тя не можеше да направи нищо повече. Нелогично обаче в стомаха на Сеайне запърха някакъв чудовищен молец. Светлина, та тя държеше сайдар, а другата жена беше беззащитна. Зера така или иначе беше по-слаба. Нямахте от какво да се бои. Което никак не успокои огромните пърхащи криле в стомаха ѝ.

Продължиха да слизат надолу и надолу, покрай врати, отвеждащи към мазета и подземия, докато не стигнаха до най-долното ниво, дори под това, в което изпитваха Посветените. Тъмният коридор се осветяваше само от светлинната на Сеайне. Държаха полите си вдигнати високо, но пантофите им вдигаха облачета прах, колкото и внимателно да стъпваха. Груби дървени врати се редяха по гладките

каменни стени, много от които с едри буци ръжда на мястото на старите, неотваряни от векове катинари и ключалки.

— Заседателко, — най-сетне попита усъмнена Зера, — какво търсим тук? Не вярвам някой да е слизал тук от години.

Сеайне беше сигурна, че собственото ѝ посещение преди няколко дни е първото на това ниво най-малко от столетие. Това беше една от причините двете с Певара да го изберат.

— Влез тук — отвърна тя и бутна една от вратите, която се отвори със съвсем леко изскърцване. Никакво количество мас не можеше да смаже ръждата, а опитът да я махне със Силата се бе оказал неуспешен. Способностите ѝ със Земя бяха по-добри от тези на Певара, но това не значеше почти нищо.

Зера прекрачи прага и примигна изненадана. В иначе празната стая зад една здрава, макар и доста похабена маса с три малки пейки около нея седеше Певара. Да свалят тези няколко вещи долу, без никой да ги забележи, се беше оказало трудно — особено след като не можеха да се доверят на никого от слугите. Почистването на прахта беше доста по-лесно, макар и не особено приятно, а заглаждането на прахта в коридора отвън след всяко посещение беше пълна досада.

— Вече взе да ми писва да седя тук в тъмното — изръмжа Певара. Сиянието на сайдар я обкръжи, докато вдигаше един фенер изпод масата и преливаше да го запали, за да хвърли толкова светлина, колкото изискваше бившият килер с грубо измазани стени. Малко закръглена и донякъде симпатична, Червената сестра сега приличаше на мечка с поне два болни зъба. — Искаме да ти зададем няколко въпроса, Зера. — И я заслони, докато Сеайне затваряше вратата.

Засенченото лице на Зера си остана напълно спокойно, но младата жена видимо преглътна.

— За какво, Заседателки? — В гласа ѝ също така се долови съвсем лек трепет. Можеше обаче да е просто от настроението, възцарило се в Кулата.

— За Черната Аджа — отвърна ѝ рязко Певара. — Искаме да разберем дали не си Мраколюбка.

Удивление и гняв разтърси спокойствието на Зера. Повечето щяха да приемат само това за отрицание, и без да се беше сопнала:

— Не съм длъжна да търпя това от теб! Вие, Червените, създавахте Лъжедракони от години! Ако питаш мен, няма нужда да

търсите по-далече от квартирите на Червените, за да намерите Черни сестри!

Лицето на Певара потъмня от ярост. Верността ѝ към нейната Аджа беше силна, това изобщо не подлежеше на съмнение, но положото бе, че беше изгубила целия си род от ръцете на Мраколюбци. Сеайне реши да се намеси преди Певара да прескочи границите на допустимото. Нямаха доказателство. Все още.

— Седни, Зера — каза тя с цялата топлина, която можа да събере. — Седни, сестро.

Зера се извърна към вратата, сякаш можеше да не се подчини на една Заседателка — при това от нейната Аджа! — но най-накрая приседна вдървено на една от пейките, на самия ръб.

Преди Сеайне да заеме мястото между двете, Певара постави костенобялата Клетвена палка на очуканата маса. Сеайне въздъхна. Като Заседателки имаха пълното право да използват който тер-ангребел си пожелаят, но тя беше тази, която трябваше да го вземе — не можеше да не мисли за това като за кражба, след като нямаше как да се спазят нормалните процедури — и през цялото време си беше представляла отдавна мъртвата Серейл Баганд застанала тук, готова да я замъкне в кабинета на Наставницата на новачките за ухото. Нелогична беше тази представа, но съвсем истинска.

— Искаме да се уверим, че казваш истината — каза Певара, все още с глас на разсърдена мечка, — така че ти ще положиш клетва над това нещо и после ще те запитам отново.

— Не мога да бъда подлагана на това — отвърна Зера и погледна обвинително Сеайне, — но отново ще произнеса всички клетви, ако това ще ви задоволи. И след това ще настоявам и двете да ми се извините. — Съвсем не прозвуча като заслонена жена, на която се задава подобен въпрос. И почти с презрение посегна към тънката, една стъпка дълга пръчица, която засия под смътната светлина на фенера.

— Ще се закълнеш да се подчиняваш на нас двете абсолютно — каза ѝ Певара и ръката на по-младата жена се дръпна сякаш от навита пред нея усойница. Певара продължи, плъзгайки с два пръста Палката по-близо до жената. — По този начин ще можем да те накараме да ни отговориш истинно и ще знаем, че ще го направиш, а ако ни отговориш, че си, ще можем да сме сигурни, че поне ще ни се подчиняваш и ще си отзивчива да ни помогнеш да изловим Черните ти

сестри. Палката може да се използва да те освободи от клетвата, ако отговориш правилно.

— Да ме освободи?! — възкликна Зера. — Никога не съм чувала някоя да е била освобождавана от каквато и да е клетва над Клетвената палка.

— Точно заради това взимаме тези предпазни мерки — каза Сеайне. — Логически, една Черна сестра трябва да може да лъже, което значи, че тя трябва да бъде освободена поне от тази Клетва, а най-вероятно — и от трите. Двете с Певара я изпробвахме и разбрахме, че процедурата е почти същата, както при полагането на клетва. — Не ѝ спомена колко болезнено се беше оказало и премълча колко бяха плакали. Не спомена също така, че Зера нямаше да бъде освободена от клетвата си, какъвто и да се окажеше отговорът ѝ, не и преди да приключи издирването на Черната Аджа. Първо, не можеха да ѝ позволят да побегне и да започне да разправя наляво-надясно за този унизителен разпит, което тя най-вероятно щеше да направи, с пълно право, ако не се окажеше, че е от Черната. Ако.

Светлина, колко ѝ се искаше на Сеайне да попаднат на Сестра от друга Аджа, която да отговори на критериите, които двете бяха определили. Някоя Зелена или Жълта щеше да е съвсем добре. И в най-добри времена такива като тях се държаха най-самодоволно, а напоследък... Не. Нямаше да си позволи да стане плячка на болестта, плъзнала из Кулата. При все че не може да спре списъчето с имена, които пробягаха в ума ѝ, на една дузина Зелени и два пъти по толкова Жълти, и на още няколко, които отдавна заслужаваха да се смъкнат с няколко стъпалца надолу. Да сумтят на една Заседателка?

— Вие сте се освободили от една от Клетвите? — Гласът на Зера прозвуча слисано, отвратено и смутено едновременно. Съвсем уместни реакции,

— И я положихме отново — измърмори нетърпеливо Певара. След което сграбчи тънката палка и преля малко Дух към единия ѝ край, без да изпуска щита около Зера. — В името на Светлината, заклевам се да не изричам нито една невярна дума. В името на Светлината, заклевам се да не създавам оръжие, с което човек да може да убива друг човек. В името на Светлината, заклевам се да не използвам Единствената сила като оръжие, освен срещу Тварите на Сянката, или като последна възможна защита на живота ми, на живота

на моя Стражник или този на друга Сестра. — Не направи гримаса при споменаването за Стражник; новите Сестри, обвързали се с Червената, често го правеха. — Аз не съм Мраколюбка. Надявам се, че това те удовлетворява. — Тя показва зъбите си на Зера, но дали беше смях или злобно озъбване, не можа да се разбере.

Сеайне на свой ред положи отново Клетвите, като при всяка от тях почувства лек натиск по цялото си тяло, от темето до петите. Всъщност този натиск почти не го усети, след като кожата ѝ все още се беше поизпънала от необходимостта отново да положи Клетвата срещу изричането на лъжа. Твърдението, че Певара си е пуснала брада или че улиците на Тар Валон са настлани със сирене, за известно време ѝ се стори доста забавно — дори Певара се изкикоти, — но едва ли си струваше сегашните неудобства. Всъщност тази проверка не ѝ се струваше нужна. Логически обаче трябваше да е така. Твърдението, че не е от Черната Аджа, сгърчи езика ѝ — отвратително беше дори да си задължена да го отричаш, — но накрая тя връчи на Зера Клетвената палка и кимна решително.

Слабичката жена помръдна на пейката, завъртя гладката пръчка между пръстите си и запрегльща. Бледата светлина на фенера ѝ придаваше болнав вид. Тя заизвъръща широко отворените си очи ту към едната, ту към другата, а после дланите ѝ стиснаха палката и тя кимна.

— Точно както ти казах — изръмжа Певара и отново преля Дух към палката, — иначе ще се кълнеш, докато не го направиш както трябва.

— Заклевам се да ви се подчинявам безусловно — изрече със стегнат глас Зера и потрепера, щом клетвата прихвана. Усецането винаги беше по-силно в началото. — Попитайте ме за Черната Аджа — настоя тя. Ръцете ѝ, хванали палката, се разтресоха. — Попитайте ме за Черната Аджа! — Напрежението ѝ подсказа отговора на Сеайне още преди Певара да освободи потока на Дух и да зададе въпроса, задължаващ да се отговори само истината. — Не! — извика Зера. — Не, не съм от Черната Аджа! Сега махнете тази клетва от мен! Освободете ме!

Сеайне се отпусна и унило подпря лакти на масата. Определено не беше искала Зера да отговори с „да“, но беше сигурна, че са хванали в лъжа. Една открита лъжа, или поне така изглеждаше, след повече от месец търсене. Колко ли още дни и месеци на търсене ѝ

предстояха? И да се озърта през рамо от ставане от сън до лягане? Когато изобщо можеше да си легне, разбира се.

Певара насочи обвинително пръст към младата жена.

— Ти си казала на хората, че си дошла от север.

Очите на Зера се разшириха.

— Да — отвърна тя бавно. — Пътувах по брега на Еринин до Джуалде. Освободете ме сега от тази клетва! — Облиза устни.

Сеайне се намръщи.

— В платното под седлото ти намерихме златотрън и червена къклица, Зера. Златотрън и червена къклица не могат да се намерят на по-малко от сто мили южно от Тар Валон.

Зера скочи, но Певара я сряза:

— Сядай!

Жената тупна шумно на пейката, но не просто трепна. Разтрепера се. Не, направо се разтресе. Беше стиснала устни, инак Сеайне беше сигурна, че зъбите ѝ щяха да затракат. Светлина, въпросът за севера и юга я уплаши повече, отколкото обвинението, че е Мраколюбка.

— Кажй откъде си тръгнала — запита я бавно Сеайне, — и защо? — Искаше да я запита защо е заобикаляла толкова нещо, което явно беше направила, само за да скрие посоката, от която е дошла, но отговорите се заизливаха сами от устата на Зера.

— От Салидар — изграчи тя. Другояче не можеше да се нарече. Все така стиснала Клетвената палка, тя се сгърчи на пейката. Сълзи бликнаха от очите ѝ, разширени до границите на възможното и втречени в Певара. Думите продължиха да се леят, въпреки че зъбите ѝ вече наистина тракаха. — Д-дойдох, за да се п-погрижа Сестрите тук да разберат за Ч-червените и Логаин, за да с-валят Елайда и К-кулата отново да стане цяла. — Изплака и избухна в неудържими ридания, без да сваля очи от Червената Заседателка.

— Добре — каза Певара. И повтори по-мрачно: — Добре! Беше самата сдържаност, но блясъкът в очите ѝ нямаше нищо общо с онази палавост, която Сеайне помнеше в нея от времената им като новачки и Посветени. — Значи ти си била източникът на този... слух. Ще се изправиш пред Съвета и ще признаеш, че е лъжа! Признай лъжата, момиче!

Ако очите на Зера дотук се бяха разширили, сега направо се изцъклиха. Палката падна от ръцете ѝ и се изтъркули на масата, а тя стисна гърлото си с длани. От внезапно зяпналата ѝ уста излезе задавен стон. Певара се втренчи в нея слисана, но Сеайне изведнъж разбра какво става.

— Светлината да ни е на помощ — изпъшка тя. — Не си длъжна да лъжеш, Зера. — Краката на Зера се затресоха под масата, сякаш искаше да стане, но не можеше да си намери стъпалата. — Кажй ѝ, Певара. Тя е убедена, че е вярно! Ти ѝ заповяда едновременно да каже истината и да излъже. Не ме гледай така! Тя го вярва! — Устните на Зера посиняха. Клепките ѝ запърхаха. Сеайне сбра с две шепи цялата си кротост. — Певара, ти толкова явно изрече заповедта си, че сега трябва да я освободиш, иначе ще се пръсне пред очите ни.

— Тя е бунтовничка! — Певара вложи в думата всичкото презрение, на което беше способна, но после въздъхна. — Всъщност тя все още не е съдена. Не си длъжна да... лъжеш... момиче. — Зера се килна напред и остана така, притиснала буза на масата, преглъщаща да вдиша между хлиповете си.

Сеайне поклати глава в почуда. Не бяха обмислили възможността за клетви, които да си противоречат. А ако Черната Аджа не просто бяха отменили Клетвата против лъжа, а я бяха заменили със своя? Ако бяха заменили всичките Три клетви с други, свои? Двете с Певара трябваше много да внимават, ако наистина се натъкнеха на Черна сестра, иначе можеха да причинят смъртта ѝ, преди да са разбрали къде е противоречието. Може би първо трябваше да се отменят всички клетви — нямаше как да ги заобиколят, след като не знаеха в какво се кълнат Черните сестри — и след това да се принудят отново да положат Трите? Светлина, болката от това, че си освободена от всичко наведнъж, сигурно щеше да е почти като при изтезание. Не почти, а навярно съвсем. Но пък една Мраколюбка го заслужаваше, и още как. Стига изобщо да намереха такава.

Певара гледаше намръщено вдишващата с мъка жена. На лицето ѝ нямаше следа и от най-малка жал.

— Когато се изправи на съд за бунт, смятам да бъда една от съдничките ѝ.

— Когато бъде съдена, Певара — промълви замислено Сеайне. — Жалко би било да се лишим от помощта на една, за която сме

сигурни, че не е Мраколюбка. И след като наистина е бунтовничка, няма какво толкова да се притесняваме, че ще я използваме. — Много бяха спорили, без да стигнат до никакво заключение, за втората причина да включат новата клетва. Една Сестра, заклела се да им се подчинява, можеше да бъде принудена... Сеайне помръдна притеснено — твърде много напомняше това за отдавна забранения грях на Принудата — можеше да бъде подбудена да им помогне в издирването, стига да нямаш нищо против да я накараш да поеме риска, все едно дали сама го желае, или не. — Не мога да допусна, че са изпратили само една — продължи тя. — Зера, колко като теб сте дошли да разпространите тази мътва?

— Десет — изломоти младата жена, след което се изправи и ги изгледа с непокорство — Няма да издам Сестрите си! Няма да... — Изведнъж млъкна и устните ѝ се изкривиха горчиво: бе разбрала, че току що го е направила.

— Имена! — джафна Певара. — Дай ми имената им, иначе кожицата ти ще съдера, тук и веднага!

Имената се заизсипаха от стиснатите устни на Зера. Явно поради заповедта, не от страх пред заплахата. Като гледаше мрачното лице на Певара, Сеайне беше сигурна, че ѝ трябва много малко предизвикателство, за да напердаши Зера като последна новачка, хваната в кражба. Странно, тя самата не изпитваше същата неприязън. Отвращение — да, но не чак толкова силно. Жената беше бунтовничка, участвала в разрушаването на Бялата кула, след като една Сестра бе длъжна да изтърпи всичко в името на целостта на Кулата, и все пак... Много странно.

— Съгласна ли си, Певара? — каза тя, след като списъкът приключи. Упоритата жена само ѝ кимна в съгласие. — Добре. Зера, днес следобед ще доведеш Бернайл в стаите ми. — Изглежда, бяха по две от всяка Аджа, без Синята и Червената, но най-добре беше да започне с другата Бяла. — Ще ѝ кажеш само, че искам да поговоря с нея по личен въпрос. Няма да я предупреждаваш за какво иде реч, нито с дума, нито с действие или намек. После ще стоиш кротко и ще ни оставиш с Певара да направим каквото е необходимо. Наемаме те в много по-достойна кауза от този ваш грешен бунт, Зера. — Разбира се, че беше грешен. Все едно колко се беше побъркала Елайда от властта. — Ще ни помогнеш да изловим Черната Аджа.

Главата на Зера кимаше с неохота при всяка поредна заповед, лицето ѝ се беше стегнало от болка, но при споменаването за лова на Черната Аджа тя ахна. Светлина, умът ѝ, изглежда, съвсем беше превъртял след това, което беше понесла, за да не го разбере досега!

— И ще престанеш да разпространяваш тези... приказки — вметна строго Певара. — От този момент няма повече да споменаващ Червената Аджа и Лъжедраконите заедно. Разбра ли ме?

Лицето на Зера се намуси непокорно. А устата ѝ промълви:

— Разбирам, Заседателко. — Изглеждаше готова отново да заплаче от пълно безсилие.

— Тогава махай се от очите ми — каза ѝ Певара и освободи и щита ѝ, и сайдар едновременно. — И се успокой! Измий си лицето и си оправи косата! — Последното отправи към гърба на жената, вече затичала се към вратата. А след като Зера излезе, изсумтя: — Не бих изключила, ако се яви при тази Бернайл като последната мърла, надявайки се по този начин да я предупреди.

— Права си — призна Сеайне. — Но ние кого ще предупредим, ако се въсим на всички тези жени? Най-малкото ще привлечем внимание.

— Както е тръгнало, Сеайне, няма да привлечем внимание дори да ги изритаме от Кулата. — Певара го каза така, сякаш идеята ѝ допаднаше. — Те са бунтовнички и смятам да ги държа толкова здраво, че да писнат в ръчичките ми, само ако на някоя ѝ хрумне грешна помисъл!

Обсъдиха го надълго и широко. Сеайне настояваше, че ако внимават какви заповеди им дават, така че да не оставят на разпитваните никакви пролуки за измъкване, ще е достатъчно. Певара изтъкваше, че ще позволят на цели десет бунтовнички — десет! — да обикалят на воля из Кулата ненаказани. Сеайне ѝ отвърна, че те все някой ден ще си понесат наказанието, а Певара заръмжа, че това „някой ден“ няма да е достатъчно скоро. Сеайне винаги се беше възхищавала от силата на волята на приятелката си, но понякога това наистина си беше чиста опърничавост.

Лекото изскърцване на пантите беше единственото предупреждение за Сеайне, за да сграбчи Клетвената палка в скута си и да я скрие в гънките на полата си, преди вратата да се разтвори широко. Двете с Певара прегърнаха Извора почти като една.

Серин влезе спокойно в стаичката, с фенер в ръка, и застана до Телене, последвана от тъничката Юкири, също със светилник в ръка, и по момчешки слабичката Дезине, висока за кайриенка, която затвори вратата много решително и я подпря с гръб, сякаш за да им попречи, ако се опитат да напуснат. Четири Заседателки, представляващи всички останали Аджи в Кулата. Изглежда, не обърнаха внимание на това, че Сеайне и Певара държат сайдар. Изведнъж на Сеайне ѝ се стори, че стаята е доста претъпкана. Чисто въображение, разбира се, ирационално при това, но...

— Колко странно, че ви виждаме двете — каза Серин. Колкото и спокойно да беше лицето ѝ, пръстите на десницата ѝ погалиха дръжката на кривия нож, затъкнат на колана ѝ. Беше удържала стола си почти четиридесет години, повече от която и да е друга в Съвета, и всички се бяха научили много да се пазят, когато ѝ е кипнало.

— Същото можем да кажем и за вас — отвърна ѝ сухо Певара. Точно тя никога не се притесняваше от нрава на Серин. — Или навярно сте слезли тук на разходка? Е, не бих могла да допусна, че точно това би ви събрало, както са се счепкали гуша за гуша Зелените с Жълтите и Кафявите със Сивите. Или си ги довела тук да си решат кротко свадата, Серин?

Умът на Сеайне заработи трескаво над възможния повод, накарал четирите да слязат заедно толкова дълбоко в недрата на Тар Валон. Какво можеше да ги е свързало? Техните Аджи — всъщност всичките Аджи — наистина се бяха стиснали за гушите. И четирите бяха наказвани от Елайда. Никоя Заседателка не би приела с охота наказанието си, особено когато всички знаят защо се е хванала да лъска подове и да чисти котли, но това едва ли можеше да е причина за тази връзка. Какво друго? Никоя от тях нямаше благородна кръв. Серин и Юкири бяха дъщери на ханджийи, Талене — на селяни, докато бащата на Дезине беше ножар. Серин най-напред се беше обучавала при Щерките на мълчанието, единствената от тях, стигнала до шала. Пълни глупости. Изведнъж нещо я порази и гърлото ѝ пресъхна. Та пред нея бе Серин, чийто нрав бе толкова буен, че едва го удържаше. И Дезине, която като новачка беше правила три опита за бягство, въпреки че само веднъж бе успяла да стигне до един от мостовете. И Талене, която може би си беше спечелвала повече наказания от която и да е друга новачка в историята на Кулата. И

накрая Юкири, винаги последната Сива, присъединила се към единодушието на Сестрите си, когато държеше нещо да се направи другояче, и последната, която се присъединяваше към консенсуса в Съвета. Възможно ли беше всички те да са решили, че са направили грешка, ставайки, за да свалят Сюан и да издигнат Елайда? Възможно ли беше да са разбрали за Зера и останалите? И ако бе така, как смятаха да постъпят?

Сеайне се приготви да запреде сайдар, макар без особена надежда, че ще може да се измъкне. Певара не отстъпваше на Серин и Юкири по мощ, но тя самата беше по-слаба от всички, с изключение на Дезине. Приготви се, но Талене пристъпи напред и разби на трески всичките ѝ логични заключения.

— Юкири ви е забелязала двете как се промъквате насам и решихме да разберем защо. — Удивително дълбокият ѝ глас съдържаше жар въпреки леда, който сякаш бе покрил лицето ѝ. — Да не би главите на вашите Аджи да са ви възложили някоя тайна задача? Пред хората главите на Аджи се зъбят една на друга повече от всички останали, но изглежда, че скришом се събират по ъглите да си поприказват. Каквото и да кроят, Съветът има право да го знае.

— О, я остави това, Талене. — Гласът на Юкири винаги я изненадваше, дори повече от този на Талене. Жената наподобяваше на миниатюрна кралица в тъмносребрилата си коприна и дантелата с цвят на патинирана кост, но звучеше като самонадеяна селячка. Твърдеше, че този контраст ѝ помагал при водене на преговори. Тя се усмихна на Сеайне и Певара като владетелка, колебаеща се колко милост да прояви. — Двете ви видях да душите като порове в курник — каза тя, — но си дървках езика — ако щете, може и да си спите заедно, това си е ваша работа, мен какво ме интересува — държах си езика, докато Талене не захленчи, че някои се спотайвали по ъглите. И аз самата съм виждала такива спотайвания и подозирам, че някои от тези жени също оглавяват Аджите си, така че... Понякога шест и шест правят дузина, а понякога — пълна каша. Така че ни го кажете, ако можете. Съветът наистина има право да знае.

— Няма да излезете отук, ако наистина не ни кажете — вметна Талене още по-разгорещено.

Певара изсумтя и скръсти ръце.

— Ако главата на моята Аджа ми е рекла две думи, не виждам причина да ви казвам какви са били. Впрочем това, което обсъждаме със Сеайне, няма нищо общо нито с Червени, нито с Бели. Потърсете някъде другаде. — Но не пусна сайдар. Сеайне също.

— Безполезно, да му се не види макар, и проклета да съм, ако не го знаех — замърмори Дезине от мястото си при вратата. — Защо, да опустее дано, позволих да ме уговорите за това... По-добре никой да не знаеше, да му се не види макар, иначе все едно с овчи барабонки сме си наклепали лицата, та всички в Кулата да ни видят. — Понякога и езикът ѝ беше като на момче. На момче, което да го хванеш и хубаво да му измиеш устата.

Сеайне щеше да стане и да си тръгне, ако не се боеше, че коленете ще ѝ изменят. Певара обаче се изправи и вдигна нетърпеливо вежда към жените, застанали между нея и вратата.

Серин опипа дръжката на ножа си и ги изгледа насмешливо, без да се отмести и на една стъпчица. „Загадка“ — промърмори тя, после внезапно пристъпи напред и посегна към скута на Сеайне толкова бързо, че Сеайне ахна. В следващия миг Серин държеше Палката с една ръка, докато Сеайне стискаше другия ѝ край.

— Обичам загадките — каза Серин.

Сеайне пусна Палката и оправи гънките на полата си — нищо друго не можеше да направи.

Появата на Палката предизвика шумотевица — всички заговориха наведнъж.

— Кръв и огън! — изрева Дезине. — Вие да не сте слезли тук Сестри да издигате, да му се не види макар?

— О, я им я остави, Серин — изсмя се Юкири. — Каквото и да са намислили, това си е тяхна работа.

Надмогвайки гласовете и на двете, Талене излая:

— Че за какво друго ще се промъкват така — заедно! — ако не е нещо свързано с главите на Аджите?

Серин махна с ръка за тишина. Всички присъстващи бяха Заседателки, но в Съвета тя имаше правото да говори първа, а и четиридесетте ѝ години на този пост все пак означаваха нещо.

— Това е ключът към загадката, струва ми се — каза тя и погали Палката с палец. — Но защо тъкмо това все пак? — Изведнъж сиянието на сайдар я обкръжи и тя преля Дух в Палката. — В името на

Светлината, не ще изрека нито една дума, която е неистинна. Аз не съм Мраколюбка.

В настъпилата тишина дори църкането на мишле щеше да проехти като гръм.

— Права ли съм? — каза Серин и освободи Силата. И протегна Палката на Сеайне.

Така Сеайне за трети път положи Клетвата срещу лъжа и повторно заяви, че не е Черна. Певара направи същото със смразяващо достойнство. И с очи, остри като на орлица.

— Това е тъпо — каза Талене. — Черната Аджа не съществува.

Юкири взе Палката от Певара и преля.

— В името на Светлината, не ще изрека нито една дума, която е неистинна. Аз не съм Черна Аджа. — Светлината на сайдар около нея се стопи и тя връчи Палката на Дезине.

— В името на Светлината, не ще изрека нито една дума, която е неистинна — промълви Дезине почти с благоговение. — Не съм Черна Аджа. — Когато нещата станеха сериозни, устата ѝ ставаше толкова чиста, че и най-взискателната Наставничка на новачките щеше да остане доволна. Тя подаде Палката на Талене.

Златокосата жена се дръпна като от отровна змия.

— Дори да помолиш някого за това е клевета. По-лошо от клевета! — Див блясък сякаш лумна в очите ѝ. Нелогична мисъл навярно, но така ѝ се стори на Сеайне. — Хайде, дръпни се от пътя ми — настоя Талене с цялата власт на Заседателка в гласа. — Аз си тръгвам.

— Не мисля — промълви Певара и Юкури кимна в съгласие.

Серин не погали ножа — стисна го така, че чак кокалчетата ѝ побеляха.

* * *

Товейн Газал яздеше през дълбоките снегове на Андор, газеше в преспите и проклинаше деня, в който се беше родила. Бе ниска и възпълна, с гладка кожа и дълга лъскава черна коса. През годините мнозина я бяха смятали за хубавичка, но никой не я беше наричал красавица. И едва ли някой щеше да я нарече тепърва. Тъмните ѝ очи,

които някога гледаха прямо, сега се забиваха като свредели във всичко, което им се изпречеше. И то когато не беше ядосана. Днес обаче беше ядосана. А когато Товейн се ядосаше, и змиите се криеха в дупките си.

Още четири Червени яздеха — газеха — след нея, а зад тях — двадесет гвардейци на Кулата в тъмни палта и наметала. На никого от мъжете не му харесваше, че оръжията и униформите им са изпокрити в багажа на товарните коне, и всички оглеждаха леса, обграждащ пътя от двете страни, сякаш очакваха всеки миг някой да ги нападне. Как смятаха, че ще могат да прекосят триста мили през Андор незабелязани, с палта и наметала с ярко блесналия по тях Пламък на Тар Валон, Товейн не можеше дори да си въобрази. На пътуването обаче почти му се виждаше краят. След още ден, най-много два, както затъваха до колене конете им в снега, щеше да се съедини с останалите девет групи, също като нейната. Не всички Сестри в тях бяха Червени, за съжаление, но това не я безпокоеше чак толкова. Товейн Газал, някога Заседателка за Червените, щеше да влезе в историята като жената, унищожила Черната кула.

Беше сигурна, че Елайда си мисли, че ѝ е благодарна за този шанс, след като бе призвана да се върне от позорното изгнание и ѝ беше дадена възможност за изкупление. Тя се озъби и ако някой вълк можеше да надникне сега под качулката на наметалото ѝ, щеше да се изплаши. Онова, което беше сторено преди двадесет години, бе необходимо и Светлината дано да изгореше всички онези, които мърмореха, че трябва да е било работа на Черната Аджа. Беше наложително и правилно, но Товейн Газал бе лишена от стола в Съвета и бе принудена да вие за милост под брезовите пръчки пред насъбралите се да гледат Сестри, и дори новачки и Посветени, за да се уверят, че Заседателките също понасят тежестта на закона, въпреки че не им бяха казали за кой закон става дума. А след това бе отпратела да отработи следващите си двадесет години в изолираната от света ферма на госпожа Джара Довийл, на Черни хълмове — жена, която смяташе, че една отслужваща наказание Айез Седай не е по-различна от всяка работна ръка, длъжна да се труди в студ и пек. Дланите на Товейн помръднаха върху юздите. Още усещаше мазолите по тях. Госпожа Довийл — ето, че дори сега не можеше да си помисли за тази жена без почетната титла, на която тя държеше — госпожа Довийл залагаше на здравия труд. И на такава сурова дисциплина, на каквата не беше

подлагана и последната новачка. Капка милост нямаше към жена, която се опиташе да изклинчи от превиващия гръбнака труд, който сама понасяше, а още по-малко към жена, която се е измъкнала, за да се утеши с някой хубав момък. В това се беше превърнал животът на Товейн през последните двадесет години. А в същото време Елайда се беше промъкнала между капките, без да я хванат, и бе изтанцувала стъпките си до Амирлинския трон, за който самата Товейн някога беше бленувала. Не, никаква благодарност. Но се беше научила да търпи и да чака шанса си.

Изведнъж някакъв мъж в черно палто и с тъмна коса, падаща до раменете, пришпори коня си от края на леса към пътя пред нея сред пръски от сняг.

— Няма смисъл да се съпротивлявате — заяви той твърдо, вдигнал облечената си в метална ръкавица длан. — Предайте се и никой няма да пострада.

Не видът му, нито думите му накараха Товейн да дръпне рязко юздите, оставяйки другите Сестри да се струпат до нея.

— Хванете го — промълви тя спокойно, — По-добре ще е да се свържете. Аз съм заслонена.

Изглежда, някой от онези Аша'ман ѝ беше дошъл сам на крака. Колко мило.

Внезапно осъзна, че не става нищо, и премести навъсения си поглед от непознатия към Дженаре. Бледото скулеето лице на жената изглеркдаше съвсем обезкръвено.

— Товейн — промълви тя боязливо, — аз също съм заслонена.

— И аз съм заслонена — въздъхна с неверие Лемаи. Останалите също завъздишаха отчаяно. Всички бяха заслонени.

Още мъже в черни палта се появиха от дърветата, отвсякъде, и конете им бавно застъпваха през преспите към пътя. Товейн спря да брои на петнадесет. Гвардейците замърмориха сърдито, очаквайки командата на някоя от Сестрите. Те все още не знаеха нищо, освен че банда нехранимайковци им е завардила пътя. Товейн изцъка раздражено с език. Не всички от тези мъже можеха да преливат, разбира се, но явно всеки Ашаман, който можеше, бе дошъл срещу нея. Не изпадна в паника. За разлика от някои от Сестрите с нея, това не бяха първите преливащи мъже, които ѝ се бяха изпречвали.

Високият мъж подкара към нея усмихнат, явно въобразил си, че са се подчинили на тъпата му заповед.

— По мой знак — промълви тя тихо — ще се пръснем във всички посоки. Веднага щом се отдалечите достатъчно, за да изпусне мъжът щита си — мъжете винаги смятаха, че трябва да виждат, за да удържат сплитовете си, което означаваше, че не могат иначе — се връщате и се притичваме на помощ на гвардейците. Готови... — И тя извиси глас: — Гвардейци, на бой!

Гвардейците с рев се понесоха напред, размахали мечове, за да защитят Сестрите. Тя дръпна кобилата си надясно, заби пети в хълбоците ѝ и се присви над шията ѝ, измъквайки се между изненаданите гвардейци, а после между двама много млади мъже в черни палта, които я зяпнаха слисано. После се озова в леса, пришпори коня да побегне още по-бързо, без да мисли дали животното ще счупи крак, и снегът диво заквърча край нея. Обичаше кобилката, но днес жертвите щяха да са много повече от един кон. Зад нея се понесе глъч. И един глас ревна над цялата шумотевица. Гласът на високия мъж.

— Живи ги заловете, по заповед на Преродения Дракон! Само една Айез Седай да пострада, и ще отговаряте лично пред мен!

По заповед на Преродения Дракон. Едва сега Товейн изпита страх, като ледунка, топяща се в корема ѝ. Преродения Дракон. Тя плесна с юзди шията на Вrabка. Щитът все още беше над нея! Със сигурност между нея и тях вече имаше предостатъчно дървета, за да я скрият от погледите на проклетите мъже! О, Светлина, Преродения Дракон!

Нещо я удари през кръста, нещо като клон — а нямаше никакъв клон! — и тя изпъшка и се срина от седлото. Увисна на място и пред очите ѝ Вrabка заора напред почти в галоп, колкото позволяваха преспите. Увисна на място. Посред въздуха, с ръце като вързани до хълбоците ѝ, със стъпала, мятащи се на крачка и половина над снежната повърхност. Преглътна. Това, което я държеше така, сигурно бе мъжката половина на Силата. Никога досега не беше докосвана от сайдин. Усети невидима стега около кръста си. Стори ѝ се, че може да усети покварата на Тъмния. Загърчи се, потискайки напиралците в гърлото ѝ писъци.

Високият мъж дръпна юздите на коня си пред нея и тя се понесе надолу и седна странично пред седлото му. Но той като че ли не изглеждаше особено заинтересуван от Айез Седай, която беше пленил.

— Хардлин! — подвикна мъжът. — Норли! Каджима! Един от вас, тъпи младоци, веднага да дойде тук!

Беше много висок, с невероятно широки рамене. Почти на средна възраст, обаятелен, но грубоват някак, и с умислен поглед. Съвсем не приличаше на онези хубави момченца, по които си падаше Товейн, напористи, благодарни и толкова лесни за удържане. Малък сребърен меч красеше високата яка на черното му вълнено палто от едната страна, а странно същество в злато и червен емайл — другата. Беше мъж, способен да прелива. И я бе заслонил и хванал в плен.

Писъкът, който излезе от гърлото ѝ, стресна дори самата нея. Щеше да го удържи, стига да можеше, но нов писък изригна след първия, още по-неистов, и още един, още по-висок, и още, и още. Тя зарита диво и се замята насам-натам. Напълно безполезно срещу Силата. Знаеше го, но само с едно малко кътче на съзнанието си. Всичко останало в нея зави с цяло гърло, зави в безсловесни молби за избавление от Сянката. Запищя и се за мята като побеснял звяр.

Смътно осъзна, че конят му заскача заради биещите ѝ по него пети. Смътно чу, че мъжът ѝ заговори.

— Леко, торба такава! Успокой се, сестро. Няма да те... Леко бе, крастава магарице такава! Светлина! Моля за извинение, сестро, но ние така сме се научили да го правим. — И я целуна!

Само миг ѝ остана, докато осъзнае, че устните му докосват нейните, а после пред очите ѝ притъмня и я обля топлина. Повече от топлина. Отвътре стана на разтопен мед, мед бълбукащ, напирасц да кипне. Стана на струна от арфа, затрептяла все по-бързо и по-бързо, толкова бързо, че струната стана невидима, и още по-бързо. В тънка кристална ваза се превърна, затреперала на ръба да се пръсне. Струната се скъса; вазата се пръсна.

— Аааааааааааааааааааах!

Отпървом не разбра, че този звук излиза от зяпналата ѝ уста. За миг не можеше да мисли свързано. Задъхана, тя се взря в мъжкото лице над себе си, зачудена на кого е. Да. Високият мъж. Мъжът, който можеше да...

— Можех да го направя и без добавката — въздъхна той и потупа коня по врата. Животното изпръхтя, но престана да под скача. — Но смятам, че е необходимо. Не си съпруга все пак. Успокой се. Не се опитвай да се измъкнеш, не нападай никого в черно палто и не докосвай Извора без мое разрешение. Каж ми сега как се казваш?

Без негово разрешение? Ама че безочливост!

— Товейн Газал — каза тя и замига. Добре, но защо му отговори?

— А, ето къде си бил — каза друг мъж в черно палто, чийто кон нагази през преспите към тях. Виж, този щеше повече да й допадне — стига поне да не можеше да прелива. Съмняваше се, че този розовобузест момък, който сигурно се бръснеше не по-често от два пъти месечно, е способен да го прави. — Светлина, Логаин! — възкликна хубавецът. — Ама ти втора ли си взе? Да знаеш, на М'хаил това няма да му хареса! Не мисля, че му харесва, дето изобщо си ги взимаме! Макар че може би няма нищо да ти каже, каквито сте си близки и прочие.

— Близки ли, Винчова? — отвърна кисело Логаин. — Ако на М'хаил му паднеше сгода, сега щях ряпата да плевя с новобранците. Или да лежа заровен под нивата — добави той под носа си, сякаш не искаше да го чуят.

Но каквото и да беше чуло, хубавото момченце се разсмя с искрено неверие. Товейн едва го чу. Взираше се онемяла в лицето на наведения над нея мъж. Логаин. Лъжедракона. Но той беше мъртъв! Опитомен и мъртъв! А ето че сега я държеше на седлото си с небрежна ръка. Но защо не пищеше тя, защо не посягаше да го удари? Дори ножът на колана й щеше да свърши работа толкова отблизо. Но ето че не изпитваше никакво желание да посегне към костената дръжка. Разбра, че може. Онази стега около кръста й вече я нямаше. Можеше поне да скочи от коня му и да се опита да... Но и за това нямаше никакво желание.

— Какво ми направи? — попита тя. Спокойно. Това поне успя да си възвърне!

Подкарал коня си обратно към пътя, Логаин й каза какво й е направил и тя опря глава на широката му гръд, без повече да мисли колко голям е той, и заплака. И се закле, че един ден ще накара Елайда

да си плати за това. Щеше да я накара, стига Логаин да ѝ позволеше.
Тази мисъл, последната, бе най-горчива.

ГЛАВА 27

СДЕЛКАТА

Седнала кръстато на позлатения стол, Мин се опитваше да се вгълби в подвързаното с кожа копие на „Разум и безумие“ на Херид Фел, разтворено в скута ѝ. Не беше лесно. О, самата книга беше хипнотизираща — писанията на господин Фел винаги я отнасяха в светове на мисълта, за каквито не бе и сънувала, докато работеше по конюшните. Тя ужасено съжаляваше за нелепата смърт на милия старец. Надяваше се да намери в книгите му някакъв ключ към загадката защо беше убит. Тъмните ѝ къдрици се люшнаха, щом тръсна глава и се опита отново да се задълбочи в четенето.

Книгата беше омайваща, но стаята — потискаща. Малката тронна зала на Ранд в Слънчевия палат беше задръстена с позлата от широките корнизи на високите огледала на стените, заместили онези, които Ранд бе изпотрошил, от двата реда столове като този, на който тя сега седеше, до подиума и Драконовия трон върху подиума. А въпросният трон изглеждаше направо чудовищно, в стила на Тийр, такъв, какъвто си го представяха кайриенските майстори, опрян на гърбовете на два Дракона, с още два Дракона за облегалки и други, катерещи се по гърба, всички с големи слънцекамъни за очи, целият лъснал в позлата и червен емайл. Огромното златно изгряващо слънце с вълнисти лъчи, вградено в излъскания каменен под, само увеличаваше потискащото чувство за тежест. Добре поне че огньовете, пращящи в двете големи камини, толкова високи, че можеше да влезе в тях, без да се навежда, излъчваха приятна топлина, особено при този сняг, сипещ се на едри парцали навън. И все пак това бяха стаите на Ранд — утехата само от това надделяваше над всяко чувство за потиснатост. Дразнеща мисъл. Беше в стаите на Ранд, стига той изобщо да благоволеше да се върне. Много дразнеща мисъл. Да си влюбена в мъж, изглежда, се състоеше предимно от дразнещи самопризнания!

Тя се размърда в безполезно усилие да накара твърдия стол да стане по-мек и се опита отново да почете, но очите ѝ не спираха да бягат към високите врати, по чиито крила са катереха още златни изгряващи слънца. Надяваше се да види как влиза Ранд; боеше се, че вместо него ще види Сорилея или Кацуан. Несъзнателно придърпа светлосиньото си сетре и опипа цветчетата, извезани на реверите. Още снегунчета се виеха по ръкавите и по крачолите на панталоните, скроени толкова впито по бедрата ѝ, че едва можеше да се пъхне в тях. Не беше чак толкова различно от онова, което винаги беше носила. Не чак. Досега беше избягвала да облича рокли, колкото и бродерия да носеше по себе си, но страшно се боеше, че Сорилея е решила да я напъха в някоя рокля, дори на Мъдрата да се наложеше да я издърпа от това, в което се беше напъхала със собствените си ръце.

Тази жена знаеше всичко за нея и Ранд. Всичко. Мин усети, че бузите ѝ пламнаха. Сорилея, изглежда, се мъчеше да прецени дали Мин Фаршоу е подходяща... любовница... за Ранд ал-Тор. Колкото и да беше глупаво, от тази думичка ѝ се завиваше свят — все пак тя не беше никакво си момиченце с гъши пух вместо мозък в главата! Тази думичка я караше гузно да се озърта през рамо за лелите, които я бяха отгледали. „Не — помисли си тя кисело, — ти не си момиченце с гъши пух вместо мозък. И в пуха има малко ум, за разлика от теб!“

А може би Сорилея искаше да разбере дали Ранд е подходящ за Мин — поне понякога изглеждаше така. Мъдрите приемаха Мин като една от тях, или почти, но така или иначе през последните месец-два Сорилея я беше изстискала като перашка преса. Сбръчканата белокоса Мъдра искаше да изкопчи и последната трошица за Мин, и последното късче за Ранд. Искаше да научи и прахта от джобовете му! На два пъти Мин се бе опитала да се измъкне от непрестанните разпити и и двата пъти Сорилея беше размахала суровицата! Тази ужасна бабичка просто я беше набъхтила на ръба на най-близката маса и след това ѝ бе казала, че може би това щяло да изсипе още някоя троха от главата ѝ. И на всичко отгоре никоя от Мъдрите не прояви и най-малко съчувствие! Светлина, какви неща трябва да изтърпиш само защото си влюбена в един мъж! И при това не можеше да го има само за себе си!

Кацуан общо взето беше по-различен случай. Неизмеримо горда Айез Седай, толкова посивяла, колкото Сорилея беше побеляла, тя като че ли пет пари не даваше нито за Мин, нито за Ранд, но прекарваше

подозрително дълго време в Слънчевия палат. Да я избегнеш съвсем беше невъзможно — мотаеше се където ѝ скимне. И когато Кацуан погледнеше Мин, макар и съвсем за кратко, Мин не можеше да се отърве от чувството, че вижда пред себе си жена, която е в състояние да научи див бик да затанцува и мечка да пропее. Все очакваше, че жената ще я посочи с пръст и ще обяви, че е крайно време Мин Фаршоу да се научи да крепи топка на носа си. Рано или късно, Ранд трябваше пак да се изправи пред Кацуан и при тази мисъл стомахът на Мин се стягаше на възли.

Насили се да се наведе отново над книгата. Едно от крилата на вратата се отвори широко и Ранд прекрачи вътре с Драконовия скиптър под мишница. Беше си сложил златна корона, широк кръг с лаврови листа — това май трябваше да е Короната от мечове, за която всички говореха — впити панталони, под които прасците му изпъкваха щедро, и извезано със злато копринено палто, което му стоеше чудесно. Той самият беше красив.

Тя си отбеляза мястото, където господин Фел беше написал за нея, че е „твърде симпатична“, грижливо затвори книгата и още погрижливо я постави на пода до стола. После скръсти ръце и зачака. Ако стоеше права, щеше да затупа с краче, но нямаше да му позволи да си помисли, че скача само защото той най-после се е появил.

За миг той се закова на място и ѝ се усмихна, и си опипа меката част на ухото, кой знае защо — като че ли си тананикаше! — а после изведнъж се обърна и погледна намръщено към вратата.

— Девите отвън не ми казаха, че си тук. Думичка не ми казаха. Светлина, те само дето не се забулиха, като ме видяха.

— Може би са притеснени — отвърна му тя кротко. — Може би са се обезпокоили къде се губиш. Също като мен. Може би те са се притеснили дали не си ранен, или болен, или изстинал. — „Също като мен“ — помисли си тя с горчивина. Ранд изглеждаше смутен!

— Аз ти писах — промълви той и тя изсумтя.

— Два пъти! С Аша'ман, да донесе писмата, написа ми само два пъти, Ранд ал-Тор. Ако наричаш това писане!

Той се олюля, сякаш го беше зашлевила... не, сякаш го беше ритнала в корема! — и примигна. Тя се овладя и се опря на облегалката на стола. Проявиш ли малко съчувствие към един мъж в неподходящ момент, никога вече няма да си върнеш позицията. Част от

нея напираше да го прегърне, да го утеши, да му измъкне всичките болки, да изцери страданията му. Толкова много неща го боляха, а не искаше да признае за нито едно от тях. Не, нямаше да скочи и да се втурне към него, бликаща от желание да разбере какво не е наред или... Светлина, не можеше да му е станало нещо.

Нещо я подхвана леко под лактите и я надигна от стола. Сините ѝ ботушки се люшнаха и тя се понесе към него през въздуха. Драконовия скиптър полетя настрана. Аха, въобразяваше си, че може да ѝ се усмихва, така ли? Въобразяваше си, че една мила усмивка може да я смили? Тя отвори уста да му каже какво си мисли. Много рязко да му го каже! Той я прегърна и я целуна.

Когато можа отново да вдиша, тя се вгледа в очите му през дългите си мигли.

— Първия път... — Преглътна, за да изчисти гласа си. — Първия път Джаар Нарисма нахълта и се опита да надникне в черепа на всеки, какъвто навик си има, и се махна, след като ми връчи едно парче пергамент. Чакай да си спомня. Гласеше: „Взех короната на Иллиан. На никого не се доверявай, докато не се върна. Ранд.“ Малко късичко за прилично писмо, бих казала.

Той отново я целуна.

Този път ѝ беше по-трудно да си поеме дъх. Изобщо не вървеше така, както го беше очаквала. От друга страна, не вървеше съвсем зле.

— Втория път Джонан Адли ми връчи едно листче хартия, в което се казваше: „Ще се върна, когато приключа тук. Не се доверявай никому. Ранд.“ Адли влезе, докато се къпех — добави тя, — и вместо да се засрами, ме гледаше опулен. — Ранд винаги се преструваше, че не е ревнив — сякаш имаше мъж по света, който да не е — но тя бе забелязала как се мръщи на мъже, които се заглеждат по нея. А и след това забележителната му жар пламваше още по-силно. Зачуди се какво ли означава тази целувка. Дали да не му предложи да се приберат в спалнята? Не, не можеше да е толкова напориста, колкото и да...

Ранд я пусна на пода и лицето му внезапно помръкна.

— Адли е мъртъв — промълви той. Короната изведнъж отлетя от главата му и се завъртя през стаята, сякаш я беше хвърлил. Тъкмо когато си помисли, че ще се разбие в Драконовия трон или ще прелети през него, златният кръг се спря и бавно се смъкна на седалката на трона.

Дъхът на Мин секна, когато го погледна отново. Над лявото му ухо върху рижите кърдици лъщяха тъмни капки кръв. Тя измъкна обвезана с дантела кърпа от ръкава си и посегна към слепоочието му, но той я хвана за китката.

— Аз го убих — промълви той.

Тя потръпна от гласа му. Кротък, колкото кротък можеше да е гроб. Може би спалнята беше добра идея. Колкото и дръзко да изглеждаше. Тя се насили да се усмихне — и се изчерви като разбра колко лесно бе да се усмихне, помисляйки си за огромното легло — и сграбчи предницата на ризата му, готова да смъкне и риза, и палто от гърба му тутакси и на място.

Някой почука на вратата.

Ръцете на Мин се дръпнаха от ризата на Ранд. Тя самата също се дръпна. Кой ли можеше да е? Девите или обявяваха посетителите, когато Ранд беше тук, или просто ги пускаха.

— Влез — извика той и ѝ се усмихна тъжно. При което тя отново се изчерви.

Добрайн пъкна глава през откренатото крило, после влезе и затръшна вратата след себе си, като ги видя, че стоят един до друг. Кайриенският лорд беше дребен мъж, малко по-висок от нея, с избръсната предна част на главата, а останалото от почти посивялата му коса падаше до раменете му. Сини и бели ивици красяха почти черното му палто отпред, стигайки до под кръста. Още преди да спечели благоволенията на Ранд, той бе притежавал значителна власт в тази земя. Сега управляваше тук, поне докато Елейн дойде да предяви претенциите си за Слънчевия трон.

— Милорд Дракон — измърмори той и се поклони. — Милейди Тавирен.

— Шега — промълви Мин, след като Ранд я изгледа с вдигната вежда.

— Може би — каза Добрайн и сви леко рамене, — но половината благороднички в града вече носят ярки цветове в подражание на лейди Мин. Панталони, под които краката им изпъкват, и много от тях обличат сетрета, които не покриват дори... — Окашля се дискретно, забелязал, че сетрето на Мин не покрива напълно нейните бедра.

Хрумна ѝ да му каже, че и той има много хубави крака, въпреки че бяха доста чворести, но после набързо премисли. Ревността на Ранд

палеше великолепна жар, когато бяха сами, но тя не искаше сега да се нахвърли върху Добрайн. Боеше се, че е способен на това. А и реши, че това ще е груба грешка — лорд Добрайн Таборвин не беше от хората, с които можеш да си правиш груби шеги.

— Значи и ти променяш околния свят, Мин. — Ухилен, Ранд потупа с пръст върхчето на носа ѝ. Носа ѝ потупа! Като на някое дете, което го е развеселило! По-лошо — тя се усети, че му се хили в отговор като последната глупачка. — И то, изглежда, по-добре от мен — продължи той и мигновената му момчешка усмивка се стопи като мъгла.

— Наред ли е всичко в Тийр и Иллиан, милорд Дракон? — запита Добрайн.

— В Тийр и Иллиан всичко е наред — мрачно отвърна Ранд. — Кажи какво имаш за мен, Добрайн? Седни, човече. Седни. — Махна с ръка към редиците столове и сам седна на един от тях.

— Действах така, както ми указахте във всичките си писма — каза Добрайн, след като се разположи срещу Ранд. — Но се боя, че малко са добрите неща, за които мога да ви докладвам.

— Ще донеса нещо за пиене — каза Мин със свита душа. Писма? Не беше лесно да се крачи в ботушките с високи токове — колкото и да беше свикнала с тях, бедрата ѝ се полюшваха — никак не беше лесно, но когато си достатъчно ядосана, всичко става възможно. Тя закрачи наперено до позлатената масичка под едно от огромните огледала, на която бяха оставени бокали и сребърна кана. Хвана се да налива подправеното с билки вино и в яда си разля от него по масата. Слугите винаги носеха повече бокали в случай, че ѝ дойдат гости, въпреки че тя рядко очакваше такива, освен Сорилея или някоя пасмина тъпи благороднички. Виното беше почти хладко, но достатъчно топло за тия двамата. Тя самата беше получила само две писма, но беше готова да се хване на бас, че Добрайн е получил поне десет. Двадесет! Мин се раздрънча с каната и бокалите и се вслуша внимателно. Какво ли крояха тия двамата зад гърба ѝ с техните дузини писма?

— Торам Риатин, изглежда, е изчезнал — каза Добрайн, — въпреки че, поне според мълвата, все още е жив и здрав. Пак според мълвата Давед Ханлон и Джераал Мордет — Падан Фейн, както го наричате вие — са го изоставили. Между другото, настаних сестрата

на Торам лейди Айлил в разкошни покои, със слуги, които са... благонадеждни, — Ако можеше да се съди по тона му, под „благонадеждни“ той явно разбираше благонадеждни за самия него. Горката жена нямаше да може и роклята да си смени, без той да разбере. — Мога да разбера защо сте довели нея, както и лорд Бертом и останалите, но защо и върховния лорд Вейрамон, или върховната лейди Анайела? Дума да няма, естествено, че и техните слуги са благонадеждни.

— Как разбираш кога една жена иска да те убие? — промълви умислено Ранд.

— Когато ти узнае името. — Думите на Добрайн съвсем не прозвучаха като шега. Ранд килна глава замислено и после кимна. Кимна! Мин се надяваше, че е престанал да чува онези гласове.

Ранд махна с ръка, сякаш да отпъди от очите си всички жени, които искат да го убият. Опасен жест, след като и тя беше тук. Определено не искаше да го убива, но нямаше да има нищо против да види как Сорилея го пердаши с онази суровица! Панталоните не предпазваха много.

— Вейрамон е глупак, който прави много грешки — обърна се Ранд към Добрайн, който кимна в съгласие. — Моя е грешката, дето си помислих, че мога да го използвам. Във всеки случай, той, изглежда, е предовоен, че се навърта около Преродения Дракон. Друго има ли? — Мин му подаде бокал и той й се усмихна въпреки плисналото се върху китката му вино. Сигурно си помисли, че е неволно.

— Твърде малко и твърде много — почна Добрайн и се дръпна рязко в стола си да избегне плисналото се вино, когато Мин тикна в ръката му втория бокал. Не й харесваше това ограничаване до положението на слугинче в някоя кръчма. — Много благодаря, милейди Мин — промърмори той учтиво, но я изгледа накриво, докато поемаше бокала. Тя се върна кротко да налее и на себе си. Кротко.

— Боя се, че лейди Каралайн и върховният лорд Дарлин са в палата на лейди Арилин тук, в града — продължи кайриенският лорд, — под закрилата на Кацуан Седай. Навярно „закрила“ не е най-подходящата дума. На мен ми бе отказано да ги посетя, но чувам, че са се опитали да напуснат града и са ги върнали като чували. Всъщност в чували, както се твърди. След като се запознах с Кацуан, почти съм склонен да го повярвам.

— Кацуан — промърмори Ранд и Мин тръпки я побиха. Чак уплашено не прозвуча, но го изрече повече от притеснено. — Мин, какво според теб трябва да направя с Каралайн и Дарлин?

Седнала през два стола от него, Мин трепна, че я включват така внезапно, и погледна със съжаление петната вино, оцапали най-хубавата ѝ кремава копринена блузка и панталоните ѝ.

— Каралайн ще подкрепи Елейн за Слънчевия трон — промълви тя унило. За греяно вино беше доста изстинало и май никога нямаше да се изпере от блузата. — Не е видение, но на нея ѝ вярвам. — Не погледна към Добрайн, макар че той кимна разсъдливо. Вече всички знаеха за виденията ѝ. Единственият резултат от това беше непрестанният поток от благороднички, които искаха да узнаят бъдещето си и които съвсем помръкваха, когато им отвърщаше, че не може да им го предскаже. Повечето нямаше да останат доволни от малкото, което бе видяла; нищо страшно, но липсваха и онези ярки чудеса, който предричаха прорицателките по панаирите. — Колкото до Дарлин, освен факта, че той ще се ожени за Саралайн, след като тя го изцеди хубаво и го окачи на простора да съхне, единственото, което мога да кажа, е, че един ден той ще стане крал. Видях корона на главата му, с меч отпред, но на коя страна принадлежи тази корона — не знам. И... ах, да. Той ще умре на легло и тя ще го надживее.

Добрайн се задави с виното си, закашля се и забърса устните си с ленена кърпа. Повечето от онези, които знаеха, не вярваха. Съвсем доволна от себе си, Мин допи малкото, което бе останало в бокала ѝ. И също се задави и издърпа кърпата от ръкава си да си отрие устата. Светлина, защо точно на себе си трябваше да сипе утайката!

Ранд само кимна, забил поглед в бокала си.

— Значи те ще живеят, за да ми създават грижи — измърмори той. Много тихо за такива слова, твърди като камък. Коров беше като меч нейният овчар. — А какво да правя с...

Главата му изведнъж се извърна към вратата. Едното крило се отваряше. Много остър слух имаше. Мин нищо не беше чула.

Никоя от двете влезли Айез Седай не беше Кацуан и Мин усети, че раменете ѝ се отпускат, докато прибираше кърпата си. Докато Рафела затваряше вратата, Мерана приклепна в дълбок реверанс, въпреки че лешниковите очи на Сивата сестра набързо обхванаха Мин и Добрайн, оцениха всичко по тях и го подредиха най-грижливо, а

после и кръглоликата Рафела просна тъмносините си поли на пода. Някоя от двете не се изправи преди Ранд да им махне с ръка. След което се плъзнаха към него, изписали на лицата си хладна строгост, съвсем подходяща на облеклото им. Само дето пълничката Синя сестра току опипваше ресните на шала си, сякаш да си напомни, че все още е на раменете ѝ. Мин беше забелязвала този жест и преди, у други Сестри, заклели се във вярност на Ранд. Сигурно никак не им беше лесно. Само Бялата кула командваше Айез Седай, но Ранд им свиваше пръст и те идваха, посочваше им вратата и те си отиваха. Айез Седай говореха с крале и с кралици като с равни, може би дори като малко по-горни от тях, но Мъдрите ги наричаха „чирачки“ и очакваха да им се подчиняват два пъти по-бързо, отколкото на Ранд.

Нищо от това не се показва на гладкото лице на Мерана.

— Милорд Дракон — заговори тя почтително. — Току-що научихме, че сте се завърнали, и предположихме, че горите от желание да разберете как са приключили нещата с Ата-ан Миере. — Тя само погледна Добрайн, но той тутакси стана. Кайриенците бяха свикнали с хора, държащи да си говорят насаме.

— Добрайн може да остане — отсече Ранд. Дали се поколеба? Не стана. С тези свои очи като сини ледени късчета беше самият Прероден Дракон от глава до пети. Мин му беше казала, че тези жени са му искрено верни, че всичките пет, които, го бяха придружили на кораба на Морския народ, са негови, изцяло верни на своята клетва и поради това покорни на неговата воля, но за него, изглежда, все още беше трудно да се довери на Айез Седай. Разбираше го, но беше крайно време да свикне да разчита на тях.

— Както желаете — отвърна Мерана и леко кимна. — Двете с Рафела постигнахме сделка с Морския народ. Сделката, както те я наричат — с главна буква. — Разликата беше явна при начина, по който го произнесе. С длани все още на зелените поли със сиви ивици, тя вдиша дълбоко. — Харайн дин Тогара Два вятъра, Надзорницата на вълните на клана Шодейн, говореща от името на Неста дин Реас Две луни, Надзорницата на корабите на Ата-ан Миере, и с това обвързваща целия Ата-ан Миере, пое обещанието такива кораби, от каквито Преродения Дракон има нужда, да плават тогава и накъдето той има нужда, за каквато и цел да ги поиска. — Мерана беше склонна към известна помпозност, когато наоколо нямаше Мъдри: Мъдрите такива

работи не позволяваха. — В замяна на това двете с Рафела, говорещи от ваше име, обещахме, че Преродения Дракон няма да променя никакви закони на Ата-ан Миере, както е постъпил сред... — За миг тя се поколеба. — Простете. Свикнала съм да представям сключените споразумения буквално. Думата, която те използваша, беше „вързаните за брега“, но всъщност имаха предвид това, което направихте в Тийр и Кайриен. — Само за миг очите ѝ го изгледаха питащо. Навярно се чудеше дали не е направил същото и в Иллиан. Изразила бе облекчение, че не е променил нищо в родния ѝ Андор.

— Е, ще го преживеея някак — промърмори той.

— Второ — подхвана Рафела, опряла пълните си длани на кръста си — вие се задължавате да дадете на Ата-ан Миере земя, по една квадратна миля край всеки град до плавателна вода, който сега е или ще бъде под ваш контрол. — Тонът ѝ не беше толкова помпозен като на спътничката ѝ, а само изричен. Нито пък звучеше особено доволна от това, което казваше. Беше тайренка в края на краищата, а малко пристанища държаха търговията си толкова здраво под свой контрол, колкото Тийр. — Във всяка такава зона законите на Ата-ан Миере ще тежат над другите. Това споразумение ще трябва да се потвърди и от владетелите на тези пристанища, така че... — Този път тя се запъна и мургавите ѝ бузи малко посивяха.

— Така че споразумението да ме надживее ли? — промълви мрачно Ранд. И се изсмя късо. — И това мога да преживеея.

— Всеки град на вода? — възкликна Добрайн. — Ама те и тук ли имат предвид... — Той скочи и закрачи напред-назад, плискайки повече вино от Мин преди малко. — Една квадратна миля? Светлината само знае що за странни закони? Пътувал съм аз на кораб на Морския народ и много добре знам, че са странни хора! Голите крака са най-малкото! Ами митническите такси, пристанищните такси и... — Внезапно той заговори на Ранд с тон, граничещ с грубост. — Та те ще съсипят Кайриен само за една година, милорд Дракон. Ще съсипят всяко пристанище, в което им позволите да го направят.

Мин безмълвно се съгласи с него, но Ранд само махна с ръка и отново се изсмя.

— Може би това си мислят и те, Добрайн, но и аз разбирам малко от тези неща. Те не са уточнили кой избира земята, така че изобщо не е задължително тя да е на водата. Ще трябва да си купуват

храната от вас и когато я напускат, да спазват вашите закони, така че няма да могат да се държат съвсем нагло. В най-лошия случай ще можете да им налагате мита, когато техните стоки напуснат... убежището им. Колкото до другото... След като аз мога да го приема, и вие ще можете. — В гласа му вече нямаше смях и Добрайн сведе послушно глава.

Мин се зачуди откъде се беше научил на всичко това. Говореше като същински крал, при това — крал, който знае какво върши. Навярно Елейн го беше научила.

— „Второ“ предполага, че има и повече — обърна се Ранд към двете Айез Седай.

Мерана и Рафела се спогледаха, а после Мерана заговори. В гласа ѝ вече нямаше и помен от помпозност. Всъщност беше съвсем изтънял и треперлив.

— Трето, Преродения Дракон се съгласява да държи при себе си непрекъснато посланик, избран от Ата-ан Миере. Харайн дий Тогара посочи себе си. Ще бъде придружавана от своята Ветроловка, от своя Майстор на меча и от малък кортеж.

— Какво? — ревна Ранд и скочи от стола си.

Рафела заговори бързо и без дъх, сякаш се боеше да не я прекъснат.

— И четвърто, Преродения Дракон се съгласява да се явява на повика на Надзорницата на корабите, но не повече от два пъти в продължение на три последователни години. — Тя завърши леко задъхана и го погледна извинително.

Драконовия скиптър полетя от пода зад Ранд и той го улови във въздуха, без да го поглежда. Очите му не бяха вече син лед. Син пламък бяха.

— Посланичка на Морския народ, лепнала се за петите ми? — извика той, размаха копието към тях и зелено-белите пискюли се развяха. — Навън има хора, които искат да завладеят всички ни! Отстъпниците се навън! Тъмния чака! Така и така ви е паднало, защо не се съгласихте и трюмовете им да търкам!

Обикновено, когато кипнеше, Мин се опитваше да го успокои, но този път се изправи в стола си и загледа гневно двете Айез Седай. Напълно беше съгласна с него. За да продадат един кон, бяха отстъпили цялата конюшня!

Пред това избухване Рафела се олюля, но Мерана се овладя и очите ѝ заприличаха на кафяви пламъци, прошарени със златни жилки.

— Нас ли кориш? — солна му се тя с тон, толкова леден, колкото жарък беше погледът ѝ. Отново се бе превърнала в Айез Седай, каквито бяха изглеждали те в очите на детето Мин, по-царствена от всички кралици и по-властна от най-могъщите властници. — Ти беше там в началото, тавирен, и можеше да ги усучеш както си поискаш. Можеше да ги накараш да коленичат пред теб! Но напусна! Никак не останаха доволни като разбраха, че са танцували под свирката на тавирен. Научили са се някъде да сплитат щитове и още преди да напуснеш кораба, двете с Рафела бяхме заслонени. За да не можем да се възползваме от Силата, както казаха. Неведнъж тази Харайн ни заплаши, че ще ни овеси на такелажа с главите надолу, докато не се вразумим, и аз поне повярвах, че като нищо ще го направи! Радвай се поне, че ще ти дадат корабите, които ще им поискаш, Ранд ал Тор. Харайн щеше да ти отстъпи само шепа! Бъди доволен, че не поиска новите ти ботуши и този твой отвратителен трон в добавка! О, между другото тя те призна за Корамуур, да се задавиш дано от това!

Мин я зяпна. Ранд и Добрайн също я зяпнаха и челюстта на кайриенеца увисна. И Рафела я зяпна, а устата ѝ замърда беззвучно. Впрочем пламъците в очите на Мерана бързо угаснаха и те бавно започнаха да се разширяват, сякаш самата тя едва сега чу и осъзна какво е казала.

Драконовия скиптър затрепера в юмрука на Ранд. Мин беше виждала как понякога гневът му набъбва, готов да бликне и от по-дребни неща. Замоли се наум дано по някакъв начин взривът да се размине, но не виждаше как.

— Изглежда — най-сетне рече той, — че думите, които един тавирен извлича, не винаги са онова, което му се иска да чуе. — Гласът му беше... спокоен. Мин не посмя да го нарече смислен. — Добре се справихте, Мерана. Подхвърлих ви храна за псета, но двете с Рафела се справихте добре.

Двете Айез Седай се олюляха и за миг Мин си помисли, че ще се изсипят на локви върху пода от облекчение.

— Поне успяхме да премълчим подробностите пред Кацуан — каза Рафела и притеснено заоправя полите си. — Нямахме как да

скрием пред всички, че сме постигнали някакво споразумение, но всичко това пред нея го премълчахме.

— Да — промълви Мерана. — Тя дори ни причака, докато идвахме насам. Трудно е да скриеш каквото и да било от нея, но успяхме. Решихме, че не бихте искали тя да... — И млъкна пред каменния поглед на Ранд.

— Пак Кацуан — промълви той мрачно. Намръщи се към гравираното парче от копие в ръката си, после го хвърли на един от столовете, сякаш не можеше да разчита на самия себе си, докато го държи. — Тя е в Слънчевия палат, нали така? Мин, предай на Девите отвън да предадат посланието ми на Кацуан. Тя трябва да се яви пред Преродения Дракон колкото може по-скоро.

— Ранд, не мисля, че... — почна неспокойно Мин, но Ранд я прекъсна. Не грубо, но доста твърдо.

— Моля те, направи го, Мин. Тази жена е като вълчица, дебнеща кошарата. Смятам да разбера какво иска.

Мин се помая, после се изправи и повлече крака към вратата. Не беше единствената, която смяташе, че идеята не е никак добра. Или че поне ѝ се ще да не е тук, когато Преродения Дракон се изправи срещу Кацуан Мелайдрин. Добрайн тръгна с нея към вратата с припрян поклон почти в движение, и дори Мерана и Рафела изхвърчаха през вратата преди нея, макар да се престориха, че изобщо не бързат. Вътре в залата поне. Когато Мин надникна в коридора, двете Сестри вече бяха застигнали Добрайн и ситнеха почти бежешком.

Странно, че половината дузина Деви, които стояха отвън, когато Мин беше дошла рано през деня, бяха толкова нараснали на брой, че изпълваха коридора в двете посоки, докдето ѝ стигаше погледът — високи жени с корави лица, в техните кадин-сор на сиви, кафяви и още по-сиви петна, с шуфите, увити около главите им, и провисналите дълги черни була. Много от тях носеха копия и кожените си кръгли щитове, сякаш очакваха тук да се разрази битка. Някои си играеха по двойки на играта с пръсти, наречена „нож, хартия и камък“, а останалите гледаха напрегнато.

Не толкова напрегнато обаче, че да не я забележат. Когато им предаде посланието на Ранд, последва бърза реч с жестове нагоре-надолу по редиците им, а после две дългнести Деви се затичаха.

Другите се върнаха към играта си или продължиха да гледат още по-напрегнато.

Озадачена, Мин се почеса по главата и взе, че се върна. Девите често я изнервяха, но винаги ѝ казваха по някоя дума, почитателно като към Мъдра, понякога шеговито, въпреки че хуморът им беше странен, меко казано. Но никога досега не я бяха пренебрегвали така.

Ранд беше в спалнята. Само като го разбра, сърцето ѝ заподскача. Свалил си беше палтото, белоснежната му риза беше развързана на врата и измъкната от панталоните. Тя седна на леглото, опря гръб на един от тежките пилони от абанос и праметна крак връз крак, с кръстосани глезени. Досега не бе имала възможност да гледа как Ранд се съблича сам и реши да си достави това удоволствие.

Но вместо да продължи, той се закова на място и я загледа.

— На какво изобщо би могла да ме научи Кацуан? — попита я той изведнъж.

— Теб, както и всички Аша'ман — отвърна тя. Такова беше видението ѝ. — Не знам на какво, Ранд. Знам само, че трябва да го научите. Всички вие. — Тя въздъхна и продължи. — Ти имаш нужда от нея, Ранд. Не можеш да си позволиш да я ядосаш. Не можеш да си позволиш да я изпъдиш. — Всъщност тя не допускаше, че петдесет мърдраали ѝ хиляда тролоци с тях са в състояние да прогонят Кацуан от където и да било, но смисълът беше същият.

Погледът на Ранд се зарея, унесен някъде, но след миг той разтърси глава.

— Защо трябва да слушам един луд? — промълви той почти беззвучно. Светлина, наистина ли вярваше, че този Луз Терин говори в главата му? — Мин, позволиш ли на някого да разбере, че имаш нужда от него, и ти се качват на главата. Нашийник ти надяват на врата, за да те дърпат накъдето си поискат. Няма да го позволя на никоя Айез Седай. На никоя! — Юмруците му бавно се отпуснаха. — Виж, от теб имам нужда, Мин — добави той протичко. — Не заради виденията ти. Заради самата теб.

Да я изгори дано, но този човек можеше краката да ѝ подкоси само с няколко думи!

С усмивка, не по-малко нетърпелива от нейната, той сграбчи краищата на ризата си с две ръце и се наведе, за да я измъкне през главата си. Мин сплете пръсти на стомаха си и се отпусна да погледа.

Трите Деви, които нахлуха в стаята, вече не носеха шуфите, които скриваха главите им в коридора. Бяха с празни ръце, нямаше ги и ножовете на коланите им. Това бе всичко, което Мин има време да забележи.

Главата и ръцете на Ранд все още бяха напъхани в ризата и Сомара, с ленената коса и висока дори за айилка, награби белия лен и го затегна отгоре, хващайки го в капан. И почти със същото движение го изрита между краката. Той изстена задавено и се олюля напред.

Несаир, огненокоса и красива въпреки белите белези по двете ѝ обжарени от слънцето бузи го удари с юмрук в десния хълбок толкова силно, че той залитна настрани.

С вик, Мин се хвърли от леглото. Не разбираше що за лудост се е завихрила тук, не можеше да си въобрази дори. От двата ѝ ръкава плавно се изсипаха два от ножовете ѝ и тя се хвърли към Девите с вик:

— Помощ! О, Ранд! Помогнете! — Поне се опита да извика. Третата Дева, Нандера, се извъртя като змия и Мин усети как едно стъпало се заби в корема ѝ. Дъхът излезе от гърдите ѝ със свисък. Ножовете паднаха от изтръпналите ѝ ръце и тя се превъртя на кълбо под крака на сивокосата Дева и падна по гръб толкова силно, че ударът изкара и малкото въздух, който бе останал в дробовете ѝ. Мъчеше се да помръдне, мъчеше се да вдиша — да разбере! — и нищо друго не можа да направи, освен да остане легнала на пода и да гледа.

Трите жени действаха много умело. Несаир и Нандера налагаха Ранд с юмруци, докато Сомара го държеше превит на две и оплетен в ризата. Отново и отново, и отново нанасяха отмерени удари в здравия корем на Ранд и в десния му хълбок. Мин щеше да се разсмее истерично, стига да можеше да вдиша. Опитваха се да го пребият до смърт, но много грижливо избягваха да го ударят по кръглия незараснал белег на левия хълбок и полуизцерената резка през него.

Тя знаеше много добре колко здраво е тялото на Ранд, колко силно, но на такъв бой никой не можеше да издържи. Коленете му бавно се подгънаха и когато тупнаха на пода, Нандера и Несаир се отдръпнаха. Всяка от двете кимна и Сомара отпусна ризата на Ранд. Той падна по очи. Тя чу пъшкането му и едва удържаните стонове, напираси от гърлото му. Коленичила, Сомара придърпа ризата му надолу почти нежно. Той остана да лежи с буза, опряна на студения под, с опулени очи, мъчейки се да вдиша.

Несаир се наведе, хвана го за косата и дръпна главата му нагоре.

— Спечелихме си правото за това — изръмжа тя, — но всяка Дева искаше да ти сложи ръка. Клана си изоставих заради теб, Ранд ал-Тор. И няма да позволя да плюеш по мен!

Сомара прокара длан, сякаш да отметне кичура от лицето му, и го стисна.

— Така се отнасяме с един първобрат, който е отнел честта ни, Ранд ал-Тор — каза тя твърдо. — Следващия път ще използваме ремъци.

Нандера надвисна над Ранд с ръце на хълбоци и лице като камък.

— Ти носиш честта на Фар Дарейз Май, сине на Дева — промълви тя мрачно. — Обеща да ни призовеш да танцуваме Танца на копията заради теб, а после избяга да се биеш и ни остави зад гърба си. Това повече няма да го правиш.

Отстъпи от него и закрочи към изхода, последвана от другите две. Само Сомара се озърна през рамо и макар съчувствието да докосна за миг сините ѝ очи, капка милост нямаше в гласа ѝ, когато каза: — Не ни принуждавай да го правим отново, сине на Дева.

Ранд вече се беше изправил на лакти и колене. Мин успя да пропълзи до него.

— Трябва да са полудели — изграчи тя. Светлина, колко я болеше коремът! — Руарк ще... — Не знаеше какво ще направи Руарк. Каквото и да бе, нямаше да е достатъчно. — Сорилея. — Сорилея щеше живи да ги изпече на слънцето! Само за начало! — Когато ѝ кажем...

— Няма да кажем на никого — промълви той. Като че ли най-после си беше поел дъх, въпреки че очите му все още бяха облещени. Как можа да го изтърпи? — Имат право. Заслужили са го това право.

Мин много добре познаваше този тон. Реши ли един мъж да бъде упорит, може да седне с гол задник върху игленик, ще те гледа в очите и няма да признае, че иглите го бодат! Испита почти задоволство, като чу стона му, докато се мъчеше да го изправи на крака. Е, докато двамата се изправяха един-друг. Щом е решил да се държи като пълен идиот с глава, тъпкана с вълна, заслужаваше си няколкото отока!

Той се отпусна на леглото, легна по гръб на купчината възглавници и тя се сгуши до него. Не беше точна това, за което се бе надявала, но и то щеше да дойде.

— Не точно така се надявах да използвам това легло — промърмори той. Мин не беше сигурна, че искаше да го чуе.

Тя се засмя.

— Приятно ми е да ме притискаш така също като... другото. — Странно, той се усмихна, сякаш знаеше, че го лъже. Леля й Мирен все твърдеше, че това била една от трите женски лъжи, на които всеки мъж би повярвал.

— Май ви прекъснах — каза хладен женски глас от вратата. — Може би трябва да се върна в по-удобен момент.

Мин се дръпна от Ранд като опарена, но след като той я придърпа обратно, отново се сгуши в прегръдката му. Тя позна застаналата на прага Айез Седай, пълничка и дребна кайриенка с четири тънки цветни ивици през пълната гръд и с бели черти по тъмната пола. Дайгиан Мосенейлин беше една от Сестрите, дошли с Кацуан. И според Мин беше почти толкова надменна, колкото Кацуан.

— Коя ли пък си ти, дете си влязла в дома ми? — каза Ранд мързеливо. — Която и да си, не са ли те учили първо да чукаш? — Мин обаче усети, че всеки мускул по ръката му, която я държеше, се е втвърдил като камък.

Дайгиан бавно поклати глава и лунният камък, висящ над челото й на тънка сребърна верижка, се полюшна. Явно не беше доволна.

— Кацуан Седай получи поканата ти — каза тя още по-хладно — и ме помоли да ти предам нейното съжаление. Тя много държи да си довърши вземото, над което работи. Може би ще е в състояние да се види с теб някой друг ден. Стига да намери време.

— Това ли каза? — попита Ранд заплашително.

— Ще ви оставя да продължите... заниманието си — изсумтя Дайгиан.

Мин се зачуди какво ли ще й струва, ако вземе да зашлеви една Айез Седай. Дайгиан я изгледа смразяващо, сякаш доловила мисълта й, обърна се и се плъзна към вратата.

Ранд се изправи в леглото с тиха ругатня.

— Предай на Кацуан, че може да иде в Ямата на ориста! — викна той след излизащата Сестра. — Кажи й, че може да изгние, ако ще!

— Така няма да стане, Ранд — въздъхна Мин. По-зле щеше да е, отколкото си го беше представяла. — Ти имаш нужда от Кацуан. Не тя

от теб.

— Нима? — тихо промълви той и Мин потръпна. Преди малко само си мислеше, че гласът му е заплашителен.

* * *

Ранд се приготви грижливо. Отново облече зеленото си палто и изпрати Мин да предаде на Девите посланията, които трябваше да отнесат. Това поне все още щяха да изпълнят. Ребрата от дясната страна го боляха почти толкова, колкото раните на лявата, а корема си усещаше така, сякаш го бяха бяхтели с греда. Беше им обещал. Останал сам в спалнята, той здраво се вкопчи в сайдин — не искаше дори Мин да види, че залита. Нея поне можеше да опази все някак, но как щеше да се чувства тя в безопасност, ако го видеше, че всеки момент е готов да рухне? Трябваше да е силен, заради нея. Трябваше да е силен — заради целия свят. Възелът от чувства в тила му, представляващ Аланна, му напомни за цената на безгрижието. Точно в този момент Аланна се мусеше. Трябваше да е прекалила с някоя Мъдра, защото ако сега седеше, седеше като на тръни.

— Все пак мисля, че това е лудост, Ранд ал-Тор — каза Мин, докато той грижливо поставяше Короната от мечове на главата си. Не искаше тези малки мечове отново да окървавят главата му. — Ти слушаш ли ме? Е, щом си решил на всяка цена да го изтърпиш, идвам с теб. Сам призна, че имаш нужда от мен, а в това нещо ще ти трябва повече от всякога! — Беше прекрасна — с юмручетата на кръста, с потупващото краче, с блесналите очи.

— Ти оставаш тук — каза ѝ той твърдо. Все още не беше сигурен какво смята да направи, не напълно, и не искаше тя да го види как се препъва в собствената си несигурност. А много се боеше, че ще се препъне. Очакваше обаче да му възразят.

Тя го изгледа намръщено и стъпалото ѝ спря да потупва. Гневният блясък в очите ѝ се стопи в тревога, която с едно мигване изчезна.

— Е, предполагам, че си достатъчно пораснал, за да можеш да прекосиш двора пред конюшните, без да те водят за ръчица, овчарче. Освен това наистина изостанах с четенето.

Тя се отпусна в един от високите позлатени столове, сгъна крака под себе си и вдигна книгата, която бе престанала да чете, когато той пристигна. Понякога наистина изглеждаше съвсем погълната от четенето.

Ранд кимна. Точно това искаше — тя да си стои тук, в безопасност. Но все пак не беше нужно толкова да се захласва в четивото си, че съвсем да забрави за него.

В коридора пред вратата му клечаха шест Деви. Те го изгледаха твърдо, без да проговарят, а най-твърдо от всички — Нандера. Въпреки че Сомара и Несаир не й отстъпиха с много. Той си помисли, че Несаир е от Шайдо; трябваше да я следи много изкъсо.

Ашаманите също чакаха — Луз Терин пак замърмори нещо за убийства в главата му, — всички освен Нарिशма с Дракона на яките си, както и с Меча. Той заповяда отсечено на Нарिशма да застане на стража пред покоите му и мъжът рязко отдаде чест, й тъмните му очи, които сякаш виждаха всичко, се присвиха обвиняващо. Ранд не допускаше, че Девите ще си излеят неприязънта върху Мин, но нямаше защо да рискува. Светлина, та той наистина беше казал на Нарिशма всичко за капаните, които бе изтъкал в Камъка, когато го изпрати да му донесе Каландор. Младежът може би си въобразяваше някои неща. Да го изгори дано, това беше наистина налудничав риск.

„Само лудите никога не се доверяват.“ Луз Терин го промълви с насмешка. И доста налудничаво. Раните на хълбока на Ранд запулсираха; като че ли заотекваха една през друга в смътна болка.

— Заведете ме при Кацуан — заповяда той. Нандера плавно се изправи и тръгна, без да се обръща. Той я последва, другите закрачиха след него — Дащива и Флин, Мор и Хопвил. Докато вървяха, им даде набързо указания как да се държат. Флин, представете си, се опита да възрази, но Ранд го сряза — не беше време за боязън. Посивелият някогашен гвардеерц беше последният, от когото Ранд го очакваще. От Мор или Хопвил — може би. Макар да нямаха чак жълто около устата, все пак бяха достатъчно млади, за да останат бръсначите им сухи толкова дни, колкото ги мокреха. Но не и Флин. Меките чизми на Нандера не издаваха звук; стъпките на мъжете отекваха от високия ръбест таван, гонейки всекиго със сянката на сигурна заплаха. Раните му пулсираха.

И последният човек в Слънчевия палат вече познаваше Преродения Дракон от пръв поглед, а освен това знаеха кои и какво са мъжете в черните дрехи с него. Слуги в черни ливреи правеха ниски поклони и реверанси и бързаха да се махнат от очите им. Повечето благородници се оказваха почти толкова бързи да покрият достатъчно разстояние между себе си и петимата способни да прелеят мъже. Айлил ги изгледа с нечетливо изражение. Анайела се превзе, естествено, но когато Ранд се озърна през рамо, се оказа, че се е втренчила след него с лице досущ като на Нандера. Бертом се усмихна, докато подвиваше крак, мрачна усмивка, в която нямаше нито радост, нито доволство.

Нандера не проговори дори когато стигнаха целта си, само посочи една затворена врата с едно от копията си, завъртя се на пети и закрачи обратно натам, откъдето бяха дошли. Кар-а-карн без нито една Дева, която да го пази. Нима смятаха, че четирима Аша'ман са достатъчни, за да го опазят читав? Или тръгването ѝ беше поредната проява на неприязън?

— Правете каквото ви казах — промълви Ранд.

Дашива се сепна, сякаш току-що съвзел се, и сграбчи Извора. Широка врата с всечени в нея отвесни жлеbove се разтвори след лекия удар на поток от Въздух. Другите трима хванаха сайдин и последваха Дашива с навъсени лица.

— Преродения Дракон — прогърмя гласът на Дашива, леко увеличен от Силата, — кралят на Иллиан, Властелинът на утрото, идва да види жената на име Кацуан Мелайдрин.

Ранд пристъпи през прага и спря. Не разпозна другия сплит, който бе сътворил Дашива, но въздухът сякаш забръмча от заплаха, от усещането, че приближава нещо неумолимо, че надвисва — все по-близо.

— Повиках те, Кацуан — каза Ранд. Той сплитове не изпреде. Гласът му беше достатъчно твърд и хладен и без тяхна помощ.

Зелената сестра седеше до една масичка с гергеф с бродерия в ръце и разтворена кошничка върху лакираната повърхност на масичката, пълна с гранчета яркоцветни конци. Беше си точно такава, каквато я помнеше. Същото властно, стегнато лице, увенчано в прибрана на дебела кифла сива като стомана коса, украсена с малки златни рибки и птички, звезди и месечини. Същите тъмни очи, които

изглеждаха почти черни върху бледото ѝ лице. Студени, пронизателни очи. Луз Терин изхленчи и се скри някъде още щом я видя.

— Е — каза тя и лекичко постави гергефа на масичката, — трябва да кажа, че съм виждала къде-къде по интересни неща, и то без пари. След всичко, което съм чула вече за теб, момченце, най-малкото очаквах камбани да закънтят и гръмове да отекнат, фанфари да заехтят от небесата и да западат мълнии. — Тя изгледа невъзмутимо петимата мъже с каменните лица, способни да преливат — нещо достатъчно да накара всяка Айез Седай да трепне. Още по-невъзмутимо огледа Преродения Дракон. — Надявам се, че някой от вас поне ще пожонглира? — каза тя. — Или ще гълта огън? Винаги ми е харесвало да гледам как веселчуните гълтат огън.

Флин се изсмя късо, преди да се овладее, и дори тогава прокара длан през рехавата коса на темето си, сякаш се мъчеше да надвие смеха си. Мор и Хопвил се спогледаха едновременно озадачено и ядосано. Дашива се усмихна неприязнено и сплитът, който стискаше, се усили, чак докато Ранд не се озърна през рамо да види какво ли налита зад гърба му.

— Достатъчно е да знаеш че съм този, който съм. — каза ѝ Ранд. — Дашива, всички, изчакайте ме отвън.

Дашива отвори уста сякаш да възрази. Това не влизаше в указанията на Ранд, но явно нямаше да слисат тази жена, не и по този начин. Поколеба се за миг и си тръгна, мърморейки под нос. Хопвил и Мор едва не се сблъскаха кой да излезе по-напред, поглеждайки накриво към Кацуан. Единствено Флин напусна с достойнство въпреки накуцването си. При това все още му беше смешно!

Ранд преля и един тежък, с гравирани на гърба леопард стол се понесе във въздуха от мястото си до стената и се превъртя на няколко пъти преди да се спусне леко като перце пред Кацуан. В същото време една тежка сребърна кана се понесе от дългата застлана маса в другия край на стаята и звънна, внезапно нагряла се; от гърлото ѝ блъвна пара ѝ каната се наклони, след което се завъртя бавно като пумпал, докато една сребърна чашка се носеше към нея и закръжи, за да улови изливащата се тъмна течност.

— Доста е горещо, струва ми се — каза Ранд и стъклата изскочиха от високите тесни прозорци. Лъхна леден вятър и в стаята нахлуха снежинки, а чашката се зарея навън през прозореца, после се

върна и кацна право в ръката му, докато той седнаше. Да видим колко спокойна щеше да остане с един втрещен в нея луд. Тъмната течност се оказа чай, твърде силен, и толкова горчив, че зъбите му едва не изскърцаха, но достатъчно топъл. Кожата му настръхна от студените вихри, нахлули с вой в стаята, от които гоблените заплющяха като пряпорци, но той бе скрит под купола на Празнотата и усещаше всичко това е някак далечно, като с нечия чужда кожа.

— Лавровата корона е доста по-хубава от други — промълви с тънка усмивка Кацуан. Украшенията по косата ѝ се полюшваха при всеки порив на вятъра и по кока ѝ се развяха тънки сиви кичурчета, но единственото, с което реагира, бе да хване гергефа си преди да бъде отвян от масата. — Предпочитам това име. Но не можеш да очакваш от мен да ме впечатлят разни корони. Плескала съм по задниците двама от сегашните царуващи крале и три кралици. Не седящи, а правостоящи владетели, нали разбираш, след като свърша с тях, поне за ден-два, но си взимат поука. Но ти е ясно защо корони не ме впечатляват.

Ранд отпусна челюсти. Да скърца със зъби нямаше да е от полза. Той ококори очи, надявайки се, че така ще изглежда повече безумен, отколкото ядосан.

— Повечето Айез Седай избягват Слънчевия палат — каза ѝ той. — Освен онези, които ми се заклеха във вярност. И онези, които държа в плен. — Светлина, ами с тях какво да прави? Докато Мъдрите поне ги държаха да не му се пречат, всичко беше наред.

— Айилците, изглежда, смятат, че мога да идвам и да си отивам когато пожелаея — промълви тя разсеяно и огледа гергефа в ръката си, сякаш се замисли дали отново да не се залови с везането. — Въпрос на малко помощ, която оказах на едно момче. Въпреки че не мога да кажа дали някой освен майка му ще сметне, че я заслужава.

Ранд отново положи усилие да не изскърца със зъби. Тази жена наистина беше спасила живота му. Заедно с Деймир Флин, разбира се, и още няколко души в сметката, Мин между тях. Но за това той все пак дължеше нещо на Кацуан.

— Искам да ми станеш съветничка. Сега аз съм крал на Иллиан, а кралете имат Айез Седай за съветнички.

Тя пренебрежително изгледа короната му.

— Определено не. Една съветничка трябва да стои и да гледа да не би подопечният ѝ да забърква каши твърде често, а това не ми

харесва. На всичко отгоре трябва да изпълнява заповеди — нещо, за което мен хич не ме бива. Някоя друга няма ли да е по-добре? Аланна например?

Ранд се сепна. Нима знаеше за връзката? Мерана бе казала, че е трудно да се скрие нещо от нея. Не, трябваше да остави за по-късно тревогите си колко неща донасяха „верните“ му Айез Седай на Кацуан. Светлина, колко му се искаше Мин поне веднъж да греши. Но по-скоро щеше да повярва за себе си, че диша вода.

— Аз... — Не можеше да се насили да й каже, че има нужда от нея. Никакви нашийници! — Какво ще кажеш, ако не се налага да полагаш клетви?

— Предполагам, че това може да мине — каза тя със съмнение, забила поглед в проклетото си взмо. Очите ѝ се вдигнаха към неговите. Замислени. — Изглеждаш ми някак... притеснен. Не обичам да казвам на един мъж, че е уплашен, дори когато има причини за това. Притеснен да не би една Сестра, която не си превърнал в питомно паленце, да те впримчи някак си? Чакай да видя. Бих могла да ти обещаая някои неща; навярно те ще дадат малко покой на ума ти. Очаквам да ме слушаш, разбира се — накараш ли ме да си хабя дъха напразно, ще плачеш — но няма да те карам да правиш това, което аз искам. Няма да търпя да ме лъжеш, бъди сигурен — но и не чакам да ми споделяш най-дълбоките пориви на сърцето си. О, да. Каквото и да правя, ще го правя за твое добро. Не за мое, нито за доброто на Бялата кула, за твое лично. Е, това облекчава ли страховете ти? Прощавай. Притеснението ти.

Ранд я изгледа, зачуден дали се очаква да се изсмее.

— Вас учат ли ви как да го правите това? — попита той. — Искам да кажа, да изричате едно обещание така, че да звучи като закана.

— О, разбирам. Искаш правила. С повечето момчета е така, каквото и да твърдят. Добре. Чакай да помисля. Грубости няма да търпя. Така че пред мен ще се държиш възпитано, както и пред приятелите ми и гостите ми. Това включва и да не преливаш пред тях, в случай че не си се досетил, както и да сдържаш нрава си, който, доколкото разбирам, е забележителен. Включва също така и твоите... съратници, в черните палта. Ще е жалко, ако се наложи да те

напердаша заради деянието на някой от тях. Това стига ли ти? Мога да изредя и още, ако имаш нужда.

Ранд остави чашата до стола си. Чаят беше изстинал, освен че беше горчив. Снегът бе започнал да се трупа на преспи под прозорците.

— Уж аз бях този, който трябваше да полудее, Айез Седай, но вие май сте ме изпреварили. — Той стана и тръгна към вратата.

— Искрено се надявам, че не си се опитвал да използваш Каландор — промълви добродушно тя зад гърба му. — Чух, че е изчезнал от Камъка. Веднъж се отърва, но втори път може и да не успееш.

Той се спря и се обърна. Жената бодеше с проклетата игла по канавата, опъната на обръча! Вятърът завихри сняг около нея, а тя дори не вдигна глава.

— Какво искаше да кажеш с това „отърва се“?

— Моля? — Старицата не вдигна глава. — О! Малцина дори в кулата знаеха какво е Каландор преди да го извадиш, но има смайващи неща, скрити по прашните ъгли на Библиотеката на Кулата. Преди години се порових из тях, когато за първи път заподозрях, че вече сучеш мляко от майчината си гръд. Малко преди да реша да се оттегля в пенсия. Бебетата много цапат, а и не знаех как да те намеря преди да си престанал да течеш оттук оттам.

— Какво искаше да кажеш? — настоя той грубо.

Този път Кацуан вдигна глава и с разрошената си коса и снега, сипещ се по дрехата ѝ, заприлича на Зимната кралица.

— Казах ти, че грубости няма да търпя. Ако отново ме помолиш за помощ, очаквам да го направиш учтиво. И ще очаквам да се извиниш за днешното си поведение!

— Какво искаше да ми кажеш за Каландор?

— Повреден е — отвърна тя кратко — Липсва му буферът, който прави други ша-ангреал безопасни за използване. И явно усилва покварата, довеждайки до подивяване. Поне докато го използва един мъж. Единственият безопасен за теб начин да използваш „Меча, който не е меч“, единственият начин да го използваш, без да рискуваш да се убиеш, или да се опиташ да извършиш Светлината само знае какво безумие, е да се свържеш с две жени и едната от тях да направлява потоците.

Стараяйки се да не провеси рамене, той продължи към изхода. Значи не само подивелият около Ебу Дар сайдин беше убил Адли. Той сам го беше убил в мига, в който бе пратил да му се донесе това нещо.

Гласът на Кацуан го догони.

— Запомни, момченце. Трябва да помолиш много учтиво и да се извиниш. Може дори да се съглася, ако извинението ти прозвучи наистина искрено.

Ранд едва я чу. Беше се надявал отново да използва Каландор, надявал се беше да е достатъчно силен. Сега му оставаше само един шанс и това го ужаси. И сякаш чу гласа на една друга жена. На една мъртва жена.

„Би могъл да предизвикаш Създателя.“

ГЛАВА 28

ЧЕРВЕНОТРЪН

Мястото едва ли изглеждаше най-подходящо за взрива, от който Елейн се боеше. Харлонски мост беше средно голямо село с три хана и достачно къщи, за да не спи никой в плевник. Когато нея заран Елейн и Биргит слязоха в гостилницата, госпожа Дил, дебелият ханджийка, им се усмихна топло и ги удостои с толкова щедър реверанс, колкото ѝ позволяваха размерите ѝ. И то не толкова защото Елейн беше Айез Седай. Госпожа Дил беше толкова доволна, че ханът ѝ е пълен при тези затрупани от снега пътища, че се кланяше почти на всеки. Щом влязоха, Авиенда набързо излапа останките от къшея хляб и сирене от закуската си, изтупа няколкото трохи от зелената си рокля и грабна тъмното си наметало да ги последва.

Отвън слънцето тъкмо надничаше над хоризонта — нисък бледожълт диск. Само няколко облака шареха хубавото синьо небе, а и те бяха бели и пухкави, не от онези, които носят сняг. Денят изглеждаше чудесен за пътуване.

Само че белокосата Аделиз тъпчеше пъртина по заснежената улица и влачеше една от Родственичките, Гарения Розоинд — беше я стиснала под мишницата. Гарения беше тънкобедрата салдейка, прекарала последните двадесетина години като търговка, въпреки че изглеждаше само с няколко години по-възрастна от Нинив. Силно закривеният ѝ нос обикновено придаваше властен вид на жена, която не отстъпва в сделките и държи на цената на стоката си, но сега тъмните ѝ очи се бяха разширили и широката ѝ уста беше зейнала в безсловесен хленч. След двете пристъпваше голяма група Родственички, вдигнали поли над снега. Шепнеха си нещо, а от всички страни притичваха още. Най-отпред бяха Реане и останалите от Плетящия кръг, всички с мрачни лица, с изключение на Кирстиан, която изглеждаше по-бледа от обичайното. Алайз също беше тук, е напълно безизразно лице.

Аделиз спря пред Елейн и бутна Гарения толкова силно, че жената падна на ръце и колене в снега. И остана там, без да престава да хленчи. Родственичките се струпаха зад нея.

— Поставям го пред теб, защото Нинив е заета — заговори Кафявата сестра на Елейн. Имаше предвид, че Нинив се забавлява някъде с Лан, но този път и намек за усмивка не пробяга по устните ѝ. — Млъкни, дете! — сгълча тя Гарения. Която тутакси утихна. Аделиз кимна доволно. — Това не е Гарения Розоинд — заяви тя. — Най-после я познах. Това е Заря Алкезе, новачка, която избяга малко преди двете с Вандийн да решим да се оттеглим, за да напишем своята история на света. Тя си го призна, след като я спипах натясно. Изненадана съм, че Кареане не я позна още преди това. Двете бяха заедно новачки две години. Законът е изричен, Елейн. Една бегълка трябва отново да облече бялото и да бъде подложена на сурова дисциплина, докато не бъде върната в Кулата да си получи полагащото ѝ се наказание. След това няма повече да помисли да бяга!

Елейн бавно кимна. Мъчеше се да измисли какво да каже. Дори на Гарения — или Заря — да ѝ хрумнеше да избяга отново, нямаше да ѝ се даде такава възможност. Беше много могъща в Силата и Кулата нямаше да ѝ позволи да си иде дори целият ѝ живот да минеше в очакване да си получи шала. Но Елейн си спомни нещо, което беше чула жената да споменава първия път, когато се запознаха. Тогава не обърна внимание на смисъла му, но сега го схвана. Как щеше Заря да понесе отново бялото на новачка, след като бе преживяла като напълно независима жена цели седемдесет години? А по-лошото беше, че шепненията между Родственичките започнаха да звучат като недоволно бръмчене.

Не ѝ се наложи да мисли дълго. Изведнъж Кирстиан падна на колене и стисна полата на Аделиз.

— Предавам се покорно в ръцете ви — каза тя кротко, с удивително спокоен тон. — Вписана бях в Книгата на новачките преди близо триста години и избягах само една година след това. Предавам ви се и... и ви моля за милост.

Дойде ред на белокосата Аделиз да се облещи. Кирстиан твърдеше, че е избягала от Бялата кула, когато тя самата е била още бебе, а може би преди още да се е родила! Повечето Сестри все още не

вярваха на възрастите, за които претендираха в Родството. Всъщност Кирстиан изглеждаше на не повече от средна възраст.

И все пак Аделиз бързо се съвзе. Колкото и стара да беше другата жена, Аделиз беше една от най-старите живи Айез Седай. Около нея сияеше аура на власт, породена от преклонната възраст.

— Ако е така, дете — гласът ѝ все пак леко потръпна. — боя се, че и ти ще трябва отново да облечеш бялото. Все пак ще трябва да изтърпиш наказание, макар че след като се предаде драговолно, това може да го смекчи.

— Точно затова го направих. — Впечатлението за твърдост в тона на Кирстиан някак си се развали от това, че преглътна. Беше силна почти колкото Заря — нямаше слабачки в Плетящия кръг — и тя също трябваше да се държи изкъсо. — Знаех си, че рано или късно ще ме разкриете.

Аделиз кимна, сякаш това беше съвсем очевидно, въпреки че Елейн не можеше да си представи как точно щяха да я разкрият. Много се съмняваше, че Кирстиан Чалвин е било рожденото ѝ име. Мнозина от Родството обаче вярваха във всезнанието на Айез Седай. Поне доскоро.

— Глупости! — Хрипливият глас на Сарайня Востован преряза тихия ропот сред жените от Родството. Нито толкова силна, че да стане Айез Седай, нито достатъчно стара, че да изпъкне сред Родството, тя въпреки това пристъпи напред и ги изгледа с непокорство. — Откъде накъде ще се предаваме на Бялата кула? Помогнали сме на жените, когато са избягали, и с пълно право! Не влиза в правилата да ги предаваме!

— Освести се! — срязва я Реане. — Алайз, оправи се, моля те, със Сарайня. Тя, изглежда, забравя твърде много правила, макар да твърди, че ги знае.

Алайз мълчаливо изгледа Реане. Алайз, която прилагаше правилата на Родството с твърда ръка. А после каза:

— Нашите правила не допускат да връщаме бегълки, Реане.

Реане се дръпна като ударена.

— И как точно предлагаш да ги задържим? — най-сетне попита тя. — Винаги сме държали бегълките настрана, докато не се уверим, че са престанали да ги търсят, и ако преди това ги открият, сме оставяли Сестрите да си ги приберат. Това е правилото, Алайз. Кое друго

правило предлагаш да нарушим? Да не би да предлагаш просто да се опълчим на Айез Седай? — Нелепостта на тази идея явно я потресе. Алайз продължи да я гледа безмълвно.

— Да! — извика нечий глас от тълпата Родственички. — Ние сме много, а те са малко! — Аделиз се взря невярващо в тълпата. Елейн прегърна сайдар, макар да знаеше, че гласът е прав. Родственичките бяха твърде много. Усети, че и Авиенда е обгърнала Силата, а Биргит настръхна.

Алайз отърси рамене, сякаш се събуди, и направи нещо по-практично, и много по на място.

— Сарайня — извика тя високо, — ще се явиш при мен когато спрем тази нощ, с пръчка, която сама ще си отрежеш преди да тръгнем тази сутрин. Асра, ти също; познах ти гласа! — След което, също така високо, се обърна към Реане: — А аз ще се явя при теб да получа присъдата ти, когато спрем тази нощ. Не виждам някоя да се готви за път!

При което Родственичките бързо се пръснаха да си събират нещата, но все пак Елейн забеляза, че някои тръгнаха, говорейки си тихо. Когато поеха през моста над замръзналия поток, виещ се покрай селото, с Нинив, която не можеше да повярва, че е пропуснала такова събитие, и която се озърташе кого по-напред да нахока, Сарайня и Асра си носеха пръчки — както и Алайз, — а Заря и Кирстиан си бяха навлекли набързо намерени отнякъде бели рокли под тъмните наметала. Ветроловките ги сочеха с пръсти и се смееха гръмко. Но мнозина от Родственичките все още си говореха на групички и млъкваха, щом ги погледнеше някоя Сестра или жена от Плетящия кръг. А когато те погледнеха към някоя Айез Седай, погледите им бяха мрачни.

Още осем дни тътрене през снега, когато не валеше, и скърцане със зъби в някой хан, когато валеше. Още осем дни терзания от страна на Родството или тъмни погледи към Сестрите, дни на перчене от страна на Ветроловките както около Родството, така и пред Айез Седай. На заранта на деветия ден на Елейн вече ѝ се искаше най-послед всички да се хванат за гушите.

Тя вече се чудеше дали ще успеят да покрият последните десетина мили до Кемлин без нито едно убийство, когато Кирстиан потропа на вратата ѝ и нахлу вътре, без да дочака отговор. Грубата ѝ

вълнена рокля не беше съвсем с отгънка на бяло, подходящ за новачка, и тя си беше върнала отчасти достойнството, сякаш знаеше, че бъдещето ѝ ще смекчи някак настоящето, но сега прилекна припряно, почти препъвайки се в наметалото си, и черните ѝ очи бяха изпълнени с тревога.

— Нинив Седай, Елейн Седай, лорд Лан каза, че трябва да дойдете веднага! Нареди ми да не казвам на никого, и вие също.

Елейн и Нинив се спогледаха с Авиенда и Биргит. Нинив изръмжа нещо под носа си за някакъв мъж, който не можел да различава личното от публичното, но беше ясно още преди да се изчерви, че не го вярва. Елейн усети съсредоточаването на Биргит — като стрела, търсеца целта си.

Кирстиан не знаеше какво иска Лан — беше ѝ казано да ги заведе при него, в малката колиба извън Куленско кръстовище, където Аделиз беше отвела Испан вечерта. Лан стоеше отвън с очи, студени като въздуха, и не пусна Кирстиан да влезе. Когато Елейн пристъпи вътре, разбра защо.

Аделиз лежеше на хълбок до преобърнатото столче, една чаша се бе изтъркулила на грубия дървен под недалече от протегнатата ѝ ръка. Очите ѝ бяха изцъклени и локва съсирена кръв се беше разляла от дълбокия прорез през гърлото ѝ. Испан лежеше на малък нар, зяпнала в тавана. Устните ѝ се бяха изкривили в озъбена усмивка и оцъклените ѝ очи изглеждаха пълни с ужас. И как иначе, след като между гърдите ѝ беше забит дебел колкото китка кол. Чукът, който явно беше използван, за да го забият, лежеше до нара край тъмното петно, стичащо се по пода.

— Светлина — изпъшка Елейн и насмалко да повърне. — Светлина! Кой е могъл да го направи? — Авиенда поклати глава удивена, а Лан дори и това не направи. Той просто се заоглежда в девет посоки наведнъж, сякаш очакваше който и да е, каквото и да е, което бе извършило това убийство, да влезе през едно от двете малки прозорчета, ако не и през самите стени. Биргит извади ножа от колана си и ако се съдеше по лицето ѝ, ужасно съжеляваше, че не си е взела лъка. Онази стрела се изпъна по-силно от всякога в главата на Елейн.

Отначало Нинив просто застана на място и огледа вътрешността на колибата. Нямахте кой знае какво за гледане, освен очевидното. Второ трикрако столче, груба маса с примигваща на нея лампа, зелен

чайник и втора чаша, груба каменна камина с изстинала пепел в огнището. Това беше всичко. Колибата беше толкова малка, че Нинив трябваше да направи само една крачка, за да стигне до масата. Тя топна пръст в чайника и после го близна, след което се изплю енергично и изпразни целия чайник върху масата — локвичка чай и запарени листа. Елейн примигна учудено.

— Какво се е случило? — хладно запита Вандийн от вратата. Лан пристъпи да ѝ прегради пътя, но тя го спря с лек жест. Елейн понечи да я прихване с ръка, но я спря ново махване. Очите на Вандийн останаха приковани в сестра ѝ, съвсем студени върху невъзмутимото ѝ айезседайско лице. Мъртвата на нара все едно че не съществуваше. — Когато ви видях всички да тръгвате насам, помислих си, че... Знаехме, че не ни остават много години живот, но... — Гласът ѝ също беше самото спокойствие, но Елейн нямаше да се учуди, ако е само маска. — Какво откри, Нинив?

Съчувствието изглеждаше непривично на лицето на Нинив. Тя се окашля и посочи чаените листа, без да ги пипа. Посочи и белите корички сред сплъстените черни листа.

— Това е корен от червенотрън — промълви тя. Помъчи се да го каже делово, но не успя. — Сладък е, така че може да не го усетиш в чая, освен ако не знаеш какво е, особено ако го пиеш с повечко мед.

Вандийн кимна, без да откъсва очи от сестра си.

— В Ебу Дар Аделиз навикна да пие чая много подсладен.

— Малка доза притъпява болката — каза Нинив — Но толкова много... Толкова много убива, но бавно. Дори няколко глътки са достатъчни. — Пое си дълбоко дъх и добави: — Може да са останали в съзнание с часове. Неспособни да се движат, но в съзнание. Който го е направил, не е искал да рискува някой да дойде с противоотрова прекалено рано — не че знам такава при толкова силна отвара — или пък е искал едната или и двете да разберат кой ги убива. — Елейн ахна от тази жестокост, но Вандийн само кимна.

— Испан, предполагам, след като повече са се занимавали с нея. — Белокосата Зелена сякаш разсъждаваше на глас, напрягайки се да разгадае загадка. Прерязването на гърло сто на сто бе отнело по-малко време, отколкото забиването на кол в сърцето. От спокойствието на гласа ѝ кожата на Елейн настръхна. — Аделиз никога не би приела да изпие нещо от някоя, която не познава, не и тук, с Испан. Тези два

факта сочат убийцата, поне донякъде. Мраколюбка, при това от нашата група. Една от нас. — Елейн изпита две мразовити тръпки — своята и на Биргит.

— Една от нас — съгласи се тъжно Нинив. Авиенда започна да опипва острието на ножа на колана си с палец и този път поне Елейн не я укори.

Вандийн помоли да я оставят насаме със сестра ѝ за малко, седна на пода и взе главата на Адедиз в ръцете си още преди всички да излязат през вратичката. Джаем, старият сгърбен Стражник на Вандийн, чакаше отвън при треперещата Кирстиан.

Изведнъж от колибата се надигна рев, вик с цяло гърло на жена, оплакваща загубата на всичко най-скъпо в живота си. Нинив, точно тя от всички, понечи да се върне, но Лан я хвана за ръката, а Джаем застана пред вратата с очи не много по-топли от тези на Лан. Нищо не можеше да се направи, освен да ги оставят — Вандийн да изреве болката си, Джаем да я пази. И да сподели болката, осъзна Елейн, усещайки в същото време възела от чувства в главата си, който бяха Биргит. Потръпна, а Биргит обгърна раменете ѝ. Авиенда стори същото от другата страна и махна на Нинив да дойде при тях, което тя направи след миг колебание. Убийството, за което Елейн си бе помислила така лекомислено, се бе случило. Една от спътничките им беше Мраколюбка. Денят изведнъж ѝ се стори толкова студен, че кости можеше да скърши, но близостта на приятелките малко я стопли.

Последните десетина траурни мили до Кемлин им отнеха два дни през снега. Дори Ветроловките бяха посърнали. Не че престанаха да се заяждат с Мерилил. Не че от Родството престанаха да си шушукат и да млъкват всеки път, когато до тях се доближеше някоя Сестра или жена от Плетящия кръг. Вандийн, с покритото със сребро седло на сестра си на своя кон, изглеждаше толкова тържествено спокойна, колкото при гроба на Аделиз, но очите на Джаем навяваха мълчалив обет за смърт, който със сигурност бушуваше и в сърцето на Вандийн. Елейн едва ли щеше да е по-щастлива, щом видяха стените и кулите на Кемлин, дори самата гледка да ѝ беше дала Короната на розата и да бе върнала Аделиз към живота.

Дори Кемлин, един от най-големите градове на света, не беше виждал досега група пътници като тяхната, и след като те се озоваха зад високите петдесет стъпки стени от сив камък, привлякоха

вниманието, докато прекосяваха Новия град по широките кишави улици, гъмжащи от хора, волски коли и фургони. Дюкянджийи заставаха на праговете на дюкяните си и ги зяпваха. Фургонджийи дръпваха юздите на впряговете си, за да ги изгледат. Високи айилци и високи Деви ги измерваха с очи като че ли от всеки ъгъл. Хората като че ли не обръщаха никакво внимание на айилците, но Елейн не можеше да не ги забележи. Тя обичаше Авиенда колкото себе си, ако не и повече, но не можеше да ѝ хареса това, че цяла армия въоръжени айилци обикаля по улиците на Кемлин.

Вътрешният град, обкръжен от стени с бойници и кули от бял камък със сребърни жилки, беше незабравима и радваща очите гледка и Елейн най-сетне започна да изпитва чувството, че се завръща в родния си дом. Улиците следваха кривините на хълмовете и всяко възвишение предлагаше за окоито нова гледка към завитите в сняг паркове и паметници, разположени така, че да се виждат добре както от птичи поглед, така и отблизо, или към кули с покриви, покрити с ярки керемиди, блестящи със стотици цветове на следобедното слънце. А после пред тях изникна самият Слънчев палат, разкош от бели шпиллове, златни куполи и изкусно изваяни от камък фризове. Знамето на Андор се вееше почти на всяко по-издигнато място. Белият лъв върху червено поле. А на други — Знамето на Дракона и Знамето на Светлината.

При високите позлатени порти на Палата Елейн подкара сама напред в оцапаната си от изнурителния път рокля. Традицията и легендите твърдяха, че жените, който отпървом пристъпват към Палата в разкош и блясък, винаги се провалят. Дала беше да се разбере, че е длъжна да го направи сама, но в този момент почти съжали, че Авиенда и Биргит не бяха успели да я оборят. Половината от двете дузини стражи пред портите се оказаха айилски Деви, другата половина — мъже в сини шлемове и сини палта, с червено-златист Дракон, виещ се през гърдите.

— Аз съм Елейн Траканд — викна тя и се изненада колко спокойно прозвуча гласът ѝ. Извиси се гласът ѝ и хората по големия площад престанаха да се взират в спътниците ѝ и се извърнаха да зяпнат нея. Древната формула се изтъркала от езика ѝ. — В името на Дома Траканд, по правото на произхода от Ишара, съм дошла да поискам Лъвския трон на Андор, ако е волята на Светлината.

Портите се разтвориха широко.

Нямаше да. е толкова лесно, разбира се. Дори притежаването на Палата не беше достатъчно само по себе си, за да овладееш трона на Андор. След като предаде спътниците си на грижите на удивената Рийни Харфор — и страшно доволна, че посивялата Първа слугиня, закръглена и царствена досуц като кралица, все още върти Палата в енергичните си ръце — и на цяла тълпа от слуги в червено-бели ливреи, Елейн се забърза към Великата зала, тронната зала на Андор. Отново сама. Това все още не влизаше в ритуала. Трябваше първо да се преоблече в червената коприна с перления корсаж и с Белите лъвове по ръкавите, но изпита неудържим порив. Този път дори Нинив не се опита да възрази.

Бели колони, високи двадесет крачки, се редяха от двете страни на Великата зала. Тронната зала беше празна и смълчана. Това нямаше да продължи дълго. Ясната следобедна светлина, струяща през остъклените високи прозорци, се смесваше с цветната светлина, падаща от големите прозорци, вградени на тавана, по които Бели лъвове на Андор се редуваха със сцени на андорски триумфи и лица на най-ранните кралици на страната, като се започне със самата Ишара, мургава като от Ата-ан Миере и излъчваща могъщество като Айез Седай. Никоя владетелка на Андор не можеше да се самозабрави под суровите погледи на тези предшественички, изковали държавата.

Едно нещо се боеше да не види — огромния, чудовищен трон, целия на позлатени Дракони, който бе видяла да стои на подиума в Залата в Тел-айеран-риод. Сега обаче го нямаше, слава на Светлината. Лъвският трон също така не беше поставен на висока стойка като някакъв трофей, а си стоеше на полагащото му се място на подиума — масивен стол, гравирани и позлатен, но с размери за жена. Белият лъв, очертан с лунни камъни сред поле от рубини, щеше да изпъква над главата на всяка жена, която седнеше в него. Никой мъж нямаше да се чувства удобно, седнал на този трон, защото, според легендата, той щеше да знае, че сам е подпечатал ориста си. Елейн смяташе, че по-скоро създателите на трона се бяха погрижили един мъж просто да умре, ако седне на него.

Тя се изкачи по белите мраморни стъпала на подиума и докосна с ръка едната облегалка на трона. Самата тя все още нямаше право да седне на нея. Не и преди да бъде призната за кралица. Но полагаването

на клетви върху Лъвския трон беше обичай, дъвен като самия Андор. Тя с усилие потисна желанието си просто да се смъкне на колене и да заплаче в седалката на трона. Колкото и да се беше утешила след смъртта на майка си, всичко тук събуди отново болката ѝ. Но не можеше тепърва да си позволи да се прекърши.

— В името на Светлината, ще съхраня с чест паметта ти, майко — тихо промълви Елейн. — Заклевам се да опазя с честта си името на Мургейз Траканд и да се постарая да нося само чест на Дома Траканд.

— Заповядах на стражите да не пускат любопитни или търсачи на благоволение. Подозирах, че ще поискаш да останеш тук сама за малко.

Елейн се извърна бавно и застава с лице срещу Диелин Таравин — златокосата жена крачеше към нея през Великата зала. Диелин беше една от първите поддръжници на майка ѝ по време на собственото ѝ домогване до трона. Сега в косата ѝ имаше повече сиво, отколкото Елейн помнеше, и повече бръчици покрай очите ѝ. Но все още беше много красива. Силна жена. И могъща — било като приятелка, било като съперница.

Тя спря пред подиума и вдигна очи.

— От два дни вече чувам, че си жива, но едва сега можах да го повярвам. Дошла си значи да приемеш трона от Преродения Дракон?

— Искам трона по собственото си право, Диелин, посягам към него със собствената си ръка. Лъвският трон не е някаква дрънкулка, за да я приемеш от един мъж. — Диелин кимна, все едно че това за нея беше факт, разбиращ се от само себе си. Кое то си беше така за всеки андорец. — Ти на чия страна си, Диелин? С Траканд или против? Често чувах името ти, докато пътувах насам.

— Със, след като претендираш за трона по свое право. — Малко хора можеха да го кажат толкова сухо като нея. Елейн приседна на най-горното стъпало и махна на жената да дойде при нея. — Съществуват няколко пречки, разбира се — продължи Диелин, докато прибираше синята си пола, за да седне. — Вече има още няколко претендентки, както може би знаеш. За Неан и Еления се погрижих да ги задържат. По обвинение в измяна, което повечето хора, изглежда, са готови да приемат. Засега. Мъжът на Еления все още действа за нея, макар и кротко, а Аримила също обяви претенции, гъската му глупава. Тя между другото печели известна поддръжка, но не чак толкова, че да те

разтревожи. Истинските ти грижи — като оставим настрана айилците из целия град, чакащи завръщането на Преродения Дракон — са от страна на Емлин, Арател и Пеливар. Засега Луан и Елориен ще застанат зад теб, но е възможно да преминат и на страната на тези тримата.

Много сбит списък, изреден с тон, подходящ по-скоро за обсъждане на търговия с коне. За Неан и Еления тя вече знаеше, макар да не знаеше, че Джарид все още си въобразява, че жена му има шанс за трона. Аримила наистина беше гъска, щом вярваше, че ще я приемат, на каквато поддръжка и да се радваше. Последните пет имена обаче я обезпокоиха. Всичките навремето бяха силни поддръжници на майка ѝ, както и Диелин, и всички предвождаха силни Домове.

— Значи Арател и Емлин искат трона — промълви Елейн. — За Елориен не мога да го повярвам, едва ли би го направила за себе си. — Пеливар може би действаше за някоя от дъщерите си, но Луан имаше само внучки, никоя от които достатъчно голяма. — Казваш, че могат да се съюзят, и петте Дома. Зад кого? — Виж, това щеше да бъде сериозна заплаха.

Усмихнатата, Диелин подпря брадичката си с длан.

— Те, изглежда, смятат, че аз трябва да получа трона. Е, кажи как смяташ да постъпиш с Преродения Дракон? Той не се е появявал тук от доста време, но изглежда, е в състояние да изскочи от въздуха, когато си поиска.

Елейн стисна очи за миг, но когато ги отвори отново, все още си седеше на стъпалата на подиума във Великата зала и Диелин все така ѝ се усмихваше. Брат ѝ се беше сражавал за Елайда, а Галад бе станал Бял плащ. Напълнила беше Палата с жени, които всеки момент можеха да се обърнат една срещу друга, да не говорим за това, че една от тях беше Мраколюбка, навярно дори Черна Аджа. А най-сериозната заплаха, пред която се оказваше, посягайки за трона, много сериозна, се криеше зад жената, която твърдеше, че тя самата поддържа Елейн. Светът наистина бе полудял. Оставаше и тя да добави скромния си принос към това безумие.

— Смятам да го обвържа за свой Стражник — каза тя и продължи преди другата жена да успее да примигне от изумление. — Надявам се също така да се венчая за него. Тези неща обаче нямат

нищо общо с Лъвския трон. А най-първото нещо, което смятам да направя...

Докато продължаваше, Диелин започна да се смее. На Елейн ѝ се дощя да разбере дали това е от радост заради плановете ѝ, или защото вижда в думите ѝ собствената си пътека към Лъвския трон по-гладка. Сега поне знаеше какво я очаква.

* * *

На влизане в Кемлин Давед Ханлон неволно се замисли колко богат за плячкосване е този град. През всичките си години като войник той бе виждал много оплячкосани села и градчета, а веднъж, преди двадесет години, и един велик град, Кайриен, след като айилците го напуснаха. Странно, че всичките тези айилци бяха оставили Кемлин така непокътнат, но пък, от друга страна, ако най-високите кули на Кайриен не бяха опожарени, щеше да е трудно да се разбере, че те изобщо са били там; изобилие от злато, пръснато с лека ръка наоколо, само да го прибереш, и изобилие от мъже, които да го приберат. Можеше дори да си представи тези широки улици пълни с конници и бягащи хора, дебели търговци, готови да дадат всичкото си злато преди ножът да е опрял до гърлото им, с надеждата, че ще пощадят живота им, крехки девойчета и дебели женички, толкова изплашени, докато ги влекат по ъглите, че не смеят дори да писнат, камо ли да окажат съпротива. Виждал беше той всички тези неща, а и ги беше правил, и се надяваше отново да ги прави. Не в Кемлин обаче, призна си той с въздишка. Ако заповедите, които го бяха пратили тук, бяха такива, че да можеш да откажеш да им се подчиниш, той щеше да иде някъде, където грабежите можеше и да не са толкова големи, но където щеше да е много по-лесно да се граби.

Указанията бяха изрични. След като остави коня си в конюшната на „Червения бик“ в Новия град, той продължи пеш около една миля до високата каменна къща на една странична улица, къщата на заможна търговка, непарадираща с богатството си, отбелязана с малък боядисан на вратите герб — червено сърце върху златна длан. Длъгнестият мъж, който го пушна вътре, не беше от прислугата на търговката, с тези възлести кокалчета на пръстите и навъсени очи. Без дума да каже,

огромният мъж го поведе навътре в сградата, после надолу, към мазетата. Ханлон разхлаби мечата си в ножницата. Беше виждал много мъже и жени, провалили се от небрежност, отвеждани като овце към лобното им място. За себе си не смяташе, че се е провалил, но трудно можеше да се каже и че е успял. Заповедите обаче винаги беше изпълнявал. Което не винаги се оказваше достатъчно.

В каменното мазе, осветено от окачените позлатени светилници, очите му първо се спряха на една хубава жена в рокля от алена коприна, обшита с дантела — косата ѝ беше обхваната от мрежичка тънка дантела. Не знаеше коя е тази лейди Шиайн, но заповедите гласяха, че трябва да ѝ се подчини. Той се поклонил почитателно и се усмихна. Тя само го изгледа, сякаш изчакваше първо да види какво още има в това мазе.

Той едва ли щеше да го пропусне, тъй като освен няколкото бурета в помещението имаше само една голяма тежка маса, доста странно украсена. На повърхността на масата бяха изрязани два овала и от единия стърчаха главата и раменете на някакъв мъж, като главата беше извита назад до повърхността, придържана от кожени каишки, приковани в масата и затегнати за дървен блок, напъхан между зъбите му. Жена, вързана по същия начин, представляваше другата украса. Под масата двамата бяха коленичили с китки, завързани за глезените. Бяха стегнати толкова здраво, че едва ли изпитваха голямо удоволствие. Косата на мъжа беше леко прошарена и лицето му беше благородно като на лорд, но не беше никак изненадващо, че хлътналите му очи се въртяха диво. Косата на жената, разпиляна по масата, беше тъмна и лъскава, но лицето ѝ беше прекалено издължено за вкуса на Ханлон.

Изведнъж той наистина видя лицето ѝ и ръката му неволно се отплесна към дръжката на мечата, преди да я спре. Известно усилие му струваше да я пусне, усилие, което прикри още по-трудно. Лице на Айез Седай — но Айез Седай, оставила се да я завържат така, не беше никаква заплаха.

— Значи все пак имаш малко ум — каза Шиайн. Ако се съдеше по говора ѝ, беше благородничка, и определено излъчваше властност, докато се плъзгаше около масата, за да се взре в лицето на вързания мъж. — Помолих Великия господар Моридин да ми изпрати човек с мозък. Бедният Джайчим тук съвсем си няма.

Ханлон се навъси, но моментално изглади лице. Бе получил нарежданията си от самата Могедиен. Кой, в Ямата на ориста да се дене дано, беше пък тоя Моридин?

Длъгнестият тип подаде на Шиайн една фуния, която тя натика в дупка, пробита в дървения блок между зъбите на Джайчим. Очите на мъжа изглеждаха готови да изхвъркнат от главата му.

— Бедният Джайчим се е провалил много лошо — каза Шиайн, усмихната като лисица, спипала кокошчица. — Моридин иска да бъде наказан. Бедният Джайчим много си обича ракийката.

Тя отстъпи назад, но не толкова далече, че да не може да вижда добре, а Ханлон се сепна, след като дългнестият пристъпи до масата с едно от буретата. Ханлон не допускаше, че ще може да го повдигне без помощ, но едрият мъжага не само го вдигна, а и го обърна без никакво усилие. Вързаният извресъ веднъж, а после ручейчето тъмна течност се заизлива от бурето във фунията, превръщайки рева му в гъргорене. Острата миризма на потоки изпълни въздуха. Колкото и здраво да беше стегнат, човекът се замята, затресе се, дори успя да надигне масата странично, но тъмната на цвят ракия продължи да се излива. От фунията се занадигаха мехури, докато нещастникът се опитваше да изреве, но потокът продължи да се излива неспирно. А сетне тресенето му се забави и секна. С широки, неподвижно оцъкдени очи той се втренчи в тавана, а ракията протече на две вадички от ноздрите му. Едрият мъж не спря да излива, докато и последните капки не се изсипаха от опразненото буре.

— Мисля, че бедничкият Джайчим най-сетне се напи — каза Шиайн и доволна се засмя.

Ханлон кимна. Както го гледаше, май не му трябваше повече. Зачуди се само кой ли е този нещастник.

Шиайн обаче още не беше привършила. Тя махна с ръка и дългнестият дръпна една от каишките, стягаща парцала, затъкнал устата на Айез Седай. Ханлон си помисли, че дървеният блок ще изкърти зъбите й, но и да беше така, жената побърза да го превари и заломоти още преди парцалът да излезе от устата й.

— Ще ви се покорявам! — зави тя. — Ще се покорявам, както заповяда Великият господар! Той постави щита да се разсипе над мен, за да мога да му се покоря! Той ми го каза! Позволете ми да се докажа!

По корем ще лазя! Аз съм червей, а вие сте слънцето! О, моля ви! Моля ви! Моля ви!

Шиайн заглуши хленча ѝ, като запуши с длан устата ѝ.

— Как мога да съм сигурна, че няма отново да се провалиш, Фалион? Ти вече се провали веднъж и Моридин повери наказанието ти на мен. Даде ми друга. Дали ми трябва и двете? Бих могла да ти дам и втори шанс да се защитиш, Фалион — може би, — но ако го сторя, ще трябва да ме убедиш. Ще очаквам от теб искрена охота.

Фалион отново запищя умолително, отправяйки едно от друго по-чудати уверения, след като ръката на Шиайн се дръпна, но много скоро гласът ѝ заглъхна в безсловесни врясъци, след като парцалът бе заместен с фунията на Джайчим в зяпналото ѝ гърло. Длъгнестият мъж надигна друго буре. Айез Седай се замята под масата.

Ханлон остана силно впечатлен. Една Айез Седай трябваше да се прекърши много по-трудно от някоя дебела търговка или от собствената му розовобуза щерка. Все пак тя като че ли беше получила помощта на някой от Избраните. Усетил, че Шиайн го гледа, той престана да се усмихва на Фалион. Първото му правило в живота беше никога да не оскърбява онези, които Избраните бяха поставили над него,

— Каж ми, Ханлон — рече Шиайн, — би ли ти харесало да сложиш ръка на една кралица?

Той неволно облиза устни. Кралица? Виж, такова нещо още никога не беше правил.

ГЛАВА 29

ЧАША СЪН

Без да може да скрие яда си, Мин каза:

— Не се дръж като пълен тъпак, Ранд. Иди при нея! Поговори й!

— Защо? — сопна се той. — Вече знам на кое от двете й писма да вярвам. Така е по-добре. Сега тя е в безопасност. Не е застрашена от никой, който иска да удари по мен. Не е застрашена от самия мен! Така е по-добре! — Но закрачи между двете редици столове пред Драконовия трон, стиснал юмруци, с поглед, по-навъсен от черните облаци отвъд стъклата, сипещи над Кайриен нова снежна пелена.

Мин се спогледа с Федвин Мор, който стоеше до вратите с врязаните по тях слънца. Девите вече пускаха всеки, който не представляваше явна заплаха, без предупреждение, но онези, които Ранд не искаше да види тази заран, щеше да ги върне якият момък. Той вече носеше и Дракона, както и Меча на яката си, и Мин знаеше, че е виждал вече повече битки — повече ужас — от повечето мъже, три пъти по-стари от него — но все пак си беше момче. А днес, както мяташе неспокойни погледи към Ранд, изглеждаше още по-млад. Според нея мечът все още не му отиваше.

— Преродения Дракон е човек от плът и кръв, Федвин — каза тя. — И като всеки мъж се муси, защото си мисли, че една жена не иска да го види повече.

Момчето се опули и подскочи като ощипано по задника. Ранд млъкна и я изгледа намусено. Единственото, което й попречи да се разсмее, беше, че знаеше, че крие болка, не по-малко истинска от тази, както ако го бяха пронизали с нож. Както и съзнанието, че щеше да е също толкова наранен, ако тя бе направила това, което му бяха причинили. Не че при първата възможност на мястото на Елейн тя самата нямаше да му смъкне знамената, но проблемът си оставаше. Ранд отначало се беше слисал от новините, които Таим му бе донесъл от Кемлин призори, но скоро след като Таим си замина, той престана да гледа като ударен с брадва бивол и започна... Това!

Тя стана, оправи бледозеленото си сетре, скръсти ръце под гърдите си и го погледна в очите.

— Какво друго може да е? — каза Мин кротко. Е, постара се поне да е кротко и почти го докара. Обичаше го, но след сутрин като тази беше готова така да го зашлеви през ушите, че да му звъннат. — За Мат изобщо не спомена, а не знаеш дали дори е жив.

— Мат е жив — изръмжа Ранд. — Щях да знам, ако е умрял. Какво искаш да кажеш, че се... — Челюстите му се стиснаха, сякаш не можеше да се насили да го изрече.

— Че се мусиш — помогна му тя. — Скоро ще започнеш и да се цупиш. Някои жени смятат, че мъжете са по-хубави, когато се цупят. Аз обаче не съм от тях. — Е, май прекали. Лицето му помръкна и дори не се изчерви. — Нима не се обърна наопаки само и само да си сигурен, че тя ще получи трона на Андор? Който ѝ се полага по право, бих добавила. Не каза ли, че искаш Андор да остане цял, а не да се разкъса като Кайриен или Тийр?

— Казах! — изрева Ранд. — И сега е неин, а тя иска да се махна! Много добре, казвам аз! И не ми казвай пак да съм престанел да викам! И не ми казвай, че... — Осъзна, че е права, и стисна зъби. От гърлото му излезе тихо ръмжене. Мор заоглежда едно от копчетата на куртката си. Тази сутрин, откакто започна свадата им, младежът често проявяваше интерес към тази част от облеклото си.

Мин запази лицето си спокойно. Нямаше да го удари, пък и беше прекалено голям за плесници.

— Андор е неин, точно както ти го искаше — каза тя. Спокойно. Почти. — Никой от Отстъпниците няма да ѝ посегне, след като ти скъса знамената и ги свали. — Опасен блясък лумна в сиво-сините му очи, но тя продължи: — Точно както го искаше. А и нямаш причина да мислиш, че се е съюзила с враговете ти. Андор ще последва Преродения Дракон, и ти го знаеш. Така че единствената причина да подсмърчаш е защото си мислиш, че тя не иска да те види. Тогава иди сам при нея, глупак такъв! — Следващото ѝ беше най-трудно да го изрече. — Преди да си успял да кажеш и две думи, тя вече ще те целува. — Светлина, та тя обичаше Елейн почти толкова, колкото обичаше и Ранд — може би точно толкова, но по много различен начин — но как една обикновена жена да се състезава с красива златокоса кралица, която има зад гърба си цяла могъща държава?

— Аз не съм... ядосан — отвърна намусено Ранд. И отново закрочи из стаята. Мин се замисли дали наистина да не го изрита по задника. И то здраво.

Една от вратите се отвори, за да пропусне сбръчканата белокоша Сорилея, която избута Мор настрана още докато той поглеждаше към Ранд да разбере дали да я пусне. Ранд отвори уста — ядосано, каквото и да твърдеше — но още пет жени в дебели черни роби, овлажнели от стопения сняг, нахлуха след Мъдрата в стаята, свели очи към пода, с дълбоки гугли, които не скриваха напълно лицата им. Стъпалата им бяха увити в парцали.

Мин настръхна. Пред очите ѝ затанцуваха образи и аури, заизчезваха и отново заизникваха около шестте жени, както и около Ранд. Беше се надявала, че той вече е забравил за съществуването на тези петте. Какво, в името на Светлината, беше намислила проклетата старица?

Сорилея махна само веднъж, при което златните и костени гривни на ръката ѝ силно издрънчаха, а петте припряно се подредиха в редица върху всеченото в каменния под Изгряващо слънце. Ранд закрочи пред тази редица, заотмята гуглите и започна да се вглежда в лицата на жените с хладни очи.

Всяка от жените в черните роби беше неумита, косите им бяха сплъстени от потта и мръсни. Елза Пенфел, Зелена сестра, срещна погледа му жадно и на лицето ѝ се изписа странно трескаво изражение. Несуне Биара, тънка Кафява сестра, го изгледа също толкова напрегнато, колкото и той нея. Сарийн Немдал, много красива, но и много мръсна, създаваща впечатлението, че липсата на възраст на лицето ѝ е просто естествена хубост, като че ли удържаше едва на косъм прословутото хладнокръвие на Бялата Аджа. Белдеин Нирам, твърде отскоро получила шала, за да се заличат белезите на възрастта, откряна устни в колеблива усмивка, която се стопи под суровия му поглед. Ериан Боролеос, бледа и почти толкова миловидна, колкото Сарийн, трепна, след което видимо се насили да се взре в смразяващите му очи. Последните две също бяха Зелени, а всичките пет бяха от Сестрите, опитали се да го отвлекат по заповед на Елайда. Някои от тях бяха между онези, които го бяха изтезавали, докато се опитваха да го откарат в Тар Валон. Понякога Ранд все още се будеше, запотен и задъхан, и ломотеше, че бил вързан и окован и че го биели.

Мин се надяваше, че това, което видя в погледа му, не е гибелна закана.

— Тези три бяха обявени за да'цанг, Ранд ал-Тор — каза Сорилея. — Мисля, че те вече изпитват срам до костите си. Ериан Боролеос бе първата, която помоли да бъде бита, както биха теб, по изгрев и по залез слънце, но сега вече го направиха всички. Молбата им беше удовлетворена. Всяка от тях помоли да ти служи както и с каквото може. Тох за тяхното вероломство никога и с нищо няма да бъде срещнат — гласът ѝ за миг помръкна; за айилците вероломството с отвличането беше много по-лошо от всичко, което бяха направили с него след това — но те все пак познават срама си и искат да се опитат. Решихме да оставим избора на теб.

Мин се намръщи. Да оставят избора на него? Мъдрите рядко оставяха избор на някой друг. А Сорилея — никога. Жилавата и чвореста като вековна върба Мъдра небрежно придърпа тъмния шал на раменете си и загледа Ранд, сякаш всичко това изобщо не беше важно. Но все пак стрелна Мин с леденосините си очи и Мин моментално схвана, че ако изрече нещо не на място, костеливата старица ще ѝ съдере кожата. Не беше видение. Просто вече познаваше Сорилея повече, отколкото би ѝ се искало.

Така че си замълча и съсредоточи вниманието си върху онова, което се появяваше и изчезваше около жените. Не беше лека задача, след като стояха толкова близо една до друга, че не можеше да е сигурна дали даден образ принадлежи точно на определена жена, или на съседката ѝ. Аурите поне бяха ясни. Светлина, дано само да разбереше поне част от това, което виждаше!

Ранд прие думите на Сорилея хладно — външно поне. Той бавно потърка ръце, след което се вгледа замислено в чаплите, жигосани на дланите му. Огледа лицата на петте Айез Седай едно по едно. Накрая се спря на Ериан.

— Защо? — попита я той кротко. — Убих двама от Стражниците ти. Защо? — Мин трепна. Ранд можеше да е какво ли не, но никога — кротък. А Ериан беше една от онези, които го бяха пребивали.

Светлоликата иллианска Сестра изправи гръб. Образите затанцуваха, а аурите светнаха и се стопиха. Мин не можа да разгадае нищо. С изцапано лице и със сплъстената си дълга черна коса, Ериан

събра цялата айезседайска увереност и срещна очите му с равен поглед. Но отговорът излезе от устата ѝ ясен и пряк.

— Сгрехихме, когато те отвлякохме. Дълго го обмислях. Ти трябва да поведеш Последната битка и ние трябва да ти помогнем. Ако не ме приемеш, ще го разбере, но ще помогна както ти поискаш, ако ми позволиш.

Ранд я изгледа безизразно.

После постави същия еднословен въпрос на всяка поотделно, и отговорите им бяха също толкова различни, колкото жените.

— Зелената е Бойна Аджа — отвърна му гордо Белдейн и въпреки петната по бузите ѝ и тъмните кръгове под очите ѝ, наистина заприлича на някоя Кралица на битките. Но пък салдейките като че ли си го носеха това като своя втора природа. — Когато тръгнеш на Тармон Гай-дон, Зелените трябва да са с теб. Аз ще те следвам, стига да ми позволиш. — Светлина, тя щеше да се свърже с един от ашаманите като негов Стражник. Как... — Не, сега това не беше важно.

— Това, което направихме, беше логично за момента. — Здравото удържаната строгост на Сарийн залитна в искрена тревога и тя поклати глава. — Казах го, за да го обясня, а не за да се оневинявам. Обстоятелствата се промениха. За теб логичният ход би могъл да е... — Тя вдиша съвсем колебливо. Образи и аури; някаква бурна любовна авантюра, на всичко отгоре! Жената беше като от лед, колкото и красива да изглеждаше. А и каква полза да се знае, че някакъв мъж ще я разтопи! — Да ни върнеш в плен — продължи тя — или дори да ни екзекутираш. За мен здравата логика казва, че трябва да ти служи.

Несуне килна глава и очите ѝ, черни почти като въглини, се опитаха да отсеят всяка трошица от него. Една червено-зелена аура подсказа за почести и слава. Огромно здание някакво изникна над главата ѝ и изчезна. Библиотека, която тя щеше да открие. — Искан да те изуча — обясни тя простичко. — А трудно ще мога да го направя, като нося камъни и копая ями. Тези занимания оставят на човек достатъчно време за размисъл, но да ти служи ми се струва честна отплата срещу това, което бих могла да науча. — Ранд примигна пред тази прямота, но иначе изражението му не се промени.

Най-смайващият отговор обаче дойде от Елза, след като го поднесе с нещо повече от думи. Тя се смъкна на колене и се взря

нагоре към Ранд е трескави очи. Цялото ѝ лице като че ли грейна от благоговение. Аури засвяткаха и образи се запрескачаха около нея, без да казват нищо.

— Ти си Преродения Дракон — рече тя почти без дъх. — Теб трябва да те има за Последната битка. В нея аз трябва да ти помогна. Каквото е необходимо, ще го направя! — И се просна по очи и целуна лъскавия мраморен под пред ботушите му. Дори Сорилея изглеждаше изумена, а Сарийн зяпна. Мор само я погледна, след което отново се зае с копчето си. На Мин ѝ се стори, че младежът се изкикоти нервно и почти беззвучно.

Ранд се обърна и пристъпи към Драконовия трон, на който върху червения му сютрук, извезан със златни ширити, лежаха скиптърът и иллианската корона. Лицето му беше толкова помръкнало, че на Мин ѝ се доця да се затича към него пред очите на всички, но се удържа и продължи да оглежда Айез Седай. И Сорилея. Около дъртата белокоса вещица все още не беше видяла нищо, което да е от полза.

Ранд рязко се обърна и закрачи обратно към редицата жени, толкова бързо, че Белдеин и Сарийн отстъпиха. Резкият жест на Сорилея ги върна по местата им.

— Ще приемете ли да ви заключат в сандък? — Гласът му изстърга като камък, мелещ друг, замръзнал камък. — Затворени в сандък по цял ден, и да ви бият преди да ви натикат вътре и след като ви извадят? — Това бяха правила те с него.

— Да! — простена Елза на пода. — Каквото трябва да направя, ще го направя!

— Стига да го поискаш — промълви треперливо Ериан. Останалите кимнаха бавно.

Мин ги изгледа удивена, стиснала юмруци в джобовете на сетрето си. Това, че можеше да реши да си го върне по същия начин, изглеждаше почти естествено, но тя трябваше някак да го спре. Познаваше го вече по-добре, отколкото той себе си; знаеше в кои неща е твърд като острие на нож и в кои — уязвим, колкото и да не го признаваше. За последното той никога нямаше да си прости. Но как да го предотврати? Гняв сгърчи лицето му и той разтърси глава, както правеше винаги, когато влезеше в спор с онзи глас в главата му. И промърмори на глас една дума, дума, която тя разбра. Тавирен. Сорилея не помръдваше и го гледаше също толкова напрегнато,

колкото и Несуне. Дори заплахата със сандъка не беше потресла Кафявата. С изключение на Елза, която продължаваше да стене и да целува каменния под, очите на останалите гледаха празно, сякаш вече се виждаха сгънати на две и вързани така, както бе страдал той.

Сред всички тези образи, завихрили се около Ранд и жените, изведнъж проблесна аура, синя и златна, прошарена със зелени жилки, която ги обгърна всички. И Мин разбра смисъла ѝ. Разбра го и ахна, колкото изумена, толкова и с облекчение.

— Те ще ти служат, всяка по своему, Ранд — бързо промълви тя. — Видях го. — Сорилея щеше ли да му служи? Изведнъж Мин се зачуди какво точно можеше да означава фразата „по своему“. Думите идваха заедно с разбирането, но тя не винаги знаеше какво означават самите думи. Но те щяха да служат. Това поне беше ясно.

Гневът се изцеди от лицето на Ранд и той мълчаливо огледа петте Айез Седай. Някои от тях погледнаха Мин с вдигнати вежди, явно удивени как няколкото ѝ думи толкова натежаха, но предимно се вираха в Ранд и едва дишаха. Дори Елза надигна глава да го погледне. Сорилея стрелна Мин с очи и леко кимна. Одобрително, помисли си Мин. Значи жената само се преструваше, че ѝ е все едно, така ли?

Най-сетне Ранд заговори.

— Можете да ми се закълнете, също както Кируна и останалите. Ако не, връщате се там, където ви държат Мъдрите. Друго няма да приема. — Въпреки настоятелния намек в гласа му, той също си даде вид, че му е все едно, скръстил ръце и с изпълнени с досада очи. Клетвата, която им поиска, се изля на порой.

Мин не беше очаквала увъртания, не и след видението, но въпреки това се изненада, когато Елза се изправи на колене, а останалите коленичиха до нея. Малко разпокъсано, но единогласно, още пет Айез Седай се заклеха в името на Светлината и в своята надежда за спасение да служат на Преродения Дракон вярно, докато дойде и свърши Последната битка. Несуне изрече думите, сякаш ги проучваше една по една, Сарийн — все едно че излагаше някакъв принцип на логиката, Елза с широка, победоносна усмивка — но всички се заклеха. Колко ли Айез Седай щеше да събере около себе си?

След клетвата Ранд като че ли загуби интерес към тях.

— Намерете им дрехи и ги приобщете към другите си „чирачки“, каза той разсеяно на Сорилея. Беше се навъсил, но не към Сорилея или

Айез Седай. — С колко смяташ, че ще се оправите? — Мин едва не подскочи от ехото на собствената си мисъл.

— С колкото е необходимо — отвърна сухо Сорилея. — Мисля, че ще дойдат още. — Тя плесна с ръце и махна, а петте Сестри скочиха. Само Несуне изглеждаше изненадана от пъргавината, с която се подчиниха. Сорилея се усмихна, с много топла усмивка за айилка, и Мин не помисли, че е заради усърдното покорство на жените.

Ранд кимна и се обърна. Започна отново да крачи напред-назад, отново започна да се въси заради Елейн. Мин пак седна на един от столовете, съжалявайки, че не си е взела някоя от книгите на господин Фел, за да си почете поне. Или за да я хвърли по Ранд. Е, една на господин Фел за четене и някоя друга за хвърляне.

Сорилея подкара облечените в черно жени като стадо овце към изхода, но накрая се спря, с една ръка хванала бравата, и обърна глава към Ранд, който крачеше пред позлатения трон. Устните ѝ се присвиха замислено.

— Онази жена, Кацуан Мелайдрин, днес пак е под покрива — най-сетне каза тя. — Според мен тя вярва, че се боиш от нея, Ранд ал-Тор, след като избягваш така присъствието ѝ. — Подхвърли му го и си излезе.

Ранд спря загледан в трона. Или може би в нещо отвъд него. После внезапно отърси рамене и вдигна Короната от мечове. Но тъкмо да я положи на главата си, се поколеба и я остави отново на седалката. Навлече си палтото, а короната и скиптъра остави.

— Смятам да разбера най-после какво иска Кацуан — обяви той. — Не вярвам да идва всеки ден в палата само защото обича да се разхожда през снега. Ще дойдеш ли с мен, Мин? Може би ще те споходи видение.

Тя скочи дори по-пъргаво от онези Айез Седай. Гостуването на Кацуан сигурно щеше да е толкова приятно, колкото и визитата на Сорилея, но всичко щеше да е по-добре, отколкото да остане да си седи тук сама. Освен това може би наистина щеше да я споходи видение. Федвин тръгна след нея и Ранд с нескрита тревога в очите.

Шестте Деви отвън във високия коридор се надигнаха, но не ги последваха. Сомара беше единствената, която Мин познаваше. Тя се усмихна леко на Мин, а Ранд удостои с мрачен, неодобрителен поглед. Другите гледаха намръщено. Девите бяха приели обяснението му защо

беше тръгнал без тях — за да повярват шпионите, ако имало такива, че той си е в Кайриен, колкото може по-дълго, но все още настояваха да разберат защо не ги беше повикал след това, а Ранд нямаше отговор. Той промърмори нещо под нос и се забърза така, че Мин трябваше да подтичва, за да не изостане.

— Наблюдавай много внимателно Кацуан, Мин — каза той. — Ти също, Мор. Скроила ми е тя някакъв айезседайски план, но да ме изгори дано, ако мога да го разбере. Не знам. Има...

Каменна стена сякаш удари Мин отзад; стори й се, че чу някакъв тътен и трясък. А след това Ранд вече я обръщаше по гръб — лежеше на пода? — и се взираше в лицето й със страх, какъвто не помнеше да е виждала някога в тези очи като синя утрин. Страхът му се стопи едва когато тя седна и се закашля. Въздухът беше изпълнен с прах! А после видя коридора.

Девите при вратите към покоите на Ранд бяха изчезнали. Самите врати ги нямаше, заедно с по-голямата част от стената, а в отсрещната стена зееше една почти толкова голяма разядена дупка. Виждаше ясно пълното опустошение в стаите му, въпреки прахта. Навсякъде се въргаляха огромни парчета отломки, а отгоре таванът беше зейнал към небето. Един от масивните пилони на балдахина на ложето му стърчеше догарящ сред разбития мрамор и тя си даде сметка, че се вижда чак навън, към стъпаловидните кули, забулени в снежна пелена. Сякаш някакъв чудовищен чук беше премазал Слънчевия палат. И ако бяха останали там, вместо да тръгнат да видят Кацуан... Мин потръпна,

— Какво... — почна тя колебливо, но се отказа от безсмислен въпрос. Всеки глупак можеше да види какво е станало. — Кой? — попита тя вместо това.

Покрити с прах, с разрошени коси и с раздрани дрехи, двамата мъже сякаш се бяха търкаляли по коридора. Стори й се, че са поне на десетина крачки по-далече от вратите, отколкото бяха преди да се случи всичко това. От там, където до скоро имаше врати. В далечината се надигнаха тревожни викове и заотекваха по околните коридори. Никой от двамата не й отговори.

— Мога ли да ти се доверя, Мор? — попита Ранд. Федвин срещна погледа му открито и кратко отвърна: — Можете, с живота си, милорд Дракон.

— Ето това ти поверявам — каза Ранд. Пръстите му погалиха брадичката ѝ и после той рязко се изправи. — Пази я с живота си, Мор. — Твърд като стомана беше гласът му. Мрачен като смъртта. — Ако все още са в палата, ще те усетят, ако се опиташ да направиш Праг, и ще ударят преди да си го свършил. Не преливай, освен ако нямаш изход, но бъди готов. Отведи я в отделенията за слугите и убий всеки и всичко, което се опита да се добере до нея. Всеки!

С един последен поглед към нея — о, Светлина, всеки друг път Мин щеше да си помисли, че може да умре щастлива, след като е видяла този поглед в очите му! — той се затича надалеч от руините. Далече от нея. Който се бе опитал да убие него, щеше да подгони него.

Мор я потупа по рамото с прашната си ръка и ѝ се усмихна по момчешки.

— Не бой се, Мин. Ще се погрижа за теб.

Но кой щеше да се погрижи за Ранд? „Мога ли да ти се доверя?“, бе попитал той това момче, един от първите, дошли да поискат да се научат. Светлина, него кой щеше да опази?

* * *

Щом зави на ъгъла, Ранд се опря с ръка на стената, за да сграбчи Извора. Пълна глупост — да не иска Мин да го види как залита, след като някой се беше опитал да го убие, но си беше така. Не беше просто „някой“. Мъж беше, Демандред или може би Ашмодеан, най-сетне завърнал се. А може би и двамата — доловил беше нещо странно — сякаш сплитът беше дошъл от две различни посоки. Усетил беше преливането твърде късно, за да може да направи нещо. Щеше да загине в покоите си. Но не и Мин, не, не и Мин. Елейн повече можеше да приеме, както се бе обърнала срещу него. О, Светлина!

Той сграбчи Извора и сайдин потече през него с разтапящ мраз и смразяващ зной, с живот и сладост, с гадост и смърт. Стомахът му се сгърчи и коридорът пред него се раздвои. За миг му се стори, че вижда лице. Не с очите си; в главата си. Мъж, потрепващ и непознаваем, изчезна. И Ранд се понесе сред Празнотата, опустошен и празен, и изпълнен със Силата.

„Не ще победиш — рече той на Луз Терин. — И да загина, ще загина аз!“

„Трябваше да отпратя Илиена — прошепна в отговор Луз Терин. — Тя трябваше да оцелее.“

Ранд изтласка гласа встрани, оттласквайки се от стената, и се плъзна през коридорите на палата колкото може по-крадешком — пристъпваше леко, плъзгаше се покрай стените с повесените по тях гоблени, покрай обкованите със златен варак ракли и позлатените рафтове, отрупани с крехък златист порцелан и костени статуетки. Очите му шареха в двете посоки да засекат нападателите. Нямаше да се задоволят, докато не намерят тялото му, но и щяха да са особено предпазливи, подхождайки към стаите му, в случай че се е спасил поради някакво тавиренско завихряне на съдбата. Щяха да изчакат да видят дали ще се размърда. В Празнотата той толкова се беше слял със Силата, колкото можеше да понесе който и да е, без да загине. В Празнотата, също като с меч в ръка, той се беше слял с всичко наоколо.

Панически викове и шум се надигаха от всички страни, някои питаха какво е станало, други викаха, че Преродения Дракон сигурно вече е полудял. Възелът на безсилие в тила му, който беше Аланна, не му донесе голяма утеха. Тя се намираще сега извън палата, още от призори, навярно дори отвъд стените на града. Дощя му се и Мин да е някъде навън. Понякога зърваше мъже и жени по един или друг коридор, слуги в черни ливреи най-вече — тичаха, падаха, изправяха се залитайки и се затичваха отново. Не го виждаха. Със Силата в себе си, той можеше да чуе всеки шепот. Включително и шепота на собствените си ботуши.

Опрян в стената до някаква дълга маса, отрупана с порцелан, той бързо запреше около себе си Огън и Въздух и остана съвсем неподвижен, увит в „Нагъната светлина“.

Появи се цял поток от забулени Деви и притичаха покрай него, без да го забележат. Към покоите му. Не можеше да им позволи да го придружат; беше им обещал, но да им позволи да се сражават, а не да ги поведе на заколение. Намереше ли Демандред и Ашмодеан, единственото, което Девите можеха да направят, бе да загинат, а вече го чакаха още пет имена, които трябваше да научи и да добави към списъка. Сомара от Коси връх на клана Дарайн вече бе там. Обет,

който бе длъжен да даде, обещание, което трябваше да спази. Само заради това обещание заслужаваше да умре!

„Орли и жени можеш да опазиш само в клетка“ — рече Луз Терин, сякаш цитираше някого, а после, след като Девите изчезнаха, внезапно заплака.

Ранд продължи напред, на дъги, които бавно го отвеждаха все по-далече от покоите му. „Нагънатата светлина“ изискваше съвсем малко от Силата — толкова малко, че никой мъж нямаше да усети използването на сайдин, освен ако не се натъкнеше на нея — и той се увиваше с нея само когато някой бе на път да го види. Нападателят не бяха ударили покоите му, разчитайки, че случайно може да се окаже там. Имаха си очи и уши в палата. Сигурно беше тавиренска работа това, което го беше извлякло от покоите, стига един тавирен да можеше да действа и на самия себе си, а можеше и да е чиста случайност, но може би това, че придърпваше Шарката около себе си, щеше да доведе нападателите в мъртвата му хватка, докато си мислеха, че е загинал или ранен. Луз Терин се изкиска при тази мисъл. Ранд си представи как другият направо потърква нетърпеливо длани.

Още на три пъти му се наложи да се скрие зад Силата, когато край него притичаха забулени Деви, и веднъж, когато зърна Кацуан да се носи по коридора отпред, с не по-малко от шест Айез Седай по петите ѝ, при това нито една освен нея не му беше позната. И те като че ли бяха тръгнали на лов. Не че точно се боеше от сивокосата Сестра. Не, разбира се, че не се боеше! Но все пак изчака, докато тя и дружките ѝ се скрият от погледа му, преди да пусне скриващия го вътък. Пред Кацуан Луз Терин не се изкикоти. Замлъкнал бе като мъртвец, докато тя не изчезна.

Точно до него се отвори врата и от нея надникна Айлил. Не беше знаел досега, че е настанена близо до неговите стаи. Зад рамото ѝ стоеше мургава жена с дебели златни халки на ушите и отрупана с медальончета златна верижка, минаваща през лявата ѝ буза до халката на носа ѝ. Шалон, Ветроловката на Харайя дин Тогара, посланичката на Ата-ан Миере, преместила се в Палата със своята свита почти веднага, след като Мерана го бе уведомила за споразумението. И дошла на среща с жена, която може би желаше смъртта му. Щом го видяха, очите им с оцъклиха.

Постара се да бъде колкото може по-нежен, но трябваше и да побърза. Само няколко мига след като вратата се отвори, той вече напъхваше малко поомачканата Айлил под кревата ѝ, до Шалон. Сигурно нямаха нищо общо със случващото се. Може би. Погрижи се малко, да не викаш после „жалко“. Навъсени, с натъпкани с раздрания шал на Айлил усти, двете жени се загърчиха да скъсат връзките от разкъсания чаршаф на китките и глезените си. Щитът, който затегна над Шалон, щеше да я удържи поне ден-два преди възелът му да се разхлаби, но все някой скоро щеше да ги намери и да им среже другите връзки.

Загрижен за въпросния щит, той откряна леко вратата, надзърна в коридора и после бързо го прекоси. Не можеше да остави Ветроловката да прелее, но засланянето на една жена не ставаше с жалки трохи от Силата. Ако някой от нападателите му се окажеше достатъчно близо... Но не видя никого и по пресечните коридори.

На петдесетина крачки от стаите на Айлил коридорът се разтвори към балкон с груби перила от син мрамор, с широки стъпала от двете му страни, пред една квадратна камера с висок сводест таван и същия балкон на отсрещната страна. По стените висяха гоблени по десет крачки дълги, с птици, реещи се в небесата, в сурови краски. Долу стоеше Дашива и се оглеждаше, и ближеше колебливо устни. А с него бяха Гедвин и Рочайд! Луз Терин заломоти за убийство.

— Казвам ти, че не усетих нищо — говореше Гедвин. — Той е мъртъв!

И тогава Дашива видя Ранд горе на стълбището.

Единственото предупреждение, което получи, беше внезапното озъбване на Дашива. Дашива преля и без да му орстане време да помисли, Ранд изпреде — както ставаше толкова често, не знаеше точно какво; утайка някаква от спомените на Луз Терин; дори не беше сигурен дали създаде сплита сам, или Луз Терин не сграбчи сайдин вместо него — Въздух, Огън и Земя, ей така, запредени около него. Огънят, изхвърчал от Дашива, избухна, разбивайки мрамора, и отхвърли Ранд по коридора,

Такава преграда щеше да го предпази от всичко освен от белфир. В това число и от въздух за дишане. Ранд я освободи задъхан. Наоколо все още се носеше трясъкът на взривовете, облаци прах все още висяха във въздуха, и се търкаляха късове счупен мрамор. Отпусна я обаче

колкото за да си поеме дъх, толкова и защото онова, което задържаше Силата отвън, се трупаше и вътре. Преди да спре да се пързая, той преля Огън и Въздух, но заповедени по-различно от Нагънатата светлина. Тънки червени жички изскочиха от лявата му ръка, изтеглиха се навън във ветрило и се плъзнаха през коридора натам, където бяха Дашива и другите двама. И отляво се понесоха топки пламък, Огън, заповеден с Въздух, по-бързо, отколкото можеше да брои, и запрогаряха през камъка, преди да се взривят. Палатът се разтресе от непрестанния оглушителен рев. Слегналата се вече прах отново се надигна и каменните късове заподскачаха.

Почти моментално обаче той се изправи и се затича назад, покрай покоите на Айлил. Мъжът, който беше ударил и бе останал на място, искаше смъртта си. Готов беше да умре, но още му беше рано. Ръмжейки беззвучно, той се понесе по друг коридор, спусна се надолу по тясното стълбище за слугите и излезе на долния етаж.

Внимателно се промъкна обратно до мястото, където бе видял Дашива, стиснал смъртните сплитове, готови да полетят още с първото зърване.

„Трябваше всички да ги избия още в самото начало. — рече задъхано Луз Терин. — Всички трябваше да ги избия, до крак.“

Ранд го остави да си излее гнева.

Огромната камера сякаш беше пометена от огъня. Само обгорени късове, облизани от пламъци, бяха останали от гоблените, а в пода и стените бяха зейнали огромни процепи, по една крачка широки. Стълбището, по което Ранд се беше канил да слезе, свършваше прекъснато долу с десетстъпков процеп. От тримата мъже нямаше и следа. Не бе възможно да са напълно погълнати от огъня. Все нещо щеше да остане.

Един слуга в черно палто надникна предпазливо от една врата до стълбището от другата страна на камерата. Очите му попаднаха на Ранд, подбелиха се и той падна по очи. Друга слугиня надникна откъм коридора, а после подхвана полите си и се затича откъдето бе дошла, пицейки с пълно гърло, че Преродения Дракон избива всички в палата.

Ранд се измъкна от камерата с гримаса. Много го биваше да плаши хора, които не можеха да му навредят. В опустошенията беше страшно добър.

„Да разрушиш или да те унищожат — изсмя се Луз Терин. — Щом това е изборът ти, има ли значение?“

А някъде в Палата мъж преля, за да отвори Праг. Дашива и двамата с него бягаха? Или искаха само да си го помисли?

Той закрачи по коридорите на палата, без да си прави повече труд да се крие. Всички други като че ли само за това се грижеха. Няколкото слуги, които срещна, побягнаха с писъци. Коридор след коридор, той душеше, изпълнен със сайдин почти до пръсване, изпълнен с огън и с лед, мъчещи се да го пометат почти толкова сигурно, колкото и Дашива, изпълнен с покварата, пълзяща като червей да обсеби душата му. И не му беше нужен истеричният смях на Луз Терин и бясното му ломотене, за да се изпълни с жажда за убийство.

Едно черно палто се мерна пред погледа му и ръката му се изстреля нагоре, огън просветна и се взриви, раздирайки ъгъла, където се пресичаха двата коридора. Ранд остави сплита да се укроти, но не го пусна. Дали го уби?

— Милорд Дракон — извика глас зад разкъсания каменен ръб. — Аз съм, Нарिशма! И Флин!

— Не ви познах — излъга Ранд. — Елате тук.

— Май ви е кипнала кръвта — подвикна Флин. — Мисля, че ще е по-добре да изчакаме, докато всички се поуспокоят.

— Да — бавно отвърна Ранд. Наистина ли се бе опитал да убие Нарिशма? Не мислеше, че може да се оправдае с Луз Терин. — Да, така май ще е най-добре. Да поизчакаме малко. — Отговор не последва. Дали не чу тропот на бягащи ботуши? Из дърпа ръцете си назад и тръгна в друга посока.

Продължи да търси из палата с часове, без да намери никаква следа от Дашива и другите. Коридорчета и по-широки коридори, дори кухните — нямаше жив човек. Нищо не намери и не научи нищо. Не. Осъзна, че е научил нещо. Че доверието е нож, а дръжката му — остра като самото острие.

И после изпита болката.

* * *

Стаичката с каменните стени се намираше дълбоко под Слънчевия палат и беше топла, въпреки че нямаше камина, но Мин изпитваше студ. Трите позлатени лампи на масичката хвърляха повече от достатъчно светлина. Ранд беше казал, че би могъл да я измъкне оттам дори някой да се опита да изкорени палата из основи. И никак не се шегуваше.

Сега тя държеше короната на Иллиан в скута си и го гледаше. Гледаше как Ранд гледа Федвин. Дланите ѝ стискаха короната и я отпускаха при всяко боцване на някой от малките мечове, скрити между лавровите листа. Странно, че короната и скиптьрът трябваше да оцелеят, след като Драконовият трон се бе превърнал в купчина позлатени трески, заровени под отломките. Голяма кожена торба до стола ѝ, с опрения на нея колан на меча на Ранд и самия меч в ножницата, съдържаше всичко, което бе успял да измъкне и спаси. Странен подбор в по-голямата си част, според нея.

„Тъпа глупачка — помисли си тя. — Колкото и да не мислиш за това, което е пред очите ти, то няма да изчезне.“

Ранд седеше, кръстосал крака върху голия каменен под, все още покрит с прах и драскотини, с разкъсано палто. Лицето му все едно че беше изсечено от камък. Гледаше Федвин, без да мига. Момъкът също седеше на пода, изпружил крака. Стиснал език между зъбите си, Федвин се беше съсредоточил да строи кула от дървени кубчета, Мин преглътна.

Още помнеше ужаса, когато бе разбрала, че момчето, което уж я „пазеше“ сега има ум колкото на малко дете. Тъгата също ѝ беше останала — Светлина, та той беше само момче! не биваше така! — но въпреки това се надяваше, че Ранд все още го е заслонил. Никак не беше лесно да уговори Федвин да си поиграе с тези дървени кубчета, вместо да дърпа истински камъни от стената с помощта на Силата, за да направи „голяма кула, в която да те опазя“. А после тя бе седнала да пази него, докато Ранд дойде. О, Светлина, искаше ѝ се да заплаче. За Ранд дори повече, отколкото за Федвин.

— В дълбините се криеш значи.

Дълбокият глас от прага още не беше секнал, когато Ранд скочи и застана пред Мазрим Таим. Както обикновено, мъжът с клонестия нос бе облечен в черно палто със синьо-златните Дракони, виещи се нагоре по ръкавите. За разлика от другите Аша'ман, той нямаше на яката си

нито Меч, нито Дракон. Тъмното му лице бе почти толкова безизразно, колкото лицето на Ранд. Втрещен в Таим, Ранд като че ли скърцаше със зъби. Мин скришом отхлаби ножа в ръкава на сетрето си. Около единия се въртяха също толкова образи и аури, колкото и около другия, но не видението я накара изведнъж да застане нащрек. И преди беше виждала мъж, който се мъчи да реши дали да убие друг мъж. Виждаше го и сега.

— Дойде тук хванал сайдин, Таим — промълви много тихо Ранд. Таим разпери ръце и Ранд каза: — Така е по-добре. — Но не се отпусна.

— Просто си помислих, че някой може да ме намушка неволно — каза Таим, — докато си пробивах път през коридорите, пълни с онези айилки. Сториха ми се малко превъзбудени. — Очите му не се отделиха от Ранд, но Мин бе сигурна, че е забелязал как докосва ножа си. — Съвсем разбираемо, естествено — продължи той кротко. — Думи нямам да изразя радостта си, че те намирам жив след онова, което видях горе. Дойдох да ти докладвам имената на дезертъорите. В други случаи нямаше да си направя този труд, но става дума за Гедвин, Рочайд, Торвал и Кисман. Изглежда, че са много недоволни от случилото се в Алтара, но изобщо не допусках, че ще стигнат толкова далече. Не съм виждал никой от мъжете, които оставих с теб. — За миг погледът му пробяга към Федвин. За много кратко. — Имаше ли... други... щети? Този ще го взема с мен, ако искаш.

— Казах им да не ми се мяркат пред очите — отвърна дрезгаво Ранд. — А за Федвин аз ще се погрижа. Федвин Мор, Таим, не е „този“. — Той пристъпи до масичката и вдигна сребърната чаша, поставена между лампите. Мин затаи дъх.

— Премъдрата на моето село можеше да лекува всичко — каза Ранд и прилекна до Федвин. Успя някак да се усмихне на момчето, без да сваля поглед от Таим. В отговор Федвин му се усмихна щастлива и понечи да вземе чашата, но Ранд му я протегна да отпие. — Тя разбира от билки повече от всички, които съм познавал. Понаучих малко от нея — кои са безопасни, кои — не. — Федвин въздъхна, а Ранд отдръпна чашата и задържа момчето до гърдите си. — Спи, Федвин — промълви той.

И момчето като че ли наистина започна да заспива. Очите му се притвориха. Гърдите му се заиздигаха и заспадаха все по-бавно. И по-

бавно. Докато не спряха съвсем. Усмивката така и не напусна устните му.

— Малко нещо във виното — тихо каза Ранд, полагайки Федвин на пода. Очите на Мин запариха, но нямаше да заплаче. Нямаше!

— По-корав си, отколкото мислех — промърмори Таим. Ранд му се усмихна, с безумно корава усмивка.

— Добави Корлан Дашива в списъка си на дезертъори, Таим. Следващия път, като дойда в Черната кула, очаквам да видя главата му на твоето Дърво на предателите.

— Дашива? — изръмжа Таим и очите му се разшириха от изненада. — Ще бъде както казваш. Когато дойдеш в Черната кула. — Съвзе се веднага — целият наново превърнал се в лъскав черен камък. Колко ѝ се искаше да разчете виденията по него.

— Върни се в Черната кула и не идвай повече тук. — Ранд се изправи и изгледа другия мъж в очите над тялото на Федвин. — Може би ще пообиколя тук-там за известно време.

Таим се поклони съвсем сдържано.

— Както заповядаш.

Вратата след него се притвори и Мин въздъхда,

— Няма смисъл да се губи време и няма време за губене — измърмори Ранд, коленичи пред нея, взе короната и я пхна в торбата при другите неща. — Мин, мислех, че съм цялата глутница хрътки, гонещи вълк, но изглежда, че вълкът съм аз.

— Да те изгори дано — изпъшка тя. Впи шепите си в косата му и се взря в очите му. Ту сини, ту сивкави — утринно небе призори. И сухи. — Можеш да поплачеш, Ранд ал-Тор! Няма да се разтопиш, ако поплачеш!

— И за сълзи нямам време, Мин — отвърна ѝ той кротко. — Понякога хрътките хващат вълка и съжالياват. Понякога той се обръща срещу тях или ги изчаква в засада. Но най-напред вълкът трябва да побегне.

— Къде отиваме? — попита тя. Не искаше да пусне косата му. Никога повече нямаше да го пусне от себе си. Никога.

ГЛАВА 30

НАЧАЛА

Хванал плътно с едната си ръка обшитото с кожа наметало, Перин остави Стъпко сам да определи скоростта си. Предобедното слънце не топлеше, а разринатият на коловози полузамръзнал сняг по пътя, водещ за Абила, затрудняваше вървежа. Той и дузината му спътници се точеха по пътя само с два клатушкаци се волски впряга. Всички току притискаха с ръка кой кожен калпак, кой вълнена шапка на главата си, щом вятърът лъхнеше по-силно, но иначе бяха забили очи в земята. Зад гърба си чу Нийлд да разправя с тих глас някаква неприлична шега; в отговор Грейди изпръхтя, а Балвер изсумтя превзето. Никой от тримата изобщо не изглеждаше засегнат от всичко онова, което бяха видели или чули през последния месец, откакто прекосиха границата на Амадиция, или от онова, което ги чакаше тепърва. Едарра хокаше сърдито Масури за това, че била оставила гуглата си да се смъкне от главата ѝ. Едарра и Карел си бяха увидели с шалове главите, както и раменете, в добавка към наметалата, но макар да признаваха вече необходимостта да яздят, бяха отказали да сменят бухналите си поли, така че обутите им в тъмни чорапи крака се бяха оголили над коленете. Самият студ като че ли изобщо не ги притесняваше, а само странният за тях сняг. Карел започна кротко да поучава Сеонид какво може да се случи, ако държи лицето си открито. Разбира се, ако тя позволеше скоро лицето ѝ да се открие отново, десетте удара с ремък щяха да са най-малкото, от което можеше да се бои, нещо, което и тя, и Мъдрите знаеха много добре. На Перин не му трябваше да се озърта назад, за да се увери, че тримата Стражници на Сестрите, заели тила и загърнати в най-обикновени наметала, са мъже, които чакат първата сгода, за да извадят мечовете си и да им разчистят пътя. Те си бяха все така настръхнали, откакто напуснаха стана още призори. Перин прокара палеца на тежката си ръкавица по секирата, провиснала на колана му, след което придърпа собственото си наметало тъкмо преди поредният внезапен порив да го е развял. Ако

всичко продължеше все така зле, Стражниците можеше да се окажат прави.

Някъде вляво, малко след като пътят мина по дървеното мостче над замръзнал поток, виещ се покрай градчето, над широка квадратна основа стърчаха обгорели греди със струпани под тях снежни навеи. Неуспял навреме да обяви верността си към Преродения Дракон, местният лорд се бе отървал само с бой и лишаване от всичкото му имущество. Група мъже, застанали край моста, гледаха приближаващите се конници. Перин не забеляза по тях нито шлемове, нито брони, но всеки от мъжете стискаше копие или арбалет почти толкова здраво, колкото той самият наметалото си. Не говореха. Само гледаха и мъглата от дъха им се къдреше пред лицата им. Из цялото градче се бяха пръснали други подобни стражи, по всеки извеждащ навън път, както и между всеки две постройки. Страната бе станала владение на Пророка, но Белите плащове и армията на крал Ейрлон все още удържаха големи участия от нея.

— Прав бях да не я взимам — измърмори той, — но все едно ще си платя за това.

— Разбира се, че ще си платиш — изсумтя Илиас. За човек, прекарал последните петнадесет години на крак, той се справяше завидно добре с коня си. Спечелил си беше наметало, подшито с черна лисица, в игра на зарове с Гален. Ейрам, който яздеше от другата страна на Перин, изгледа мрачно Илиас, но брадатият не му обърна внимание. Двамата не се понасяха. — Човек винаги плаща, рано или късно, с всяка жена, все едно дали е дължен, или не. Но се оказах прав, нали?

Периц кимна. С неохота. Все още не му се струваше редно да получава съвети за жена си от друг мъж, макар и обиколно, макар и с намеци, но изглежда, наистина действаше. Разбира се, да повишава тон на Файле му беше точно толкова трудно, колкото да не го повишава на Берелайн, но последното го бе сполучвал вече доста често, а първото — на няколко пъти. Изпълнил беше съвета на Илиас буквално. Е, в по-голямата му част. Доколкото му бе по силите. Онази лютива миризма на ревност все още лумваше при вида на Берелайн, но от друга страна, миризмата на ранимост беше изчезнала, докато бавно си проправяха пътя на юг. И все пак той изпитваше известно безпокойство. Когато й беше казал твърдо, че няма да тръгне с него тази заран, тя не му

възрази и с една думичка! Дори замириса... доволно! Наред с всичко останало, включително изненадата. А как можеше да е доволна и сърдита едновременно? Нито чертичка от всичко това не се беше изписало на лицето ѝ, но носът му никога не го лъжеше. Понякога му се струваше, че колкото повече научава за жените, толкова по-малко знае за тях!

Стражите край моста се навъсиха и заопипваха оръжията си, когато копитата на Стъпко зачаткаха по дървените талпи. Бяха обичайната сбирщина следовници на Пророка, типове с мръсни лица и провиснали на гърбовете им мърляви копринени палта, скроени не за тях, нашарени с белези улични побойници и розовобузи чирачета, бивши търговци и занаятчии, които изглеждаха така, сякаш са спали в някога фините си вълнени дрехи месеци, без да ги свалят. Оръжията им обаче изглеждаха добре прддържани. Очите на някои от мъжете горяха трескаво; останалите бяха по-сдържани, с вдървени лица. Освен на мръсотия, миришеха на алчност, тревога, страст, страх, всичко омесено в едно.

Не се опитаха да им преградят пътя, само гледаха, почти без да мигат. Според онова, което Перин бе чул, какви ли не хора, от знатни дами в тънка коприна до последните просяци в дрипи идваха при Пророка с надеждата, че като му се преклонят лично, ще си спечелят някаква по-голяма благословия. Или може би по-сигурна закрила. Точно затова той бе дошъл по този начин, само с шепа спътници. Щеше да подплаши Масема, ако се наложеше, стига Масема да можеше да го изплаши човек, но тъй или иначе му се беше сторило по-добре да се опита да се добере до него, без да предизвиква бой. Усещаше очите на стражите с гърба си чак докато не прекоси с останалите късия мост и не продължиха по настланите с камък улици на Абила. Когато обаче и тази тежест падна от сърцето му, не изпита облекчение.

Абила се оказа градче с прилични размери, с няколко стражеви кули и много здания, издигащи се на четири етажа, всички покрити с каменни плочи. Тук-там каменни могили с греди между тях запълваха зейнало пространство между две съседни постройки, където бе сринал хан или къщата на някой търговец. Пророка осъждаше богатството, натрупано с търговия, също както и пиянството или онова, което последователите му наричаха „скверна похотливост“. Много неща не

одобряваше той и изразяваше чувствата си с помощта на твърде назидателни примери.

Улиците гъмжаха от хора, но Перин и спътниците му бяха единствените конници. Снегът отдавна беше отъпкан до един глезен дълбока полузамръзнала киша. Върволицы от волски коли бавно се тътреха през тълпата, но се мяркаха малко фургоны и никаква карета. Освен онези, които носеха подхвърлени дрипи или крадени дрехи, всички останали се бяха облекли в бозава вълна. Повечето хора бързаха със сведени глави. Онези, които не бързаха, бяха шляещи се без посока групички въоръжени мъже. По улиците миришеше предимно на мръсотия и страх. Космите по гърба на Перин настръхнаха. Но поне, ако се стигнеше до това, да се измъкнат от едно градче без крепостни стени нямаше да се окаже по-трудно, отколкото влизането.

— Милорд — измърмори Балвер, когато се изравниха с едца от купчините обгоряла зидария, и едва дочака кимването на Перин, за да извърне коня си и да поеме в друга посока, присвит на седлото си и плътно загърнат в кафявото си наметало. Перин не се тревожеше, че съсухреният дребен мъж ще пострада дори в място като това. За обикновен секретар той бе успял да научи удивително много неща при идванията си тук. Изглежда, си разбираше от работата.

Така че Перин разкара Балвер от ума си и се съсредоточи върху онова, което трябваше да свърши самият той.

Наложи се да попита само веднъж — някакъв дългност младеж с озарено от екстаз лице, — за да разбере къде е отседнал Пророка, и още три пъти — други хора по улиците, за да намери къщата на въпросната търговка, четири етажа от сив камък, с мраморни корнизи и прозорци. Масема не одобряваше трупането на богатство, но охотно се настаняваше в домовете на тези, които го правеха. От друга страна, Балвер твърдеше, че много често отсядал и в схлупени фермерски къщи. Масема пиеше само вода и където и да отидеше, наемаше някоя бедна вдовица и ядеше храната, която тя му приготвяше, добра или лоша, без да се оплаква. Но беше направил толкова много жени вдовици, че Перин трудно можеше да го оправдае заради тази благодетелност.

Тълпата, задръстила всички околни улици, липсваше пред високата сграда, но вместо нея тук се бяха скупчили въоръжени

стражи като ония при моста. Те изгледаха навъсено Перин — онези от тях, които не се озъбиха безочливо. Двете Айез Седай задържаха лицата си скрити под качулките, свели глави, дъхът им излизаше изпод тях на бяла пара. С крайчеца на окото си Перин зърна как Илиас шари с палец по дръжката на дългия си нож. Той сам едва се сдържа да не погали секирата.

— Дошъл съм с послание за Пророка от Преродения Дракон — обяви той. И след като никой от мъжете не помръдна, той добави: — Името ми е Перин Айбара. Пророка ме знае. — Балвер го беше предупредил за опасностите, ако използва името Масема или ако нарече Ранд другояче освен „Преродения Дракон“. Не беше дошъл тук, за да ги бунтува.

Твърдението му, че познава Масема, изглежда, подпали искрата сред стражите. Неколцина от тях се спогледаха свирепо, а един влезе в сградата на бегом. Останалите го загледаха като някой веселчун. След няколко мига на вратата излезе жена с побеляла по слепоочията коса, в рокля с яка до под брадичката, фино тъкана, макар и без украса. Можеше да е самата търговка, собственичката на дома — Масема не изхвърляше онези, които му предлагаха гостоприемство, на улицата, но техните слуги или ратаи обикновено тръгваха с някоя от бандите му, за да „разнасят славата на лорд Дракона“.

— Ако благоволите да дойдете с мен, господин Айбара — каза спокойно жената, — вие и вашите приятели, ще ви отведе при Пророка на лорд Дракона, дано Светлината освети името му. — Колкото и да изглеждаше спокойна, ужас изпълваше мириса ѝ.

Перин нареди на Нийлд и Стражниците да наглеждат конете, след което я последва с останалите. Вътрешността се оказа мрачна, бяха запалени само няколко лампи, и не беше много по-топло, отколкото навън. Дори Мъдрите изгледаха потиснати. Не миришеха чак на изплашени, но бяха почти толкова потиснати, колкото двете Айез Седай, а Грейди и Илиас воняха на бдителност, на настръхнала четина и изпънати назад уши. Странно, но Ейрам миришеше на нетърпение. Перин се надяваше, че няма да се опита да извади меча, щръкнал на гърба му.

Голямата стая, в която ги въведе жената, с огньовете, пращящи в двете камини, наподобяваше по-скоро на щаб на някой пълководец — всяка маса и половината столове бяха отрупани с карти и хартии, и бе

толкова топло, че Перин отметна наметалото и съжали, че си е облякъл две ризи под палтото. Но онова, което моментално привлече очите му като метални стружки към рудна жила, беше самият Масема, застанал посред стаята — мургав навъсен мъж с бръсната глава и белезникав триъгълен белег на едната буза, в омачкано сиво палто и протрити ботуши. Хлътналите му очи горяха с черен пламък, а миризмата... Единственото име, което Перин можа да даде на тази миризма, твърда като стомана и остра като резец, и гърчеща се в дива напрегнатост, беше лудост. И Ранд си въобразяваше, че може да сложи нашийник на такова нещо?!

— Ти си значи — изръмжа Масема. — Не мислех, че ще посмееш да си покажеш лицето. Знам аз какви ги вършиш! Хари ми каза преди повече от десет дни и оттогава всеки ден ми донасят. — Някакъв мъж се размърда в един от ъглите и Перин се укори, че не го бе забелязал още отначало. Зеленото копринено палто на Хари беше много по-fino от онова, което носеше, когато бе отрекъл, че събира уши. Човекът потърка ръце и лошо се ухили на Перин, но не гъкна, докато Масема продължаваше речта си. Гласът на Пророка се нажежаваше с всяка следваща дума — не от гняв, а сякаш искаше да жигоса всяка сричка дълбоко в плътта на Перин. — Знам, че си убивал мъже, дошли на страната на лорд Дракона. Знам, че искаш да си заделиш свое кралство! Да, знам аз за Манедерен! За суетните ти помисли знам! За алчността ти за слава! Гръб си извърнал ти на...

Изведнъж очите на Масема се облециха и в миризмата му лумна ярост. Хари нададе приглушен звук и се опита да мине през стената. Сеонид и Масури бяха свалили качулките си и стояха с открити лица, хладно спокойни, съвсем като Айез Седай за всеки, който знае как изглеждат. Перин се зачуди дали държат Силата. Готов беше да се хване на бас, че Мъдрите са я хванали. Едарра и Карел много кротко гледаха във всички посоки наведнъж и ако той изобщо беше виждал някога жени, готови за бой, то това бяха те. Впрочем, Грейди си беше навлякъл готовност също като черното си палто. Сигурно и той стискаше Силата. Илиас се беше облегал на стената до разтворените врати, външно спокоен като двете Сестри, но отвътре миришеше на готов да ухапе. А Ейрам гледаше Масема със зяпнала уста! Светлина!

— И това значи е вярно! — сопна се Масема и от устата му захвърча слюнка. — След тая гнъсна мътва, дето е плъзнала срещу

святото име на лорд Дракона, смееш да пътуваш с тези... тези...

— Те са се заклели във вярност на лорд Дракона, Масема — прекъсна го Перин. — Те му служат! А ти? Той ме изпрати да сложа край на убийствата. И да те отведе при него. — Никой не му предлагаше стол, така че той избута купчината хартии върху един от тях и седна. Дося му се и другите да можеха да седнат; викането като че ли беше по-трудно, когато хората седят.

Хари го изгледа опулен, а Масема направо се затресе от яд. Защото беше седнал, без да го поканят? О. Да.

— Отвикнал съм аз от имената людски — каза хладно Масема. — Аз съм само Пророка на лорд Дракона, нека Светлината да го освети и светът да коленичи в нозете му. — Ако се съдеше по тона му, и Светлината, и светът щяха еднакво да съжалят, ако не го направеха. — Тук все още има много работа. Велики дела. Всички трябва да се покорят на зова на лорд Дракона, но зиме пътят е труден. Едно забавяне с месец-два едва ли ще е от значение.

— Мога да те отведе в Кайриен още днес — каза Перин. — И след като лорд Дракона ти каже каквото има да ти казва, ще се върнеш по същия начин тук само след няколко дни. — Стига Ранд да го пуснеше.

Масема се сви като пружина и оголил зъби изгледа свирепо Айез Седай.

— Хитрина някоя със Силата ли? А, мен със Силата няма да ме пипате! Да я докосват смъртни е светотатство!

Перин за малко щеше да зяпне.

— Преродения Дракон прелива бе, човек!

— Благословеният лорд Дракон не е като другите хора, Айбара! — изрева Масема. — Той е самата въплътена Светлина! Ще се покоря на призива му, но не ще се докосна до покварата на тези жени!

Перин се отпусна на стола и въздъхна. Щом този нещастник толкова се въсеше на Айез Седай, как ли щеше да се държи, ако разбере, че Грейди и Нийлд също преливат? За миг си помисли дали просто да не удари Масема с якия си юмрук по главата и да... По коридора минаваха мъже, спираха се, надничаха в стаята и продължаваха. Трябваше само някой от тях да викне и Абила щеше да се превърне в касапница.

— Тогава ще яздим, пророче — рече той кисело. Светлина, Ранд му беше казал да го задържи в тайна, докато Масема не се озове пред него! Как и това да направи, яздейки по целия път до Кайриен? — Но никакво бавене. Лорд Дракона гори от желание да си поговорите.

— И аз горя от желание да си поговоря с лорд Дракона, да бъде благословено името му от Светлината. — Очите му пробягаха към двете Айез Седай. Опита се да го прикрие, усмихвайки се уж на Перин. Но замириса... мрачно. — Наистина изгарям от желание.

* * *

— Желаете ли милейди да кажа на някой от соколарите да ѝ подаде птица? — попита Мейгдин. Един от четиримата соколари на Алиандре свали лъскав закачулен патичар от дървената стойка пред седлото си и го вдигна към нея. Един невероятно красив сокол със синкави пера беше кацнал на облечената в зелена ръкавица китка на Алиандре, но за съжаление беше запазен за нея. Алиандре знаеше мястото си на васал, но Файле разбираше нежеланието ѝ да си отстъпи любимеца.

Тя само поклати глава и Мейгдин се поклонил в седлото и извърна пъстрата си кобила настрани от Лястовица достатъчно далече, за да не се натрапва, но и достатъчно близо, за да е подръка, без на Файле да се налага да повишава глас. Достолепната златокоса жена се беше оказала точно толкова добра слугиня за една благородна дама, колкото Файле се надяваше, вещица и способна. Поне след като разбра, че каквото и да е било положението им при бившата им господарка, сега Лини е първата сред слугините на Файле — а Лини с охота използваше властта си. Странно, това включваше дори един кратък епизод с брезова пръчка, но Файле се престори, че не го знае. Само една пълна глупачка можеше да си позволи да смути слугите си. Разбира се, открит оставаше въпросът с Мейгдин и Таланвор. Тя беше сигурна, че Мейгдин е започнала да дели постелята му, и ако намереше доказателство, щеше да ги ожени, дори да се наложеше да пусне Лини срещу двамата. Все пак това бе дреболия и не можеше да развали предобеда ѝ.

Ловът с птици беше по идея на Алиандре, но Файле не беше възразила да поюздат през рехавия лес, където снегът покриваше с нагъната пелена всичко и тежеше дебел и бял по голите клони.

Зеленото по дърветата, все още съхранили листа ѝ иглички, изглеждате по-рязко на фона на тази белота. Въздухът щипеше бузите ѝ и ухаеше на свежест и чистота.

Баин и Чиад биха настояли да я придружат; но сега бяха приклекли наблизо, увили главите си с шуфите, и ѝ гледаха недовошно. Сюлин също бе поискала да дойде, с всичките Деви, но при толкова приказки за айилските безчинства, които се носеха навсякъде, гледката дори само на една айилка щеше да е достатъчна, за да накара повечето хора из Амадиция да се разбягат или да посегнат към меча. Трябваше да има някаква истина във всички тези приказки, иначе толкова много хора нямаше как да знаят как изглежда един айилец, въпреки че Светлината само знаеше кои бяха те и откъде бяха дошли. Дори Сюлин беше съгласна, че които и да бяха, се бяха придвижили на изток, може би в Алтара.

Така или иначе, толкова близо до Абила двадесетте войници на Алиандре и още толкова Крилати гвардейци на Майен им осигуряваха достатъчна охрана. Лентичките, вързани на пиките им, червени или зелени, се развяваха високо при всеки порив на вятъра. Единственото, което можеше да я попари, беше присъствието на Берелайн. Въпреки че като я гледаше как зъзне в червената си, подплатена с кожа пелерина, дебела поне колкото две одеяла, направо ѝ ставаше смешно. В Майен не познаваха истинската зима. Това тук беше като през последните дни на есента. В Салдеа в самия разгар на зимата оголена плът щеше да замръзне като дърво. Файле вдиша дълбоко. Едва се сдържа да не се разсмее.

Като по някакво чудо мъжът ѝ, милият на сърцето ѝ Вълчо, беше започнал най-после да се държи както трябва. Вместо да вика на Берелайн или да бяга и да се крие от нея, Перин напоследък търпеше примамките на тази кранта, явно ги търпеше, както би търпял глезотиите на някое хлапе, мотаещо се в краката му. А най-хубавото беше, че вече не ѝ се налагаше да потиска гнева си, когато ѝ се искаше да си го излее. Викнеше ли му, викваше ѝ и той. Тя си даваше сметка, че не е салдеец, но в началото беше толкова трудно да си дава сметка в дълбините на сърцето си, че той я смята за твърде слаба, за да му устои. Преди няколко вечери тя почти му беше изтъкнала, че Берелайн току-виж се изсипала от роклята си, ако се наведе още малко над масата. Е, чак дотам нямаше да се стигне, не и с Берелайн — фръцлата

му с фръцла все още си въобразяваше, че може да го спечели. А още на следващата заран той вече командваше, кротко отхвърляйки всяко възражение, като мъж, за когото една жена знае, че трябва да е силна, за да го заслужи, да му е равна. Естествено, трябваше да го ухапе преди това. Да е властен мъжът ти е нещо чудесно, стига да не си въобрази, че той ще командва непрекъснато. Да се смее ли? Ха, че тя беше готова да запее!

— Мейгдин, струва ми се, че в края на краищата ще... — и млькна, като видя тримата конници, с всичка сила препускащи през снега към тях.

— Зайци поне има достатъчно, милейди — каза Алиандре от високия си бял кон до Лястовица, — но все пак се надявах, че... Кои са тези? — Соколът ѝ помръдна върху дебелия ѝ ръкавица и звънчетата, вързани за краката му, звъннаха. — Приличат ми на някои от вашите хора, милейди.

Файле кимна мрачно. И тя ги беше познала. Парелеан, Арела и Ласайл. Но какво търсеха тук?

Тримата дръгнаха юздите пред нея и от задъханите им коне блъвнаха облаци пара. Парелеан гледаше точно толкова ококорено, колкото и пъстрият му жребец. Ласайл, чието бледо лице беше скрито под дълбоката качулка на наметалото ѝ, преглъщаше тревожно, а тъмното лице на Арела изглеждаше посивяло.

— Милейди — каза припряно Парелеан. — Ужасна вест! Масема се среща със сеанчанците!

— Със сеанчанците? — възкликна Алиандре. — Не е възможно да е повярвал, че точно те ще се преклонят пред лорд Дракона!

— Може да е по-просто — каза Берелайн от гърба на показно красивата си бяла кобилка от другата страна на Алиандре. След като го нямаше Перин, когото да се опитва да впечатли, тъмносинята ѝ рокля за езда беше доста скромна, с деколте почти до брадичката. Все още трепереше от студ. — Масема не обича Айез Седай, а сеанчанците държат жените, можещи да преливат, като пленнички.

Файле цъкна с език в досада. Ужасна вест наистина, стига да беше вярна. И можеше само да се надява, че на Парелеан и останалите им е останало достатъчно ум поне да се престорят, че просто са го чули случайно. Все пак трябваше да се увери, и то бързо. Перин можеше вече да е при Масема.

— Какво доказателство имате, Парелеан?

— Говорихме с трима селяни, които са видели голяма летяща твар преди три нощи, милейди. Тя донесла една жена, която била отведена при Масема и останала с него три часа.

— Успяхме да я проследим по пътя, докъдето е отседнал Масема в Абила — добави Ласайл.

— И тримата мъже смятаха, че съществото ще да е твар на Сянката — намеси се Арела, — но ни се стори, че са искрени.

— Трябва да отида в Абила — каза Файле и стисна юздите на Лястовица. — Алиандре, вземи Мейгдин и Берелайн със себе си. — Във всеки друг момент стиснатите устни на Берелайн при тези думи щяха да я развеселят. — Парелеан, Арела и Ласайл ще ме придружат...

Някакъв мъж изкрещя и всички се извърнаха.

На петдесет крачки от тях един от войниците на Алиандре в сините палта падаше от седлото си, а миг след това боец от Крилатата гвардия се срина със стрела, забита в гърлото му. Сред дърветата се появиха айилци, забулени и с лъкове в ръце. Западаха още войници. Баин и Чиад скочиха — тъмните була вече бяха скрили лицата им — и заизстрелваха стрели, без да изпускат Файле от поглед. Отвсякъде ги бяха обкръжили айилци, стотици като че ли, и обръчът се затягаше. Конниците снишиха пики, стегнаха кръга си около Файле и останалите, но започнаха да падат един по един.

— Някой трябва да донесе тази вест за Масема на лорд Перин — каза Файле на Парелеан и двете жени с него. — Някой от вас трябва да стигне до него! Препускайте като вихър! — Помитацият й поглед обхвана Алиандре и Мейгдин. И Берелайн също. — Всички! Препускайте като вихър или загинете тук! — И едва дочакала кимванията им, подсили думите си с действие, като смуши Лястовица и се втурна през безполезния вече войнишки кордон. — Препускай! — извика тя. Някой трябваше да донесе вестта на Перин. — Бягай!

Приведена ниско над врата на Лястовица, тя силно пришпори кобилата. Бързоногите копита замятаха сняг и Лястовица препусна, сякаш готова да полети, върна на името си. През първите стотина разтега Файле се обнадежди, че може би ще успее да пробие обръча. А после Лястовица изцвили и се олюля, залитна напред и единият й крак изпука скършен. Файле полетя във въздуха, удари се силно в земята и

се просна по очи върху снега. Изправи се с усилие и измъкна нож от колана си.

Забулен айилец изникна пред нея сякаш от нищото и я удари през китката. Внезапно изтръпналите ѝ пръсти изпуснаха ножа и преди да успее да се опита да измъкне друг, мъжът вече я беше притиснал.

Тя се забори, зарита, заудря с юмруци, дори започна да хапе, но мъжът беше едър — с една глава по-висок от Перин. Изглеждаше освен това и як като Перин. Тя насмалко да се разреве от безсилие пред унизителната лекота, с която той се справи с нея, като първо измъкна всичките ножове по нея и ги затъкна в колана си, а после разпори дрехите ѝ с един от своите. Докато се усети, се озова гола в снега, с вързани с един от чорапите ѝ лакти на гърба; другият ѝ чорап бе стегнат около врата ѝ като кучешки нашийник.

Никакъв избор нямаше, освен да го последва, треперейки и препъвайки се в разровения сняг. Кожата ѝ настръхна от студа. Светлина, как бе могла да си помисли за този ден нещо друго, освен че е вледеняващ? Светлина, дано само някой да успееше да се измъкне, за да отнесе вестта за Масема! И да съобщи на Перин за нейния плен, разбира се — но тя все някак щеше да се спаси. Другото беше много по-важно.

Първият труп, който видя, беше на Парелеан, проснат по гръб с меч в едната отметната настрани ръка и кръв по цялото му фино палто с обшитите със сатен ръкави. После очите ѝ видяха още много трупове — на бойци от Крилатата гвардия в червените им ризници, на войници на Алиандре с тъмнозелените им шлемове, на един от соколарите, все още стиснал в ръка връзките на безпомощно пляскащата с криле птица.

Първите други пленници, които видя, коленичили сред няколко айилци, мъже и Деви с провиснали на гърдите им була, бяха Баин и Чиад, и двете голи и положили незавързаните си длани на коленете. По лицето на Баин капеше кръв, оцапала огненочервената ѝ коса. Лявата буза на Чиад бе зачервена и подута, а сивите ѝ очи изглеждаха стъклени. Стояха на колене, изправили гръб, безстрастни и без да изпитват срам, но когато едрият айилец грубо я бутна да коленичи до тях, се размърдаха.

— Това е нередно, Шайдо — измърмори сърдито Чиад.

— Тя не следва нашия джи-е-тох — изджафка Баин. — Не можете да я направите гай-шайн.

— Гай-шайн ще мълчат — рече разсеяно една Дева с посивяла коса. Баин и Чиад изгледаха съжалително Файле и отново потънаха в безмълвно очакване. Присвита, мъчейки се да прикрие голотата си с колене, Файле не знаеше да заплаче ли, или да се разсмее. Баин и Чиад бяха двете жени, които тя би избрала да ѝ помогнат да се измъкне, а сега никоя от двете нямаше дори да се опита, заради техния джи-е-тох.

— Пак ти казвам, Ефалин — замърмори мъжът, който я беше пленил — това е пълна глупост. Влачим се в този... сняг. — Последната дума произнесе неловко. — Тук е пълно с въоръжени хора. Би трябвало да се придвижим на изток, а не да взимаме още гай-шайн — те само ни бавят.

— Севанна иска още гай-шайн, Ролан — отвърна посивялата Дева. Но и тя се намръщи, а твърдите ѝ сиви очи за миг изгледаха пленниците неодобрително.

Треперещата Файле примигва, щом чу имената. Светлина, този студ ѝ беше взел ума. Севанна. Шайдо. Но нали те се намираха в Камата на Рододубица, възможно най-далече оттук, ако не се пресича Гръбнака на света! Явно обаче някак се бяха озовали тук. Това бе нещо, което Перин трябваше да научи — още една причина да се спаси колкото може по-скоро. Като че ли нямаше много голям шанс за измъкване, както се беше превила в снега, чудейки се кои части от тялото ѝ ще замръзнат най-напред. Колелото сякаш ѝ отъмщаваше справедливо заради насмешките към зъзнещата преди малко Берелайн. Тя дори зачака с нетърпение дебелите вълнени роби, които носеха гай-шайн. Похитителите ѝ обаче с нищо не показваха, че се канят скоро да тръгват. Доведоха и други пленници.

Първата беше Мейгдин, гола и вързана като Файле, и съпротивляваща се на всяка крачка. Докато Девата, която я буташе, най-сетне не подкоси грубо краката ѝ. Мейгдин залитна и седна на снега, а очите ѝ се опулиха толкова, че Файле щеше да се разсмее, ако не изпитваше жал към нея. След това се появи Алиандре, почти превита на две в усилието си да се прикрие, а след нея Арела, която изглеждаше парализирана от голотата си — влачеха я две Деви. Най-накрая се появи друг висок айилец — стискаше под яката си мишница като вързоп риташката свирепо Ласайл.

— Останалите или са мъртви, или избягаха — каза мъжът и хвърли малката кайриенка до Файле. — Севанна би трябвало да остане доволна, Ефалйн. Нали много държи да има при себе си хора, носещи коприна.

Файле изобщо не се възпротиви, когато я сръгаха да стане и да се затътри през снега пред останалите пленнички. Твърде зашеметена беше, за да оказва съпротива. Парелеан мъртъв, Арела и Ласайл пленнички, а също — Алиандре и Мейгдин. Светлина, все някой трябваше да каже на Перин за Масема. Все някой. Стори й се, че това е последният удар. Ето я тук сега, трепереща и стиснала зъби, за да не затракат, старееща се с всички сили да си внуши, че не е съвсем гола и вързана, на път към позорно пленничество. И на всичко отгоре й оставаше само да се надява, че онази промъкваща се през прага на дома й нахална котка — онази цупеща се никаквица! — Берелайн, е успяла някак да се измъкне, за да може да се добере до Перин. На фона на всичко останало това като че ли бе най-лошото.

* * *

Егвийн подкара Дайшар покрай колоната жени — Сестрите на коне между фургоните, Посветените и новачките затънали до колене в дълбокия сняг. Слънцето светеше ярко сред небе, прошарено едва с няколко облачета, но от ноздрите на коня струеше на облачета бяла мъгла. Шериам и Сюан язدهа зад гърба й и тихо си говореха за сведенията, донесени на Сюан от нейните очи и уши. В началото Егвийн смяташе, че огненокосата жена няма да се окаже добра Пазителка, но с всеки изминал ден Шериам като че ли ставаше все по-усърдна в задълженията си. Следваше ги Чеза на дебелината си късокрака кобила, в случай че Амирлин поиска нещо, и за разлика от нея, непрекъснато мърмореше за избягалите Мери и Селаме, тези неблагоприятни никаквици, оставили я сама да върши работа за трима. Яздеха бавно и Егвийн много грижливо се старееше да не поглежда към колоната.

Само един месец набиране, един месец, в който Книгата на новачките беше щедро отворена за всички желаещи, и този кратък срок й бе донесъл смайващ брой жени, същински прилив от желаещи да

станат Айез Седай, жени на всякаква възраст и от стотици мили разстояние. Сега с колоната крачеха два пъти повече новачки отпреди. Почти хиляда! Повечето от тях никога нямаше да стигнат до шала, но все пак броят им бе смайващ. Някои от тях можеха да причинят дребни проблеми, а една баба на име Шарина, с потенциал, надвишаващ дори мощта на Нинив, определено беше изненадала всички, но я смуцаваше не толкова гледката на майката и дъщерята, които все се караха, понеже дъщерята един ден щеше да се окаже далеч по-силна от майката, нещо, с което тя не можеше да се примири, нито благородничките, започнали да мислят, че са сбъркали, като са поискали да ги изпитат, нито дори обезпокоително прямият поглед на въпросната Шарина. Сивокосата жена се подчиняваше съвестно на всички правила и проявяваше полагащото се уважение, но тя все пак беше командвала голямото си домокадие единствено със силата на присъствието си и дори някои от Сестрите пристъпваха предпазливо покрай нея. Това, което Егвийн не искаше да види, бяха младите жени, присъединили се към тях преди два дни. Двете Сестри, които ги доведоха, бяха повече от смаяни, когато разбраха, че Егвийн е Амирлин, но подопечните им просто не можеха да го повярват, не и за Егвийн ал-Вийр, щерката на кмета на Емондово поле. Никак не ѝ се искаше да се разпорежда още някоя от тях да бъде наказана, но щеше да ѝ се наложи, ако видеше някоя пак да ѝ се изплези.

Гарет Брин бе построил войската си в широка колона, конница и пехота — всички подредени изрядно и скрити сред дърветата. Бледото слънце просветваше по излъсканите им нагръдници, шлемове и върхове на пики. Конете тъпчеха нетърпеливо с копита в снега.

Брин подкара якия си дорест кон да я посрещне преди да е стигнала при Заседателките, очакващи я на конете си, на широката поляна между двете колони. Усмихна ѝ се зад решетките на предпазителя на шлема. Окуражителна усмивка.

— Чудесна сутрин за такова нещо, майко — рече той. — Моля.

Тя само кимна и той застана зад нея, редом до Сюан. Която този път не започна незабавно да му се пени. Егвийн не беше сигурна що за съгласие се бе получило между Сюан и него, но Сюан напоследък рядко ръмжеше по адрес на Брин, поне пред Егвийн, и никога в негово присъствие. Егвийн изпита благодарност, че сега той е тук, зад нея. Амирлинския трон не можеше да позволи на своя пълководец да

разбере, че има нужда от неговата увереност, но тази сутрин тя наистина много ѝ трябваше.

Заседателките бяха подредили конете си в редица в края на дърветата и още тринадесет Сестри бяха яхнали своите малко по-настрани и следяха бдително Заседателките. Романда и Лелейн пришпориха животните си напред почти едновременно и Егвийн едва потисна въздишката си, докато я приближаваха, с развени зад тях наметала и мятаци сняг копита като в атака. Съветът ѝ се подчиняваше, защото нямаше друг избор. Подчиняваха се по въпроси, свързани с войната с Елайда, но, Светлина, как се запъваха само за всяко нещо — дали е свързано, или не е свързано с войната. Окажеше ли се, че не е, да измъкнеш нещо от тях бе все едно да го измъкнеш от захапката на патица! С изключение на Шарина, те можеха да намерят повод да спрат приемането на по-възрастни жени. Дори Романда беше впечатлена от Шарина.

Двете спряха точно пред нея, но преди да отворят усти, тя заговори:

— Време е вече да се заловим за делото, дъщери, и не е време сега за празни приказки. Действай. — Романда изсумтя, макар и сдържано, а Лелейн я изгледа така, сякаш и на нея ѝ се искаше да го направи.

Те извърнаха конете си като една, после за миг се спогледаха сърдито. Събитията от последния месец само бяха разпалили отдавнашната им взаимна неприязън. Лелейн примирително тръсна глава, а устните на Романда се извиха в лека усмивка. Егвийн също почти се усмихна. Взаимната им вражда все още бе най-голямата ѝ сила в Съвета.

— Амирлинския трон заповяда да действате — обяви Романда и вдигна величествено десница.

Светлината на сайдар бликна и засия около тринадесетте Сестри недалече от Заседателките, обхвана ги всички, и в средата на поляната се появи дебел сребрист прорез, завъртя се и се разтвори в рамка на Праг, десет крачки висока и сто — широка. Падащ сняг се понесе през въздушния отвор от другата страна. Сред войската заотекваха команди и първите редици на тежката конница преминаха в тръс. Вихрещият се сняг отвъд Прага бе твърде гъст, за да се види надалече, но Егвийн си

представи, че може да различи Сияйните стени на Тар Валон и самата Бяла кула.

— Започна се, майко — каза Шериам почти с изненада.

— Започна се — съгласи се Егвийн. И ако Светлината пожелаеше, скоро Елайда щеше да падне. Тя самата трябваше да изчака, докато Брин не кажеше, че са преминали достатъчно войници, но не можа да се сдържи, а смуши Дайшар и препусна към сипеция се сняг, в равнината, зад която Драконовата планина се издигаше черна и пушеца към побелялото небе.

ГЛАВА 31

ПО-КЪСНО

Зимни ветрове и люти снегове забавяха търговските кервани през земите, в които виелиците не секваха, а на всеки три гълъба, пуснати от търговци, два загиваха от ноктите на ястреби или от студ, но там, където ледът не покриваше реките, все още плаваха кораби, а мълвата се носеше по-бързо от мълния. Хиляди слухове, хвърлящи хиляди семена, които покълваха и избуяваха сред сняг и лед като в тлъста почва.

При Тар Валон, говореше разноликата мълва, две армии се сблъскали и по уликите рукнала кръв, а разбунтувалите се Айез Седай побили главата на Елайда а'Ройхан на върха на пика. Не — самата Елайда стиснала здраво шепата си и малцината оцелели бунтовнички запълзели в нозете ѝ. Никакви бунтовнички нямало и никакво разцепление на Бялата кула. Виж, Черната кула се била разцепила, по замисъл на Айез Седай и с мощта на Айез Седай, и едни Аша'ман гонели други Аша'ман от земя в земя и от държава в държава. Бялата кула сринала Слънчевия палат в Кайриен, а самият Прероден Дракон вече бил обвързан към Амирлинския трон и станал нейна кукла и подръчно сечиво. Според някои приказки станало обратното — Айез Седай се обвързали към него, обвързани били към Аша'ман, но малцина вярваха на това, а и тези малцина ставаха за посмешище.

Армиите на Артур Ястребовото крило се върнали, за да възстановят отдавна мъртвата му империя, и Сеанчан помитали всичко пред себе си, дори Преродения Дракон изтласкали от Алтара. Сеанчанците дошли, за да му служат. Не — той изтласкал Сеанчан назад в морето, като унищожил напълно пълчищата им. Те отвлекли Преродения Дракон надалеч, за да коленичел пред тяхната Императрица. Не — мъртъв бил Преродения Дракон и гибелта му била съпроводена с толкова празненства, колкото и траур, с толкова сълзи, колкото и възгласи на радост.

Пръскаха се историите през земи и държави и се простираха като паяжина връз паяжина, и мъже и жени крояха планове за бъдещето, въобразили си, че знаят истината. Те крояха, а Шарката поглъщаше плановете им, запридайки нишките на съдбите човешки към предреченото бъдеще.

КРАЙ НА КНИГА ОСМА

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.